ZAMANIN GÖLGESİ

EYLÜL B. YILMAZ

PUKKA

AMANIN GÖLGESİ 2

dül B. Yılmaz

enel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
ıyına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün
litör: Neslihan Şeremet
ın Okuma: Derya Özkan
apak Tasarımı: zebartdesign
apak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
art İllüstrasyon: Pınar Nur Güven

Basım: Kasım 2025
BN: 978-625-93812-3-7
rtifika No: 73186

u kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne
ttir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen
ıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

UKKA YAYINLARI
emirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
aşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
litor@pukkayayinlari.com

ASKI ve CİLT
topia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
laltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
lok No: 28 İç Kapı No:161
eytinburnu/İstanbul
rtifa No: 80122

ZAMANIN GÖLGESİ

II

EYLÜL B. YILMAZ

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Geçmişini kurtarmaya çalışırken
geleceğini kaybetmenin eşiğine gelen herkese...

BÖLÜM 1

Aşk İzi

Dersleri anlamakta ne kadar zorluk çeksem de insanları anlamakta pek zorluk çektiğim söylenemezdi.

Hatta çoğu zaman *keşke psikoloji okuyacak sabrım olsa* diye düşünürdüm. En azından anlayabileceğim bir alanda olup *zekâm varmış* diye gezebilirdim. Kendimi anlamakta bazen zorluk çeksem de Sarp hayatıma girdiğinden beri kendimi anlamak işinde de iyice ilerlemiştim. Artık ne istediğimi ne için savaşmam gerektiğini biliyordum. Bir kelime olsam sanırım *anlamak* olurdum.

Bildiğim bir diğer şey ise bu evliliğin ne kadar anlaşma olarak başlasa da öyle devam etmediğiydi. O gece konuşurken de ertesi gün ararken de aklımda sadece bir gün gideceğim vardı. Sarp beni tanıyor ve istiyor olsa bile bende durum buydu. Hatta bazen amacımdan her saptığımda kendime hatırlatmak ister gibi papağan misali gideceğimi tekrarlayıp durmuştum. Çünkü ben bu evliliği sonsuza kadar yürütmeyi düşünmüyordum.

Fakat bir şeyler değişmişti. Bir şeyler demek az kalırdı, aslında çok şey değişmişti. Sarp ve ben günden güne değişmiştik. Birbirimizi tanıyıp aramızdaki çekimin farkına varmıştık. Birbirimizi kandırmaya gerek yoktu; öpüşürken de aynı sofrada gülüşürken de akıllarımızda bu evliliğin sahte olduğu gerçeği yoktu. Ben Bella'yı kendime alıştırırken de Sarp ailemle bu kadar iyi geçinirken de eminim ayrılacağımızı düşünmüyorduk. Düşünüyorsak sıkıntı olurdu çünkü hayat böyle deli saçması iki insan için eziyet haline gelirdi.

Ona âşık değildim. *Belki de henüz değildim.* Bir gün olurdum çünkü Sarp ile olmak bu zamana kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Evlilik fikri benim için bir yerden sonra tutsaklık ve fazla sorumluluk almak gibiydi fakat Sarp ile olmak ne tutsaklıktı ne de fazla sorumluluk... Aksine onunla olduğum zamandan beri daha özgürdüm, huzurluydum. Kafam da rahattı. Her güne güzel başlıyor, geceyi huzurla bitiriyordum. Yanımda olmayınca onu arıyor, onunlayken saçmalasam bile rezil olmuş gibi hissetmiyordum.

Uzun bir zaman sonra ilk kez birisinin yanında mutlu olmuşsam ve ait hissedebilmişsem, neden nankörlük yapıp geri tepecektim ki? Şans

verebilirdim. Karşımdaki kişi, şartlar uygun olmadığında beni bir şeylere zorlayacak biri değildi. Aksine olmadığında asıl gitmemi isteyecek kişi oydu. Bazen bir şeyler aşkla başlamazdı ama eğer denenirse aşkla bitebilirdi. Belki de bu evlilik de öyle olacaktı.

Hafif bir sırıtışla Sarp'a baktım. Bir elim onun omzuna gitti, yılan gibi sürünerek ensesinden diğer omzuna doğru uzandığımda huylanmış olacak ki hafifçe titredi. "Bunu gerçekten soruyor musun, Sarp?" Ciddiyetle ona baktığımda afalladı. Sanki yanlış bir şey demiş gibi suçlulukla gözlerini kaçırırken korkuyla gerildiğini fark ettim. Reddedeceğimi düşünüyordu. Bu durumla eğlenir gibi kucağından kalktığımda bakışları üzerimde kaldı.

Sırtım ona dönük bir halde ellerimi belime koyup ayağımla ritim tuttum. "Sidem..."

Bir hışımla ona döndüğümde ayağa kalkmış olduğunu gördüm. İrkilerek benden bir adım uzaklaştı. "Ne geçiyordu aklından bunu sorarken?"

"Sadece bu evliliğin gerçek olmasını istediğim," dedi kısık bir sesle. Bana durgun bakışlarla bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Hafif kaybetme korkusu, durgunluk... onu fazlasıyla masum gösteriyordu. "Bu kadar tepki verecek ne var, Sidem? Sonuçta biz bir süredir zaten fazlasıyla yakın-"

İmalı bakışlarla sözünü böldüğümde, "Değil mi, Sarp Luca?" diye sordum. "Bir süredir fazlasıyla yakınız. Öpüşüyoruz, koklaşıyoruz. Seninle aynı yatakta uyuyorum falan. Yani bunlar anlaşmada yoktu diye hatırlıyorum."

Sarp'ın kaşları çatıldı. Yüz ifademin gevşediğini görünce düzeldi fakat şüpheli bakışları geçmedi. "Yani sen..." dedi dumura uğramış bir halde. "Yani bu tavrın kızdığın için değil mi?" Şüpheyle başını iki yana salladı bu sefer. Durumu anlamaya çalışıyordu. "Ben anlayamıyorum."

Yüzümde küçük bir gülümseme oluşurken, "Ben bu evliliğe o şansı, bana yalan söylediğin halde kendini affettirmen için sana şans verdiğim ve o kapıdan çıkıp gitmediğim gün zaten vermiştim, Sarp," dedim. "Seni öptüğümde, seninle uyuduğumda, aile olduğumuzu söylediğimde ve evimiz diyerek kabullendiğimde bu evlilik zaten çoktan o şansa sahip olmuştu."

"Yani biz deniyor muyuz?" diye sordu hafif bir sevinçle. "*Biz* olmayı deniyoruz demek bu."

Başımla onaylarken içimde ona bir şeyleri açıklama telaşıyla konuşmayı sürdürdüm. "Sana âşık değilim. Bu biraz zaman alır, ayrıca bunun olacağının sözünü de veremem." Derin bir nefes alıp dudaklarımı bükerek bir noktada takılı kaldım. "Ben ailemin yanında olduğumda bile yalnızdım

sadece bunu anlamak zordu. İnsan onu anlamayan kalabalığın içinde de yalnız kalırmış. Ben hep yalnızmışım ama sen geldiğinden beri... Daha doğrusu siz demeliyim. Sizin geldiğiniz günden beri yalnız hissetmiyorum."

Sözlerimin yerine ulaştığını, "Hiçbir zaman hissetmeyeceksin," dediğinde anladım. "Ben her şeyi düzeltmeye çalışacağım. Seni hak etmeye, bu evlilikte hatalardan uzak olmaya... Her şeye özen göstereceğim. Çünkü ben de uzun zamandan sonra yaşadığımı hissediyorum."

Bu sefer adım atan ben oldum. Ona doğru ilerlediğim için şimdi daha yakındık. Kollarımı iki yandan omuzlarına atıp ellerimi ensesinde birleştirdim. Sarp çarpık bir gülüşle bana bakarken bir elini belime atarak iyice ona yaslanmamı sağladı. "Ben kaçtım, Sarp. Kaçtım çünkü birileri beni arasın istedim," dedim fısıldayan bir ses tonuyla. "Ve bir gün sen de kaçtın. Ben seni aramadım ama sen, kaçan ben olmadığım halde yine de beni aradın. Bu kadar çabanın yanında sen çabasızlığıma rağmen beni aradın. Bu yüzden nankörlük yapmak istemiyorum. Ama bana-"

"Evet, yalan söyledim," diyerek sözümü böldü. Pişmanlığı yüzünden belli oluyordu. "Sana yalan söyledim çünkü gerçekleri kendime bile itiraf edememiştim. Fark edince ise gitmeni istemedim. Şimdi de bu evlilik gerçek olsun istiyorum. Aslında ben seni tanıdığımdan beri ne isteyip ne istemediğim konusunda hiçbir zaman tam olarak emin olamıyorum." Yüzüme doğru yaklaştı. "Emin olduğum tek bir şey var, o da seni istediğim. Kızımı ne kadar istiyorsam, bu evliliği de o kadar istiyorum."

"Ben de uzun zaman sonra bulabildiğim bu huzuru, ait hissettiğim o evi ve yanında özgürleştiğim adamla bir sonumun olmasını istiyorum," dedim iç çekerken. "Her ne kadar kendimi gitmeye şartlasam da yaptıklarım ve düşündüklerim çok zıttı. Gitmek isteyen biri, kimseye bu kadar kolay alışamazdı."

Dürüst olmak ilk defa canımı yakmıyordu. Aksine ona dökülmek benden bir yük alıyordu.

"Sidem Karacahan Russo." İsmim dudaklarından bir şiirin dizesi gibi yoğun duygularla çıkmıştı. "Hayatıma her zaman olduğundan daha çok hoş geldin."

"Valla hoş bulup bulmayacağımı zamanla göreceğiz, Sarp Luca Russo," dedim şımarık bir tavırla ona bakarken. O ise sadece güldü bu tavrıma. Hoşuna gidiyor gibiydi. "Sonuçta ben sadece şans verdim. O şansı değerlendirmek, kaybetmemek senin elinde. Ben kesinlik vermiyorum, şans veriyorum sadece."

"Kaybetmek pek lügatimde yoktur, Sidem Russo. Şans vermen, oldu saymam demektir." Tek kaşımı havaya kaldırıp ona baktım. "Sen zaten benim karımdın. Sadece şov olsun diye sordum. Sonra bana fikrim sorulmadı diye trip atıyorsun."

"Sarp senin bana fikrimi sormadığın şey, nikâhta seni eşim olarak kabul edip etmeyeceğimdi," diye çemkirdim adeta. Ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat izin vermedi. "Yani bir sabah uyandım ve artık senin resmi olarak karındım."

"Ve hâlâ karımsın, demek ki hayır demeyecekmişsin zaten," dedi rahat bir sesle. "Bugün de hayır demedin. Kabul et, Sidem. Senin kaderin, benim karım olmak."

"İtalyan kekosu konuştu," diye homurdandım gözlerimi kısmış bir halde ona bakarken. "Hatırlatırım canım, az önce yalandan bile sinirle çıkıştığımda resmen korkudan sana inme inecekti. Hayır diyeceğim diye aklın çıktı. Şimdi evet cevabını aldın diye böyle kendinden emin durman benim bir *hayırıma* bakıyor."

Sarp ciddi bir tavır takındı. "Bu saatten sonra hayır demeyeceksin herhalde, Sidem," dedi şüpheyle. "O kadar güzel şey söyledin. Biz öpüştük..."

"Beni çocuğumla ortada bırakma de bir de, Sarp Luca."

Omzuna bir tane vurduğumda, "Olabilir aslında," dedi. "Beni Bella ile ortada bırakamazsın, Sidem. Biz sensiz mahvoluruz. Hem ben saç örmeyi bile bilmiyorum. Kokoş kızımın sana ihtiyacı var."

"Senin yok mu?" diye sordum meydan okuyan bir tavırla. "Hayırdır?"

Dudaklarını bükerek o serseri sırıtmayı takındığında, "Yani yatağım biraz büyük," dedi. Kaşlarımı havaya kaldırıp ona bakmaya devam ettim. "Tek yatınca üşüyorum biraz. Evim de büyük, içinde adım sesleri olmayınca ürkütücü oluyor. Tek başıma yemek yemeyi de sevmiyorum. Bazen dudaklarımda boş kal-" Daha fazla dayanamayıp dudaklarına bir tane vurmamla afalladı. Bunu fırsat bilerek ona gözlerimi devirip sırtımı döndüm.

Tam uzaklaşmayı hedeflediğim sırada bir elini ensemde hissettim. Beni kendisine doğru çekip döndürdükten sonra kolunu ensemden dolayıp yüzümü yüzüne yaklaştırarak dudaklarımızı birleştirdi. Boynuma doladığı koluyla beni öyle sıkıştırmıştı ki uzaklaşma şansım olmadı. Olsa da uzaklaşır mıydım emin değildim. Sadece boynum biraz acıyordu ama onun yumuşak dudakları öyle baştan çıkarıyordu ki onu bile bir noktadan sonra unutuyordum. Boşta kalan büyük eliyle yanağımı kavrayıp beni iyice kıskacına hapsetti.

Dudaklarını ilk kez hissetmiyordum ama bu sefer bir şeyler daha farklıydı. Teslim olmak, olduğun yerde etrafına yağan kurşunlara rağmen kaçmamak gibiydi. Üstdudağım onun iki dudağı arasında erirken sadece anın baş döndürücü hissine kapıldım. Sarp boynumdaki kolunu gevşetip aşağı doğru indirdi. Sırtımdan omurgama doğru hafif dokunuşlarla irkilmeme sebep olurken tam kalçamda az önceki yumuşak davranışlarının aksine elinin sert dokunuşunu hissettim.

Bir elimi boynuna doğru atıp, ensesindeki saçlarını çekiştirerek başını geriye doğru çektiğimde karizmatik hırıltısı duyuldu. Dudaklarımı çenesine bastırdığım sırada, o da kolunu belime dolayarak ayaklarımı yerden kesti. Dudaklarıma sömürürcesine tekrar abandığında sırtımı çoktan yumuşak zeminde hissetmiştim. Kendisini kasıklarıma doğru bastırdığında bu sefer ağzının içine doğru inleyen ben oldum. Elleri kazağımdan içeri doğru girdiğinde irkilerek geri çekildim.

"Sarp," diyebildim zorlukla. Üzerimdeki ağırlığını sevdiğim için onu itmedim fakat daha ileriye gidemeyeceğimiz için kendimi tutmaya çalışıyordum. "Sana kötü bir haberim var," dediğimde boynumdaki başını kaldırıp bana baktı. "Regl oldum."

Ona hayatının en kötü haberini vermişim gibi hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı fakat bu uzun sürmedi. Ardından üzerimdeki ağırlığını kaldırdı ve dirseklerini iki yanıma koyarak aramıza mesafe koysa bile üstümdeki yerini bırakmadı. "Siktir," dedi fısıltıyla. "Şansımı sikeyim."

Burnumu kırıştırıp ona baktığımda burnumun ucuna öpücük bırakıp çekildi. "Ben de."

"Ağrın var mı?" diye sordu kendini yanıma atarken. Yatağım ona biraz küçük geliyordu. Onun cüssesi için çift kişilikten biraz daha büyük ve uzun bir yatağa ihtiyaç vardı. Yanıma uzandığı anda beni kendisine doğru çekip üzerine uzanmamı sağladı, biraz da olsa daha iyi oldu. Parmakları belimi okşarken ben de sadece kalp atışlarını dinliyordum. Kalbi çok hızlı atıyordu. Onu bu kadar heyecanlandıranın ben olmam bir anlık kalbimi pır pır ettirdi.

"Dün soğukta oturduğum için bazen kramp giriyor ama onun dışında iyiyim. Sabah fark ettim olduğumu ama aklım o kadar dağınıktı ki ağrısına odaklanamamışım. Tarihi de unutmuşum."

"İlayda ne zaman olsa ya da yaklaşsa evi inletiyor. Tüm ev, asker koğuşu gibi emret komutanım modunda oluyoruz ona karşı," dedi bıkmış bir edayla. "Ya bizden nefret ediyor ya da Alp ve bana siz neden olmuyorsunuz diye bağırıyor ama sen hiç çaktırmadın."

"Kendi kendime halletmeye alışığım," dedim kravatının ucuyla oynarken. "Sonuçta evde olduğum zamanlarda da bu durumu gizlemek zorundaymışım gibi hissettiriyordu annem. Onu suçlamıyorum böyle görmüş, bilmiş. Evde erkek varken sanki ayıpmış da saklamak gerekiyormuş gibi bir düşünce var. Son zamanlarda aştı bunu ama bir keresinde acillik olacak kadar ağrım olduğunda babamlara söyleyemeyeceği için ablamın gelmesini beklemiştik. O günden sonra ağrıdan ölsem de uzanıp bekledim."

"Benim yanımda öyle olmak zorunda değilsin," dedi şefkatli bir sesle. Belimdeki elinin parmak uçları sırtımda geziniyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle." Sarp'ın elleri tekrar belime düşüp oralara masaj yapınca mayışmış hissetmeye başladım.

"Bir şeyi merak ediyorum," dediğinde başımı kaldırıp çenemi göğsüne koyarak ona baktım. Bir elini başının altına almış halde tavanı izliyordu. Düşünceli duruyordu, bu yüzden tek kaşım havaya kalktı. "Nedir?"

"Burada benden önceki iki yılın." Cevabıyla derin bir nefes alıp tekrar başımı göğsüne koydum. Regl olduğum zaman ya çok sinirli oluyordum ya da duygusal. Bu sefer duygusallıktan yana tercihimi yapmıştım sanırım. Sorusu biraz buruk hissetmeme neden oldu. "Biraz anlamaya çalışıyorum. Gerçekten bu evliliği kabul edecek kadar neydi Milano'da bulduğun? Bilmiyorum. Ben seni bile bile istedim ama sen..."

"Sende ne bulduğumu mu soruyorsun?" diye sorarak cümlesini yarıda kestim.

"Bende ne bulduğunun farkındayım karıcığım." Muzip tavrına şaşırmadım. Aksini söylese şaşırırdım hatta. "Kendimi övmek istemiyorum, şu an konu sensin ama sen de bende ne bulduğunun farkındasındır."

"Bugün fazla mı şımarığız?" diye sordum aksi bir sesle. "Bir coştun sen sanki. Boşanmayacağımdan emin olunca cesaret mi geldi?"

Masaj yaptığı belimi sıkınca irkilerek kucağında ani bir hareketle kıpırdandım. O da kısık bir sesle güldü. "Uzun bir aradan sonra ilk kez bu kadar mutlu olunca kafa yapmış olmalı."

"Belli," dedim imalı bir sesle. "Neyse bozmayacağım bu mutluluğunu."

"O zaman daha da mutlu et de bana kendinden bahset..."

"Bahsedecek bir şey yok," diyebildim dalgınlıkla. Sarp'ın kalp atışları dikkatimi dağıtıyordu. "Türkiye'de görünmez olmaktan sıkıldım. Milano'da dil bilmediğim halde görünür olmak daha iyi hissettirdiği için dönmek istemedim."

"O ne demek?" Sesinden merakını, öfkesini ve ilgisini fark edebiliyordum. Onu anlayabiliyordum ve kaçma nedenimin anlaşılmamak olduğunu bir kez daha kendime de kanıtlamış oluyordum.

"Mesela hâlâ İtalyanca bilmiyor olma sebebim ihtiyaç duymamamdı. Ben hep Türk birileriyle karşılaştım ya da İngilizce yeterli oldu. Girdiğim işlerde İtalyancamın olmaması bir sorun olarak görülmedi. Herkes işimi yapıp yapmadığıma odaklanmıştı. Yani bir yerlerde eksikliklerim büyük bir sorun olmuyordu." Bu düşünceyle dudaklarım kıvrıldı. Benim için anlamı büyük cümlelerdi. "Türkiye'de hatalarımın ikinci şansı hiç olmamıştı. Milano'da ise her hatamın sonunda bir şansım daha olmuş, uyarılmıştım. Birileri tarafından uyarılmak ne güzel bir şeymiş ya. Kırmadan, incitmeden, insan yerine koyarak, ona öğretmek ister gibi uyarmak... Yani ben orada insan yerine koyuluyordum. Bu yüzden geride bırakıp gitmek istemedim. Bence benim yerimde olan herkes bunu yapardı."

"Belki de haklısın." Derin bir nefes alıp verdiğinde şişen göğsü, nefes diye içine çektiğinin sanki sıkıntılarım olduğunu hissettirdi. "Sonuçta artık belli bir olgunluğa erişmiş bir kadınsın. Kendi hayatın ve kararların için risk almaktan daha doğal ne olabilir ki?"

"Bazen risk almamak bana düzene alışmak gibi geliyor," dedim sitemle. Söylediğim şeyin yanlış anlaşılmaya çok müsait olduğunu fark ettiğim için kucağında doğruldum. Sarp doğrulduğumu fark edince dirseklerinin üzerinde durarak merakla bana baktı. "Yani mesela herkes sağdan gitmiş diye solda aklı kalan biri, sırf sonunda ne olduğunu bilmediği için kalbinin ve içgüdülerinin sesini bastırıp sağdan gitmek zorunda mı? Risk alıp soldan gitmek, sonunda ne olduğunu bilmek varken..."

"*Cara mia*, Galileo en son herkesin bildiğinin aksi bir şeyi iddia ettiğinde idam edilmişti."

"Ve son sözlerini eminim İtalyan kocam benden daha iyi biliyordur," diyerek ona kafa tuttum. Sarp'ın bakışları üzerimde gezinirken ifadesindeki o hayran bakış gururumu okşuyordu. *"Eppur si muove."**

"İyi hoş diyorsun ama insanlar üç günlük dünya diyerek büyütülürken, iki günlerini sonunda ne olduğunu bilmedikleri bir şey için harcamazlar," diyerek savundu bu sefer kendini. "Kalplerinin sesine rağmen."

"Ama üç günlük dünyada sonunda ne olduğunu bilmedikleri ölüm için yaşıyorlar." Başımı hafif yan yatırarak omzuma koydum. "Sanki doğduğumuz andan itibaren her bilgi önümüze kılavuzla konuluyor mu? Hayır.

* Yine de dönüyor. (İt.)

Bence her insanın uğruna savaş verdiği bir davası olmalı. Aksi takdirde dünya yaşamak istemeyecek kadar boş geliyor."

"Her insanın davası olamaz, Sidem." Bilerek bana katılmıyor gibiydi. Yüzündeki keyifli ifadeden başka bir şey çıkaramıyordum.

Kucağından kendimi yanına doğru attığımda, "Olur. Her insanın davası var, sadece bunun farkında olamayıp o ciddiyeti almıyorlar," diyerek yükseldim. Sarp da benim gibi doğrularak oturur bir pozisyon aldı. Yatağın ucunda kalan ben olduğumdan biraz daha hareket ederse sırtüstü düşebilirdim. "Mesela Bella'nın bile var. Babası ile olmak." Sarp bana uzunca baktı. Bir süre sonra bakışlarının altında olmaktan utanarak bakışlarımı kaçırdım. Gözüme dolabıma astığım *Deep Art Gallery* fotoğrafı çarptı. Mesela benim davam, hep gözümün önündeydi. Herkesin bir arzusu vardı, sadece bazıları onun için çabalayacak kadar cesur değildi.

"Seninle olmak," diyerek söze başladı fakat devam etmeden duraksadı. Bakışlarım tekrar onu bulurken gözlerimi kıstım. Odamın ışığı biraz eskimiş olmalı ki pek kuvvetli değildi. Loş ışığın altında parlayan kahverengi harelerinde kendimi görmek, kalbindeki beni görmek gibiydi. Işıl ışıldım, solmayacak bir çiçek varsa o bendim şu an. *Sadece onun sözlerinde böyleydi.* "Diğer kadınlarla olmak gibi değil."

"O ne demek?" diye sordum burun kıvırırken. "Diğer kadınlar derken, Sarp Luca? Kaç kadınla birlikte oldun da diğer kadınlar diyorsun. *Lar* diyorsun bir de. *Lar.*"

Gözlerini sonuna kadar açıp, "Takılman gereken nokta bu mu, Sidem?" diye sorarken burnuma bir fiske vurdu. "Ben sana diğer kadınlarla olmak gibi değil diyorum. Bak *lar* diyorum, bir sürü kadın ve seni karşı karşıya-"

"Tabii ki bir sürü kadın ve beni karşı karşıya alacaksın Sarp, ben senin karınım," diyerek çıkıştım yataktan inerken. Tek kaşım havada ona bakmaya devam ettim. "Tüm kadınlar bir yana, sen bir yana diyeceksin elbette."

"Ama devam etmeme-"

"Yani kimse sen etmez Sidem diyeceksin. Benim karım bu dünyada eşi benzeri olmayan bir insan diyeceksin." Dolabıma doğru ilerlerken onun ifadesini göremiyordum. "Geçmiş hâlâ diğer kadınlardan bahsediyorsun. Senin canın ne çekiyor?"

"Boşanmak ve *espresso* çekmediği kesin." Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Ayrıca ben seninle olmak, bu dünyada eşi benzeri olmayan bir şey demek istemiştim. Bir insan kaç kadınla olursa olsun sana geldiğinde yine hiçbir tecrübe edinmemiş gibi hissederdi."

Sarp'ın filtresiz iltifatlarını seviyordum. Bunu kendime itiraf etmekte çoğu zaman zorlanıp konuyu değiştirdiğim oluyordu ama her birini kalbime asıyordum ki bir gün ondan yana, bende yanan bir şeyler olursa kalbime su serpmesi için hatırlayacaktım.

"Ama şanslısın kocacığım, benimle evli olma şansını yakalayan sensin. Bir başkası tecrübesiz hissetmeyecek." Sarp'a doğru dönüp göz kırptım. "Yani seninki de bir ihtimal çünkü bazı şansları değerlendiremezsen sen de bu histen mahrum kalacaksın."

"Boşanma bitti şimdi böyle mi tehdit ediyorsun?" Dolabın boy aynasından kendime baktığım sırada, yatağa karnının üstünde uzanarak diğer uca doğru kollarını uzatan Sarp, bir elini kalçama doğru atıp sıktı. Sırf bakmayayım, gıcıklaşayım diye uğraşıyordu. Bir de gerçekten bir temas delisiydi. "Ben arsız bir adamımdır biliyorsun."

"Bilmez miyim?" dedim sıktığım dişlerimin arasından. Onun elini ittirip, bu sefer kendime bir pijama takımı çıkarmak için eğildim fakat saniyeler sonra sırtıma yediğim darbeyle hayretler içinde Sarp'a döndüm. "Sarp!"

Yaramazlık yapan çocuklar gibi yatağın içinde döndükten sonra dik bir konum alıp biraz geriye çekildi. "Pardon," dedi telaşla. "Elim kaydı, hedefim orası değildi."

"Elini kırdırtma bana," diye homurdandım sinirle. Elimdeki pijama takımının üstünü iyice gerip ona savurdum. "Rahat dur. Kaç yaşma geldin uslu durmayı öğrenemedin."

"Uslu durmam için bana bir şey vermelisin." Gözucuyla ona sert bakışlar attığımda bir kahkaha savurdu. "Tamam, bu yeterli oldu." Daha sonra deli danalar gibi yatağın içinde yuvarlanarak sırtüstü yatar bir pozisyona geldi. "Abin yarın sabah bu evde olacakmış. Bizi nelerin beklediğinin farkındasın, değil mi? Özellikle hafta sonu şirketinizin yıldönümüyken."

"O davetten kaçışım yok, değil mi?" diye sordum omuzlarımı düşürürken. İtalya'dakinden sonra açıkçası pek davet yapma isteğim yoktu. Özellikle buradaki davet bizim için yapılmasından çok şirket içindi. Aradan çıkarıyorlardı sadece. "Keşke İzem burada olsaydı. Bu süreci tek geçirecek olmak çok sıkıcı. Lerzan Hanım ve Lorenzo Bey'den bahsetmiyorum bile."

"Onları kesinleşince ararım zaten ama İzem için yapabileceğim bir şey yok."

Ne yazık ki benim de yoktu. İzem'in aile ilişkileri çok karışıktı ve yıllardır görüşmüyorlardı. O yüzden buraya dönmek gibi bir şey onun için ihtimaller dahilinde değildi. Hatta bu nedenle ona sadece mesaj atıp geçmiştim. Teklif edersem ona kendisini kötü hissettiririm diye düşünüyordum.

Sarp telefonuna bakarken ben de koridorun sonundaki banyoda giyinmek için odadan çıktım. Pijamalarımı giyinip kıyafetlerimi katladıktan sonra misafir odasındaki dolaptan Sarp için açılmamış pijama takımlarından almaya gittim.

Tekrar odaya döndüğümde Sarp bıraktığım haldeydi. Telefonunu benim gelmemle bırakmıştı. Elimdeki paketi inceleyip sırıttı. "Umarım bana abinin kıyafetlerinden getirmemişsindir."

"Babamın çizgili pijamalarını mı tercih ederdin?" diye sordum elimdeki paketi yatağın üstüne fırlatırken. Sarp ciddiyetle başını salladı. "Neyse ki kullanılmamış bir pijama takımı getirdim. Evimizde sürekli misafirler için bu tarz şeyler bulunur ama takım elbise bulunmaz. Ayrıca Bella ve benim için de kıyafetler lazım. Süper baba olarak bunu ayarlayabilirsin diye düşünüyorum."

"Elbette ayarlarım. Hatta İlayda yarın sabahtan şoförle gönderecek. Koridorun sonunda mıydı banyo?" diye sordu ayağa kalktığında. Başımla onayladım. Fırça ve diş macununu onun için banyoya bırakmıştım. Paketli oldukları için kullanması gerektiğini zaten anlardı. Bana doğru gelip şakağıma bir buse kondurduktan sonra odadan çıktı. O gittikten sonra ayaklarının üşüdüğünü hissederek ben de kendimi yatağa attım.

Odam mis gibi kokuyordu. Annem büyük ihtimalle geldiğim için güzelce havalandırmıştı. Ayrıca yatakta üstünde kırmızı kalpler olan beyaz bir yatak örtüsü seriliydi. Benim nevresim takımlarım hep koyu tonlarda olurdu. Bunu ablam almış olmalıydı. Sanırım zevklerim değişmişti ki şu an odama uyumlu olduğunu düşünerek sevmiştim. Odamı özlemiştim ama o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Sanki gurbet elde kalıyormuşçasına buz gibi gelmişti uzandığım yatak. Her şey bana yabancılaşmıştı. Bunu bekliyordum fakat yine de bu hissi yaşamanın burukluğunu aşamıyordum. Nasıl aşabilirdim ki? Bir zamanlar evim dediğim yerde şimdi evde hissetmiyordum.

Üşüme hissiyle iyice yorgana sarıldığım sırada odanın kapısı açıldı. Sarp üstünde onu biraz sıkan tişörtle karşımda duruyordu. Gülmeden edemedim. Benim gülmemle yüzünde daha da huysuz bir ifade oluştu. "Affedersin ama kendimi şu an prezervatifin içinde sıkışan sik gibi hissediyorum."

Şaşkınlıkla ağzım aralanırken aynı zamanda söylediği şeyin saçmalığıyla bir kahkaha kopardım. "Ne alaka ya?" diye bağırdım şok olmuş bir vaziyette kahkaha atmaya devam ederken. "Manyaksın ha."

"Bu tişört ne Sidem, Allah aşkına?" diye söylendi eteklerinden tutup çekiştirirken. Dayanamamış olacak ki çekip çıkardı. "Rahatladım, derin bir nefes aldım."

Ona göz devirdim. "Alışık olmadığın için abartıyorsun sadece. En azından kapıyı kilitle, kimsenin Tarzan gibi bir kocam olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Kimsenin kocanın enfes vücudunu görmesini istemiyorsun demek daha doğru olur."

"Elli ve yetmiş beş yaşındaki ebeveynlerim dışında evde kimse yok, Sarp." Kapıyı kilitlemeye gitti. Sanırım babaanneme o da güvenemiyordu. Onun işi cidden belli olmazdı. Önceden de gecenin bir yarısı *Instagrama* hikâye atmalık videolar indirmem için aniden geldiği oluyordu.

Sarp kapıyı kilitledikten sonra bana doğru döndü. "Sen neden Adana dürüm gibi sarıldın böyle?" diye sordu yorganın içinde kıvrılan bana bakarken. "Üşüyor musun?"

Başımı sallayıp, "Regl olduğum zaman ayaklarım asla ısınmıyor. Şu an yanımda da hiç yünlü kalın çoraplarımdan yok, bu yüzden hiç ısınmıyor. Ayaklarım üşüyünce de her yerim üşüyor," dedim dudaklarımı bükmüş bir halde ona bakarken. "Reglin benim için tek sıkıntısı ısınamamak."

"Isıtalım o halde," dedi yatağa doğru gelirken. Baş ucuma geldiğinde sanki inadıma yapıyormuş gibi yorganı ani bir hareketle kaldırdı. Kollarımı kendime sarıp bacaklarımı iyice karnıma doğru çektim. Sarp bu halimi görünce pişman olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "İyi olduğuna emin misin? İstersen bir hastaneye gidelim. Betin benzin atmış görünüyor." Başımı iki yana sallarken sadece titriyordum. Tek ihtiyacımın ısınmak olduğunu anlamış olacak ki o da aceleyle yatağın içine girdi.

Beni kendine doğru çektiğinde temas ettiğim gövdesiyle Sarp'ın benim aksime ateş gibi olduğunu fark ettim. Ayaklarımı iki bacağının arasında sıkıştırarak ısınmasını sağlarken, avuç içlerindeki yangın kazağımın altından karnımda gezindi. İyice ona yaslandığımda üzerimize örtülen yorganla daha sıcak olduğunu hissetmeye başladım. Başımı omzuna düşürdüğümde ayaklarım onun iki bacağının arasında, elleri sıcak su torbası niyetine karnımdaydı. Bu sıcaklık mayışmama sebep oldu.

"Evde soba yaksak senin kadar sıcak olmaz," dedim iyice ona sırnaşırken. O da beni kendisine çekerek çabamı karşılıksız bırakmadı.

"Annem hep *kalbi sıcak olanın teni de ısıtır* diyordu." Eli karnımda gezinmeye devam ediyordu ve bu inanılmaz iyi hissettiriyordu. Annesinin

demesine kalırsa o zaman Sarp'ın kalbi yakında yanmaktan küle dönebilirdi. "Bunun etkisi sanırım."

"Annenin her zaman uygun bir sözü var," dedim hafif bir tebessümle. Yavaştan uykum gelmeye başlıyordu. "Gerçekten çok şanslısın. Hem annen hem de baban senin için her şey oluyorlar. Yeri gelince arkadaş, abi, abla..."

"Bella için de ben böyle olmak istiyorum," dedi kısık bir sesle. "Bella büyüdüğünde benim bir babam vardı ve onun olması yetiyordu desin istiyorum. Benim ya da annesinin hataları yüzünden bize karşı pişmanlığı olsun istemiyorum."

"Olmayacağından eminim. Bella sana karşı öyle bir sevgi hissediyor ki. Bazen çok şaşırıyorum. Acaba ben babamı onun gibi sevmediğim için mi böyleyiz diye düşünüyorum."

"Kendimi övmüyorum ama benim babalığım ve Halis Karacahan'ın babalığı arasında büyük bir fark olduğundan eminim." Haklıydı. Onu babamla kıyaslamak tamamen saçmalık olurdu. Bu yüzden cevap vermedim. Aslında birazdan uyuyacaktım ama aklımı kurcalayan bir durum vardı. Sabah uyandıktan sonra soramayacağımdan emindim.

"Neden Cüneyt'i sormuyorsun?"

"Neden sorayım?" diye karşılık verdi düz bir sesle. "Sonuçta evlendiğin [redacted] de dul biri. Geçmişi kazıyıp duracaksak ben bu işin içinden çıkamam." [redacted] çapkınlık iması yapıyorsun, zaten gergin olduğum bir dönem[redacted]e sinirleniyorum." Sarp'ın sarsılmasından güldüğünü anladım. [redacted]ifçe kaldırıp omzuna dişlerimi geçirdim. Vurmaya çalışırsam yor[redacted]dan çıktığım için üşürdüm, bu yüzden en iyi çözüm ısırmaktı.

"Yamyam mısın kızım?" dedi dehşete düşmüş bir halde. Omzunu biraz oynatarak çekti. "Gece beni yemeyeceğin ne malum?"

"Tadını beğenmedim, yemem korkma." Burun kırıştırıp tekrar omzuna başımı koydum. "Ben taze et seviyorum."

"Yanlış yerden ısırık aldın ondan," dedi muzip bir sesle. Uyku o kadar bastırmıştı ki ona cevap verecek halim yoktu. Sarp bir an elini çekecek gibi oldu fakat bileğinden tutarak çekmesine engel oldum. Sıcaklığı iyi gelmişti, en azından uykuya dalana kadar orda tutmasını istiyordum. "İyi geceler karıcığım," diye mırıldandığını duydum ancak cevap veremeyecek kadar uyku haline girmiştim.

Onunla uyuduğum herhangi bir gecenin kötü geçtiğini henüz görmemiştim, bu yüzden iyi geceler diye belirtmeye gerek duymadım.

Sabahları en nefret ettiğim şey, telefondan çıkan herhangi bir sesle uyanmaktı. Bu konuda hassastım. Annem ağzıyla alarm sesi çıkarsa seve seve kalkardım fakat telefonum çıkarınca sinir olurdum. Benim için en önemli kriter, telefonumun beni uyandırmamasıydı ve şu an tam buna karşı çıkacak kadar yüksek bir sesle çalıyordu. Bir kez kapandı ancak ısrarla tekrar çalmaya başlayınca söverek kalkmaktan başka çarem kalmamıştı.

Önüme gelen saçlarımı bir hışımla geriye doğru atarak doğruldum. Birkaç saniye nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. Öyle ani bir kalkış olmuştu ki gözlerim hâlâ bulanık görüyor, alnımın tam ortasında bir ağrı baskı yapıyordu. Bu saatte ısrarla arayan kişi umarım ülkeyi kurtarmayı hedefleyen biri olurdu çünkü aksi takdirde bu ısrarı yüzünden saçını başını yolabilirdim. Gözlerimi bir kez daha yumup açtım. Biraz daha toparlandığımda gözucuyla Sarp'a baktım. Yüzüstü bir halde, ellerini yastığın altına sıkıştırdığı için pazılarını iyice şişirmiş yatıyordu.

Ben uyanıkken neden o yatıyordu mesela? Sinirle koluna bir çimdik attığımda sanki sinek ısırığıymış gibi sıfır tepkiyle uyumaya devam etti. Telefonum bir kez daha çalmaya başladığında homurdandı fakat bana doğru dönüp başını kucağıma koydu. Kollarını da belime sarmayı ihmal etmedi. Uyurken bile temas delisiydi.

Hiç arkama dönmeden, yerini ezbere bildiğim baş ucumdan telefonumu alıp kimin aradığına bakmak için ekranı çevirdim. İzem'in görüntülü aradığını görmemle yüzümü buruşturdum. Saat dokuzdu ve bu saatte beni uyandırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu demek ki önemli bir durum vardı. Bu yüzden aramayı yanıtladım.

"Şükür!" O benim aksime gayet enerjik bir halde dışarıdaydı. Bu saatte kim, neden makyaj yapıp dışarı çıkardı ki? Geçip uyumak varken... İzem gibi üşengeç biri için daha garipti. Nerede olduğunu da anlamamıştım zaten. "Kız yeni mi kalktın?"

"Asıl sen niye kalktın ruh hastası manyak?" diye söylendim gözlerimi kapatırken. "İzem saat dokuz! Kafayı mı yedin sen, Allah aşkına?"

"Büyük ihtimalle kafayı yemiş olmalıyım," dediğinde gözlerimi açıp ekrana baktım. "Ağaç oldum burada çünkü."

"Neredesin ki?" diye sordum dikkatle ekrana bakarken. O ise yüzünü ekrana biraz daha yaklaştırdı. Ardından sadece köşeye bakmasından kamerayı değiştireceğini anlamıştım. Sarp kucağımda kıpırdanınca bir anlık dikkatim dağıldı fakat İzem kamerayı çevirince, şaşkınlıkla boşluğa düşerek elimdeki telefonu Sarp'ın kucağımdaki başına düşürdüm. O da irkilerek uyanmak zorunda kaldı. "Siktir," dediğini duydum.

Onunla ilgilenemeden yataktan çıkmaya çalışırken, yorgana takılıp yere düştüm. Bacağıma dolanan yorganı sadece ayağımı sallayarak def etmeye çalışırken, "Sidem sakin," diyordu Sarp. "Ne oluyor sabah sabah?" diye homurdanırken sonunda kurtulmuş ve hızla odadan çıkmıştım. Koridorda tam koşarak ilerleyecekken Bella karşıma çıktı.

"Sidem," dedi beni görünce coşkuyla. "Bebeğim bir dakika," diyerek koşmaya devam ettim. Bella da sorgulamadan peşimden koşmaya başladı. Merdivenlere geldiğimizde Sarp'ın sesini duyduk.

"Bella koşma babacığım!"

"Ama Sidem de koşuyor babacığım!"

"Bella koş bebeğim ama dikkatli koş," diye bağırdım merdivenlerden ilerlerken. "Koşuyorum, Sidem," diyerek karşılık verdi. Sarp ikimize de koşmamamız için bağırırken onu umursamadık. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde ablam, annem ve babaannemi salonda gördüm. Onlar da şaşkınlıkla bize bakarken ben sadece kapıya koştum. Ekranda gördüğümün gerçek olup olmadığını anlamaya ihtiyacım vardı.

Kapıyı açtığım anda boynuma atlayan İzem ile gördüklerimin gerçek olduğu konusunda ikna oldum. Ben de ona sarılıp sevinçle bir çığlık attım. "İnanamıyorum!"

"Ben de!" diye bağırdı o da. Birbirimize sarılmış bir halde olduğumuz yerde zıplarken Bella'nın sesiyle ayrılmak zorunda kaldık.

"Ben de istiyorum ama!" dedi mızmız bir tavırla. "Küçük bacaklarıma rağmen o kadar merdiveni koştum. Hani bana?"

"Küçük cimcimem, favori Russo'm benim. Gel buraya!" İzem eğilip onu kucaklayınca bu sefer üçlü bir sarılma gerçekleştirdik. Onun burada olması şu an benim için çok özeldi. Normalde asla gelmezdi. Bunu defalarca dile getirmişti ama benim için gelmiş olmalıydı. Bu zamana kadar arkadaşsız kalmış olmamın tüm acısı İzem'i bulduğum için geçmişti. Sonunda en iyisini bulmuştum.

"Sen nasıl geldin ama?" Ondan ayrılarak şaşkınlıkla baktım. "Nereden çıktı?"

"En sevmediğim Russo olan sarı kafa Türkiye'ye geliyordu. Kocan, karım seni özlemiş deyince onun bavuluna girip geldim." Omuz silkip elindeki torbayı kaldırdı. "Hatta elbise sipariş etmişsiniz buyurunuz, Sidem Karacahan Russo."

"O kadar mutluyum ki şu an anlatamam." Dolu gözlerle ona baktım. "Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Umarım teşekkürü güzel bir kahvaltı ile edersin çünkü kurt gibi açım, birazdan ulumaya başlayacağım." Her zamanki enerjisini hissetmek bile tam şu an bana çok iyi gelmişti. Sarp büyük ihtimalle üstsüz olduğu için aşağı inemiyordu. Bu yüzden İzem'i içeri davet edip ona üst vermek için yukarıya doğru çıktım. İzem'in gelmesine sevinen sadece ben değildim. Annem ve babaannem beni nasıl karşılamışlarsa onu da öyle karşılaşmışlardı. Merdivenin başından dönüp baktığımda İzem'in bu ilgi karşısında afalladığını gördüm.

Önce kendi odama gittiğimde Sarp üstsüz bir halde yatağın köşesine oturmuş telefonunu kurcalıyordu. Odaya girdiğimde dikkatini bana verdi. "Çatlak arkadaşın gelmiş."

"Öyle mi olmuş?" diye sordum bilmezden gelmesine karşılık. İzem'in torbalar dışında bir de kılıfta özenle getirdiği Sarp'ın takım elbisesini ona uzattım. "Eli boş gelmemiş, al bakalım."

"Bugünlük sen ve kızımdan sonra favori insanım kesinlikle İzem." Oyalanmadan yerinden kalktığında, "Bella'yı buraya gönder," dedim. Saçıma dudaklarını bastırıp geri çekildikten sonra odadan çıktı. Dakikalar sonra da Bella odaya geldi.

"Günaydın Sidem, günaydın," dedi telaşlı bir tavırla. "Sidem dün yandım ben, yandım. Valla çok yandım. Bir de yeni bir dil öğrendim ama çok zordu. Yok Sidem, yok. Ben Türkiye'de yaşayamam. Çok zor burası yapamam. Yok!"

"Bebeğim biraz sakin ol." Torbadan onun için getirdikleri kıyafetleri çıkarırken konuşmaya devam ettim. "Daha ne gördün ki? Dur bir soluklanalım."

"Sidem burası çok sıkıcı, çok!" dedi yatağıma tırmanmaya çalışırken. Ona yardımcı olmak için kollarının altından tutarak kaldırıp yatağın ortasına bıraktım. "Kanallar hep Türkçe ya da başka bir dil var. Çok zor..."

"Kürtçe sanırım."

"Heh kürkçe."

"Kürtçe bebeğim," diyerek onu düzelttiğimde bıkkınlıkla ofladı. "Neyse gel üstünü değiştirelim şimdi. Sabah sabah nereden geldi bu şikâyet etme isteği?"

"Çünkü evde çok sıkıldım. Büyük *nonnayı* çok seviyorum ama ben evde sıkılıyorum. Dışarı çıkmak istiyordum." Bella için beyaz bir kazak ve kahverengi elbise koymuştu İlayda. Çorabını ve tokasını da eksik etmemişti tabii. Onu giydirdikten sonra kendim giyinecektim. Atletini kontrol ettim. Biraz terlemişti. Terli atletiyle terini silip yenisini giydirdim. Ardından

kazağını başından geçirdim. "Siz ne yaptınız dün? Hiç gelmediniz, size de küsmüştüm ama unuttum işte."

"İşimiz vardı bebeğim, yoksa seni bırakır mıydık?" Çorabını giydirmem için oturdu. Aslında normalde ne zaman giydirmeye çalışsam itiraz ederdi ama sanırım bir gün ayrı kalınca ilgi istemeye başlamıştı. "Bugün ne yapmak istersin?"

"İlayda halam ve Aras ile olmak istiyorum, Sidem. Bugün de işiniz varsa gidebilirsiniz." Cümlesiyle gülümsedim. "Bugün de işlerinizi halledin, yarın benimle olun ama tamam mı? Sizinle hep vakit geçirebiliyorum ama onlarla geçiremiyorum. Bugün de onlarla kalabilirim değil mi, Sidem?"

"İstediğini yapabilirsin ama önce ayağa kalk da elbiseni giydirelim." Ben elbisesini giydirirken o da dünkü dolmaları, ayranı ve Buz Devri'ni anlatmaya başladı. Elbisesini giydikten sonra bu sefer yatağa ben oturdum. Onu önüme çekip saçını taramaya koyuldum. Ardından örgüsünü hallettim, poposuna da bir tane vurup aşağıya gönderdim. Benim için bel kısmı lastikli, siyah bir bol paça pantolon ve kahverengi bir kazak koymuştu. Asıl mudu eden ise kalın çorap ve *Ugglarım* olmuştu. Kıyafetimi giydikten sonra makyaj çantamı alıp banyoya gittim.

Bebek saçlarım çok fazlaydı. Bugün saçımı bağlamak istiyordum ama bebek saçlarımın her yerden çıkacağından emindim. Bu yüzden saç köpüğümle tabiri caizse inek yalamış gibi bir hale getirdikten sonra yüz yıkama jelimle cildimi temizleyip günlük makyajımı yaptım. Tamamen işimi bitirip merdivenlere yöneldiğim sırada zil çaldı. Büyük ihtimalle gelen kişi abimdi.

BÖLÜM 2

Tatlı Buruk Heyecanlar

Yüzleşmek konusunda biraz korkak bir insandım. Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım ama konuşmak yerine kaçmak her zaman daha cazip gelmişti. *Özellikle de konu abimse.*

Bu sefer, hatta belki de ilk kez onunla yüzleşmek konusunda hiçbir çekincem yoktu. Aksine daha hırslıydım. Zilin sesini duymamla merdivenlerden daha hızlı inmeye başladım. Annem kapıya giderken İzem, babaannem ve Sarp'ın salonda ayağa dikilmiş bir halde ona baktıklarını gördüm. Ben de koşar adımlarla onların yanına yerleştim. Şu an en umursamaz duran kişi Sarp'tı.

Annem kapıyı açtığında görüş açımıza ilk olarak babam girdi. Bizi gördüğü an, gözlerine afallamış bir ifade yerleştiğinden emindim. Babam kaçıp gideceğimi düşünüyordu, bu yüzden beni görmek onu şaşırtmıştı. Bu bile gitmeyerek en doğrusunu yaptığımın kanıtıydı. Fazlasıyla yorgun duruyordu, ona rağmen oğluna kıyamayıp onun içeri girmesi için bir kolundan tutmuştu. Dakikalar sonra babam yanından çekilip bu kattaki banyoya ilerlediğinde abim tek başına karşımızdaydı.

Burun kemerinde bir bant vardı. Bandın üzerindeki kurumuş kan lekesi, dudağındaki yara iziyle aynı tonlardaydı. Kaşındaki bant temizdi. Sanırım pansumanı daha yeni yapılmıştı. Yüzünün bir kavgadan çıktığını düşünebilirdik. Bakışlarım koluna düştüğünde bir kolunu kollukla sabit tuttuğunu gördüm. Sanki kurşun izini kapatmak ister gibi de birkaç kat sargı bezi geçilmişti. O zaman da bir kavgadan daha fazlası olduğunu düşünebilirdik. Neyse ki o da temiz duruyordu. Sabah son pansumanları yapılmıştı belli ki.

Ama kalbin kirini, zihnin pis düşüncelerini hiçbir pansuman temizleyemezdi. Ve hiçbir sargı bezi hayal kırıklığına uğrayan kalbin kırıklıklarını sarıp kapatamazdı. Koruyamazdı ki bir kere, işe yaramazdı. Abimin kapanan yaralarının aksine benim yaralarım açıktaydı. Tedavi de edilemezdi. Şimdi her şeyi bırakıp ona üzülmeli miydim, yoksa yaralarımın acısına rağmen üzerine tuz basıp nefretimi diri tutarak sırt mı çevirmeliydim? Ne yapıp edip sonunda gerçeklerle buradan dönmeliydim. Abimin bakışları üzerimde durdu. O an kendimi sahnede çıplak kalmışım gibi hissettim.

Bu çıplaklık bedensel değildi, duygusaldı. Sanki tüm hislerim şu an apaçık şekilde onların önüne sunulmuştu.

Sarp bir adım öne doğru çıktı. O an herkes şaşkınlıkla ona baktı fakat ben bir amacının olduğundan o kadar emindim ki şaşırmadım. Sadece bir sonraki hareketini izlemeye koyuldum. "Kayınço," dedi samimiyetten uzak bir sesle. "Haber verseydin yardımcı olurdum."

Abimin dudakları sinirle seğirdi. "Kime, karşı tarafa mı?"

Sarp'ın adımları tam abimin önünde durduğunda sinir bozucu bir kahkaha patlattı. "Ayıp ediyorsun kayınço," derken bir elini kaldırıp sargıda olan omzuna götürerek sıktı. Abim acıyla inlerken ağzından bir küfür kaçırdı. Diğerleri şaşkınlıkla ona baktığı sırada ben zaten onun rahat durmayacağını bildiğimden aldırmadım.

"Siktir," dedi abim acıdan iki büklüm olurken. Annem endişeyle ona doğru gittiğinde ablam rahatlamış gibi gülüyordu. "Ne yapıyorsun oğlum sen?"

"Ne yaptım?" diye sordu bilmezlikten gelerek. "Yardım edeyim, gel." Bir hışımla omzundan tutup çekiştirdiğinde bir kez daha yarasını zorladı. "Hay elimin ayarını pardon, pardon."

"Çok fena bu oğlan, benim gözüm tuttu bunu," dedi babaannem onlara sırıtarak bakarken. "Büyük *nonna* göz nasıl insanı tutar ki?" diye soran Bella ile daha şen bir kahkaha savurdu. O sırada Sarp, abimi ite kaka bir şekilde salonda onun için hazırlanan koltuğa getirdi. Annem ve ablamın yardımıyla da uzanmasına yardım etti.

Bella, İzem ve ben umursamaz bir halde onun tam karşısında duran üçlü koltuğa oturduk. Babaannem tekli koltuğa geçerken ablam onun koltuğunun köşesine yerleşti. Sarp da benim oturduğum tarafın köşesine oturup abime baktı. Abim de ona öldürücü bakışlar atmaya çalışıyordu fakat kolunun acısından sabit bile duramıyordu. Bella'nın bacağıma dokunmasıyla bakışlarımı abimden ayırmak zorunda kaldım. Zaten o bana bakmamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. "Sidem, abine ne olmuş böyle? Çok kötü olmuş, çok!"

"Akılsız başının cezasını çekiyor kuzum," dedi babaannem şefkatle. "Onun abisi kurtlu. Hiç yerinde duramaz, bu hale gelir hep."

"Kurtlu mu?" diye sordu dehşete düşmüş bir halde. Koltuktan inip abime doğru çekingen bir adım attı. "Nasıl yani? Akşamları kurt mu oluyor? *Molto spaventoso!*"*

* Çok korkunç. (İt.)

"Bebeğim Türkçe," diyerek uyardı Sarp. "Ayrıca kurtlu derken yaramaz demek istiyor."

Bella küçük elini ağzına götürüp kıkırdadı. "Büyük *nonna* böyle komik şeyleri nereden buluyorsun? Çok komiksin, çok!"

"Sen de çok tatlısın, çok!" dedi babaannem onu taklit ederek. Sarp, kızına gösterilen ilgi karşısında tebessümle onu izliyordu. Salonun ortasında bir metre bir çocuk vardı ve her yere neşe saçıyordu. Bu bizim evde uzun zamandır eksik olan şeydi.

Bella, abime doğru yavaş adımlarla giderken herkes dikkatle ona bakıyordu. Abim ise fazlasıyla şaşkındı. Belki birazdan mahcup da olurdu çünkü bu kızın şu an babasıylayken annesini, annesiyleyken babasını özlemesinin tek sorumlusu oydu. Biraz yüzü varsa o küçük kıza karşı utanç duyardı.

Bella, abimin yattığı koltuğa yaklaşınca parmak ucunu hafifçe onun omzuna doğru uzattı. "Acıyor mu?" Ardından bana doğru döndü. Omuzlarını düşürüp babasına da baktıktan sonra tekrar beni buldu. "Sidem ona ne demeliyim? Abi desem kıskanır mısın? Başka ne diyeceğim ki..."

Sarp cevap verecekken mâni olarak, "Dayı de bebeğim," dedim abimin gözlerinin içine bakarken. Zamanında nasıl bencilce kararlar alıp o kızın hayatının ortasına bir bomba düşürdüyse, şimdi o kız tarafından sevgi görüp vicdan azabıyla kavrulacaktı. "Abim de bundan çok mutluluk duyar."

Abim afallamış bir halde bana baktığında omuz silktim. Hafif öksürdü. Bu durum ona ağır gelmiş gibiydi. "Sana dayı diyebilir miyim?" diye sordu Bella ona doğru dönüp. Abim zorlukla yutkunup ağır ağır başını salladı. Sarp'a gözucuyla baktığımda bakışları soğuktu. Bu durumdan memnun olmayabilirdi ama abimin aklını başına devşirmesi lazımdı. Bella, abimin onaylamasıyla koltuğun ucuna oturdu. Ona zarar vermemeye çalışıyor gibi uzakta duruyor, dikkatle bakıyordu. Gözleri yaralarında gezinirken ara sıra yüzünü sanki canı acıyan oymuş gibi buruşturuyordu. "İyi misin, Samet dayı?"

"İyiyim," dedi abim zorlukla. Kelimeler sanki kaburgasından alınan bir kemikmiş de canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu. "İyiyim prenses..."

Bella ettiği iltifat ile gülümsedi. "Neden Sidem'i aramadın ki?" diye sordu ona kızar gibi. "Arasaydın o seni dövenleri daha çok döverdi, biliyor musun?"

"Hadi canım," dedi abim alaycı bir tavırla. Sağlam olan kolunu ona doğru uzatıp parmaklarını saçlarının ucuna götürdü. Bella'ya bakarken

gözlerinde bir zamanlar bana baktığında takındığı o şefkatli bakış vardı. "Nasıl olacakmış o?"

"Bir keresinde bir kadın beni kolumdan itti ve Sidem buz pistinde olmasına rağmen onu dövdü, biliyor musun?" diye yükseldi aniden. O sırada kollarını kaldırdığı için birini abimin yaralı koluna vurmuştu. Sarp kısık bir kahkaha atarken abim can çekişiyordu. "Çok dövdü, çok. Kadının hiç şansı yoktu!"

"Hadi canım," dedi ablam şaşkınlıkla. Ardından daha önce hiç görmediğim bir şekilde kahkaha attı. Bir an annem ve babaannem bile onun kahkahasına şaşırmaktan öylece kalmışlardı. "Bizim Sidem mi dövdü? Görmeden inanmam."

"Nedenmiş o?" diye sordum alıngan bir tavırla ona bakarken.

"Neden acaba?" diyen kişi abimdi. Top ona gelince ciddiyetle bakmak zorunda kaldım. "Kızım sen küçükken mahallede dayak yer, niye vurmadın diye sorduğumuzda da abi elim çamurlu diye ağlardın. Senin yüzünden az mı milletin abisiyle dövüştüm ben?"

"Ayda yılda bir işe yaramışsın karım sayesinde, yat kalk şükret işte," dedi keyifle Sarp. Ona doğru döndüğümde yarım bir gülüşle abime bakıyordu. Bu sabah kalkma amacı onu delirtmekti sanırım.

"Bir keresinde de sağlam dövmüştü ama," dedi ablam, abime bakarken. "Hatırlıyor musun? Rojda'yı öyle bir yolmuştu ki kızın saçlarını elinden ayıklamıştık. Sırf bebeğinin kafasını kopardı diye hem de."

"Herhalde kızım, ben yetiştirdim onu," diye gururla yükseldi abim. O an ne dediğini fark etmiş gibi kıvrılan dudakları düz bir çizgi oldu. Benim de suratım asılırken ona takılı kaldım. Eski bizden, yetiştirdiği kızdan eser kalmamıştı ve bu da onun eseriydi. Farkındaydı ama bir şeyler değişmedi sanarak konuşuyordu. Ona bakmak bile ağır geliyordu şu an.

"Sidem ben çok acıktım," diyen Bella ile tekrar ona baktım. "Büyük *nonna* benim için şey yaptın mı?" İşaretparmağıyla çenesine vurdu. "Dün yapacağım dedin ya."

"Pişi." Bella, babaannemin cevabıyla koltuktan zıplayarak indi. "Tabii ki kuzuma pişi yaptım. Kaç tane yiyeceksin görelim bakalım."

"Beş!" diye bağırdı Bella heyecanla. Annem ayaklanınca kahvaltıyı hazırlamak için kalktığını anlayıp ben de kalktım. İzem de ne yapacağını bilemeyerek kalktı. Aslında masa hazırlanmıştı, sadece pişi ve çaylar eksikti. Annem ve babaannemi zorla oturtup ablam ve İzem ile onları hallettikten sonra babam da geldi. Eskilerden bir alışkanlıktı. Babam oturmadan kimse

oturmazdı. Babaannem ve o oturduktan sonra biz de masadaki yerlerimizi aldık. Sarp telefon konuşması için bahçeye çıkıp beş dakika sonra geldi.

Babam gözucuyla abime baktı. Bize bakmadan uzandığı yerden tavanı izliyordu. "Şükür diyelim, beterin beteri olabilirdi."

"Götü yer görseydi o da olmazdı," dedi babaannem umursamaz bir tavırla. "Akıllanmıştır belki. Kısmet."

"Sen de hoş geldin kızım," dedi babam İzem'e doğru. İzem, babamı ona anlattığım kadarıyla bildiği için bu tavrına şaşırmıştı. Gerçi ben de şaşırmıştım çünkü bana bile bu cümle kurulmamıştı. "Madem herkes burada, en iyisi pazar günü şirketin yıldönümü olan davette sizin evliliğinizi duyurmamız."

Sarp ile birbirimize baktık. Ardından babama doğru döndüm. "Biz buraya sadece abimin durumunu görmek için geldik. Davete falan gerek olduğunu sanmıyorum."

"Abinin durumunu görmeye geldiysen söyleyeyim açım," dedi abim huysuz bir tavırla. Alakasız bir anda varlığını belli ettirme çabasıyla kaşlarım çatıldı. "Siz orada pişileri gömerken ben burada aç aç sizi dinliyorum."

"Hemen bir şeyler ayarlayalım sana paşam. Ne istersin? Tekme, tokat... Hangisinden çekti canın? Ortaya karışık olsun istersen."

"Ben gönüllü olabilirim hatta," diyerek ortaya atladı Sarp. Gözucuyla ona uyarı dolu bakışlar attığımda sadece omuz silkti.

"Bu adam niye burada?" diye homurdandı abim, Sarp'a öfkeyle bakarken.

"İki gram beynin vardı, dayak yerken en çok oraya darbe aldın herhalde o da gitti," dedi babaannem alaycı bir tebessümle birlikte. "Kardeşinin kocası ya hani."

"Babaanne," diyerek çıkıştı abim doğrulmaya çalışırken. "Senin torunun benim, ben! O lavuk değil, ben! Alınıyorum artık ama..."

"Aklın az da olsa varmış ki alınıyorsun," diye söylendi babaannem. Babamın hafif öksürüğüyle abimden bakışlarını ayırıp tekrar sofraya döndü. İzem ve ablam gülmemek için kendilerini zor tutarlarken Bella, babaannemi alkışladı. Ben sadece tabağımla ve Bella'nın lokmalarıyla ilgilenirken Sarp da bizimle ilgileniyordu.

"Pazar günü şirketin yıldönümü için bir mekân tutmuştuk. Tatlı ikramları kaldı sadece. Onu da kendi zevkine göre ablanla ayarlarsan davette sizin de evliliğinizi duyursak iyi olur," dedi babam ciddiyetle. Ardından Sarp'a doğru döndü. "Mümkünse yarın bu evin kapısını ailenle çal. Zaten yangından mal kaçırır gibi evlendiniz, en azından kızım babasının evindeyken aileni al gel."

"Anlamadım?" Sarp gözlerini kısıp babama doğru baktı. "Siz bana şimdi gel, karını benden iste mi diyorsunuz? Ama Sidem benim zaten karım. Ben karımı neden sizden istiyorum?"

"Ben sana karını gel benden iste demiyorum. Bu sefer kızımı gel evinden adam gibi al öyle git diyorum." Babama göz devirmeden edemedim. Sanki çok ilgili biriymiş gibi sırf otoritesini belli etmek için saçma isteklerde bulunuyordu. Açıkçası benim de isteğim buydu ama babam isteyince yanlıştır diye düşünmeden edemiyordum.

"Bir dakika," dedi Sarp afallamış bir halde. "Ben şimdi bugün Sidem'i burada bırakıp yarına kadar-"

"Bunun karın ağrısı belli oldu," dedi babaannem keyifle. "Karısından ayrı uyuyamıyor belli."

"Babaanne!"

"Karısına çok düşkünse ona yakışır bir şekilde ailesini getirsin, evimize buyursunlar," dedi babam taviz vermeyen bir tavırla. "Ailesi yarın gelsin. Pazar günü zaten davet var. Onu sizin evliliğinizi duyurmakla birleştirelim bizim için daha özel bir gün olsun. Hem bizim de gönlümüz olsun bu evlilikte artık."

"Sanki bizim gönlümüzü etmek çok umurunda ya onların," diye homurdandı abim huysuz yaşlılar gibi. Babamın sinirini bildiği için üstüne gidiyordu daha çok.

İzem sinirle arkasına doğru dönerek abime baktı. Genelde eğer birine karşı bir lafı varsa asla içine atamaz, ortam ne olursa olsun şak diye söylerdi. Sanırım yine o anlardan biriydi. "Tuhaf ve rahatsız edicisin. Sus artık, burada büyüklerin konuşuyor."

"Tuhaf ve rahatsız edici olduğumu düşünen ilk kişi değilsin," dedi abim ona küçümser bakışlar atarken. "Ama şunu da bil isterim, en son bunu diyenler bana âşık oldu."

"Yok ben âşık olmadım," dedi Sarp ciddiyetle abime bakarken. Abim bir kez daha onun tarafından bozulmuş olmanın verdiği sinirle ofladı. Kolumla Sarp'ı dürtüklediğimde sadece güldü. Bundan kesinlikle zevk alıyordu.

"Sen de çok uzağa gitmedin sonuçta. Âşık olduğun kişi, kardeşim. Erkeklerden hoşlansaydın, sen de bana âşık olurdun."

"Çocuklar," dedi babam hiddetle. "Zevzeklik yapmayı bırakmaya ne dersiniz? Sarp oğlum sen de bize bir cevap ver ona göre en azından bilelim kızımıza değer veri-"

"Yarın ailemle burada olacağım," dedi keskin bir sesle. Sanki babamın, bana verdiği değerden onu vurması hassas bir noktaymış gibi ciddileşmesiyle

dudaklarımı büküp ona doğru döndüm. "Ama Sidem benim karım. Karımı neden istemeye geleceğimi hâlâ anlamıyorum."

"İstemeye gelmeyeceksin, Sarp," dedim öfkeyle. Neden bir malmışım gibi al ve git kelimeleri kullanılıyordu anlamıyordum. Sarp aslında şu an sadece gaza geldiği için kullanıyordu, yoksa asla onluk şeyler değildi. "Sadece evimizde aileni ağırlasak iyi olur diye düşünmüşler. Pazar günü de şirketin yıldönümü olduğundan aradan çıkarıyorlar. Genelde beni hep aradan çıkarırlar." Babamın bakışları benim üzerimde durduğunda, ifadesizce ona bakarken ayağa kalktım. "Abla kahvaltını bitirdiğinde haber ver çıkalım. Elbise ve tatlıları aradan çıkaralım."

Bu şartlar altında abimle konuşamayacağımdan emindim. Bu yüzden bir an önce evden çıkıp biraz hava alsam iyi olacaktı. Sarp bugün ailesiyle ve buradaki işleriyle uğraşır, ben de kendi işlerimi hallederdim. Ailemin Lorenzo Bey gibi ayrı bir davet yapacağını düşünmemiştim zaten. Elbette şirketin yıldönümünde aradan çıkaracaklardı fakat hiç yoktan kızlarına bir sahip çıkıp, ciddiyetle gözdağı vermişlerdi.

Babamın asıl amacı, benim iki yıl boyunca şirket yıldönümlerine gelmediğim için intikam almaktı. Geçen iki yılın bu zamanlarında beni parti için çağırıyordu, ben ise bir bahaneyle gelemeyeceğimi söylüyordum. Partiden günler sonra annem arayıp insanların benim hakkımda çıkardığı dedikoduları, babamın sinirini anlatıyordu. Şimdi de babam beni herkesin önüne Sarp ile çıkarıp gövde gösterisi yapmayı planlıyordu.

Sinirle odanın kapısını çarpmıştım fakat dakikalar sonra tekrar açıldı. Gözucuyla baktığımda gelen kişinin Sarp olduğunu gördüm. "Sidem," dedi. "Ben bu evlilik gerçek olsun derken sen benimle ol demek istemiştim, baban sana el koysun da ayrı kalalım değil."

Çantamdan çıkardığım küpeleri takmaya çalışırken Sarp arkamda belirdi. Aynadan ona baktığımda sinirle göz devirdim. O ise ellerini beline koymuş bir halde yan durarak bana bakıyordu. Aramızdaki ciddi boy farkını ilk kez bu kadar fark ettim. Deve kadar boyu vardı ama hâlâ huysuz çocuklar gibiydi. "Elinden şekerin alınmış gibi davranma."

"Elimden zaten şekerim alındı," dedi aynı huysuzlukla. "Adam resmen bana siktir git aileni al da gel yoksa sana kız yok dedi."

"En azından anlamışsın," dedim umursamaz bir tavırla diğer kulağıma geçerken. "İnsan gibi evimden evli bir kadın olarak çıkayım istiyor işte. Bunda kötü bir şey yok."

"Ben hayvan gibi mi yaptım?"

Ona doğru döndüğümde şimdi karşı karşıya duruyorduk. "Telli duvaklı da çıkmadım sonuçta, değil mi?" Alayla güldüm. "Yani Sarpcığım hatırlatırım, ben tam gidecekken havaalanında kaçak gibi tutuklanıp güvenlik odasına götürüldüğümde evli olduğumu öğrendim."

"Sorun tel ve duvak mı yani?" diye sordu kaşlarını çatarken. "Alayım o zaman tel ve duvak, bu işi çözelim. Gerek var mı buna?"

"Yoruyorsun beni," diye üsteledim. "Burada mevzu bu mu? Sen neden benim için bir şeyler yapmıyorsun? Hem bu evlilik gerçek olsun istiyorsun hem de çaba vermekten kaçıyorsun. Saçma geliyor."

"Senin için çaba vermekten kaçmıyorum," dedi omuzlarını düşürürken. Dikkatle kollarımı göğsümde birleştirip onu izledim. "Sadece senin için çabayı uzakta vermekten kaçıyorum. Ailenle seni burada bırakmak-"

"Kafamın karışmasından mı korkuyorsun?" Başını hızla iki yana salladı. "Bana zarar vermelerinden mi?" diye sorduğumda yüzünü buruşturmasından karın ağrısının sebebinin bu olduğunu anladım. "Onların sözleri beni artık kırmıyor. Zoruma da gitmiyor. Arsızlaştım ya da hayatımda onların sözlerinin aksine inandıracak biri olmasından güç alıyorum. Yine de için rahat olsun, İzem benimle."

"O kıza da güvenmiyorum, her an seni felekten bir gece çalmaya götürecek bir tipi var." Bu söylediğine ne yazık ki sadece gülmüştüm çünkü yapma potansiyeli vardı. Ben de *o camdan atlasa ben de atlarım* diyen biri olduğum için koşar giderdim. "Bella'yı alıp gideceğim birazdan. Annemlere de İlayda bilet bakar artık. Bu gece bir Russo eksik kalacağız."

"Beraber orijinal Russolar olarak vakit geçirirsiniz işte," dedim omuz silkerken. "Yarın akşam buradasınız zaten. Maksat bizim evde de ağırlamak. Pazar da davet var. O davet bizim için değil ama işte babam şov yapacak Sidem ünlü bir işadamıyla evlendi diye."

"Yani baban ve abinde olmayan şerefi biz katılarak vereceğiz diyorsun."

"Aynen öyle diyorum bebeğim." Sarp çarpık bir gülüşle bana baktı. Başını eğip yüzüme doğru yaklaştığında ben de ona doğru yaklaştım. Yoğun bakışları dudaklarıma doğru düştüğünde avına yaklaşan bir aslan gibiydi fakat dudaklarımızın birleşmesine milim kala başımı yana doğru çevirdim. Ardından hızla Sarp'ın önünden kaçtım. Sırtım ona doğru dönük olduğu için rahatça sırıtabilirdim.

"Sidem," dedi isyan eder gibi bir sesle. Başımı omzumdan arkaya doğru çevirdiğimde hayal kırıklığı içinde bana baktığını gördüm. "Ne yaptın sen şimdi?"

"Yarın ailenle gelmeden olmaz." Masamın üstündeki el çantamın içini kontrol etmeye gittim. Bakışlarım bahçeye kaydığında bir zamanlar her daldığımda izlediğim bahçenin içinde anılarımın kaybolmasının burukluğunu yaşadım. İçime dolan duygu yoğunluğuyla bahçeye o kadar dalmıştım ki arkamdan gelen Sarp'ı fark etmedim.

"Sen zaten karımsın," dedi önce. Ardından bir elini çeneme atıp sıkıca tutarak başımın yan şekilde sabit kalmasını sağladı. Önce yanağıma sıralı öpücükler kondurdu. Eline vurmam, sızlanmam işe yaramadı. "Sarp!" diye bağırdığımda dudağıma yakın bir yere de öpücüklerini bıraktıktan sonra koşar adımlarla kapıya doğru gitti.

"Adi seni!" diye bağırdım ona doğru. "Yaşlı pislik!" dediğimde ise bana bir öpücük atıp odadan hızla çıktı. Hayır her şeyi geçtim, o arsızlık yapacak diye tüm makyajımı mahvetmişti. Acaba elinden haberi var mıydı çünkü tüm nemlendiricimi alıp gitmişti. Söylene söylene tazeledikten sonra kabanımı da giyip odadan çıktım. Aşağıya indiğimde Bella, Sarp ve İzem'in hazır bir halde beni beklediklerini gördüm. Ablam sanırım hazırlanmaya gitmişti, ortalıkta yoktu.

"Bugün abin için misafirler gelir. Akşam gelmemelerini, müsait olmadığımızı söyledim. Biz onlarla ilgilenirken siz kalan işlerinizi halledersiniz," dedi babam televizyon karşısında bize bakmadan kahvesini içerken. "Yarın Sarp'ın ailesi gelirse de pazar günü hayırlısıyla davetimizi yaparız."

Dudaklarımda kin dolu bir kıvrılma oluştu. "Gelmezlerse yapmayacakmışsın gibi."

"Neden olmasın?" dedi katı bir sesle. "Sonuçta zahmet edip gelmeyen bir aileye kızımı emanet edecek değilim."

Babama laf anlatmaya çalışmakla uğraşmayacaktım. Şimdilik iki hedefim vardı; biri abimi tek bulup konuşmak, diğeri ise daveti atlatıp Milano'ya dönmek. Ondan sonra bana hiçbir şey olmazdı. Sarp, Bella'yı kucağına alınca gideceklerini anladım. Düşüncelerimden sıyrılıp onlara doğru ilerledim. Yanlarına gittiğimde uzanıp Bella'nın yanaklarına birer öpücük bıraktım. "Babana sahip çık, tamam mı bebeğim?"

Bella, babasının kucağında omuzlarını daha da dikleştirdi. "Merak etme, Sidem," dedi kendinden emin bir tavırla. "Hepsine çok iyi bakacağım ama seni de özleyeceğim. Hemen gel, tamam mı?" Ona gülümseyip başımı salladım. Tekrar sulu sulu öptüğümde mızmızlandı.

"Babasına yok mu?" diye sordu Sarp haylaz bir tavırla. "Komşuda pişip bize de düşmüyor mu?"

"Yok canım taze bitti," dedim sinir bozucu bir gülüşle ona bakarken. Elbette bu Sarp'a işlemedi, yanağıma sertçe dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Allah'tan bende bitmemiş," dediğinde babam burada olduğu için ona karşılık vermedim. Eli dolu olduğundan onlar için kapıyı açtım. Bella koltuğa yerleşirken de o direksiyon başına geçerken de bir dakika bile bakışlarımı onlardan ayırmadım. Bahçeden çıktıklarında onlar gözden kaybolana kadar el salladım.

Biraz tuhaf hissettiriyordu. Normalde o arabada önde oturan ben olurdum. Tüm yol Bella bize sorular sorarken ben hem ona cevap verir hem de Sarp'a bulaşırdım. Sarp sık sık ben ve Bella'yı kontrol eder, bakışları yoldayken çaktırmadan gülerdi. Aniden radyoda İtalyanca bir şarkı çalar, Bella ile bana hava atmak ister gibi söylerdi. Onlara ters ters baktığımda daha çok gülerlerdi. Mesela ben bu detayları ailemle bir kere bile yaşamamıştım.

"Kocana veda edemedin," diyen İzem ile daldığım yerden boğulmadan kurtuldum. Ona doğru döndüğümde ablamın da yanında olduğunu gördüm. "Dertler derya olmuş sen de bir sandal be, Sido."

"Başlama," diye homurdandım ablamın arabasına doğru ilerlerken. "Nereye gidiyoruz?"

"Aysu'nun nişanındaki organizasyon şirketiyle anlaştık bu yıl. Gittiğimiz yer hem kafe hem de elbiseleri tanıttıkları yer. Sen orada manken üzerinde görüyorsun, beğenirsen onlar ölçülerine göre gönderiyor. Normalde her şey hazır ama minik pastalardan da ikram edelim dedik. Düğün gibi..."

"Bu düğün olmaktan çok uzak." Sağ koltuğa yerleştiğimde İzem de arka koltuğa geçti. Dakikalar sonra ablam da koltuğunu ayarladığında yolculuğa hazırdık. "Davet nerede?"

"Bu sefer şirkette," dedi ablam yolu izlerken. "Arkadaki boş arsa satın alınıp büyük bir alan yapıldı. Oraya birkaç gündür masalar, sandalyeler ve dekor ürünleri getiriliyor. Organizasyon şirketi bayağı adam etti orayı. Ayrıca üstü kapanabiliyor. Kışın fazlasıyla iyi oldu bizim açımızdan. Hatta beğenirsek babam orayı davetler için kiralamayı düşünür." Herhangi bir tepki vermedim. Sonuçta beni alakadar eden bir durum yoktu. Misafirdim. "Onu boş ver de senin yüzüne bir renk gelmiş be kızım. Buradan giderken fazla ruhsuzdun, arkana bile bakmıyordun."

"Arkama bakmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum dışarıyı izlerken. "Sonuçta hiçbiriniz havaalanına gelmediniz." Arabanın içinde kısa bir sessizlik hâkim oldu. Ona ters yaptığım için aniden kötü hissettim. Dudaklarımı bükerek ona doğru döndüm. "Yani yalan değil sonuçta. Ben giderken cidden kimse geçirmeye gelmemişti. Sadece abim vardı."

"Haklısın," diyebildi ablam. O an fevri çıktığım içim dilimi koparmak istedim ama ben yalan söylemiyordum ki. Olan buydu. Yolun geri kalanında İzem bize sık sık sorular sormuştu. Hepsi genelde ablamın eğitimi, işi ve şirket hakkındaydı. Ben sadece ablamı dinliyordum.

Bir ara, "Peki ya Cem?" dedi İzem merak içinde. Bakışlarım hemen ona döndüğünde yanlış bir şey yapmış gibi geriye doğru çekildi. Ablama baktığımda onun yüzünde acı dolu bir tebessüm vardı. Gözleri dolmaya başlarken burnunu çekti. "Ben özür dilerim..."

"Özür dileyecek bir şey yok. Açıkçası geç bile geldi bu soru," dedi ablam ruhsuz bir sesle. "Sonuçta sürekli derbeder takılıyorum ama nedenini söylemiyorum. Haklısın yani."

"Bence iyi idare ediyorsun."

"Çünkü üç yıl oldu," dedi ablam sitem eder gibi. "Üç yıldır onu ara ara karşımda, çoğu zaman rüyalarımda görmek dışında hiçbir iletişimim olmadı. En saçması ise hâlâ onu istiyor olmam. Cem'i istemeyi bırakamıyorum."

İzem, "Hiç mi şansınız yok?" diye sordu durgun bir sesle. "Üç yıl olmuş gerçi o da..."

"Şans olsa ne olur ben cesur olmadıktan sonra." Sinirini direksiyondan çıkarıyor gibi adadan ani bir virajla döndü. İzem beklemediği için yana doğru kaysa da kendisine hâkim olabilmişti. "Üç yıl önce bir yatırım yaptılar ve sonucunda battılar. O dönem evlenmeyi düşünüyorduk ama Samet sıcak bakmıyordu. Bu da bahanesiydi. Babam ve o, Cem'in ailesini o kadar aşağıladılar ki Cem dayanamadı. Ya elimden tut ya da bitsin dedi ve ben..."

"Tutamadın," dedim devamına gücünün yetmediğini görünce. "Ve sadece o gün değil, Cem sana ondan sonra defalarca geldi ama sen babama sesini çıkaracak cesareti kendinde bulamadın. Yakında ondan bir haber aldığında neden diyemezsin."

"Ne yapabilirim, Sidem?" diye sordu kısa bir an bana bakarken. "Son görüşmemizde nasılsın dediğimde bile bana bakmadı."

"Çünkü sana kızgın," dedi İzem. "Onun için savaşmamışsın. Üstelik adam sana gelmiş, sen itmişsin. Senden vazgeçmemesi zaten mucize olurdu. Sen resmen bu sonu ellerinle yazmışsın."

"Benim kaderimde de yalnız ölmek var demek ki," dedi ablam umursamaz bir tavırla. Umursadığından adım gibi emindim. Aslında Cem abi ve onun arasında gerçekten çok güzel bir bağ olduğunu hatırlıyordum. İkisi de birbirlerini gördüklerinde her şeyi unutan o çiftlerdendi. Bir kez birbirlerinde o eski iki âşığı görseler her şey hallolurdu ama ablamın omuzlarında babam ve abimi taşımaktan ona yer kalmamış gibiydi.

İzem dikkatle ablama bakarken kafasının içinde bir şeylerin döndüğünden emindim. Yalnız kalıp soracağımız anı sabırsızlıkla bekliyordum. Ablam bir kaldırım kenarına arabayı park edince karşımdaki iki katlı, dışarıdan bir ev gibi duran fakat tabelasıyla butik olduğu anlaşılan yeri gördüm. İstanbul'da yaşamanın bana kattığı şeylerden biri kırk dakikada vardığım yeri yakın olarak kafama kodlamamdı. Mesela buraya da kırk dakikada gelmiştik. Yani bizim evimize yakındı.

İzem ve ablam yanıma geldiğinde ben ablamın bir adım atmasını bekledim. İzem de onu bekliyor olmalıydı ki koluma girmiş duruyordu. Ablam önce bize baktı, ardından olayı çakmış gibi önden ilerlemeye başladı. Mağazanın içine girdiğimizde karşımıza önce tatlı bir kafe dekorasyonu çıktı. Birkaç beyaz, küçük masa ve tatlı dolabı vardı. Çalışanlar bizi biraz daha ileriye yönlendirdiğinde ise elbiselerin olduğunu gördük.

"Siyah elbiselerinizi görebilir miyim?" diye sordum mankene doğru. Ablam ve İzem tek kaşları havada bana bakarken omuz silktim. "Denemek istemiyorum. Modelleri görsem yeter."

"Tüm modellerimizin olduğu bir sunumumuz var, siz tatlıları tadarken ben size onu getireyim," dedi benimle aynı boylarda olan samimi gülüşlü çalışanlardan biri. Ona teşekkür edip tekrar kafe bölümüne doğru geçtik. Ablam başları olduğunu tahmin ettiğim kadınla konuşurken, biz cam köşesindeki masalardan birine doğru ilerledik. Dakikalar sonra ablam da yanımıza geldi.

"Şimdi bize pastaları getirecekler, bir de kahve söyledim bizim için." Çantasını sandalyesinin sırt kısmına asarken konuştu. "Hepsinin tadına bakıp hoşumuza gideni söyleriz. Sonra da sen siyah elbiseni seçersin."

İzem bana doğru döndü. "Sahi neden siyah?"

"Babama inat," dedim rahat bir sesle. "O davet beyaz elbiseyi hak etmiyor. Resmen milletin ağzını kapatmak için bizi araya sıkıştırıyor. Ben de siyah giyinip suratsızca orada duracağım."

"Gerçekten gurur duyuyorum seninle ya. Keşke sen olsam. Halis Karacahan'a öyle güzel başkaldırıyorsun ki." Ablam bana doğru uzanıp başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. Genelde asla böyle şeyler yapmadığı için şaşkınlıkla bakakaldım. O da ne yaptığını fark etmiş gibi yerine sindiğinde ufak bir şaşkınlık yaşadı. "Onu bunu bırak da ben sana bir şey diyeceğim."

"Hayırdır inşallah."

"Hayır, hayır." Çalışanlardan biri elinde tepsiyle gelince duraksadı. Kahveleri önümüze bırakıp gittiğinde devam etti. "Ben, Sarp ile sahte bir

evlilik yaptığını düşünmüştüm." İzem ile aynı anda ablama doğru döndük. "Yani inandığımı düşünmediniz herhalde."

"Ama sen..." Afallamış bir halde ona baktım. "Hiç çaktırmadın."

"Planını bozmadım." Omuz silkip kahvesinden bir yudum aldı. "İyi ki de bozmamışım çünkü gerçek bir evliliğe dönüşüyor gibi. Beraber uyumalar, karım da karım diye gezmeler, yan yanayken temas etmeden duramamalar falan... Başta takdir ettim babamlarla savaşabildiğin için ama farklı bir şeyler de var."

İkisinin bakışları altında istemsizce gerildim. Kahvemden uzunca bir yudum aldığımda bile beklentiyle bana bakmaları karşısında bakışlarımı çalışanların tek tek getirdiği küçük pastalara düşürdüm. "Biz aslında..." Neden utandığımı anlamıyordum. "Biz Sarp'la bu evliliğe bir şans verme kararı aldık."

"Ne?" İzem şaşkınlıkla bana baktı. Her şeyden önce onun haberi olduğu için bu şaşkınlığı ilk kez yaşıyordu. Ablam ise kaşlarını havaya kaldırmış, burnu altından sırıtarak bana bakıyordu. "Nasıl ya? O kadar aşk yok falan dedin..."

"Hâlâ aşk yok aramızda," dedim zorlukla yutkunurken. Neden heyecanlandığımı, utandığımı, gerildiğimi anlamıyordum. Sarp'ın yanında hiç böyle olmamıştım. Evet derken bile... "Sarp ve ben aramızdaki çekime karşı koyamadık. Beraber vakit geçirmeyi, yan yana olmayı seviyoruz. Bu yüzden bir şans vermek istedik. Yani bilmiyorum o farklı gibi."

Ablam gözlerini kısarak bana baktı. "Nasıl farklı?"

"Normalde rahatsız olacağımı düşündüğüm şeyler onunlayken rahatsız etmiyor. Bilmiyorum, Sarp'ı hissetmek bana bazen iyi bile geliyor. Gülüyorum onunla, eğleniyorum. Hatta bazen ileri bile gidiyorum. Aramızda tensel bir çekim de var. Karşı koyamadığım bir şey bu aslında." Yanaklarıma tüm kanın toplandığını hissediyordum. Elimin tersiyle yanaklarımı yokladım hatta. "Ailemi, her şeyi biliyor ve buna rağmen benimle ilgili kötü şeyler düşünmüyor. Ondan ziyade ona bir şeyleri söylerken çekinmiyorum. Olgun bir adamla olmak, bazen sevgi olmasını şart görmemeyi bile getiriyormuş."

"Nasıl yani?" diye sordu İzem. "Her şey iyi güzel ama son cümleyi anlamadım."

"Eğer başarırsak sevgi de olur aramızda ama şu an aramızda sevgi olmaması, sadece çekim olması bile bizi yan yana tutabiliyor. Yani bu ilişki sevgiyle başlamadığı halde Sarp'a karşı bir bağlılığım var. Bunu sağlayanın, olgun biriyle olmam olduğunu düşünüyorum."

"Peki Cüneyt ile karşılaştığında ne hissettin?" diye sordu ablam. İzem bunu da bilmemenin verdiği şaşkınlıkla bir kez daha hiddetle bana doğru döndü. "Eski sevgilinle mi karşılaştın?" diye sordu. Başımı salladığımda bozulmuş gibi yerine sindi. Cüneyt ile karşılaşmak benim için önemli bir durum olmadığı için söylemek aklıma bile gelmemişti.

"Açıkçası Cüneyt ile karşılaştığımızda tek düşündüğüm Sarp'ın görünce kıskanacağı oldu." Bu düşünceme gülmeden edemedim. Hastane adını duyduğumda bile Sarp yanımdayken onunla karşılaşırsam ne olur diye düşünmüştüm. "Cüneyt yanımdayken ben hep onu Sarp ile karşılaştırdım. Oysaki şey düşünmüştüm; aklımda onunla olan anılarım gezer, kafam karışır, bu evliliği sorgularım falan ama yok yani, ona her baktığımda bir köşede Sarp vardı. Hatta gecesinde Sarp'ın teklifine evet dememi sağlayan da bu oldu."

"Cüneyt ile neden ayrılmıştınız siz?" diye sordu İzem dikkatle bana bakarken. "Bana detayları hiç vermedin," dediğinde ablam, "Bana bile vermedi," dedi. Ablamla sağlam bir ilişkimiz olmamasına rağmen o dört yıllık ilişki içinde sık sık ondan yardım aldığım için her şeyi anlatmak zorunda kalmıştım. Ayrılıktan sonrasında da bahsetmek istememiştim.

"Üniversiteyi kazandıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Yani bizim ilişkimiz zaten garipti. Ben yalnız, ailesinden kaçan bir kızdım. O da bu kıza kollarını açan çocuktu. Kızın geleceği bir uçurum kenarındaydı, çocuğun ise geleceği tıp fakültesindeydi. Bir süre sonra fark ettim ki Cüneyt benim için sadece ailevi meselelerimi dinleyen biri haline gelmişti. Üniversiteye geçince kazandığı ortama kendimi yakıştıramadım. Zaten özgüven sorunu yaşıyordum. İyice tetiklendim. Ufak konulardan kavgalar başladı. Sonra bir gün yapamıyorum bitsin dedim. O da bana çoluk çocukla uğraşacak vaktim yok zaten dedi. Yine de devam ettik ama bir gün beni aldattığını öğrendim. Bahanesi de yine o sözleri oldu."

"O ne demek lan?" diye çıkıştı İzem öfkeyle. "Şerefsize bak. Dört yıl boyunca aklına gelmemiş mi?"

"Sözlerinde belki haklıydı ama aldatarak her şey mahvetti," dedim kendime kızar gibi. "Sonuçta tıp kazanmış, dersleri ağır ve ben ona babamın bana küçümseyici bakışlarını anlatıyorum. Benimle ilgilenmedi diye kızıyorum. Sınıfındaki kişilerle buluşuyor, kızlar güzel diye burnundan getiriyorum falan. Bilmiyorum, kimse uğraşmak istemezdi. Gerçi aldatıldıktan sonra haklıymışım diyorum ama..."

"Sarp'ın eski eşi de güzel," dedi ablam bana sorgulayan bakışlar atarken. "Onda böyle hissediyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Bu soruyu daha önce kendime sormayacak kadar umursamıyordum. "Kadın model."

"Ne fark eder? Sonuçta eski eşi, kızının annesi."

"Ama Sarp bana öyle hissettirmiyor," diyerek patladım aniden. "Aslında Sarp ile olmamdaki en büyük etkenlerden biri de sanırım eski eşi bu kadar güzel birinin beni arzuluyor olması. Bilmiyorum, belki saçma gelecek ama o kadar güzel biriyle olmuş bir adamın şu an beni istemesi egomu okşamıyor değil. Zedelenen özgüvenimi topluyor sanki. Sarp'tan bana gelen negatif bir şey neredeyse yok."

Belki de gerçekten saçmaydı ama durum tam olarak buydu. Ben çoğu zaman kendimi beğenmeyen, özgüven problemleri yaşayan bir kızdım. Belki de bu yüzden Cüneyt'ten sonra aşktan uzak durmuştum. Ayrıca Alex beni güzelliğimle överken onun niyetinin başka olduğunu da anlamamıştım. Onun tarafından hayal kırıklığına uğramam da bu konuda bana bir zarar daha vermişti ama Sarp tüm zararlarımı topluyordu. O beni istiyordu ve bunu belirtmekten de kaçmıyordu. Âşık değildi, niyeti başka da değildi çünkü zaten çıkar ilişkimiz vardı. Ona rağmen benden etkileniyordu.

Belki onunla oldukça ben değişecektim. Bu düşünceler kafamdan atılacak, kendi değerimi anlayacaktım. Sonuçta ilk kez biri bana hem öğretiyor hem de benden bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Sarp Luca Russo her bakımdan benim miladım olacaktı. Tek bildiğim buydu.

"Bence bir kuaförü hak ettik," dedi İzem. "Sidem aşk kadını, kocasının güzeli olmuşken bunu bakımla kutlamalıyız."

"Bana uyar, bordo oje çekiyordu canım," dedim omuz silkerken. Ablamın her zaman gittiği güzel bir kuaför vardı. Oraya gidersek sadece manikür yaptıracaktım, saçlarıma dokundurmak istemiyordum. Kuaför fikriyle İzem fazla heyecanlanmış, tatlıları unutmuştu. Ablam tabii hatırlatmaktan çekinmedi. Pasta işini halledip ardından elbiselere geçtik. Ben siyah, uzun bir elbise seçtim. Beden ölçülerim alınmış, yarın gönderileceği söylenmişti. İzem'i de elbise seçmeye ikna ettikten sonra mağazadan ayrıldık.

Çıkar çıkmaz ilk işimiz kuaföre gitmek oldu. Orada telefonlarımızın sesini kapatmıştık. Ben manikür için diğer bölüme geçerken ablam ve İzem saç bakımı ile manikürü tercih etmişlerdi. Uzun bir aradan sonra ablamla böyle güzel bir gün geçirmenin mutluluğuyla sadece bu anın tadını çıkardım. Bir gün onu daha mutlu görmeyi istiyordum. Saatlerce şikâyet etmeden kuaförde kaldım. Çıktığımda bakışlarım hep ellerimdeydi. Hatta kapıyı çalarken bile ellerime bakıp ojelerimle aşk yaşıyordum.

Son zamanlarda ilk kez böyle yoğun aynı zamanda kendime vakit ayırabilmiş olmanın verdiği huzurla kapıyı çaldığımda, annem benim aksime gayet telaşlıydı. Üstünde mutfak önlüğü, eli unla kaplı bir halde kapıyı açtı. "Çok şükür, Sidem," dedi rahat bir nefes verirken. "Niye açmadınız benim telefonlarımı?"

"Kuafördeydik. Eve gelince konuşuruz dedik, ne oldu ki?" diye sordum rahat bir tavırla. Yolda bir yerlerde durup biraz tatlı almıştık. Bu yüzden ellerimiz doluydu, ondan kapıda kalmayıp içeri girdim. Ablam ve İzem de benim ardımdan içeri girdiler ancak onlar annemin radarına yakalanmadıkları için kabanlarını çıkarmakla meşgullerdi.

Bir elini beline koyup bana baktı. "Kızım senin bu kocan manyak olabilir mi?"

Konunun Sarp olmasıyla kaşlarım çatıldı. Çok sevgili kocam yine ne yapmıştı acaba? "Olabilir ama neden?"

"Sana bile söylememiş, hasbünallah gerçekten," diye homurdandı annem. "Kocan aradı, akşam misafiriniz olacağız diyor. Ben anlamadım bu çocuk özel jet mi kiraladı, yoksa ışınlanmayı mı buldu? Sırf senden bir gece ayrı kalmamak için ailesini hemen mi getirdi?"

Şaşkınlıkla birkaç saniye anneme baktım fakat onun taviz vermeyen sert bakışları karşısında gayet ciddi olduğunu anlamamla çantamdaki telefonumu çıkarıp, Sarp'tan arama olup olmadığını kontrol etmem bir oldu. Yoktu. Bana bile haber vermemişti. İzem'e döndüğümde bakışlarını benden kaçırdı, böylece onun Lerzan Hanım ve Lorenzo Bey ile geldiğini anlamış oldum. "İzem?"

"Evet, annesi ve babası da geldi. Sürpriz yapacaklardı." Annem bu sefer sert bakışlarını İzem'e doğru çevirdi. İki ayağını bir pabuca sokmamızdan her zaman nefret ederdi. Onun için misafirler kutsaldı ve her şeyin en iyisiyle ağırlanmaları gerekirdi. Bunun için de gelmelerinden iki gün önce haberdar olmalıydı. Abim için gelecek misafirler olduğundan temizlik yapılmıştı ama Lerzan Hanımlar onun için eminim şu an daha ayrıydı.

"Yemeğe mi gelecekler?" diye sordum salona doğru ilerlerken. Abim ve babam ortada yoktu. "Abim nerede?"

"Baban dışarı çıktı tatlı, çerez falan almaya. Yemeğe gelmeyecekler. Sekiz gibi anca geliriz siz bizim için zahmet etmeyin, oturmaya geleceğiz dediler. Abin de misafir gelecek diye kendini düzeltmeye çıktı. Sanki onu istemeye geliyorlar."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "İzem ve Gözde'yle hallederim. Bir saate gelecekler sen de çık hazırlan, seni istemeye geliyorlar sonuçta."

"Anne ben evliyim zaten."

"Sidem!" Şu an gerginliğinden yaşıma bakmadan beni terlikle dövebilecek potansiyeli olduğunu görünce, daha fazla diretmeden merdivenlere doğru yöneldim. Duş alsam iyi olacaktı çünkü saçımı sabah sabitlemek için köpük ve spreyi o kadar çok kullanmıştım ki kaskatı kesilmişti. Hiç temiz durmuyordu. Ayrıca bir kez daha beden temizliğimi kontrol etsem iyi olacaktı, her banyoda kontrol etsem de eğer çok açık giyineceksem öncesinde bir kez daha bakmadan içim rahat etmiyordu.

Odaya çıktığımda iki yıl önceki elbiselerime hâlâ sığıyor olmamın verdiği özgüvenle dizlerimin üstünde biten, kolsuz, siyah bir elbiseyi dolabımdan çıkardım. Kumaşı triko gibi değil daha sertti, bu yüzden bugün iyi giderdi. Altın rengi takılarımla gayet güzel kombinleyebilirdim. Normalde çorapsız giymezdim ama evde olduğumuz için çoraba gerek duymadım. Elbisemi ve iç çamaşırlarımı yatağımın üstüne bırakıp çantamdan kendi şampuanımı ve birkaç gerekli ürünü alıp duşa girdim. Her zaman yedek havlular olduğundan rahattım. Diğerlerine göre uzun süren bir duşun ardından giyinip ablamın odasından onun saç şekillendirme setini almaya gittim. Saçlarımı da dalgalandırdıktan sonra hafif bir makyajla bir saatin sonunda her şeyi halletmiştim.

Merdivenlerin başına geldiğimde aşağıdan telaşlı sesler gelmeye devam ediyordu. Merdivenlerden inmeye başladığımda ise yavaşça görüş açıma girdiler. Abim ve babam salonda takım elbiselerini giymiş bir halde otururlarken annem, ablam ve İzem mutfaktan bir şeyler taşımaya devam ediyorlardı. Babaannem yemek masasının başköşesine oturmuş, masaya konulan ikramları kontrol ediyordu. Annem bu kadar kısa sürede çok güzel işler ortaya çıkarmıştı. Masanın üstünde neredeyse boş yer kalmamıştı. Onun için ufak atıştırmalıklardı ama bunlarla ordu doyardı.

"Çok şükür, Sidem," dedi annem beni görünce. Diğerlerinin de bakışları bana doğru döndü. "Gelecekler şimdi kızımız ortada yok."

Anneme doğru gidip bir kolumu omzuna atarak onu kendime çektim. "Anne abartmıyor musun? Lerzan Hanım ve Lorenzo Bey böyle şeylere takılmazlar."

"Onlar bizi ne kadar güzel ağırladılar, biliyor musun? Altta kalamazdım. Şu an bile kalmış sayılırım ama yapacak bir şey yok. Her şey çok ani oldu."

Babaannem, abime bakarken araya girdi. "Bu itin kuyruğu sağ olsun."

"*Daye,*" dedi babam uyarır bir tonda. "Umarım misafirlerin yanında da sürekli Samet'e bulaşmazsın. Adamların yanında geçimsiz aile gibi durmayalım."

"Merak etme baba, son gidişimizde bizim ne olduğumuzu gayet iyi anlamışlardır," dedi ablam umursamaz bir tavırla. Herkes şaşkınlıkla ona doğru döndü. Ben de dahil çünkü ablam ilk kez babama karşılık veriyordu. O ise bu sıradan bir şeymiş gibi ağzına bir sarma attı. Ardından bize doğru dönüp bakışlarımızı görünce başını iki yana salladı *hayırdır* der gibi. "Yalan mı?"

"Tamam Bayan Dürüst, sen de onların yanında bir iki saat de olsa dürüstlüğünü rafa kaldır, olur mu?" diyerek homurdandı abim.

Yüzümdeki alay dolu gülümsemeyle ona baktım. "Yani senin gibi mi?"

"Sidem!"

"Hocam ben kamerayı açmasam olur mu?" Babamın bağırışıyla eşzamanlı bağıran İzem ile bu sefer herkes ona doğru döndü. "Şaka yaptım canım, mizah. Bu kadar gergin olmayın."

Babaannem oturduğu yerden kalkıp İzem'in omzunu sıktı. "Karacahan ailesine hoş geldin yavrum."

İzem bu durumdan şikâyetçiymiş gibi durmuyordu. Aksine babaannemin kurduğu cümleyle gülümsedi. Bazen elimizdekiler bizim için şükür sebebi olmasa bile başkaları için olabiliyordu. Sonuçta bu evrende yerdeki bir taşın bile hikâyesi vardı. Beterin beteri, güneşi doğmayan günleri olan insanlar da vardı. İzem için ailesi de böyle bir yere sahip olmalıydı ki benim kaçtığım insanlar onun için huzur vericiydi.

"Ne zaman gelecek bunlar?" diye homurdandı babam saatine bakarken. "Oğulları evlenirken de bu kadar yavaş olsaydı hiçbir sorun yaşamayacaktık."

Babam söylenirken annem başıyla mutfağı işaret etti. Babaannem salondaki tekli koltuklardan birine ilerleyince herkes dikkatle ona doğru döndü. Ben de fırsattan istifade ederek mutfağa doğru ilerledim. Annem de arkamdan geliyordu. Girer girmez salonu kontrol etti, ardından kapıyı kapatıp bana doğru yaklaştı. "Sidem bana doğruyu söyle, sen hamile misin?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Tam ağzımı açacakken işaretparmağını dudaklarına koyarak sessiz olmamı işaret etti. "Anne ne alaka, Allah aşkına? Neden herkes benim hamile olduğumu düşünüyor ilk günden beri..."

"Kızım bu aceleye başka ne diyeceğiz?" diyerek sinirle homurdandı. "Belki de hamilesin, kocan seni gözünün önünden ayırmıyor ya da bu evliliği sağlama alıyor. Ne bileyim olabilir."

"Belki çok âşık bana. Ölüyor aşkımdan, bensiz nefes alamıyor, olamaz mı?" diye sordum alıngan bir tavırla. "Niye hemen bana bağlı olması için bir zorunluluğu varmış gibi düşünüyoruz ki yani bana olan aşkından da olabilir."

"Biz öyle şeyler görmediğimiz için herhalde başkasına da konduramıyoruz." Cümlesinden sonra bakışlarını benden kaçırıp arkamdaki tezgâha doğru baktı. Anneme karşı mahcubiyetim yokmuş gibi onun eksikliklerini yüzüme vurmasıyla vicdanım daha da sızlıyordu. Omuzlarıma bir yük biniyor, her şeyi siktir edip sadece onu kurtarmak istiyordum. Ama yaşamak da istiyordum. Bu kavga hiç bitmiyordu.

Gözlerine bakarsam ağlardım, bu yüzden tezgâha doğru döndüm. Üstünde iki tepsi vardı. Birinde yeni çıkardığı çay bardakları, diğerinde ise Türk kahvesi fincanları vardı. Yanında iki cezve ve bir tane misafir boy çaydanlık vardı. Onun yanına ek olarak orta boy bir çaydanlık daha koymuştu. Genelde bizim misafirlere tek çaydanlık yetmezdi. "Hem kahve hem çay mı?"

"Geldiklerinde önce kahve ikram ederiz. Âdettendir, gerçi sen evlisin ama olsun içimizde kalmasın. Kahvelerle birlikte çayı da demleyin. Biraz üstünde beklesin, tadı daha güzel oluyor. Kahveler bittiğinde altını açarız yavaşça kaynar. Kahve faslından sonra çay ve ikramlıklara geçeriz."

"Ellerine sağlık," dedim mahcubiyetle. "Gerçekten kız isteme gibi oldu."

"En azından bir şeyler usulüne göre olsun," dediğinde kapının çalmasıyla sustu. Tezgâha yaslanmış bir halde ona bakmaya devam ettiğimde gözlerini kıstı. Ardından anlayamadığım bir anda çimdik attı. "Kız açsana kapıyı, geldiler."

Aniden basiretim bağlanmış gibi öylece kaldım. Sarpların geleceğini unutmuş gibi salondakiler kapıyı açar diye düşündüğümden, anneme alık alık bakmaya devam ettim. Onun çimdiği sayesinde kendime geldiğimde, gerginlikle olduğum yerde irkilip kısa sürede toparlanmak zorunda kalarak kapıya doğru koştum. Ben kapıya gittiğimde İzem ve ablam çoktan gelmiş, bana kınayan bakışlar atmaya başlamışlardı.

"Çatladık burada," dedi İzem dişlerinin arasından. Şu an ona laf yetiştiremeyecek kadar gergindim, bu yüzden cevap vermek yerine kapıya doğru döndüm ve orada da öylece kaldım. İçimde adlandıramadığım bir heyecan ve gerginlik vardı. Şimdi isteme günleri olan kızların o gergin titremelerini anlıyordum sanki. "Kız millet ağaç oldu kapıda," diyen annem ile bir kez daha kendime gelmek zorunda kaldım. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Karşıma ilk çıkan kişi Lerzan Hanım oldu. Hemen yanında da Lorenzo Bey vardı. İkisi de gayet sevecen bir gülüşle bana bakıyorlardı. Onları

İtalya'da gördüğümden daha ciddi ve şık bir tarzla karşımda gördüğümden büyülenmiş gibiydim. Ardından gözüme, onların aksine kucağındaki üst üste dizilmiş paketleri taşımakta zorlanan Alp değdi. Kolları için yardım dilenir gibi mazlum bakışlarla bana bakıyordu. Hemen yanındaki İlayda'da birkaç küçük paket daha vardı. İkisi de biraz yana kaydığında asıl görmek istediğim kişiye ulaştım.

Sarp'la göz göze geldim ve gözlerimiz birbirine değdiğinde sanki bir süpürge etrafımızdaki her şeyi kenara itmiş de sahnenin tam ortasına bizi koymuştu. Kalbimde tatlı bir heyecan vardı ve bunun neden olduğuna anlam veremiyordum. Sanki biz hiç evlenmemişiz, ilk kez ciddi bir adım atıyormuşuz gibi midemde kelebekler uçuşuyordu. Sarp yüzünde kendisine hâkim olamadığını gösteren bir tebessümle bakarken ben de gülümsemeden duramıyordum. Tuhaftı. Sanki bu zamana kadar hep boşa çabaladığımı düşünürken tam bugün karşılığını almış olmanın huzuru içimde dolaşıyordu.

Kolumdan dürtülmemle bakışlarımı Sarp'tan ayırarak kendime geldim. Bugün uyaran olmazsa kendime gelemeyecektim sanırım. "Hoş geldiniz," diyebildim biraz daha ciddi bir tavır içinde. "Buyurun geçin. Hoş geldiniz."

Lerzan Hanım'ın sırıtmasıyla utanmadan edemedim. Kadının ilk günden beri çaba verdiği olay sanırım gerçekleşiyordu. Omuzlarında onun gururunu taşıyordu. "Hoş bulduk kızım," dedi samimi bir sesle içeri girerken. Ellerini öpmek istediğimde izin vermediler. Annem ve babam da hemen arkamızda onları karşılıyorlardı. "Çok hoş bulduk, valla eviniz çok güzel bir konumda."

"Sağ olun," dedi annem utana sıkıla. Onların selamlaşma merasimi bitince salona doğru geçtiler. Kapının önünde sadece ben kaldım. Bir de Sarp vardı. Elindeki çiçek ve çikolatasıyla bana bakıyordu. Omzumu kapının pervazına yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirerek ona baktım.

Baktıkça takım elbisenin ona ne kadar yakıştığı gerçeği, yeni tıraş olduğu için gözüme daha karizmatik gelen yüzü ve yayılan kokusu dikkatimi alıp götürüyordu. Şimdi aklımın başımdan uçma zamanı değildi. Kendimde olmam lazımdı.

"Ne haber kocam?" dedim alaycı bir tebessümle birlikte. "Gelmişsin yine çiçek ve çikolatanla."

Bana doğru bir adım attığında tekrar dik bir konuma geldim ve kucağındaki kocaman gül buketini bana doğru uzattığında hemen aldım. İlk kez bu kadar görkemli bir gül buketi alıyordum. Benden büyüktü neredeyse. "Karımı istemeye geldim." Üzerime doğru eğilip şakağıma dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Benim işlerim biraz terstir."

"Tabii sen alışmışsın kimseye sormadan alıp götürmeye, istemeye gel deyince bir afalladın." Bakışlarım bir cep boy insan aradı. "Bella nerede?"

"Arkadaşlarımla. Kızım babasının istemesinden de eksik kalsın," diye homurdandı. Ardından bakışları üzerimde gezindi. Gözleri kırmızı tonlarının radarı olmalıydı ki tırnaklarım gözlerinden kaçmadı. "Çok güzel olmuşsun, *cara mia*."

Ondan ilk kez iltifat almıyordum ama ilk kez iltifatıyla yanaklarım bu kadar kızarmıştı. Hafifçe öksürüp muzip bakışlarımı ona kaldırdım. Onun da ilk takım elbise giyişi, saçlarını güzelce tarayışı değildi. Hatta genelde hep bakımlı ve jilet gibi olurdu ama sanki ilk kez bu kadar özenmiş gibi daha yakışıklı duruyordu. Bir elimi yanağına koydum. "Sen de çok karizmatik duruyorsun, *mio bambino*."

"Bebeğim mi?" diye sordu sırıtırken. "Koca adama bebeğim mi diyorsun?"

"Aynen, değerini bil. Bak yaşlılığını yüzüne vurmayan bir karın var." Sarp bu dediğime olması gerektiği gibi bir kahkaha savurdu. Böyle kahkaha atışını saatlerce izleyebilirdim sanırım. Öyle büyülü geliyordu ki bana, o huysuz adamdan çok daha başkası haline geliyordu ve benim yanımda olduğunu bilmek gururumu okşuyordu.

İçeridekilere ayıp etmemek için ona sırtımı dönüp salona doğru ilerlemek zorunda kaldım ama *keşke biraz daha izleyebilseydim* diye de geçirdim içimden. Bu işin sonunda bol bol izlerdim elbet fakat şimdi sabretmekten başka çarem yoktu. Adımlarımı takip etti. Salona girdiğimizde Alp ve İlayda'nın yanına, abimin çaprazına oturdu.

Annemin çenesiyle köşedeki sehpanın üzerindeki kolonyayı işaret etmesiyle aydınlanma yaşadım. Herkese bir kez daha hoş geldin derken ellerine biraz kolonya döktüm. "Ne iyi oldu böyle bir araya geldik," dedi Lerzan Hanım.

"Öyle oldu evet, kız istemeye gelir gibi gelmişsiniz," dedi babaannem muzip bir tavırla. Eliyle İzem'i ve ablamı işaret etti. "Bizde kız bol hangisi lazım?"

"Karım olan," dedi Sarp kimseye fırsat vermeden. İlayda dirseğini abisinin bel boşluğuna geçirdi. Sarp oralı bile olmadı. Hâlâ karısını istiyor olmayı aşamıyordu sanırım. Alp'e doğru döndü. "Gelmişken İzem'i de sana isteyelim istersen."

"Yok, canımı seviyorum hâlâ," dedi Alp ona. Abim bu cümlesiyle gülmemek için kendisini zorluyormuş gibi rol kesti. Alp tek kaşı havada ona baktı. "Bu herif gülünce bir düşünmedim değil şu an."

"Bu arada geçmiş olsun oğlum." Lorenzo Bey çocuklarının saçmalamasına fırsat vermemek için hızla söze girdi. "Keşke bize de haber verseydin en azından kim olduklarını bulurduk."

"Sağ olun efendim, olan oldu zaten."

"İyi oldu boş ver," dedi babaannem sıkılgan bir tavırla. "Bugün Samet için gelmediniz buraya o da turp gibi zaten, boş verin valla. Sidem, kızım sen bize kahve yap en iyisi."

"Olur, nasıl içersiniz?" diye sordum gerginlikle sandalyeden kalkarken. Bir annemin içeride kaç kişi olduğunu saymamı istemesi, bir de kahvelerin şekerli mi şekersiz mi olacağı sorusu beni dehşet geriyordu. Karıştırırım diye aklım çıkıyordu fakat şansıma herkes orta şekerli istemişti. Ben mutfağa doğru giderken İzem ve ablam da arkamdan geldiler.

"Sarp'ın kahvesine tuz ve baharat koyalım." Dolaptan kahveyi çıkarırken çatık kaşlarla ona doğru döndüm. "Var mı öyle kolay yoldan kız almak? Bu adam alıştı her şeyin kolayına, az çeksin."

"Kızım adam benim kocam zaten." Kişi sayısına göre kafamda bir ölçü belirleyerek kahveyi cezveye koymaya başladım. "Bu gece sadece babamın ısrarları yüzünden yaşanıyor." Sözlerimi mutfağa giren İlayda'nın dikkatimi dağıtmasıyla yarıda bıraktım.

"Yapıyor muyuz abime tuzlu kahve?" diye sordu heyecanla. İzem ona bir elini uzatıp beşlik çakınca göz devirdim. "Sidem, bu kadar sıkıcı olma!"

"Hayatım, adam benim kocam," dedim bir kez daha. "Ne gerek var?"

"Hayatım, adam senin kocan ama kız isteme evlendikten sonra, âşık olma desen o da evlendikten sonra maşallah her şeyi tersten yaşıyorsunuz. Bunu da tersten yaşayın bir şey olmaz."

"Asla kıyamıyor İtalyan makarnasına bu da ya," diye söylendi ablam yaslandığı yerden Sarp'ın getirdiği çikolataları aşırırken. "Yalnız paraya kıymış valla çikolatalar çok güzel." İzem çikolata lafını duyunca her şeyi unutup ablamın yanına doğru ilerledi. Ben de önce büyüklerin kahvelerini yapmaya koyuldum. Ardından diğerini de gençler için koydum.

"Sen önce büyüklere götür, ben başında bekliyorum," dedi İlayda. "Nasıl, heyecan var mı?"

"Neden heyecan olsun ki?" diye sordum yalandan. Oysaki ellerime bakan kişi yalanımı hemen anlardı. Bu gecenin gidişatı heyecanlandırırken babamın ek bir hareketle mahvedebilme ihtimali geriyordu. İlk cezvenin kaynamaya başladığını görünce taşmadan bardaklara boşalttım. İlayda diğerine bakarken ben önce büyüklere servis etmek için salona geçtim.

Salona gidene kadar her şey iyiydi fakat Sarp bakışlarını bana çevirince yine heyecanlanmaya başladım. Yavaş adımlarla ilerledim çünkü kendime güvenim bir anda düştü. Önce babaanneme ardından da Lorenzo Bey ve babama ikram ettim. Russolar eline sağlık derken benimkiler sadece karşı tarafı izlemekle meşguldü. İkinci tepsi için mutfağa gittiğimde kahveler çoktan hazırdı. Ablam, Sarp'ın kahvesini bana verdikten sonra diğerlerini de kendisi aldı.

Sarp'ın önüne geldiğimde kahvesini ona doğru uzattım. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri sanki büyülenmiş gibi üzerimde geziniyordu. Başta hoşuma gitse de aile büyüklerimizin bakışlarıyla gerildim. "Sarp," dedim kısık bir sesle. "Alık alık bakacağına alsana şu kahveyi."

Sanki kahve yeni aklına gelmiş gibi bakışlarını elime indirdi. "Pardon, tamam. Ellerine sağlık."

"Otuz iki yıllık oğlumun aklım ilk kez bu kadar havada görüyorum," dedi Lerzan Hanım keyifle.

Babaannem de sanki yarışa girmiş gibi aynı keyifle güldü. "Ben de yirmi altı yıllık torunumun ilk kez akıl aldığını görüyorum, cerrah da değil ama."

"Gören de Sarp'ı süper zekâ sanacak." Abim kahvesinden memnuniyetsizlikle bir yudum aldı. Sarp da kahvesini yudumladı fakat saniyeler sonra yüzü kızarırken kahveyi ani bir hareketle püskürttü. Fışkıran kahve damlalarının hedefi direkt abimin yüzü olmuştu. Abim şok olmuş haliyle öylece kaldı. "Sik... Kardeşim ne yapıyorsun, düzgün içsene şunu."

Sinirden kızarmaya başlayan abime bakarken şok içinde elimi ağzıma kapattım. İzem ve ablamın sırıtışlarından onların işi olduğunu anlamıştım fakat Sarp bu durumdan şikâyetçi değildi çünkü abimi sinir etmiş olmak keyfini yerine getirdi. "Allah'ın sopası yok işte," diye mırıldandı annem. Benim şaşkınlığım da yerini gülmeye bıraktı.

"Kusura bakma kayınço," dedi Sarp alayla. Ardından bana doğru döndü. "Kahve harika olmuş karıcığım."

"Oğlum sen niye bize meydan okur gibi karım deyip duruyorsun," dedi babam gözlerini kısmış bir halde Sarp'a bakarken.

"Yok estağfurullah, karım sonuçta."

Babam sinirle güldü. "Benim de kızım."

"Benim de kardeşim ama kimse bana fikrimi sormuyor." Abim yüzünü silerken söylendi.

"Size neden sorulsun canım?" dedim alıngan bir tavırla. "Yani benim hayatım, benim kararlarım."

Abim bana doğru döndü. Ardından tekrar Sarp'a baktı. "Senin kararların da ortada şimdi, Sidem."

Bu yüzsüzlüğün sebebi benim hâlâ ona hesap sormamış olmamdı ama soracağım zaman bu kadar rahat olmayacaktı. Açık açık geçip ona her şeyi sorduğumda acaba yine Sarp'a suç atabilecek miydi? O ancak arkadan konuşurken suç atardı. Yüze gelince süt dökmüş kedi olurdu. Bunu deneyimlemiştik.

"Evet, benim kararlarım ortada bir zamanlar ailemde saydığım tek kişi olmandan," dedim ona kibirli bakışlar atarken.

"Gerilmeyelim canım," dedi Alp. Yarım saattir hiçbir olaya dahil olmayan, sessizce dinlemeyi tercih eden Alp'e bile olaya dahil olması gerekiyormuş gibi hissettiren abime bu gece bir ödül vermek lazımdı. "Zaten evlenmişler çoktan. Yakında torunla kapıyı çalarlar. Neyin kavgası bu anlamıyorum."

"Ne?" dedi babam çatık kaşlarla bana doğru dönerken. "Hamile misin?"

"Ulan geri zekâlı." Sarp sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Ya sus hiç konuşma ya da konuşacaksan buradaki yaşlı nüfusun kalbine indirecek şeyler söyleme."

"O yaşlılardan biri de sensin. Karın hep öyle diyor," dedi Alp umursamaz bir tavırla. "Oğlum ilk kez baba olmuyorsun rahat ol. *Calm down.*"*

"Bir dakika ya," diye yükseldi abim. "Gerçekten hamile misin?"

Gerginlikle bir elimi alnıma koydum. Burada herkes her şeyi yanlış anlayıp kavga çıkarmaya bu kadar müsaitken, Alp'in tek cümlesiyle ortalık yine savaş alanına dönmüştü. İzem ve ablam bile çatık kaşlarla etrafı izlemeye başlamışlardı. Durumu en iyi bilen onlardı oysaki. Sarp'a baktığımda hâlâ tuzlu, iğrenç kahvesini yudumlarken etrafa umursamaz bakışlar atıyordu.

"Sidem?" dedi babaannem. "Tekrar hala mı oluyorum?" diye yükselen İlayda ile ona dikkatimi bile veremedim. Şu an mantıklı duran tek kişi Lorenzo Bey'di, gözucuyla oğluna ardından bana baktı.

"Sarp..." dedi Lerzan Hanım hüsranla. "Oğlum sen..."

"Anne, anne, anne..." dedi Sarp telaşla. O an lafın geldiği yeri anlamamla sinirle güldüm. Sarp gözucuyla bana bakarken ağzımı oynatarak *ağzına sıçayım* dedim. Kendimi daha fazla tutamıyordum artık. İşler saçma bir yere doğru gidiyordu.

"Ben karımı almaya gelmiştim ama bu gidişle giderken alacak bir karım olmayacak," dedi Sarp kravatını çekiştirirken. "Öncelikle Sidem hamile değil. Keşke olsa ama değil," derken gözleri beni buldu. Bunu derken ciddi

* Sakin ol. (İng.)

miydi, yoksa rol mü yapıyordu emin değildim. Bunu istemek için erkendi sonuçta. "Ve Sidem benim için yavaş adımlarla geç kalınmayı değil, hızlı adımlarla çok şey yaşatılmayı hak eden bir kadın. Bu yüzden onunla evlenirken nasıl acele ettiysem bugün buraya gelirken de öyle aceleciydim."

Sarp'ın sözleriyle stresim yavaşça giderken dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm oluştu. O da bana bakıp gülümsedikten sonra devam etti. "Bir aydır onunla evliyim ve bu bir ay bile keşke onu bulmak için daha çok çabalasaymışım dedirtecek kadar huzurlu ve güzel geçti. Ben ve kızım o geldiğinden beri çekirdek aile nasıl olur deneyimliyoruz. Gece o benimle olduğu için uyumayı, sabah o yanımda olacağı için uyanmayı seviyorum. Aynı masada yemek yerken onunla günümüzden konuşmayı, dizi izlerken aynı sahnelere tepki vermeyi seviyorum."

"Peki, Sidem?" dedi babam bana doğru dönerken. "Sen de öyle hissediyor musun?"

"Hissetmesem aile evime dönerken adımlarım geri gitmezdi," dedim dürüst olmayı tercih ederek. Sözlerimle Sarp kısa bir şaşkınlık yaşadı. "Sarp ve Bella bana iyi geliyor. Önceden üşendiğim her şeyi onları ve kendimi mutlu edebilmek için yapmak istiyorum. Kısa bir sakatlık yaşadığım için bir süredir çizim yapamıyordum ama Sarp olduğundan beri ellerim hep kalemlerime gidiyor. Çizgiler ruhun sancılarıdır demişti hocam. Benim ruhumun sancıları ilk kez can çekişmiyor."

Abim derin bir nefes aldığında şu an yaşanan şeyin vicdan azabını çekiyormuş gibi olduğu yere sığamıyordu. Sarp, abime gözucuyla baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Onu üzer miyim bilmiyorum. Üzmemeye çalışırken belki daha çok üzerim, belki gün gelir bana tahammül edemez. Fikir anlaşmazlıkları olur, ufak tartışmalar olur ama ben günün sonunda yine onun kapısında olurum çünkü gidecek başka yerim yok. Bu yüzden sizin de içiniz rahat olsun. Artık kızınız ve bu evlilikle ilgili şüphelerinizi geride bırakın. Belki de şüpheleriniz yanlış yerdedir."

Abim, Sarp'ın cümlelerinden sonra boşluğa düşerek aniden elindeki kahveyi üstüne düşürdü. Aslında telefonuna bakıyordu, ne görmüştü de düşürmüştü anlayamadım. Herkes Sarp'a dalmışken bir anda ona dönmek zorunda kalmıştı. İki kişi hariç herkes ona dönmek zorunda kalmıştı aslında çünkü Sarp ve Alp birbirlerine bakıp dudaklarını kıvırmışlardı.

Bir bildikleri vardı.

"Sanırım Samet'in içini kemiren bir şey var," dedi Alp alayla. Babam çatık kaşlarla ona doğru döndü. Abim ise ayağa kalktığı yerden ona bakarken gözlerinde öfkenin alevi vardı. "Mesaj kötü bir haber miydi?"

"Ne oluyor, Samet?" diye sordu babam. Şüpheyle ona bakıyordu. Babaannem abimin koltuğa bıraktığı telefonunu aldı. Abim, babama o kadar odaklanmıştı ki bunu fark edemedi. Saniyeler sonra babaannem telefonun ekranını açıp babama uzatmıştı. Herkes gerginlikle ona bakarken babamın kaşları iyice çatıldı.

"Baba verir misin telefonumu?" dedi abim gergin bir halde. Babam ise bir elini havaya kaldırarak onu susturdu. Abim o an yolun sonuna geldiğini anlamış olmalıydı ki omuzlarını düşürdü. Sarp keyifle gülerken babamdan hepimizi boşluğa düşürecek sözler geldi.

"Sen kendini mi vurdurdun, Samet?" dedi şaşkınlıkla. "Sırf Sidem Türkiye'ye gelsin diye kendini vurdurup bana da kardeşine dair bir öfke mi duydurdun sen, Samet?"

O an anlamıştım. Babamın bana karşı sözlerini yediremeyen Sarp, hakkımı aramak için tam da bugüne çok iyi hazırlanmıştı.

BÖLÜM 3

Beklenmeyen Darbenin İzi

Kalp ve hayal kırıklığına uğramak her ne kadar aynı hüsrana çıksa da aslında ikisi arasında büyük bir fark vardı. Anatomisini bildiğimiz kalbi kırmak; onun somut oluşundan dolayı bazen mecaz anlamdan çıkıp, parçalara ayırarak gerçeğe bile dönüşebilirdi. Sonuçta görünen bir şeyi kırmak bir dokunuşa bakıyorken bu çok da ekstrem gelmiyordu. Fakat hayal yoktu. Soyut olanı sadece bir kişi görebiliyordu, bir kişinin zihninde yaşıyordu. İnsanın tutunduğu, kendisini teselli ettiği bir şeydi ama nasıl bir canavarın avuçlarının içinde kalıp kırılabiliyordu anlamak zordu.

Ve çoğu zaman bir insanın hayalini kıran insanlar, bana çok daha tehlikeli geliyordu. Kalbi kırmak kolaydı. Düşündükçe bin yol bulabiliyordum onu kırabilmek için ama bir insanın hayallerine nasıl, neden dokunulurdu? Anlamak zor, kabullenmek anlamaktan daha zordu. En kötüsü ise abimin beni defalarca kez hayal kırıklığına uğratmış olmasıydı.

Ona kötü demek istemiyordum. Sonuçta bir zamanlar onun bacağının arkasına saklandığımda her şeyin geçtiğini düşünen bir kızdım. Ne zaman ona sığınsam bütün kötülüklerin benden uzakta kaldığına, arkamda dağ gibi duran abim sayesinde omzumun kaygıların kamburundan uzak, dik durduğuna inanırdım.

Halis Karacahan, benden ruhumu almaya ve kendisi için tımar etmeye çalışırken; Samet Karacahan, ruhun senindir diğerleri anca avucunu yalayabilir der gibi her zaman aksine çıkacak şeyler yapmıştı. Babam yok benim, böyle baba olmaz dediğim anda baba dediğin böyle olur der gibi karşıma çıkmış, hayatta anlam yüklediğim birçok şeyi değiştirmişti. Şimdi yaptıklarını kabullenmek evet benim abim kötüymüş demek inanılmaz zordu.

Herkesin bakışlarını üstümde hissederken bir an olduğum yeri, herkesi unutmuş gibi salonun ortasında dikilen abime baktım. Ona öyle uzun baktım ki bir an gözlerinde ufak bir mahcubiyet ve pişmanlık gördüğümü hissettim. Gözlerin kalbin aynası olduğuna inanırdım ama bir kalbi nasıl sevdiğimiz, onun duygularını kendi nezdimizde nasıl yorumladığımız gerçeğini de göz ardı edemezdim. Belki pişman ya da mahcup değildi. Ben öyle sanmak için ufak bir bıkkınlık ifadesine bunu ekliyordum.

Babam ayağa kalktığı an, biraz da olsa durumu idrak edebildim ve ben de ayağa kalktım. Bu gece hesap sorulacaksa ben soracak, cevap beklenecekse de ben bekleyecektim. Başka kimseye düşmüyordu. Kimsenin içi eminim benimki kadar acımıyordu. Babam ayağa kalkmamla bir anlığına durdu. Tek kaşı havadaydı. Aynı zamanda Sarp ve Alp de benimle birlikte ayağa kalkmışlardı.

Kalktığım sandalyenin sırtından hafif destek alarak stresten dönen başımı kontrol etmeye çalıştım. Az önce oturuyordum şimdi ise destek alıyordum, şu an bu sandalye bile abimden daha işe yarardı benim için. Sarp endişeyle bana doğru bir adım attığında elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. "Bu gece kimse konuşmayacak," dedim keskin bir sesle. "Benim dışımda kimse."

"Sidem..." dedi abim yerini biliyormuş gibi.

İşaretparmağımı ona doğru kaldırdım. "Bir de sen," dedim. "Bir de sen konuşacaksın, Samet Karacahan. Bana bunları neden yaptığını, kendine bunu nasıl yapabildiğini anlatacaksın." Hızla adımlarımı ona doğru attım. Ulaştığım ilk an omuzlarından ittirdim. Bunu biliyormuş gibi dayanıklıydı, yerinden bir santim bile kımıldamadı. Bir kez daha vurdum. Ellerimi tutmaya çalıştığında tiksintiyle çektim. "Nasıl yapabildin bunu ya? Bir insan nasıl kendini vurdurur ya!"

Zayıf sesi kulaklarımı doldurdu. İki basit kelime benim sinirlerimin içine etmişti. "Özür dilerim."

"Özür mü dilersin?" diye bağırdım kendime hâkim olamayarak. Dudaklarımdan histerik bir kahkaha çıktı ve salona karıştı. Sanki bir şaşkınlık dalgasıydı, herkesi şok etmeye yetmişti. Durmadım, kahkahalarımın arasından bir elimi kaldırıp yaralı olan kolundan sıktım. "Şöyle kolundan sıkıp önemli değil abiciğim dememi mi bekliyordun?" Abim omzunun acısıyla yüzünü buruşturduğunda yalandan bir şaşkınlık ifadesi yerleşti yüzüme. "Ne oldu, acıyor mu? Acır. Senin en azından görünen bir yaran var. Şimdi biri gelir pansuman yapar, ağrı kesici verir geçer. Ben ne yapacağım? Senin yüzünden aynı acıyı içimde yaşıyorum ve görünür olmadığı için tedavim bile yok. Söyle bana ben ne yapacağım, Samet Karacahan?"

Başını iki yana salladı, "İstediğim bu değildi," dedi. Bu beni daha çok kırmıştı çünkü istediği için bunu yapmıştı. Arkasındaki ailesini düşünmeden bir isteği için kendisine zarar vermişti. Karnımda derin bir ağrı hissettim. Ondan bir adım uzaklaşırken elim karnıma gitti. "Ben sadece gel istedim. Gelmiyordun, Sidem. Sana bir şeyler oldu. Bir anda sen..."

Gözlerini kaçırdı. Hatta gözucuyla Sarp'a baktı. O an abimin bunu yapmasının arkasında başka bir şeyin olduğunu anladım. Sarp, abime bakarken hafifçe gözlerini kıstı. Kaşlarının çatılmasıyla onun alakası olmadığını da anladım. Ne zaman ben bir şeyleri yanlış anlayıp ona bağırsam çok gergin oluyordu. Normalde rahat oluşunu bilmemek mümkün değildi sonuçta. Aklımdan bin ihtimal geçti, hepsi abimin Sarp'a gerçekleri anlatmamak için bunu yapmış olabileceğine çıkıyordu.

"Bana bir şey mi oldu, yoksa sen beni artık kontrol edemediğin için mi bu kanıya vardın?" diye sordum gözlerimi kısmış bir halde ona bakarken. Bu durum hiç değişmezdi. İnsanlar ilk halinizi severdi. Hele safsanız bayılırlardı. Sonra bir gün maymun gözünü açardı ve insanların o gün yas günü olurdu çünkü sizi artık kullanamazlardı. Çıkarları için sizi kullanamamak onlara, size hadsizce değiştin deme hakkını vermezdi ama hadsiz insan için normaldi tabii.

"Seni hiçbir zaman kontrol etmiyordum," diyerek itiraz etti. Bakışlarındaki donukluk, sözlerine kendisinin bile inanmadığını gösteriyordu. "Ben her zaman senin için çabaladım, Sidem. Hâlâ da öyle yapıyorum. Gel istedim."

"Gel istedin ama sen bana geldin mi abi?" diyerek hiddetle çıkıştım. "Oradaydın. İlk gün benden kaçtın, ikinci gün Sarp'ın zoruyla geldin. Seni defalarca aradım. Sarp tüm gün seni aradı, yoktun. Birinin gelmesini istiyorsan önce sen gelip *sana açık kapım var* demelisin ama sen bunu yapmadın."

"Benim kapılarım sana her zaman açıktı!"

"Değildi!" diyerek çıkıştım. "Ben evlendiğimden beri her kapı yüzüme kapanıyordu. İlki de seninkiydi. Zaten bu yüzden Milano'da evliliğim için verdiğim davetten bir yabancı gibi kaçtın. Sen, seni dinlemeden sadece kalbimin sesiyle yaptığım ilk şeyde bana sırtını çevirdin." Gözucuyla babama bakıp ardından tekrar abime döndüm. "Senin ondan hiçbir farkın yok. Dönüştüğün şu adama bak. Fark var mı sence?"

Abimin bakışları babamı buldu. Onu incelerken yutkunmakta zorlanıyor gibiydi çünkü o da fark etmişti. Babama dönüştüğünün, onu eleştirirken onun bir kopyası olduğunun o da farkındaydı ama kabullenemiyordu. Dudaklarımı büküp ona baktım. Babam bu sırada bir adım öne çıktı. "Biri bana burada neler olduğunu açıklayacak mı?"

"Oğlun açıklasın." Taviz vermeyen bir tavırla çenemi kaldırdım. "Ne de olsa senin tek muhatabın oğlun. Sor ona açıklasın. Kendisini bir ruh hastası gibi kardeşine vicdan azabı çektirmek için nasıl vurdurduğunu sor da açıklasın. Ne de olsa ben söylesem inanmazsın."

"Sidem, abin o senin."

"Benim abimden çok senin oğlun. Malum, tercihlerini bu yönde yapmıştı." Dudaklarım kıvrılırken bakışlarımı ikisinin arasında gezdirdim. "Ve tercihlerinin hakkını da veriyor. İyi bak baba. Bu senin eserin. Bana ve ablama da bakın. Biz de senin abimden kalan artıklarının eseriyiz. Ona harcadıklarının çöpüyle bu kadar olduk."

"Pişman olacağın şeyler söylüyorsun, Sidem." Abimin pişkinliği karşısında bir kahkaha daha koptu dudaklarımdan. Diğerleri delirdiğimi düşünebilirdi. Umurumda da olmazdı çünkü çenesini ve ellerini sıkan abime dalmak için an kollayan Sarp'ın düşünmediğinden emindim. Bu yeterliydi. "Ben hiçbir zaman sana zarar verecek bir şey yapmam. Yapmadım da aksine sen gel diye kendime-"

"Tebrik mi bekliyorsun?" diyerek sözlerini böldüm. "Alkış ister misin? Bu nasıl bir düşünce ya? İnsan nasıl kardeşini bok gibi hissettirerek getirtmeye çalışır?"

"Ama geldin..."

"Senin için değil," dedim sert bir sesle. "Ben senin için gelmedim. Evliliğim için geldim. Senin yüzünden evliliğimin üstünde kara bulutlar oluşuyordu, hepsini yıkmak için geldim. Sana ne olduğu umurumda bile olmadı. Bir insan olarak üzüldüm sana ama tam şu an onu da aldın. İnsanlık da kalmadı."

"Sidem haddini aşıyorsun," dedi babam zehir zemberek bir sesle. "Konuşturduğun, dinlediğin yok. Üstüne yargısız infaz yapıyorsun. Abinin yaptığı doğru demiyorum-"

"Çekinme de," diye bağırdım taşan sabrımla. "Herkesin içinde ayıp olacak diye düşündüysen sorun yok. Biz alıştık senin ahlakının tersliğine, işine gelen şeylere cevap vermene. Hiç boşuna kendini yorma. Ama bir şey var." Bakışlarım abimin ve onun arasında gezerken ilk kez Sarp'ı buldu. Sarp bu bakışıma anlam veremeden tek kaşını kaldırdı. "Önce oğluna, ben ve Sarp evlenmeden bir ay önce Sarp ile benim hakkımda ne konuştuğunu sor."

Bombayı patlatmıştım. Bunu abimin gözlerinin anında fal taşı gibi açılıp korkuyla babama dönmesinden, babamın da ona çatık kaşlarla bakmasından anlamıştım. Sarp'a bakamadım çünkü onun tepkisinden çekiniyordum. Belki de bunu yaptığım için bana öfkelenirdi. Bilmiyordum. Artık insanların tepkilerini kestiremiyordum.

"Hani oğlun senden bir şey gizlemez, hayırlı evlattır ya. Sor şimdi, bir ay önce ne konuşmuş," dedim alaycı bir gülümsemeyle birlikte. "Ben de merak ediyorum, bana da anlat."

"Samet?" Babamın surat ifadesi ilk kez dumura uğramış gibiydi. Ona bunu yaşatanın ben olduğunu biliyor olmak öyle gururumu okşamıştı ki. Hiçbir baba evladını kendisine karşı bu kadar hırslandırmamalıydı. Bir kız çocuğu babasına meydan okuduğu bir düşman gibi değil, sığındığı bir kahraman gibi bakmalıydı. Halis Karacahan bunu yapmamıştı.

Abim bana doğru bir adım attığında Sarp iki adımla ondan önce yanımda bitti. Yan durarak sert göğsünün omzuma çarpmasını sağladığında yanımda yıkılmaz bir duvar gibi duruyordu. Sanki abim ve babamın darbelerini kendi üstüne almak istiyor gibiydi. Abim bunu umursamadı. Telaşla bir bileğimden tuttuğu an, Sarp abimin bileğini kavradı. Abim dişlerini sıkarken ona baktı. "Kardeşimle konuşacağım."

Başımı hafifçe kaldırıp Sarp'a baktığımda bakışları ifadesizdi. Bana doğru döndüğünde sanki bir an siyah beyaz filmlerin renklendirilmiş hali gibi hissettirmişti bakışlarındaki değişim. "Konuşmak istiyor musun?" diye sordu. Benim ne düşündüğümü önemseyen tek kişiydi. Başımı iki yana salladığımda abimin elini daha da sıkıp itti. "O zaman bu konuşma başlamadan bitmiştir."

Sarp'ın sol, benim sağ elim boşta birbirlerine yakınlardı. Eline hafifçe sürttükten sonra yavaşça avucunun içine elimi kaydırıp sımsıkı tuttum. "Evimize gidelim," dedim kısık bir sesle. "Lütfen. Beni evimize götür."

Tam da şimdi o kadar güçsüz ve yıkılmış hissediyordum ki o olmasa yere yığılabilirdim. Ben stresle ve kırgınlıkla başa çıkabilen biri değildim. Bu yüzden ataklar geçiren biri haline gelmiştim çünkü bir zamanlar Sarp gibi ne olursa olsun arkamda dimdik duracağını hissettiren kişi de olmamıştı. Yaşadığım tüm o buhranı kendi içimde halletmeye çalışırken kapana kısılmış bir halde paranoyalarımla kalmıştım.

Şimdi Sarp vardı. Ne zaman sıkışmış hissetsem etrafımdaki kalabalığı dağıtıyor, önümde bir kalkan gibi durup herkesi benden uzak tutuyordu. Bana bakarken gözlerinde tek bir duygu vardı; güven. Sarp Luca Russo, benim yeniden ayağa kalkabileceğime güveniyordu. Bunun ne demek olduğunu sadece bir zamanlar babası yüzünden sabah akşam ağlayan ben anlardım. Kimse de beni anlamazdı.

Gücüm kalmamış gibi başımı eğdiğimde çenemde Sarp'ın elini hissettim. Baş ve işaretparmağı tüy kadar hafif dokunuşlarla çenemi okşayıp başımı kaldırdığında, "Önce o güzel başını kaldır," dedi. "Başını eğen hiçbir zaman benim karım olmayacak." Şakağıma dudaklarını bastırdıktan sonra abime doğru döndü. "Şimdi o bataklıktan çık çıkabilirsen ama çamurunu bizden uzak tut."

Fazla söze gerek kalmamıştı. Sarp kavradığı elimden beni çekiştirerek dış kapıya doğru yöneltti. O an bir kaos ortamı oluşmuştu. Ben tereddüt eder gibi olsam bile o olmamıştı. Sarp hızla ilerlerken önce babamın sesini duydum, ardından abim açıklamaya çalıştı. Babaannem ve annem onun vurulmasının şaşkınlığını yaşarken Lerzan Hanım anneme destek olmaya çalışıyordu.

Arkamda büyük bir arbede bırakmıştım ve pişman değildim. Karacahanların en nefret ettiğim huylarından biri *ne olursa olsun biz aileyiz* diyerek her şeyi yutmalarıydı. Ezelden beri bu böyleydi. Bir aileye yakışmayacak çoğu şey yaşanmış, kavgalar edilmiş olsa bile *aile arasında olur böyle şeyler* diyerek ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi devam edilmişti. Aynı masaya oturup yemek yiyen o ailenin her bir bireyi diğerine karşı bir kırgınlık taşıyordu. Yine de aile arasında olur böyle şeyler, değil mi? Ne olacaktı ki onlara paramparça olmuşsam. Adı vardı sonuçta. *Aile.* Adı bile yeterdi.

Bir gün babam bu aileyi dağıtabilecek biri varsa onun sadece ben olacağımı, benim sorumsuz ve başı buyruk oluşumun bize dert olacağını söylemişti. İçimden *umarım* demiştim. *Umarım yapan ben olurum da yalanın arkasına sığındığınız huzurunuz dağılır* demiştim. Öyle de olmuştu.

BÖLÜM 4

Sağ Tarafında Atan Kalp

Dışarıya üstümde kolsuz, kısa bir elbiseyle çıkmanın bedeli olarak hissettiğim keskin soğukla dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Aslında bu biraz da strese bağlıydı. Yine soğuk havanın kollarımda bıraktığı keskin etki jilet kesiği misaliydi. Sarp anlamış gibi hızla arabasına doğru ilerletti. Arabaya bindiğimiz an hızla kontağı çalıştırmış, ısıtıcıyı açmıştı. "Şimdi burası cehennem gibi olur," dedi beni yatıştırmak istercesine. Bir elini bana uzatarak yanağımı kontrol etti. "Buz gibi olmuşsun."

Boğazımdaki yumru yüzünden konuşmakta zorlanıyordum. Boynumdan göğsüme doğru bir kasılma vardı. "Hemen gidebilir miyiz?" diye sorabildiğim için kendimi tebrik edecek haldeydim. Canım acıdığı için mi, yoksa dolduğum için mi gözlerim yaşarmıştı anlamıyordum. Aslında biliyordum da anlamazlıktan geliyordum. "Bir de arabanın iç aydınlatmalarını kapatır mısın?"

Sarp konuşacak halimin olmadığını biliyordu. Bu yüzden sorgulamadı, diretmedi. Önce bahçeden çıkmak için gaza bastı, ardından çıkar çıkmaz arabanın iç aydınlatmalarını kapattı. Bu saatlerde sitenin aydınlatmaları da pek olmadığı için gözleri dışında aydınlık yer yoktu. Tam istediğim ortam oluşmuştu.

İki elimi yüzüme kapatır kapatmaz gözyaşlarımı bırakmaya başladım. Duymasını da istemediğim için dudaklarımı ısırıyordum fakat boğuk sesim ve sarsılan omuzlarım engellenemezdi. Sarp'ın yanında ağlamak değildi sorun, sadece beni böyle görmesini istemiyordum. Onun yanında hep asi, fevri, başı dik ve bazen neşeli Sidem'dim. Şimdi beni böyle görmesini istemiyordum. Gözlerinde hep gözyaşları kuru Sidem kalsın istiyordum.

Çünkü Sarp Luca Russo'nun gözlerinden başka kimsenin gözlerinde olmak istediğim beni görememiştim. Ona ne zaman baksam kahverengi gözlerinin içindeki yansımamı seviyordum. Aynada, kamerada gördüğüm benden çok başkaydı. Orada bir ben vardı. Kirpikleri hep kuru kalmış, yanakları gülerken belirgin çizgilere sahip olmuştu. Göz altlarında torbalar yoktu, yüzü ışıl ışıldı. Üstelik gözlerinde bir ışıltı vardı. Gece yarısı bir barın tuvaletindeki aynada görünen o çökük kızdan çok uzaktı.

Sadece ben onu kurtarmamıştım, o da beni kurtarmıştı.

Araba durdu. Sarp'ın sıkıntılı nefesini duyduğumda bir elimin tersiyle gözyaşlarımı sildikten sonra başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Islak kirpiklerimin altından ona baktığımda gözlerinin bu sefer ışıltısının bir keder taşıdığını gördüm. Artık sadece beni böyle görmesini istemediğim için değil, onu üzmemek içinde gözyaşlarımı saklamak istiyordum. Gözlerimiz birkaç saniye birbirlerine takılı kalırken kalbimden bir şeyler koptu. Soğuk havaya rağmen oturduğum yerde duramayacağımı fark edip kendimi arabadan dışarı attım.

Sarp'ın durduğu yer bir sahil kenarıydı. Kendimi dışarı attığım an aldığım derin bir nefes hem soğuktan ciğerlerimde bir yanma etkisi yaratmış hem de sanki boğulmaktan beni son anda kurtarmıştı. Sahil kenarındaki kayalıklara vuran sert dalgalar içim gibi karmaşık hissettiriyordu. O dalgalara kapılıp gitmek isterdim. Gelişigüzel bir yerde yolumu bulmak, orada kalmak isterdim. İsterdim diyorum çünkü artık istemiyorum.

Başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdiğimde bana bakan adamla neden istemediğimi daha iyi anlıyordum. Sarp üzerindeki ceketi çıkarıp hızla bana doğru geldikten sonra omuzlarıma bıraktı. Kendisi beyaz gömlekle kaldığı halde ne titreme vardı ne de herhangi bir üşüme belirtisi. Ceketinden alabildiğim kokusuyla iyice cekete sarıldım. Tekrar önüme döndüğümde başımı havaya kaldırıp gözyaşlarımı bırakmaya devam ettim. Bu sefer daha ağırlardı.

"Ağlamanın ihtiyaç olduğunu savunan kişilerin hepsinin çenesini dağıtmak istediğim saatlerdeyiz," diyen Sarp ile gözyaşlarımın arasından hafifçe gülümsedim. Tekrar ona doğru döndüğümde hâlâ aynı ifadeyle bana bakıyordu. "Bella ne zaman ağlasa ne yapacağımı şaşırıyordum. Annem de çocuk o ağlayacak ki büyüyecek diye saçma bir teselli veriyordu. Yine de ikna olup daha sakin kalıyordum ama şimdi..." Sıkıntılı, derin bir nefes alıp verdi. "Yeterince büyümüş karım ağlarken içimi nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Keşke tam şu an ona bunu da sorabilseydim."

Dudaklarımda oluşan tebessümle ona baktım. "Benim bir fikrim var."

"Benim de öyle," dedi hiç düşünmeden. Saniyeler sonra adımları hiç sekteye uğramadan bana doğru geldi. O an ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Ona ilk kez sarılacaktım.

Sarp bir elini başıma atarak beni göğsüne doğru çekerken, diğeriyle belimden sımsıkı kavradı. Ben öylece kalırken o iyice göğsüne sokulmamı sağlamış, bedenlerimizi bir bütün haline getirecek kadar birleştirmişti. Bu

sanki ona ilk kez yaslanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ona sarılmak daha önce tatmadığım birçok duyguyu sadece bir hareketle tatmış olmak gibiydi. Sağ tarafımdaki boşlukta onun kalbi benim için hızla atıyorken benim kalbim de aynı görevi onun sağında görüyordu. *Sağ tarafında atan kalp, Sidem... Sana ait değil ama seninkinden daha çok sana aitmiş gibi hissettiriyor.*

Bir insanı korumak için silahlara, yumruklara ihtiyaç olmadığının kanıtı gibiydi ona sarılmak çünkü tam şu an sadece o ve ben vardık. Sarp'ın kolları arasındayken ne abim ne de babam düşüncelerime ve duygularıma dokunabilirdi. Bu en özeliydi çünkü insanın duygu ve düşüncelerini hiçbir silah ya da yumruk koruyamazdı. Onlar sadece fizikseldi ama Sarp bana sarılarak beni hem fiziksel hem de ruhsal olarak koruyordu.

Onu karşılıksız bırakmayarak, aramızda kalan kollarımı iki yana çıkarıp kaldırdım ve boynuna sımsıkı sarıldım. En son kime böyle içli içli sarılmıştım hatırlamıyordum bile fakat yine de şu an hissettiklerimi bir başkasıyla hissetmezdim. Bundan emindim. Ayaklarımın ucunda yükselerek ona daha sıkı sarıldığımda Sarp'ın kolları belime sımsıkı sarıldı. Başı omzuma düşüp, burnu boyun girintimde soluklanırken daha iyi hissediyordum.

"Keşke hep böyle kalsam," dedim samimiyetle. Normal zamanda Sarp bu tarz sözleri ağzımdan bu kadar kolay alamazdı. Savunmasızdım ve sığınabildiğim tek kişi oydu. "Tam şu an dünya dursa ve biz böyle kalsak. Benimle bir ömür böyle kalır mıydın, Sarp?"

Kısık kahkahasını duydum. Başını hafif kaldırıp saçlarımın arasına dudaklarını bastırdıktan sonra yanağım saçlarıma yasladı. "Kalırdım," dedi. "Hatta buradan daha çok kalmak istediğim bir yer olmazdı."

"Tamam o zaman, bu gece burada böyle kalalım."

"Üşüyeceksin," dedi endişeli sesini kısık tutmaya çalışarak. "Hadi evimize gidelim."

"Böyle kalmak istiyorum." Boynuna daha sıkı asıldım. "Böyle kalalım, lütfen."

"Kalalım ama hava çok soğuk. Gerçekten üşüteceksin, Sidem."

"Bakarsın bana," diyerek itiraz etmeye çalıştım. "Bakmaz mısın? Bakarsın. Aslan kocam, kaplan kocam."

"Karıma benden daha iyi bakan olamaz tabii," dedi keyifli bir sesle. "Ama üstündeki elbiseye bakılırsa burnunu da çekmen bir yana cidden hasta olacaksın, *cara mia*." İtiraz eden mırıldanmalar çıkarsam da Sarp'ın pek umurunda olmadı. Aniden tek kolunu belime sararak ayaklarımı yerden kesti. Bir elimi omzuna atıp destek alırken, iyice ona yaslandım. Yanında

kısa kaldığımı biliyordum ama taşımacılık yapabilecek kadar olduğunu düşünmemiştim.

"İri oluşunu seviyorum." Bu gece dilim fazla çözülmüştü sanırım. "Ne güzel yürümekle uğraşmadım."

"Sonunda seni memnun edebildik sanırım." Önce beni koltuğa bıraktı, ardından bana fırsat vermeden kemerimi de taktıktan sonra burnumun ucuna öpücük bırakıp geri çekildi. Böyle ani hareketlerine hâlâ tav oluyordum ne yazık ki. Saniyeler sonra sürücü koltuğundaki yerini aldı. Hafif yan durup ona baktığımda, bir elini bana doğru uzatıp işaretparmağının tersiyle gözlerimin altını sildi. Sanırım biraz yaş kalmıştı.

"Bugün gözlerimin musluğu açıldı." Elini benden çekmeden önce yanağımı hafifçe okşadı. Ardından arabayı çalıştırdı. "Bazen oluyor böyle."

"Sağlık olsun, ne yapalım seni böyle de kabul edeceğiz," dediğinde burnumu kırıştırarak omzundan biraz ittirdim. Aslında sağlam bir tane geçirirdim ama araba kullanıyordu. Risk almak istemedim. "Biliyor musun? Ben de böyle oluşunu seviyorum."

"Ağlak ve sümüklü oluşumu mu?" diye sordum gözlerimi kısmış bir halde ona bakarken. O ise bu dediğime gür bir kahkaha attı. *Keşke hep kahkaha atsa* diye düşündüm içimden çünkü fazlasıyla karizmatik duruyordu.

"Hayır, korkusuz oluşunu."

"Korkusuz oluşumu mu?" diye sordum alayla. "Sence korkusuz muyum? Deli gibi korkuyorum; yalnız ölmekten, hayallerimin yarım kalmasından, ailemin istediği gibi biri olmaktan, uğruna çaba verdiğim her şeyi kaybetmekten ve daha fazlasından. Korkuyorum, Sarp."

"Bunlardan ben de korkuyorum, Sidem. İmzaladığım anlaşmanın beni zarara sokmasından, kızıma bir şey olmasından, ailemin bozulmasından, yaptığım örneğin alerjik çıkmasından... Bunlar korku değil kaygı. İnsan olmanın zorluğu da burada yatıyor bence. Yarının ne olacağını bilmeden bugün adımlar atıyorsun. Bilinmezliğin getirdiği bir kaygı var ortada. Benim bahsettiğim bu değil."

"Ne o zaman?"

"Babana ve sana karşı olan herkese tutumun," dedi gözlerimin içine bakarken. Allah'tan kırmızı ışığa denk gelmiştik. "Ablan sence mutlu mu? İyi bir işi olması ona yetiyor mu?" Başımı iki yana salladım. "Çünkü ablan bir şey için istiyorum diyemeyecek kadar korkaktı. Onların elinde solup gitti. Sense sahte evliliğinde, bir yabancıyla olmanın risklerini alıp istiyorum dedin. Bugün babanın karşısında durdun. Geçenlerde yine durdun. İsteklerin ve arzuların için yaptıkların bence kanıt."

"Babama göre saygısızlık ve asilik." Dudaklarım kırgınlıkla kıvrılırken başımı eğdim. "Onun her zaman gözünün dikeniydim bu yüzden."

Sarp'ın elini tekrar çenemde hissettim. Bu dokunuşla ona döndüğümde tebessümle bana bakıyordu. Kahverengi gözlerindeki ışıltıdan kendimi görebiliyordum. "Benimse gözümün çiçeğisin."

Bir anda gelen iltifatlarına ne zaman alışırdım bilmiyordum. Dudaklarımda istemsizce bir sırıtış meydana gelirken utançla başımı eğdim. Kucağında oturup öpüşen ben, iki iltifatta kızarıp bozarıyordum. "Sen sormasan bile bu evliliğin gerçek olmaktan başka çaresi yokmuş gibi hissediyorum bazen," dedim kısık bir sesle. "Çünkü bir kadının ihtiyacı olan her şeysin. Neyse ki benim kocamsın. Adam ol."

"Ne oldu aniden?" diye sordu şaşkınlıkla. Sonlara doğru neden yükseldiğimi ben de anlamamıştım. "Neden yükseldin aniden?"

"Kıskandım," dedim hiç düşünmeden. Sarp ufak bir şaşkınlık yaşarken ben önüme dönüp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Soru sorma." Sarp'ın yanında kala kala ona benzemiş, kafamda kurduğum kızlara sinir olmuştum. Bu gece abim yüzünden kafam iyi değildi kesinlikle.

Sarp, Allah'tan huyumu biliyordu da sadece gülmekle kaldı. Gerçi o, zamanı gelince dalgasını geçerdi. Şimdilik geçmemesi güzeldi çünkü cevap veremezsem çatlardım. Şu an cevap verecek halim olduğunu söyleyemezdim. Başımı koltuğa yasladım ve sadece eve gitmeyi bekledim. İstanbul yollarını düşününce iki saate ancak eve varırız diye gözlerimi kapatmıştım fakat yarım saatin sonunda gelmiş olmamızla bugüne en azından iyi bir şeyler ekleyebilmiştim. İstanbul'da yarım saatte varılan yer bizim için çok yakındı. İki adıma bedeldi.

Evin bahçesine girdiğimiz an üstümdeki elbiseden kurtulmak istediğim için merdivenlere yöneldim. Saat geç olmuştu. Tahminimce Sarp odaya gelir diye düşünmüştüm fakat ben yukarı çıkıp üstüme en kalınından bir kazak ve tayt giyerken bile gelen giden yoktu. Çoraplarımı da giydikten sonra biraz daha bekledim. Sarp'ın gelmeyeceğinden emin olunca ben aşağıya inme kararı aldım. Koridor hâlâ karanlıktı ve hiç ses yoktu. Bir an Sarp'ın çıkıp gittiğini düşünebileceğim kadar ıssız hissettiriyordu. Yavaş adımlarla merdivenlerin başına geldiğimde, salonda loş bir ışığın altında oturduğunu görünce rahat bir nefes verdim.

Ceketini ve kravatını L koltuğun bir tarafına bırakmış, koltuk başına uzattığı kolundan anladığım kadarıyla beyaz gömleğinin kollarını kıvırmış bir halde oturuyordu. Evin ısısını artırmış olmalıydı ki şu an içerisi aşırı sıcaktı. Bir an kazak giydiğime pişman oldum. Yine de değiştirmek için

dönmek yerine merdivenlerden inmeye başladım. Adımlarımı bilerek gürültülü atıyordum, yine de bana dönmedi.

Bazen düşünceli olduğu bir zaman dilimindeyse dikkatini önündeki herhangi bir nesneye veriyordu. Sağına soluna bile bakmıyor, sık sık dalıyordu. Yine öyle bir zamanda olduğunu düşünüyordum. Bu gece ikimiz için de biraz kötü geçmişti. Onu suçlayamazdım. Bu yüzden sitem etmeden yanına doğru ilerledim. Tam önüne geldiğimde başını kaldırıp bana baktı fakat beni kucağına çekmesine fırsat vermeden yanına oturdum.

Ardından daha önce yapmadığım, büyük ihtimalle yapmayı da aramadığım bir şeyi gerçekleştirip başımı onun kucağına koydum. Ayaklarımı da koltuğun üzerine alıp yan uzanarak iyice yerleştim. Genelde uzaktan gördüğüm zaman çok huzurluymuş gibi bir hissiyat veriyordu ama hayatımda kucağına başımı koyarım diye düşünebileceğim kimse olmamıştı. Sarp böyle düşündürdüğü için mi, yoksa gerçekten ihtiyaç duyduğum bir şey olduğu için mi yapmak istemiştim bilmiyordum.

Sarp bu durumu garipsemedi, hatta sanki bekliyormuş gibi yavaşça yüzüme gelen saçları işaretparmağıyla toplayarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yine de elini üzerimden ayırmamış, saçlarımla oynamaya devam etmişti. "Annenlere ayıp oldu," dedim sıkıntıyla. "O kadar geldiler. Sonuç hüsran. Rezilliğimizle kaldık."

"Annemler, ben Bella'yı aldıktan sonra gelmeyi kafalarına koymuşlar zaten. Bizimle alakası yok," dedi sakin bir sesle. "Ayrıca rezil falan olmadın. Bunun sorumlusu sen değilsin, abin. Annem de babam da baskıcı bir aile içinde büyümüşler, senin bu çabanı sadece takdir edip saygı duyarlar."

"Yine de bilmiyorum..."

"Bu gece bence olması gerektiği gibiydi. Bir şey dışında." O görmese de kaşlarım çatıldı. "Babana bir ay önceki olayı söylemeni beklemiyordum. Ona şaşırdım."

"Abimi beklersek bu iş hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı. Onun tüm suçu sana atmaya, yaralandığı için aniden kendini melek sanmaya hakkı yok. Olmamalı. Büyük ihtimalle ben onunla konuşacak vakti bulamayıp sustuğum için yüz buldu. Gözdağı vermek istedim."

"Doğru olanı yaptın." Odaya tekrar birkaç dakikalık bir sessizlik hâkim oldu. Sarp'ın saçımla oynaması, bazen yanağıma doğru süzülüp hafifçe okşaması beni mayıştırdı. Bu yüzden konuşacağım varsa da kaçtı. "Günün nasıl geçti?"

"Güzeldi." Sesim mayıştığım için olsa gerek biraz cansız çıktı. "Ablam ve İzem'le birlikte tatlıları ve elbiselerimizi seçtik. Elbisem yarın diğer eve

gider sanırım. Hazırlanmak için oraya gitmek istemiyorum, aldırır mıyız?" Sırtüstü dönerek Sarp'a baktığımda başını salladı. "Ablamla iyi anlaşabildiğimizi unutmuşum. Ayrıca İzem'in gelmesi de güzel oldu. Uzun bir zamandan sonra kendime vakit ayırmış oldum."

"Bence bunu daha sık tekrarlamalısın." Tek kaşım havada ona baktığımda saçımla oynayan elini tekrar koltuğun başından uzattı. "Fark ettim de hayatın iş ve ev arasında geçiyor. Pek bir aktivite yapmıyorsun ya da kendine vakit ayırmıyorsun gibi."

Sarp'a sorgulayan bakışlar atarken benim de aklımdan aslında söylediğinin doğruluğu geçmiyor değildi. Başta Milano'ya gittiğimde ilk hafta bolca gezmiştim fakat sonra iş, kurs derken hayatım bir anda durmuş gibiydi. Oysaki giderken kendime sözler vermiştim. Bolca gezecektim, kendime vakit ayıracaktım. Sıkıcı olmaktan uzak kalacaktım. Ama pek becerememiştim.

"Yani gezdim, gördüm. Daha ne kadar gezeceğim ki?" diye sordum durgun bir tavırla. "Bilmiyorum, ben ezelden beri böyleyim. Pek sosyal hayatım yoktur. Gezmeyi, arkadaşlarımla takılmayı çok seven biri olamadım. Belki de lisede yaşadığım arkadaş eksikliğindendir. Ev kuşuyum ben."

"Ev kuşu değilsin, Sidem. Ev kuşları yine kendilerine vakit ayırıyorlar. Sen direkt iş ve ev olarak kendine iki görev seçmişsin. Onlardan devam ediyorsun. Böyle olmamalı." Konuşmanın gittiği yer ilgimi çekti. Bu yüzden doğrularak oturur bir pozisyon alıp ona baktım. Sarp sanki teması kesmemden şikâyetçi gibi tekrar bir eliyle belimden tutarak beni kendisine doğru çekti.

Tek kaşım havada ona baktım. "Sen bana git evden, yeter mi diyorsun?"

Sarp sözlerime karşılık gözlerini devirdikten sonra beni kucağına doğru çekti. Ona direnmeyip kucağına çıktığımda bacaklarımı iki yandan kırdım. Koltuğa iyice yayılmış, başını kanepenin başına yaslamış bir halde bana bakıyordu. "Seni ilk gördüğümde *Scott'ta* çalışıyordun. Sonra ben seni belirli aralıklarla hep orada gördüm. Bir kez de Bella'yı okula bırakırken görmüştüm. Belki benim göremediğim zamanlarda eğleniyordur diye düşündüm ama evlendikten sonra anladım ki senin yaşam tarzın buymuş, Sidem."

"Biraz sıkıcı bir insanım sanırım."

"Değilsin," diyerek karşı çıktı. "Sadece kendini çok şartlandırıyorsun. Yani az önce bile daha ne kadar gezeceğim dedin. Oysaki gezmenin sınırı olmak zorunda değil. Mesela şirkete gelebilirsin, İzem ile mağaza gezebilirsin, Bella ve benimle müzeleri gezebilirsin. Yapabileceğin birçok şey var."

"Şirket mi?" diye sordum hafif bir şaşkınlıkla. "Senin olan mı?"

"Başka gezmek istediğin şirket var mı?" Bildiğim bir şirket olmadığı için dudaklarımı bükerek omuz silktim. "İş alanımı görüp beni daha yakından tanıyabilirsin mesela çünkü hakkımda bir şeyler sormayı pek sevmiyor gibisin. Gel de gör o zaman."

"Yani sormayı sevmemekten değil." Sarp bu gece bir şeyleri yüzüme vurdukça kendim hakkında eleştirecek şeyler çıkıyordu. "Bilmiyorum, Sarp. Daha önce kimse beni merak etmedi, bilmek istemedi. Aynı zamanda kendisini bana bildirmek de istemedi. Hatta şimdi sen sorunca afallıyorum."

"Ben seni merak ediyorum, Sidem. Seni merak ediyorum ama ondan daha önce senin beni merak etmeni istiyorum. Çünkü ben seni bir şekilde öğreniyorum fakat sen benimle ilgili aynı yerde devam ediyorsun." Bir eli yanağıma gitti. Yavaşça kavradığında ona bakmamı sağladı. "Ben senin benim işyerime gelmeni, ailemle katıldığım etkinliklerde bulunmanı istiyorum. Bunlar senin için sıkıcıysa beraber daha fazla vakit geçirebiliriz. Rahat etmem dersen İzem ile geçirirsin. Bir gün de bana ayırabilirsin ama yine de böyle her şeye sırtını dönmüş, ne olacaksa olsun gibi yaşamanı istemiyorum."

"Özel alanına girmemi istiyorsun yani?" Bakışlarımda biraz şaşkınlık vardı. Sarp'ın bu kadar açık olacağını düşünmemiştim. "Rahatsız olmaz mısın?"

"Aksine mutluluk duyarım, *cara mia*." Sesinde hafif bir sitem vardı. Sanırım böyle düşünmem onu sinirlendirmişti. "Sen benim karımsın. Zaten özelimsin. Alanıma dahil olman da çok ekstrem bir olay olmaz."

"Haklısın ama..." Duraksadım. Devamında ne diyecektim ki? Adam ne desem bir cevap buluyordu. "Yani sonuçta benden bağımsız sorumlulukların, hobilerin vardır."

"Sidem ben sana gel koltuğuma otur, imzalamam gereken anlaşmaları oku demiyorum yavrum. Sadece yabancı gibi uzakta durma, hayatımın her alanına dahil ol, kiminle evlendiğini bil istiyorum." Belimdeki elleri yavaşça sırtıma doğru gezintiye çıkıyordu. "Önceden bu evliliğe anlaşma olarak bakıyordun. Haliyle benden uzak durmaya çalıştın ama şimdi deniyoruz. Bence denemenin de ötesindeyiz, bu da beni tanıman gerektiğine geliyor."

"Biliyor musun? İyi hissettim." Meraklı bakışları yüzümde geziniyordu. Sanırım tam olarak neden olduğunu sorguluyordu. Gülümsüyor olmam şu an tuhaftı ama içimde yersiz bir mutluluk oluşmuştu. "Yani birisinin bana benimle ilgili bir eleştiride bulunması ya da beni bir yerlere dahil etmeye çalışması güzel hissettirdi. Sen gelmeseydin kendimi hayalet gibi hissetmeye

devam ederdim. Kırgınım biraz, hayalet değilmişim insanlar beni görmemiş ama aynı zamanda mutluyum da. Sen geldin ve geçti."

"Ben her zaman seni görürüm, *bella mia*,*" dedi kendinden emin bir sesle. Yanağımı kavrayan eli yavaşça kayarak parmakları saçlarıma karıştı. Ellerimi onun omuzlarına koyup üstten ona baktım. "Milyon kişinin içinden ben yine sadece seni görürüm, neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü o kadar kalabalığın içinde benim gözlerimi arayan gözlerinin imdadını duyarım," dedi çarpık bir gülüşle. "Ne ekersek onu biçermişiz cidden."

"O kadar eminsin seni arayacağımdan," dedim ona meydan okuyan bakışlar atarken. "Belki milyonların içinden daha yakışıklısını bulacağım." Buna ben bile gülerdim. Sarp Luca Russo, gerçekten yakışıklı bir adamdı ve onun üstüne çıkabileceğimi sanmıyordum. Belki de gönül gözüm yüzünden böyle düşünüyordum.

"Ama benim gibi hissettireni bulamazsın." Burnu havada tavrıyla alnımı alnına bastırdım. Bu hareketimle o da burnunu kırıştırdı. "Ya da benim gibi hissedeni."

"Sen bulur musun?" Bazen yersiz meraklarım oluşuyordu ve bunu anlamakta güçlük çekiyordum. Sarp'ın bende bıraktığı etki çok garipti. Aniden sebepsiz bir kıskançlık, merak ya da ondan beni duyma isteğim artıyordu.

"Sidem, ben yaşlı bir adamım. Sence bulabilseydim bu yaşıma kadar sap gibi gezer miydim?" Sarp'ın cevabıyla ağzımdan bir kahkaha koptu. Ben gülünce o da beni izlerken gülmeye başladı. Aniden dayanamamış olacak ki çenemden kavrayıp yüzümü kendininkine yaklaştırıp dudaklarıma kısa ama etkili bir öpücük bıraktı. "Keşke evimde hep sen ve Bella'nın kahkaha sesleri olsa."

"Olacak zaten, Sarp Luca." Bu sefer onun yanağına elimi koyan ben oldum. Dudaklarımı büküp şefkatle ona baktım. "Sen, ben ve cep boy insanımız. Hep o evde olacağız."

"Ama sen ara sıra gezmeye de çıkacaksın."

"Ay tamam Sarp, çıkacağım," dedim sitemle gözlerimi devirirken. "Taktın sen de dışarı çıkmama."

Sarp bana cevap vermeden kalçalarımdan kavrayarak ayaklandı. Şu hareketlerini önceden haber vermemesi her seferinde tiz bir çığlık atmama neden oluyordu. Düşmemek için kollarımı boynuna doladım. "Çünkü

* Güzelim. (İt.)

sevgili karımın her anını dolu dolu yaşamasını, daha sonra pişmanlık duymamasını istiyorum."

"İnsan sırf ev ve iş arasında gidip geliyor diye pişman olur mu?"

"Diğerleri umurumda değil, tek umursadığım sensin ve sen olursun." Merdivenlere doğru ilerlediği sırada bacaklarımı beline doladım. Sarp kalçamı hafifçe sıkıp beni iyice kendisine bastırdı. "Çünkü sen farkında değilsin ama şu an içten içe kendini kapatıyorsun ve bu sık sık uzaklara dalıp düşünmene neden oluyor. Sen benim hayat arkadaşımsın, Sidem. Bu hayatı iki kişilik yaşıyorsak seni de düşünmeliyim."

Alaycı ama bir o kadar da keyifli bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Kocam ya," dedim. "Dünyanın en kocam olan adamısın gerçekten, Sarp Luca Russo."

Benim aksime, "Senin başka kocan yok karıcığım," dedi düz bir ifadeyle. "O yüzden rakibim varmış gibi beni en yapamazsın."

"Yok mu?" Şu an tamamen rol yapıyordum fakat Sarp role bile tutulmuş gibi düşüncem karşısında çenesini göğüskafesime bastırarak huylanmama sebep oldu. Huylandığım için kucağında kıvranırken saçlarına asıldım. "Sarp!" dedim kahkahalarımın arasından. O ise beni huylandırmaktan vazgeçmedi. Boynuma doğru ilerliyordu. "Düşeceğiz şimdi yapma!"

"Kuş kadarsın, Sidem," dedi beni kınar gibi. Çeneme dişlerini bastırıp geri çekildi. "Dışarıdan böyle ele gelir dursan da gerçekten kaldırdığımda kucağımda bir şey yokmuş gibi hissediyorum."

"Belli zaten sürekli kucaklamandan." Aklıma gelen şeyle yükseldim. "Sana bir şey diyeyim mi? Babaannem ve annem bu halimi görseler annem şaşkınlıktan bayılır, babaannem çereziyle oturur izlerdi. Çünkü ben hep dizilerdeki yakınlaşma sahnelerinde yüz ekşitiyordum, babaannem de *ileride seni herifinin kucağından inmediğinde göreceğim* diyordu."

"Babaannen hak ehli olabilir mi?" diye sordu keyifle sırıtırken. "Kadının tek yanlışını görmedim bu zamana kadar."

Omzuna hafif vurdum. "Yağcı seni. Annem de *hani sen bu işlerin kızı değildin* diyerek bayılır valla."

"Karımı kucaklamamdan daha doğal ne olabilir?" Sonunda odasının kapısına ulaştığımızda Sarp bir eliyle beni belimden tutup kapıyı araladı, ardından da ayağıyla itip tamamen açtı. Girdikten sonra bir tekme de kapanması için savurmuştu. Işığı açtıktan sonra beni yatağa fırlatır gibi bıraktı.

"Kızını kucaklaman," diyerek yanıtladım. O bu cevabıma sadece yarım bir gülüş bahşetti. Eli gömleğinin düğmelerine gidince, bir elimi başımın

altına koyarak dirseğimi yatağa sabitlemiş bir halde yükseldim. Yan yatıp şevkle onu izlemeye koyuldum. Arsız bir sırıtışla bana bakarken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Bunun için beni suçlayamazdı çünkü gerçekten izlenesi bir vücuda sahipti.

"Düzelteyim o zaman," dedi gömleğiyle uğraşırken. "Kızlarımı kucaklamamdan daha doğal ne olabilir?" Ona cevap vermeyip çarpık bir gülüşle izlemeye devam ettiğimde gömleğini çıkarır çıkarmaz yüzüme fırlattı.

Şaşkınlıkla tokat gibi yüzüme çarpan sert kumaş parçasını alıp köşeye fırlatırken, ona öfkeli bakışlar attım. "Niye bölüyorsun?"

"Bölmezsem bizi yataktan çıkarmayacağım ondan." Deli deliyi görünce çomağını gizlermiş icabı aniden tüm arsızlığım boğazıma kaçan bir tükürük gibi boğazımda kalıp beni öksürmeye itti. Bu adama bu konuda kafa tutmak için zaten deli cesareti olmalıydı. "Az kaldı, az."

"Anlamadım?"

Yanağımdan bir makas aldı. "Anlarsın." Bu tavrına karşılık alnımı kırıştırıp arkasından bakarken, o sadece dolaptan bir eşofman altı çıkardı. Pantolonunu çıkarmadan banyoya girdi. Fırsattan istifade ben de terleten kazak ve tayttan kurtulmak için yataktan çıktım. Ben yokken bavulumdaki kıyafetler dolaba yerleştirildiği için pijamalarım dolapta hemen Sarp'ın pijama takımlarının yanındaydı. Beyefendininkiler daha çok altlardan oluşuyordu.

Rastgele bir takımı çıkarıp yatağın üstüne attım. Sarp her an çıkabilirdi fakat onun yanında artık bu tarz şeylerden utanmayı aşmayı hedefliyordum. Bu yüzden acele etmeden normalde nasıl giyiniyorsam öyle olacak şekilde kazağımı çıkardım. Üstümü giydikten sonra taytımı çıkarmaya çalıştım fakat sıkı oluşu her seferinde çıkarırken zorlanmama neden oluyordu. Hafif eğilip ayak kısmından çekiştirip çıkartmaya çalıştığım sırada, arkamdan bir ıslık sesi duyuldu. Saniyeler sonra kalçamda bir yanma hissettim.

Olayın şaşkınlığıyla Sarp'a baktım. Bu yanmanın elindeki havluyu dikey bir şekilde döndürüp dürüm haline getirdikten sonra iyice gerip sanki bir sapanmış gibi bırakmasıyla kalçama yaptığı darbeden dolayı olduğunu anlamıştım. Dehşete düşmüş bir halde elim kalçamın tam yanan noktasına giderken hınzır sırıtmasına baktım. "Oha!" diye bağırdım. "Sığır seni. Yaktın ya!"

"O kadar da değildir," dediğinde sırf kanıtlayabilmek için arkama dönüp kalçamı ona gösterdim. Resmen kıpkırmızı olmuştu. Sarp'ın rahat yüzü aniden endişeyle sert bir hal aldı. "Siktir! Kızım senin cildin ne kadar hassas? Pamuktan sanki."

"Haltları ye ye sonra benim cildim hassas olsun," diye homurdandım sinirle taytı köşeye atarken. "Davar."

"İyi giydiriyorsun bana bak." Ona dönmeden pijama altımı da giydim. "Krem sürseydik?"

"Geçer, bir şey olmaz," diyerek kestirip attım. Yatağın sol tarafına doğru ilerlediğimde o da ışıkları kapatmaya gitti.

"Cildin böyleyse seninle işimiz var söyleyeyim." Işıkları kapattıktan sonra yatağa doğru ilerlemeye başlarken konuşmaya devam etti. "Sana böyle üç gün falan izin almak gerekir öyle zamanlarda."

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Hangi zamanlarda?" Sarp gülmemek için altdudağını ısırırken başıyla yatağı işaret etti. Gözlerinin içindeki o keyifli pırıltı ile ağzım hafifçe aralanırken biraz daha düşündüm. Bahsettiği konuyu anladığımda ise elime gelen ilk yastığı ona doğru savurdum. "Rüyanda!"

"Asabi miyiz biraz?" Beni sinirlendirip köşeye çekilmeyi kesinlikle huy edinmişti. Yatağa girdikten sonra yorganı bacaklarımıza kadar örtüp beni kendisine doğru çekti. Çok bile ayrı kalmıştı zaten. Yanağım onun sert göğsüne çarptığında gövdesinin soba kadar sıcak olduğunu fark ettim ama şaşırmadım. Hep böyleydi.

"Sen neden kışın ortasında çıplak yatıyorsun?" diye homurdandım iyice ona sinerken. Başımı omzuna koyduğumda üstüne bir öpücük kondurdu.

"Yıllardır spor yapmanın verdiği nimetlerden biri, kolay kolay üşümüyorum. Spor yapmayı saat olarak azaltsam da hiç bırakmadım."

"Ben hiç görmedim."

"İşteyken öğle arasında gidiyorum, ziyarete geldiğinde görmüş olursun," derken sesinde bir ima vardı. Sanki gelmeyecekmişim de gelirsen görürsün der gibi tehdit ediyordu. Böyle detaylar benden kaçmazdı. "Yarın ne yapacaksın?"

"Evde otururum."

"Yapmak istediğin bir şey yok mu?"

Dudaklarımı büzüp düşünür bir vaziyete girdim. Sarp'ın parmak uçları sırtımda dolaşırken düşünmeye ne kadar odaklanabilirdim emin değildim ama kendimi zorladım. Açıkçası bir yere gidince aklıma direkt yemek yemek geliyordu. Gittiğim o yerde günlük hayatımda sık sık yemediğim şeyler varsa onları yemeyi tercih ederdim. Şu anda aklıma sadece yemek gelmişti.

"Yapmak istediğim bir şey yok da Güngören kebapçılar sokağında bir kebapçı var. Mezeleri, özellikle o soslu ızgarada mantarı ve kebap çeşitleri çok güzel ama oraya gündüz gideceksin, akşam hiç zevkli olmuyor."

Anlatırken gözlerimin parladığından emindim çünkü ağzım sulanmıştı. "Ama yarın evden çıkmasak daha iyi. Sonuçta ertesi gün davet var, yorulup hastalanmayalım-"

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," diyerek sözlerimi böldü. "Sidem, bir şeyi istiyorsan ertelemeden yapman gerekir. Sonuçta bir saat sonrasının garantisi yokken sen yarının planı için bugünü durdurursan sadece pişman olursun."

"Yine de evde kalsak..."

"Uyu, Sidem," diye çıkıştı. "Uyu ve yarın için enerji depola."

"Ne oluyoruz, Sarp?" dediğimde ondan bir cevap gelmedi. Başımı kaldırıp baktığımda titreyen gözlerinden, numaradan uyku haline girmiş olduğunu anladım. Onun numarasını bozmak geldi içimden. Bu istekle önce çenesine bir buse kondurdum. Güldü ama gözlerini açmadı. Çenesinden yanağına doğru ilerledim. Devam etti. Dudağının yakınına geldiğimde yine güldü. Sanırım dayanacak gücü kalmamıştı.

"Her uyuduğumda böyle yapacaksan..." Aniden beni belimden kavrayıp yatağın içinde dönmemizi sağladı. Saniyeler içinde bedeni üstümdeydi ve ben yatağın içine gömülüydüm. "Sanırım kış uykusuna yatabilirim."

"Her uyuduğunda böyle yakışıklı görüneceksen," dedim cilveli bir sesle. "Sanırım yapabilirim."

Burnumun ucuna dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Bu yakışıklılığımın ebedi olduğundan emin olabilirsin."

"O zaman güzel." Başımı kaldırıp bir buse daha kondurdum yanağına. "Uykuya dalmak benim için her zaman kolay olacak."

"Benim için de öyle."

Yüzündeki tebessümle başını göğsüme yaslayıp bu kez gerçekten uykuya daldı.

Kolaylıkla.

Ve ben de aynı kolaylıkla uykuya daldım.

BÖLÜM 5
Aile Gibi

Ama uyanmak fazlasıyla zor olmuştu. Gözüme vuran güneş ışıklarıyla huysuzca homurdanarak güne başladım. Gözlerim kapalıydı. Bence bu, güne başlamak sayılmazdı. Bu yüzden uyumaya devam etmek istiyordum ama ne kadar çok uyumuşsam sırtımda keskin bir ağrı vardı. Sanki asırlardır uzanıyormuşum gibi omurgam isyan bayraklarını kaldırmıştı. Bu yüzden istemeye istemeye gözlerimi açtım.

"Günaydın." Arkamdan duyduğum sesle yatağın içinde sağ tarafa doğru döndüm. Sarp uyanmıştı ve sırtını yatağın başlığına dayamış bir halde tabletine bakıyordu. Onu böyle görmemle şaşkınlıkla dirseklerimin üstünde doğruldum. Yeni uyandığım için şişmiş gözlerimi kısarak ona baktım. "Maşallah, Sidem. On iki saattir uyuyorsun."

Onun yanımda olmasının şaşkınlığı üzerimdeydi ama ondan önce saate bakma ihtiyacı duydum. Sarp'ın tabletine doğru kafamı uzatıp baktığımda saatin on ikiye geldiğini gördüm. Bu daha da şaşırttı. Yatakta oturur pozisyon alıp gözlerimi çıkaracakmış gibi parmaklarımın eklem kısımlarıyla ovaladıktan sonra saçlarımı geriye doğru itip etrafımı izledim. Şu an algılarımı yitirmiş gibi hissediyordum. Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra tekrar Sarp'a döndüm. Bu halimden zevk alır gibi keyifliydi.

"Senin burada ne işin var?"

"Nerede olacağım başka?" Göz kırpıp başını iki yana salladı.

"Sen hep ben uyandığımda çoktan gitmiş olursun ama ikidir kalktığımda seni yanımda görüyorum," diyerek şaşkın olma nedenimi açıkladım. "Hayırdır?"

"Bu durumdan hoşlanmadığını söylemiştin." Başımı sallayarak onu onayladım. "Ben de hoşlanmadığın durumu ortadan kaldırıyorum işte."

"Kaçta kalktın?"

"Dokuz." Bir an şok etkisiyle tüm uyku mahmurluğumu üstümden atmak zorunda kaldım. Sarp üç saattir sırf ben uyandığımda hayal kırıklığına uğramayayım diye öylece burada mı oturuyordu? Şaşkındım ama bu sefer şaşkınlığım içimde bir mutluluk doğuruyordu. Ayağa kalkıp sağa sola yürürken delice sırıtma isteğiyle doldum.

"Üç saattir öylece oturuyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla. Onun yaptığı her şey bana dünyaları vermiş gibi hissettirmemeliydi ama oluyordu işte. Engel olamıyordum bu duyguya. "Keşke beni uyandırsaydın."

"Öyle bir yatıyordun ki nefesini kontrol etmek zorunda kaldım, Sidem. Belli ki uykuya ihtiyacın vardı." Üstündeki yorganı atıp bacaklarını sarkıttı. Şu an bakış açımda sırtı vardı. "Açıkçası biraz hayal kırıklığına uğradım. Horlarsın da video çekerim diye bekliyordum fakat sen kedi gibi uyuyordun."

"Allah'ım sana şükürler olsun bugün de rezil olmadım," dedim abartılı bir tavırla havaya doğru bakarak. Sarp bu halime gülerken banyoya girdi. Zaten yeterince günü kaçırdığımı düşünerek oyalanmadan ben de yataktan çıktım. Önce yatağı toplayıp düzelttim. Ardından dolaba yönelip gün içinde giyeceğim kıyafetleri çıkardım.

Gelen su sesinden Sarp'ın duş aldığını anlayınca hazırlanmak için misafir odalarından birine gittim. Dün makyajımı sağlıklı bir şekilde temizleyemediğim için bugüne sağlam bir cilt bakımıyla başlamam lazımdı. Saçlarımı gelişigüzel bağlayıp cilt bakımımı yaptıktan sonra günlük makyajımı da halledip saçımı bu sefer güzelce bağladım. Giyindikten sonra odadan çıktığımda, Sarp'ın da aynı anda odadan çıktığını fark ettim.

Üzerinde haki yeşili bir kazak, altında da siyah bir pantolon vardı. Her zaman takım elbiseli gördüğüm adamı farklı bir tarzla görmek biraz tuhaf hissettiriyordu. Aynı zamanda bunların ona çok yakıştığını fark etmemle de burun kıvırdım. Tam ona bu konuda sataşmayı düşünürken çalan kapı ile merdivenlere doğru koştum. O da arkamdan geliyordu. Merdivenleri hızla inip kapıyı açtığımda gördüğüm kişiyle içim neşeyle doldu.

"Sidem dem, dem, dem," dedi Bella kollarını iki yana açıp, havaya doğru kaldırarak bana uzanmak isterken. Bu isteğini geri çevirmeden bir dizimin üstüne çöktüm. Hiç vakit kaybetmeden boynuma sarıldı.

"Bebeğim ğim, ğim, ğim." Ben de onu sıkıca kavradım. Küçük bedeni resmen kollarımın arasında yok gibi bir şeydi ve bu kalbimi eritiyordu. "Neredesin kız zilli? Özlettin kendini."

Geri çekilip bana baktığında, "Sorma Sidem, sorma," dedi başını iki yana sallarken. "Bebekler hiç susmuyor, Sidem. Hiç. Çok bıktım, çok. İmdat dedim ama gelmediniz."

"O ne demek kız?" Dişlerimi sıkarken onu gıdıkladım. O şen kahkahası kulaklarıma ulaştığında bugünün kötü geçmeyeceğinden emindim. "Çok bağıramamışsın demek ki yoksa ben seni duyardım."

"Bize hoş geldin yok mu?" İzem'in sesiyle başımı kaldırdığımda Alp ve onun da gelmiş olduklarını gördüm. Alp yine ellerinde poşetlerle memnuniyetsiz bir surat takınmıştı. Russo ailesi onu nakliyat için kullanıyordu sanki.

"Hoş geldiniz." Bella'yı kucaklayarak doğruldum. Dört yaşında birini bu kadar kolay kucaklamam normal miydi? Kilosuna baktırmak şarttı. "Hayırdır nereden böyle?"

"Kızıl şeytanı aile kaosundan kurtarıp otele bıraktım. Yine de kendisi nankör olduğu için sabahın köründe kapıma dayanıp Sidem diye zırladı." Bella'yı kucağımdan indirmeden bir kolumu İzem'in boynuna sardım. O da karşılık verdi fakat sanırım Alp'e cevap vermek için hızla geri çekildi.

"Dua et minik Russo burada, yoksa ben kızıl şeytana öyle bir cevap verirdim ki." Gözucuyla Bella'ya baktı. "Kız sen İngilizce biliyor musun?" Bella başını iki yana salladı. İzem cevabıyla rahatlamış olacak ki Alp'e doğru döndü. "Sarı *dick*."

"İzem!" Uyarı dolu gözlerle ona baktığımda omuz silkti.

"Ne oluyor burada?" Sarp'ın sesi ile kenara çekilerek onları eve davet ettim. Bella ise babasını görünce beni direkt satarak kollarını ona doğru uzattı. Sarp bunu elbette karşılıksız bırakmadı. Kızını gördüğü an, her şeyi unuttu ve onu almak için kollarını uzattı. "*Stellina*, seni çok özledim bebeğim."

Bella, babası onu kucağına alır almaz kollarını boynuna sardı. "Ben seni daha çok baba."

Sarp, kızının yanağından öptüğünde sakalları huylandırmış olmalı ki Bella yüzünü buruşturmakla gülmek arasında bir ifade takındı. Bu Sarp'ı daha da gaza getirmiş gibi sakallarını Bella'nın yüzüne sürterek onu daha da güldürdü. "Babacığım dur!" dedi kahkahadan nefesi kesilirken. "Huylanıyorum."

"Prensesim benim," dedi içli içli. "Nasıl geçti günün, eğlendin mi?"

Alp ve İzem sanırım onu fazlasıyla dinlemiş olacaklar ki bıkkınlıkla kendilerini koltuğa attılar. Bella ise heyecanla yere inip Alp'in getirdiği torbalara doğru gitti. Biraz karıştırıp iki kutuyla geri döndü. "Çok güzel geçti babacığım, çok. Sadece Miray çok ağlıyordu. O ağladıkça Mehir çok üzüldü, o üzülünce ben de üzüldüm ama yine de Miray gördüğüm en güzel bebekti. Onunla oynamak çok zevkliydi." Elindeki kutuları bize doğru uzattı. Hava atar gibiydi. "Esat sonra bana bu hediyeleri aldı."

Sarp isteksiz bir ciddiyet takındı. "*Stellina* seninle ne konuşmuştuk? Esat senden yaşça büyük, ona amca ya da abi demen gerekiyor."

"Biliyorum babacığım merak etme. Onun yamndayken Esat amca dedim. O da baba tarafı olduğu için kırgın olduğunu söyledi. Onu anlamadım ama soru sorup sıkmak istemedim."

Son cümlesiyle dudaklarımı büktüm. Bella'nın her seferinde bu kadar düşünceli olması beni kırk yumruk yemişim gibi bir hisse sürüklüyordu. "Senden sıkılsaydı onu döverdim."

"O günkü gibi mi?" dediğinde başımı salladım. Bella kıkırdadı. "Hayır, Sidem. Ben Esat'ı çok seviyorum, çok. Mehir'i de seviyorum ama en çok Miray'ı seviyorum çünkü ben onun ablasıyım."

"Abla olmayı sevdin mi prenses?" diye sordu Alp yüzünde sinsi bir sırıtışla. Bella ise saf saf başını salladı. "O zaman baban abla yapsın seni."

İzem, Alp'in cümlesiyle gözlerini sonuna kadar açarken güldüğünü saklamak için eliyle ağzını kapattı. Sarp, kuzenine bakarken gözlerinden öfkenin ateşi çıkıyordu sanki. "Ulan," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Ne gevşek herifsin sen? Önce ne konuştuğunu bil."

"Babalık deyince kimse senden şüphe etmiyor," dedim gıcık bir tavırla. "Ne de olsa namın yayılmış her yere, Sarp."

Koltuğun küçük yastıklarından birini Alp'e doğru fırlattı. Gülle atıyordu sanki, öyle sertti hareketleri. "Ulan sen benim başıma bela mısın?"

"Ben anlamadım," dedi Bella. "Bebeğim hiç sırası değil," diyerek İzem onu susturdu.

Sarp onlara aldırmadan bana doğru döndü. "Ben mi suçluyum şimdi?"

"Yok canım ben suçluyum, senin ıskalamayan bir adam olduğunu unuttuğum için."

"Dikkat edin sağdan soldan çocuğu çıkmasın puştun," dedi Alp daha da kışkırtmak ister gibi. Bella dudaklarını büküp küskünce amcasına bakarken hâlâ olayı kavramaya çalışıyor gibiydi.

Alp'in bacağına bir tekme savurup, "Abartma be sen de!" diyerek hiddetle çıkıştım. Tamam, Sarp'ın benden önce bir hayatı vardı. Bunu biliyordum ama o kadar da değildi. "Öyle gaza getirdin ki beni bir an mağara kadını olup kardeş lafı için sana bile sinirlenemedim. O kadar da değil." Gözucuyla Sarp'a baktığımda bir şey demedi. Bunu çok yanlış anlamıştım. "O kadar da değildir herhalde, Sarp!"

"Yok artık," dedi dehşete kapılmış bir halde. "Tabii ki o kadar da değil. Bu gevşeğin lafına mı inanıyorsun, Sidem?"

"Dinime küfreden," diye homurdandı Alp. İzem artık sınırı aştığını düşünüyor olacak ki dirseğini Alp'in koluna geçirdi. Alp acıyla inlerken kolundan tuttu. "Çürüttün beni be kızım. Sahip çıksana eline koluna!"

"Sen de ağzına sahip çık yoksa kıracağım," diye homurdandı Sarp. "Ant içmiş sanki bugün benden dayak yemeye."

"Babacığım ben anlamadım hiç." Bella'nın araya girmesiyle Alp hedef olmaktan kurtuldu. Omuzlarını düşürüp dudaklarını büktü. "Şimdi benim kardeşim var mıymış, yok muymuş?"

"Ben de anlamadım," dedi İzem gözlerini kısmış bir halde bana bakarken. "Dün bir, bugün iki değil miymiş?"

"Ben de anlamadım bu puştun başka çocuğu var mı, yok mu?"

"Alp!" diye bağırdık Sarp ile aynı anda.

Alp ellerini iki yandan kaldırıp pes ederken omuz silkti. "Onlar da sordu ama siz sadece bana bağırıyorsunuz."

"Ağla bir de şurada," diyerek ona takıldı İzem. "Bella, amcasından daha akıllı olmayı nasıl başardı çıkıp anlatsın, bekliyorum."

"Babasına çekmiş ondandır." Sarp ortalık yangın yeriyken bile kendisini övecek bir şey buluyordu. Ona ters ters bakıp göz devirmemle ciddileşerek yerinde doğruldu. "Neyse canım, gerilmeye gerek yok. Kalkın gidip bir şeyler yiyelim."

Yine kimseye fırsat vermeden konuşan Alp oldu. "Bir şeyler derken?"

Sarp, kuzeninin her şeye atlamasına tahammül edemiyormuş gibi ona ters ters baktı. "Dayak var kardeşim, yer misin?"

İzem benden önce atladı. "Tatlı kısmının dayağını da ben atabilir miyim?"

Fırsat kaybetmeden devam ettim. "İçecekler de benden olsun."

Alp oturduğu yerden kalkıp kırışan üstünü düzeltti. Herkes ona küçümseyen bakışlar atıyordu, Bella bile. "Adam oldun mu barınamazsın işte."

Ona alaycı bir gülümsemeyle bakarken, "Kahvaltı hazırlayalım o zaman," diyerek ayaklandım fakat Sarp bileğimden tutarak engel oldu. Ne olduğunu anlamadan ona sorgulayan bakışlarımı doğrulttuğum sırada İzem de ayağa kalkmıştı. Şu an sanki bir şeyleri sadece ben bilmiyor gibiydim. bu yüzden ellerimi belime koyup tek kaşım havada sırayla hepsine baktım. İzem ve Alp, Sarp'a doğru dönerlerken Bella bana bakıp kıkırdıyordu.

"Kahvaltımızı kebapla yaparız diye düşündüm," dedi Sarp yüzünde serseri bir sırıtışla. Onun sırıtışı benim de sırıtmama neden olurken gözlerimi kıstım. "Güngören buraya biraz uzak. Hemen çıksak? Kurt gibi açım."

"Yaşlı bir kurt," diyerek ona takıldım. "Gerçekten mi, Sarp? Sana çıkmayalım demiştim..."

"Ve ben de karım istiyorsa dünyaları önüne sererim demiştim." Bir elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Bella'nın bacağına sarılmasıyla

onu da kucağına almayı ihmal etmedi. Önce Bella'nın sonra da benim saçlarıma bir öpücük kondurup merdivenlere doğru yöneldi. "Beş dakika sonra arabamda buluşalım gençler."

İzem ve Alp zaten hazırlanmışlardı. Bu yüzden onlar dış kapıya yöneldiler. Bella da hazırdı. Benim ise sadece bir mont giymem gerekiyordu. Ayrıca Bella'ya da atkı takacaktım çünkü hava fazlasıyla soğuktu. Montumu giydikten sonra Bella'ya atkı almak için onun odasına gittiğimde, baba kız hâlâ odadalardı. Bella'nın atkısını da taktıktan sonra çantamı alıp odadan çıktık.

"Tek arabayla gidelim," dediğinde başımı sallayarak Sarp'ı onayladım.

"Sidem döndüğümüzde çiçek legoları yapabilir miyiz?" diye sordu Bella. "Esat bana bir sürü almış onlardan. Hepsini yapmak istiyorum, Sidem."

"O zaman bu akşam hepsini yaparız bebeğim." Bazen onunla aynı heyecanı paylaşarak cevap vermek hoşuma gidiyordu. Bella ile olmak terapi gibiydi. Onu mutlu edince mutlu oluyordum ve sanki o da beni mutlu etmek için çaba harcıyor, ne desem mutlu oluyordu. Sarp bize gülümseyerek bakarken, gözlerindeki o şükür ifadesini görebiliyordum.

Dış kapıya geldiğimizde İzem ve Alp'in çoktan arabanın yakınında olduklarını gördük. Sarp anahtara basarak kapıları açtığında, Bella ikisinden önce binmek istiyormuş gibi elimi bırakarak arabaya koştu. Onu çocuk koltuğuna oturtan Alp tam binecekken, İzem onu ensesinden tutarak çekti ve kendisi önce binmeye çalıştı.

Sarp ve ben giriş kapısının bir adım önünde onları izlerken Sarp elini omzuma atarak beni kendisine çekti. "Şu an üç çocuğumuz varmış gibi hissediyorum."

"Ve en küçüğü Bella değil," dedim boğuşan ikiliye bakarken. "Sanırım Alp."

"İzem de az değil." Gözucuyla ona sert bakışlar attım. O da bana meydan okur gibi tek kaşını kaldırdı. Daha fazla ciddi kalamayıp dirseğimle onu hafifçe ittikten sonra arabaya doğru ilerledim. Dakikalar sonra arabadaki yerimizi almıştık. Kemerimi taktıktan sonra Bella'yı kontrol ettim. Keyfi yerindeydi.

"Ya sen öküz müsün?" diye cırladı İzem. "Kapatsana bacaklarını, üç kişi sığmaya çalışıyoruz şuraya."

"Kızım bacaklarım uzun benim sığdıramıyorum ne yapayım?" Sarp hafif öksürerek kuzenini uyarmaya çalıştı. "Sen kuş kadarsın zaten biraz daha Bella'ya yaklaş."

"Küçük olduğum için hakkımı yemeni çok kanadım Alp amca, çok!" dedi Bella küskünce. "Bebeğim kınadın," diyerek onu düzelttim. Sarp'tan

sonra bende de alışkanlık olmuştu sanırım. Bella'nın hatalarını düzeltmeden yapamıyordum. Bella bana karşı ofladığında çatık kaşlarla ona baktım. O ise kollarını göğsünde birleştirip dışarıyı izledi.

"Bu kız şimdiden size karşı geliyor, ileride sizi huzurevine de verir," dedi İzem, Bella'nın yanağından bir makas alırken. Ardından Alp'e döndü. "Umarım ilk seni verir orangutan suratlı."

"Köpeğin duası kabul olsa," diye homurdandı Alp ağzının içinde fakat İzem'den tepki gecikmedi. Aniden Alp'in kulağından tuttu. Alp dehşete düşmüş bir halde, "Lan," diyerek çıkıştı. Aynı zamanda İzem'in eline vurarak kulağını kurtarmaya çalışıyordu. "Bıraksana kızım."

"İzem!"

Kulağını ittirerek bıraktığında, "Senin ağzına Adana biberi sürerim oğlum, ayağını denk al," dedi sinirle. "Manyağa bak ya. Yürü git!"

"Burnumdan geldi şu an kebap," diye çıkışmamla ikisi de aynı anda yerlerine sinip sustular. "Ağız tadıyla bir kebap yiyelim dedik, sizi de dahil ettik. Yaptığınız bu mu? Pes!"

Alp sanki annesinden azar yiyen küçük bir çocukmuş gibi sakinleşti. "Ben de bizim çapkın Sarp ne oldu da uslandı bu kadar diyordum. Meğerse karısındanmış."

Bu sefer bakışlarımın hedefindeki kişi Sarp oldu. Alp resmen saatli bomba gibiydi. Her konuştuğunda mutlaka birini yakıyordu. İzem yalandan ona doğru tükürüp Bella'ya yaslanırken, ben Sarp'a bakmaya devam ediyordum. "Çapkın Sarp mı?"

"Alp sen dost musun, düşman mı?" diye homurdandı Sarp. "Ya da eceline mi susadın? Varsa bir sıkıntı söyle tek yumrukla alayım canını ama bizi sal koçum."

Alp, Sarp'ın huyunu biliyormuş gibi sınırları daha fazla zorlamadan sessiz kalmayı tercih etti. Sarp ise ciddiyetle yola odaklanmıştı. Kimse dünü sormuyordu ya da bana acır gibi bakmıyordu. Uzun zamandır aradığım o ortamı bulmuş gibi hissediyordum. Kimsenin gözünde ailem yüzünden bana küçümseyen bakışlar yoktu. Herkes beni anlıyordu. Bu yüzden geldiğimden beri ilk kez huzurlu hissediyordum.

Bir de mutluydum tabii çünkü kebap yiyecektim. İtalya'da en çok özlediğim şeylerden biriydi. Yarım saatin sonunda bahsettiğim yere geldiğimizde sokaktaki favori mekânımı Sarp'a tarif ettim. Arabayı mekânın önüne çekti ve biz indikten sonra park etmek için ilerledi. O gelene kadar biz de beş kişilik bir masaya yerleşmiştik. Genelde hep çok dolu olurdu. Hatta

bazen kapısında kuyruk olduğuna bile şahit olmuştum. Dakikalar sonra Sarp geldiğinde menüyü inceledik fakat hepsi benim karar vermemi istedi.

Burasının karışık kebapları hep iki kişilik olduğu için iki porsiyon karışık kebap ve bolca ayran sipariş ettim. Bir de Sarp'a denetmek için bir porsiyon da dana ciğer söyledim. "Daha önce kebap yediniz mi?"

"İtalya'daki Türk lokantalarında yemişizdir ama Türkiye'de yemedim," dedi Alp. Ardından Sarp'a doğru baktığımda, "Ben burada da yedim," dedi. "Daha önceden bir arkadaşımın sözü vardı."

"Yarınki davete gidecek misin?" diye sordu İzem. Bella bizi hiç dinlemiyordu. Etrafını izlemekle meşguldü. Onun saçlarıyla oynayarak bakışlarımı diğerlerinden kaçırdım. Davete gitmek istemiyordum ama zorunda olduğumu biliyordum. Bu yüzden seçeneğimin olmayışı canımı sıkıyordu.

"Başka çarem mi var?"

Sarp tek kaşı havada bana doğru bakarken cevabıma sinirlenmiş gibiydi. "O ne demek? Elbette var. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Gitmek istemiyorum de yarın evimize dönelim."

"Kaçmak istemiyorum, Sarp. Yarın gitmezsem babam *ortalığı karıştırdı şimdi de kaçıyor* diyecek benim için. Böyle bir şey yaşamaktansa gider üç saat orada gerginlikle bulunurum daha iyi."

Garsonların mezeleri getirmesiyle konuşmalarımız bir anlık sekteye uğradı. Buranın en çok tasarımının fazlasıyla doğu esintisi barındırmasını seviyordum. Tahtadan masalar, motifli minderleri olan sandalyeler, her köşesinde farklı aksesuarlar ve çelik tabaklar... Her şeyiyle güzel hissettiriyordu. Daha önce abimle geldiğim için şimdi buruktum ama yine de sevdiğim bir yerdi.

Masaya başta ikramlıklar bırakılırken konuşma arasında mantardan bir tanesini çatalıma taktım. Önce Bella'ya doğru uzattım. Hepsini elbette yiyemedi. Bu yüzden ucundan bir ısırık alıp, lezzetli olduğuna dair mırıldanarak çiğnedi. Diğer yarısını kendim yemek yerine Sarp'a uzattım. İzem ve Alp bu hareketimi sırıtarak izliyorlardı.

"Aile saadeti yaşayacağız deseydiniz gelmezdik," dedi Alp alıngan bir sesle. "Fazlalık olduk aniden."

"Fazla mı alıngansın?" diye sordu İzem alaycı bir tavırla. "Ben de buradayım ama hiç alınmıyorum çünkü malum elim kolum var, kebap gömer giderim ama sen ilgi delisi olduğun için..."

Alp yüzünü buruşturarak İzem'e doğru dönüp kırmızı saçlarını geriye doğru itti. "Güzelim senin benimle zorun ne?"

"Nereden güzelin oluyorum ben senin sığır?"

Onlar tartışırken kebaplar da masaya geldi. Tam olarak istediğim manzarayı görmemle ağzım sulandı. Masada karışık kebaplar resmen bir sanat eseri gibi duruyordu. Omuzlarımı kabartarak kazağımın kollarını yukarı doğru katladım. Sarp gaza gelişimi öyle garip bir ifadeyle izliyordu ki sırıtmadan edemedim.

"Kebapları ameliyat edeceksin herhalde," dedi hâlâ o garip ifadesiyle bana bakarken. "Ne oldu da gaza geldin birden?"

Ona cevap vermeden önce Bella'nın tabağına birkaç kanat bıraktım. İtalya'da çözdüğüm kadarıyla Bella kemikli etleri daha çok seviyordu. Ona kanatları bıraktığım sırada Alp ve İzem de tabaklarını doldurmaya başlamışlardı. Ben de köşedeki dana ciğer şişlerinden birini aldım. "Kocama çok güzel bir dürüm yapacağım da ondan."

Bir kolunu arkama doğru uzattı. "Demek beni ellerinle besleyeceksin."

"Aynen öyle bebeğim." Ona bakmadan şişi, elime aldığım baharat ve yağa bulanmış lavaşın içine bıraktım. Lavaşı etrafına sarıp sıkarak şişi çektiğimde ciğerler lavaşın içinde kaldı. Boş şişi tabağına geri bırakıp sırasıyla masadaki salata ve mezelere baktım. İlk işim soğan koymak oldu. "Bolca soğan."

"Bolca soğan mı?" diye sordu tiksinir gibi. "Ağzımız leş gibi mi koksun?"

"Biz de bir günlük öpüşmeyiveririz canım," dedim sessizce. Bella zaten aşk yapıyorsunuz diye geziyordu. Bir de bunu duyarsa dilinden kurtulamazdık. "Soğan olmazsa olmaz."

"Bir gün yirmi dört saat, Sidem." Sarp sanki bir yıl demişim gibi bir rollenme içine girdi. "Yirmi dört saat tadı bir şey yememek ne demek biliyor musun?"

Dirseğimi hafifçe ona vurdum. "Bir ömür yememekten iyidir."

Tehdidimle duraksadı. "Kaç dakika kaldı?"

"Sanırım çok parmak babacığım," dedi Bella. İkimiz de ona doğru döndüğümüzde ağzının etrafı baharat olmuş, elleri ise yağ içinde kalmıştı. Kanat yemiyordu adeta savaşıyordu sanki. "Bebeğim ayran," diyerek bir hatırlatmada bulunduğumda küçük elleri çelik bardaktaki ayrana uzandı. Sarp, kızının yetişemediğini görünce uzanıp alarak ona yardımcı oldu.

"Bıyıklı seni," dedi Alp, Bella'nın dudağının üstünde kalan ayran izlerine bakarken. "Benden daha çok bıyığın var."

"Ne?" diye bağırdı dehşete düşmüş bir halde. Elinin tersiyle ağzını silerek ayranı geçirmeye çalışıyordu. "Ben şimdi erkek mi oldum? Sidem hayır. Erkek olmak istemiyorum, bu çok korkunç olur. Bir şey yap!"

Sarp sinirle kuzenine doğru bakarken sıktığı dişlerinin arasından kısık bir sesle konuştu. "Ulan sana kaç kere onun yanında ne konuştuğuna dikkat et, ciddiye alıyor dedim."

Alp, yeğeninin haliyle eğlenirken, "Ne alaka ya?" diye sordu. "Erkek olmanın nesi korkunç küçük hanım?"

"Alp amca çok üzgünüm çok ama ben okuldaki erkeklerin çok aptal olduğunu düşünüyorum," dedi Bella ciddiyetle. Peçeteyle onun ağzını sildim. Sarp bu sırada elini silmem için bana bir ıslak mendil uzattı. Ben elini de silerken Bella konuşmaya devam etti. "Mesela sürekli kavga ediyorlar. Birbirlerine sarılmıyorlar. Kızların oyunlarının sıkıcı olduğunu söylüyorlar ama onlar pembe bile giymiyor. Asıl sıkıcılık burada, anlıyor musun? Pembe giymeyen insanlar sıkıcıdır; yani erkekler."

"Bu kıza ileride herkes reis diyecek," dedi İzem keyifle.

"Babacığım erkekler de pembe giyebilirler," dedi Sarp ilgiyle kızına bakarken. "Yani bir kısıtlama yok. Tercih etmemeleri onları aptal ve sıkıcı yapmaz. Arkadaşlarına böyle şeyler dediğini duymayacağım."

Nico düşmanı Sarp'ın her şeyi bir kenara bırakarak kızını bilinçlendirmeye çalışması beni mutlu etmişti. "Ama babacığım erkek olsaydım bebeklerle oynayamazdım."

"İstersen oynayabilirdin bebeğim," dedim şefkatle. "Bazı şeylerin cinsiyeti yoktur. Oyun ve oyuncaklar da buna dahil. Herkes seçimlerinde özgürdür."

"Sidem, o zaman bebeklerle oynamayı tercih etmeyen erkeklere aptal diyebilirim, değil mi?" Bir an ben bile şu ifadesine kanarak onaylamak istemiştim ama doğru değildi. Bella bilinçli bir kız olarak büyümeliydi.

"Sen futbol oynamak istemediğin için sana aptal deseler ne yapardın?"

"Onları babama söylerdim." Küçük omuzlarını silkip dudaklarını büktü. "Kimse bana aptal diyemez."

"O zaman sen de kimseye aptal dememelisin," dedim ciddi bir tavırla. Bella surat ifademi dikkatle inceleyip ardından pes eden bir ifadeyle yüzünü düşürdü. Küçük çenesini kavrayıp başını iki yana salladım. "Düşürme şu suratını."

"Haklı olduğun için biraz üzüldüm ama olsun, Sidem. Olsun. Seni yine de çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum." Saçlarına bir öpücük kondurup geri çekildim. Tabağındaki kanatların bittiğini görünce ona bir şeyler koymaya hazırlanıyordum ki İzem onun için dürüm sarmıştı. "Bu acı mıdır, İzem abla? Acı yiyemem. Midem çok ağrır, çok." İzem'in başını iki yana sallamasıyla

yine lezzetli olduğuna dair mırıltılar çıkararak kocaman bir ısırık aldı. "Yavaş," dedi Sarp, kızına doğru.

O an ona yaptığım dürüm aklıma gelince tabağıma doğru döndüm. Zaten sadece közlenmiş kırmızı biberlerden koymak kalmıştı. Bu biberler dehşet acıydı. Ne zaman gelsem sadece dilimi değdirmemle bile yandığımı hissediyordum. Sarp'ın acı eşiğini ölçmek için harika bir test olacaktı. Biberlerden henüz yiyen yoktu, bu yüzden acı oluşu hakkında bir fikri de yoktu. Bir tanesini alıp közde yanmış kabuklarını ayırdıktan sonra baş kısmını ayırarak dürümün içine koydum. Sarıp ona doğru uzattım.

Sarp tek kaşı havada elimdeki dürüme baktı. "Beni ellerinle mi besleyeceksin?" diye sordu alayla. "Bugün son günüm falan mı?"

"Şansını zorlama kocacığım. Bu işin piri olarak sana güzel bir dürüm yedirmeye çalışıyorum sadece," dedim sabırsız bir ses tonuyla. "Hadi al."

Sarp beni sorgulayan bakışları altında bırakırken elimdeki dürümü aldı. Bir elimi çenemin altına alarak onun tepkisini izlemeye koyuldum. "Lokmalarımı mı sayacaksın?" diye sordu bakışlarımı fark edince. "Niye öyle bakıyorsun?"

"İçine sevgimi kattım. Sana nasıl gelecek onu merak ediyorum ondan."

"Evlilik böyle bir şey mi?" diye sordu Alp yüzünde tiksinen bir ifadeyle. "Sevgi katmak falan ne oluyoruz?"

Sarp oldukça ciddi bir tavırla ona baktı. "Eğer bir daha karım konuşurken atlarsan çeneni kırarım."

Alp alıngan bir ifadeyle ona baktı. "Aşk olsun," derken tamamen dalga geçiyordu. "Ondan önce ben vardım, Sarpiko. Hani bizim sevdamız? Hani bizim mazimiz?"

"Bir daha kocama yürürsen ben de çeneni kırarım," dedim onu sinir edebilmek için. "Ve bir daha benden sonra yaptığım şeyi küçümsersen seni kırmızı balığa yem ederim." Alp gözucuyla İzem'e baktığında, İzem elindeki bıçağı boynuna doğru götürüp kesiyormuş gibi rol keserek ona gözdağı verdi. Alp hepimize kınayan bakışlar atıp tabağına döndü.

Dürümüm ikidir arada kaynıyordu. Bu yüzden tekrar Sarp'a döndüm. Bakışlarımın kıskacından kurtulamayacağını anlayınca dürümden neredeyse yarısını bitirecek bir ısırık aldı. Usulca çiğnedi. Birazdan yüzünün buruşup kızaracağından o kadar emin bir şekilde onu izliyordum ki şimdiden sırıtmaya başlamıştım fakat Sarp beklediğimin aksine, gayet normal bir şekilde dürümünü yiyordu.

Daha fazla dayanamayarak bileğinden tuttum. "Bir şey demeyecek misin?"

Bana garipseyen bakışlar attı. "Harika olmuş?"

"Bu kadar mı, Sarp?"

"*Bella mia*, dürümü sen yaptın ama içindekiler bu işletmeye ait ve gayet lezzetli. Başka ne diyeceğim ki?" diye sordu rahat bir tavırla. Şüpheyle kaşlarımı çatarken elindeki dürüme uzanarak çekip aldım. "Ne yapıyorsun? Benim için yaptın onu. Cimrilik yapma."

Söylediklerini umursamadan kalan yarımını tekte ağzıma attım. Tamam, benim için biraz fazlaydı ve büyük ihtimalle şu an korkunç duruyordum ama Sarp'ın yüzünde tiksintiden çok keyifli bir ifade olduğu için sorun yoktu. Daha çiğnemeden dilime değmesiyle acı, dilimden damağıma doğru yayıldı. Ağzımın içinde çiğnemeye bile mecalimin kalmayacağı bir acıyla inleyerek ağzımı sonuna kadar açtım.

"Sidem!" Sarp biraz yüksek bir sesle bağırırken ağzımdan düşmek üzere olan dürüm parçasını peçetenin içine doğru aldı. Aldığı lokmaları iyice sardıktan sonra önümdeki tabağa bırakırken ben elimi hızla sallayarak ayranı işaret ettim. Gerçekten yanıyordum. O kadar yanıyordum ki dilim uyuşmaya başlamıştı. "Ayran mı?"

"Ayran, Sarp. Ayran!" diye bağırdım can havliyle. "Kahretsin yandım. Öyle yandım ki dilimi karıncalar yiyor sanki. Yandım ulan, yandım."

"Sanırım yanmış," dedi Alp. Önümdeki peçete yığınını sinirle ona doğru fırlattığım sırada, Sarp ayran bardağını dudaklarıma doğru getirdi. Bardağı almadan onun içirmesine izin verdim. Soluksuz içiyordum resmen. "İçi yanmış, içi."

Ayran biraz daha rahatlattığında nefes nefese geriye doğru yaslanacak gücü bulabildim fakat acının mideme doğru baskısı hâlâ devam ediyordu. Sarp önce yüzümdeki yaşları sildi, ardından önüme gelen saçları geriye doğru itti. "Sarp sen nesin ya?" dedim şaşkınlıkla. "Acıdan şu an karnım o kadar ağrıyor ki. Sen nasıl tepki vermedin?"

"Acı mıydı?" Ona bakarken ciddi olup olmadığına dair sorgulayan, öfke dolu bakışların yüzümde bulunduğuna emindim. "Acı değildi."

"Ben kiminle evlendim ya?" diye sordum yorgunlukla. Acıdan öyle canım yanmıştı ki yorgun hissediyordum. "Seri katille mi evlendim, Allah'ım yetiş bir şey yap. Bu acıyı gözünü kırpmadan yiyen adam, yarın beni çiğ çiğ yer."

"Umarım. Ben de o günü bekliyorum." Gözucuyla ona baktığımda yine yüzünde arsız bir sırıtış vardı. "Seni çiğ yemeyi tercih ediyorum ama hayırlısı."

"O kadar yandım ki büyük ihtimalle artık çiğ değilimdir." Bir elimi karnıma götürüp sıktım. Gerçekten tuhaf bir ağrı vardı. Belime bile vurmuştu. "Adi seni. Hep dörtayak üzerine düşüyorsun."

"Bebeğim beni hafife alıyorsun," dedi burnu havada bir tavırla. "Benim annem Adanalı."

Yaslandığım yerden doğrulup ona baktığımda gayet ciddi olduğunu gördüm. Alp'e baktığımda onun da bıyık altından sırıttığını görmemle emin oldum. Bu zamana kadar en şaşırdığım şeylerden biri Sarp Luca Russo'nun Adanalı olmasr olabilirdi. Ben nasıl koca Milano'da geçip elin Adanalısını bulmuştum ya? Bu bir yetenek sayılmalıydı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Yok artık ya! Diyarbakırlı benim, İtalyan koca bulmam zaten bir şok etkisiyken şimdi İtalyan kocam bir de Adanalı çıktı. Anasının gözü artık be!"

Bella bana ve Sarp'a bakarken durumu anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonda kurduğum cümleyi onun varlığını unutarak söylemiştim. Bazen böyle çıkışlarım oluyordu ne yazık ki. "Sidem, sanırım sen de benim gibi erkeklerin sıkıcı olduğunu düşünüyorsun."

"Bebeğim ben sıkıcı değilim," dedi Sarp. "Ayrıca bu konuyu konuşmuştuk."

"Sen nasıl Adanalısın ya?" Asla kafama yatmıyordu bu durum. Sarp denen İtalyan makarnası bir de Adanalıydı. İki alakasız yeri nasıl bünyesinde barındırıyordu bu herif? "Sen benim Adana kebaplı İtalyan makarnam mı oldun şimdi?" Sarp ne dediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüme bakmaya devam etti. "Adanalıysan Allah'ın da adamısındır. Babaanneme bunu söylememiz lazım."

"Ay hayır," dedi Bella aniden. "Babam kimsenin adamı değil, Sidem. Hayır. O sadece benim babam."

"Hatırlatın, bir daha sizin beraber olduğunuz masaya kızımı getirmeyeyim," dedi Sarp ters bir bakışla. "Acıdan beynin de yanmış olabilir mi karıcığım? Çünkü şu an seni hiç anlamıyorum."

"Boş ver canım, büyüyünce anlarsın." Bir elimi onun omzuna koydum. "Bu arada ağzımdan çıkardığım lokmayı iğrenmeden aldığını görmedim sanma. Etkiledin beni yine."

Omzundaki elime bakarak başını eğip güldü. "Karımdan neden iğreneyim, Sidem? Biz öpüşüyoruz farkındaysan."

"Yani bu adam seni solucan olsan bile sever," dedi İzem araya girerek. İkimiz de ona döndüğümüzde dudaklarına gizli bir fermuar çekip arkasına yaslandı.

Alp yine alakasız bir soruyla belirdi. "Öpüşüyoruz derken?"

"Evliyiz ya hani süper zekâ." Sarp, Bella burada olduğu için kendisini sıkmaya çalıştı fakat Alp bugün şansını zorlamaya ant içmiş gibiydi. Bella'ya gözucuyla baktığımda bakışlarının bizde olmadığını fark ettim. Direkt çocuklar için olan oyun alanındaydı. Sarp'ı dürttüğümde o da kızına bakarak durumu anladı. "Sen de gitmek ister misin, *Stellina*?"

Bella hevesle bize baktı. Ona gülümseyip başımı salladığımda babasının da onayını almasıyla ikimize de sulu bir öpücük bahşedip sandalyesinden indi. "Peki eve gidince Esat'ın aldığı lego çiçekleri de yapar mıyız?"

"Bir saate dönüp tüm gece yaparız hatta," dedim ilgiyle. Bu onu daha da mutlu etmişti. İkinci kez sormasının sebebini anlayamamıştım sadece. Ayaklarını poposuna vura vura oyun alanına doğru koştu. Diğer çocuklar birbirleriyle oynuyor, gayet eğleniyorlardı. Sarp'ın arkasından bakarkenki endişeli bakışının Bella'nın uyum sağlamayacağından korktuğu için olduğunu anlamıştım. Başımı onun omzuna koyup ben de Bella kuşu izledim.

Babasının korkularının aksine Bella gittikten neredeyse bir beş dakika sonra ortama fazlasıyla uyum sağlamıştı. Diğer çocuklarla gülüp eğleniyordu. Hatta yemeklerimizi bitirip çıkma kararı aldığımızda Bella daha çok oynamak istediği için somurtmuştu. Ona beş dakika daha vermiştik. Oynadığı birkaç kişi gidince o da ikna olmuştu.

Sonra normal bir aile gibi evimize gitmiştik. Ben duş alıp ocağa çay koyarken Sarp da duş almıştı. Bella'nın duş almasına yardım etmek için odaya çıktığımda ise Sarp bizim için bir çay tepsisi hazırlamıştı. İzem ve Alp de bize katıldıklarında tüm gece Bella'nın istediği gibi geçmişti.

Huzurlu bir aile ortamında, sadece birbirimizi mutlu etmek isteyerek.

BÖLÜM 6

Herkesten Sakınmak

Ertesi gün

Türkiye'de günlerin ne kadar çabuk geçtiğini anlayamıyordum. Oysaki yıllar önce burada bir gün bana kırk sekiz saat gibi hissettirirdi. Sanırım kiminle olduğumuzun değeri hayatın her alanında önemli bir yere sahipti. Kendi ailem yerine kurduğum ailemle olmak bana iyi geliyordu.

"Hadi ama, Sidem," diye bağırdı Sarp aşağıdan. Sesinde fazlasıyla telaş vardı. Gözucuyla odadaki saate baktığımda altıya geldiğini gördüm. Davet saat yedide başlıyordu. Bir yerlere geç kalmaktan nefret ettiğini biliyordum ama o da benimle evli olduğunu bilmeliydi. Ben buydum.

"Sarp elbisem çok geç geldi, ne yapabilirim?" diye karşılık verdim. Rujumu dikkatle sürmeye çalışırken beni konuşturuyor olması sinirimi bozuyordu. Zaten telaş yapmıştım o da iyice telaşlanmama neden oluyordu. "Patlama!"

"Beş saat oldu, Sidem," diye söylendi. "Koskoca beş saat. Ayak bağı olmamak için beş saattir aşağıda bekliyorum seni."

Bu sefer abartmıyordu. Gerçekten beş saat olmuştu. Elbisem önce aile evime gitmişti. Sanırım annemlerin beni eve çekmek için bir taktiğiydi. Bense burada hazırlanıp geleceğim konusunda diretmiştim. Annemler yabancı gibi geleceğimden yakınırken bu davete son anda eklenti gibi konan bir yabancı olduğumu yüzlerine vuramamıştım. Nakliyatçımız Alp sabah erkenden elbisemi getirmiş, Bella'yı da Lerzan Hanımlara bırakmıştı. İzem, kuzeninin kuaföründe hazırlanıp geleceğini söyleyerek çıkmıştı.

Evde sadece ben ve Sarp kalmıştık. Hepsi bizden önce gideceği için de Sarp neredeyse bir saattir yakınıyordu. O yakınmaya devam ederken biraz geri çekilip aynadan kendime baktım. Ablamlarla gittiğimizde babamın inadına olabildiğince basit bir siyah elbise seçmiştim. Dizlerimin bayağı bir üstünde biten, öpücük yaka, askılı, siyah bir elbiseydi. Üst kısmı tamamen bedenimi sararken belden aşağı etek kısmı hafif bombeli gidiyordu. Neyse ki altına siyah muz çorap bulabilmiştim. Gümüş taşlı ve fiyonklu ayakkabım yüzünden de tüm takılarımı gümüş takmak zorunda kalmıştım.

Sarp'ı daha fazla çileden çıkarmamak için siyah, *oversize*, *blazer* ceketimi giyip yatağın üzerine fırlattığım küçük el çantamı aldım. Takılarım dışında

her şeyim siyahtı. Cenazeye gider gibi giyinmiş olabilirdim ama sonuçta düğüne de gitmiyordum. Aynada kendime son kez baştan aşağı baktım. Sonuçtan memnun olduğum için bir öpücük attıktan sonra odadan çıktım.

Hiç oyalanmadan merdivenlere yöneldiğimde Sarp'ın çoktan hazırlanmış bir halde salonda oturduğunu gördüm. Yine telefonuyla ilgileniyordu. Bu yüzden inadına topuğumu sertçe bir sonraki basamağa vurdum. Sarp şükür çekerek ayağa kalktı. Yavaşça bana dönerken hâlâ bıkkındı fakat gözleri tam beni bulduğunda bakışları gözlerini bile kırpmadan üzerimde kaldı.

Çanta olan elimi yana doğru kaldırırken diğeriyle belimden tuttum. Cilveyle merdivenlerden inmeye devam ettim. "Nasıl olmuşum?"

Sarp gözlerini kısıp bana doğru bakarken diliyle altdudağını ıslattı. Aldığı derin nefes, sanki bu gece işinin zor olduğunu düşünen bir yakarış gibi gelmişti. *"Se dico male, Dio si offenderà. Se dicessi che è bellissimo sarebbe riduttivo."*

"Bak ya!" Hayal kırıklığı içinde küskünce omuzlarımı düşürüp ona baktım. "Tak, tak, tak konuştun. Ben nasıl anlayacağım ki ne dediğini? Ölür müsün Türkçe övsen?"

Çarpık bir gülüşle bana baktı. "Övdüğümü kim söyledi?"

"Bakışlarındaki yoğunluk," diyerek ona meydan okudum. "Bir de aynada gördüğüm kadın bebeğim. Bugün gerçekten güzel olmuşum."

"Lanet olsun ki inanılmaz güzel olmuşsun." Öyle olduğumu zaten biliyordum fakat ondan iltifat almamla zafer kazanmışım gibi sırıtıp kalan son iki basamağı da neşeyle indim. Etrafımda dönüp eteğimin uçuşmasını sağladıktan sonra tekrar ona baktım. "Evet, biraz daha dön ve göster ki her şeyi siktir edip tüm gece evde kalalım."

"Bu güzelliğimi evde harcayamam. Kusura bakma."

"Evde zaten harcamış olmayacaksın." İmalı bakışlarla bana doğru geldiğinde dudaklarımı büktüm. Sarp bir adım boşluk bile kalmayacak şekilde önümde durdu. Başımı kaldırıp ona bakmadım fakat saniyeler sonra bir eli elbisemin göğüs kısmına gitti ve yukarı doğru çekiştirdi. Buz gibi ellerinin tenime değmesiyle irkildim. "Gelen kılıfın küçük olmasından beni böyle bir şey beklediğini tahmin etmeliydim."

Soğuk işaretparmağının tersi, göğsümün çıplak kalan yerlerinde yavaşça gezinip boynumdan çeneme doğru uzandı. Çeneme geldiğinde hafif bir baskı yaparak başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Bakışların tonu olduğuna inanan biri değildim fakat şu an, gerçekten bir kadını arzulayan

* Eğer kötü dersem, Tanrı darılır. Çok güzel olduğunu söylersem de yetersiz kalır. (İt.)

Ninova

bir adamın bakışlarının koyulaştığına bizzat şahit oluyordum. Sarp Luca Russo her ne kadar hislerini çok iyi gizleyen bir adam olsa da bunun önüne geçemiyordu.

Başını bana doğru eğdiğinde bu işin sonunu biliyordum. Başımı geriye doğru çektim. "Hayır, makyajımı bozacaksın. Olmaz."

"Dün soğan, bugün makyaj... Bu adamın sabrı mı deneniyor?" diye sordu huysuz bir tavırla. Omuz silkip ona sırtımı dönerek kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Bir şeylere kolay ulaşınca şımarıyorsun sen biraz burnun sürtsün, Sarp Luca Russo."

"Bir şeylere kolay mı ulaşıyorum?" Arkamdan şaşkın sesi yükseldi. "Bir şeylere kolay ulaşıyor olsaydım sana bu kadar geç ulaşmazdım."

"Tamam, bugünkü şükür sebebin belli oldu işte." Biraz daha oyalanırsak geç kalacaktık. Bu yüzden hızla kendimi dışarıya attım. Sarp koşar adımlarla peşimden gelmişti çünkü bu elbisenin beni üşüteceğini biliyordu. "Dondum, Sarp. Çabuk ol."

"Giyersen böyle bir elbiseyi donarsın, Sidem," diye söylendi.

Üşüyor olmama rağmen ona kafa tutmaktan geri durmadım. "Güzel olmak her zaman zahmetlidir kocacığım."

"Onu seni otuz iki yaşımda bulduğum için anladım zaten." Arabanın kapılarını açtı fakat az önce yakınmama rağmen binmedim. Çünkü içimi sıcacık eden o vardı. Sarp yanıma ulaştığında yanağına bir öpücük bırakarak hemen ondan kaçtım. "Yalnız ben böyle küçük şeylerle kandırılmam."

"Bu gece uslu durursan büyüğünü de alırsın." Cevabını beklemeden arabanın kapısını kapattım. Hemen kemerimi takmaya koyulduğumda Sarp da yerini aldı. Ablam ona konum attığı için o konuma göre şirketi bulacaktı. Aslında ben yeri biliyordum ama buradan nasıl gidilir emin değildim, bu yüzden konum kolaylık olmuştu.

Abim ve babamın ne yaptığını ablam da söylememişti. Büyük ihtimalle ikisi yine uzlaşmış, abim bir şekilde babamı kandırmıştı. Yanan ben olacaktım. Gerçi buna şaşırmam bile hataydı artık. Bu yüzden bu gece ailem olarak gördüğüm tek kişi Sarp'tı. Davete bir Russo olarak katılacaktım.

Sarp yolun kalanında şirket hakkında birkaç soru sordu. Katıldığı yerden iyice uzak kalmamak içindi sanırım. Ben de çok bilgili değildim fakat olabildiğince cevap vermeye çalıştım. İzem'e mesaj atıp nerede olduğunu sorduğumda onun çoktan gitmiş olduğunu öğrenmemle daha da gerildim. Ailem zaten bir açığımı bulup laf atmak için pusuda yatıyorlardı. Bir de bunun lafını çekemezdim.

Sarp gerginliğimi anlamış gibi hızlı sürmüş, bilmediğim yollara girmişti. Yaklaşık bir kırk dakikanın sonunda plazaya varmıştık. Bu plazanın arkasında büyük bir arazi vardı. Babamlar arazinin plaza olacağını duyunca satın almışlardı. Şirketin arka kısmına kış bahçesi gibi özel bir alan yapmışlardı. Alanda genelde kafe olur, çalışanlar için dinlenme alanları bulunurdu. Bugün de davet tam olarak oradaydı.

Şirketin önü şimdiden arabalar ve insanlarla dolmuştu. Valeler gelenlerden anahtarları alıyor, bazıları ise hiç gerek duymadan kendileri park ediyorlardı. Bahçenin girişinden şirket kapısına kadar uzanan kırmızı bir halı vardı. Etraf şimdiden gelemeyen misafirlerin çelenkleriyle dolmuştu. Sarp arabayı park ettiği halde inmeyip sadece şirketin girişine takılı kaldım. Aklımdan bin tane şey geçiyordu. En net olanı ise zorla sokmak istedikleri halde kaçtığım şirkete, şimdi kendi ayaklarımla gelişimdi.

"İyi misin?" diye soran Sarp ile düşüncelerimden sıyrılıp ona doğru döndüm. Bir eli yanağımı kavradı. "Gitmek istiyorum de tam şu an kaçırayım seni."

Başımı iki yana salladım. "Günlerdir kaçıyorum abimden, babamdan... belki de gerçeklerden. Daha fazla kaçmak istemiyorum."

"Ama dayanamadığın anda-"

"Hemen sana gidelim diyeceğim," diyerek devam etmesine izin vermedim. Sarp dünden beri bana bunu söylüyordu. O yüzden ezberlemiştim, onu bir kez daha yormak istemedim. Dün gece benim için stresli geçmişti ve uyuyamamıştım. Sarp benimle o yatakta hiç konuşmadan sabaha kadar oturmuş, ben cevap vermesem bile ara sıra sadece bunu söylemişti.

"Gidelim mi?" dediğinde sadece başımla onayladım. Kalkmak için bir harekette bulundu ama ben oturduğum yerde öylece kalmaya devam ettim. Kemerini çıkarıp arabadan indi. Arabanın önünden dolaşarak benim tarafıma gelip kapıyı açtı. Ben hâlâ sadece onu izlemeye devam ederken bir yandan da emniyet kemerini çıkardım.

Sarp bana elini uzattı. O an bana uzattığı yalnızca eli değil de aynı zamanda beni koruyacağına dair verdiği sözlerin yazıldığı, altına imzasını atmış olduğu bir sözleşmeydi sanki. Ona güvenmekten başka şansım var mıydı? Elbet bulurdum ama bulmak için uğraşmayacak kadar ona güvenmeyi tercih ettim. Uzattığı elini tutarak arabadan çıktığımda alnıma dudaklarını bastırıp geri çekildi. O önden, ben arkasından isteksiz bir şekilde şirkete doğru ilerledik.

Birkaç çalışan hâlâ aynıydı. Onlar da beni tanımış olacaklar ki başta şaşırdılar, ardından başlarıyla selam verdiler. Herkesin bakışları birkaç saniye

yüzümüzde kalıyor, sonra hemen birleşen ellerimize düşüyordu. Sonuçta kimse ortadan kaybolmuş kızlarının aniden evli dönmesini beklemiyordu. Hatta çoğu ailem gibi hamile olduğumu düşünüyor bile olabilirdi. Nihayetinde ailem düşünmüştü yabancılar niye düşünmesindi, değil mi?

Alanı işaret eden tabelaları takip ederek davet alanına doğru ilerliyorduk. Sarp etrafa bakıyor, şirketin iç tasarımını alayla izliyordu. Mimar ekibine beni yetersiz görmüşlerdi fakat şimdiki durumları da berbattı. "Düşünsene elinde bir cevher var ve sen küstahlık yapıp paranla rezil oluyorsun."

"Onlara sorarsan tüm dünya benden iyi," diye homurdandım zoruma giden hislerle. "Gerçi çok iyi değilim ama bunları yapmazdım sanırım." Çenemle duvara dizilmiş çerçevelerdeki iş alanlarını gösterdim. Hani lokantalar olurdu ya kırk yıllık, giden ünlülerin fotoğraflarını çekip duvara asarlardı. Tam olarak öyleydi.

"Sen ne koyardın mesela?"

"Bak, bu katın renkleri beyaz ve gri ağırlıklı. Haliyle yapılan çalışmaların krokisini bu tonlarda çizip asardım. Girenler görüp projeleri ne kadar büyükmüş derdi. Toz toprak fotoğraflarına gerek var mıydı?"

Sarp bana doğru döndüğünde gözlerinde hayranlık barındıran bir bakış vardı. "Bir ara bizim şirkete gelsen ya. Yakında değişim yapmayı düşünüyorduk."

"Şirkete gelmem için her yolu deniyorsun, Sarp." Alayla ona baktım. "Bakarız. Eğer iyi bir teklifle gelirsen neden olmasın."

Kendini beğenmiş bir tavırla güldü. "Aslında bir ay önce sana iyi bir teklifle geldiğimi düşünüyordum."

"Kime göre, neye göre?" Alana açılan kapının hemen önündeki güvenlik bizden montlarımızı almak için elini uzattı. Ceketimi çıkarıp ona verdikten sonra teşekkür ederek alana girdim. Sarp da kabanını verdikten sonra peşimden geldi.

İçeriye girer girmez aileme göre fazlasıyla modern bir tasarımla şaşkınlık yaşadım. Çok büyük olmadığı için biraz sıkışık duruyordu. Ortada dikdörtgen, boş bir alan vardı. O alanın başında bir sahne ve kürsü vardı. Kürsünün hemen yanında bir orkestra ekibi için hazırlık yapılmıştı. Yavaştan onlar da yerlerini alıyorlardı. Sahnenin etrafında kalan kısımlarda ise yedi, sekiz kişilik yuvarlak masalar vardı. Garsonların rahatça geçebileceği boşluklar oluşturulmuştu çünkü açık büfe değildi.

Sarp belimden tutarak beni bir yere doğru yönlendirdi. Oraya baktığımda birbirine fazlasıyla yakın iki masada bizimkilerin olduğunu gördüm. Alp, İzem ve ablam beni ilk fark eden kişiler oldu.

Ninova

Onlar bana doğru gelmeye yeltendiklerinde Sarp, "Onlarla konuşurken birine selam verip gelsem olur mu?" diye sordu. Ona doğru dönüp başımı sallarken gülümsedim sadece. Şakağıma dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Hemen gelirim güzelim."

Hemen geleceğini biliyordum. Bu yüzden ben de onun yanağına bir buse kondurup geri çekildim. O sırada bizimkiler de yanıma gelmişlerdi. "Kızım kocanın kalbine indirmek için mi güzel oldun bu kadar?" İzem koluyla beni dürtüp sırıttı. "Fenasın başa da belasın, Sidoletta."

"Ay, İzem her gün yeni bir lakap," diye homurdandım Sarp'ı izlerken. Bir an bakışlarımı ondan kaçırdığımda salonun yavaş yavaş dolmaya başladığını fark ettim. Herkes bir yerlerde sohbet ediyor, kaynaşıyordu. Sanki ben hariç herkes bu ortama aitti. Ben nereye aittim mesela? Neden her seferinde herkesin kaynaşıp bir yere iliştiği yerde ben öylece kalıyordum? Düşünmek istemiyordum. Düşünmeyecektim. "Babam ve abim arasında neler oldu?"

Aklıma ilk bu soru geldiği için yüzümü buruşturdum. Solumda İzem, sağımda ablam etrafı izliyorduk. Ben daha çok Sarp'ı izliyordum. "Hiç sorma, Sidem," dedi ablam. Sesinden felaketin etkisi akıyordu. "Babam ilk kez Samet'e tokat attı." İzem ile aynı anda ablama doğru döndük. "Herkes öylece kaldı. Kimse sesini çıkaramadı."

Şaşırmamıştım çünkü babam bize ne kadar tepki gösterse de asla el kaldırmamıştı. Hatta anneme sürekli *şunlara ayar ver benim elim alışmasın* der sessizce ortamdan ayrılırdı. Gerçi o kadar şey yapıp bir dayak atmadığı kalmış olması onu aklamıyordu ama yine de abimin tokat yemiş olması şaşırtıcıydı. "Araları kötü mü yani?"

"Değil çünkü babam o tokadı, kendisine zarar verdiği için atmış. Yani Samet'in yediği haltlar umurunda değil. Tek düşündüğü biricik oğlu."

"Peki başka bir hesap sormadı mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Bir ay mevzusunun aralarında bir sorun yaratmamış olması beni hayal kırıklığına uğratıyordu.

"Bir ay meselesini kastediyorsan sordu. Samet yine işin içinden çıktı," dedi ablam sinirinin bozulduğunu belli eden bir gülüşle. "Neymiş, onun bir ay önce gelme sebebi Sarp'tan şirket için destek istemesiymiş. Senin hakkında bir şey gelişmemiş. Sen yanlış anlamışsın. Sarp senden asla bahsetmemiş."

"Ve babam da ona inandı," diyerek devam etmesine gerek duymadım. "Halis Karacahan yine sadece biricik oğluna inandı. Şaşırmadık."

Bir gün bu düzenin bozulacağını biliyordum. Bir gün gelecekti. herkes hem babamın hem de abimin gerçek yüzünü görecekti. O gün herkes bana hak verecek, beni sarıp sarmalamak isteyecekti ama ben sadece bir kişiye sarılıyor olacaktım. Sadece bir kişiye. Abim ile bu gece fırsat bulabilirsem konuşacaktım. Onunla işim bitmemişti. İkimizden biri bu işin sonunda zararlı çıkacaktı. Umarım bu kişi o olurdu.

"Kocanı kaçırmıyorlar, Sidem," dedi İzem alaycı bir sesle. Sarp'ı pürdikkatle izlemem gözden elbette kaçmazdı. "Bakışlarını asla ayırmıyorsun adamın üstünden."

Gözucuyla ona baktım. Her böyle dediğinde karşı çıktığım için yapmaktan zevk alıyordu. O yüzden bu sefer ona bağırmadım ya da terslemedim. "Çok doğal, değil mi?" diye sordum rahat bir şekilde Sarp'ı izlerken. "Böyle kocan olsa sen de sabaha kadar izlerdin. Sonuçta olay bir kocam var."

Aslında tamamen rol sayılmazdı. Yani Sarp'ın hakkını yememek lazımdı. Yine de ilk kez böyle bir girişimde bulunduğum için utanmadan edemedim. Ablam ve İzem aynı anda ıslık çalıp kaşlarını havaya doğru kaldırdılar. Ablam yine bir şekilde kontrol ediyordu mimiklerini fakat İzem dişlerini sayabileceğim şekilde sırıttı.

"Biraz daha aç ağzını, öğle yemeğinin ne olduğunu da anlayalım," diye homurdandım sinirle. "Ne var kızım? Adam benim kocam. Ben övmeyeceğim de kim övecek."

"Ee, yakında çocuk da verirsin sen bu adama."

Dirseğimi sert bir şekilde bel boşluğuna indirdim. "Damızlık mıyım ben, o nasıl cümle ya?" diye söylendim sinirle. "O versin bana çocuk."

"Yani teknik olarak o veriyor zaten." Ablama bakarken daha çok dehşet içindeydim. Gözde Karacahan normalde bu tarz mizahların kadını asla değildi. İzem ona kızmadığım için bana kınayan bakışlar atarken bile şaşkındım. "Bilim diyor, ben değil."

"Bilim, kardeşiyle uğraşan ablalar hakkında da bir şey diyor mu?" diye sordum küskün bir tavırla. "Demiyorsa öyle bilimin içine tüküreyim."

"Lama gibi sağa sola tüküreceğine bence kocanın önündeki lolitaya sinirini tükür," dedi İzem aniden. Başta ne dediğini anlamadığım için gözlerimi kısıp Sarp'a doğru döndüm. Dönmemle de ne dediğini anlamış olmanın siniri üstüme çöktü.

Sadece bir dakika Sarp'tan gözlerimi ayırmıştım. Karşısındaki kişi sanki tam o dakikayı bulmuş gibiydi. Önünde Sarp'tan birkaç santim kısa -yani benden fazlasıyla uzun- sarışın bir kadın vardı. İlgiyle bir şey anlatırken

saçlarıyla oynayıp gülüyordu. Sarp'ın sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. Sadece bir eli cebinde onu dinliyor, ara sıra başını sallıyordu.

"Kazanova sanırım iş başında." Alp sanki kokusunu almış gibi aniden arkamda belirdi. Omzumun üstünden Sarp'a doğru bakıyordu. "Kocan elden gidiyor haberin olsun."

"Yavaş gitsin," diye parladım aniden. Ne alakaydı bu şimdi? "Kim bu kadın ya?"

"Valla ben de ilk kez gördüm," dedi ablam. "Bayağı güzel kadın, bir kez görsem unutmazdım. Düşün ben bile unutmazdım."

Sinirle ona doğru döndüm. "Teşekkür ederiz, Bayan Dürüst!"

"İzleyeceksin herhalde, Sidem." Ortam o kadar saçma bir hal almıştı ki en mantıklımız şu an İzem'di. "Hatta git bir içki servis et. Allah muhabbetinizi artırsın de."

"Nasıl yani?" diye sorduğumda koluma bir çimdik attı. Bir an beynim durmuş gibi hissettim. Yani... kıskançlık böyle bir şey miydi? Beynimden vurulmuşa dönüp fevri hareketler yapma isteğiyle savaşırken, diğer yandan da kendine hâkim olmaya çalışmak mıydı? O zaman ben daha önce kimseyi kıskanmamıştım ve tam şu an bu hissi boğmak istiyordum.

İzem sinirle sesli bir nefes verdi. "Kızım bu adam senin kocan değil mi?"

"Kocam mı?" diye sordum alık alık.

"Sidem," dedi vurgulu bir tonda. "Kızım sen evlendin ya bu adamla. Bu adam senin kocan."

"Kocam." Sanki bu kelimeyle kendime gelmiş gibiydim. "Bir an basiretim bağlandı. Dur. Doğru. Bu yaşlı kurt benim kocam."

"Evet kocan," dedi Alp.

"Kocam."

"Kocam sayacı mı yapıyoruz ya da kaç kocam deyişinde artık kocan olmaz onu mu test ediyorsun?" diye sinirle söylendi ablam. "Bu kızın hep böyle mantıklı konuşması sıkıcı gelmeye başladı," dedi Alp yüzünü buruştururken.

"Kuduruyorsun değil mi sende o akıl yok diye?" İzem ona bulaşırken ben daha fazla vakit kaybetmemek için onlara doğru bir adım attım. "İşte benim kızım. Git ve kocanı işaretle bebek."

İzem'in gaza getirmelerinin bile gereksiz kaldığı bir anın içindeydim. Bu kadar hırs yapmış olmam normal miydi? Emin değildim. Sadece kocamın karşısında keyfi yerinde kadını görmemle biraz bozulmuştum. O kadının saçlarıyla oynaması yüzünden, bir kadın birisinin karşısında saçlarıyla

oynuyorsa onunla ilgileniyordur teorisinin ağına takılmıştım. Sonuçta kimse, kimsenin kocasıyla ilgilenmemeliydi. Etik değildi.

Onların yanına vardığımda geldiğimi belli etmek ister gibi bir elimi Sarp'ın sırtına koyarak bana bakmasını sağladım. Sarp beni gördüğü an hiç garipsemedi ve tebessümle bana baktı. Bir eli belimi bulduğunda karşımızdaki kadının bakışları Sarp'ın eline düştü. O an bakışları gibi yüzü de düşmüştü. "Gelmeyince merak ettim," dedim Sarp'a bakarken. Ardından tekrar önüme döndüm. "Bu hanımefendi kim?"

"Belki duymuşsunuzdur," diyerek söze başladı. Sesi hafif titremişti. Bunu şaşkınlığına verdim. "Şirketinizin yeni-"

"Yeniyse duymamışımdır." Sözünü böldüğüm için kendimi berbat hissettim ama içimde mantıklı düşünmemi engelleyen bir öfke balonu vardı. Tam şu an patlamak istiyordu. "Uzun bir süredir burada değildim."

Benim cevabımı görmezden gelerek Sarp'a doğru döndü. "Peki ya siz?"

Dişlerimi ters bir hareket yapmamak için sıkarken yüzük olan elimi kaldırıp Sarp'ın göğsüne koydum. Normalde asla benlik şeyler değildi ama şu an ben de normal değildim. Hep Sarp'ın yüzündendi. Ayarlarımla oynamıştı benim. Kazanovalar hep böyle yapardı. İşte, yaşlıları ise daha tehlikeliydi.

"Evli olduğumuza göre haliyle o da ben neredeysem oradaydı," dediğimde karşımdaki kadının gözlerinde bariz bir şaşkınlık belirdi. Hatta ben ondan daha çok şaşırmıştım çünkü evli olduğumuzu duyunca bu kadar şaşırmış olması garipti.

Kimseyi aşağılamak istemezdim, özellikle de bir hemcinsimi erkek hegemonyasının hâkim olduğu bir dünyada aşağılamayı hiç ama hiç istemezdim. Karşımdaki çok güzel, alımlı bir kadındı. Şirkette bir pozisyon bulduysa eminim başarılıydı da. Umarım daim olurdu ama biraz saflık olabilir miydi? Burada kasım kasım kasılıp bir şeyleri ispatlamaya çalışırken, nasıl evli olduğumuzu anlamıyordu? Ne gerekiyordu, alnımızda evliyiz yazması mı?

"Siz evli misiniz?" diye sordu Sarp'a doğru bakarken. Asla günahını almak istemiyordum ama umarım gördüğüm bu bakış hayal kırıklığından değildi.

"Yani bu konumda kayınço olacak halimiz yok," dedim şakayla karışık. Sarp'ın karizmatik kıkırdaması aramıza düştü. Ona baktığımda anında durdu. Yüzü ciddi bir tavır alarak karşısındaki kadına odaklandı. Sinirle sırtına çimdik attığımda şaşkınlıkla bana döndü. Gözlerimle yeri işaret ettim. "Şaka yapıyorum canım."

"Ben... kusura bakmayın yüzük göremeyince..." Bakışlarım Sarp'ın eline düştü. Yüzüğü vardı. "Yani sadece yüze bakmıştım, yüzüğe değil."

"Bence belli bir yaştan sonra yüzden önce yüzüğe bakmak gerekiyor," dedim kinayeli bir sesle. Gözlerini kısmış bir halde bana bakarken o da sinirlenmeye başlıyor gibiydi. "Bir felaketi önlemek için."

"Ben tanıştığıma memnun oldum," derken elini Sarp'a doğru uzattı. Beni görmezden gelmeye çalışma çabasını takdir ediyordum ama bir yerden sonrası saygısızlığa giriyordu ve tahammül edemediğim bir şeydi. Sarp elini kaldırmaya tenezzül bile etmedi. Uzanan eli ben tuttum.

"Ben de size bol şans diyorum avcılıkta." Ardından yalandan yüzümü buruşturdum. "Pardon Avcılar'da diyecektim. Avcılar'daki şubeye yeni eleman alınıyordu çünkü. Oradasınızdır diye düşündüm de dilim sürçtü işte."

Kadın başta afalladı fakat bana baktıkça uğraşılmayacak biri olduğumu düşünmüş olacak ki sadece iyi akşamlar dileyip benim tarafımdan olacak şekilde ilerledi. Giderken attığı bakışı garipsesem de bu konuyu uzatmadım. Sarp yan dönüp bana baktığında yüzünde hem sorgulayan hem de bu duruma sinirlenmiş gibi ciddi bir ifade vardı. Tek kaşım havada ona bakarken ben daha sinirliydim.

"Ben konuşmadım." Aniden kuzu oluşu sırıtmama neden oldu. "Ortaklardan biriyle konuşurken dinledi. Adam gitti ama o konuşmaya devam etti. Benim bir alakam yok."

"Evli olduğunu söylemiyorsun ama." Kollarımı göğsümde birleştirip tamamen ona doğru döndüm. "Evliyim demeliydin."

Durgunlukla bana baktı. "Ama sormadı. Alnıma evliyim mi yazmalıydım?"

"Sen yine de söylemeliydin." Taviz vermediğimi belli eden bir halde başımı kaldırdım. "Ha olmuyorsa bence verdiğin fikir iyi olabilir. Değerlendirmeliyiz."

"Parmağımda evli olduğum yazıyor zaten," dedi alayla. Söylediği şeyin komik olduğunu düşünerek gülüyordu. Benim daha da sinirlendiğimi görmesiyle gülmeyi bıraktı. "Çok özür dilerim karıcığım. Kadın bana selam verdiği an evliyim demeliydim, benim hatam."

Onun aksine ben ciddi durmaya devam etmiştim. "Ee zaten."

"Sen ciddi misin şu an?" Bana sorgulayan bakışlar atarken başımla onu onayladım. O ise bir elini kaldırıp sanki kapı çalıyormuş gibi başımı hafif tıklattı.

"Ne yapıyorsun, Sarp?"

"Karımın fabrika ayarları bozulmuş, düzeltmeye çalışıyorum," dedi bana kınayan bakışlar atarken.

"Benim kocam da canına susamış. Şükretsin ki ben elimde değil, dudağımda kırmızı rengini seviyorum."

Ona baktıkça ağzına bir tane geçirme isteğime engel olamadığım için sırtımı dönüp gitmeyi düşündüm. Sarp ise keyifle bir kahkaha atarken kolumdan tuttu. Bu durumdan eğleneceğini tahmin etmeliydim aslında ama işte bir an mantıklı insan olmayı öyle bırakmıştım ki bunu da unutmuştum.

"Sidem," dedi telaşla. Ama gülmeden de duramıyordu. "Gerçekten ben ağzımı açmadım."

"Bir de açsaydın, Sarp," diye homurdandım. "Alp haklı ama Kazanova değil misin? Baktın kadın seninle flörtleşiyor-"

İşaretparmağını dudaklarımın üstüne koyup, "Şanslısın ki hâlâ edepli bir adamım, herkesin içinde seni öpmemek için böyle susturuyorum," dedi. "Ayrıca o kadına bakmıyordum bile. Baktığım sadece arkada duran çelenklerdi. Hatta hepsinin üzerindeki isimleri sayabilirim sana sırayla," dediğinde tek kaşım havada ona baktım. Çelenklerden aksi yöne başını çevirdi. Bu yüzden ben de çelenklere bakarak söyleyeceği isimleri kontrol etmek istedim. Sırayla isimleri saymaya başladığında sıralaması tam söylediği gibiydi. "Üçüncü sıradaki çelenkte inşaat yerine inşsaat yazmışlar hatta."

Sarp'ın dedikleri ile benim bile kontrol ederken fark edemediğim hataya baktım. İnşaat kelimesini bildiğim için hata yapıldığında anlamam zor olabiliyordu. İkna olmuş bir halde ona baktığımda dudaklarımı büktüm.

"Biz evliyiz, Sidem," dediğinde beni aydınlatmak istiyor gibiydi. "Bana böyle bir şeyi yakıştıramazsın."

"Yakıştırmak değil de." Mırın kırın ettiğimden sesim içime kaçmış gibi çıktı. "Sadece... beni kınama, sen de kıskanıyorsun."

"Ama ben sana suç atmıyorum." Bana bakarken kırılmış gibi bir ifade takındı. "Başkalarına atıyorum."

"Çünkü sen bu evliliği çoktan içinde gerçek diye kodlamış bir halde başlarken, ben sahte bilerek başladım. Bazen kesintiler yaşayarak kaygılı hissedebiliyorum," diyebildim tek nefeste. Sarp sözlerimden sonra sadece gözlerime bakıp beni inceledi. Yüz ifadesinde kızgınlık ya da öfke yoktu.

"Haklısın." Ben sadece önüme baktığım için olsa gerek, Sarp önüme geçmişti. Ona bakmak zorunda kaldım. "Ama şunu bilmeni istiyorum, son zamanlarda benim hayatımdaki tek gerçek -ki bu en güzel gerçek- bu evliliğin sahte olmadığı ve bizim bir aile olduğumuz." Ellerimi tutarken

dudakları alnıma doğru yaklaştı fakat sadece sıcak nefesini hissedebileceğim bir mesafede durdu. "Karşımda eğer bana bakarken umutla parlayan badem kahverengi gözleri, yüzüyle orantılı ince uzun burnu, somurturken dolgun ama güldüğünde üst dişlerini gösterecek kadar incelen üstdudağa sahip dudakları ve her güldüğünde yanaklarında açılan derin parantezler yoksa kimseyi görmüyorum. Gözüm sadece karımı görüyor."

Hafif geri çekilip gözlerimin içine baktı. Zaten beni ezberlemişti hâlâ bu kadar derin bakmasına gerek var mıydı? Yoktu ama o her anı beni aklına kazımak ister gibi harcıyordu. Gülümsedim. İstediği o kıvrımlar yanağımda tekrar oluştu. Bu onu da gülümsetti. Ayaklarımın ucunda yükselip bir yanağını kavrayarak onun yapmadığını yapıp dudaklarımızı birleştirdim fakat çok uzun sürmeden geri çekildim.

"Etkiledin beni bak," dedim muzip bir tavırla. "Biliyor musun? Bugün daha iyi anladım."

"Neyi?"

"Biri tarafından olduğun gibi istenmenin ne demek olduğunu." Kuruyan dudaklarımı içe doğru çekip dilimle ıslattım. Onun bakışları üstümdeyken bir şeyleri ifade etmek zor gelmişti. "Ve senin gerçekten istiyor olduğunu."

"Bu konuda seni şüpheye mi düşürdüm?"

Başımı iki yana salladım. "Başta düşürmemiştin ama..."

"Yalan söyleyerek buna zemin hazırladım." Yüzü pişmanlıkla düştü. Devamını zaten getirmek istemiyordum, onun getirmesi iyi olmuştu ama yine de tuhaf hissediyordum. "Bu konuda sana karşı fazlasıyla mahcubum. Bir şey diyemiyorum o yüzden ama gerçekten sandığın gibi değildi. Ben..."

Bu sefer işaretparmağımı ben onun dudaklarına koydum. "Defalarca aynı açıklamaya gerek yok. Sadece kırıldım ve ilk kez birine kırılıyorum sanırım. Biraz ağır geldi ama karşımdaki kişi benim için uğraşıyor. O yüzden bunu aşacağımdan eminim."

"Aşmanı sağlayacağım, bunu tek başına yapmayacaksın," dedi kendinden emin bir sesle. Sarp'ın hayatımdaki eksikleri bu kadar doldurabileceğini düşünmemiştim ama ant içmiş gibi her gün ailemden kalan bir kırgınlığıma nokta atışı yapıyor, hem mutluluk hem de burukluk veriyordu. "Yavaştan dolmaya başlamış buralar yalnız."

Bakışlarımı Sarp'tan ayırdığımda o an birilerinin bizi izlediğini ve salonun iyice dolduğunu gördüm. Onunlayken her zaman olduğum yeri, etrafımızdaki insanları unutuyordum. Yine o anlardan birini yaşıyordum

ve birkaç kişinin bizi öpüşürken görmüş olduğu ihtimali utanmama neden oldu. Gerginlikten boğazımın kuruduğunu hissetmeye başladım. Yanımızdan geçen garsonlardan birinin tepsisinden rastgele bir meşrubat bardağı almayı hedefledim fakat tam ben alacakken, başka bir erkek eli uzandığım bardağı aldı.

Afallamış bir halde kaşlarımı çatıp elin sahibine döndüğümde karşımda daha önce hiç görmediğim bir sima vardı. Biraz tuhaf bir tipti. Mesela kim saçına bu kadar jöle sürüp arkasına doğru tarardı ki? Yani yargılamak değil de şaşkındım. Üstelik yüzü fazlasıyla pürüzsüzdü. Hayatımdakilerden çok farklı olduğu içindi sanırım. "Pardon," dedi laubali bir tavırla. "Sanırım siz alacaktınız. Kabalık yapmak istemem buyurun."

Bardağı bana doğru uzattığında Sarp elinin tersini aramıza koyarak engelledi. "Gerek yok. Sağ olun."

"Gerilmeyin canım," dediğinde Sarp bir adım öne çıktı. "Kendimi kötü hissettiğim için vermek istedim sadece." Sarp öylece adama kilitlendi. Çenesini sıkıyor, gözlerini bir saniye bile kırpmadan ona bakıyordu. Haksız da diyemiyordum çünkü karşımızdaki adam cidden sinir bozucu duruyordu. Bakışları bana doğru düştü. "Siz?"

"Sidem Karacahan..."

"Russo," diyerek tamamladı Sarp. Bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. "Ama bunu neden sorduğunuzu anlamadım."

Karşımdaki adamın bunu umursadığını sanmıyordum. Sarp'ın siniri onun daha da hoşuna gidiyor gibiydi. "Yasaklı bölgeye mi bastım?"

"Hayır ama biraz daha zorlarsanız mayına basacaksınız," dedi düz bir sesle. Adamın tek kaşı havaya kalktığında alayla gülen Sarp oldu. "Şaka yapıyorum canım."

"Sarp Luca Russo." Adını biliyor olmasıyla Sarp'a doğru döndüm fakat o şaşırmamıştı. Aksine ona karşı bir üstünlük duyuyor gibiydi. Tam o sırada karşımdaki kişinin kim olduğunu merak ettim. "Damatlarının espritüel olduğundan bahsetmemişlerdi."

"Siz?" diye sordu Sarp umursamaz bir tavırla. "Adınız neydi?"

Adam, Sarp'ın tavrına bir kahkaha patlattı. Bunun keyiften uzak, tamamen sinir dolu bir kahkaha olduğunu anlamak zor değildi. Sarp'ın da karşısındaki adama karşı büyük bir sinir taşıdığını görebiliyordum ayrıca. "Bedri Alaca," dedi elini bana doğru uzatırken. "Siz de Karacahanların en küçük kızı olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini tutmamın Sarp'ı çıldırtacağını bildiğim için birkaç saniye bir atakta bulunmadım. Ardından Sarp sayesinde gerek de kalmadı zaten. Benden önce elini uzattı. "Benimle tanıştığınıza da memnun oldunuz mu?" diye sordu meydan okuyan bir tavırla.

"Allah'ın yarattığı bir şeyden memnun olmamak ne haddime?" Gözlerimi kısarak ona baktım. Cevabını içimde bağdaştıramamıştım.

"Şeytanı da Allah yarattı, bu detayı gözden kaçırmamanızı öneririm." Bedri Bey, Sarp'a meydan okudukça altta kalıyor olmanın verdiği sinirle sadece gülüyordu. Sarp ise anlıyor olacak ki daha da üstüne gidiyordu. İkisi arasındaki gerginlik davetteki herkesi ateşe verebilirdi. O kadar baskındı. Bedri Bey, "Müsaadenizle," dedikten sonra yavaşça yanımızdan ayrıldığında Sarp hâlâ dişlerini sıkmış bir halde ona bakıyordu.

"Bir an gerginlikten öleceğim sandım," dedim rahat bir nefes verirken. Sarp bir kolunu omzuma atarak beni kendisine çekti. Söylediğimi duymamış gibi alnıma yakın bir noktaya birkaç kez üst üste buseler kondurdu. Sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. "Kimdi o adam, Sarp?"

"Önemsiz biri," diyerek kestirip attı.

"Tavırlarından hiç öyle gelmedi ama..."

"Sidem," dedi bastırarak. Bu konuda konuşmak istemediğini belli etti. "Bilmen gereken biri olsa gittiği an söylerdim yavrum. Demek ki değil."

Normalde ısrar eder, laf sokardım fakat sahneye çıkmaya çalışan babaanneme gözümün değmesiyle duraksadım. Sanırım giriş konuşması onunla başlayacaktı. Normalde babam ne kadar ısrar etse de babaannem böyle bir şey yapmazdı. Sarp oturacağımız masaya doğru beni sürüklerken babaannem de kürsüdeki yerini almıştı. Sanırım altında tabure vardı çünkü normalde boyu yetmezdi.

Tekrar önüme doğru dönüp bizimkilere baktığımda abim ve ablamın dalaştığını fark ettim. Ablam kapıya doğru bakıyor, abim ise önüne geçmiş bir şekilde görüşünü kapatıyordu.

"O korku vardı hep çıkılan yolda
O korkusuzluk vardı
Suyun su olduğu günden beri akardı
Biri can verip aydınlatır
Diğeri boğar ve yakardı."

* Adnan Yücel'in Kutupyıldızı şiiri.

Babaannemin sesi salonda yükselirken Sarp'tan uzaklaşarak olduğum yerde abim ile ablama baktım.

"Yaşamın her dönüm noktasında
Bir ileri bir de geri
Atılan adımlar gibi alçalma ve yücelme
Atılan adımlar gibi
Büyüme ve küçülmeydi adı."

Babaanneme baktığımda bakışları abimi buldu.

"Biri sevgi olup yapardı
Diğeri öfke olup yıkardı
O korku vardı hep çıkılan yolda
O korkusuzluk vardı."

Abimden sonra yavaşça bana döndü.

"Geceler güvensizdi
Gökyüzünde soluklar tükenirken
Ay sevinçsizdi
Bir şey vardı sanki hep yarım kalan
Bir anı ya da bir düş gibi
Uzak uçurumlarda sessizce sallanan
Yıllardan beri canlı tutulan ateşler
Söndürülürken yüreklerde birer birer
Kim yakacaktı?"

Bu sefer ablama bakıyordu. Abim, babaannem yüzünden bir anlık afalladığında ablam onu itti. Abimin neden çaba içinde olduğu o an anlaşıldı.

"Kim yakacaktı
Uğrunda ölünen o büyük ateşi kim
Daha gün batmadan
Karartılan günlerin rengini
Gün doğarken
Kim haykıracaktı mor bahçelere kim
Kim ağlayacak
Kim gülecekti tüm güzellikler adına
Kim sevecek
Kim dövüşecekti?"

Tam şu an ablam için dünya durmuştu. Cem tam kapının girişinde, kollarında başka bir kadınla davete giriş yapmıştı. Bir şeyler koptu fakat kimse bilmiyordu. Çünkü kopan da giden de ablamın canından uçup gidiyordu. En büyük korkaklığı ama içinden atamadığı o insan, tam şu an karşısındaydı. O ise sadece bakıyordu. Ablamın yüz ifadesi ne haldeydi bilmiyordum fakat iki yanına düşürdüğü elleri bir an bile kımıldamamıştı. Kalbi Cem'den geçemiyorken ruhu tam şu an ondan geçmişti.

"Bir yıldız vardır hani
Bütün yıldızlar içinde der Homeros
Ne kopmuştur hiçbir zaman
Kök saldığı kutsal yerinden
Ne de boyun eğmiştir
Ölüm kuşanan hiçbir karanlık önünde
Nasıl susulursa
Bin yıllık zamana karşı okyanus dilinde
Aynen öyle parlamıştır
Tüm gecelerin gökyüzünde."

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 7

Çabasızlığın Esiri

Aşk; kalbine uğradığı insana hayatın en canlı renklerinden birer damla vererek en güzel duyguların esiri olmasını sağlarken, gitme vakti geldiğinde terk ettiği kalbin sahibinden verdiği her şeyi, artı olarak bir de verdiklerinden daha fazlasını alabilecek bir duyguydu.

Ablam, Cem'den önce de gülüp eğlenmek nedir bilen biriydi. Cem geldiğinde daha çok gülmüştü. Gözlerinin içi parlamış, hayatına bir anlam katmıştı. Babamın esiri olduğu için kızdığım ablam, bir zamanlar sevdiği adamla daha fazla vakit geçirebilmek için babama yalanlar söyleyerek kandıran biriydi. Bastığı yerlerde çiçekler açıyormuş gibi hissettirecek kadar büyülü bir sevgiydi onunki. Gıpta ettiğim türden bir sevgi...

Sonra bir gün Cem gitti. Daha doğrusu gitmek zorunda kaldı. Cem, ablama deliler gibi âşıktı. Ablam öl dese ölürdü onun için. Ablam gidelim dese Cem koşardı onu mutlu edebilmek için. Gerçekten biri tarafından sevildiğinizde güzelleştiğinizi bizzat ablamın yüzünde görmüştüm onun sayesinde. Ama gitmişti işte. Giderken de ablamdan ne varsa birlikte götürdü. Gözde Karacahan; Cem'in ardından sadece ruhu değil, kalbi de sökülmüş bir kız olarak kalmıştı. Başarılı bir avukattı, ne duruşmalar görmüştü ama ayrılığın acısıyla aylarca odasından çıkamamıştı. Günlerce hastanelerin acilinde bir karın ağrısı için ağlamıştı. Ağlaması aslında aşkınaydı ama herkes karın ağrısı sanmıştı.

Şimdi yine yana doğru uzattığı ellerinden biri önüne doğru gitmişti. Bir karın ağrısı daha çekiyordu. Yine onun adı geçtiğinde yaşıyordu bunu. Bir insandı onun canını yakan, aynı zamanda canının acısını alan. Bir insandı ama ulaşmak zordu. Sonuçta insan eczaneden reçeteyle alınacak bir ilaç değildi. Bazen duvarları, aşılmaz yolları vardı. Ablamın ilacı mesafelere yenilmişti.

Sarp'ı arkamda bırakarak ablama doğru ilerlemeye başladığımda, babaannemin sesi yükselmeye devam etti. Aynı zamanda Cem gözucuyla bile ablama bakmadan arkadaki masalardan birine ilerlemişti. Ablamın acısını anlamam imkânsızdı belki ama kırılan bir kalbin kederini az çok bilirdim. Böyle hissetmesinden nefret ede ede ilerledim yanına doğru fakat o benden

önce masadaki yerine geri oturdu. Sırtı Cem'e ve yanındaki kıza dönüktü. Bu gece içinde kopan fırtınalara rağmen hiçbir şey olmamış gibi devam edecek olması zoruma gidiyordu.

"Yıllar sonra ilk kez bir davetimizde konuşma yapacağım." Babaannem konuşurken ben de ablamın yanındaki boş sandalyeye yerleşmek için hızlı adımlarla ilerliyordum. Sarp'ın da adımlarını hızlandırdığını ben tam sandalyeye dokunacakken benden önce davranarak çekmesiyle anladım. Ona doğru döndüğümde anlayışla bana bakıyordu. Benim için çektiği sandalyeye oturmamdan sonra o da yanıma yerleşti. Masadakilere zoraki bir tebessüm bahşedip ablama doğru döndüm fakat o sadece önüne bakıyordu. Saniyeler sonra bacaklarıma örtülen şeyle şaşkınlıkla önüme doğru döndüm. Sarp ceketiyle bacaklarımı kapatmıştı.

"Girişi Adnan Yücel'in Kutupyıldızı şiiriyle yapmak istedim," dedi babaannem. "Kutupyıldızı'nı bilirsiniz, en parlak yıldızdır ve geçmişten bugüne herkese yol göstericiliğiyle bilinir. Rahmetli bu şirketin logosunda kutupyıldızının olmasını isterken eminim ki çocuklarımızın o yokken bile yolunu bulmasını hedeflemiştir. Çocuklarımız şirketimizin ışığında yollarını buldular. Bunu her yıl konuşuyoruz ama bu yıl aynı zamanda evimizin küçüğü Sidem'in de yolunu bulmuş olması şerefine bu sahnedeyim."

Tüm bakışlar bana döndüğünde gerginlikle yerimde kıpırdandım. Ben hiçbir zaman olduğum ortamın gözbebeği olmayı istemezdim. Eğer olacaksam da bunun kendi başarımla gerçekleşmesini tercih ederdim. Evliliğim benim için sahne ışıklarını üstüme çekmem gereken bir olay değildi. Sarp kıvranmamı anlamış gibi bana doğru uzattı kafasını. Çenesi omzumda durup beni huylandırırken sesi bir kez daha ürpermeme sebep oldu. "Sakinleş," dedi. "Bu gecenin en parlak yıldızı sensin."

"Öyle olmak istemiyorum." Sanki bir heykelmişim gibi hiç kıpırdamadan dururken sızlandım. Eğer ışıltılı olmak tüm gözleri üstüme çekmezse ben karanlıkta da kalabilirdim. Karanlık sığınağım olacaksa beni içine çekmesine de izin verirdim. "Bu geceye kendimi hiç hazırlamamışım ben. Baksana, hiç mutlu değilim."

"Gidelim ister misin?" diye sordu bir kez daha. Hiç sıkılmadan sorduğu tek soruydu. Başımı eğip iki yana salladım. "Ama istersen..."

"Biliyorum," dedim sadece. Babaannem konuşmaya devam ettiği için çok da üstelemedim. Babaannem, dedemle ilgili bir şeyler anlatırken ben masanın altında titreyip duran ablamın bacağına dokundum. Bana doğru

döndüğünde gözlerindeki ifade bile içimin gitmesine neden oldu. "İyi misin?"

"Neden kötü olayım?" diye sordu hafif bir sırıtışla. Bunun sebebinin mutluluktan olmadığını bilecek kadar tanıyordum onu. Gözlerinin içindeki yorgunluğu görüyordum. O ise beni kandırabileceğini düşünüyordu. "Sonuçta böyle olmasını ben istedim. Ben yaptım. Eninde sonunda mutlu olacaktı. Benim kalbimle ölemez ya."

"Bununla ne alakası var?" Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde bize bakan yoktu. Bu yüzden rahatlayarak yan dönüp onunla konuşmaya devam ettim. "Üzülebilirsin. Üzülmezsen sorun hatta. Ona bir zamanlar âşıktın. Hâlâ öylesin gerçi bunu görmemek için kör olmak lazım."

"O zaman o körmüş." Ses tonu neden kendisini suçlar gibi çıkıyordu? Tüm öfkesi kendisineydi. Cem'in başkasına âşık olmasından bile büyük ihtimalle kendisini suçluyordu. Haksızsın diyemezdim çünkü zamanında atmadığı her adımın, Cem tarafından ondan uzaklaşmak için atılan bir geri adım olduğunu ben de o da biliyorduk. "Ya da ben görünmezi oynamak için büyük bir çaba vermişim. Her ne olursa olsun kaybettim. Bu gece tamamen bitti."

"Önceden bitmemiş miydi?" diye sorarken sesimdeki o meydan okumayı hissetmemesi imkânsızdı.

"Önceden akılda bitmişti, kalpte birikmişti. Şimdi her yerde bitti. Onun hayatında bir kadın varken onu sevemem, o kadına da saygısızlık olur. Sonuçta benim korkaklığımın suçuyla başkaları sınanmamalı." Mantıklı düşünüyordu ama böyle düşünürken kendisini nasıl gözden çıkardığının farkında değildi. Aslında o kendisini gözden çıkarmayı zaten Cem'in elinden tutmadığı gün yapmıştı. Bunu ona söylemeye yeltendim fakat ağzımı açmamla kapatmam bir oldu. "Sidem konuşmak istemiyorum. Bu konuyu şu an konuşacak gücü kendimde bulamıyorum."

"Her zaman böyle yapıyorsun," dedim sitemle. "Konuşmak istemiyorsun. Öylece kalıyor."

"Zamanında konuşmadığım için şimdi kalmak zorunda. Yok ben konuşacağım diyorsan yerimi değiştireceğim."

Tavrına karşılık bozulmadan edemedim. Şu an sinirli olduğunu, zoruna gittiğini biliyordum ama ben sadece konuşmak istiyordum. Bunun nesi kötüydü? Tamam, yeri değildi belki ama... "Peki," diyebildim zorlukla. Tekrar önüme döndüğümde kollarımı göğsümde birleştirdim küskünce.

Babamın sahneye çıktığını gördüğümde göz devirmeden edemedim. Bizden tarafa bakmıyordu bile. Yeni tıraş olmuş, en pahalı takımını üstüne geçirmiş bir şekilde gövde gösterisi yapıyordu. Etrafına biraz baksa, o kibir gözlüğünden kurtulsa aslında görecekti. Şu an bu salonda onu dinleyen bir tane bile mutlu insan yoktu. Herkesin yüzü sirke satıyor, bıkkınlıkla ona bakıyordu. Şöyle bir etrafta göz gezdirdiğimde bile içim sıkıldı.

Gözucuyla ablamı izlediğimde o sadece önüne bakıyordu. Cem'in kime baktığını neden merak ettiğimi bilmiyordum ama ona da gözucuyla bakmaya çalıştım. Göz göze gelmemizle utançla önüme döndüm. Yanında bir başkası vardı ama gözleri ablamın üzerindeydi. Ablama doğru yaklaşıp fısıldadım. "Sana bakıyor."

"Kalbi başkasına bakıyor, Sidem." Ablamın ruhsuz sesiyle üşüdüğümü hissettim. "Cem'in kalbi benim evimdi. Kovuldum. Artık bana ne kadar bakarsa baksın, ben bir sokağın ortasında tek başıma olacağım."

Sözleriyle kalbim acıdı. Tam şu an masaya çıkıp bağıra bağıra o kız kim diye hesap sormak istiyordum. "Neden konuşmuyorsun?"

"Sidem," dedi ablam bıkkınla. "Konuşacak bir şey olsa konuşurdum. Artık yok. Anla şunu ve beni zorlama artık."

Onu daha fazla zorlamamın bir anlamı yoktu. Babamın konuşması da ilgimi çekmiyordu. Bu ortama uymayan tek kişi olduğumu düşündüm. Aklıma gelen düşünceyle Sarp'a doğru döndüm. "Sence ben üvey olabilir miyim?"

Sarp kaşlarını çatarken bakışlarını yüzümde gezdirdi. "O nereden çıktı şimdi?"

"Baksana herkes halinden memnun ama ben değilim. Onlardan çok farklıyım. Bence ben üveyim, Sarp." Saçmaladığımın farkındaydım ama daha iyi bir düşünce gelmiyordu aklıma. "Hem bunlar beni sevmiyor da zaten."

"*Cara mia*, sence iki çocuğu olan bir aile üvey evlat alır mı?" Bana bakarken bakışlarında sanki bir salağa laf anlatıyormuşçasına özgüven vardı. Gerçi akıllı olan böyle saçma bir soru sormazdı herhalde. Sarp işaretparmağının tersini yanaklarımda gezdirirken konuşmaya devam etti. "Sidem, güzelim, canım karım... Kabul edelim ki senin ailen bir deliler ordusu. Sen de aralarında akıllı kalıyorsun işte."

Tamam, aileme ben de bayılmıyordum fakat karşıma geçip böyle şeyler söylenmesi de hoş değildi. Aslında hoştu da işte... Bir elimi masanın altına doğru indirip bacağına bir çimdik attığımda, yüzünü buruştururken sırıttı.

"Eline sahip çık," dedi kısık bir sesle. Onu kışkırtmak ister gibi gözlerinin içine bakarken üzerinden çekmediğim elimi yavaşça bacağında gezdirdim, yüzümde anlamsız bir tebessüm vardı. Bu Sarp'ı çıldırtmaya yeterliydi aslında. Koyu gözlerle bana bakarken iç çekti. "Sidem... beni zorlama yavrum."

"Zorlarsam..."

"Zorlanırız." Dudakları hafifçe yanağıma sürtündüğünde şimdi ben de en az onun kadar ürpermiş bir haldeydim. Bu ürperti farklıydı aslında. Isınma ihtiyacını bir tende aradığın için üşümek, bir çatının altına sığınsan bile geçmeyecek ancak bir teni hissettiğinde bitecek türdendi.

"Sadece ben zorlanırsam?" dedim meydan okuyan bakışlarla ona bakarken. Yine olduğum yeri, etrafımdaki insanları unuttuğum bir anın içindeydim. Sarp ile olmak, yıllardır istediğim şeyi veriyordu bana aslında. Her şeyden saniyesinde kaçıp kurtulabiliyordum.

Bir kolunu sandalyemin arkasına doğru uzattığında parmak uçları yavaş hareketlerle elbisemin açıkta bıraktığı sırtımda dolaşıyordu. Sanki parmak uçlarında bir elektrik dalgası varmış gibi büyük bir etkisi vardı üzerimde. Bazen beni bile şaşırtıyordu. "O an her şeyi sikip atarım."

"Dilinin ayarı olsun biraz," diye homurdandım kızarmaya başlarken. Ben de az değildim tabii ama Sarp'ın arsızlığı çok başkaydı. Sadece küfrediyor olsa bu beni elbette etkilemezdi ama kullandığı yer ve zamanın, ses tonunun altındaki ima ettiği şeyin ne yazık ki üzerimde etkisi vardı.

"Yok maalesef. Ne yapalım ben de böyle bir adamım." Bu durumdan şikâyetçiymiş gibi bir tavrı yoktu. Aksine bu cümleleri kurarken keyfi gayet yerindeydi. Dikkatle ona bakarken aslında şu an burada değil de baş başa kalabileceğimiz bir yerde olmamız gerektiği düşüncesi etrafımı sardı.

"Gidelim mi?" diye sordum bir an gelen cesaretle. Sarp gözlerini kısarak bana bakarken olduğu yerde gerinerek dik bir konuma geldi. Onun canına minnetti aslında. "Sana göstermek istediğim bir yer var burada."

"Bu dümenin kaptanı sensin, nereye istersen oraya gelirim." Bundan şüphem yoktu zaten. Açıkçası ne bu davet umurumdaydı ne de insanların ne düşündüğü. Zaten birkaç güne İtalya'ya dönecek ve asıl huzuruma kavuşacaktım. İnsanlar burada ne derlerse desinler kulağıma gelmezdi. Belki annem anlatırdı ama ne kadar umurumda olurdu? Hiç.

Bazen mesafeleri aşamayan şeyler vardı. Bunlardan biri de kelimelerdi aslında; havada asılı duran kelimeler. Ne dokunurdu insana ne de hatırlatırdı kendini. Eğer bir kelime hatırlanmayı hak ediyorsa zaten kalbine yerleşirdi.

İnsanların hakkımdaki düşünceleri de havada asılı kalan kelimelerden ibaretti. Bense yeryüzünde bir serçeydim. Zamanın gölgesinde kalan bir serçe. Kanatlarım vardı. Uçsam ulaşırdım o kelimelere ama beni ağlatıp öldürmelerine izin vermemek için kanat çırpmaktan bile vazgeçmiştim. Bir kuşu kafese koyduğunuzda değil, uçma hakkını aldığınızda tutsak ederdiniz.

Babam şirket hakkında konuşurken, bir elimi Sarp'ın eline doğru uzatarak avucunda kaydırdım. Sarp bu temasla gülümserken daha sıkı tutarak ayağa kalkmaya yeltendim. Ceketi tam yere düşecekken tuttu. Bize değen gözleri bile umursamadığım bir anda bu sefer ben onu sürükleyerek peşimden götürmeye başladım. Hep o sürükleyecek değildi sonuçta. Arada bir sürüklense fena olmazdı.

Aslında onu götürmek istediğim yer şirketin dışında kalan bir yer değildi. Şirkette bir zamanlar benim sığınağım olabilecek bir oda vardı. Odanın içinde bir piyano, keman ve birkaç tuval vardı. Öğle aralarında çalışanların geldiği huzurlu bir ortamdı. Babama kalsa böyle bir yer olmazdı da abim boş kalınca benim için yaptırmıştı. Sanırım beni şirkette tutmak için bir strateji uygulamıştı ama bu bile yetersiz kalmıştı.

"Bana sözün vardı," dedim koridorun sonunda duran buğulu camla tasarlanmış kapıya doğru ilerlerken. "Belki de bugün o sözü tutmalısın."

"Sana bir sözüm yok, birçok sözüm var." Ben onu arkamdan sürüklerken hiç itiraz etmeden ilerliyordu. Arkamda şu koca cüsseye sahip bir adamı sürüklüyor olmanın verdiği garip bir his vardı. Özgüven miydi? Belki de ama kibir yoktu içinde. Sadece hoş bir dalga yayılıyordu kalbime. "Hangisi olduğu konusunu açmalısın *cara mia*."

Hangisi olduğunu odaya gittiğimizde göreceği için sadece adımlarımı hızlandırdım. İçimde garip bir heyecan vardı. Nedenini bilmiyordum, belki de Sarp'ı bağ kurduğum bir alana dahil edecek olmanın verdiği o güvenli hissin yarattığı huzurdu. Sonuçta hiçbir zaman kimseyi hayatımdaki benim renklerimi temsil ettiğini düşündüğüm yerime dahil etmemiştim. Sarp Luca Russo ilkti.

Odanın kapısına geldiğimizde kart sistemi olduğunu yeni hatırlamış olduğum için hayal kırıklığı içinde baktım. Sarp hemen arkamda beklentiyle bakıyorken ben kaygıyla bir çözüm aramak için düşünmeye koyuldum. Yıllar önce de buraya geliyordum. Bu odaya girdiğimden emindim ama nasıl girdiğim konusunda sanki biri kafamdan tam o anı almış gibi çaresiz kalmıştım. Düşündükçe sinir oluyordum fakat adaptörün kapağını

kaldırdığımda gördüğüm tuşlarla aydınlandım. Odanın şifresi doğum günümdü. Tabii abim hâlâ değiştirmediyse.

İçimde hem eğer değiştirmişse nasıl hissederim korkusu hem de Sarp'a o kadar şov yapmışken rezil olma kaygısı vardı. İki yerden boğulurken şifreyi girdiğimde kapının açılmasıyla rahat bir nefes verdim. Oda fazlasıyla karanlıktı. Zaten güneşi veya ayı gören bir konumu yoktu. Projeksiyon aletiyle duvarlarına tüm gün manzara ya da değişik animasyonlar yansıtılırdı. Bu gece yansıtmak istediğim animasyon yıldızlardı. Odanın ışıklarını açmadım. Bir adım atıp içeri girdiğimde hatırladığım gibi projeksiyon aleti yerindeydi.

Odanın uzun duvarlarından birinde projeksiyon sistemi için küçük bir sehpa vardı. Karşısındaki duvara daha düzgün olacak şekilde dört bir yana yansıyan bir sistem kurmuşlardı. Odanın tam ortasında bir piyano bulunuyordu. Etrafına dizilmiş birkaç siyah puf, sanki piyano çalan kişiye sahnedeki bir sanatçı gibi hissettirebilirdi. Kalan enstrümanlar ve tuvaller odanın bir köşesine yerleştirilmişti. Böyle huzurlu bir oda gibi duruyordu. Gibi diyordum çünkü bence güneş görmeyen yer huzurlu olamazdı. Bir odada cam bile olmaz mıydı? Daralırdı insan. Sarp olmasa şu an ben bile daralırdım.

Sarp'ı arkamda bırakarak projeksiyon ile uğraştım. Sonunda istediğim gibi yıldız yansımalarını duvarlarda görmemle Sarp'a doğru döndüm. Hâlâ kapının eşiğinde duruyor, etrafını izliyordu. Bir elini cebine attı önce, düz bakışlarını odanın içinde gezdirirken etrafı inceledi. "Neden kaçacak gibi kapının eşiğinde duruyorsun?" diye söylenirken ona ilerlemeye başladım. "Bence hangi söz olduğunu hatırladın."

"Biraz daha açmana ihtiyaç duyabilirim." Yüzündeki sırıtıştan anladığını ama beni uğraştırmaya çalıştığını görmek zor değildi.

Yanına vardığımda bir elimi koluna atarak çekiştirmeye çalıştım fakat asla kımıldamadı. Zaten onun gibi iri birini peşimden sürüklüyor olmamın tamamen onun iradesine kaldığını anlamak oldukça basitti. Şimdi de inatlaştığı için direnerek yenilmeme sebep oluyordu ama vazgeçmedim. Ondan uzaklaşmadan etrafında dönerek arkasına doğru gittiğimde bu halimi keyifle izliyordu. Tam arkasına geçerek beni görmesini engelledikten sonra iki elimi onun sert sırtına koyarak ittirmeye çalıştım. Başta direnir gibi oldu fakat ellerimin altındaki kaskatı beden biraz da olsa rahatladığında, öne doğru birkaç adım attı. "Söz verdin bir kere cayamazsın, Sarp Luca," dedim onu itmeye devam ederken. "Bu gece benim için piyano çalacaksın."

"O yüzden mi böyle bir ortam yarattın?" Onu itmeye o kadar odaklanmıştım ki tam önümden çekildiği anda öne doğru düşecek gibi oldum. Sarp bir elini karnıma koyarak düşmeme engel olurken, karnıma baskı yaptığı elini biraz daha sıkarak sırtımın göğsüne yaslanmasını sağladı. Az önce arkasında olan benken şimdi arkamda olan oydu. Ne zaman bu konuma gelsek arkamda sert gövdesini, kulaklarımda sıcak nefesini hissetmek kendimi kimsenin dokunamayacağı biri gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Sarp Luca Russo arkamdaysa herkes karşımda, birkaç adım mesafede öylece kalırdı sanki.

"Sıkıcı bir ortamdan uzak olmasını istedim," dedim omuz silkerken. Sarp'ın elleri yavaşça karnımda gezinirken huylanmaya başlıyordum. "Yoksa meraklı değilim böyle aptal aptal parlayan yıldızlara."

Dokunuşları yetmezmiş gibi çenesini omzuma koyarak oradan da huylandırdı. Kıvranmam da hiç umurunda olmadı. "Sesinde küçükken dilek tutmak için yıldız kaymasını bekleyen ama o yıldız hiç kaymadığı için sinirlenen bir kız çocuğunun isyanı var gibi geldi."

"Öyle bir şey yok." Ondan uzaklaşarak yüz yüze gelmemizi sağladığımda bedenlerimizin temasını kesmiş oldum. Arkamda duran piyanoya yaslanıp burnu havada bir şekilde ona baktığımda, tekrar bir elini cebine atıp dudaklarını kıvırdı. Üstündeki siyah smokin, taktığı minimal papyon ve saatinden kol düğmelerine kadar her özenli detay onu bu gece daha da karizmatik gösteriyordu. Sanki daha önce incelememişim gibi baktım; uzunca, bir saniye kaçırmaktan korkarcasına ve birçok dolu hisle. "Yıldızlarla ilgili hiçbir şeye inanmıyorum."

"Babaannen ve ailen inanıyor gibi," dedi dikkatle bana bakarken. "Hatta şirketinizin logosu bile bir yıldız."

"Sanırım onların inandıkları her şey bana yanlış geldiği için inanmıyorum." Kollarımı göğsümde birleştirip, bakışlarımı ondan kaçırarak etrafımızda dönen yıldız animasyonlarına baktım. Gökyüzünde duran birer noktadan ibaretlerdi. Kim, neden onlardan bir medet umardı ki? "Alt tarafı yıldız işte. Küçük noktalar."

"Beş köşeli yanan bir gök cismi," diyerek beni düzeltmeye çalıştı. Bu dediğine alayla güldüğümde tek kaşı havaya kalktı. "Ne oldu?"

"Yanmıyorlar sadece parlıyorlar," dedim inatla. "Hem sen neden yıldızlara bu kadar ilgilisin? Gökyüzünden yıldız satın alıp dolandırılmışsındır şimdi sen."

"İlgili olduğum tek şey sensin, Sidem." Bana doğru yaklaşarak bir elini yaslandığım piyanoya attığında ikisi arasında yine sıkışıp kaldım. Kolu hafifçe belime sürtünürken yüzünü eğerek benimkine yaklaştı. "Ayrıca sadece seninle karşılıklı atışmak hoşuma gittiği için söylüyorum. Yoksa ben de gökbilimci falan değilim. Benim işim yeryüzündekilerle."

Dudaklarım kıvrılırken bu sefer yüzüne doğru ben yaklaştım fakat onu öpmeden yana doğru kayarak piyanoyu tamamen görmesini sağladım. Üstüne bir de kışkırtmış oldum. "Ee, o zaman yeryüzündeki karın için piyano çalarsın artık."

"Neden bu kadar çok istiyorsun çalmamı?"

"O gün çaldığında sana çok kızgındım ve o anın tadını çıkaramadım." Sarp olduğu yerde kalıp önündeki piyanoya bakarken, ben de yan dönerek göğsümün onun koluna değmesini sağladım. Hafifçe kulağına doğru yaklaşıp fısıldar gibi cümlemin devamını getirirken, amacım tamamen ürpermesini sağlamaktı. "Piyano başında fazlasıyla karizmatik görünüyordun. İçimde kaldı."

Bana doğru dönmeden başını omzunun üzerinden yana çevirdiğinde gözlerimiz tekrar buluştu. Yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı. Burnuma dudaklarını bastıracak kadar yakındı hem de. O da bu fırsatını değerlendirmekten geri durmadı. "O zaman eve bir piyano almalıyız. Karıma görsel şölen yaratmaktan gurur duyarım."

"Bence buna gerek yok." Çenemi omzuna koyarak dudaklarımı büktüm. "O görüntüyü eskitmemeliyiz. Arada bir göreyim ki her gördüğümde heyecanlanayım."

"Üstüme atlaman daha kolay olur, haklısın." İstediği yere çekmesi karşısında ona gıcık bakışlar atmayı ihmal etmedim. O da surat ifademe bir kez daha gülmeyi ihmal etmedi. O gece kızı için yardımımı isteyen adamdan çok farklıydı artık. Sürekli gülüyordu. Yanağına bir buse kondurup geri çekildiğimde piyanonun önündeki deri tabureye oturdu. "O zaman karımın isteğini yerine getirmeyi emir bilirim."

"Estağfurullah kocacığım, sadece küçük bir rica." Cilveyle ona bakarken kalçamı piyanoya yasladım tekrardan.

Sarp parmaklarını esnetip hazırlanırken bile havalı duruyordu. Çalarken ona odaklanmak daha da farklı olacaktı kesinlikle fakat böyle ayakta durmaktan sıkılmıştım bir an. İki elimi piyanonun kasa kısmının köşelerine koyup, destek sağlayarak üstüne oturdum. İyice geriye doğru kayıp üstüne yerleştiğimde yan dönerek bacaklarım dışarıda kalacak şekilde uzandım

Dirseğimi de parlak, ahşap zemine yaslayarak bir elimi başımın altına aldığımda benden rahatı yoktu.

Sarp'ın bakışları üzerimde gezinirken derin bir nefes aldı. Bu derin nefesin, uzandığım için zaten kısa olan eteğimin yukarı çekilerek iyice kısalmasından ya da yan durduğum için göğüs dekoltemin biraz daha belirgin hale gelmesinden olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu gece sınırları zorluyor olabilirdim ama keyifliydi. Evliliğin nimetlerinden yararlanmak lazımdı arada. "Bekliyorum."

"Ben de," diye fısıldadı. "Bekliyorum, sükûnetle."

"Benim piyano çalmamı mı?" diye sordum anlamazlıktan gelerek.

"Yok bebeğim," dedi. "Seni çalmayı bekliyorum."

"Çaldın zaten beni."

"Öyle mi?" Gözlerini kısarak baktı. "Bana daha çok benden bir şeyler çalınmış gibi geliyor."

"Neymiş onlar?"

"Aklım, kalbim..." Gözleri gözlerimde kaldı. "Bir de iradem."

"Çalmadım. Ödünç aldım."

"Çalmış ol," dedi. "İstemiyorum, sen de kalsın."

"Performansına bağlı o." Muzip bir tavırla dudakları kıvrılınca çektiği yerden hemen kurtardım. "Yani piyano performansına."

Sarp başını önce sağa, sonra sola doğru yatırıp boynuna eziyet çektirmesinin ardından parmaklarını tuşların üstüne koydu fakat çalmaya başlamadı. Ona beklentiyle bakarken birkaç saniye sonra ilk notanın sesi, sessiz odada bir kıvılcım gibi yayıldı. Piyano çalarken bana bakmıyordu. Nedenini bilmiyordum ama bakmasını isterdim. Acaba bir sonraki notanın acısını gözlerinde görmemden mi çekiniyordu? Sanattı bu, bazen gizlisi makbuldü. Herkesin bildiği sanat, bazen arz talep yönünden zayıf kalırdı.

Birkaç saniyeden sonra ritim daha anlamlı bir hal almaya başlayınca hayal kırıklığına uğradım. Kasvet vardı içinde fakat ben daha duygusal, belki de bana mesaj veren bir şey bekliyordum. O gün olduğu gibi öyle bir şey çalsın ki içimdeki tüm duygular ayağa kalksın ve sadece onun kalbinin önünde eğilsin diye düşlemiştim. Memnuniyetsizlikle dudaklarımı büktüğümde kısa bir an bana baktı. Onun bakışı da zaten beni denetlemek içindi. Gördüğü bakışlarla gülerken çalmayı bıraktı. İyice yüzümü buruşturdum.

"Beğenmedin mi?"

"Hoş ama istediğim bu değildi," dedim huysuz bir tavırla. "Bu melodi kendimi biraz tuhaf hissettirdi."

Merakla gözlerini kısarak bana baktı. "Ne gibi?"

"Bugün ezberlediğim yüzlerin, yarın sırtlarını ezberlemek zorunda kalacakmışım gibi," dedim tek nefeste. Duygularımı dile getiren tek kişi oydu. Bu yüzden tek nefeste cümleler özgürlüğünü ilan ediyordu. "Sanki sen sadece Luca'ymışsın gibi."

"Benden uzakta olunca ancak bu kadar oluyor." Biraz geriye doğru yaslandı fakat arkasında destekleyecek bir şey olmadığı için bu sadece birazla kalmıştı. Yüzümü daha rahat görmeyi amaçladığını anlamak zor değildi. "İlham perim sanırım senin tenin."

Kaşlarımı havaya kaldırarak ona hayret eder gibi baktığımda yüzünde haylaz bir tebessüm vardı. Elbette temas delisi kocamın, ilham kaynağının ten olması beni şaşırtmamıştı. Hiç olmadık anlarda işine gelen şeye konuyu öyle güzel getiriyordu ki ben bile önünde şapka çıkarmak istiyordum. Görev adamı dedikleri bu olsa gerekti. Ona sahte bir sinirle baktığımda sadece omuz silkti. "Demek ilham lazım..."

"Her sanatçının sanatını yaparken ilhama ihtiyacı vardır."

Yavaşça doğrulup oturur bir pozisyon aldığımda gözlerimi kısarak ona baktım. "Önceden kimden ilham alıyordunuz, Sarp Bey?"

Sarp, her kıskançlık yaptığımda olduğu gibi gırtlaktan gelen o karizmatik kahkahasını savurdu. Sırf şu kahkaha için bile kıskanabilirdim onu. Özellikle kahkaha attığında onu dikkatle izlediğim için bir süreden sonra utanarak başını eğmesi favorimdi. Yine aynı şeyleri tekrarladıktan sonra bana baktı.

"Önceden sanat yapmıyordum, Bayan Russo. Sanat için ruh lazım, benim ruhum için de bir gölge lazım." Gözleri yansıttığım yıldızlardan daha parlaktı. "Mümkünse *zamanın gölgesi*."

"Sanatsız bunca yıl," dedim imalı bir sesle. Her sözünde kalbimde bir şeyler tekliyordu. Bir isyan vardı içimde. Daha fazla, daha fazla diye. "Sanatsız zor olmalı."

"Otuz iki saniye, otuz iki yılı unutturacak kadar etkili olunca koymuyor," dedi o da benimle aynı tonda. "Otuz iki saniye..."

Anlamadığımı belli eden bakışlarla ona baktım. "Otuz iki saniye?"

"Seni ilk gördüğüm an otuz iki saniye sürmüştü," dediğinde kaşlarım çatıldı. O gece kafede gayet uzun bir zaman göz göze gelmiştik. Dakikalar hatta bakışları altında bana asır gibi gelen bir süreydi. Onun dışında karşılaştığımızı da düşünmüyordum. "Ee bu kadar yeter mi, yoksa devam mı?"

"Otuz iki saniye dedin." Konuyu değiştirmeye çalışıyordu ama ben merakımı bastıramıyordum. "Ama o gece otuz iki saniye olamaz."

"Olmuşsa demek," diyerek geçiştirdi. "Şimdi tamam mı, devam mı onu söyle."

"Önce sen bana otuz iki saniyeyi söyle."

"Seni ilk gördüğümde otuz iki saniye sürdü. Sen beni görmedin, ben seni gördüm. O an daha uzun bakma şansım yoktu. Sadece otuz iki saniye... Tam süresini biliyorum çünkü o dönemde zamanla haşır neşirdim, gölgesiyle değil. Sonra başımı çevirdim. Çevirmeden öncesinde ilk görüşüm otuz iki saniyeydi."

"Tuhafsın ama aynı zamanda özel hissettiriyor bunlar. Belki de tuhaf olan benimdir." Yavaşça piyanonun üstünden kayarak kendimi ayaklarımın üzerinde duracak şekilde bıraktım. Topuklarımın yere sertçe çarpmasıyla tok bir ses etrafa yayıldı.

"Sen zaten özelsin, Sidem."

"Hayır, beni özel gören sensin."

"Zaten seni başkası özel görseydi bu benim için büyük bir sıkıntı olurdu."

Yavaşça ona doğru ilerledim. Aramızda üç adımlık mesafe varken o kadar ağır adımlar atıyordum ki sanki üç bin adım varmış gibi hissettirmişti. Tam yanına geldiğimde başını kaldırıp beklentiyle bana baktı. Beklentisi boşa değildi çünkü saniyeler sonra bir dizine yan duracağım şekilde oturdum. Bir elimle omzundan güç alırken, diğerini yanağına koyarak bana bakmasını sağladım. "Umarım bu emeğime değecek bir şey çalarsın, SLR."

"Bak ya," dedi keyifle. "SLR demek nereden çıktı şimdi?"

Gülerken omuz silktim. "Bazen bundan anlıyorsun."

"Ben sadece senden anlıyorum," dedi çatık kaşlarla bana baktığında. Kaşlarının aksine ifadesi yumuşaktı. "Sen sadece günahımı alıyorsun."

"Bla, bla, bla. Az laf, çok iş lütfen."

"İyi bakalım." Tekrar ellerini piyano tuşlarına doğru götürdü. Bir kolu karnımdan sürtünerek giderken diğerini sırtımda hissettim. Piyano ve onun arasında kalmam yetmiyormuş gibi bir de kollarıyla beni iki yandan kuşatmıştı. Bu sefer gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bilseydim daha önce otururdum dememe sebep olacak bir gelişmeydi bu.

Dudaklarına bir buse kondurup geri çekildiğimde, Sarp çenesini göğsüme koyarak sadece bana bakarken notaların ruhunu tekrar yakalamaya başladı. O her kolunu oynattığında, sürtünmenin etkisiyle bu sefer huylanmaktan ziyade bir karıncalanma hissediyordum. Yine de buna değiyordu

çünkü yükselen melodi diğerinden çok farklıydı. Diğerini beynimde hissedip bir süzgece koyduysam bu sefer kalbimde hissediyordum. Eminim Sarp için de durum pek farklı değildi.

Devam etmesini istediğim için elimi yüzünden ayırmadan gözlerine bakmaya devam ettim. Kahverengi gözlerinin içinde yayılan tutkunun izleri, benim gözlerime akıp gidiyordu sanki. Ne kadar öyle kalmıştık bilmiyordum fakat dakikalar sonra sessizlik hâkim olduğunda ikimiz de bir şey demedik. En sonunda bu sessizliği bozan kişi Sarp oldu. "Bu seferki nasıldı?"

"Daha iyi." Kucağından kalkmadan arkama doğru yaslandığımda sırtım piyanoya çarptı. Bunun etkisiyle notalardan anlamsız bir ses yükseldi.

"Mesajı yok muydu?"

"Sen söyle," dedim meydan okuyan bir tavırla. "Mesajı var mıydı, yok muydu?"

"Sanatçıya bunu sormak suçtur, Bayan Russo." Dudaklarım hafifçe kıvrılırken, bir elimi yanağında tutarak üstten ona bakmaya devam ettim. Sarp, sanki bu hareketimle beni kışkırtmak istiyormuş gibi göğsümdeki çenesini hafifçe oynatarak huylanmamı sağladı. "Sanatçı, sanatı toplum için yapar. Anlamak da topluma düşer."

"Burada toplum ben mi oluyorum?"

"Sen benim topluluğumsun." Piyanodan uzaklaşan ellerinden biri kalçama doğru gitti. Orada yavaşça gezinmeye başlayınca dikkat sürem tekrar düştü. "Şimdi söyle bana bakalım, sanatım yerine ulaşmış mı?"

"Bu sefer verdiğin mesaj..." Yanağımdaki elini yavaşça omzuna düşürüp oradan da sırtına doğru sürükledim. Kucağında biraz daha geriye doğru kayıp gözlerini en net şekilde görmeyi hedeflerken tek istediğim o güven duygusuna karşı konuşmaktı. "Her zaman Sarp olacağındı. Ne zaman elimi uzatsam tutan bir Sarp olacak. Ve ben de onun elini turan bir Russo olacağım."

"Mesaj doğru ulaştığı için mutluyum." Kalçamdaki eli yavaşça bacağımı yana doğru itmeye çalıştı, iterken diğer yandan biraz geriye doğru çekildi. Bacaklarını genişçe açarak elinin altındaki bacağımı havaya kaldırıp diğer tarafa atmam için beni bacağımdan dürttü. İsteğini geri çevirmeden bir dizine oturmaya devam ederken bacaklarımı iki yana koydum. Kollarımın boşta olmasından nefret ettiğim için de çareyi omuzlarına atmakta buldum. "Yerin hep burası *cara mia*."

"Bu durumdan şikâyetçi olduğumu söyleyemeyeceğim sanırım," dedim omuz silkerken. "Sadece biraz daha rahat olmasını tercih ederdim."

"Malzeme bu sevgili karıcığım..."

"Adanalı serseriler gibi konuştun." Bir elini tekrar yüzüne doğru götürdüğümde çenesini sıktım. "Resmen bukalemun gibi hangi ülkedeysek oradan bir yerin rengini alıyorsun."

"Bu durumla gurur duymalısın, her yere uyum sağlayabilen bir adamım," diyerek böbürlendi. Burnumu kırıştırarak ona baktığımda bu halime güldü. "Sana göstermek istediğim bir yer var aslında."

"Öyle mi?" diye sordum merakla. "Neresi?"

"Benim burada kendim için oluşturduğum güvenli bir alan diyebiliriz. Sana göstermek istiyordum ama asla baş başa kalamadık. Hatta bu sefer Türkiye gezime puanım sıfır çünkü hep aile içindeydik. Seninle tek olmanın rahatlığını arıyorum."

"O zaman tek olalım," dedim hevesle. Aslında bu hevesim gideceğimiz yeri merak ettiğim içindi. Sarp'a dair bir yer görecektim, onun özel alanına girdiğim ilk anlardan biri olacaktı. Bu, onun hakkında yeni bilgiler öğrenmek demekti. Onu tanımaya bu kadar hevesli olduğumu ben de şimdi fark ediyordum. "Şimdi gidelim mi oraya?"

"Gerçekten mi?" Sanırım benim bir şeyleri ertelememe ya da üşenmeme o kadar alışmıştı ki yine hayır diyeceğimi düşünmüştü. Bu yüzden gitmek istiyor oluşum, onun gözbebeklerinden bile okunacak bir şaşkınlık yaşamasına neden oldu. "Gitsek süper olur. Bu geceyi ayarlasam bu kadar uygun olmazdı. O kadar süper olur."

"Gidelim o zaman. Zaten daveti kafada çoktan bitirdik. En azından keyifli birkaç saatimiz olsun."

Kucağından yavaşça kalktığımda o, benim aksime hızla kalkmıştı fakat belimden tutarak gitmeme izin vermedi. Bu hareketiyle kaşlarım çatılırken, derdinin yukarı doğru çekilen elbisem olduğunu eteklerimi düzeltmeye çalışmasından anladım. Kısa olan eteğim sanki o çekince uzayacakmış gibi çekiştirerek düzeltti. Sadece bununla kalmadı ama bir de göğüs kısmımı tekrar yukarı doğru çekiştirerek kapatmaya çalışıyordu. Çabasını takdir ettim ama boşaydı işte. O da anlamış gibi boynuma bir buse bırakıp elimden tuttu.

"Sen kapıda bekle, ben bizimkilere söyleyeyim. En azından bilsinler. Bir de kabanlarımızı ve çantanı alayım. Hava buz gibi." Gideceğimiz yerin onu bu kadar mutlu ediyor olmasının şaşkınlığıyla beni çekiştirmesine izin verdim. Sarp elimden tutmuş hızla ilerlerken, ben topuklularıma rağmen

bozuntuya vermiyordum fakat birazdan yüzüstü düşersem bu mutluluğu yarım kalacaktı. Yaşanması da çok muhtemel bir senaryoydu ayrıca.

Şirketin ortak alanına geldiğimizde alnıma dudaklarını bastırarak davet salonuna doğru ilerledi. Dışarı çıkmadan soğuk havayı hissetmek, onun peşinden gitmek yerine olduğum yerde kalmama neden oldu. Zaten dakikalar sonra gelecekti. Ne salona girip babamları görmek istiyordum ne de dışarı çıkıp üşümek. Gerçi davete girersem de onların bakışları altında üşüyecektim, bu yüzden en iyisi ortada kalmaktı.

Gerginlikle Sarp'ı beklerken giriş kapısından orta alana doğru ilerleyen tanıdık yüzle kaşlarım çatıldı. Bir an yanlış gördüğümü düşünerek gözlerimi kıstığımda, bu yüzü her zaman net gördüğümü bildiğim için yanılma payım olmadığına kanaat getirerek ona doğru bir adım attım. Bu adımla geçmişin çarkları zihnimde dönmeye başladı.

Cüneyt Arslan tam şu an karşımdaydı.

Geçmiş zihnimde çalkalandı.

BÖLÜM 8

Kutupyıldızı Ve Kar Taneleri

Eskidendi... Çok eskiden ben yine bu salonda onu beklerdim. Bu beklemek gelmeyeceğini bile bile beklemekti ama. Ona ne zaman sana ihtiyacım olacak desem aile içine karışmasının yanlış olacağını söylerdi. Hiçbir zaman ihtiyacım olduğunda burada olmayan Cüneyt Arslan, bugün ona zerre ihtiyacım yokken buradaydı. Üstündeki takım elbiseden, bileğindeki pahalı saatten kravatına kadar bakılacak olursa o bugüne hazırlanarak gelmişti... Ama neden? Artık hayatımda yeri bile yokken şimdi neden buradaydı?

"Cüneyt." Ona doğru iki adım attığımda o da üç adım atarak önümde belirdi. Geç kalınmış adımlardı bunlar. Artık bir önemi yoktu. "Senin burada ne işin var?"

"Davet varmış. Gözde söylemişti," dedi rahat bir tavırla. Sanki yıllar önce istediğim halde gelmeyen babamdı. Ben kaç kez bu davetten ağlayarak çıkıp onu aramıştım, haberi var mıydı? Olmazdı çünkü telefonlarıma bilerek bakmamıştı. Davette olduğumu bile bile kapatmıştı.

"Evet ama senin burada ne işin var? Sadece yakınlarımızın ve ortaklarımızın olabileceği bir davette yerin olduğunu sanmıyorum," dedim aksi bir sesle. "Ne işin var burada, Cüneyt?"

"Senin evliliğin için de bir davet varmış," derken gözlerinde kırgınlık gördüm. Neye kırgındı? Onu beklemediğime mi? Kendisini benim yerime koysa o da beklemezdi. Yıllar geçince unutmuş olmalıydı. "Sidem seninle konuşmak istiyorum. Bizim hakkımızda..."

"Cüneyt ben evliyim," diyerek konuşmasına izin vermedim. Bu konuşmanın gideceği yere tahammülüm yoktu. "Bilmiyorum neden zor geliyor sana kabullenmesi ama evliyim. Mutluyum. Çocukluyum da. Onun kızı benim de kızım çünkü. Yani hayatım senden sonra istediğim gibi ilerledi. Üzgünüm, sanırım seninki öyle olmamış ama bunun sorumlusu da ben değilim..."

"Sidem biz seninle dört yıl boyunca beraberdik. Ayrılalı bile tam olarak dört yıl olmamışken bir şansımız olmasını istememden daha doğal ne olabilir?" diye sordu sanki evli olduğum gerçeğini duymuyormuş gibi umursamaz bir tavırla. Pişkinlikti bu artık. "Sana ulaşmaya çalıştım. Allah

kahretsin ki kimse sana ulaşmama izin vermedi. Ulaşsaydım o adamın yerinde ben olacaktım. Bunun için çabalamamdan daha doğal ne olabilir, Sidem?"

Gözlerimi kısıp ona küçümseyici bakışlar atarak, "O adamın yerinde ben olacaktım derken?" diye sordum alaycı bir sesle. "Cüneyt, sence ben seninle devam eder miydim? Oradan bakınca bir yerden sonra benden sıkılan ama ayrılıkla başını ağrıtmak istemediği için ne zaman ihtiyacım olduğunda arasam telefonlarımı açmayan, kızlarla olduğu partide sadece erkekler var yalanı atan, başkasıyla yattığını bile sırf terk edildi diye söyleyen biriyle olur muydum? Ya ben kimseye o beni aldattı diyemedim. Hâlâ diyemiyorum. Utanıyorum çünkü. Sırf aile sorunlarım yüzünden aldatılmış olmamdan utanıyorum. Sen nasıl utanmıyorsun?"

"Sidem öyle olmadığını biliyorsun." Utanç içinde başını eğerken işaretparmağıyla hafifçe alnını kaşıdı. "Ben o gece fazla içmiştim ve o kızı biliyorsun..."

"Biliyordum ve seni uyardım. Eğer beni önemsiyor olsaydın uyardığım anda bana çocuksun diyerek manipüle etmek yerine aranıza mesafe koyardın ama sen yapmadın, Cüneyt. Üstelik ayrıldıktan sonra fark ettim ki dört yıl boyunca senin manipülasyonlarının kurbanı olmuşum."

"Ben sana âşıktım!"

"Sen bana değil, sana olan bağlılığıma âşıktın!" diyerek hiddetle çıkıştım. "Yıllar sonra bile başkasıyla evlendim ve sana bağlılığım kalmadı diye yediremiyorsun. Bu yüzden buradasın."

"Hayır, kabullenmek için buradayım," diyerek karşı çıktı. "Ben evlendiğini kabullenmek için geldim, Sidem. Seni gördüğüm günden beri aklımdan çıkaramadım. Bu yüzden konuşacak, hâlâ tavrın belliyse en azından herkese duyurduğun evliliğini de duyup gidecektim."

"Sen hiç zahmet etme, ben sana duyurayım." Kollarımı göğsümde birleştirirken bir adım geriye doğru atarak ondan uzaklaştım. "Yıllar önce ben yine bu alandaydım. Babam yine beni yok saymıştı, perişan olmuştum ve elimde telefonla birini arayıp duruyordum. Aradığım kişi asla bana dönmemişti ve ben tüm gece..." Köşede duran bankı gösterdim. "Burada oturup tek başıma ağlamıştım."

"Sidem..."

"Bugün babam beni yine yok saydı," dedim hiç duraksamadan. "Ama diğer yıllardan bir farkı var. Bu sefer tek başıma bu bankta ağlamayacağım. Hayat arkadaşımla buradan el ele çıkacak, baş başa kalacağımız bir yere gideceğim çünkü Sarp beni anladı. Benim burada boğulduğumu, mutsuz

olduğumu anladı. Beni tek bırakmamak için geldi. Şimdi kötüyüm diye de gidiyor. Sana bunun için bile teşekkür edebilirim, biliyor musun?" Sarp'ı düşünmek gülümsememe neden oldu. "Eğer sen, seni terk etmemi sağlamasaydın büyük ihtimalle hâlâ sana kanıyor olacaktım ve bu yüzden Sarp'ı bulamayacaktım. Ama buldum. Bu hayatımın en güzel olayıydı."

Cüneyt omuzlarını düşürürken kelimeleri yutmak ister gibi dudaklarını ısırdı. Şu an ne söylerse söylesin canımı yakamazdı, bu yüzden kendini kasmasına gerek yoktu. Sarp Luca Russo varken beni üzebileceğini mi sanıyordu? Çok beklerdi. "Anladım," diyebildi. "Çok iyi anladım."

"Anlamana sevindim çünkü evli bir kadın olarak eski erkek arkadaşımla sürekli bunları konuşmak beni rahatsız ediyor. Sarp'a saygısızlık yapmak benim için çok üzücü olur."

"Onu gerçekten umursuyorsun."

"O benim kocam. Elbette onu umursayacağım," dedim yarım bir gülüşle ona bakarken. Şu an yaptığım rol değildi. Cidden Sarp dışında umursamak istediğim kimse yoktu. "Seninleyken her şey daha basitti diye düşündüm geçenlerde. Sebebi seninleyken her şeyin düz olmasıymış. Ben resmen kalbimin yerini unutmuşum. Sarp ile olmak daha derin ve bana iyi geliyor."

"Umarım her zaman çok mutlu olursun o zaman." Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizlik; lise zamanlarında karşılaşan Sidem ve Cüneyt'e tamamen veda edişimizin yasıydı. Ben sadece anın içinde bulunuyordum, cenazenin asıl sahibi karşımdaki kişiydi. "Senin için çok mutluyum."

"Mutlu olmadığının farkındayım Cüneyt ama sorun yok. Benim için hiçbir şey hissetmemeni istiyorum zaten. Beni geride bırak, sen de önüne bak. Gelmeyecek birini beklemenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim," derken onu kastettiğimin farkındaydı. Bu yüzden dudaklarını bükerken bakışlarını benden kaçırdı. "Şimdi istersen davete katıl. Eğer davet edilmişsen..."

"Gitsem daha iyi," dedi duygusuz bir sesle. "Gitmeliyim."

Ona kal dememi bekliyormuş gibiydi ama biraz gözlerime baksa gitmesini istediğimi zaten anlardı. Cüneyt defteri benim için kapanalı çok olmuştu. Bu saatten sonra umut etmesi sadece kendisine haksızlık olurdu. Kimse kolay kolay söylemezdi ama güzelledikleri umut etmek denen duygu, bazen insanın hayatının zehri olabilirdi.

Cüneyt benden bir karşılık alamamanın etkisiyle yavaşça sırtını bana doğru döndü. Bense onun arkasından bile bakmadığımı kanıtlar gibi bakışlarımı davet salonunun kapısına doğru çevirdim. Beklediğim kişi oradan çıkacak olandı, şimdi gidecek olan değil. Zamanında arkasından bakmış

olmam, şimdi bakacağım anlamına da gelmezdi. Cüneyt ne yapmıştı bilmiyordum ama saniyeler sonra elinde ceketim ve çantamla gelen Sarp bakış açıma girdi.

"Çok şükür," dedim hafif bir sitemle. "Bir an beni bırakıp davete daldın sandım."

Hızlı adımlarla yanıma doğru geldiğinde bu sitemime kısık bir sesle güldü. Yanağında oluşan kıvrımlar öyle tatlı gelmişti ki gözüme, bir an yanağına bir buse kondurup geri çekildim. Sarp bence Cüneyt'i gördüğü için yanıma gelmemişti çünkü hareketlerimi sorgulamıyordu.

Çantamı bana doğru attıktan sonra ceketimin omuz kısımlarından tutarak giymem için iki yana açtı. "Sizi dinlemedim," dedi içimi okuyormuş gibi. "Gördüm ve konuşacak bir şeyleriniz olduğuna kendimi zor da olsa ikna ettim. Bu yüzden o gidene kadar salonda bekledim."

"Mağaranın kapılarını kim kapattı?" diyerek ona bulaşırken içimde anlayışlı tavrı yüzünden bir huzur vardı aslında. Evet, kıskanç bir adamdı. Ama nerede ne yapacağını bilecek kadar da olgundu. Onu farklı kılan da zaten buydu. Yorucu değildi böyle olması. "Teşekkür ederim."

"Tam olarak ne için?"

"Her şey için," dedim gözlerine bakarken. "Bugün sana teşekkür etmek için çok sebebim olduğunu fark ettim."

"O lavuk sayesinde mi?"

"Pek değil," diyerek yanlış anlaşılmaları düzeltmeye çalıştım. "Senin varlığına son zamanlarda teşekkür etmemi sağlayan çok şey oldu. O da buçukluk bir etki."

"Yine de bundan hoşlanmadım." Yüz ifadesinden belli oluyordu. "Onunla seni uzaktan izlemekten yani."

"Uzaktan izliyordun," dedim. "Ama ondan daha çok yanımda hissettirdin."

İşaretparmağını yavaşça yanağımda gezdirdi. "Bu hep böyle olacak."

"Ona şüphem yok."

"Bunu bilmen güzel." Anında duygu değişimi geçirdi. "Çünkü bir daha o lavukla seni karşı karşıya bırakacak kadar medeni olmadığımı fark ettim." Tam göz devirmeye niyetlendiğimde, "Sakın göz devirme!" diyerek yükseldi. "İyi bile dayandım."

Bana yapma dediği şeyi yapmaktan öyle zevk alıyordum ki sırf ona inat olsun diye omuzlarımı küskünce silkip sırtımı ona doğru döndüm. Konuşmasına bile fırsat vermeden ilerlemeye başladığımda arkamdan geleceğini zaten biliyordum. Beni yanıltmadı da. *Bazen yanınızdaki insanın bir*

sonraki hareketini tahmin etmek, o tahminin gerçekleştiğini görmenin huzurunu yaşamak isterdiniz. Bu konuda da şansım dönmüştü.

Sarp, "Önümden kalçanı sallaya sallaya yürü, vurunca da ben suçlu olayım," dedi kısık bir sesle. Arsızlık yapmaktan geri durmuyor ama başkalarının duymasından da kaygılanıyordu. Dünya yıkılsa bu adam yine arsızlık yapmaya devam ederdi.

"Hayırdır?" diye sordum aniden ona dönerken. Bu hareketim karşısında beklemiyormuş gibi afallayarak bir adım geri çekildi. "Her önünden yürüyenin kalçasına mı vuruyorsun sen dingil?"

Sarp gür bir kahkaha atarken yanağımdan makas aldı. "Her önümden yürüyenin değil, sadece kendi karımın."

Gözlerimi kısarak ona baktığımda, "Aksini zaten söyleyemezdin," dedim. "Çünkü henüz çıldırmış halimi görmedin."

Beni baştan aşağı süzerken ıslak çaldı. "Allah kahretsin ki çok seksisin bebeğim. Canımla tehdit ettiğinde bu kadar etkilenmem hiç normal değil."

"Manyaksın çünkü," dedim vurgulu bir tonda. "Bir manyakla evlendiğim için ben daha manyağım."

"Harika bir çift olduk o yüzden." Yüz bulmuş gibi aramızdaki mesafeyi kapatıp bir elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Ona direnmemiştim çünkü onunla kala kala ben de temas delisi bir kadına dönüşüyordum. Sarp'ın sıcaklığını hissetmek hoşuma gitmeye başlıyordu. "Şimdi gidelim de daha da harika olalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Buradaki sığınağıma," dedi dış kapıya doğru bizi ilerletirken. "Annem ailesine rest çekip geldiği için Türkiye'ye bir daha dönememiş. O dönemeyince biz de gelemedik. Ben de annemi üzdükleri için buralara sinir olarak büyüdüm sanırım. Hiç gelme merakım olmadı ama diğer yandan bu kültürle büyümeyi de seviyordum. Annem kültürüne ve geleneklerine çok bağlıydı."

"Belli oluyor. Siz İtalyan'dan çok Türk'sünüz."

"Öyle. Babam da anneme saygı duyan biri olduğu için bu konuda rahattık. Yine de gelmeyi düşünmedim ta ki Mehir'i tanıyana kadar," dediğinde tek kaşım havada ona baktım. "Mehir'in yardıma ihtiyacı vardı. Yıllar önce kız kardeşi darp edilmiş bir abi olarak ona sırtımı dönemedim. Bu yüzden gelmek zorunda kaldım. Geldiğimde de buraları sevdim, bu yüzden bir sığınak yaptım kendime."

"Evin var ama... Ondan ayrı bir şey mi?"

"Ondan apayrı bir şey," dedi. "Zaten konum olarak bile uzak ondan. Kimsenin bilmediği, gitmediği bir yer."

Dışarı çıktığımızda soğuk havayı hissetmemle irkilmem bir oldu. Bu yüzden sıcak teninden ayrılmak istemiyordum ama duyduğum şeyle karşı karşıya durmak zorundaymışız gibi hissederek geri çekildim. Sarp çekilmemden memnun değilmiş gibi kaşlarını çatarken, "Kimse gitmedi mi?" diye sordum. "Bilmiyorlar bile mi? O zaman benim ne işim var ki?"

"*Cara mia*, sen benim karımsın." Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. Bu kızgınlığın yine benim yerimi bilmiyor oluşum yüzünden olduğunu düşünmek açıkçası hoşuma gitmişti. Kimse beni bu kadar düşünmemişti sonuçta. "Elbette benim olan senindir. Benim yerim, senin yanındır."

"Russo olmanın ayrıcalıklarına yavaş yavaş bayılmaya başladım," dedim cilveli bir edayla. Sarp hafifçe sırıtırken, sırtımı ona doğru dönüp ilerlediğim sırada konuşmaya devam ettim. "Yakışıklı bir adamla yatıp kalkıyorum, harika ebeveynlere sahip olan kocam sayesinde yıllar sonra cidden aile huzuru hissediyorum, evde bıcır bıcır cep boy bir insan var, arabam da oldu... Maşallah gerçekten."

Muzip sesi duyuldu yanımdan. "Yakışıklı kocamdan sonrasını dinlemedim ama haklısındır diye düşünüyorum."

Ona göz devirirken, "Sence kar yağar mı?" diye sordum. "Keşke yağsa." Arabanın önüne geldiğimde Sarp arkamda bir duvar gibi durmuş, ellerini iki yana doğru açarak bedenimi tamamen kapatmıştı. Büyük ihtimalle eteğimin yukarı doğru çekileceğini bildiği için önlüyordu. "Ne zaman kar yağsa yalnız başımaydım..."

"Yağar bence, kar soğuğu var." Saniyeler sonra o da sürücü koltuğundaki yerini aldı. "Eğer ruh eşiysek bu gece kar yağacak."

Tek kaşım havada ona bakarken hafifçe yan döndüm. "O ne demek şimdi?"

"Totem yaptım işte."

"Böyle şeylere inanıyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"İnanmıyordum," dedi sakin bir sesle. "Ama hayatına medet umduğun birileri girince bunlara bile inanır oluyormuşsun."

Tamamen yan oturarak bir elimi onun yanağına doğru götürdüğümde işaret ve ortaparmağımın tersiyle yanağını sevdim. Sarp yola odaklandığı için bu hareketime yalnızca tebessüm etti. "Sen burç uyumumuza da bakmışsındır o zaman."

"Burçlar uyumlu mu oluyor?" diye sordu ciddi bir tavırla. "Ondan haberim yoktu. Bir ara bakarım." Tekrar önüme dönerken başımı hafif eğerek

ildüm. Sarp'ın her şeyi ciddiye alarak tepki vermesi bana fazlasıyla komik yordu. Aslında tatlı bulduğum için komik geliyordu. "Neden gülüyor-

Gözucuyla ona baktım. "Ağlayayım mı?"

"Hayır, sen hep gül." Sadece önüne bakarken gözlerini kıstı. "Ama şu an enimle dalga geçiyorsun. Biliyorum."

"Rahatsız mı oldun?"

"Aslına bakarsan..." Düşünceli tavrıyla bakışlarımı ondan ayıramadım. Olmadım. Karımsın sonuçta. Devam et."

"Senin karın olmak da her kapıyı açıyor maşallah."

"O kapılar sadece sana açılıyor," dediğinde içimde kısa çaplı bir sevinç yaşandı. İnsanlar size özel olduğunuzu söylerlerdi ama özel hissettirmezlerdi, bazı insanlar ise hissettirir ama dile getirmezdi. Belki de yediremezlerdi ama Sarp Luca Russo ikisini de yapmaktan gocunmayan, hakkını veren bir adamdı.

"Nereye gidiyoruz tam olarak?" diye sordum yola odaklanırken. İstanbul'u çok iyi bildiğimi söyleyemezdim fakat az çok nereye, nasıl gidileceğini bilirdim. Sarp'ın gittiği yerler bildiğim yerlerden değildi. Aksine o ilerledikçe daha ıssız bir yola sapıyorduk sanki.

"İstanbul dışında kalıyor. Buna rağmen sizin şirketle arasında yarım saat var. Tuhaf biraz."

"Bizim şirket çok İstanbul içinde kalmıyor ondandır," dedim alaycı bir sesle. "İstanbul'da yaşamanın ilk kuralı; sana uzak kalan her yer İstanbul dışında kalıyordur."

"Sanırım öyleymiş," dediğinde onun sesinde de alaycılığın izleri vardı. Bu sırada gözüm iki yol ayrımından Sarp'ın saptığı yerle bizi karşılayan sıralı ağaçlara çarptı. İki tarafı ormanlık bir alanın tam ortasındaki ana yoldan ilerliyorduk. Zaten şirketten çıktığımızdan beri ormanlık bir alandan ya da ana yoldan ilerlemiştik. Şehrin merkezinden uzakta olmamız belki de daha hızlı gitmemizi sağlıyordu çünkü ara sokaklar olsun, meydan olsun hep sıkışık oluyordu. "Birkaç dakika sonra duracağız ama ben senin gözlerini kapatacağım."

"Gözlerimi mi kapatacaksın?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sebep?"

"Sürpriz olmasını istiyorum," derken arabayı yavaşça yol kenarına yaklaştırıyordu. Etrafa baktığımda belli olan bir şey yoktu zaten. Zifiri bir karanlık vardı hatta. Bu şartlarda gözümü kapatmak anlamsızdı zaten göremezdim. "Etrafın karanlık olmasına bakma. Gideceğimiz yer aydınlık. Bu yüzden kapatacağım."

"Sarp kapatmasan mı?" diye sordum tereddüde. "Ben hiç hoşlanmam öyle şeylerden. Kötü bir şey bence. Gözüm kapalı ve yürüyorum falan. Nereye bastığım belli de değil..."

"Bana güvenmiyor musun?" diyerek sözlerimi böldü. "Hemen arkanda olacağım. Gözlerini ellerimle kapatacağım zaten. Senin yanlış yola sapmana izin verir miyim?"

"Vermezsin," dedim yerime sinerken. Beni iyi yerden vurduğu için bahanem kalmamıştı, bu yüzden sadece kabullenmekle kaldım. Sarp'a en az bir zamanlar abime güvendiğim gibi güvenmeye başlıyordum. Bu güven, birini öldürsem ilk onu ararım çünkü büyük ihtimalle sorgulamadan beni kurtarır güveniydi. Belki de en tehlikelisiydi.

Dakikalar sonra araba yolun kenarında durduğunda tekrar etrafı izleme ihtiyacı hissettim. Bu sefer diğer gördüklerimden ayrı olarak durduğumuz yerde bir patika vardı. Sanırım bu yolu izleyerek bulacaktık gideceğimiz yeri. Yani Sarp izleyecekti. Malum benim gözüm kapatılacaktı. "Sarp bir daha mı düşünsen?"

Düşünmedi. Sadece el frenini kaldırıp kemerini çözdü. Ben de kaderime yenik düşerek kemerimi çözüp olduğum yerde onu bekledim. Aslında hiç inesim yoktu. Bu durum beni biraz geriyordu ama Sarp o kadar istekliydi ki onu bozmak istemiyordum. Saniyeler sonra Sarp, benim olduğum tarafa gelerek kapımı açtı. Elini uzattığında huysuz bir tavırla ona baksam da elinden destek alarak arabadan indim. Sarp dünden hevesliymiş gibi hemen arkama geçip eliyle gözlerimi kapattı.

"Hemen o kürek gibi elinle kapattın gözlerimi ya," diyerek söylendim sinirle. "Geç kaldın, koş kaçırma."

"Amma söylendin," dediğinde sesi gayet rahat geliyordu. Gözlerimi kapattığı elini iyice bastırarak geriye doğru çekilmemi sağladığında sırtım onun sert gövdesine yaslandı. Sıcak nefesini kulaklarımda hissetmek aslında gerginliğimi almıyor değildi fakat diğer yandan karanlıkta, önümü görmeden yürümenin gerginliği de bazen kendisini hatırlatıyordu.

"Sarp gecenin bu saatinde gözlerimi kapatmışsın ilerliyoruz ormanda," dedim sanki görmeyen ben değil de oymuş gibi. Topuklarımın ikide bir zemine saplanmasıyla iyice sinirim bozulmuştu. "Ya ben o kadar hazırlandım, giyindim. En güzel ayakkabımı giydim... Bunun için mi? Ormanda çamura batsın diye mi?"

"Gittiğimiz yeri gördükten sonra böyle demeyeceksin."

"Görürsem tabii. Malum gözlerimi kapattın." Huysuz bir tavırla söylenirken bir elimi onun gözlerimin üstündeki eline atıp sıkıca tuttum. Şu

an ona temas etmezsem dengemi tamamen kaybedebilirdim. "Sarp ya kurt varsa?"

"Yoktur, Sidem," dedi ciddiyetle. "Varsa da uyuyordur herhalde. Bu saatte ne işi var?"

"Kurt uyudu sanma, Sarp Luca Russo. Bir yerlerde *Ölürüm Türkiyem** atağı geçiriyor olabilir."

"Ee ne güzel işte, biz de Türk'üz zaten. Kan çeker bize bir şey yapmaz," dediğinde sesindeki rahatlık sinirimi bozmuştu.

"Sen İtalyan'sın yalnız."

"Hayır, ben Adanalıyım," diyerek karşı çıktı. "Yüzde otuz beş falan İtalya. Kalanı Adana."

"Tamam kurt en son seni yiyecek, Sarp. Tamam yetiştin. Geldin kırk yaşına zaten yaşayacağını yaşadın, hâlâ hayatta kalmaya çalışıyorsun. İnsan bazen edebiyle ölmeyi bilmeli." Eline bir çimdik attım. "İnsan bazen edebiyle karısını sinir etmemeli."

"Edep ne yavrum?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Yeniyor mu?"

"Yavrun batsın senin, ne bitmez yolmuş!" Normalde hemen bitecek yol, sanki inadıma uzuyormuş gibi hissettiriyordu. Küçüklükten beri en nefret ettiğim şeylerden biriydi bu göz kapatma işi. Abim ve ablam körebe oynamak istediklerinde mızıkçılık yaparak dışlanmayı göze alır, yine de gözümü kapattırmazdım. Bilmiyordum, beni huzursuz eden bir şey vardı bu konuda. Hatta her gün şükür sebebim oluyordu gözlerimin görebiliyor olması. Şimdi sırf Sarp için kabul etmiştim.

"Geldik ama ayakkabılarını çıkarmam lazım. Bu yüzden elimi çekeceğim ama gözlerini açmayacağına inanmak istiyorum..."

"İnanıyor musun peki?" diye sordum merakla. Bunu kötü niyetten değil, cidden saf bir meraktan sormuştum.

"İnanıyorum," dedi keskin bir sesle. "Senin bana inandığın gibi."

Beni iyi yerden vurmuştu. Bu yüzden sadece omuz silkerek gözlerimi yumdum. Saniyeler sonra Sarp'ın elinin baskısının gittiğini hissettim, hatta gözlerim açılacak gibi de oldu ama kendimi tuttum ve gözlerimi açmadım. Korkuyla iki elimi de gözlerime bastırdım. Sarp bana güveniyor olsa da ben kendime güvenemiyordum, bu yüzden kapatmam ikimiz için de hayırlı olacaktı. Gözlerimi sımsıkı kapattığım sırada ayak bileklerimde Sarp'ın ellerini hissetmemle irkildim. Tuhaf bir duyguydu görme yetin yokken teninde başka elleri hissetmek... Sarp olsa bile tuhaftı. "Kaldır bakalım ayağını," dediğinde hafifçe kaldırdım. Ayakkabımı çıkarıp bileğimden tutarak bir üst

* Mustafa Yıldızdoğan'ın şarkısı.

basamağa basmamı sağladı. Diğer bacağıma vurduğunda onu da kaldırmamı istediğini anladım.

"Ben fatto figlia mia," dediğini duydum doğrulmadan önce. Ellerinin omuzlarımdan tutmasını hissetmemle artık gitme vakti olduğunu da anlamam bir oldu. Bu yüzden rahat bir nefes verdim. Önce bir kilit sesi duyuldu. Ardından Sarp beni ittirerek içeri girmemi sağladı. Birkaç adımdan sonra, "Tamam, açabilirsin gözünü," dedi.

Gözlerimi açar açmaz nerede olduğumu ne yazık ki idrak edemedim çünkü baş dönmem daha ağır basmıştı. Gözlerimin önünden siyah toz bulutları geçiyor, zihnim sanki onları takip etmem gerekiyormuş gibi kafamı daha da karıştırıyordu. Görüşümün netleşmesini beklerken birkaç dakika olduğum yerde gözlerimi ovuşturdum. Etrafı seçmeyi denedim. Farklı bir yerdeydim, bu kesindi ama tam olarak nasıl bir farklılık olduğu kesin değildi. Son bir kez daha gözlerimi kırpıştırıp etrafı incelemeye koyuldum.

Tahmin ettiğim gibi ormanın tam ortasındaydık fakat tahminlerime uymayan şey; bir kulübede olmak yerine dört bir yanı tamamen camdan oluşan, sadece iskeletinde siyah demirlerin bulunduğu kış bahçesi modelinde, büyük, ev sayılabilecek bir yerde olmamızdı. Sarı loş bir aydınlatmanın hâkim olduğu bu yerde, sadece bir adım atmamla altımdaki ahşap zemin gıcırdadı. Etrafa iyice bir baktığımda pek bir eşya olmadığını gördüm.

Çift kişilik geniş bir yatak vardı. Bu, Sarp'ın keyfine düşkün oluşu sebebiyle çift kişilikti emindim. Yoksa kimseyi getirmediği, getirmeyi de düşünmediği yere bu kadar büyük bir yatak almanın anlamı yoktu. Yatağın hemen yanında bir dolap vardı ama bu dolap onun bacakları kadardı. Evdekinden çok daha küçüktü. Yatağın biraz ilerisinde kalan dikdörtgen geniş jakuzi, onun da ilerisinde olan daha lüks kaçan bir odun sobası benim için klasik detaylar gibi gelmişti. Asıl ilgimi çeken, köşedeki gövde kısmı dahil her yeri siyah olan teleskoptu.

Arkama doğru döndüğümde çalışma masasını ve kitaplığı fark ettim. Sarp kalçasını masaya dayamış bir halde kollarını göğsünde birleştirip beni yüzünde bir tebessümle izliyordu. "İşte benim sığınağım."

"Sığınak mı?" Hem geldiğim yerin güzelliği hem de Sarp için özel oluşu beni mest eden detaylardı. Hangisi daha ağır basıyordu emin değildim. "Burası huzurlu hissettirdiği için cennet."

"Bu cam duvarlar yerlerini kime kaptırmışlar görsünler istedim," dediğinde gözleri üzerimdeydi ve buna kayıtsız kalmak çok zordu. Onu sıklıkla beni hayranlıkla izlerken yakalamıştım ama bu sefer gözlerindeki ışıltı çok

Aferin benim kızıma. (İt.)

başkaydı. Burada olmamdan mutluluk duyuyordu. Çocuksu bir mutluluktu sanki bu.

"Açıkçası şu an çok mutlu oldum. Hem buraya gelecek kadar özel olduğum için hem de böyle bir güzelliği görebildiğim için," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken. Sarp beni, ben de etrafı izlemeye koyuldum iyice. Her yere dokunmak, keşfetmek istiyordum. Burası bana herkesten uzakta, sanki bu dünyanın dışında bir sığınakmış gibi gelmişti tam şu an. "Ama neden bugün beni buraya getirdiğini anlayamadım. Yani... günlerdir buradayız ama hiç lafını açmadın."

"Aslında hep aklımdaydı ama ailen bizi rahat bırakmıyordu. Yapamayacağım bir şeyin sözünü vermiş olmak istemedim." Teleskopa doğru ilerlememle Sarp da adımlarını bana doğru attı. "Aynı zamanda bu gece gelmemiz daha iyi oldu. Ayrı bir anlam kazandı."

"Neden?" diye sordum parmak uçlarımı teleskopun gövdesinde hafifçe gezdirirken. Küçüklükten beri bu tarz şeylere ulaşmak bana zor gelirdi. Bu yüzden merakım artar, bir okul gezisi olsa da gidip görsem diye beklerdim. Büyüyünce hevesim kalmadı ama. Benim büyüyünce hiçbir şeye hevesim kalmamıştı aslında.

"Yıldızların yandığına inanmadığını söyledin," dediğinde bir adım arkamda olduğunu tahmin edebilecek kadar sıcak nefesi ensemden bir ürperti yaymıştı.

Hâlâ o mevzuda oluşu biraz şaşırtsa da umursamaz durmak adına sadece omuz silktim. "Çünkü yanan bir şeyin bu kadar parlak olacağını düşünmedim."

Yanmak parlak değildi çünkü sonunda nihai bir karar vardı; *yok olmak*. Yanan şey bir gün kül olurdu ve kül olan her şey solup gider, ardından sonsuzluğun ışığında yok olurdu. Yıldızlar parlıyordu. Hem de gecenin karanlığına inat, aydınlatacak kadar parlıyordu. Yol gösteriyordu... Yanmış bir şeyden çok daha fazlasıydı onlar. Bu yüzden inanmıyordum.

Çenesini omzuma koyduğunda konuşmaya başlamasıyla huylandım. "Senin için yanmak ne anlama geliyor?"

"Kül olmak," dedim hiç düşünmedim.

"Peki kül olmak?"

Başımı hafifçe kaldırıp gökyüzüne doğru baktım. Teleskopun mercek kısmının bittiği yerdeki cam, alt ve üst olarak ikiye ayrılmıştı. Diğerlerine göre daha kolay açılabilirdi. "Gökyüzüne karışmak."

"O zaman gökyüzüne karışmış yıldızların yandığına neden inanmıyorsun?" diye sordu meydan okuyan bir tavırla. Aslında dakikalardır meydan

okuduğunun farkındaydım ama bu kadar keskin bir şekilde belli edişi ilk kez olmuştu. "Belki de içinde yanan yıldızlar da vardır."

"Böyle ihtimallerle yaşanır mı, Sarp Luca?" Başımı sağ omzuma doğru eğerek yan baktığımda onu görüş açıma aldım. O da az önce benim yaptığım gibi sadece gökyüzüne bakıyordu. "Tümevarım yapıyorum sadece."

"Yaşanmasaydı o gün elinde telefonla numaramı deneyen bir sen olur muydu, Sidem?"

"Neden şu an düşüncelerimi değiştirmeye çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?" diye homurdandığımda bir koluyla belimi sararak bedenimi kendininkine yaslamamı sağladı. "Bence bayağı bayağı böyle yapıyorsun. Bilemedim şu an." Sadece onu sinir etmek için söylemiştim ve kısık kıkırdamasına bakılırsa bence gayet de amacıma ulaşmıştım fakat eminim Sarp'ın buna da lafı vardı. Sadece sıralamak için soluklanıyordu.

"Hayır, sadece asıl istediğinin ne olduğunu göstermeye çalışıyorum."

Huysuzlukla burun kıvırdım. "Sen benim asıl olarak ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Sidem," dedi önce. O an gardımı kuşanmam gerektiğini anladım. "Sen aynada gözlerine bir dakikadan fazla baktığında gerçek isteklerini görmekten korktuğun için kafanı hemen başka yöne çevirirken, ben senin gözlerine bir dakikayı beşe katlayacak bir sürede bakıyorum." Söylediklerinin şaşkınlığıyla geri çekilerek ondan uzaklaştığımda diretmeyip bıraktı. Ellerini cebine atıp bana bakmaya devam etti. "Seni, senden daha iyi tanırım demiyorum ama gözlerinin içine uzun uzun bakmaktan korkmayıp ne istediğini anlayabiliyorum."

Sarp'ın üzerimde beni o anın içinden çıkarıp üzerimde mistik bir baskı uygulayacak etkisi vardı. Ona bakmak, uzun uzun dalmak benim gibi dikkat dağınıklığına sahip bir insan için bile oldukça kolaydı. Ona uzun uzun bakarak yolumu bulabilirmişim gibi hissediyordum. Çünkü o beni anlıyordu. Beni en çok Sarp anlıyordu hatta.

"Şu an yıldızların yandığına inanmak mı istiyorum?"

"Şu an yıldızların yandığına inanmak istiyorsun çünkü sen, ailenin bir yıldızın altında buluştuğuna inanıyorsun," dediğinde tokat yemişim gibi hissettim. Bu aslında bazen beni yoklayan ama kimsenin bilmediği sırrım olan bir gerçekti. "Ve onlar bir yıldızın altında sadece parlıyor, yanmıyor, böylelikle hasar almıyor gibi görüyorsun. Sen aslında yıldızların yanmadığına inanıyor değilsin, yandığına inanmak istiyorsun ama aksini söyleyerek kendini umutlandırmıyorsun."

Korkunç bir düşünceydi bu ama bazen ailemin her şeyin içinden sıfır zararla sıyrılması zoruma gidiyordu. Ben sanki onlara karşı geldiğim, onlar gibi olmadığım içim mutsuzdum da onlar bu dünyada her zaman kazanacaklarmış gibi hissediyordum. Üstelik yaptıkları bana bu kadar saçma geliyorken onların kazanmasını yediremiyordum. Bu yüzden onlar da yansın istiyordum. Hiç değilse babam anlasın, bir karma yaşasın da gerçeği görmüş olsun diyerek dilekler diliyordum. Onlar kendilerine Kutupyıldızı diyorlardı. Öylelerse ben neden kaybolmuş hissediyordum?

Utana sıkıla, "Bencilce, değil mi?" diye sordum. "Sonuçta onlar ailem..."

"Değil," dediğinde sesindeki samimiyet kendimi daha az kötü hissetmeme neden oldu. "İnsan en çok ailesine kızarmış bu hayatta çünkü bir tek onu değiştiremezmiş. Aile kaderin derler hep hatta. Bu yüzden senin bu öfken asla bencilce değil."

"Söylediklerine hak veriyorum, bir yer hariç." Sarp merakla bana bakarken dudaklarım kıvrıldı. "Aile değişir. Ben değiştirdim, oradan biliyorum."

Sarp bu dediğimle başını eğdiğinde kıvrılan dudaklarım yerini derin bir tebessüme bıraktı. Sarp'ı mutlu etmek iyi hissettiriyordu çünkü karşılıklı olduğunu bilmekle ne üstüme ben enayiymişim hissi çöküyordu ne de ona mahcup olabileceğim bir durum kalıyordu. Lerzan Hanım'ın bana ilk gün dediği gibi iyi bir evliliğin en iyi yanı eşit olmaktı.

"Ee," dedim biraz da olsa içine düştüğüm buhrandan sıyrılmak adına. Arkamdaki teleskopa doğru döndüğümde Sarp yanımda belirdi. "Yıldızların yandığına inanma vakti mi?"

"Bakalım seni ikna edebilecek miyiz?" dediğinde bir dizinin üstüne çöktü. Bu hareketiyle kaşlarım çatılsa da diğer dizini de kırmasıyla teleskop için olduğunu anladım. Ben de onu taklit ederek iki dizimin üstüne çökmüş bir halde çömeldim. Sarp teleskopla ilgili bazı ayarlamalar yaparken konuşmaya devam etti. "Bazı yıldızların ömrü vardır. O süre dolunca, uzunca bir süre normalden daha parlak olurlar ve sonunda patlayıp kaybolurlar. Yani senin deyiminle yanarlar."

"Parlamak da yanmak aslında," dedim dalgınlıkla. "Işığı yak deriz mesela. Parlayan her şey yanıyordur ama benim beklentim daha farklı sanırım."

"Herkesin sözlüğündeki anlamları hisleri belirliyorsa demek," dedi bir gözünü kapatıp diğerini teleskopun göz bölümüne koyarken. Birkaç saniye bakıp odak kısmını çevirerek ayarlamalar yaptıktan sonra geri çekildi. "Geç bakalım."

Hevesle yerimde yükseldiğimde Sarp tam benim önüme gelecek şekilde göz kısmını hizaladı. Kendisi dizlerinin üstünde ilerleyerek arkama

geçtiğinde bu haliyle de benden oldukça uzun kalıyordu. Onun yönlendirmeleriyle ben de bir gözümü kapatıp diğerini teleskopa yerleştirdim. Aslında şu an görüşüm gayet normaldi. Yani yakın sayılabilecek bir konumda değildi. Beklentimin altında kalmıştı.

"İyi mi böyle?" diye sorduğunda ağzımdan onaylamayan mırıldanmalar döküldü. Odak kısmıyla biraz daha oynadığında yavaş yavaş gökyüzüne daha çok yaklaştı. Yaklaştıkça görüşüm bulanıklaştı fakat birkaç saniye sonra netleşen görüntüyle yıldızlar uzansam avucumda olacak kadar yakına gelmişti. "Peki böyle," dediğinde başparmağımla onu onayladım. Ardından Sarp tadını çıkarmamı istiyormuş gibi geri çekildi.

Açıkçası yıldızlar anaokulundan beri çizdiklerimize pek benzemiyordu gördüğüm konumda. Küçük noktalar halindelerdi ve etraflarından uzanan ışıltılarının çizgileri onların köşeleri gibi duruyordu. Çok fazla olduğu doğruydu ama bir tanesine odaklanmış olmak, yanıp sönen bir cisim olduğunu daha net anlamamı sağlamıştı. Hiçbir şey gördüğümüz gibi değildi, yıldızlar bile. Bazen doğrusunu öğrenmek için bilmek gerekiyordu. Görmek belki daha ikna edici geliyordu insana çünkü bilgi ezelden beri yok sayılıyordu.

Yine de öğrenmiş olduğum bir şey vardı; yıldızlar da yanıyordu. Yanıp söndükçe daha çok dikkatimi verdiğim yıldız, saniyeler sonra görüş açımdan yok olunca irkilerek geri çekildim. "Yıldızım gitti," dedim hayal kırıklığı içinde. "Yanıp sönüyordu. Aniden gitti."

"Senin deyiminle kül oldu yani," dedi Sarp sanki kanıtlamış olduğu şey için gurur duyan bir tavırla. "Yıldızlar da yanarmış."

Misilleme yapar gibi, "Hem de nasıl yanarmış," diye mırıldadım. "Yine de bir yıldızı bu kadar yakından görmek tuhaf hissettirdi."

"Ne konuda?"

"Yıldızlar göründükleri gibi değillermiş." Kastettiğim ailemdi. Bence dikkatle bana bakan Sarp da bunu anlamıştı. "Dışarıdan göründüğü gibi olmayan yıldızların aslını öğrenmek için istemek ve bir teleskop lazımmış. İkisi de kolayca ulaşılabilir şeyler. Anlıyorsun, değil mi?"

"Sorman hata. Ben seni her zaman anlıyorum."

"Sen beni anlıyorsun," diyerek onayladım onu. "Bu da kolay, değil mi?"

Başını belli belirsiz salladı. "Pek değil."

"O ne demek?"

"Seni anlamak bazen zor," dedi. "Ama bu benimle ilgili olabilir."

"Nasıl yani?"

"Herkesin bir şeyleri anlatma şekli farklıdır." Önüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına itip dikkatle bana bakmaya devam etti. "Belki de ben seni geç çözdüğüm için zorlandım."

İçimden geçen his göğsümü daraltıp iç çekmeme neden olduğunda, "Geç gördün ama erken ulaştın," diye mırıldandım. "Sen bugün sadece yıldızların yandığına değil, aynı zamanda asıl görünenin ne olduğuna, bir gün herkesin ulaşılabileceğine beni inandırdın."

"Yıldızlar göründükleri gibi mi, değil mi orasıyla ilgilenmiyorum ama." Bakışları yüzüme doğru çıkarken önce dudaklarımda takılı kaldı fakat çok oyalanmadı. Yavaşça gözlerime çıkıp tam orada durduğunda yüzümde huzurlu bir tebessüm oluştu. "Ama hiçbir zaman senin gözlerin gibi olamayacaklar. Ondan eminim."

"Hiçbir zaman mı?" diye sorabildim zorlukla. Kalbim eriyormuş gibi hissederken ne zormuş konuşmak. Oysaki bana konuşmak, sadece üzgün ve stresli olup panikatak geçirdiğimde zor gelirdi. Şimdi huzurdan zor geliyor olması nasıl bir lütuftu? Burada lütuf durumlar değil, Sarp Luca Russo'ydu.

"Hiçbir zaman," dedi kendinden emin bir sesle. "Hiçbir yıldız. En parlak yıldız olan Kutupyıldızı bile..."

"Yıldızların böyle yanıp sönmesini sağlayan neymiş biliyor musun?" diye sorduğumda merakla bana baktı. Bence biliyordu ama hevesle söylemem için rol kesiyordu. "Atmosferde değişen sıcaklıklarmış. Bu aralar benim gözlerimde sönmekten çok yanıyor ne hikmetse artık."

"Öyle mi?" Başımı aşağı yukarı doğru sallarken bir elimi omzuna koyarak yüzümü onunkine yaklaştırdım. Sarp beni şaşırtacak bir hareket yaparak yüzünü geriye doğru çekti. Hayal kırıklığı içinde ona bakarken bir yandan öfkelenmediğimi söylesem de yalan olurdu. Yani öpecek miydim emin değildim fakat yine de onun bu ihtimali düşünerek geri çekilmesiyle kaşlarım çatıldı.

"Biliyordum!" diye bağırdı coşkuyla. Gözleri bende değil, omzumun üzerinden dışarıdaydı.

"Yine neyi biliyorsun Allah'ın yaşlısı?" diye söylendim sinirle. Sarp bana cevap vermek yerine bir omzumdan sıkıca kavrayarak beni dışarıyı görebileceğim bir şekilde konumlandırdı. Ne olduğunu idrak edemeden gözüme çarpan kar taneleriyle duraksadım. Bir an camlar yüzünden hatalı bir yansıma gördüğümü düşünerek tamamen dışarı doğru dönüp gözlerimi kıstığımda seyrek olan kar tanelerinin artmasıyla emin olmuştum; İstanbul'un ilk karı yağıyordu.

Sarp'ın mutluluğunun asıl sebebini tahmin etmek zor değildi. Neredeyse bir saat önce eğer bu gece kar yağarsa ruh eşiyiz demektir demişti ve kar yağmıştı. Ama bu durum sadece onu değil, beni de mutlu etmişti. İlk kez bir işaret gönderilmişti. İlk kez bir kararımdan emin bir şekilde o yolu yürüyecektim.

"İlk kar yağıyor," dedim kar tanelerini izlerken. Öyle güzeldi ki bu görüntü beni ağlatabilirdi.

"Ve biz ilk karı beraber izliyoruz."

"Sen cidden inanıyorsun böyle şeylere," dedim şaşkınlıkla. "Yani inanabilirsin tabii ama garip."

"İlk kar efsanesi neden var, biliyor musun?" diye sorduğunda gözucuyla ona baktım. Normalde asla kar tanelerinden bakışlarımı ayırmazdım fakat işin içine o girince durum da değişiyor olmalıydı. "Kar taneleri gökten yeryüzüne düşene kadar birbirlerine hiç değmezmiş. Tam yere ulaştıklarında birleşip erirlermiş. Bu yüzden ilk kara kiminle denk gelirsek bu; onunla aynı gökyüzünden düştün, uzun ve sancılı bir yolculuğun sonunda yeryüzüne ulaşıp denk geldin, şimdi onunla birleşip sonunda da onunla eriyeceksin anlamına geliyormuş."

"Bir kar tanesi gibi saf ve masum değilim." Söyledikleri öyle huzurlu hissettirmişti ki mayışmış gibiydim. "Ama ben de gökyüzünden çakılarak yeryüzüne ulaştım. Uzun ve sancılıydı bence de."

"Ve şimdi benimle eriyeceksin, Sidem Karacahan Russo." Yüzüme doğru yaklaştığında öpmek yerine alnını alnıma bastırdı. "Ama sana yemin ederim, hiçbir zaman yalnız olmayacaksın. Yanmak, donmak ya da erimek... Her şey beraber."

"Her şey beraber," diyerek onu onayladım. "Sarp Luca Russo... Benim kurtuluşum." Yüzünden çok uzaklaşmadan ayrıldığımda tek amacım gerçekten onunla erimekti. Dudaklarında, belki de teninde erimekten bahsediyordum. Onun da istediğini biliyordum, bu yüzden yanağını diğerlerine göre daha sıkı, başparmağım tam çenesinin altına gelecek şekilde kavrayıp bana bakmasını sağladım. "Hani gözlerime baktığında ne istediğimi gördüğünü söylemiştin ya... Şimdi ne istiyorum peki?"

Gözlerime uzun uzun baktı, baktıkça sanki irislerindeki kahverengi tonu kenarlardan içe doğru daha koyu bir hal alıp virüs gibi hızla yayılıyordu. Arzunun sesi olsa tam olarak bu dağılımın titreşiminden çıkan notalarla dile gelirdi. "Şu an istediğin şeyi görürsem bunun altından kalkamayız," dedi. "Ya da düzelteyim, sen benim altımdan kalkamazsın."

"İsteklerime kulak verdiğini söylemiştin," diye fısıldadım dudaklarına doğru. Sıcak nefesimi konuşurken üflemeyi ihmal etmeyerek onu daha da kışkırtmayı hedeflemiştim ve Sarp'ın nefes nefese kalmasına bakılırsa başarılı da olmuştum. Dizlerimin üstünde doğrulduğumda onu omuzlarından ittirerek tamamen yere oturmasını sağladım. Bir bacağımı, onun sağ bacağının diğer tarafına attığımda bir bacağı iki bacağımın arasında kalmış, üstüne oturmam daha rahat bir hal almıştı. "Şimdi karşı gelecek değilsin."

"Büyük oynuyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Bunu söylerken ellerinin sırtımdan kalçama doğru gidiyor oluşu da cabasıydı tabii. Sadece ben değildim şu an büyük oynayan, o beni daha da çıldırtacak şekilde büyük oynuyordu. "Yanarız."

"Az önce yanarsak da beraber dedin," diyerek üste çıktım. "Yalan mıydı?"

"Bu kadar çabuk etki edeceğini düşünmemiştim," dedi çarpık bir gülüşle. "Ama istediğini dile getirirsen düşünebilirim."

Tek kaşım havada ona baktığımda bu durumla eğleniyor olmasıyla sinir oldum. Her ne kadar duygularımı zirvede yaşıyor olup ona ihtiyaç duysam da ona benimle uğraşma zevkini yaşatmayacaktım. Bu yüzden bacağımı kaldırıp kucağından kalkmaya yeltendiğimde Sarp'ın bir eli kaldırmaya niyetlendiğim bacağımı sabit tuttu. Diğer eli uslu durmamıştı tabii kalçamdan yavaşça yukarı doğru ilerlerken ürpermeme neden olacak kadar tahrik olmamı sağlıyordu.

"Sarp," dedim tek nefeste. "Elin rahat dursun."

Dudaklarının boynuma sürtündüğünü hissederken bir omzundan güç aldım. "Hiç uslu durası yokmuş," dedi haylaz bir sesle. "Yerinden memnun ama daha fazlasını istiyor."

"Az önce düşünmekten bahseden sen değil miydin?" Eteğimin altına giren elinin parmak uçlarının ulaştığı yer, mantıklı düşünmeme engel oluyordu. Arzu denen şeyi daha önce bu kadar net hissettiğimi hatırlamıyordum. Daha önce böyle mahrem bir yakınlaşma yaşamayan bana, sadece parmak uçlarının değmesi bile yeterli gelmiyordu.

Sarp elini çektiğinde kendimi uçurumdan düşmüşüm gibi boşlukta hissettim. Dudaklarımı bükerek ona baktığımda, iki bacağımdan da tutarak beni çekiştirip tam olarak kasıklarına oturmamı sağladı. O an hissettiğim sertlikle ağzımdan bir inleme firar ettiğinde Sarp'ın daha etkili bir şey için elini çektiğini anlamış oldum. "Sence bu halde ne kadar düşünebilirim?" diye sordu sert bir sesle. "Biraz daha düşünürsem zonklayan yerlerim patlayacak hale gelebilir."

Hafifçe sürtündüğümde Sarp dudaklarını ısırırken ben resmen titremiştim. Sanki bir elektrik akımı birleştiğimiz her yerden tüm sinir uçlarıma yayılmış gibi hissettiriyordu. En kötüsü ise biriken bir şeyler vardı. Salınmak için can çekişiyorlardı. "O zaman neye dayanarak bana meydan okuyorsun?"

Arsız bir gülüşle bana bakarken, "Patlayacak yerlerimin keyfine," dedi.

Gözlerim sonuna kadar açılırken bir elimi dudaklarına kapattığımda, bana keyifle bakarken avucumun içine dudaklarını bastırdı. "Sarp," dedim hafif bir kızgınlıkla. Diğer yandan söylediğiyle kalbimdeki tutku dalgalanmın hızlandığını hissettim. "Bir ayarın olsun."

"Sen böyle sürtünürken gel de senin ayarın olsun," diyerek karşı çıktı. "Tüm kanımı oraya çektin. Ne diyecektim başka?"

"Sen gerçekten ahlaksızsın!"

Biraz geriye doğru yaslanıp o arsız sırıtmayı yüzünden silmeden, baştan aşağı beni süzdü. Zaten kısa olan eteğim belime doğru çekilmişti fakat diğer yandan dağılmış bir haldeydim. Sertliğini biraz daha bana bastırıp, "Doğru çünkü sen şu an Hak yolundasın karıcığım," dedi imalı bir sesle.

Bir kez daha ona sinir olduğum için omzuna bir çimdik atıp, üstünden kalkmaya yeltendim fakat Sarp benden daha hızlı davranarak belimden tuttuğu gibi beni kucakladı ve ayağa kalktı. Kalkar kalkmaz beni de ayaklarının üstüne bıraktığında bir an düşecek gibi oldum. Ayağımı yerden kesti dedikleri bu olsa gerekti çünkü bacağımdan kasıklarıma kadar karıncalandığını hissediyordum. Bu his biraz canımı yakıyordu ama şikâyet edilecek türden bir yakma değildi. Aksine bir beklenti içine sokup eğer sonunu getirmezse canımı yakabilirdi. Beklentiyle ona baktığımda tek düşündüğüm bu gecenin burada bitmesini istemediğimdi.

Sarp sağ elini omzuma doğru götürerek işaretparmağını elbisemin askısına taktı. "Çıkaralım mı bunu?" diye sorarken gözlerimin içine bakıyordu. Sanki ben çıkarmayalım desem cidden çıkarmayacak, bu saatten sonrasında bile kendisini zapt ederek benimle sadece uyuyacaktı ama buna gerek yoktu. Devamını ben de istiyordum fakat sonuna kadar mı istediğimden emin değildim. Ürkek bakışlarım onu bulduğunda yavaşça başımı salladım. "Merak etme," dedi anlamış gibi. "Nerede durmam gerektiğini biliyorum."

"Ya başından durman gerekseydi..."

"O zaman dururdum," dedi düz bir sesle. Cevabıyla bakışlarım yavaşça kasıklarına doğru indiğinde bu kabarıklığın onunla aynı fikirde olduğunu sanmıyordum. Yine de daha fazla bakmamak için bakışlarımı ona doğru kaydırdığımda Sarp sol elini de diğer omzuma götürerek elbisemin

askılarını yavaşça kollarıma sürükledi. Omuzlarıma tüy gibi hafif öpücükler bırakmayı da ihmal etmedi fakat askıların sürüklenmesiyle elbise üzerimde bollaşmadı. Bunun çaresi fermuarındaydı. Bu yüzden dudakları yavaşça boynuma doğru giderken fermuarı da indirerek, elbisemin ayaklarımızın ucuna düşmesini sağladı.

Elbise tenimi okşar gibi süzülerek düştükten sonra artık karşısında, altımda sadece dantelli bir iç çamaşırıyla duruyordum. Bu benim için bir ilkti çünkü bu konuda fazlasıyla takıntılı bir kızdım. Ortaokuldaki beden derslerinde bile herkesin çıkmasını bekler öyle giyinirdim. Belli bir yaştan sonra annemden bile saklamıştım bedenimi ama Sarp'tan saklayamadım. Karşısında çıplak olmak beni rahatsız etmedi, hatta hissettiğim ıslaklık hissi bu durumun hoşuma gittiğini gösteriyor gibiydi.

"Kafayı yememek çok zor." Sarp boynumdan yavaşça çeneme doğru çıkıp dudaklarıma sert bir öpücük bırakırken aniden sağ göğsümün ucunu sıktı. Bu temasla irkilerek çekildiğimde yüzünde arsız bir sırıtışla bana bakıyordu. "Çıplak bulursan sık demiştin."

"Ya, Sarp!" diye bağırdım bir adım geriye doğru giderken. "Hayalini kurdun değil mi bugünün? Alçak seni!"

"Ben ne hayaller kurdum bir bilsen..." Ayakta olmak sanki ıslaklığımın bacaklarımdan süzülerek aktığını hissettirecek kadar yoğun olduğunu düşündürüyordu ve bu düşünceyle dizlerim titriyordu. O da zaten hiç yardımcı olmamakla birlikte daha da harlıyordu. Karşısında arzudan ürkek kalıyordum. "Aklın şaşardı."

"Aynen, benden hiç etkilenmiyormuşsun," derken kollarımı omzuna doğru atarak ellerimi ensesinde birleştirdim. Bu hareketimle göğüslerim gömleğine sürtmüş, dikleşmiş uçları canımı yakacak kadar sızlamıştı.

"Sen kendinin farkında değilsin," der demez Sarp tekrar dudaklarıma yapıştığında bu sefer daha haşindi. Dudaklarım sanki keşfedilmesi gereken büyük bir yerdi de onun keşfetmeye zamanı yokmuş gibi aceleci davranıyordu.

Karşılık vermekte zorlanacağım kadar sert hareketleri yüzünden tek yapabildiğim omzuna asılmak oldu. Altdudağım onun iki dudağının arasında hırpalanırken, Sarp'ın büyük elleri kalçamın iki yanağına yerleşerek sıktı ve bedenimi iyice kendininkine yasladı. Şu an onu zaten her zerremde hissediyorken bu mesafenin daha da kapanıyor olması iyice algımı bozuyordu. Dudakları üstümden çekilmiyordu ve elleri hatta gövdesi bile uyarılan göğüslerimi uyarmaya devam ederek parmak uçlarıma kadar titrememi sağlıyordu. Saçlarına asıldığımda inleyerek dudaklarının temasını kesti.

Bu durumdan hoşnut değilmiş gibi kalçamı sıktığında huysuzca homurdandım. "Derdin ne? Damgalamak mı?"

"Hayır," dedi fısıldar gibi. Sıktığı yeri yoğurur gibi okşarken adımlarını yatağa doğru atıyordu. "İzlerimi bırakmak."

"Görünmeyecek olması izin olmayacağı anlamına gelmez *amore mio*," dedim çarpık bir gülüşle. "Bu yüzden sanatını vücudumda yapmaktan vazgeç."

"En güzel eserimi yarıda bırakamam." Yatağın önüne geldiğimizde omzundaki kollarımı ayırıp bir elimi onun kalçamdaki ellerinden birinin bileğine götürdüm. Bırakması için hafifçe ittiklediğimde bu isteğimi geri çevirmedi. Ayaklarım yeri bulduğu an, etrafımızda dönmemizi sağlayarak Sarp'ın sırtını yatağa çevirecek şekilde bir konuma getirdim. Üstten bakışlarının bir saniyesini bile kaçırmayarak gözlerinin içine bakarken, bir elimle omzundan iterek yatağa düşmesini sağladım.

"Sana daha fazla yükselemem," dediğini duydum alayla. "Çünkü bazı uzuvlarıma bolca ihtiyacımız olacak. Acıdan kopmasını istemeyiz, değil mi?"

Bir dizimi yatağa bastırdım ve Sarp'ın yatağa yasladığı elinin yanına düşmesini sağlarken, üzerine doğru eğilerek dudaklarımızı birleştiren ben oldum. Sarp'ın elleri bastırdığım çıplak bacağımda gezinmeye başlayınca geri çekilerek, "Hem de hiç istemeyiz," dedim.

Göğüs uçlarımda sürtünmenin etkisiyle hissettiğim sızı, tam Sarp'ın önünde diz çöküp iki bacağının arasına sindiğimde yüzümün buruşmasına sebep oldu. Sarp geriye doğru yaslandığı yerden dik bir konuma gelip bana bakarken, bir eli önce çenemi kavradı. Her zamankinden daha sert kavradığı çenemi kaldırarak ona bakmamı sağlarken, eli bu sefer yavaşça boynuma doğru gitti. Dokunduğu hiçbir yerde nazik olmayacak şekilde sıkıyor olmasının içimde uyandırdığı hisleri görse iki katını yapardı. Karşımda dev gibi duruyordu zaten. Eminim öyle bir kaygısı da yoktu fakat son dokunuşunu, diğerlerini nazik kılacak şekilde göğsümü sıkarak yaptı.

"Sızlıyor, değil mi?" diye sordu otoriter bir sesle. Şu an tüm heybetiyle bana üstten bakıyor oluşu bile normalden daha küçük hissetmemi sağlamıştı onun karşısında. İnlememek için dişlerimi sıkarken başımı salladım. Her şey fazla dolu hissettiriyordu. "O sızının iki katını güzelliğin sayesinde her zaman hissediyorum."

Dilimi kuruyan altdudağımda gezdirirken, "Sanırım benden de bunun intikamını alıyorsun," diye mırıldandım canhıraş bir ses tonuyla.

---

* Aşkım. (İt.)

Ninova

"*Sı*," dedi kısık bir sesle. Şu an sesi bile aramızdaki çekime ayak uydurabilecek kadar karizmatik çıkıyordu. Gözlerinin içine bakmaya devam ederken ellerim yavaşça pantolonun üzerindeki kabarıklığa doğru gitti. Sarp sanki benim cesaretim yokmuş gibi bileğimden tutarak elimi daha da bastırdı. "Ama böyle devam edersen tam şu an boşalabilirim."

"Bu kadar erken mi?" Titreyen ellerime rağmen dilimin cesaretine diyecek yoktu. Altımda büyüyen kabarıklığı sanki içimde beni alaşağı edecek hislere neden olmuyormuş gibi kafa tutarken ne güzeldi dünya. "Hayal kırıklığına uğradım."

Bir eliyle yanağımı avuçladı ve hafifçe okşarken konuştu. "Eğer fermuarımı çözersen bu hayal kırıklığını alabilirim."

"O kadar eminsin," dedim göz kırparken. "İddialı oluşunu sevdim."

"Sevdiğinin farkındayım," dedi imalı bakışları yavaşça belimden daha aşağılara doğru giderken. Islaklığımın o da farkındaydı ve bu, nedensizce az önceki cesaretimin aksine utanmama sebep oldu. Yine de bozuntuya vermemek için biraz daha doğrulup, bir göğsümün onun bacağına yaslanmasını sağlayarak iki elimi kemerinin tokasına götürdüm.

Korkuyu her zaman anlardım, kaygıyı da. Bolca yaşamıştım çünkü ama arzudan titremek hiçbirine benzemiyordu. Ellerim ne çizgiler çekmişti benim. İnsanların cetvelle çektiklerini bile tekte çekerlerdi hatta. Titremezlerdi hiç. Bedenimde her yer bir duyguya tepki verirdi ama şu ellerim titremezdi. Kalbim titrerdi hatta. Bazen derdim ki keşke ellerim titreseydi... Ama tam şu an keşke kalbim titreseydi de ellerim kemer tokasını açmaya çalıştığımda bile bana zorluk çıkarmasaydı diyordum.

"*Fanculo!*" Söylediğiyle eşzamanlı olarak kollarımın altından kavradı. Kendimi kemerini bile çıkaramadan aniden yumuşak zeminin üstünde, saçlarım beyaz çarşafa yayılmış bir halde yatarken buldum. "Eğer biraz daha o şekilde sürtmeye devam etseydin her an boşalıp rezil olabilirdim. Önlem aldım diyelim."

Kollarımı belinden sırtına doğru çıkararak o sert cüssesini üstüme bastırmasını sağladım. "Kemeri açamayıp sana eziyet ettim, değil mi?" diye sorarken dudaklarımı büzdüğümde kısa bir öpücük bıraktı. "Aslında yapıyordum..."

"Zor bir kemer takmışım ondan. Normalde bu kadar sert olmazdı tokası, ben bile zor çıkarıyorum."

"Öyle mi?" diye sordum beklentiyle. "Göster o zaman nasıl çıkardığını..."

---

* Sikeyim. (İt.)

"Sana şov yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu muzip bir tavırla dizlerinin üstünde doğrulurken. Ben hâlâ serpilmiş bir halde uzandığım yerden onu izliyordum. "Bunu herkese yapmam ama."

"Ben senin karınım!" diye çıkıştım sahte bir öfkeyle. "Ayrıca kemerini nasıl çözdüğünü öğrenmek için istiyorum. İleride bunu tekrar yaşamak istemeyiz, değil mi?"

"İleride bu ana çok geleceğiz yani?"

"Bu geceki performansına bağlı kocacığım. Eğer memnun kalırsam neden olmasın?"

"İyi, seni memnun edelim o zaman," dediğinde gözlerinin içinde yanan ateşi gördüm. Öyle büyülü kıvılcımlara sahipti ki o ateşin içinde onunla yanmak istiyordum. Normalde olmaz, yapmam dediğim her şeyi yaptıracak kadar cezbedici, bir günah gibi içine çeken gözleri bu geceyi daha da dolu bir hale getiriyordu. Kalbim dışarıdan duyulacak kadar hızla atarken ortamdaki tek ses, sobadan çıkan çıtırtılar ve nefes alış verişlerimizdi. Ardından Sarp'ın kemerinin tok sesi yükseldi. "İşte böyle."

Düğmesine eli gitmeden, yattığım yerden doğrulup bir elimi elinin üstüne atarak engel oldum. "Kemeri göstermeni istemiştim. Gösterdin. Gerisini ben halledebilirim."

"Sidem," dedi tek nefeste. "Bu gece bana bir şeyler-"

"İstiyorum ama," diyerek sözlerini böldüm. "Hem sekste-"

"Biz seks yapmıyoruz."

"Ee, sevişiyorsak daha iyi işte." Dizlerimin üstünde doğrularak onunla karşı karşıya geldim. "Bu gece sevilen tarafın sen olmanı istiyorum."

"Asıl sevişmekte her şey karşılıklıdır."

"Sonra sen de beni seversin..." Ona biraz daha yaklaşarak daha fazla konuşmasına izin vermemek adına dudaklarımızı birleştirdim. Sarp elini saçlarımın arasına daldırıp avucunun içinde toparlayarak sımsıkı tutarken, benim elim de onun düğmesine doğru gitti. Pantolonun düğmesini açıp fermuarını indirdiğimde rahat bir nefes vermiştim fakat çok giyinik oluşu sinirimi bozuyordu. Bu yüzden tenimde arsızlıkla gezen ellerine rağmen gömleğinin ilk düğmesini çözmeyi başarabildim. "Fazla giyiniksin."

"Bence sen de fazla giyiniksin," derken onun da bir eli aramızdan kasıklarıma doğru gitti. Aklımdaki şeyi yapacağının düşüncesiyle kalbim heyecanla tekledi. Benim aksime o düşündüğümden daha fenasını yaparak iç çamaşırımın ön kısmını kavrayıp yukarı doğru çekmiş ve ince bir ip olup hassas olan bölgemi yakacak kadar derin bir baskı yapmasını sağlamıştı.

Ağzım sonuna kadar aralanırken dudaklarımdan çıkan kesik bir inlemeyle başımı omzuna düşürdüm. "Sarp," diyebildim zorlukla. Onun karşılığı ise daha sıkı bir şekilde tutarak çekiştirmesi oldu. Bir an cidden gözlerimin kararddığını, hatta zevkten öleceğimi hissettim. "Biraz..."

"Biraz geri çekil mi?" Kışkırtıcı ses tonunun ardından ellerinin baskısını gevşettiğinde, boşluğa düşmemle ağzımdan itiraz dolu mırıldanmalar döküldü. Erkeksi kıkırdaması kulağımı doldururken iyice omzuna yaslanmamla dudakları yanağımda gezinerek iyice aklımı bulandırdı.

"Lütfen," diyerek sızlandım.

"Daha açık olmalısın."

Omzunu hafifçe ısırıp geri çekildim. "Dul kalmak ister misin?" Mesajın yerine ulaştığını, aniden yukarı doğru çekiştirdiği iç çamaşırımın dizlerimin yataktaki baskısını kesecek kadar keskin oluşuyla anladım. Hassasiyet sebebiyle tam şu an bir bez parçasının bile canımı dehşet yaktığını hissetmek aynı zamanda içimdeki zevki harlıyordu. "Evet!"

"Hoşuna gitti mi güzel karım?" diye mırıldandı kulağıma. Saniyeler sonra artık baskı yapan sadece iç çamaşırım değil, aynı zamanda onun parmaklarıydı. Soğuk parmaklarını hissetmemle ağzımdan titrek bir nefes kaçtı. "Az önceki gibi uslu olup elime geleceksin."

"Sarp," dediğimde ne istediğimi ben de bilmiyordum. Tek istediğim, artık içimde biriken şu yoğun duygudan kurtulmaktı. Sanki tam kasıklarımda biriken duygular, infilak etmek için bana yalvarıyor ama dümeni ben tutmadığım için elimden bir şey gelmiyordu. Onun insafına kalmış olmamla da bahsettiği gibi olmaktan başka çarem kalmıyordu; *uslu*. Bu yüzden daha fazlası için yalvarmak yerine eline doğru kendimi bastırdım. "Biraz daha hızlı olsan..."

*"Chi va piano, va sano e va lontano,"** diye fısıldadı hâlâ yavaş bir şekilde ovalamaya devam ederken. Bunun atasözü olduğunu biliyordum, bu yüzden ilk kez anlayacağım bir şey demişti fakat parmaklarını bile zaten en derimde hissediyorken ne kadar uzaklara varacağını düşünüyordu? Ellerinde can vermem çok muhtemeldi.

"Sağlam giden bu gece karısının kalbi durdu-" Ovalamak yerine aniden hafifçe vurmasıyla titreyerek inledim. "Az kaldı."

"O kadar erken mi?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Seni öldürürüm!" diye tısladım adeta. İnsanların da tıslayabildiğimi bu gece öğreniyordum. "Biraz daha devam edersen gerçekten!"

* Yavaş giden, sağlam gider ve uzaklara varır. (İt.)

Ninova

"Ya elimi çekersem?" Tehdit dolu sesiyle dudaklarımı ısırdım. "Yazık olmaz mı?"

"Yazık sadece bana olmaz emin ol," dedim dişlerimi sıkarken.

Sarp'ın eli hızlanıp beni sona doğru iyice yaklaştırırken, diğer eli de boşta durmayı sevmemiş gibi göğüs ucumu buldu. İşaret ve başparmağının arasında döndürüp daha da sivrilmesini sağlarken, sıkarak çekiştirdi ve iki yandan hissettiğim sızıyla birlikte dizlerim titremeye başladı. Başımı kaldırıp ona temas etmeyen tek bir yerimin kalmamasını amaçlıyormuş gibi dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Bu sefer daha hırçın, ondan her zerresine kadar faydalanmak ister gibiydim. Tüm inlemelerim ve can çekişlerim onun ağzının içinde kaybolurken gözlerim zevkten kararsa bile çekilmedim. Sarp'ın eli iyice hızlandı. Gözlerimin önündeki yıldızlar az önce gördüklerimden çok daha farklıydı. Sona doğru koştum. Koştum diyordum çünkü cidden nefes nefese kalmıştım.

Ve sonunda zirveye ulaşmanın hissiyatıyla bedenimi serbest bıraktım. Sarp dudaklarımdan ayrılıp sanki bu odada yankılanan çığlıklarıma ihtiyacı varmış gibi mest olmuş bir halde beni izliyordu. "Şu görüntüye ömrümden bir on yılı verebilirim." Titreyen ve dağılmış görüntüm için fazlaydı sanki... Çünkü şu an gerçekten sadece titriyordum. Nefes nefese geri çekildiğimde toparlanmaya çalıştım, bu gece bu doyuma ulaşan sadece ben olmamalıydım. "Hadi seni yıkayalım."

"Nasıl?" diye sorabildim zorlukla. "Sen..."

"Ben ne?" diye sordu rahat bir tavırla ama rahat olmadığından adım gibi emindim. Rahat olsa hâlâ bu kadar dik olmazdı diye düşünüyordum. "Ben iyiyim..."

"Ona senden bağımsız bir birey gibi mi davranmalıyım?" diye sordum çenemle işaret ederken. "O rahat değil gibi."

"O senin yanındayken hep böyle," dedi. "Yani ona takılacaksan-" İtiraz edecekse hiç yorulmasındı, bu yüzden daha fazla zevk dalgasına takılmadan bir elimi onun bedenine atarak *boxerının* üzerinden onu resmen avuçladım. Elimin altında sanki uyarılmayla hassastı ve dokunduğum an daha da sertleşmesiyle beni az önce aldığım zevkten daha çok tahrik ettiğinden emindim. "Öylece sıkamazsın."

"Neden?" diye sordum umursamaz bir tavırla. "Çok mu narin?"

"Evet, sevilmeye ihtiyacı var," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Hayır, boynuna kadar kızarmış bir halde bile benimle alay etmekten geri durmuyordu. Birazdan benim gibi kıvranır hale geldiğinde görecektim ben onu. O anın gelmesi için can atarken yavaşça *boxerını* aşağı doğru indirmeye

başladığımda bana yardımcı olmak ister gibi hızla çıkardı. Kumaşın içinden özgürlüğünü ilan eder gibi fırlayan sertliğinin karnıma çarpmasıyla narin olduğunu düşünmediğimi söylesem yalan olmazdı.

Bakmamaya çalış. Bakmamaya çalış.

Ama imkânsızdı. Gözlerimi oradan ayıramıyordum. Fazlaydı. "Isırmaz."

"Sus!" Omzuna bir tane geçirdim. "Manyak manyak konuşma!"

Biraz geriye doğru çekildiğimde Sarp omuzlarımdan tuttu. "Onu yapma."

"Sarp..."

"O kadarına gerek yok. En azından şimdilik. Gözlerinden çekindiğini ama beni tatmin etmek istediğini görebiliyorum ama gerek yok," dedi. "Zaten sonra elimden kurtuluşun olmayacak. Uzun yıllar beraberiz. Fantezileri çürütmeyelim, değil mi?"

"Ama ben de seni mutlu etmek istiyordum..."

Sarp bir eliyle kendisini okşadığında bu görüntünün beni tekrar getireceğini düşündüm. Bir elimi alarak az önce kendi elinin olduğu yere koyup, "Sadece bu bile," diye fısıldadı alnını alnıma yaslarken. "Benim tam şu an boşalmamı sağlayabilecekken beni mutlu edemeyeceğini mi düşünüyorsun? Sidem, benim tüm iradem senin önünde eğileli uzun zaman oldu."

"Sarp," diye fısıldarken boşta kalan elimi ensesine doğru götürüp parmaklarımı saçlarının arasına, avucumu da ensesine yasladım. Diğer elim, onun elinin altındaki yerine alışmaya çalışıyordu. Kadifemsi yapısına rağmen hissettiğim sertlik her zerremin uğuldamasına sebep oluyordu. Ama asıl uğuldamayla yaşanan algı kaybı, Sarp'ın inlemesi oldu. Bu daha önce duyduğum karizmatik sese benzemiyordu.

"İşte böyle *bella mia*," dedi ben yukarı aşağı olacak şekilde elimi hareket ettirirken. Onun bir eli ise boynumu bularak hafifçe sıkıyor, sanki beni olduğum yerde iyice sabit tutarak eziyet çektiriyordu. "İyice kavra, evet," dediğinde sıktım. "Bu kadar sert tutmana gerek yok." Boynundan, çenesine doğru çıkarken Sarp'ın sona yaklaşacak gibi bir ifadesi olmadığını fark ettim. Bu yüzden hareketlerimi hızlandırıp dudaklarına doğru çıktım. "Hızlan," dedi öpmeme izin vermeden. "İyice sürt. Hızlan. Evet."

Ellerim git gel yapmaktan yanmaya başlarken o hâlâ sertti. Kıkırdamasına gırtlaktan gelen bir inleme sesi karıştığında onu tekrar sıktım. "Bir kez daha inle."

"Tahrik mi oluyorsun?" diye sorduğunda bir kez daha inlemesiyle ben de inledim. "İçinde bir edepsiz yatıyor sanki."

"İyi fırsat geçti eline tabii," diye homurdandım. "Şimdi kurtulabilirsek kurtulalım elinden."

"Sen var ya, bu geceden sonra asla kurtulamazsın elimden." Sonunda yavaşça titremeye başlıyordu. "Şu tenine ulaştım ya, şimdi feriştahı gelse ayıramaz beni bu tenden."

"Sırf tenime ulaştın diye yani..."

"Ben sana o ilk gün vuruldum, Sidem," dedi keskin bir sesle. "Sikmişim şimdi cinsel istekleri, içimi yakan bu hissi. Sen ulaşılmaz olsaydın da ben sana ulaşmaya çalışır, feriştahına karşı çıkardım. Sırf benim ol diye..."

"Şanslısın ki seninim..."

"Benimsin. Ben de seninim," dediğinde gözlerini yumup diğerlerinden daha gür bir inleme bahşetti bana. Dişlerini sıkarak sarsılmaz duruyordu fakat sona geldiğini anlamam hafif sarsılan omuzları ve daha da sıktığı eliyle boynumdaki baskının artmasıyla olmuştu. Yine de dakikalar sonra Sarp'ın doyuma ulaştığını karnıma doğru yayılan sıcaklıktan anladım. Boynumdan kulaklarıma doğru bir ateş yükselirken onun sesini duydum. "Beni mahvettin. Gerçekten mahvettin. İliğime kadar tükettin."

Dizlerim artık üstünde durmaktan yanmaya başlayınca, zaten cesaret tohumlarının beni terk ettiği için gelen durgunlukla kendimi geriye doğru çekerek yatağın üstüne çömeldim. Derin nefesler alıp bakışlarımı karnıma indirdiğimde, "Fark ettim," diye fısıldadım.

"Kendimi tutamadım..."

"Sorun yok," dedim hemen. "Zaten ben geri çekilmedim."

Alnıma bir öpücük bırakmak için bana yaklaştığında az önceki rahatlamaya rağmen hâlâ dik duran sertliğiyle karşı karşıya geldim. Şimdi aynı hizadaydık. Biraz tuhaftı. Tuhaf diyordum fakat az önce avucumun içinde sıcak yapısını hissetmek bile beni delirtmişti. İstemsizce kıpırdandığımda Sarp gür bir kahkaha atarak bir bacağını yataktan indirdi. "Hadi seni yıkayalım."

"Burada mı?" diye sordum çekingen bir tavırla. Bakışlarım her tarafı cam olan bu yerde gezinirken az önce düşünmediğim şeyi şimdi düşünmek kulaklarımda bir yanma hissetmeme neden oldu. "Sarp... kimse bizi görmemiştir, değil mi?"

"Arazi bana ait yavrum, sanmam gördüklerini," derken odanın köşesindeki jakuziye doğru gidiyordu. "Hem seni görmelerinin ihtimali olduğu bir yerde zaten bu hale gelmeni istemezdim."

"Doğru." Hiçbir şey güven vermese bile son dediğini düşünerek ikna olurdum. Sarp bu konuda fazla kıskançtı çünkü. "Ama benim burada kıyafetim yok."

"Benim *boxerlarımdan* birini giyersin, üstüne de bir tişört. Uyumak için daha iyi bir seçenek olamazdı bence. Bu gece burada kalalım sabah geri döneriz, olur mu?" diye sorduğunda başımla onu onayladım. Suyu çoktan ayarlayıp içine köpürmesi için yanındaki birkaç duş jelinden döküp bana doğru gelmeye başlamıştı. "Gel bebeğim."

"Bebeğim mi?" diye sordum garipseyen bir tavırla. Bu sırada beni kucaklaması için de kollarımı ona doğru uzattım. Gerçekten hiç yürüyecek halim yoktu. Sanki ilgi arsızı olmuşum gibi daha da benimle ilgilensin istiyordum bir de. Neyse ki Sarp zaten bana ilgi vermeye dünden hevesliydi, bu yüzden beni kucakladığında sadece kollarımı onun boynuna sarmam kalmıştı. "Pek Türkçe söylemezsin, o yüzden garipsedim."

"Bugün seni her dilde bebeğim gibi sevesim varsa demek." Sanki az önce yaşanılanlar ona enerji depolamış, benimse enerjimi tamamen çekmişti. Hatta benim enerjimi bu adama yüklemiş olmalıydı çünkü bu halsizliğimin zıttı oluşuna farklı bir bahane bulamıyordum. Ona yaslanmak ve tam burada... göğsünde uyumak istiyordum. Huzurla, herkesten uzak bir halde... Ne iyi gelirdi bize.

"Keşke üstüne bir şeyler giyseydin," diye mırıldandım kısık bir sesle. Şu anın huzuruna rağmen kalçamın altından adım attıkça bana değen sertliğini görmezden gelemiyordum. "Alttan baskı yapıyorsun."

"Her yanım senin için deli oluyor işte. Kusura bakmayacaksın artık." Jakuzinin içine önce beni bıraktı fakat oturmama izin vermeden altımdaki son parçayı da çıkardı. Gerçi ona parça demeye bin şahit isterdi artık. Sarp'ın işkencesinden sağ çıkamamıştı. "Oturmadan önce karnını silelim," dediğinde bir koluyla beni tutmaya devam ediyordu. Sanki o tutmasa yıkılırdım. Gerçi haksız sayılmazdı, o tutmasaydı şimdiye çoktan yıkılmıştım ve bu, şimdiye özgü değildi.

Silme işlemi tamamen bittiğinde oturmama izin vermesiyle, tüm vücudumda hissettiğim sıcak suyla birlikte rahat bir nefes vererek arkama doğru yaslandım. Kemiklerimin sızım sızım sızladığını suya girince hissettiğim rahatlıkla anca anlayabilmiştim resmen. Bazen ruhunu doyurmak için verdiği çaba sanki fiziksel bir çabadan daha çok yoruyordu insanı. Her yorgunluk eylem, her eylem bir hareket istemiyordu. Benim yorgunluğum hareketsiz değildi elbet ama bu kadar yorgun hissedeceğim türden de değildi.

Gözlerim kapalı bir halde öylece suyun içine sindiğim için saniyeler sonra yaslandığım şeyin Sarp'ın sert göğsü olduğunu anlamamla irkilerek gözlerimi açtım. "Benim," dedi sanki bilmiyormuşum gibi. "Yoruldun mu?"

"Uykum geldi," dedim miskin bir sesle. İyice ona yaslandığımda başımın üstüne dudaklarını bastırdı. "Umarım bu pozisyon yine bir yerlerini uyandırmıyordur."

"Senin yanında uyuduğu yok ki." Jakuzinin köşesine uzattığım kolumun üstünde parmakları yavaşça geziniyordu. "Ben yanında ne kadar huzurlu uyuyorsam o da yanında o kadar uyuyamıyor."

"Arsızsın, doyumsuzsun, alçaksın..."

"Bunun için beni suçlayamazsın. Sen de bu kadar güzel olmasaydın," dedi parmaklarımı parmaklarının arasına geçirirken. "Saçını yıkamamı ister misin?" diye sorduğunda sadece başımı salladım. Bilseydim ki saçımı yıkamak için beni dik bir konuma getirecekti, o zaman sallamazdım. Sarp sırtımı dikleştirip eline köşedeki şampuanlardan birini sıktığında, ben de zaten geniş olan oval jakuzinin içinde dönerek onunla karşı karşıya geldim. Etrafa yayılan su damlaları çok da umurumda olmadı.

"Ben de senin saçlarını yıkayacağım," dedim şampuanı bırakmasına izin vermeden elinden alırken. Saçlarımı ovalamaya başladığında, kucağımda sadece şampuanla beklemek zorunda kaldım. Saç diplerimde masaj etkisi bırakan dokunuşları ile uyumamak ne kadar zor gelse de ben güçlü bir kızdım. Şimdi uyumadan bu geceyi devam ettirebilirdim. "Gözüm yanıyor biraz," diye sızlandım güç şovumun arasına karışan şampuanla. "Çok yanmaya başladı."

"Bekle bebeğim." Gözlerim kapalı bir halde beklemeye devam ettim. Saniyeler sonra başımdan aşağı dökülen ılık su ile şampuan saçlarımdan akıp gitti, gözlerimdeki yanmanın etkisi de böylece geçti. Bu sefer ben onun saçlarını yıkamaya giriştim fakat biraz yükselmem gerekiyordu boyumun yetişmesi için. Yükselmemle de göğüslerim onun önünde görsel bir şölen yaratıyordu. Sarp elbette bu fırsatı kaçırmadı ve ben onun saçlarına masaj yaparken bir elini hâlâ hassas olan göğüs ucuma götürüp sıktı.

"Rahat dur, Sarp," diye söylendim saçını durulamaya çalışırken. Söylenmemi tınlamadan bana doğru yaklaştıktan saniyeler sonra dilini göğüs ucumda hissetmemle belim kavislendi. "Sarp..."

"Aklımda kalmıştı," dedi uzaklaşmadan.

"Aklını alacağım şimdi senin. Benim kondisyonum düşüktür, senin kadar sağlam değilim. Geri çekil." Çenesini göğüskafesime koyarak alttan bana baktı. "Üstelik reglim yeni bittiği için olsa gerek normalden daha hassaslar. Sürekli sıkmanla hâlâ sızlar hale geldiler. O yüzden uzak dur."

"Krem bulmamı ister misin?" diye sordu ciddiyetle. Başımı iki yana salladım. O kadar ciddi bir durum değildi, sadece sıkılıp öpülmezlerse

Ninova

iyileşecek konumdalardı. Onun için zor olabilirdi bu durum elbette ama yapacak bir şeyim yoktu.

"Onu istemiyorum ama istediğim bir şey var." Sarp anında geri çekilip meraklı bakışlarını üzerime dikti. Ondan kolay kolay bir şey istemediğimi biliyordum, bu yüzden ne zaman istesem yapmak için büyük bir çaba veriyordu. "Yarın İtalya'ya dönebilir miyiz?"

"O nereden çıktı?" diye sordu. "Abinle konuşmadın daha ama..."

"Konuşmak istemediğimi fark ettim." Diğer bir uca yaslanarak tekrar suyun içine daldım. Şimdi karşılıklı bir şekilde aramızda bir mesafe ile duruyorduk. "Fark ettim ki senden başka kimse düşünmüyor, mutlu etmiyor beni. Buraya gelince daha iyi anladım bunu hatta. Türkiye'ye döndüğümden beri beni uzun süredir burada görmeyen ailemin asla umurunda değilim. Bu değişmedi. O an anladım ki benim senden başka kimsem yok. Bu yüzden dönmek istiyorum, Sarp. Abim ve gerçeklerinin canı cehenneme. Ben sadece seninle olmak, sana güvenmek istiyorum."

"Sidem... ben her zaman seninleyim bunu biliyorsun ama-"

"Ben kimsenin konuşsun diye ağzının içine bakmak istemiyorum, Sarp," dedim küskün bir sesle. "Kimsenin umurunda değilim, abimin bile. Baksana günlerdir kaçıyor benden. Üstelik ablamın durumu da ortada. Ne onlarla ne de onlar gibi olmak istiyorum. Sadece senin karın, Bella'nın yakın arkadaşı ve Russoların gelini olarak devam etsem, olmaz mı? Gidelim. Lütfen."

"Olmaz," dedi keskin bir sesle. "Ben senin aynı zamanda ünlü bir ressam olarak da devam etmeni istiyorum. Sadece saydıkların olamazsın o yüzden. Yarın İtalya'ya dönelim ve işinin başına dön. Bu unvanlarına bir de ünlü ressamı ekle. O zaman olur işte."

İçime dolan mutluluğu nasıl tarif etmem gerekiyordu bilmiyordum ama özetlemem gerekirse az önceki tüm yorgunluğum onun tek bir cümlesiyle uçup gitmişti. Oysaki zor mutlu olduğumu söylerlerdi ama zor olan ben değildim. Zor olan, onların birini mutlu etmekten çabuk yorulması ve tahammüllerinin az olmasıydı. Şimdi Sarp Luca Russo, küçücük bir şeyle beni dünyanın en mutlu kadını yapabilmişti. Üstelik geceden beri defalarca yapmıştı bunu. Ailemin aksine bir geceye birçok mutluluk sığdırmıştı.

"Bir yere gelmeyi hep çok istedim," dedim bir iç çektiğimde. "Daha doğrusu bir yerlere."

Bakışlarını hayranlıkla yüzümde gezdirdiğinde, "Herkes ister," dedi. "Ama herkes gelemez."

"Ben de gelemedim."

Başını iki yana salladı. "Ama yaklaştın."

Kalbime bir ağırlık çöktü. "O zaman neden hâlâ başlangıç noktasında olduğumu hissediyorum?"

"Çünkü sonun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi. "O noktaya geldiğinde sonun gelir sanıyorsun ama biz beraber hiçbir zaman sonun olmadığını öğreneceğiz *cara mia*."

Ona baktım. Umut dolu gözlerine öyle uzun uzun baktım ki içim gitti. "Benimle... işin zor. Çok yorulacaksın."

"Ben halimden memnunum," dedi hiç düşünmeden. "Yeter ki seninle yorulayım. Sonuçta ben de seni ararken sonun olmadığını öğrenmiş oldum."

Birer kar tanesiydik ikimiz de. Gökyüzünden yere çakılmamız; benim ailemden, onun eski evliliğinden kaçışıyla olmuştu. Bu yolda yeryüzüne ulaşana kadar tek başımızaydık. O bensiz kaybolmuş, dibi görmüştü. Ben onsuz yalnızlıkla sınanmış, kaygılarla boğuşmuştum. Şimdi buluşmuştuk. Bundan sonra sadece ben ve o vardı. Bir ömür beraber olup eriyecektik. Onunla gelecek sonu, ailemle yeni bir başlangıca değişmezdim asla. Artık varsa da oydu, yoksa da.

"Hadi çıkalım, ben biraz odun toplayıp sobayı iyice yaktıktan sonra Alp'e bize bilet almasını söylerim," dedi. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum fakat yine de hevesle ayaklandım. "Sabah erkenden gider eşyalarımızı toplarız. Akşamında da evimize döneriz."

Dolu gözlerle ona baktım. "Çok teşekkür ederim."

"Hakkın olan şeyler için teşekkür etme."

Hak.

Yıllarca ailem yüzünden ne hakkımdı ne yasaktı bana hiçbir zaman kestirememiştim. Koskoca bir ömür hak ve yasak arasında dönüp durmuş, doğrusunun ne olduğunu bulamadan kalmıştı. Şimdi ailesinin öğretemediği kıza öğretmek, yine karşımdaki adama kalmıştı. Başkası olsa yapar mıydı? Yapmazdı ama Sarp Luca Russo zaten başkaları gibi olamazdı. Bunu hakaret sayardım.

Ben durgun bir tavırla suyun içinde kalırken, o çoktan çıkarak beline bir havlu sarmıştı. Diğer havluyu da iki yana açtığında beni beklediğini anladım. Düşüncelerim bazen öyle bir ağırlık yapıyordu ki üstümde, anın içinden kolaylıkla çıkabiliyordum. Bu iyi bir şey değildi fakat engel olmak çok zordu. Sarp geldiğinden beri biraz azalmıştı aslında ama tamamen kurtulmak; zehri akıtmak mı, virüsü yaymak mı istiyordu bilmiyordum hâlâ. Düşünmeyecektim işte. Keşke şimdi sıktığım saçlarım gibi düşüncelerimi de sıkıp atabilseydim kafamdan, şu deliğe kapılıp karışsaydı kanalizasyona...

Ninova

Sarp kendi üsrünü giyip telefonunu alarak dışarı odun almaya çıktı. Ben de saçımda havluyla altımda *boxer*, üstümde bir tişört yatağın köşesine çöktüm. Saat beşten beri telefonumdaki mobil veriyi hiç açmamıştım, bu yüzden içime dolan merakla çantamı bulup telefonumu çıkardım. Arama yoktu fakat internetimi açmamla mesajlar ekranıma düşmeye başladı. Hatta o kadar çok mesaj vardı ki sesini kapatmak zorunda kalmıştım çünkü mesaj sesi beni sinir ediyordu.

İzem, ablam, İlayda, Alp... Bilindik kişilerden şaşırtmayan mesajlardı. Şaşırdığım tek şey, normalde her zaman e-posta yoluyla iletişime geçen Madame Emily'nin birden fazla mesaj atmış olmasıydı. Bu yüzden diğerlerini bırakıp onun attığı mesajları kontrol ettim.

Madame Emily: Merhaba, Sidem. Nasılsın?
Umarım Türkiye yolculuğun iyi geçiyordur
ve yakın zamanda dönmeyi düşünüyorsundur.

Madame Emily: Yerine kısa süre bile olsa
kimseyi koyamadığımı fark ettim.
Sen artık kıdemli asistansın.

Madame Emily: Her neyse bugün senin için
bir posta geldi. Şaşırdın mı? Ben çok şaşkınım çünkü
artık insanların mektup gönderdiğini düşünmüyordum.
Cidden mektup yollanmış çok ilginç.

Madame Emily: Sana bir fotoğrafını göndereyim.
Kesinlikle açmadım çünkü gönderen,
açan kişinin de sen olmasını istiyor.
Bu çok belli. Görüşürüz! Xoxo.

Mesajlarından hemen sonra gönderilen iki fotoğraf vardı. İlk fotoğrafta bahsettiği gibi bej rengi mektup zarfı vardı. İlk fotoğraftaki ön yüzünde Türkçe *ilk açan Sidem Karacahan olacaktır* yazıyordu. Açıkçası daha önce böyle bir posta almadığım için şaşkınlığımı gizleyemeden incelemeye devam ettim. Kaydırdığımda önüme çıkan ikinci fotoğrafta ise zarfın arka yüzü vardı ama ne adres ne de kişi ismi yazıyordu.

Sadece köşesinde yazan bir *B.A.* vardı.

B.A. gönderen kişi olmalıydı fakat bu baş harflere sahip bir tanıdığım yoktu. Üstelik yıllardır oradaydım. İtalya'da bulunduğum süreçte hiçbir zaman bana bu tarz bir posta gelmemişti. Şimdi ben Türkiye'deyken gelmesi biraz tuhaftı.

Zihnimde tekrarlanıp duran iki harfle sanki bir yerlerde saklı biri varmış gibi başladım düşünmeye.

Berk Cüneyt Arslan. Cüneyt'in tam adı buydu. Sevgili olduğumuz zamanlarda birkaç kez bana çiçek yolladığında sadece B.A. yazdığı oluyordu ama bu çok azdı. Genelde firma C harfini eklemeyi unuttuğu için oluyordu. Bu sefer de öyle bir şey olabilir miydi? Üstelik Cüneyt ile saatler önce yüzleşmiştim. Kısa bir sürede İtalya'daki kurumuma benim için mektup yollayamazdı herhalde.

O yollamadıysa başka kim yollayacaktı?

O yolladıysa ne yollamıştı?

Aklımda birçok soru dönüyordu. İtalya'ya gidene kadar da dönecekti. Tek çare bir an önce gidip o postaya ulaşmamdı. Ancak öyle sağlıklı bir cevap bulabilirdim. O zamana kadar Sarp'a bu durumdan bahsetmeyecektim. İlk önce benim görmem ve emin olmam gerekiyordu. Şüpheyle bana bakarken de yanıma yattığında telefonda ne gördüğümü sorarken de B.A. sadece benim kısa süreli sırrım olarak kalmıştı.

Sonuçta iki kişinin bildiği sır olmazdı.

BÖLÜM 9

Sarılmadan Biten Vedalar

İnsan gözlerini kapattığı yerde uyanmak istemiyorsa ne kolayca uyurmuş ne de erkenden kalkarmış. Ölüm uykusu denirmiş o yatılan uykuya. Tek isteği uyandığında gözlerinin sevdiği yüzleri görmesi olurmuş. Aslında hep aksini söylediler bana. İnsan huzurla uyuyorsa kalkmazmış dediler. Uyuyamıyorsa da mutsuzdur orada, ondandır diye direttiler. Hep duyarak öğrendiğimi sandım. Duyarsam bilirim sanarak yaşamaya çalıştım fakat olmuyormuş öyle. Bazen hayat; yaşamayı gerektiriyormuş öğrenebilmek için, görmeyi diliyormuş yaşayabilmek için...

Uykuyu seven bir insandım. Bazen uyumak istemezdim sadece çünkü geceleri hayat daha cazip gelirdi bana. Gündüz baktığım telefondan, okuduğum kitaptan ya da izlediğim şeylerden zevk almazdım. Karanlık bir hava isterdim. Bu yüzden geç yatıp geç kalkardım. İş hayatına atılınca bu durum değişmişti tabii. Mecbur erken kalkıyordum ama yine geç yatıyordum. Bazen kalkamıyordum, orası ayrı bir sorundu.

Sarp ile ne zaman uyusam durumlar biraz değişikti ama. Mesela onunla uyuduğum zamanlar yatağa o girdiği an uykuya dalmak hiç zor gelmiyordu. Bu onun verdiği huzurdan mıydı, yoksa onunla olduğum için rahatsız hissetmekten miydi hiç anlamamıştım. Zamanla çözdüm; onun yanı, aile yanı gibiydi.

Sarp bir elini belime atarak beni kendisine çekmişti en son. Kendisi yine ne tişört ne de eşofman altı giymediği için sadece *boxer* ile yatağa girmiş, yanağım onun sert ama sıcak gövdesine değince uyumamak imkânsız gibi bir şey olmuştu. Bir de öyle sıkı tutuyordu ki sanki gece birileri gelip beni götürecekti. Resmen tek beden olmuş bir halde yatmıştık.

Kendimi yana atamıyor oluşumu kabullendiğim için kucağında yüzüstü dönmeye çalıştım. Bu pek mümkün olmasa da başımı çevirip, çenemi göğsüne koyarak onun sert çehresini rahatça izleyebileceğim bir konuma geldim. Normalde kaşları çatık olur, yüzünde ciddi bir ifade dururdu fakat şu an huzurla gevşeyen kaşları, dudaklarında silik tebessümü vardı. Bir elimi kaldırıp onu uyandırmamaya özen göstererek işaretparmağımı yüzünün kıvrımlarında gezdirmeye başladım. Yüzünün her bir yanı sanki cetvelle ölçülerek yaratılmış, heykel olup oyulmuş gibi kusursuz geliyordu.

Sarp Luca Russo yakışıklı adamdı. Onu karizmatik yapan hareketleri vardı ama yüzünün bu güzelliği çok daha başkaydı. Karanlık ya da aydınlık değildi. Tam olarak kendine has bir tonu vardı, tıpkı kokusu gibi. Her şeyi kendine özgü bir adam da tam olarak bana özeldi. Karanlık değildi ama aydınlıkta kalmak da istemezdi. Gölge ararda sürekli. O sert çehresi, kahverengi harelerindeki gücün asi esintisi, dudaklarında yılların ona verdiği kırgınlığın alay dolu sitemli gülümsemesi... şimdi bir gölgenin altına sinmişti. Herkesin kaçtığı, uğruna gözlerinin güneşten kör olmasını göze aldıkları o gölgeye sinen tek kişi kendisiydi. *Benim gücüm ve yalçınım. Çıkılmaz dağım.*

Nefes alış verişi düzenliydi. Hâlâ uyuyor olmalıydı. Etrafa bakılırsa ben erken kalkmış olmalıydım çünkü dışarısı ayaz kesmişti. Sanırım kar hemen durmuştu, beyazlık yoktu. Odaya olduğum konumdan bakabildiğim kadarıyla da görebildiğim sadece dağınıklıktı. Dudaklarımı utançla ısırırken alnımı onun omzuna düşürdüm. Ben mi yanıyordum, yoksa onun gövdesi mi anlamıyordum. Tekrar başımı kaldırdığımda Sarp'ın az öncekinin aksine gözlerini açmış bir halde dudaklarını kıvırarak bana baktığını gördüm. "Günaydın karıcığım."

"Günaydın," dedim kısık bir sesle. Sesimin neden kısık çıktığı hakkında bir fikrim yoktu. "Belimdeki elini biraz gevşetir misin? Acımaya başladı."

Sarp kaşlarını çatarak hafifçe bakışlarını belime indirdiğinde neden bahsettiğimi anlamış gibi tekrar kaşlarını gevşetti. Ardından belimdeki elinin temasının kesildiğini hissedince bırakacağını düşündüm fakat o bırakmak yerine yavaşça belimi okşayarak sıktığı yerlere masaj yaptı. Vücudum tamamen ona karşı uyarılmış bir durumdaydı sanırım çünkü küçük bir temas bile tüm bedenimi yakıyordu. "İyi mi böyle?"

"İyi böyle," diyerek onayladığımda eli yavaşça sırtıma doğru çıktı ama sırtım onun işine gelen bir yer değildi. Bu yüzden yavaşça kalçama doğru gidiyor oluşu beni şaşırtmadı. Bir dirseğimi onun gövdesine koyarak üstünde hafifçe doğrulup sinirle ona baktım. "Elin rahat dursun, Sarp."

"Belki senin kalçan benim elime geliyordur." Bunu söylerken gözlerimin içine bakarak kalçamı sıkmasıyla altdudağımı ısırdım. "Dudağını serbest bırak."

"Aman sürekli de ne yapacağımı söyle," diye homurdanırken artık kıskacında olmamanın verdiği rahatlıkla üstünden kalkmayı hedefledim. Kendimi yana doğru atıp tam yataktan çıkacakken, seyirci kalmayacağını tahmin etmeliydim fakat bunun ensemden sertçe kavrayıp beni tekrar üstüne

çektikten sonra yüzümü yüzüne yaklaştırıp dudağımı ısırması ile sonlanmasını beklemiyordum. İnleyerek geri çekildiğimde o istifini koruyordu.

Biraz geri çekilip bir eliyle hâlâ ensemden tutarken, diğeriyle yüzüme gelen saçları geriye doğru iterek yanağımı avuçladı. İstemsizce yanağımı büyük avucunun içinde kaydırdığımda bir mırlamadığım kalmış gibi hissediyordum. "Dün gece sana ne yapacağını söylememle elime-"

Bir hışımla elimi ağzına bastırdım. "Sus ya." Sadece hatırlamamla bile kalbim hızla atmaya başlamıştı. Allah kahretsin ki söylediği şeyin gerçekliği beni daha çok utandırıyordu. "Sen böyle yüzüme mi vuracaksın hep?"

Avucumun içinde hissettiğim sıcaklıkla elimi ağzından çektim. "Daha yeni başladım."

"Başlamadan bitir o zaman," dedim sahte bir öfkeyle. "O dün geceydi. Şimdi bana emir verirsen çeneni kırarım, Sarp."

"Var ya, hastayım şu vahşi hallerine," dedi keyifli bir sesle. Bir kez daha onun dokunuşlarından sıyrılabildiğim için tekrar radarına yakalanmadan yataktan inmeye çalıştım. "Gelsene kucağıma."

Yataktan indiğim an ayağıma ilk takılan şey elbisem oldu. Almak için eğildiğim sırada arkamdan bir ıslık sesi yükselince kendimi onun inadına yere attım. Oturduğum yerden gözucuyla ona baktığımda da beline kadar beyaz örtüyü çekmiş bir halde yatarken bir elini başının altına alarak yan durmuş, bana sırıtarak bakıyordu. Sanki normalde iri durmuyormuş gibi kaslarını şişirip iyice büyümüştü gözümde.

Göz devirirken, "Arsızlığı bırak da evimize gidelim be adam," dedim. "Bella'yı özledim ben."

"Bize küsmüş sanırım o," dedi yüzünü buruşturduğunda. "Alp ile konuştum gece. Bu gece saat birde İtalya'ya dönüyoruz. O konuşma arasında ikinci numarayı yapmıyorsanız gelmeyin, Bella küstü dedi."

"Dönüyoruz sonunda he." Sarp'a manzara sunmamak için dizlerimin üstünde ilerlediğim için ahşap zemin dizkapaklarımı yakmaya başlıyordu. "Ben bebeğimin gönlünü alırım. Benim hiçbir suçum yok, sonuçta babası kaçırdı beni."

"Babası kaçırdı da sen de dünden hevesliydin," diyerek karşılık verdi. "Hiç de hayır olmaz demedin."

"İyi ki de dememişim, açıkçası bayıldım buraya ben." Tekrar ayağa kalktığım sırada elimde Sarp'ın pantolonu vardı. Öyle dağınık çıkarmıştı ki tersi düzü karışmıştı ve bu en nefret ettiğim şeylerden biriydi. Normalde o da düzenli biriydi fakat boşluğuna gelmiş olmalıydı. Pantolonunu düzeltirken ceplerinin dolu olduğunu görmemle yavaşça boşaltmaya başladığımda,

Ninova

Sarp yatak başlığına sırtım yaslamış bir halde beni sırıtarak izliyordu. "Keşke İtalya'da da böyle bir yerin olsa ve sık sık kaçıp gitsek. Öyle huzurlu ve güzel ki..."

"Eğer dün gece gibi olacağının sözünü verirsen hemen bir tane ayarlarım," dedi haylaz bir tavırla. Şu an giyebileceğim hiçbir şey yoktu. Eve Sarp'ın tişörtü ve *boxerıyla* gidecektim ama hiç yoktan bir kapüşonlu bulurum umuduyla dolabına gidecekken, Sarp bir kolunu tekrar bana doğru uzatarak belime dolayıp beni yatağa doğru çekti. Pes ederek ona döndüğümde bana dudaklarını uzatmasıyla derdini anladım.

"Hiç bitmiyor senin şu enerjin," diye söylendim ve ona doğru eğilerek dudaklarına kısa ama etkili bir öpücük bırakarak geri çekildim. "Ama ben açım ve aç ayı oynamaz. Hadi gidelim artık."

O da tembelliği bırakarak üstündeki örtüyü yana doğru atıp bacaklarını sarkıttı. "Tamam, giyineyim önce. Sonra da güzel bebeğimin karnını doyuralım."

"Sarp ayakkabılarım yok benim ama." Dudaklarımı bükerek ayaklarıma baktım. Topuklular şu an çok komik bir işkence olurdu.

"Taşırım ben seni, ben varken ne gerek var ayakkabılara?" dedi ilgiyle. "Burada kahvaltılık falan yok. Termosum var birkaç tane, bir de tahıl barlar var. Kahve ve onlardan alıp çıkalım mı?"

"Tahıl bar mı? Sarp, biz at mıyız ya? Ne tahılı ne barı, Allah aşkına?" Bakışlarımı etrafta gezdirdim. "Hem burayı kim temizleyecek?"

"Esat'a temizlik şirketinden birkaç kişi ayarlamasını söylerim. Ardından uygulamadan kapı şifresini de değiştiririm sorun olmaz," dedi rahat bir sesle. Böyle şeylere takılan sadece bendim sanırım ama bizim buradaki dağınıklığımızı kimsenin görmesini istemiyordum. Büyük ihtimalle anlamazlardı ama yine de tuhaftı yani. Sanki duvarların ağzı varmış da geceyi anlatacakmış gibi hissettiriyordu.

Dolaptan bulduğum lacivert kapüşonluyu üzerime geçirdiğimde tişörten bile daha büyük olduğunu fark ettim. Neredeyse dizlerimin biraz üstünde bitiyordu. Dün giydiğim elbise kadardı. "Bazen bir dev ile evlenmiş gibi hissediyorum." Bir kolumu kaldırıp uzun olduğu için elimi kapatan hatta bayağı bir sarkan kapüşonlunun kolunu gösterdim. "Bunun içine benden iki tane sığar."

"Miniciksin işte," dedi yarım ağızla gülerken. "Tam ellerime göresin."

"Aksi olsaydı da söylemezdin zaten, Sarp," diye homurdandım. "Üstelik kimse gelmemeli buraya. Bence temizleyip çıkmalıyız."

"Buna vaktimiz yok. Ayrıca bizimkiler uyanmadan evde olup giyinmek istemez misin? Benim için sorun olmaz ama bu halin dün gece sev-"

"Sarp!"

"Dün geceki bağırışını tercih ederim," dedi inadıma. "O sinirden çok kıyamet gibiydi."

"Elimin tersini de tercih eder misin?" diye sordum sinirle ona bakarken. "Seninle uğraşmak beni çok yaşlandırdı. Senden daha yaşlı oldum oturduğum yerde. Kucakla beni gidelim, hadi."

Eşofman altını giyerken söylediğime gülmekle meşguldü. Ayakta onu beklemek bile bana yorucu hissettirince, yatağın köşesine oturup beni kucaklayacağı anı beklemeye koyuldum. Normalde topuklu ayakkabılarla bir sorunum yoktu. Severek giyer, yürürken de hiç tökezlemezdim ama dünden beri bileklerimde bir ağrı vardı. Sanırım ayakkabılarım pek rahat değildi. Ablamdan ödünç almıştım aslında, Türkiye'dekiler hep böyle mağdur ediyordu beni. İtalya'da farklı bir sistemi mi vardı emin değildim ama o topuklu ayakkabılar hep çok rahat oluyordu. Ayaklarımı öne doğru uzatıp dalgınlıkla izlerken, Sarp'ın bana doğru geldiğini fark etmemiştim bile.

Tam önümde durduğunda başımı kaldırıp ona baktım. Bu sefer onun gölgesinde kalan bendim fakat şu an olduğum pozisyon onun yanında kendimi daha küçük hissetmeme neden olmuştu. "Gel bakalım," dedi bir kolunu dizkapağımın arka kısmından geçirerek beni kucaklarken. Ona yardımcı olabilmek adına bir kolumu omzuna attım. "Bella'dan sonra ilk kez birisini bu kadar kucağımda taşıyorum."

"Bella'dan önce başkalarını taşıyordun yani?" Tek kaşım havada ona baktığımda sorum onu keyiflendirmiş gibi bir ifade belirdi yüzünde. Ne zamandan beri bir sözün arkasını arayacak kadar kıskanç olduğumu bilmiyordum. Zamanında tüm kıskançlıklarım bir sebebe dayanıyordu ama şimdi bu yoktu.

"Kafanın içinde benim taşımış olabileceğim kişileri mi öldürüyorsun?" diye sorunca düşüncelerimden sıyrılabildim. O an çoktan sığınağından çıkmış olduğumuzu fark ettim. Gözüm istemsizce son kez arkamdaki güzelliğe kaydı. Eğer Sarp burada yaşamak isteseydi dünden razı bir şekilde kabul edecek kadar sevmiştim. Sadece aklımda canlanan anılar yanaklarıma kadar bir ateş hissettiriyordu. Onun dışında ideal bir yerdi benim için. "Hâlâ öldürüyorsun sanırım..."

"Öldürmeli miyim?" diye sordum bakışlarımı ona doğru yöneltirken. "Hayırdır, Sarp Luca?"

"Bu aralar çok fazla hayırdır çekiyorsun. Hayrolsun diyelim."

"Hayırsızdan hayır beklemek de biraz..."

"Ölüden göt istemek gibi mi?" Aslında ben öyle demeyecektim fakat Sarp hep değişik cümleler kurduğu için yine bir tamamlayıcı bulmuştu. Yüzümü buruşturarak omzuna vurdum. "Hem taşıyorum hem dayak yiyorum... Bu kadar nankör olma."

"Sen de biraz diline hâkim ol," diyerek çıkıştım. "Sürekli saçma salak şeyler söylüyorsun."

"Hayır realistliğimi laf cambazlığına vuruyorum." Bana serseri bir ifadeyle göz kırpıp önüne döndü. Gece karanlık olduğu için etrafı pek seçememiştim fakat şimdi gördüğüm kadarıyla şehirden uzak, ıssız bir ormandan farklı değildi. Burayı nereden bulmuştu da böyle büyülü bir yer yapmıştı merak konusuydu. İyi ki yapmıştı çünkü gördüğüm en güzel yerlerden biriydi. "Seni taşımak yorucu değil de sadece kolumu boş yere sabit tutuyor olmak yorucu."

"Boş yere mi?" diye sordum boynuna sardığım kollarımı sıkılaştırırken. "Kucağındayım ya sığır!"

"Öyle mi? Hiç hissedilmiyor," dedi burnu havada bir edayla. "Benim sığırlığımdan bir şeyler kapıp az kilo alsan fena olmaz."

"Ben zayıf değilim, sen çok güçlüsün koca adam." Patikadan ilerlerken Sarp nefes nefese bile kalmamıştı. Oysaki yolun sürekli taşlı oluşu yürürken zorluk çıkartarak onu yormalıydı. "Lerzan Hanım neyle beslediyse artık seni. Ona yetişmem zor olacak." Sarp muzip bir tavırla sırıtırken bakışlarını yavaşça aşağıya doğru indiriyordu. Onunla takıla takıla aklım artık fesatlığa alışmış gibi sırtındaki elimle ona sinirle vurdum. "Sakın!"

"Ne sakın?" diye sordu masummuş gibi. "Annemin yemeklerinin güzelliği aklıma geldi diye gülüyordum."

"Yalancı!" diye çıkıştım. "Arsız, pislik!"

"İnsanın fikri neyse zikri de o olurmuş, Sidem Karacahan Russo. Beni suçlayamazsın."

"Üzüm üzüme baka baka kararırmış, Sarp Luca Russo," dedim sinirle. "Senin gibi düşündüğüm için bana kızamazsın."

"Sana zaten kıyamam." Dudaklarını saçlarıma bastırıp geri çekildi. "Ama bazen sana karşı doyumsuz oluşum için seni suçlamıyor değilim."

"Peki bu konuda ne yapmamı istersin?"

"Sanırım hiçbir şey yapamazsın," dedi. "Çünkü sana karşı iflah olmaz bir adamım artık."

"Aynı zamanda arsız." Patikanın sonuna doğru yaklaştık. Araba dün bıraktığımız yerdeydi ve kimsenin geçip de bir zarar vermemiş olması beni

şaşırtmıştı fakat burası gerçekten ıssız bir yerdi. Birilerinin kolay kolay geleceğini sanmıyordum. Sonunda arabaya gelebildiğimizde Sarp beni yolcu koltuğunun kapısına yaklaştırdı. İki eli de beni sımsıkı tuttuğu için kapıyı açmak bana kalmıştı. Kapıyı açtığımda beni yerime oturtup kemerimi taktı ve burnumun ucundan öptükten sonra yerine geçti.

Bazen rutinleşmiş şeyler sıkıcı gelirdi. Yani insan her sabah kalkmaktan, giyinmekten ve işe gitmekten, bunları gerçekleştirirken yapmak zorunda olduklarından sıkılırdı. Belki de ben çok sıkılgan bir insandım emin değildim fakat beni afallatan şey, Sarp Luca Russo'nun rutinlerime girişi ve sıkmayıp aksine daha fazlasını istememe neden olmasıydı. Mesela ya bir gün arabaya bindiğimizde kemerimi takmasa, taktı diyelim burnumdan öpmese, gülmese ya da göz kırpmasa... Ararım. Kesinlikle birinden birini ararım.

Ayaklarımı yere bırakmak yerine yukarı doğru çekip koltuğun üzerine aldığımda dizlerime sımsıkı sarılarak kendime iyice yasladım. Dünden beri ayak bileklerim çok ağrıyordu. Bunun ayakkabılar yüzünden olduğundan emindim. "İyi misin sen?" diye sordu Sarp hâlâ dikkatle bana bakarken. "Yüzünü buruşturdun."

Bunu yaptığımı o söyleyince fark ettim. "Ayak bileklerimden topuklarıma doğru biraz ağrı hissediyorum da..."

"Neden?" diye sordu endişeyle. "Hastaneye gitmek ister misin? Çok mu ağrıyor?"

Hızla başımı iki yana salladım. "Buna gerek yok. Ablamdan ödünç aldığım topuklu ayakkabı hiç rahat değildi. Keşke İtalya'dan getirseydim, onlar rahattı bayağı."

"Sırtını kapıya doğru yaslayarak bacaklarını kucağıma doğru uzat," dedi otoriter bir sesle. "Öyle daha rahat edersin."

"Sana rahatsızlık vermeye-" Sarp sanki ona sövmüşüm gibi sinirle bana doğru döndüğünde yerime iyice sindim. Kırmızı çizgisine basmış olmam ve o çizginin ben oluşu kalbimde bir şeyleri ayağa kaldırıyordu. Ona yenilmiş olmanın ağırlığıyla yavaşça yan dönerek sırtımı kapıya doğru yasladım fakat pek rahat değildi. Sarp anlamış gibi arka koltuğa uzanarak oradan aldığı küçük yastığı bana verdi. Ardından yavaşça kaldırdığım bacaklarımdan birinin ayak bileğini tutarak kucağına doğru uzatmamı sağladı. Açıkçası biraz da olsa rahatlamıştım.

İki bacağımı da kucağına uzattığımda yavaşça ayak bileklerime masaj yapmaya başladı. "İyi mi böyle?"

Başımı omzuma doğru eğip dudaklarımı sarkıtarak, "Çok iyi," dedim. Bu sırada Sarp'ın elleri yavaşça çıplak bacağıma doğru çıkıp arsız bir gezinme yapmaya başlamıştı. Ayaklarımı oynatarak yerimde kıpırdandım. "Elin rahat dursun."

"Asıl senin ayakların rahat dursun," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Önce senin elin başlattı."

"El, sana doyamayan bir adama ait sonuçta. Ne yapalım şimdi, kesip atalım mı?"

"Yok ya," dedim rahat bir tavırla. "O kadarına gerek yok." Sarp bu söylediğime sadece güldü çünkü aklında yine arsız düşünceler geziyordu. "Sus, sakın dün gecenin imasını yapma."

"Ben yapmadım ama senin aklına gelmişse başarmışız demektir." Bir ayağımı kaldırıp ardından topuk kısmıyla hafifçe vurduğumda, Sarp'ın ağzından kısık bir kahkaha çıkmıştı fakat kahkahası keyifli değil, sınırlarını zorluyormuşum gibiydi.

"Dönüyoruz, değil mi?" diye sordum Sarp arabayı çalıştırdıktan sonra. "Bu gece."

"Dönüyoruz," dediğinde verdiğim rahat nefes gözünden kaçmadı. Gözucuyla bana bakıp tekrar önüne döndüğünde umursamaz durmaya çalışıyordu. "Sen neden aniden gitme heveslisi oldun?"

"Gitme heveslisi olmadım canım. Neden olayım? Sadece sıkıldım artık. İşimi özledim, evimi özledim, huzurlu günlerimi özledim..." Biraz daha saçmalamaya devam edersem Sarp kesinlikle bir amacım olduğunu anlayacaktı. Belki de çoktan anlamıştı, sonuçta salak bir adam değildi. Geceden beri aklımı kurcalayan bir posta olayı vardı. Aslında Cüneyt olduğundan emin olsam bu kadar kurcalamazdı fakat emin değildim işte. Yıllardır oradayken böyle bir posta almamış olup, Sarp hayatıma girmişken almam da içimde ondan gizlemem gerektiğine dair bir fikir üretiyordu.

Postayı açtığım an içinde ne olursa olsun ona söyleyecektim ama şimdi söylemem yersiz geliyordu. Mesela Cüneyt olmasından şüpheleniyorum desem büyük ihtimalle Sarp gidip ona saldıracaktı çünkü Cüneyt ile konuştuğumu biliyordu. Onun konuşmama rağmen şansını denemesine sinir olacaktı.

"Geceden beri bir garipsin," dediğinde düşüncelerimden sıyrılmak zorunda kaldım. "Ben odun almaya çıkıp döndüğümden beri demem daha doğru olur. Ne gördün telefonunda?"

"Bir şey görmedim," dedim telaşla. Bu hareketim bile kendimi ele vermeme neden oluyordu aslında. Ben hislerimi güzelce gizleyen biriydim

önceden ama Sarp ile tanıştığımdan beri bu pek mümkün olmuyordu. "Sadece Madame Emily ben yokken biraz zorlanmış sanırım. Ona içerledim. Mahcup hissediyorum biraz."

Sarp tek kaşını havaya kaldırıp bana baktı. "Neden?"

"Kadın beni asistan olarak aldı evet ama aynı zamanda ben ondan bir şeyler öğreneyim diye fazla sorumluluk yüklemedi. Derslerine de öğrenci gibi girmeme izin veriyor. Hatta ben onun dersleri sayesinde uzun zaman sonra bir tablo bile çıkardım. Berbattı ama sonuçta denedim. Şimdi sürekli ondan izin istemek biraz üzüyor beni."

Söylediklerim bahane değildi. Cidden bu düşünceler vardı, şu an olmasa bile üzüldüğüm mevzulardı. "Bunları sorun edecek biri gibi durmuyor," dedi Sarp. "Yani sen de çok takılma."

"Öyle olmuyor işte." Başımı iyice arkama yasladıktan sonra yana doğru çevirerek dışarıyı izledim. Dün biraz kar yağmış, hemen durmuştu. Şimdi sanki hiç yağmamış gibi bir hal vardı yollarda. Üzücü bir durumdu benim için. "Sen hep patron olduğun için anlamıyor olabilirsin ama kadının bana üstünlük taslamaya müsait alanı varken, ona rağmen yardımcı olmaya çalışmasına karşılık onu hayal kırıklığına uğratmak benim için tamamen mahcubiyet göstergesi olur."

"Her zaman patron değildim." Gece tanıyamadığım yollar, gündüz gözüyle bakınca aslında tanıdık gelmişti. Sarp şehir merkezine biraz daha yaklaşmıştı. "Stajdayken ben de ezilen kişi oldum. Uzun bir süre babamın kanatları altında da çalıştım."

"Babanın," diyerek vurguladım. "Bir yabancının değil."

"Bazen tanıdığına daha çok mahcup olursun, Sidem," dedi beni kınar gibi. "Sonuçta onun hayatımda yeri çok fazla ve yarın bir gün hatalarımı yüzüme vurabilir. Madame Emily bir yabancı. İşi bıraktığın an bir daha karşılaşmazsınız bile."

"Senin için her zaman bu kadar basit mi her şey?" diye sordum yüzümü buruştururken. Buna sinir oluşum imrendiğim için miydi, yoksa yanlış mı buluyordum emin değildim. "Yani ilk zamanlar bana da evliliğin, aşkın basit olduğunu söyledin. Şimdi yine bir şeyler sana basit geliyor. Bu hep mi böyle?"

Dilini üst dişlerinin arkasına vurarak bir cık sesi çıkardı. "Hep değil."

"Mesela?"

"*Sen* konusunda basit düşünmüyorum."

"Bu benden mi kaynaklı?" diye sordum merakla. Kalbim ağzımda atmaya başladı aniden.

"Biraz senden." Kırmızı ışıkta durduğu için tamamen bana dönmüştü. "Ama en çok bendeki senden."

İstemsizce sırıtma isteğiyle dolduğumda altdudağımı ısırarak bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. Onun da bana bakarak sırıttığından emindim. Kaç yaşına gelirse gelsin insan; eninde sonunda sadece bir cümleyle saatlerce sırıtabilir, evin içinde seke seke koşabilirdi. Kalbe sözü geçmeyen tek şey, olgunluktu sanırım. Otuz iki yaşındaki Sarp için de böyleydi, yirmi altı yaşındaki benim için de. O yine biraz da olsa duruyordu fakat ben hiç...

"Bazen seninle olmak," dedi. "Tüm tecrübelerimi unutturuyor."

"Gururum okşandı demesem yalan olur şimdi," dedim muzip bir tavırla. "Tecrübeli olduğundan emin olman hoşuma da gitti aynı zamanda."

Bir eli direksiyondayken, "Elbette tecrübeliyim yavrum, sonuçta ben yaşlı bir adamım."

"Çok yaş alan mı daha tecrübelidir?" dedim dalgınlıkla. "Yoksa gözlerinden çok yaş akan mı?"

"Yaşamak lazım görmek için, görmek lazım tecrübe sayabilmek için," dedi düz bir ifadeyle. "Bu yüzden çok yaşayandır diye düşünüyorum."

"Göz gördüğü için ağlamaz mı zaten?" Kollarımı göğsümde birleştirip sadece ona bakmaya odaklandığımda bu sefer o bakışlarını benden kaçınıyor gibiydi. Gözlerinin içini göremediğimden yan profilini sevdiğimi söyleyemezdim fakat kusursuz yüz hatlarının bu açıdan da hakkını yiyemezdim. "Çok görmüşse çok ağlamıştır işte."

"Gözlerden yaşları hissettikleri akıtır ve her his, tecrübe sayılacak kadar azımsanabilir bir acıyla sınanmamıştır." Bir eli yavaşça bacağımda gezinirken diğeri hâlâ direksiyondaydı. "Bazen insan unutmak ister ne için gözyaşı döktüğünü ve unutulan şey tecrübe olmaz ona. Unutulan her şey yok sayılmaya mahkûmdur."

Hayat bir ipin üzerinde yürümeye benzerdi en çok. Ayağın kayarsa düşerdin, düşersen de biterdin. Tekrar dönebilirdin ama sorarlardı sana; o yolları tekrar yürümek ister misin diye. Hayır dersen yaşadığın her şey koca bir hayal kırıklığı olurdu senin için çünkü yarım kalırdı. Sonuna kadar gidersen eğer başardıysan bu zafer olurdu, başarmadıysan en azından tecrübe ederdin. Yarım kalan her şey bilinmezliğin içinde, bir sıfatın altına konulmadan sana yük olmaya mecburdu. Zamanı geriye alamadığın sürece yarım kalmaya ve sana yük olmaya da devam ederdi. Düştüğün yerden kalkmadığın sürece her şey yarım kalmaya mecburdu.

Sarp Luca Russo için tecrübe buydu. O hiçbir yolu yarıda bırakmamıştı. Gözyaşlarına bu yüzden aldanmıyordu çünkü onun için gözyaşları bir vazgeçişti. Vazgeçmek tecrübe değildi. Savaşmak vardı kitabında. Adındandı belki ya da sanındandı. Sonuçta onun adı güce dayanır, sanı savaşmayı getirirdi.

"Ne tuhafsın," dedim aniden. Merakla bana doğru döndüğünde dakikalar sonra bana baktığı ilk anlardan biri olmuştu. "Seni ilk tanıdığımda gözümde çaresiz, umutsuz bir adamın tekiydin ama aksine sen ne çaresiz ne de umutsuzsun. Bir dağ gibi duruyorsun karşımda. Bella'nın neden sana âşık olduğunu anlamak zor değil."

"Ben İlayda ile tattığım hislerin çoğunu kızımla tamamladım." Bir iç çekip devam etti. "Bu dünyada artık benim canımdan biri vardı. Kötülüklerin her gün arttığı bu dünyada bir kız çocuğu... Bana güvenen, bana sığınan ve benden başka kimsesi olmayan bir kız çocuğu. Benim kızım. O an yıkılma lüksümün olmadığını çünkü Bella'yı herkesten korumam gerektiğini anlamıştım. Kızımın benden başka kimseye ihtiyacı olmamalıydı. Bu yüzden her haksızlığa sustum. Sadece kızıma odaklandım."

"Herkes yapamaz bunu, biliyorsun değil mi?" dedim içtenlikle. "Sen harika bir babasın, Sarp. Cidden bak."

Bu dünyada ne babalar ne anneler vardı. Her gün haberlerde, türlü türlü sosyal medya ağlarında neler görüyorduk da insanlığa inancımızı yitiriyorduk. Sana hayat veren hayatını da alabiliyordu mesela. Her insan yarınına şüpheyle yaklaşır hale geliyordu. Bunca karanlığın içine güneş gibi doğan bir babalığı vardı onun. Ona sırtımı dönseydim, kızını almasına yardım etmeseydim sanırım bir ömür kalbim karanlıkta kalmış gibi hissederdim çünkü onu tanıdıkça ne kadar doğru bir tercih yaptığımı fark ediyordum.

"Deniyorum, en iyisi olana kadar devam edeceğim." Dalgınlıkla önüne döndüğünde ben de dışarıya bakarak en azından bir durum kontrolü yapmaya çalıştım. Sanırım eve on beş dakikalık mesafemiz kalmıştı. Bu yüzden bıkkınlıkla tekrar önüme dönüp Sarp'a baktığımda bu sefer onunla göz göze gelmiş olmak biraz farklı hissettirdi. Sanki dilinin ucunda bir şeyler vardı ve çıkmak konusunda çekingendi. Oysaki Sarp ağzını tutmayan, her geleni söyleyen bir insandı.

Göz kırpıp başımı salladım. "Ne oldu?"

"Sadece merak ediyorum da..." Dilini yavaş bir hareketle altdudağında gezdirirken kırmızı ışıkta durduğu için direksiyondaki elini de şakağına yasladı. Ne soracağı konusunda merakımla birlikte gerginliğim de artmaya

başlıyordu. "Anne olmak hakkında ne düşündüğünü... Bilmiyorum. Mesela hiç anne olmak istedin mi?"

Bu soruya ilk cevabım, aldığım sıkıntılı nefesin aramızda oluşan sessizliğe bir çığlık olmasıydı. Yaslandığım yerde daha dik bir konuma gelirken ellerimi kucağıma bıraktım. Daha önce anneliğin A'sını bile düşünmemiş olan ben, bu soru karşısında bu kadar savunmasız, sıkıntıya düşmüş hissetmeyi de beklemiyordum aslında. "Sanırım hayır."

Sarp bana doğru döndüğünde gözlerinin içinde beklenti vardı. Bir umut ışığı arıyordu sanki. Bununla içime çektiğim nefesin göğüskafesimden ciğerlerime kadar gezinen bir kıvılcım olduğunu, ulaştığı her yeri yaktığını hissettim. Sarp tekrar baba olmak istiyordu. Bunu görebiliyordum. "Hiç mi?"

"Sarp, benim bunları düşünebileceğim bir hayatım olmadı," dedim dürüst olmayı tercih ederek. "Ben babama da anneme de kızgın bir şekilde büyüdüm. İnsanlardan sürekli ailemizin kaderimiz olduğu nasihatlerini duydum. En basitinden biraz sosyal medyada gezsem bile her yerde *çocuğunuz babasını seçemez ama siz onun için en iyisini seçebilirsiniz* yazıyor. Diğer yandan anne olmak ve bunun getirdiği sorumluluklar... Çok fazla şey vardı. Anlıyor musun? Çok fazla şey vardı ve hayatımdaki herkes benim sorumluluk alamayan biri olduğumu düşünüyordu. Üstelik ben... ona iyi bir baba seçemeyeceğimden emindim çünkü o dönem sevgilim Cüneyt'ti. Bu yüzden düşünmedim, istemedim de."

"Anladım," diyebildi sadece. "Haklısın. Caroline hamile kaldığında da herkes o çocuğu tek başına yapmış, ben yokmuşum gibi davranmıştı. Bana da çok saçma ve haksızlık gibi gelmişti bu durum. Anneye yüklenen sorumluluk çok fazla, haklısın."

"Hayatıma senin gibi biri girmiş olsaydı," derken bakışlarımı kucağıma doğru eğdim. "Belki de şimdiye bir çocuğun annesi olmuştum bile."

Başımı tam olarak kaldıramadım fakat gözucuyla bakmaktan da kendimi alamadım çünkü onun tepkisini merak ediyordum. Sarp'ın gözlerinde bu sefer sadece umut ışığı vardı. Dudakları keyifle kıvrılır gibi olduğunda gözlerini kısarak bana baktı. "Yani... Sen?"

"Eğer bir gün senden bir çocuğum olacaksa anne olmayı isterim." Yaptığım itirafla kalbim göğüskafesimi zorlayacak kadar şiddetli atmaya başladı. "Çocuk sahibi olmak cümlesine çok karşıyım. Bilmiyorum, çok itici geliyor. Annesi olurum, babası olursun. Kendimden emin değilim ama sen onun için en iyisi olursun bundan eminim. Bu yüzden isterdim..."

"Bir gün tekrar baba olacaksam bu kesinlikle senden bir parça için ola-" dedi kendinden emin bir sesle. "Seni ne kadar istediysem şimdi bunu kadar istiyorum."

"Yine de çok erken..."

"Biliyorum," diyerek sözlerimi böldü. "Sadece düşüncelerini merak et-m."

Siteye girdiğimizi görünce arkamdaki yastığı tekrar arka koltuğa atarak sırtımı ön koltukla buluşturdum. Yine de bacaklarımı sarkıtmayıp kendime doğru çekerek dizlerime sarıldım. Açıkçası bu konuyu konuşmak biraz durgunlaşmama neden olmuştu. Sarp zaten babaydı. Bu hissin, sorumluluklarının farkındaydı ama ben bu zamana kadar bir kere bile böyle bir hayal içine girmemiştim. Ben evleneceğimi bile düşünmemiştim ki... Sarp ile evliliğim ne kadar anlaşmalı başlamış olsa da gerçeğe doğru gidiyordu. Belki de bir noktadan sonra düşünmem gerekecekti.

Yine de çok erkendi. Hem hayatın ne göstereceği de belli olmazdı sonuçta. Sırf Sarp baba olmaya alışık diye konunun buraya hemen gelmesi bana haksızlıktı.

Evin bahçesine girdiğimizde gözucuyla Sarp'a baktım. "Bizimkiler evde midir?"

"Bizimkilerden kastın ne?"

"Annen, baban, Bella..." Sarp sormadan önce bizimkilerden kastımın sadece onun ailesi olduğunun farkında değildim. Sadece ağız alışkanlığı gibi geliyordu fakat aslında cidden benimsediğim içindi.

Bu durum Sarp'ın hoşuna gitmiş olacak ki tebessümle bana baktı. "Büyük ihtimalle evdeler ama saat sekiz buçuk. Kimse bu saatte uyanmaz hele ki dünden sonra hiç sanmıyorum. Hemen yukarı çıkarız."

"Emin misin?" diye sordum şüpheyle. Bu halde kimseye yakalanmak istemiyordum. "O zaman beni hemen yere bırak, tamam mı? Koşarak yukarı çıkacağım."

Sarp bu dediğime gülüp, başını sallayarak onayladıktan sonra kemerini çıkarıp arabadan indi. Hızla benim olduğum tarafa doğru gelip tekrar kucakladıktan sonra eve doğru ilerlemeye başladı. Bugün resmen bedava taşımacılık hizmeti almıştım. Her yere taşınarak götürülmek güzel bir histi. En azından yorulmuyordum. Kapının önüne geldiğimizde bana düşen sadece kapının şifresini girmek oldu. Kapı açılır açılmaz kendimi utanç içinde Sarp'ın kucağından atıp koşar adımlarla merdivenlere doğru ilerledim. Sarp da aynı hızda peşimden gelmeye başlarken mutfaktan sesler duyduk.

"Sarp." Lerzan Hanım'ın sesini duymamla gözlerim sonuna kadar açılırken basamakları ikişer çıkmaya başladım. "Oğlum geldiniz mi?"

"Geldik anne, geldik," dedi Sarp hâlâ arkamdan koşarken.

"İyi bari hazırlanın, Bella'yı uyandırın da gelin. Kahvaltı hazır olur birazdan. Baban da simit ve ekmek almaya çıktı," diye bağırdığında sesinde farklı bir keyif vardı. Lerzan Hanım uyanık bir kadındı. Dün geceyi sanki ezbere biliyormuş gibi hissettirmesi utanmama sebep oluyordu. Nefes nefese bir halde odaya girdiğimde yatağın üstüne çöktüm.

"Sen odadaki banyoda duş al," dedi Sarp dolaba doğru ilerlerken. "Ben hemen karşıdaki ortak banyoda duş alırım. Sonra beraber Bella'nın yanına gideriz."

Sarp sadece havlu ve *boxer* alınca istemsizce kaşlarım çatıldı. "Sadece onlarla mı gideceksin?"

"Karşıda zaten banyo, bir şey olmaz."

"Donsuz kral olmanın hakkını veriyorsun," diye homurdandım ayaklanırken.

Sarp baştan aşağı beni süzdükten sonra muzip bir tavırla sırıttı. "Sen de kraliçem olmanın hakkını veriyorsun *cara mia*."

Yüzümü buruşturup sinirle ona baktığımda sanki silah çekmişim gibi hızla odadan çıkmaya yeltendi. O gittikten sonra ben de sadece iç çamaşın takımımı alıp banyoya girdim.

Duşta kaynar suyla kendimi haşladıktan sonra havluya sarınıp çıktım. Biraz bakım yapmak istedim; kâğıt maskeyi takıp yatağın ortasına uzandım, gözlerimi kapatıp huzurlu bir an geçirmeyi beklerken odaya sadece *boxer* giymiş, saçlarını kurulayarak yürüyen Sarp girdi. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışsam da zorlanıyordum.

Takım elbise giydiğinde gömlekleri genelde bir beden büyük olurdu; dar giysilerden hoşlanmazdı. Evdeyse bazen yapışan tişörtler giyer ama hemen çıkarırdı. Polo yaka tişörtleri kollarını sıkınca kasları belirginleşir fakat vücut kısmı yine bol kalırdı. Oysa gerçekten sergilenesi bir vücudu vardı. Uzun boyu, orantılı kasları ve belirgin adonisiyle dikkat çekiciydi. Ben bile bakıyorsam başkalarının da ilgisini çektiği kesindi. Belki de bol tercih etmesi, bu ilgiyi azaltmak içindi.

"Gözlerinle yedin bitirdin beni," dediğinde bakışlarımı gövdesinden ayırıp yüzüne doğru çıkarabildim. Sırtını bana dönerek dolabı karıştırmaya başlamıştı.

"Ben yemeyeceğim de kim yiyecek?" diyerek kafa tuttum ona. Bazen karşılık vermek en iyisiydi. İnsanların karşısında suspus olmaktan nefret ederdim.

"Hakkındır." Keyifli sesiyle istemsizce sırıttım. "Yüzünde ne var yine senin?"

"Maske," dedim omuz silkerken. "Yüzümün nem ihtiyacını karşılayan bir maske işte. Bilmiyormuş gibi konuşma."

"Ambalajından anladığım kadarıyla 2020 yılında bu maskenin son denetimini ben yaptım zaten."

Sesi öyle gururlu, kendine güvenen bir şekilde çıkmıştı ki bir erkekte etkileyici duran sayılı şeylerden biriydi benim için. "Havasını atmak için sordun o zaman."

"Si." Dolaptan çıkardığı haki yeşili gömleği yatağın üstüne bıraktığında uzattığım bacaklarımı kendime doğru çekerek kırıştırmamaya özen gösterdim. Ardından siyah keten bir pantolonu da eline aldı fakat onu yatağın üstüne bırakmak yerine giymeye koyuldu. Yüzümdeki maskenin cildimi kaşındırmaya başladığını hissedince çıkarıp baş ucuma bıraktığım paketinin içine koydum. Kalan nemleri iyice yüzüme yayarken yatağın üstünde dizlerimin üstünde doğruldum ve bu hareketim Sarp'ın dikkatini dağıtmaya yetti. Şimdi fermuarını çekerken sadece beni izliyordu.

"Gözlerinle yedin bitirdin beni," dedim imalı bir sesle. Elbette anlamış gibi çarpık bir gülüşle bana bakıyordu.

"Sadece gözlerimle yemediğim günlere kadar bununla yetineceğiz." Kısık sesi bir ürperti olup kaydı tenimden. Bir iç çekip ona baktığımda üzerimdeki etkisinin gururuyla sırıtarak gömleğine uzandı. O giyinmişti fakat ben iç çamaşırı takımım ile durmaya devam ediyordum. Dizlerimin üstünde ilerleyerek yatağın köşesine geldiğimde, Sarp gömleğinin kollarını katlamakla uğraşırken ön düğmelerine uzandım. Bu hareketimle kendi yaptığı işi bıraktı. "Göğüslerin hâlâ ağrıyor mu?"

"Sarp," diyerek bir ikazda bulundum. Aslında utanılacak bir şey değildi ama bu konulardan uzak olmam biraz sınır koymak zorundaymışım gibi hissettiriyordu. Tek kaşı havada bana bakarken bu durumu umursuyor gibi değildi. "Regl dönemimde hep hassas oluyorlar. Kasık ağrısı çekiyorum ama göğüslerim daha zorlayıcı oluyor. Bittikten sonra da birkaç gün devam ediyor işte. Kumaşa sürtünmesi falan yakıyor. Dün sutyen giymediğim için de ağrım vardı."

"Bunun için doktora gittin mi?"

Başımı sallayarak onayladım. "Bir sorun yok. Herkesin hassasiyeti farklı bölgede olurmuş. Benimki de göğüslerimde."

Bir elini yanağıma götürerek avuçladığında başparmağı ile okşamayı ihmal etmedi. "Krem vermedi mi?" Sadece başımı iki yana sallayarak cevapladım ve gömleğinin son düğmesini de kapatıp geri çekildim. "Giyin sen de Bella'ya gidelim."

"Onu çok özledim," dedim aceleyle yataktan inerken. "Türkiye'ye geldiğimden beri çok uzak kalmışım gibi hissediyorum ondan."

"Annesi böyle hissetmiyor sanırım." Sıkıntılı bir sesle çıkan sözlere takılı kalmadan edemedim. Çatık kaşlarla ona doğru döndüğümde az önce oturduğum yatakta bu sefer o oturuyordu. Yine telefonunu almış, bana bakmak yerine ekranına odaklanmıştı. Baktığımı bildiğinden emindim. Yine de onu zan altında bırakmamak için önüme dönerek dolaptan kendim için bir şeyler aramaya koyuldum. "Günlerdir hiç sormadı. Belki başkasına sormuştur diye düşündüm ama sormamış. Dün bana mesaj atmış. Bella ile görüşmek istiyor. Almak değil, görüşmek. Sanırım onunla vedalaşacak, bilmiyorum. Benim olmamı istemiyor. Yarın akşam annemlere gelecek ve Bella onlarlayken görüşecekmiş."

"Senin olmaman sorun olmayacak mı?" diye sordum şüpheyle. "Bella güvende hissetmeli."

"Bella, anne ve babama çok düşkün. O doğduğundan beri benim ailemin içinde çünkü ben onunla baş başa kalacak kadar yeterli değilim ona. Haliyle onları çok seviyor. Bella zaten kalabalık aile seviyor direkt, o yüzden daha mutlu oluyor. Caroline velayetini aldığı için Bella'yı geri de isteyebilirdi ama yapmadı. Bence mahkemeye kalmadan imza verecek."

"Bunca zaman vermedi ama neden şimdi? Altında bir şey aramıyor musun?"

Sarp kısa bir an bana baktı. "Belki de sen uğurlu gelmişsindir."

"Ya da Caroline'ın başından beri istediği Bella değil de sensindir ve senin başkasıyla evli olduğunu, dönüşün olmayacağını kabullendiği için kızından da vazgeçmiştir," dedim hırsla. Sarp'a bakmak istemiyordum şu an, bu yüzden dolaba dönüp incelemek yerine rastgele bir bluzu çekip aldım. Onu giydikten sonra da koyu kot bir pantolona yöneldim bu sefer. "Yani sen ondan boşandıktan sonra hemen evlenseydin ve şansınız olmadığına onu ikna etseydin yine Bella'dan vazgeçecekti."

"Caroline benden nefret ediyordu, Sidem. Onun gözlerinde saf nefreti gerçekten görmüştüm, bu nedenle böyle olduğunu düşünmedim ve aklıma

gelmedi bu durum. Zaten başta böyle değildi ama son bir yılda iyice dibe vurdu."

"Çünkü zaman geçtikçe senin ona dönmeyeceğinden emin oldu." Pantolonumu da giydikten sonra ona doğru döndüm. "Caroline senin suçsuz olduğunu, abimle karıştırıldığını öğrendikten sonra bence senden etkilendi. Aile olmak istedi fakat bu sefer sen istemedin. O da seni kızınla vurdu. Baktı ki sen ona dönmeyeceksin sınırları zorladı. En sonunda da senin evlendiğini görünce tüm kapıların kapandığını gördü ve Bella ile işi kalmadı."

"İyi bir anneydi başta... Bu yüzden belki de inanmak istemedim," dedi afallamış bir sesle.

"Dışarıdan bir göz olarak böyle düşünüyorum. Bella'yı alsan bile iftira attığını ortaya çıkarmalısın, Sarp. Sana haksızlık yapıldı, sırf kızın için buna göz yumamazsın."

"Yarın annem ona süreci soracak. Ondan sonra ben de onunla konuşmaya çalışırım." Gönülsüz de olsam konuşma konusunda bir şey diyemedim. Sonuçta ortada küçük bir kız vardı ve o kızın annesini görmesi gerekiyordu, bu yüzden anne ve babasının arada bir yan yana gelmesi zorunluydu. Sarp bu konularda sınırlarını bilen bir adamdı elbette ama içten içe onu isteyen bir kadınla beraber olacağını bilmek iyi hissettirmiyordu. "Hazırsan gidelim mi?"

Çantamdan dişli bir toka çıkarıp saçımı arkadan tutturduktan sonra elimi iki yana açarak hazır olduğumu gösterdim. Sarp telefonunu yatağın üstüne bırakıp oturduğu yerden kalktı. Yanıma doğru gelip bir elini belime sardığında şakağıma dudaklarını bastırıp geri çekildi. Yine de çok uzaklaşmamış, iki adımı bile el ele yürümemizi sağlamıştı.

Odadan çıktığımızda uzaktan bile içeride bir prensesin olduğunu kapısından belli eden odaya doğru ilerledik. Lerzan Hanımların evinden henüz haberim yoktu fakat burada da İtalya'da da Sarp'ın evinde Bella'nın odasının kapısı tozpembe olup, üstünde *Stellina* çizgi filmiyle alakalı figürler vardı. Sanki kızının alanını işaretliyor da ona yaklaşanın kendisine çeki-düzen vermesini istiyormuş gibiydi. O bile kızının yanına gittiğinde bambaşka biri oluyordu. Benden önce davranarak kapıyı açıp odaya girdiğinde Bella'yı uyur bir vaziyette bulduk.

Kum sarısı saçları pembe yastığa dağılmıştı. Örtüsü üstünden kayarak yatağın dibine düşerken, bir ayağıyla örtünün tamamen düşmesini engelleyecek şekilde dağınık bir halde yatıyordu. Yanakları al al olmuştu. O mis kokusundan anlaşılacağı üzere sanırım akşam Lerzan Hanım ona duş aldırmıştı. Yatağın iki tarafına doğru dağıldığımızda ben dizlerimin üstüne

çökerek başımı omzuma yatırmış, dudaklarımı büküp onu izliyordum. Sarp ise bana gülümseyerek yatağın köşesine oturdu ve o an yatak içe çöktü.

"Bella," dedim kısık bir sesle. Aniden yüksek sesle bağırmam onun uykusundan irkilerek uyanmasına neden olabilirdi. Sarp, onun yukarı doğru çekilen pijama altını düzelterek bacağını yatağa ortaladığında huysuzlukla kıpırdandı. "*Principessa** uyan..."

"Uykusuna biraz düşkündür," dedi Sarp şefkatle. Bu sefer bir eli saçlarına doğru gitmişti. "Beraber uyuduğu peluşunu getirmeyi unuttuğumuz için bu kadar dağınık yatıyor. Normalde ona sarılıp sabit kalırdı. Bu seyahat onu biraz yordu. Umarım hasta olmaz."

"Sıcak çorba ve bolca meyveyle hiçbir şeyi kalmaz," dedim Bella'yı izlerken. "Ama bu uykucunun önce uyanması lazım." Bella bir gözünü açtı ama hemen kapattı. Bu sefer gözlerini sıkıca yummaya çalıştığı çok belli olduğundan aslında uyandığını ama rol yaptığını anlamak zor değildi. Elimi yumruk yapıp işaret ve ortaparmağımın eklem kısmıyla yavaşça onu omzundan dürttüm. "Tak, tak, tak."

Gözlerini açmadan, "Kim o?" dedi.

"Ben senin en sevdiğin arkadaşınım."

"Hayır," dedi huysuz bir sesle. "En yakın arkadaşlar habersizce ortadan kaybolmazlar."

Küskünce diğer tarafa döndüğünde bu sefer şansını deneme sırası Sarp'a geçti. O benim aksime işaretparmağıyla yavaşça dürttü Bella'yı. "Tak, tak, tak."

"Kim o?"

"Bu dünyadaki en güçlü babayım."

"Üzgünüm bayım, güçlü olsanız da küçük kızınızı arkanızda bırakıp gitmemelisiniz," dedi inatçı bir tavırla. Bu inadının kime çektiğinden emin değildim. Sarp huysuz bir adamdı ama inatçılığı pek yok gibiydi. Belki de benim inadımın yanında yok gibi duruyordu ama Bella'nınki beni geçmişti. Hâlâ gözlerini açmıyordu malum.

"Uyanmıyor bu," dedim yılmış bir halde. Onu yoklamayı bırakmamıştım aynı zamanda. "Ne yapsak ki? Onu bırakıp mı gitsek?"

Sarp kızını kontrol ettiğinde hâlâ rolüne devam ettiğini görünce sırıtıp, "Tüh," dedi. "Tam da özel uçak ayarlamıştım bizim için. Yazık oldu. Bella uyandığında bilet alıp gelir artık."

"Ne?" diye çığırırken aniden kalktı. Uyku halinden öyle hızlı çıkmıştı ki kaşlarını çatarak sinirliden çok, tatlı bir ifade takınıp önüne gelen saçları

* Prenses. (İt.)

Ninova

geriye doğru itmeye çalışırken söylendi. "Hayır babacığım, hayır. Sürekli kızını bırakıp gidemezsin. Teneffüs ederim!"

Gülmemek için kendimi sıkarken yüzümü buruşturdum. "Teneffüs mü edersin? Kız o ne demek?"

"Ay bilmiyorum, Sidem," dedi dudaklarını büzerken. "Büyük *nonna* kullanıp duruyordu işte. Çok havalı geldi gözüme."

"Galiba teessüf ederim diyecekti," dedi Sarp gözlerini kısmış bir halde kızına bakarken. "*Stellina* bu kelimeyi ben bile yeni öğrendim, sen nereden biliyorsun babacığım?"

"Baba, büyük *nonna* çok değişik kelimeler kullanıyor. Çok hoşuma gidiyor, çok. Ben de ondan öğrenmeye çalışıyorum ama çok zorlanıyorum."

"Öyle mi küçük hanım?" dedi Sarp, Bella'nın karnından tutup onu sarsarken. "Az önce de zaten numara yapıyordun. Seni numaracı horoz!" dediğinde onu gıdıklamaya başlamıştı. Bella geriye doğru yaslanıp odayı o şen kahkahalarıyla doldururken Sarp onu bir yandan öpüyor, bir yandan da gıdıklayıp duruyordu.

"Sidem *aiutami*!*" dedi zorlukla kahkahalarının arasından. Nefesi kesilmeye başlayacak kadar çok gülüyordu artık. Yüzü de kızarmaya başlamıştı. "Babacığım dur, lütfen!"

Bella, bir elini bana doğru uzattığında elinden tutup kendime doğru çekmek istemiştim fakat Sarp'ın benden daha güçlü olduğunu hesaba katamamıştım. Aniden bir elini belime atarak benim de yatağa sırtüstü düşmemi sağladı. Bella, kısa bir an baskısından kurtulabildiğinde üstüme çıkarak kollarını boynuma sardığında Sarp'a da bizi daha rahat gıdıklaması için bir fırsat doğdu. Gıdıklanmaktan dehşet etkilendiğim için bir kolumda Bella'yı tutarken iki büklüm olmuş bir halde bağırmaya başladım.

"Sarp!" diyebildim zorlukla. "Sarp dur, öleceğim!"

"Birken iki oldunuz başıma bak," dedi bizi gıdıklamaya devam ederken. Bella hiç olmadığı kadar yüksek bir sesle kahkahalarını savururken ona eşlik ettim. "Örgüt müsünüz başıma siz?"

"Parlayan Yıldızlar örgütü hatta," dedim alayla. Sarp bu dediğimle gıdıklamak yerine belimden sıktığında bir çığlık attım. "Sarp!" Bella'nın saçlarına ardından da benim boynuma dudaklarını bastırıp geri çekildi. Biraz daha geri çekilmeseydi karın ağrısından gidici olabilirdim. Zaten kahkaha atmaktan gözlerimden yaşlar gelmişti resmen. "Mahvettin bizi!"

* Yardım et bana! (İt.)

"Bir şey olmaz siz de abartmayın." Bizi nasıl devirdiyse öyle de doğrultarak kucağıma çıkan Bella ile oturur bir vaziyet almamızı sağlamıştı. "Ben aşağıya gideyim. Siz de giyinip gelin olur mu güzellerim benim?"

Bella, "Babacığım biz cidden özel uçakla mı gideceğiz?" diye sordu boynuma iyice sarılırken. "Beni kandırmadın, değil mi?"

"Hayır bebeğim, kandırmadım. *Nonno* özel uçakla dönmek istemiş. Biz de onlarla gideceğiz."

"Yani senin değil," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi. "Bunu aşabileceğimi sanmıyorum babacığım."

"Bu gidişle seni yemek zorunda kalacağım ve aşmana gerek kalmayacak bebeğim," dedi Sarp mest olmuş bir halde kızına bakarken. Şu an Bella o kadar sevecen gelmişti ki çenesinden tutup sıkarak yanaklarına sulu sulu öpücükler kondurdum. Ben üst üste öpücükler kondurmaya devam ederken, Sarp odada bıraktığı telefonunun sesiyle yanımızdan ayrılmak zorunda kaldı. "Hadi seni giydirelim."

"Sidem tayt giymek istiyorum, yolculukta etek giyince rahat edemiyorum," diye sızlandı yataktan atlarken. Bella adımlarını banyoya doğru yönlendirdiğinde ben de onun için buradaki dolabından rahat bir şeyler aramaya başladım. Daha önce Türkiye'ye gelmemişti fakat Sarp, kızının odasını fazlasıyla hazır etmişti. Çoktan kıyafetleri bile vardı. Onun için siyah bir tayt ve beyaz bir kazak çıkarıp yatağının üstüne bıraktım. Bella için saçları çok önemliydi. Yolculuk boyunca açık kalması rahat ettirmezdi. Bu yüzden birkaç lastik toka, saç tarama spreyi ve tarağıyla yatağa çöküp gelmesini bekledim.

"Bella hadi bebeğim," diye seslendiğimde banyodan üstünü tamamen ıslatmış bir halde çıkmasını beklemiyordum. "Ne oldu?"

"Sidem musluk aniden açılınca tüm su üstüme döküldü. Çok komik!" Bir elini ağzına kapatıp kıkırdamaya başladı. Bella'nın diğer çocukların aksine bazı aksiliklerle eğlenebilmesi, kolay kolay ağlamaması beni mutlu ediyordu. Bu aslında biraz da Bella'nın büyüdüğü ortamla ilgiliydi ve bunu sağlayan tamamen Russolardı.

"Şaşkın seni, buraya gel bakalım." Kıkırdayarak önüme geldiğine direkt pijama üstünü çıkarıp atletini kontrol ettim. Atleti kuruydu ama içim rahat etmediği için yerimden kalkıp onun için bir atlet alıp geri döndüm. "Önce giydirelim seni. Sonra da saçlarını örelim güzelce."

"Sidem yarın okula gidecek miyim?" diye sorduğunda onu giydirmeye o kadar odaklanmıştım ki sadece başımı sallayarak onayladım. "Peki annemi görebilir miyim?"

Sorusu duraksamama neden oldu. Ona kötü hissettirmemek için hemen kendime gelmeye çalıştım fakat yine de tuhaf hissetmekten kendimi alamadım. "Anneni görmek için bana sormana gerek yok ki bebeğim."

"Sidem, annemi görmeye babamla gitmek istemiyorum çünkü annem babamı gördüğünde çok üzülüyor," dedi omuzlarını düşürürken. Caroline bazı hislerini Bella'dan saklamalıydı. Onun küçük kalbi için fazlaydı bunlar fakat o kadar bencildi ki dört yaşında bir kızın böyle düşünmesine neden oluyordu. "Bu yüzden seninle gitsem olmaz mı? Annemle tanışmanı çok istiyorum."

Kazağını giydirip gözlerinin önüne gelen saçları geriye doğru ittim. "Annenle tanışmayı çok isterim bebeğim ama annen son zamanlarda biraz hasta. Geçen ay ben de aynı hastalıktan oldum, hatta kimseyle görüşmek istemedim. Onun da öyle bir şeyi olmalı. Bu yüzden iyileştiğinde tanışsam daha iyi olabilir."

"Ama beni de görmek istemez o zaman," dedi küskünce. Caroline ile tanışmak istiyordum fakat bu, iki çift sözüm olduğu içindi. Onu merak ettiğimden ya da hayatımda istediğimden değildi. Bella için onunla konuşacak, öfkemi kusacaktım. Diğer yandan abim olmadığımı, benim ayrı bir birey olduğumu da belirtecektim çünkü öfkesi bunu yok sayan türdendi.

"Sanırım bu virüs çocuklara bulaşmıyormuş," dedim taytını da giydirdikten sonra önümde çömelmesini sağlarken. "Bu yüzden sen gidersin. Onu bolca öpersin, hatta iyileşmesini sağlarsın sonra da beraber gideriz."

"Ay Sidem, ben dört yaşındayım ama benden çok şey bekliyorsunuz," diyerek söylenmesiyle kıkırdadım. Saçlarını canını acıtmadan taramaya dikkat ediyordum çünkü öyle yumuşaktı ki sanki elimde solup gidecekmiş gibi hissettiriyordu. Bella genel olarak böyle hissettiriyordu aslında. "Ben sürekli birilerini iyileştirmekle uğraşamam ki ama! Büyükler biraz sorumluluk almalı. Çok ayıp, çok!"

"Özür dileriz bebeğim," dedim alayla. "Lütfen bizi affet. Daha özenli olmaya çalışırız."

"Olsun Sidem, olsun. Ben senin için biraz daha yorulurum." Saçlarını taramayı bırakıp arkasından ona doğru eğilerek yanaklarını öperken bu sefer gıdıklayan ben oldum. Gerçekten öyle tatlı bir kızdı ki bazen kendimi tutamıyordum. Öpmek bir sınırdı, mümkün olsa ısırıp yerdim. Çocuklarla pek aram olduğunu düşünmüyordum. Bir yerden sonra sabrım kalmıyordu ama Bella çok farklıydı. Yine o kahkahaları odayı doldurduğunda ömrümün sonuna kadar dinlesem de huzurunun eksilmeyeceğini düşündüğüm bir sesti.

"Kız valla yerim seni he," dedim yanaklarından sıkarken. "O yaşlı baban bile kurtaramaz seni benden."

"Sidem, babam yaşlı değil yakışıklı," dedi mızmız bir tavırla dudaklarını büzerken. "Teneffüs ederim babama yaşlı deyip durma."

"Bebeğim tesseffüf," dedim önce. Yanlış gelince düzeltmeye çalıştım. "Tesa... Tesef... Teessüf ya. Teessüf! Kız ben bile zor söylüyorum onu. Sen neden kullanıp duruyorsun? Dön önüne de saçını öreyim hadi."

Omuzlarını düşürüp bana gülerken önüne doğru dönmüştü. İpek gibi yumuşacık saçlarını yavaşça okşarken elimde bıraktığı hissiyatın tadını çıkardım. Hem mis gibi kokuyordu hem de yumuşacıktı. Acaba annesi hiç bu hissin güzelliğini tatmış mıydı? Hissi geçtim, bir kız için annesinin bir kere bile saçını taramamış olması ne kadar kırıcı ve ezici bir histi.

Keşke Samet Karacahan, kız kardeşini kurtardığı kadar bu küçük kızı da kurtarabilseydi de varlığıyla her şeyi mahvedip Bella'nın yarım kalmış bir aileyle büyümesine izin vermeseydi. Keşke benim de elimden bir şeyler gelmiş olsaydı. Fedakâr biri değildim, hatta çoğu zaman bencildim ama Bella için bunu yapardım. Sıkıntılı bir nefes verip dalgınlıkla saçlarını örerken acaba Bella da benim yerimde annesinin olmasını ister miydi diye düşündüm. Alınmazdım. Sonuçta bu onun hakkıydı. Ama yine de...

Devamını bilmiyordum. Düşünmek de istemiyordum. Bella anlamış gibi konuştu aniden. "Sidem biliyor musun? *Nonnadan* sonra en çok senin saçlarımla oynamanı seviyorum. İkinizin de eli çok hafif."

"Buna sevindim. Canını yaksaydım çok üzülürdüm çünkü." Başının üstüne bir öpücük kondurup geri çekildim. Örgüsü bittiğinde küçük lastik tokayla bağlamış olsam da Bella'nın daha süslü tokaları sevdiğini bildiğim için lastik tokanın üstüne toka kutusundan siyah, beyaz fiyonkları olan bir toka çıkarıp üstüne yerleştirdim. Omuzlarından tutarak bana dönmesini sağladığımda kâküllerini de son kez düzelterek onu serbest bıraktım. Sıkılmaya başladığının farkındaydım. Ne kadar mızmızlanmamak için gayret gösterse de hemen sıkılan bir kız olduğunun, yarım saatte bir zıplayıp durmazsa dayanamayacak bir kurtlu olduğunun farkına varmıştım.

Tam yerimden kalkacakken duyduğumuz sesle gözlerimiz buluştu. Bella merakla bana bakarken ben duyduğum davul sesine bir anlam vermeye çalışıyordum. Yani hafta sonu olduğu için düğün dernek işleri olduğunu düşünüyordum. "Düğün vardır herhalde bebeğim," dedim Bella'ya. "Gelini almaya geldiklerinde böyle bir ekip de gelir."

"Ay, gelin mi?" diye sordu heyecanla. "Bakabilir miyiz, Sidem? Prenses gibi bir şey mi yani? Çok merak ettim, çok!"

"Bakalım güzelim, bakalım da sanki gelin bizim evden çıkıyor. Bu ses ne, Allah aşkına?" diye söylendim elinden tutup kapıya doğru ilerlemeye başladığımda. Bella sadece adımlarıma uymaya çalışıyordu. Koridora çıktığımda Sarp'ın bu katta olmadığından emindim çünkü hiç ses yoktu. Bu yüzden direkt merdivenlere doğru yöneldim. Sesin salonun içinden geliyormuş gibi yüksek olma sebebinin görüş açıma giren dış kapının açık olması yüzünden olduğunu anladım. Sanırım evdekiler de sesi yüksek bulup ne olduğuna bakmak için dışarı çıkmıştı. Bella benim yavaş adımlarıma sabredememiş gibi elimi bırakıp koşarak dış kapıya yöneldiğinde arkasından bağırdım. "Koşma!"

Boşa kendimi yorduğumun da farkındaydım çünkü dönüp bana mısın demedi. Davul ve zurna sesi iyice artınca yavaşlığımdan ben de nefret etmeye başlamıştım, bu yüzden hızla dışarı çıktım. O an dalgasına söylediğim şeyin aslında gerçek oluşunun şaşkınlığını yaşıyordum fakat beni asıl şaşırtan, bu ekibin bahçemizde olması değildi.

Beni asıl şaşırtan, bahçemizin tam ortasında bir boynuzundan abimin, diğerinden ise Alp'in tuttuğu bir koçun olmasıydı. Bir an yanlış gördüğümü düşünerek etrafıma baktım. Herkes az önce gördüğüm koçun olduğu yöne şaşkınlıkla bakıyordu. Büyük ihtimalle yanlış görmemiştim fakat... bahçenin ortasında bir koç ve boynuzundan tutan abim ne alakaydı? Hele köşedeki çalgı ekibi ve hemen onların çaprazındaki babaannem... Babaannem. Elbette onun işiydi.

Ellerimi iki yandan belime doğru atıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Babaanne." Şaşkınlıktan tek kelimede bile kekelemiştim. "Ne oluyor, Allah aşkına?"

Ses öyle yüksekti ki yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Babaannem bunu fark etmiş gibi bir elini kaldırıp susmalarını sağladı. Ardından bana doğru döndüğü sırada Sarp da yanıma gelmişti. "Koç, Sidem," dedi. "Ben senin evliliğin için kurban kesecektim, durumu kötü insanları doyuracaktım etiyle ama bir türlü fırsat olmadı. Bugün gidiyormuşsun malum. Ben de kaptım bir koç geldim."

"Babaanne iyi hoş da." Yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. Ben bu kadına yetişemiyordum artık. Yaşlı olan o değildi, bendim. "Yani gerek var mıydı koçu bahçeye getirmeye, çalgı ekibi bulmaya?"

"Ekibi ben bulmadım ki," dedi rahat bir tavırla. "Yandaki evin kız çıkarması varmış. Onun için gelmişler ama erkenmiş iyi gelin iki şov yapın dedim ben de. Kuru kuru olmaz sonuçta."

Ninova

"Delireceğim şimdi," diye yükseldi abim aniden. "Ya benim kız kardeşimin alındığı yetmiyormuş gibi bu herifle evliliğin hayrına kesilen kurbanın boynuzundan tutuyorum. Allah'ım ben ne günah işledim?"

"Saymamı ister misin?" Sarp keyifle araya girdi. Bu fırsatı asla kaçıramazdı sonuçta. Allah korusun kaçırırsa geceleri nasıl uyurdu, değil mi? "Ama burada saymamı isteyeceğini pek sanmıyorum."

"Kapa çeneni." Abim sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Ne geldiyse başıma senin yüzünden geldi zaten."

"Onun yüzünden mi geldi?" dedim öfkeyle ona doğru döndüğümde. "Ahmaklığından gelmiş olmasın? Bayılıyorsun suçunu başkasına atmaya, kendini sütten çıkmış ak kaşık yapmaya."

"Sakın kocanı savunmaktan geri kalma, Sidem. Sakın bak." Söylenmesiyle yüzümü buruşturarak sinirle ona baktım. Utanması hiç yoktu gerçekten. "Abin kim ki zaten?"

"Karıma bir daha çıkışırsan seni Eyfel Kulesi'nin en uç tepesine çıkartırım," dedi Sarp tehditkâr bir sesle. Alp bu dediğine kendini tutamayıp gülerken, abimin sinirli bakışlarının ağına takılmıştı. Abim, Sarp'a laf yetiştiremeyeceğini biliyordu. Denerse Sarp'ın iki sözüyle burada rezil olacağını da biliyordu. Bu yüzden sadece ofladı ve bu, Sarp'ın zerre umurunda değildi.

"Babacığım şimdi bu hayvan neden gelmiş buraya?" Bu sefer odağımız Bella'ya kaymak zorunda kaldı. Kendisi koçun tam önüne gelmiş, dikkatle ona bakıyordu. Komik olan ise koçun da bakışlarını tam Bella'nın gözlerinde tutmasıydı. Abim ve Alp tutmuyor olsa içim asla rahat etmezdi. "Ay, çok da güzelmiş. Beyaz beyaz."

Babaannem, Sarp'tan önce cevap verdi. "Bunu Samet dayın bir derneğin kesim alanına götürecek. Orada kesilip fakir fukaraya dağıtılacak kuzum."

Bella bir hışımla babaanneme döndü. Babaannem onun neden dehşete düştüğünü anlamamış gibi gülümseyince bu sefer bize doğru dönmüştü. "Çok güzel," dedi Sarp kısık bir sesle. "Kızıma en temizinden bir travma yükleniyor."

"Nasıl yani?" diye sordu ağladı ağlayacak bir sesle. "Bu hayvan ölecek mi? Neden ama ne yapmış ki?" Hepimizi şaşırtan bir hareket yaparak hiç düşünmeden koçun boynuna sarıldı. "Ay, Samet dayı ne olur bir şey yap. Çok yazık bu hayvana, çok."

"Bella geri çekil bebeğim," diye bağırdım endişeyle. Bu hayvan Allah bilir hangi ortamdan çıkmıştı, bu kız da direkt gidip sarılmıştı. Yeminle kusacaktım şimdi. "Bella!"

"Sidem, hayır bu hayvanı kesmesinler," diye sızlandı daha sıkı sarılırken. Koç olduğu yerde oynasa da boynuzlarından tutulduğu için pek etkili değildi. "Büyük *nonna* lütfen yapma!"

"Ay, üstüme iyilik sağlık. Kız ne oluyor sana?" dedi babaannem şaşkınlıkla. "Kuzum bu hayvan hayır için kesilecek."

"Ben de hayır diyorum işte! Kesilmesin bu hayvan, hayır! Ne olursun." Babaannem bana doğru baktığında başımı iki yana salladım. Elbette bu koç eninde sonunda götürülüp kesilecekti fakat şimdi Bella'ya bunu söylersek gerçekten üzülebilir, belki onda travma bile kalabilirdi. Bu yüzden suyuna gitmesi daha çok işimize gelirdi.

"Peki madem," dedi babaannem şefkatli bir sesle. "Seni mi kıracağım boncuğum? Samet dayısı götür bu hayvanı geri gönder. Kesmesinler."

"Ay, gerçekten mi büyük *nonna*?" Bella koçtan ayrılıp mutlulukla ona baktı. Babaannem başını salladığında ona doğru koşup bacaklarına sarıldı. Babaannem de eğilip onun saçlarına dudaklarını bastırdı. Kısa sürede aralarında güzel bir bağ oluşmuştu. Aslında babaannem hep torunlarının çocuklarını görmek istiyordu, bu yüzden Bella onun için özel geliyor olabilirdi.

"İzem nerede bu arada?" diye sorduğumda Alp koçu bahçenin dışına sürüklemeye başlamıştı. Sanırım abimin söyleyecekleri vardı ki onunla gitmeyince Sarp kuzenine yardım etmek için yanımdan ayrıldı. İzem dün bana mesaj atmıştı fakat bakamamıştım. Bugün ise ortalıkta yoktu. Belki de akşam için çantasını toplamaya falan gitmişti.

"Gitti İzem," diyen abimle ona doğru döndüm. "Gözde ve İzem bu sabah gittiler."

Şaşkınlıkla gözlerimi kısarken ağzım aralandı. Ne kaçırmıştım ben tam olarak? "Ablam da mı gitti?"

"Gözde bir süre İtalya'da olacak. İzem ev arkadaşı olmayı teklif edince onunla gitti." Abim konuşurken babaannem sanki bunları biliyormuş da nefret ettiği şeyleri duyacakmış gibi bir telaşla eve doğru ilerledi. O an köşede duran annemi yeni gördüm. O da çalgı ekibine bahşiş verdiğinde herkes yavaş yavaş bahçeyi terk etmiş, abim ve beni yalnız bırakmıştı. "Yıllık izne ayrılmak istedi ve onay vermemize müsaade bile etmeden biletini alıp gitti. Biraz İtalya'da kalıp Berlin'e geçecekmiş. Orada arkadaşları varmış."

Ablam hakkında en iyi bildiğim şey, çalışmaya âşık bir kadın olduğuydu. Kolay kolay izne ayrılmaz, işinden uzak kalmazdı fakat bu sefer uzak kalmak istediği işi değildi. Cem olayıyla savaşmak için uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordu. Bu şehrin her köşesinde bir anı vardı ondan, onlardan. Her anı boynuna dolanan bir urgandı. Ayaklarının altındaki tabure belli ki sağlam

Ninova

değildi. Ya hareketsiz kalacaktı öylece ya da her şeyden vazgeçip bu sefer ölecekti. Yıllarca sabit kaldığı için bu hale gelmişti aslında ama haberi yoktu. Bu yüzden ölmeyi seçiyordu bu kez. İtalya'ya gittiğinde ruhu bu şehirdeki anılardan sıyrılacak ve her şey anlamını yitirecekti.

Çünkü benim ablam bir korkaktı, yine onunla konuşmak yerine kaçmayı tercih ediyordu. Ve aşk korkakları sevmezdi.

"Anladım," diyebildim. "Gittiğimde onunla konuşurum illa ki."

Abim karşımda soğuk bir ifadeyle duruyordu. Yaraları kurumuş ama geçmemişti. Bir kolunu hâlâ destekle sabit tutuyordu; kendi vurduğu kolunu. "Gideceksin yani."

Yıllar önce buradan gittiğimde arkamda sadece o vardı. Başımı çevirsem o, önüme dönsem kalbimde ona veda etmenin acısıyla yine o... İtalya'da olduğum o iki yıllık süreçte her aramada, her gözyaşımda yine o vardı. Bu kadar benimleyken, bu kadar kalbimdeyken şimdi aramızdan sadece birbirimize olan kırgınlık ve soğukluğun geçiyor olması canımı acıtıyordu. Üstelik her şeyin mecburiyet olduğunu söylemişti. Ben onun omzuna atılmış bir yüktüm, o ise benim kalbimin hafif olmasını sağlayan tek kişiydi.

"Eninde sonunda evime dönmek zorundayım," dedim mesafeli bir sesle. Çok zoruma gidiyordu ona karşı böyle olmak ama yakın olasım da gelmiyordu. Her şeyi biliyorken yakın olmak zaten imkânsızdı. Abim yıllarca bir günahın gölgesinde kalmış ve bunu benden bile saklamıştı. Oysaki ben, onunla her şeyimi paylaşırdım. "Herkes bir gün evine dönermiş."

"Senin evin burasıydı ama hiç dönmedin." Sesinde bana karşı bir sitem olduğunu fark ettim. Benim kalbimde de vardı bir sitem, hatta bir isyan. O sadece sesinde olduğuna şükretmeliydi.

"Evimin neresi olduğu konusunda son zamanlarda bir arayış içindeydim çünkü hiçbir yere sığamıyordum ama buldum. Benim evim, onun yanı. Bu yüzden o neredeyse oraya gideceğim."

Dudakları hırsla kıvrıldı. Bunu kabullenemiyor gibiydi. Eninde sonunda kabul etmek zorunda kalacaktı maalesef çünkü Sarp'tan vazgeçmeyecektim. "Yine de konuşuruz sandım," dediğinde bu sefer hırsla gülen ben oldum. "Neden gülüyorsun?"

"Benden hem kaçmış olman hem de konuşuruz diye laf atman komik çünkü. Beni buraya getirirken sadece senin için endişelenmemi istedin. Belki başına bir şey gelirse seni affederim diye düşündün." Kollarımı göğsümde birleştirip bir adım daha ondan uzaklaştım. Kalbim ise on adım uzaklaşmıştı. "Sen benimle hiçbir zaman konuşmak istemedin. Sen sadece geri dönmemi, seni dinlememi istedin. Konuşmak karşılıklıdır."

"Konuşmak isteseydin beni ikna ederdin, Sidem. Kardeşimin inadının farkındayım emin ol."

"Seninle konuşmak istediğim tek şey var; o da Sarp ile bir ay öncesinde ne konuştuğun. Onun dışında senden hiçbir şey istemiyorum çünkü ne zaman senden bir şey istesem aslında omzuna bir yük ekliyormuşum," dedim kırgınlıkla. "Artık senden hiçbir şey istemeyeceğim. Gerçekleri ver ya da verme. Onun için de yalvarmayacağım sana."

"Sidem sen benim kıymetlimsin," dediğinde alay dolu bir kıkırdama döküldü dudaklarımdan. Kendimi tutamıyordum bu konuda. "Kıymetlim olduğun için de bir ay önce yine senin için gittim o adama. İş için gitmiştim fakat konu sana da geldi çünkü konu her zaman sana gelir bende. Sen benim bu dünyada-"

"Ya sadede gel ya da ben gideyim," diyerek böldüm sözlerini. Onunla konuşmak istemiyordum artık bu konuları. Her şey yalan geliyordu ve ben artık ona kanmaktan korkuyordum. İnsan abisinin yalanlarından korkar mıydı? Ben korkuyordum. Artık kanımdan birinin bana karşı samimiyetinin kalmadığını düşünmek, onun omzuna koyduğum yüklerden daha ağırdı. O bana daha ağır yükler bindirmişti fakat haberi yoktu.

"Onunla konuştuğumda senin gelmeyeceğinden emin olduğumu, bu yüzden seni korumasını istemiştim." Yutkunmakta zorlanırken ellerimi iki yanıma düşürerek stresle yumruk haline getirip sıktım. Tırnaklarımın avucumun içine battığında oluşturduğu hisse aldırmadım. "Kabul etmedi. Benim gelmemi, korumamı falan söyledi. Bu yüzden kızdım ona hatta. Bana bunları söyleyip sonra sana âşık olduğu için kızdım."

"Sana nasıl inanacağım?" diye sordum titreyen sesimle. Bir zamanlar sadece ona inanırken şimdi kalbimde bir ağrıyla ona nasıl inanacağımı soruyordum. "Sarp'ın beni ben olduğum için kabul ettiğine..."

"Sarp birinin lafıyla kimseye âşık olmaz, Sidem," dedi buz gibi sesiyle. "Şu an eski defterleri açıp canını sıkmayı asla istemiyorum ama kocan çapkın bir adamdı. Birine âşık olabilecek ya da evliliğin içine girecek son kişiydi bizim grupta. Zaten ilk evliliği mecburiyetti ama sana karşı tavrı... beni de şaşırttı ve belki de bu yüzden daha da gıcık oldum. Bilmiyorum. Tek bildiğim..." Devamını getirmekte zorlanıyormuş gibi başını eğdi. Dikkatle ona bakarken duygularımdan yoksun olmaya çalışıyordum. "Sarp'tan sana zarar gelmeyeceği."

"Sen bunu diyorsan biraz şüpheye düşmeliyim sanırım," dedim alayla. Aynı zamanda rahatlamıştım da çünkü Sarp'a inanmak istiyordum ve abim

bile bunları söylüyorsa belki de Sarp cidden doğru kişiydi. "Ama sana son kez inanmayı seçiyorum. Umarım beni buna pişman etmezsin."

"Karşımda böyle asi konuşmana izin veriyor olmam, senin beni silmene göz yumduğum anlamına gelmiyor, Sidem. Özlersem gelirim. Seni görmek istersem yine gelirim. Sen benim kardeşimsin, canımsın. Senden asla kopamam. Bunu o herif bile sağlayamaz." Ben yerimde sabit durduğumda abim bir adımla bana yaklaşıp alnıma dudaklarını bastırdı. Kısa bir an geri çekilse de benden çok uzaklaşmamıştı. "Ve bana ne kadar kızarsan kız Sidem, eğer birine ihtiyaç duyarsan aradığın ilk kişi ben olayım."

Ona bir şey diyemedim çünkü ağzımdan çıkacak kelimelerin onun lehine olduğundan emindim. Ona sarılmadım çünkü sarılırsam kalbimin duvarlarından sızacağından da emindim. Tepkisiz kaldım. Bu bana mı cezaydı, ona mı bilmiyordum ama başka çarem kalmamıştı. Abim yüzümdeki o soğuk ifadenin bir an olsun erimediğini gördüğünde sadece son bir kez daha bana baktı ve ardından sırtını dönerek bahçenin çıkışına yöneldi.

Bakışlarımı ondan kaçırarak kollarımı göğsümde birleştirip saçma gelecek olsa bile bahçedeki sallanan ağaç yapraklarının hışırtısına odaklandım çünkü ona bakmak, sanki onun yolunu gözlemek gibiydi ve ben artık onun yolunu gözleyemezdim.

BÖLÜM 10

Küskün Nergiz Zambağı

20 Kasım
Saat: 10.40
İtalya/Milano

"Sidem uyan," dedi aşina olduğum ses fakat dediğini yapmak öyle zor geliyordu ki hiç ses bile çıkarmıyordum. Ayda yılda bir özel uçak gördüğümde bile tüm yolculuk boyunca uyuyacak kadar uykuya âşık biriyken şimdi o dedi diye kalkamazdım. "Bella'yı kaçırdılar!"

Büyük konuşmuştum çünkü son cümlesiyle yattığım yerden fırlayarak ona doğru döndüm. "Ne?" diye bağırdım dehşete kapılmış bir halde. Onun nerede olduğunu bile tam anlayamadan, aceleyle üstümdeki yorganı atıp yataktan çıktım ve odanın içinde Bella'yı aramaya koyuldum. Uykudan öyle ani kalkmıştım ki hâlâ başım dönüyordu, gözlerim bulanıktı. Yatağın altına, camın köşesine her yere bakarken söylenmeye devam ettim. "Kim kaçırdı, Sarp? Niye izin verdin ki?"

Öyle aptallaşmış hissediyordum ki Sarp'ın kahkaha patlatması ile duraksayıp içinde olduğum durumu ancak sorgular hale gelmiştim. Yatağa bile gitmeye üşenip olduğum yere çökerken bir elimle gözlerimi kapattım. Birkaç saniye kendime gelmeye çalışıp tekrar etrafı incelediğimde odamızda olduğumuzu gördüm. En son uçağa binmiştik. Bella ardından uyuyakalmış, Sarp da tabletini çıkarınca ben de uyumuştum. Ondan sonra bir ara uyanır gibi olduğumda Sarp'ın kucağındaydım. Şimdi tamamen uyandığımda ise odamızdaydım. Huzurla uyurken aniden neden deli dana gibi kalkmıştım da etrafta endişeyle minik bir insan arıyordum anlam veremedim bir an.

Bu nasıl bir sabahtı?

Çöktüğüm yerde saçlarımı geriye doğru iterken bir elimi alnıma doğru götürüp omuzlarımı düşürdüm. Kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü uykudan öyle bir fırlamıştım ki ne durumda olduğumu anlayamıyordum. Sarp şu an karşımda, üstünde takım elbisesiyle evden çıkmaya hazır bir halde duruyordu. Duvara yaslanmıştı ve bir elini cebine atarken bana sırıtarak bakması da ayrı bir sinir bozucuydu. "Bella kaçırılmadı, değil mi?" diye

sorduğumda başını iki yana salladı. Çöktüğüm yerde bana yakın olan ev terliklerimden birini alıp ona fırlattım. "Aklım çıktı, Sarp! Aklım!"

"Sidem on iki saattir uyuyorsun, farkında mısın?" diye sorarken sesi beni kınıyor gibiydi. "Başka çarem kalmamıştı."

"Milletin kocası öperek uyandırıyor, Sarp." Sinirle oturduğum yerden kalkmaya çalıştım. "Ya da sesleniyor falan. Sen aklımı aldın benim resmen. Tansiyonum düştü, kalbim çıkacak şimdi korkudan. Of, Allah kahretsin seni ya!"

"Ya kim gelip benim kızımı kaçırabilir, Allah aşkına?" diye söylendiğinde sesi bu kez de beni suçlarmış gibi çıkıyordu. Mesela ben şu an neden suçlu konumundaydım ki? Huzurla uyurken aniden uyandırılmak zorunda kalmıştım ve ayılmama bile izin verilmemişti. Kalbim stresten hızlı hızlı atarken maraton koşmuşum gibi nefessiz kaldığımı hissetmiştim hatta. Otururak sakinleşeceğimi sanmıyordum, bu yüzden çöktüğüm yerde bacaklarımı uzatarak sırtüstü yere uzanıp elimi iki yana kaldırdım.

Dün Lorenzo Bey biraz erken dönmek isteyince saat sekiz gibi hazırlanmıştık. Lerzan Hanım, Alp, ben, Sarp ve Bella dışında birkaç görevli daha vardı. Abim ve babam gün içinde gelmemişti. Mehir ve ailesi, babaannem ve annem de bizimle çıkmıştı. Babam ve abimin gelmemesi zerre umurumda olmamıştı fakat babaanneme veda etmek biraz zordu. Benim açımdan değil de daha çok Bella için zordu. Ona sanırım fazlasıyla alışmıştı. Annem ise beni sürekli ablama sahip çıkmam konusunda tembihlemişti.

Yıllar önce buradan giderken içimde bir burukluk vardı çünkü yabancı bir yere, yanımda kimse olmadan, arkamda sadece abimin olduğunu bilerek gitmiştim. Annem küçüklüğümden beri *ailenin onayı olmayan işin sonundan hayır bekleme* demeçleri okurdu, bu yüzden içimde büyük bir korkuyu da sanki aldığım nefes gibi eksik tutmayarak gitmek zorunda kalmıştım. Eninde sonunda dönmek zorunda olacağımı da biliyordum. Sonuçta nereye kadar kaçabilirdim, değil mi? Ama hayat bana öyle bir oyun oynamıştı ki hiç beklemediğim bir anda kendimi bambaşka, kurguların gözdesi bir durumun içinde bulmuştum. Yine arkamda eksikliklerle buraya dönmüştüm fakat içimde korku olmamıştı. Aksine döneceğim için öyle mutluydum ki arkamdaki eksiklikleri görmek için son bir kez dönüp bakmamıştım.

Benim ait olduğum yer burasıydı. Bu cümle benim için anlamı derin bir yere sahipti çünkü bu yaşıma kadar nerede değilsem oraya aitmişim gibi hisseden bir kız olmuştum. Bugün ise olduğum yere ait olduğumun, başka yere gidersem orada diken gibi hissedeceğimin farkındaydım.

Ve bunu sağlayan kişi, Sarp Luca Russo'ydu.

Ninova

"İyi misin sen?" Tavandan bakışlarımı ayırıp başımı yan çevirerek ona baktım. "Yol mu çarptı seni, yoksa özel uçak mı anlayamıyorum."

"Özel uçağın keyfini çıkaramadım babanın yanında utandığım için. Yol boyunca da sen sadece işle ilgilendin zaten. Hem havada hem karada uyumak beni aptallaştırdı." Yattığım yerden doğrulup tekrar oturur pozisyona geldim. Üstümde sadece Sarp'ın bol tişörtlerinden biri vardı. "Bir de uyandırılmamın etkisi var. Ne olduğunu idrak edemedim."

"İki saat içinde senin de benim de işlerimize gitmemiz gerekiyordu ve sen mışıl mışıl uyuyordun. Seslendim giyinirken hiç de kalkmadın. Ne yapabilirdim?" diye sordu huysuz bir sesle. "Sabah Alp ona araba lazım olduğu için geldi. Elinde koca bir tepsi sıcacık börekle geldi hem de. Bella gürültüyle hazırlandı, onunla gitti. Sana seslendim ona rağmen uyanmadın. Başka çarem kalmamıştı."

"Nasıl ya?" dedim yüzümü buruştururken. O kadar derin uyumuş olamazdım herhalde. Kış uykusuna yatan ayılar bile biri dürtünce uyanıyordu. Bana ne olmuştu? "Bella yok mu?"

"Bugün öğretmeni hasta olduğu için okulu yokmuş. Alp sabah gelince onu da götürdü. Sonuçta bugün annesi ile annemlerde görüşecek. Akşama kadar görüşürler, onu alır evimize döneriz," dedi. "Tabii sen önce hazırlanıp evden çıkarsan."

"Sabah sabah o kadar söylendin ki bu zamana kadar yaşlı biriyle evlendiğimi hissetmemişsem bile şu an hissettim, Sarp." Bıkmış bir tavırla oturduğum zeminden kalktığımda kalçamda bir ağrı hissettim. "Hazırlanıyorum tamam."

"Çay demleyecek ve bizim için Lerzan Sultan'ın meşhur böreğini ısıtacağım. Beş dakikan var." Yaslandığı yerden ayrıldığında odadan çıkacağını düşünmüştüm fakat şaşırtarak bana doğru yürüdü. Tam önüme geldiğinde alnıma bir buse kondurduktan sonra geri çekildi. Ona bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Hazırlanmak için motivasyona ihtiyacın var mı?"

"Hayır yok." Çünkü zaten hemen hazırlanıp çıkmalı ve mektubuma herkesten önce ulaşmalıydım. "Sadece açım."

"O zaman çabuk hazırlan ve gel. Tek başıma kahvaltı yapmaktan nefret ederim." Dudakları kıvrıldı. "Bir de sana uzak kalmaktan nefret ediyorum."

"O zaman bugün senin için biraz zor olacak."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim," dediğinde alaycı bir gülüşle ona bakıp omuz silktim. Sarp'ın bakışları yavaşça üzerimde gezindiğinde bir sonraki hamlesinin beni belimden tutup yatağa atmak olduğunu tahmin

etmek zor değildi. Ondan önce davranarak, "Hayır!" diye bağırıp banyoya doğru koşmaya başladım. Sarp peşimden koşar gibi oldu fakat benim banyoya girip kapıyı kilitlemem ile pek de etkisi kalmadı. "Çabuk!"

Duş almayacaktım çünkü biraz daha duş alırsam denizkızına dönüşüp payetlerim falan oluşmaya başlayabilirdi. İstanbul'da olduğum süreçte suyundan mıdır bilinmez saçım hemen kirleniyormuş gibi hissetmiştim. Şimdi sadece saçımı yıkamam yeterli olacaktı. Sonrasında giyinip makyaj yapmak için tekrar banyoya girdim.

Her şeyi halledip son bir kez daha aynadaki yansımama bakıp gülümsedikten sonra banyodan çıktım. Sarp biraz daha oyalanırsam söylenmekten başımı şişirebilirdi çünkü. Üstelik ben de gerçekten acıkmaya başlamıştım. Bu yüzden hızlı ve özensiz bir halde yatağı düzeltip montumla çantamı da kaptığım gibi odadan çıktım. Koşar adımlarla merdivenlere ilerlediğimde şimdiden güzel kokular geliyordu. Bu beni merdivenleri ikişer ikişer inmem için motive etmişti. Elimdekileri vestiyere bıraktığım gibi mutfağa girdim.

"Şükür gelebildin, Sidem. Çay ve börek buz gibi oldu tıpkı içim gibi." Sarp mutfağın ortasındaki ada tezgâha karşılıklı olacak şekilde tabaklarımızı bırakmış, önünde tabletiyle oturuyordu. Huysuzlukla söylenmesine aldırmadan arkasında kalan tezgâhın üstündeki çaycıya doğru ilerledim. Annem dün bizim için fazlasıyla çay getirmişti. Özlediğim birçok şeyi getirmişti aslında. Kuru dolma bile vardı. "Geç geleceğini biliyordum, bu yüzden senin için doldurmadım."

Büyük bardakta çay içmekten nefret ederdim. İtalya'da gönlüme göre ince belli bir çay bardağı da bulamamıştım, bu yüzden evden bir takım çay bardağı da çalmıştım. Kendime o mükemmel bardağımda çay doldurdum fakat elime almadım. Önce sırtı bana doğru dönük olan Sarp'a yöneldim ve arkasından uzanıp boynuna dudaklarımı bastırdıktan sonra çenemi omzunda tuttum. Bu hareketimle huylanarak omzunu oynattı. Boynundan huylanan bir adam değildi, sanırım boşluğuna gelmişti.

"Dünden beri ne üzerinde çalışıyorsun bu kadar?" Açıkçası ekrandaki hiçbir şeyi anlamamıştım. Bir sürü sayılar, formüller ve sanırım maddeler vardı. Asla alanım değildi. Sayısalcıydım evet ama bir yere kadardı. Zaten ben sınavdan rezil bir puan almıştım. Ekrandan bir şey anlamamak sinirimi bozunca çenemi omzunda en uç köşeye kaydırıp ona baktım. "Yeni bir şey mi?"

"Sayılır," dedi ekrana bakmaya devam ederken. "Bir krem üzerinde çalışıyorum."

"Krem mi?" Tekrar ekrana döndüğümde belki bu sefer bir şey anlarım diye düşünme sebebim kendime krem alırken içeriğini önemseyerek araştırmamdı. Belki o yüzden bir şeyler anlarım diye ummuştum ama yine elde var sıfırdı. Tek anladığım dosya adının SKR olmasıydı. Rastgele koymadıysa benim baş harflerimin burada olma sebebini merak etmiştim. "Ne kremi?"

Çayımı soğutmak istemediğim için ondan ayrılıp bardağımı alarak bu sefer karşısına oturmayı hedefledim. Sarp da geri çekilmemi fırsat bilerek arkasına doğru yaslanmış, omuzlarını ritmik bir halde geriye doğru oynatarak iyice gerinmişti. "Regl ve hamilelik gibi kadınların göğüs bölgelerinde hassasiyet yaratan dönemlerde kullanılacak, göğüs masaj kremi gibi bir şey üretmeyi hedefliyorum şu an."

Tam karşısına geçtiğimde elimdeki kaynar çayı umursamadan bakışlarım ona takılı kaldı. Elim yanıyordu ama kalbim kadar değildi. Belki de bu yüzden çayı bırakmak aklıma gelmemişti. "Nasıl yani?" diye sorabildim kısık bir sesle. "Sen... Göğüs kremi mi?"

"Evet." İşaretparmağıyla elimi işaret ettiğinde çayı masaya bırakmak o an aklıma geldi. Öyle bir boşluğa düşmüştüm ki ne yapacağımı şaşırmıştım aniden. Çayı bırakıp, sandalyeye otururken sırıttığımdan emindim çünkü fazlasıyla heyecanlanmıştım. Sarp resmen dün benim şikâyetimi unutmamış ve bir çözüm aramaya çalışmıştı.

Ben dertlerin anlattıkça uçup gittiğini düşünürdüm. Birileri dinlerdi elbet ama o andan çıkınca dinleyene de anlatana da o dertle ilgili her şey bitmiş gibi gelirdi. Tek sorumlulukları dinlemekti sanki. Aslında kimse derdime bir çare bulmak zorunda değildi ama insan yine de anlattığı için bir şeyler bekliyordu sanırım. Beklemek boşaydı fakat kimse başkasının derdini sırtına yüklemezdi, sonuçta herkesin derdi kendine kocaman gelirdi. Bu yüzden anlatmayı pek seven biri değildim... Değildim diyordum ama Sarp ile tanıştığımdan beri ona her şeyi anlatmak istiyordum. Belki de hissetmiştim çünkü anlattığım ufacık şeyi bile önemsemişti.

"Bir önerin varsa dikkate alırım," dedi Sarp. Tabağımda takılı kalan bakışlarımın farkına varmamı sağladı. "Bu dertten mustarip birinden tavsiye almak daha iyi olur."

"Ya söylediğim şey mümkün olabilecek bir şey değilse?" diye sordum şüpheyle. "Uçuksa..."

"Oldurmaya çalışırım."

"Ya olmayacak bir şeyse?"

"Olmasını sağlarım." Sesi öyle kendinden emindi ki sözünün üstüne söz istemiyormuş gibi vurgulu bir şekilde kurmuştu cümlesini. "Sen sadece olsun de ve bekle."

"O zaman," dedim utana sıkıla. Bu utangaçlığım tamamen böyle bir şeyin benim için başlanmış olması yüzündendi. "Yengem hamileyken kumaşa sürtündüğünde çok yandığını söylemişti. Ben de zaten yanma hissediyorum ucunda. Bu yüzden ferah hissettirecek, mentol etkisinin olduğu bir krem olsa çok güzel olurdu bence."

Dikkatle önündeki tablete söylediklerimi not alıyordu. "Peki kokusu?"

"Kokuya çok takılmıyorum ben, bakım ürünlerim hoş kokmuyor çünkü ama o ferah koku olsun isterdim. Diğer yandan herkes ferahlık istemez bence yasemin çiçeği özlü de olabilir. Bilmem mümkün mü?"

"Mümkündür," dedi hiç düşünmeden. O not almaya devam ederken tabağımdan bir salatalık alıp ağzıma attım, bir de Lerzan Hanım'ın yaptığı börekten bir ısırık. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Bir elimi ağzıma kapatıp lokmamı yutmaya çalıştım. Sanki boğazıma takılmış gibi hissettiğimde çayın sıcak olmasına aldırmadan büyük bir yudumla ittirmeye çalıştım. "Annenin her yemeği çok lezzetli oluyor."

"Yemek yapmayı çok seviyor."

"Sen peki?" diye sordum merakla. "Mutfak işleriyle ilgileniyorsun ama..."

"Yani yaparım ama çok ağır yemekler değil. Yalnız yaşamak bir süreden sonra alıştırıyor mutfak işlerine. Acıkırsam da anneme gidiyorum zaten."

"Boşandıktan sonra neden dönmedin ki annenlerin evine?"

"Bu yaştan sonra ne işim vardı orada?" diye sordu alayla. "Kafamı dinlemek, insanlardan uzak kalmak istiyordum zaten. Bu yüzden onların yanına dönmek istemedim. Pişman da olmadım açıkçası."

Sadece başımı salladım çünkü konuyu çekmek istediğim başka bir yer vardı. Şimdilik bu konuyu noktalamak daha çok işime geliyordu. "Krem dosyasının adı..."

"SKR," diyerek cümleme devam etmeme izin vermedi. Sanki bu konuşmayı yapmaya çoktan hazırdı. "Bu kremin ilham perisini ifade eden bir şeyi koleksiyonun adı yapmak istedim. Yine şirketin adı altında çıkacak ama koleksiyon olarak içinde ayrılıp SKR adı altında üretime sunulacak. Düşündüğüm birkaç ürün daha var. Üç ürün olunca lansmanı olacak. Bu yüzden adı önemli."

"O zaman ambalaj ve koleksiyon logosunu ben tasarlayabilir miyim?" diye sordum bir hevesle. Ben ne kadar gerginsem Sarp o kadar heyecanlıydı

şu an. Gözlerinde bu teklifi etmemin mutluluğu ve heyecanı net bir şekilde görünüyordu. İlk defa böyle bir şeyle karşı karşıyaydım, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyordum. Elimden bir şeyler gelsin istiyordum sanırım. Babam daha önce birkaç projesine ailemizden birilerinin isimlerini koymuş ya da ithaf etmişti ve bu hiçbir zaman ben olmamıştım.

"Gerçekten mi?" Sesindeki istek bu saatten sonra vazgeçeceğim varsa bile engel olurdu. "Çok isterim. Bu hafta bir gün gelsen seni tasarım departmanıyla da tanıştırırım. Planlama yapmış olursunuz."

"Hemen mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu teklifi yaparken bu kadar erken bir ilerleme olacağını düşünmediğim için gerginlik çökmüştü üzerime. Sarp başıyla onayladı dediğimi. "Yarın kurs yok ama ablama gideceğim. Çarşamba kurs var, perşembe boşum. Perşembe olsun o zaman, olur mu?"

"Olur. Sen nasıl istersen." *Ben nasıl istersem.* Olduğum yeri benim için kırmızı çizgilerle etrafı çizilmiş güvenli bir alan yapan bir cümleydi bu. Orada sanki bana zarar vermenin bir cezası vardı ve bana zarar verme potansiyeli olan insanların yeri yokmuş gibi hissettiriyordu. "Kremler geldiğinde bir kalite kontrol yaparsın artık."

Arsızlıkla dudaklarını kıvırırken başını tabağına doğru eğmişti. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kalite kontrol derken?"

Gözleri önce gözlerimi buldu, ardından yavaşça göğsüme doğru ilerledi. "Üstünde bir deneyip görürüz olmuş mu, olmamış mı diye."

"Yürü git," dedim sinirle oturduğum yerden kalkarken. "Adi seni."

"Ne var ya?" diye homurdandı arkamdan. "Alt tarafı fikrini alacağız. Denek gibi düşün."

Mutfak toplama işi de ben salona doğru ilerleyince ona kalmıştı. Duyabilmesi için yüksek sesle bağırdım. "Seni şikâyet edeceğim! Canlıların üzerinde deney yapıyor diyeceğim!"

"Karımın üzerinde yapıyorum!"

"Karın cansız mı, Sarp?" diye bağırdım montumu giyerken.

"Karımın canını yerim, ölür müsün iki üstünde denesek?"

"Sarp!"

"Tamam," diye bağırdı pes etmiş bir sesle. Her tartışmamızın sonunda yaptığı buydu çünkü benimle baş edemeyeceğinin farkındaydı. "Şu dilin yok mu senin..."

Kapıya ulaştım fakat açmadım. Önce Sarp'ın sözünü tamamlamasını beklemiştim. "Ee?"

"Adamı öldürmez, süründürür."

Ona cevabım, kapıyı olabildiğince sert bir şekilde kapatıp çıkmak olmuştu. Aslında ondan veda öpücüğü almayı da isterdim fakat daha fazla oyalanmadan çıkmam ve postama ulaşmam gerekiyordu. Diğer yandan da kursa artık zamanında gitmem, asistanlık görevlerimi de yerine getirmem lazımdı. Şanslıydım ki Russo soyadı geldiğinden beri hayatıma giren insanlar çok anlayışlıydı. Bu iyi bir şey olsa da benim için stresliydi çünkü iyi niyetlerini suistimal etmekten korkmanın kaygısını çekiyordum. İnce düşünmek, biraz inceldiği yerden kopmak gibiydi.

Burada olmadığım süreçte arabamı fazlasıyla özlemiştim. Aslında İlayda'nın arabası demem daha doğruydu. Onun için alınmıştı ve ben de üstüne konmuştum ama yine de fazlasıyla bağlandığım bu bebeği bırakamazdım. Evlilik gerçekse onun yengesi oluyordum. Bir zahmet yengesine bir arabayı da çok görmesindi hanımefendi, değil mi? Arabama karşı yaşadığım sevgi seliyle kafamı direksiyona yaslayıp iki yandan sarıldım. "En çok seni özledim," dedim sanki anlayacakmış gibi. "İstanbul'da başka arabalar sürdüm ama sen hâlâ favorimsin bak."

Direksiyona sanki insanmış da omzu varmış gibi bir kez daha vurduktan sonra kemerimi bağlayıp telefonumu aparatla sabitledim. Araba sürerken telefonla konuşmayı pek sevmiyordum ama ablamı aramam lazımdı. Bu yüzden bu sefer risk alacaktım. Sarp'ın görme ihtimaline karşı bahçeden çıkana kadar bekledim, biraz uzaklaşınca da Siri'ye ablamı aramasını söyledim.

Telefon uzunca bir süre çaldı. Tam kapanacakken kıl payı yetişmişti. "Efendim, Sidem?"

"Memleketime gelmişsin hiç söylemiyorsun," dedim dikkatim tamamen yoldayken. "Sesin neden yorgun çıkıyor senin?"

"Davet ve yolculuk derken yorulmuşum. Mümkünse bugün tamamen uyumak istiyorum."

"Siktir git diyorsun yani?"

"Hayır Sidem, biraz zaman ver diyorum," dedi bıktığını fazlasıyla belli eden bir sesle. "Benim için endişelendiğinin farkındayım ama merak etme şu an gayet iyiyim. Sadece yoruldum, dinlenirsem geçer. Bugünlük dinleneyim yarın görüşelim, olur mu? Cem konusunda ise o kadın kimdi bilmiyorum. Umurumda da değil. Yeterli mi bunlar senin için?"

"İstersen tam şu an gelebilirim," dediğimde sesli bir şekilde ofladığını duymamla yüzümü buruşturdum. Ablam gerçekten çok huysuz biriydi. "Tamam ama yarın bendesin. Söz mü?"

"Sen işe mi gidiyorsun?"

Ninova

"Evet."

"İyi, dikkat et," dedi soğuk bir sesle. Sesinin böyle oluşuna tamamen içinde olduğu durumu bahane olarak kullanıyordum. Yoksa kesinlikle canımı sıkan bir durum olabilirdi. "Rahat geldiniz mi?"

"Lorenzo Bey sağ olsun geldik canım. Biraz bekleseydin sen de rahat gelirdin ama malum geldiğini bile söylemedin," dedim kinayeli bir sesle. Ablam normalde böyle ani kararların kadını asla değildi. Plan program yapar, herkese fikrini sorar ancak öyle uygulardı. Hatta bu huyunu hiç sevmezdim çünkü hayat onundu. Bin kişiye sormanın ne anlamı vardı ki?

"Onlara ne zaman anne ve baba demeyi düşünüyorsun?" diye sordu aniden. Bu soruyu beklemediğim için haliyle afallamıştım ve yüzüm düşmüştü. Bu zamana kadar kimse onlara anne ya da baba dememi söylememişti. Onlar da istememişti aslında. Üstelik henüz her şey çok yeniyken onlara bunu demem biraz abartıya kaçardı ve içimden gelen bir şey olmazdı.

"Böyle şeyler için henüz çok erken. Ayrıca benim annem ve babam var zaten. Neden başkalarına demek zorundayım ki?"

"Öyle diyorsan." Sesi bombayı ortaya atıp kaçan halamınki gibi çıkıyordu. Genelde hep böyle yapardı. Moralimi bozacak bir şey söyler sonra da çekip giderdi. "Neyse araba sürüyorsun sen. Daha fazla tutmayayım seni. Görüşürüz yarın."

"Görüşürüz." Sanki konuşmanın sonunu getirmemi bekliyormuş gibi hemen telefonu kapattığında huysuz bir surat ifadesiyle ekrana baktım. Aileme bayılmıyordum, onun da bayılmadığının farkındaydım ama ben arada sabretmeye çalışıyordum. Ablam ise bana dokunmayan yılan bin yaşasın halinde köşeye kıvrılarak yaşamayı hedefliyordu. Onu da anlıyordum ama her seferinde buna beni de dahil etmesi biraz kırıcıydı. Ben onunla yakın olmak istesem bile o beni itiyordu. Zamanında her odasına girdiğimde bağırıp çağırmasıydı abime değil de ona güvenirdim.

Gerçi benim hayatımda takılacak çok şey vardı ama takmaya ne zamanım ne de halim vardı. Bu yüzden sağlık olsun diye diye her şeyi geride bırakmış, en sonunda ruh sağlığımdan olacak hale gelmiştim. Ablamla konuştuktan sonra bana gelen mektup bir kez daha aklımı kurcaladığından hızımı artırarak sonunda kurs binasının olduğu sokağa gelebildim. Uygun bulduğum ilk yere park edip hızlı adımlarla içeri girdikten sonra turnikeden geçer geçmez, elinde filtre kahvesiyle telefonuyla oynayarak asansöre ilerleyen İzem'i gördüm.

"Pişt!" diye seslendim fakat sesim kısık çıktı çünkü etrafta insanların olması beni utandırmıştı. "İzem!" Telefona öyle odaklanmıştı ki asla etrafına

bakmıyordu. Çantamdan tutarak koşar adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. "Kızıl şeytan!"

Sanki sihirli sözcükleri söylemişim gibi başını telefondan kaldırıp çatık kaşlarla etrafına baktı. Neden bu kadar gergin olduğunu anlayamamıştım fakat beni gördüğünde çatık kaşları gevşemiş, omuzları düşmüştü. Gerginliği yüzünden silinse de kızgınlığı kalmıştı. "Of, Sidem!"

"Dün sizi hangi uçakla getirdiler, Allah aşkına?" diye söylendim yanına ulaştığımda. Asansörün tam önündeydik fakat yeni çıkmıştı ve bir on dakika daha gelmezdi. Kursun öğrencileri fazla üşengeçlerdi çünkü. "Ablam da sen de dökülüyorsunuz resmen."

Alaylı bir gülümseme peyda oldu dudaklarında. "Senin gibi özel uçakla gelmedik malum."

"Biraz bekleseydin gelirdin canım." Son kelimemde sinirimi vurguladığıma inanmak istiyordum çünkü ona fazlasıyla kızgındım. "Hiçbir şey demeden gitmişsiniz. Neye uğradığımı şaşırdım kızım!"

Mahcubiyetle omuzlarını düşürürken dudaklarını sarkıttı. Onu iyice bir incelediğimde ilk kez makyajsız ve kırmızı saçları fönsüz, gelişigüzel bağlanmış bir halde dışarıda gördüğümü fark etmemle kaşlarım çatıldı. "Bakma öyle," dedi bakışlarımı fark edince. "Dün aniden gelmem gerekiyordu. Özür dilerim."

"Bir şey mi oldu?"

Kahvesinden bir yudum alırken başını iki yana salladı. "Bağış sergisi varmış ve ben onu gelecek hafta sanmışım. Haliyle acilen dönmem gerekti çünkü bu sefer tasarladığım heykelin acayip güzel olduğundan emindim. Yüksek fiyatlara gideceğini düşündüğüm için o anı kaçırmak istemedim."

"Ne kadara gitti?" diye sordum buruk bir tebessümle. Bazen bu bağış sergileri nedeniyle ona çok özeniyordum. İki yıldır burada olduğum süreçte üç kez yapılmıştı bu bağış sergileri ve hiçbirine davet almamıştım. Resim için ayrı, heykel için ayrı yapılırdı hatta. Bir keresinde yaptığım tablo, davete bağış için yapılan açık artırmaya götürülmüştü fakat bu yanlışlıkla olmuştu. Çizime yeni yeni asıldığım bir dönem olduğu için pek iyi değildi ve sanırım kimse teklif vermeyince bir işadamı açılış fiyatının biraz üstünde almak zorunda kalmıştı. Kimin aldığını bile bilmiyordum.

"Yetmiş bin euro."

"Oha!" Mutlulukla dişlerimi gösterecek kadar gülerken omzumla onu dürttüm. "Kızım süper bir şey bu!"

"Hem de ne süper, Sidem. Bildiğin gecenin en değerli heykeltıraşı ben oldum ve şimdiden birkaç usta asistanıma referans mektubunu bırakırsın dedi."

Bu bağış gecelerinin en güzel yanı da eseri yüksek bir meblağ ile gidenlerin, bazı sanatçıların radarına girmesi ve önlerinin açılmasıydı. Referans mektubu istemek aynı zamanda seni gözüme kestirdim benimle çalışacaksın demek, bu da yaptığın işler sanatçı kimliğiyle sergilenecek demek oluyordu. Kimse oturduğu yerden fırsat kapılarını aralayamazdı sonuçta. Emek vermek, diğerlerinden ayıran bir özelliği ortaya çıkarmak gerekiyordu. Bu tarz yerler bu yüzden önemliydi ama şans hiç yüzüme gülmemişti bu konuda. Davet edilmemiştim ve giden tablom da zar zor satılmıştı. O tabloyu zaten ben göndermemiştim. Araya karışmıştı.

Asansör geldiğinde önce benim geçmem için eliyle içerisini işaret etti. Ardımdan hemen o da girip ilk kendi sonra benim ineceğim katı tuşladı. "Gerçekten senin adına o kadar mutlu oldum ki. Kendim gitmiş kadar oldum hem de."

"Bir gün sen de gideceksin, Sidoletta'm. Hatta sen var ya, ortalığı toza dumana katacaksın bak. O kadar eminim senden," dedi kararlı bakışlarını bende tutarken. "Görürsün. İleride senin serginin havasını atacağım herkese. Eminim bundan."

"Ben değilim," dedim umutsuz bir sesle. "Çaba vermiyorum çünkü. Son zamanlarda birkaç şey deniyorum ama istediğim gibi gitmiyor. Zaten bu evlilik durumu da biraz daha uzaklaşmama neden oldu. Kursa geldiğim süreçte karaladıklarım ya da boyadıklarım kaldı öylece. Belki bundan sonra asılırım."

"İstediğin zaman yapmayacağın bir şey yok." Asansör bir kat daha çıktıktan sonra onun ineceği kata gelmiş oluyordu. Bu yüzden aceleyle konuştu. "Şimdi gitmem gerekiyor ama mutlaka konuşalım, olur mu? Bir saatlik bir işim var sonra bir kahve içelim."

"Olur, gelirim yanına." Yanağıma hızlı bir öpücük bırakıp asansör durduğu gibi kendini dışarı attı. İzem asansör kapısına sıkışmaktan o kadar korkuyordu ki mutlaka ilk biniyor, durunca da koşar adımlarla kendisini dışarı atıyordu. Bunun metro versiyonunu da ben yaşıyordum hatta. Asansör ise şu an dursa bile beni korkutmazdı. Sakince ilerlemesini bekler geçerdim.

İzem'den sonra iki kat daha çıkıp nihayet günler sonra tanıdık koridorlara gelebildim. Sevdiğimden midir bilinmez ama çizim katının her zaman daha estetik ve huzurlu olduğunu düşünüyordum. Beni karşılayan

koridorun her adımında bir tablo vardı. Hepsi bilindik tablolardı ama yarattıkları görüntü hoşuma gidiyordu. Bu karanlık koridorun aydınlatmaları tabloların etrafındaki ledlerdi. Koridorun hemen sonunda ise karanlığa inat pembe, parlayan bir kapı vardı. Bu Madame Emily'e aitti. Bazen o kapının, onun ruhunun bir görüntüsü olduğunu düşünecek kadar ona hayranlık duyuyordum.

Kapısını bir kere tıklattığımda ondan aldığım talimatla hafifçe aralayıp kafamı uzattım. Madame Emily'nin saçlarının öndeki iki tutamı her hafta başka bir renk oluyordu. Aklar düşmüş saçlarının bu haftaki gözdesi de mor olmuştu. Saçlarıyla uyumlu bir göz makyajı ve ojeleri vardı. Bazen rujunu da uyumlu tutardı ama bugün makyajı ve kıyafeti fazlasıyla resmi duruyordu. Önündeki belgeleri incelerken bana bakmadı fakat pes etmeden bakmasını bekledim. Tepkisizliğim karşısında bakmak zorunda kalmıştı.

Beni görünce, "Sidem," dedi mutlulukla. Aile evimde bile beni gördüklerinde böyle mutluluk yaşanmamıştı. Dişlerimi sayabileceği bir gülüşle odaya girip kapıyı kapattım. "Hoş geldin."

Karşısında öğretmeninden aferin almış bir öğrenci gibi utanarak kasılmış, çantamın kopçasını sımsıkı tutmuştum. Bu bile uzun zaman sonra bana iyi gelen hislerden biri olmuştu. "Merhaba efendim, nasılsınız?"

"Seni gördüm daha iyi oldum," dedi Türkçe. O an şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. "Birkaç Türkçe cümle öğrendim yokluğunda."

"Çok güzel konuştunuz, devamını bekliyorum," dedim keyifli bir sesle. Bakışlarımı odada gezdirdiğimde, hemen camın önündeki masada büyük kese kâğıtlarına yerleştirilmiş tuvaller ilgimi çekti. Oda bıraktığım gibi hatta daha topluydu fakat onlara bir anlam veremedim. "Ders saatiniz başlamadı mı?"

"Bugün sınıflar kilitli. İlaçlama yapıldığı için dersleri iptal ettik. Aynı zamanda bizim için önemli bir gün," dediğinde ona doğru döndüm. Bildiğim kadarıyla programında bugünü özel yapacak bir şeyin talimatı bana verilmemişti. "Dün alt grubun bağış gecesi vardı. Bugün bizim var. Bu tuvaller de sınıfta bulundu, hepsi açık artırma için hazırlandı. Açık artırmadan önce de birkaç ünlü ressamın bu gece için hazırladığı resimler sergilenecek ama onlar açık artırmaya konmayacak. Sadece misafirlere görsel bir şölen yaratmak için."

"Neden sadece öğrencilerin tabloları açık artırmaya konuluyor? Sanatçılar daha çok gelir elde etmenizi sağlayabilir."

"Elbette ama bu benim istediğim bir şey değil," dedi arkasına doğru yaslanırken. Karşısında ayakta duruyor olmak çekinmeme sebep oldu. "Ben

insanların sırf o sanatçının adı var diye o parayı bağışlamalarını istemiyorum. Hiç bilmedikleri bir tabloyu sırf bağış yapabilmek için almalarını, aynı zamanda genç bir yeteneğin önünü açmalarını istiyorum. Onları sanatçılarla cezbediyorum ama önemli olan bağış kısmı zaten."

Bir iç çektim. "Çok güzel bir düşünce."

"Daha önce hiç böyle bir bağışta bulundun mu, Sidem?"

"Hayır efendim, bulunmadım," dediğimde kısa bir şaşkınlık belirtisi gördüm yüzünde. "Daha önce bu kursta öğrenciydim ama geçtiğimiz aylarda usulsüzlük yaptığı için işine son verilen hocamızın öğrencisiydim. Henüz çok yeniydim ve biraz kötüydüm. İlk tablolarımdan birini yanlışlıkla bağış gecesine götürmüştü. Davet almadığım için bunu sosyal medyadan öğrendim. Sanırım en düşük fiyata giden benim tablomdu. Bu yüzden hiç davet almadım."

Geldiğimden beri uğradığım ilk ve son ırkçılıktı bu durum. Sınıftaki tek Türk bendim o zamanlarda. Yeni gelmiştim ve hevesliydim ama başımızdaki hoca, İngiliz ve İtalyan öğrencilerine daha düşkün biriydi. Her zaman en düşük notu bana verir, sınıfı toplamamı ister ya da hevesimi kıracak sözler söylerdi. O burada olduğu süreçte davet alamamış, üstelik iki yıl önce çok güzel rezil olmuştum. Belki de özgüvenimi kıran, beni çizimden uzaklaştıran bu olaydı ama kabul edemiyordum. Ailemi suçlamak her zaman daha kolaydı.

"Üç gün boyunca geldiğin derste yaptığın tabloya bayılmıştım," dedi Madame Emily ciddi bir sesle. "Bence sende gerçekten bildiğinden fazlası var, Sidem. Sadece keşfedilmeyi bekliyor."

"Keşke eşimin ve sizin bana güvendiğiniz kadar ben de kendime güvenebilseydim," dedim dudaklarımı kıvırırken. Tam göğüskafesime çöken bir sıkıntı bulutu vardı ve ben onu sadece bir tebessümle saklamaya çalışıyordum ama gözlerime bakan zaten anlardı, gözlerim her şeyi çoğu zaman açık ederdi. "Ama ne zaman motive olsam biri gelip paramparça ediyor."

"İnsanlar sana yapamadığını söyleyecekler Sidem çünkü yapamamanı isteyecekler. Yapamasaydın kimse bunu belirtmezdi, işlerine gelirdi. Eğer bir şey sürekli dile geliyorsa bu olduğu için değil, istedikleri içindir." Aramızda ciddi bir mesafe olmasaydı ablammış gibi hissederdim bu sözleriyle. "Sen insanlar için değil, kendin için yaşayacaksın ki asıl mutluluk neymiş öğreneceksin. İnsanlar senin için yaşıyor mu? Hayır. O zaman sen neden onları düşünerek kararlarına yön veriyorsun?"

"Biliyorum ama bazen iyi bir şeyler olsun istiyorum. Beni motive edecek bir şeyler olmalı ki tutunayım. Olmadıkça soğuyorum. Çaba da veriyorum

ama olmadıkça sanki benden olmuyormuş gibi hissediyorum. Bilmiyorum beni anlıyor musunuz fakat insan bir umut istiyor. Küçük bir şeye ihtiyaç duyuyor."

"Haklısın ama bazen bu küçük şeyi kendin yaratman gerekiyor. İnsanlar her zaman elleriyle bunu sana verecek kadar cömert değil. Kendine yetebilmeyi öğren." Haklıydı aslında. Nedensizce her zaman yaptığım işin biri tarafından beğenilmesini ya da bir onay cümlesi kullanılmasını istiyordum. Sanki kimse bir şey demezse o iş olmamış gibi sil baştan tekrar yapmaya çalışıyordum. Aslında kendimi ikna edebilsem daha güzel şeyler olabilirdi. Madame Emily tekerlekli sandalyesini masaya tutunarak geriye doğru itip yandaki çekmecelere doğru eğildi. Merakla onu izlediğimde saniyeler sonra masaya iki tane bilet bıraktığını gördüm.

"Sergi biletleri mi?" Başıyla onayladı. "Kime vermem gerekiyor?"

Çatık kaşlarla bana baktı. "Sidem bunlar senin için," dedi ardından hafif sitemli bir ses tonuyla. "Yanında birini de getirebilirsin. Eşinin işadamı olduğunu biliyorum. Belki bağış yapmak ister, onunla gelsen daha iyi olur."

"Benim mi?" diye sordum afallamış bir halde. Bunu kesinlikle beklemiyordum, hatta yüz ifademden anlaşıldığından da emindim fakat kalbimi görse o bile bu beklemeyişime şok olurdu. İşaretparmağımla kendimi gösterdim. "Gerçekten mi? Benim mi? Nasıl? Benim mi yani?"

"Çok tatlısın," dedi bir kahkaha patlatırken. "Elbette senin, Sidem. Orada olmaman büyük bir haksızlık olurdu."

"Orada yapmam gereken bir şey var mı?" diye sordum bu sefer. Sonuçta ben asistandım, belki de orada bana ihtiyaç duyacağı için çağırıyordu. Asla kabullenemiyordum aksini ve bu biraz kırıcıydı.

"Tek istediğim gecenin tadını çıkarman, Sidem," dediğinde bana kızmaya başladığını hissettim. "Eğer gece boyunca insanlarla kaynaşmadan ve köşede çekingen bir tavırla durduğunu görürsem seni kovarım."

"Çok teşekkür ederim." Yavaştan gözlerim dolmaya başlıyordu. Hatta şu an ona sarılsam saatlerce ağlayabilirdim. Kendimi ilk kez başarıya bu kadar yakın hissediyordum. İlk kez kendimden emin bir şekilde bir ortamda bulunacak kadar hazır hissediyordum. Resmen bugün yıllardır çabasını verdiğim, ailemden dalgasını yediğim şeye yaklaşmıştım. "Ben çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Mutluluğum onu daha da mutlu etmiş gibiydi. "Saat yedide başlıyor. Gidip hazırlanmaya başlasan iyi olur bence. Saat sekizde de sergin üst katında açık artırmanın yapılacağı salona geçilecek."

Ninova

"Benden istediğiniz bir şey yoksa çıkabilir miyim?" dediğimde başıyla onayladı fakat bu mutluluk bile postayı unutmama engel olmadı. Bu yüzden olduğum yerden kıpırdamadan ona bakarak konuştum. "Bana mesaj atmıştınız."

"Evet," dedi hemen. Telaşla bir kez daha çekmecelere doğru eğilmişti fakat bu sefer eli dolu dönmedi. Sanırım orada değildi. Masasındaki belgeleri kaldırdı, çantasına ve birçok yere baktı. Sadece onu izliyordum. Bulamayınca omuzlarını düşürüp bana doğru döndü. "Sanırım eve götürdüm. Belki araya karışmıştır. Akşam eve döndüğümde sana yazarım, olur mu?"

"Benim için önemli bir mevzu. Unutmazsanız çok mutlu olurum," dediğimde anlayışla gülümsedi. Aslında şu an belirsizlik olması içimde bir sıkıntı yaratmadı diyemezdim. Özellikle onun evinde değilse ve kaybolmuşsa bu benim için daha büyük bir sorun yaratırdı. Genelde kaybolan şeyler hep olmaması gereken yerlerden çıkardı. Diğer yandan belki de benden uzakta kaybolması onu zaten açmamam, içinde ne olduğunu bilmemem gerektiğine işaretmiş gibi düşünmek istiyordum çünkü istemiyordum belirsiz bir şeyin getirdiği huzursuzluğu.

Hatta bugün hiçbir şeyin huzursuzluğunu istemiyordum çünkü uzun zamandır istediğim bir şeyin gerçekleşmesinin mutluluğunu yaşamaya ihtiyacım vardı. Elbette hayatım yarın yeniden sarpa sarardı. Zaten benim hayatım bundan sonra hep Sarp'a saracaktı. Hayatım sarpa sardığı her anda ben de Sarp'a saracak ve çözümünü bulacaktım. Artık bu durum beni korkutmuyor aksine ne olacaksa olsun, bitsin ve ben sadece onunla mutlu olayım istiyordum.

Koridora çıktığımda aklıma gelen ilk şey, bu durumu Sarp ile paylaşıp ona haber vermek oldu. Sonra İzem'in yanına inerek ona da söylemek istiyordum. Hatta bir çatıya çıkıp oradan bile bağırabilirdim. Duymayan kalmasın istiyordum. Şimdilik Sarp'a söylemem kâfiydi, bu yüzden çantamdan telefonumu çıkarıp *WhatsApp'a* girdim. Sarp'ın son görülmesi, mavi tiki ve durumu tamamen kapalıydı. Zaten sosyal medyayı seven biri değildi.

Sidem Karacahan Russo: Selam yakışıklı.

Sidem Karacahan Russo: Akşam müsait misin?

Sarp Luca Russo: Evliyim.

Sidem Karacahan Russo: Önce bir beni görseydin?

Sarp Luca Russo: Karım dışındaki kadınlara
karşı miyop olduğumu öğrendim.

Sidem Karacahan Russo: Dur iki dakika,
kafamı karıştırma.

Sidem Karacahan Russo: Akşam müsait misin?
Ciddi bir durum.

Sarp Luca Russo: Senin için her zaman
müsait olurum cara mia. Sorun nedir?

Sidem Karacahan Russo: Bir sorun yok,
aksine güzel bir durum var ve
seni yanımda istiyorum.

Sarp Luca Russo: O zaman seninim bebeğim.

Sidem Karacahan Russo: Herhalde benimsin.
O konu zaten tartışmaya kapalı.

Sidem Karacahan Russo: Bugün ilk kez bağış
sergisine davet aldım. Hep istiyordum
ama bir türlü kısmet olmamıştı. İki kişilik
biletim var. Eğer müsaitsen gelmeni istiyorum.

Sarp Luca Russo: Seni kaçta, nereden alayım?

Sidem Karacahan Russo: Sana bir saat
sonra kuaförün konumunu atarım.

Sarp Luca Russo: Özel olarak giymemi
istediğin bir şey var mı?

Sidem Karacahan Russo: Hayır. Sen nerede,
nasıl olman gerektiğini bilen bir adamsın.

Sidem Karacahan Russo: Umarım
ellerin de senin gibidir.

Sarp Luca Russo: Umarım. :)

"En son böyle sırıtarak telefona baktığında yanlışlıkla fazladan getirdiği hamburgeri ikram eden kuryeyle mesajlaşıyordun." Duyduğum sesle irkilerek geriye doğru adımlarımı attığımda sırtımın duvara çarptığını hissettim. Sarp'la mesajlaşırken o kadar dalmıştım ki bu yüzden başımı kaldırıp etrafa bakmak zorunda kalınca koridorun sonuna gelmiş olduğumu fark ettim. İzem asansörün hemen yanındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirirken yüzündeki muzır bir gülüşle bana bakıyordu. Sanırım işini erkenden bitirmişti. "Evlilik sana yaradı ha, Sidoletta."

Ona göz devirirken telefonumu çantama fırlatıp elimden kaybolur korkusuyla bir an olsun bırakmadığım biletleri havaya kaldırdım. Şu an ona yetiştirecek çok lafım vardı fakat asıl mutluluğuma gölge düşürmek istemiyordum. Yüzümde aptal bir sırıtış olduğundan emindim. İçim içime sığmıyordu hatta evde olsam şimdi çığlık çığlığa zıplardım çoktan. İzem'in durumu da çok farklı değildi şu an. Duvardan ayrılıp gözlerini kısarak biletlere dikkatle baktı. İlk kaşları çatıldı, yüzüme bakınca da anlamış gibi gevşedi.

Bir çığlık koptu dudaklarından. "Nasıl yani?" Mutlulukla başımı salladım. "Sidem, sen şimdi? İnanamıyorum! Ne?"

"Madame Emily orada olmam gerektiğini söyledi," dedim mutlulukla daha büyük bir kahkaha savururken. "Bayılacağım şimdi mutluluktan. Ben gidiyorum, ben!"

"Mekânın sahibi gidiyor diyelim biz ona," dediğinde bana doğru atılıp kollarını boynuma sardı. Sadece bununla da kalmamış, mutluluk çığlıklarını atarken olduğu yerde zıplamaya başlamıştı. "O kadar mutlu oldum ki şu an. Keşke evlenmeseydin de ben gelseydim bugün. Allah erkekleri kahretsin! Russo erkeklerini daha çok etsin, ya Rabbi'm!"

"Ne oluyor sana be?" diye çemkirdim kısa bir an ondan ayrılırken. "Niye kocamı kahrediyor Allah?" Başımı havaya doğru kaldırdım. "Hayır. Yapma, Allah'ım."

"Kocan da kocan, paşan da paşan oldu iyice," diye homurdandı huysuz bir surat ifadesiyle. "Neyse boş ver alışverişe gidelim. Bugüne öyle güzel hazırlan ki bir gören bir daha baksın da desin bu kadın kesin sanatçı çünkü güzelliği bir sanat."

"Delisin ya." Asansörün tuşuna basarken benim de aklımda olan sadece geceye hazırlanmaktı. "Önce bana bir kombin yapalım, sonra da kuaföre geçelim. Ojelerimin daha koyu bir tonunu yaptırmak ve saçıma fön çektirmek istiyorum. Böyle güzel bir fön, katlarımın belli olduğu. Öyle heyecanlıyım ki bayrama hazırlanıyor gibiyim."

"Bayram sayılır," dedi tebessümle beni izlerken. "Ne zamandır hakkın olan şeye kavuşuyorsun artık. Eminim bu gece şans senden yana olacak ve yarın fırsatla geleceksin yanıma."

"Umarım. Hatta yarın ablamla buluşmayı düşünüyordum. Sen de gelirsin, kız gecesi yapar her şeyi kutlarız." Asansör olduğumuz kata hızlı geldiği için şükrederek bindim. "Gerçi ablam kutlama havasında değil ama olsun."

"Ablan bir tuhaf," dediğinde merakla ona doğru döndüm. "Sabah erkenden çıkmıştı. Hiç haber de vermedi, geldiğinde direkt masaya bir poşet bırakıp onun için ayırdığım odaya kaçtı. Meğer kruvasan almaya gitmiş ama aldığı fırın eve çok uzaktı. Yürüyüş yaptı desem o kadar yürümüş olamaz. Bilmiyorum, sonra odasına gitti ve bir daha çıkmadı. Duş alacağım falan deyince ben de ısrar etmedim. Acelem vardı, tek başıma yedim çıktım. Zaten davet gecesi de Cem'e hiç bakmadı. Çocuk daha çok bakmıştır."

"Ben aradığımda da konuşmak istemedi. Uyuyacakmış tüm gün, iyi yarın bendesin dedim ben de. Üçümüz dışarı çıkar anlarız derdini," dedim durgunlukla. Ablamı ne zaman anlamıştım da şimdi anlayacaktım ki gerçi. O da vardı. "Cem konusunda onu teselli etmek istemiyorum. Zaten o kadar hâkim değilim ama anlattıklarına bakılırsa bu sonu çoktan hak etmişti. Yani Cem başta gurur yapmış falan ama dönmüş sonra. Ablam bu sefer mahcup hissedip geri çekilmiş. Bir de o tam Buzlar Kraliçesi. Belki de Cem olmayacağını düşünmüştür bilmiyorum."

İzem umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Kusura bakma ama boş ver. Şu an başrol ablan olmamalı bence, konu tamamen sensin bebeğim. Resmen akşam ne zamandır hayalini kurduğun o geceye gideceksin."

Çoğu zaman bencil olmayı çok güzel becerdiğim için iki dakika sonra ablamı düşünmeyi bırakıp sevinmek bana yabancı şeyler değildi zaten. Bu zamana kadar hep böyle olmuştu. Aileme bir an üzüldüysem ikinci an unutmuştum hemen. Kendime odaklanmak daha çok işime gelmişti. Şimdi de öyle anlardan birindeydik. Dışarı çıkar çıkmaz hızlı adımlarla arabama doğru ilerledik. İzem'in çantası ve montuyla geldiğini arabaya bindikten sonra fark ettim. Demek ki işi erken bittiği için kattaydı. Güzel bir tesadüf olmuştu.

"Nereye gidiyoruz şimdi?" diye sordu kemerini takarken. "Aklında ne var?"

"*Cherry* topuklu ayakkabılar," dedim hiç düşünmeden. Uzun süredir her gördüğümde içimin gittiği o ayakkabıları bu gece giymek istiyordum.

Biraz fazla pahalılardı ama değerdi. "O ayakkabıya göre bir kombin yapmak istiyorum. Hemen ilerideki butiğe geçip bordo bir bluz ve siyah etek alırız."

İzem kısık bir ıslık çalıp dikkatle bana baktı. Bakışları ne kadar utanmama sebep olsa da aldırmadan keyifle arabayı çalıştırdım. Buraya yarım saatlik bir uzaklığı vardı. "Yanlış anlama ama sana bir şey diyeceğim."

"Sana ne zaman alındım sanki, İzem?" diye sordum kınadığımı belli eden bir vurguyla.

"Bilmiyorum belki yanlış anlaşılır ama evlilik sana gerçekten yaradı, Sidem," diyerek başladı sözlerine. "Yani iki yıldır tanıdığım kızdan çok daha farklısın, anlıyor musun? Bir ayda mı diye soracak olursan, evet bir ayda. İki yıllık süreçte ne istediğini bilmeyen bir kızdın. Hep bir arayış içindeydin, bir şeylere yetme peşindeydin. Seni izlerken ben yoruluyordum hatta. Ya sen o gün giyeceğin ayakkabıyı bile seçemeyip bana bir sürü mesaj atıyordun düşün. O kadar karışık bir his içindeydin. Arayışlarının sınırı yoktu ama Sarp geldiğinden beri duruşun, bakışın, gülüşün... her şeyin değişti. Çok mutlu oluyorum bu duruma ben."

"Gerçekten mi?" diye sordum kısık bir sesle. Uzun zamandır ihtiyacım olan şeyi duymanın o huzur dolu miskinliği çökmüştü üzerime çünkü ben de farkındaydım her şeyin. Fakat kafamda mı kuruyordum, yoksa gözle görülür bir şekilde gerçek miydi şüpheliydim.

"Gerçekten bak. Tarzın bile değişti kızım senin. Tembelliğin değişti, yüzüne renk geldi. Değiştin yani. Çok da güzel oldu çünkü bence asıl sen tam olarak şu anki halindi. Sadece ruhun kaybolmuştu, bu yüzden anlayamıyordun. Bulundun sonunda. Sarp, seni kaybolduğun o ormanda buldu."

Sarp gelmeden önce hayat; kış ayazında, sisli dağların eteğinde bir ormanda kaybolmak gibiydi. Her yer ağaçlarla çevrili ve gökyüzü her zaman koyu bulutlarla kaplı. Bazen ağladığımda çakan yıldırımlar sanki kalbimden kopan feryatlardı. Ayaklarımın altı koşmaktan yara içinde kalmış olsa bile orman sanki yarılanmamış ya da hiç çıkışı olmayan bir yermiş de ben sadece boşa kürek çekmişim gibi bir aldatmacaydı. Hiç ses yoktu benim soluk seslerim dışında. Kimse yoktu, bir tek ben vardım. Koca ormanda bir ben varken bile oraya ait hissedemeyip çıkışı aramak için günler geçirmiştim.

Sonra Sarp ve kızı gelmişti.

Onlar geldiği zaman hayat; sanki kış, yaza yenilmişti de elindeki üç aydan olmuş gibi bir güneş doğmuştu o puslu dağların ardından. O içimi boğan yaprakların her dalında açan çiçekler bana gülümsemişti adeta.

Bastığım her yerde yüksek otlar ve çiçekler vardı. Kuşlar cıvıldıyor, durmadan akan nehrin ezgisi ormana bir huzur dağıtıyordu. Gecesi bile aydınlıktı sanki. Ormanın çıkışını aramıyordum şimdi ama belliydi. Arkama baktığımda Sarp orada bana gülümseyerek bakar ve sadece izlerdi. Engel olmazdı çünkü kendim için yaptığımı bilirdi.

Onsuz ormanımdan çıkmam yasakken, o geldikten sonra kalmak ve kaçmak benim elimde olan bir karardı. Özgürlüktü bunun adı. Sarp Luca Russo'nun hayatıma yaptığı vurgunun adıyla aynıydı.

"Sarp hayatıma giren diğer kişilerden çok daha farklı çünkü," dedim hiç düşünmeden. "Ne istediğini bilmekle birlikte ne istediğimi bilen biri. Aynı zamanda saçma sapan kelime oyunlarına ya da tavırlara gerek duymayan biri. Arada yaptığı oluyor mu? Oluyordur ama genel olarak duymayan biri işte."

"Mesela?"

"Mesela... Güzelsem bana çok güzel olduğumu söyler. Bunu belirtmek onun gocunacağı bir şey değil. Aynı zamanda o an benden etkilendiyse bunu da söyler. Öpmek isterse ya da sarılmak, söyler yani anlamamı beklemez ya da olmasa da olur deyip köşeye atmaz. Yaşar da yaşatır da. Hissettirir de ama söyler de bunu, anlıyor musun? Günümüzde çoğu insanlar hislerini ya da içlerinden gelenleri dile getirmeyip ben zorum ayaklarına yatıyor. Bu çok yorucu." İzem dikkatle beni dinliyordu. Bu yüzden devam ettim. "Aynı zamanda Sarp, benim hayata atılmam konusunda çok ısrarcı biri. Kıskançlık ya da kompleks yapmadan başarım için dil döken biri ya da sosyal hayatım için. Mesela Cüneyt bana hep *ben sana yeterim* diyordu. Uzun bir süre hiç arkadaşım olmadı, tam bir aptalmışım."

"Sarp bunun tam tersi mi yani? Kıskanç biri gibi duruyor."

"Sarp kıskanç zaten ama kıskançlık birinin hayatına müdahale etmesi olmamalı. Sarp'ın kıskançlıkları hayatıma müdahale etmiyor. Karışmıyor bana yani. Köşede kıskanıyor, iki huysuzluk yapıyor geçiyor. Mesela bana sizlerle daha çok vakit geçirmemi, daha çok gezmemi falan söyledi. Çok şaşırdım başta. Beni kendisine saklar gibi geliyordu ama asla öyle biri değil." Dikiz aynasından arkayı kontrol ederek şerit değiştirdim. "Yani toksik bir kıskanç olsa Batuhan'ı çoktan ortadan kaldırırdı. Hatta davet gecesi Cüneyt malı geldiğinde bile köşede kalıp son kez konuşmamız gerektiğini düşünerek beklemişti."

"Cüneyt davete mi geldi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sebep?"

"Sözde bizim hakkımızda konuşmak istiyormuş andaval," diye homurdandım sinirle. "Şükretsin ki Sarp ile aramız bozulmadı, eğer böyle bir şey olsaydı onu öldürürdüm."

İzem yayıldığı koltuktan dik bir konuma gelerek yan otururken dişlerini sayabileceğim bir şekilde gülüyordu. "Nasıl yani? Sen az önce Sarp için mecazi bile olsa Cüneyt'i öldürebileceğini mi söyledin?"

"Evet. Yapardım," dedim kararlı olduğumu belli eden bir duruşla. Hiç düşünmeden söylemiştim zaten ama düşünsem bile sonuç değişmeyecekti. "Etrafıma bir bak. Ondan başka kimim kaldı? Sarp giderse ben yine kutu gibi bir evde huysuz Sidem olup her şeyden soğumuş bir kız olacağım."

İzem ile bakışlarımız kısa bir an birbirlerinde takılı kaldı. O, bana şaşkınlıkla bakarken benim ise jetonum yavaş yavaş düşüyordu. *Siktir* çektim içimden. *Koca bir siktir.* Ne demiştim ben az önce? Sarp'sız hayatı yerden yere mi vurmuştum? Tabii vururdum. Adamın kucağından indiğim bile yoktu benim. Nasıl yani? Kırmızı ışıkta olmanın verdiği rahatlıkla alnımı direksiyona bastırıp birkaç dakika iç hesaplaşmamı yaşamaya çalıştım. Nasıl yani ya? Ben şimdi gerçekten Sarp giderse biteceğimi kabullenmiş miydim? Önceden sözdeydi ama şimdi bu kadar kalpte olacak kadar mı geçmiştim kendimden? Bildiğin kalbim benden geçmiş, Sarp'a doğru dörtnala koşmaya başlamıştı. Düşününce bile hızla atmaya başlamış, bana meydan okuyordu sanki.

"Boku yediğini anladıktan sonra kızlar," dedi alayla İzem. "Yarım saattir adamı övüyorsun, utanmasam ben bile âşık olacaktım kızım. Ne bekliyorsun ki?"

Bir hiddetle başımı kaldırıp ona baktım. "Düzgün konuş," diyerek çıkıştım. "Ya da konuşma. Dur. Of ya!"

"Ne oluyor sana kızım?"

"Ne yapacağım şimdi ben ya?" diyerek yakındım. "Bu sefer hemen kapılmayacaktım. Biraz sınır koyacaktım. Hayal kırıklığına uğramamak için yapacaktım bunları ama."

"Bayağı kararlıymışsın," diyerek bana takıldı. "Aynı benim diyet yaparkenki kararlılığım."

"Sus!"

"Yarım saattir iç çekerek anlattığın şeyleri mahvetme, Sido. Sırf abin ve baban yüzünden yapma bunu, onlara istediği şeyleri verme. Sen de farkındasın Sarp'ın. Bozma bunu." Benimle ciddi konuşma yaptığı sayılı anlardan birindeydik yine. "Olması gerekiyordu oldu. Başını her çevirdiğinde onu

görmek istiyorsun diye kendini suçlama da. Bu sefer hak eden biri için hissediyorsun her şeyi zaten."

"Haklısın." Başımı sallarken bir yandan da kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Bu sefer hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Sarp bana bunu yapmaz."

"Yapmaz," dedi o da. "Yapmayacak."

Birbirimize bakıp gülümsedik. İzem tam bana yaklaşıp sarılacakken arkamızda çalan kornalar ile kırmızı ışığın çoktan yeşile döndüğünü anlamış olduk. Ondan sonraki birkaç saat alışverişle geçti. İstediğim gibi bordo ve siyah renklerin hâkim olduğu bir kombin yaptıktan sonra bu sefer kuaföre girdim. Kadın olmanın zorluğu sırf gece birkaç saat sürecek bir şey için saatlerdir hazırlanmak zorunda kalmış olmamdı. Tamamen her şey bittiğinde gitme vakti geldi.

Dışarı çıktığımda bacaklarımda hissettiğim soğuk havayla istemsizce dizlerim titredi. Güzel olmak her zaman biraz sıkıntılıydı, buna alışmam lazımdı sanırım. Bu gecelik kalbim sıcak olduğu için üşümeyi pek sorun etmeyebilirdim. Sokağın başına baktığımda Sarp'ın arabasını göremedim. Onun yerine siyah bir *Lamborghini* görmemle bir ıslık çaldım. Aşırı beğendiğim bir araba modeliydi fakat babam züppe işi ve gereksiz pahalı bulduğu için abim hiçbir zaman alamamıştı. Bense lise yıllarımda *ileride kocamın böyle arabası olacak* sözleri söyleyecek kadar güzelliğine hayranlık duyardım. Sarp, Bella'dan ötürü olsa gerek daha büyük *Jeep* tarzı arabaları tercih ediyordu.

Sarp'ın belki ileride olduğunu düşünerek sokağın başına doğru adımlarımı atarken telefonumu ona mesaj atmak için çıkardım. Birinin az önce ıslık çaldığım arabanın ön kaputuna yaslanarak oturduğunu görmemle bakmamaya özen göstererek yanından geçecektim ki o kişi tarafından gelen bir ıslık duydum.

Belki de cidden züppenin tekiydi ve hızlı olmamda fayda vardı düşüncesiyle hızla ilerlerken, "Merhaba hanımefendi bu gece müsait misiniz?" diye sorduğunu duydum.

"Ulan!" diyerek bir hiddetle o kişiye doğru döndüğümde bahsettiğim züppenin Sarp olduğunu fark ettim. Sinirle sesini bile ayırt edememiştim resmen. Biraz da korkmuştum aslında bu tarz olaylar beni çok korkuturdu. "Sarp?"

"Bella mia?" Tamamen önüme dönüp ona baktığımda üstünde arabasının rengi kadar siyah bir takım elbise olduğunu gördüm. İçine giydiği beyaz gömleğin üstten bir düğmesini açmış, elleri cebinde, bir ayağı diğerinin

önünde bir halde arabasına yaslanan bir serseriydi tam şu an. Parfümünün kokusunu bu mesafeden alabiliyordum ve bu durumu daha da içinden çıkılmaz yapıyordu. Karizması bir yana kokusunun karizması çok daha farklıydı. "Ben her gece bu güzel kadınla mı uyuyorum?"

Hafifçe gülümserken başımı eğdim. Gergin olduğum şu anda bile ondan aldığım iltifatla pelte olup yere yapışacak hale gelebiliyordum. Üzerimdeki etkisini yine de seviyordum. Olmayacak anda, olmayacak hislerle sınanmak iyi geliyordu çoğu zaman. "Evet. Her gece bu güzel kadınla yatmanı sağlayan Allah için bugün ne yaptın?"

Gözlerini kısarken, "Anlamadım," dedi. "Ama güzelliğinden mest olduğum için olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım bu sefer cidden güzel olmuşum çünkü İtalyanca şov bile yapamayacak kadar dilin tutuldu," diyerek ona takıldığımda sırıttı. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

"Yanına yakışmaya çalıştım. Beğendin mi?" Ona doğru yaklaşmak için adımlarımı atmaya başladığımda o da arabasından ayrılıp bana doğru gelmeye başladı. Bir eli direkt belime gittiğinde ben de kollarımı boynuna sarıp başımı kaldırdım. Topuklu ayakkabılarım sayesinde boy farkımız biraz azalsa da yeterli değildi. Bu yüzden başını eğip dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup geri çekildi.

Ondan ayrıldığımda belimdeki baskıyı kesmeden arabaya doğru ilerlememi sağladı. "Bu araba yeni mi?"

"Pek sayılmaz," dedi kapımı açarken. Kapısının açılışı bile çok havalı olan bu bebeğe bineceğime inanamıyordum. "Aslında uzun süredir var ama pek kullanmıyordum. Sonuçta iş ve ev arasında kullanmama gerek yoktu. Benim garaj biraz küçük, babamlarınki daha büyük olduğu için arabalarımın çoğunu oraya bırakıyorum."

"Arabalarımın çoğu derken?" diye sordum şaşkınlıkla. Sarp cevap vermek yerine sadece dudağının köşesini kıvırmış, ardından kapımı kapatarak direksiyondaki yerini almaya yönelmişti. "Serseri."

"Bana mı dedin?" diye sordu ben kemerimi takarken. "Ne olmuş araba almaktan zevk alıyorsam?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tüm paranı arabalara mı yatırıyorsun?"

"Evet, ona rağmen bitmiyor."

"Serserisin işte," diyerek söylendim. "*Ferrari'n* var mı?"

"Vardır," dedi sanki bakkaldan futbolcu kartları alıyormuş gibi. "Bakarız bir ara beraber. İstersen arabanı değiştirirsin."

"Ben seviyorum kızımı," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken.

"Ben de öyle," dedi gözucuyla bana bakarken. "Anlat bakalım neymiş bu bağış gecesi?"

"Fırsat kapısı diyebiliriz. Bağış yapılan tablolar genelde öğrencilere ait oluyor. Bağış yapılması ve açık artırmada fiyat artırılması bir değere bindirdiği için o tabloyu sanatçıların gözünde değerli yapıyor. Keşke normalde de değerli olsa ama işte hayat hep maddiyatın üzerine kurulu." Bir iç çekip konuşmaya devam ettim. "Daha önce hiç davet edilmedim. İlk kez gideceğim ve bu iyi hissettiriyor. Yani sanatçılarla aynı ortamda olacağım... Belki tanışacağım. Bana da iyi gelecek. Buraya gelme amacımı hatırlamış olurum belki."

"Bağış yapacağız, değil mi?"

"Büyük rakamlar söz konusu, orası sana kalmış."

"Açık artırmada değer yükseltmekten çekinme o zaman," dedi yola bakarken. "Gerisi bende." Çalışan adam özgüveni diye bir şey vardı gerçekten. Sarp'ınki de oradan geliyordu. Verdiği emeğin farkındaydı ve karşılığını alıp harcamayı sorun etmiyordu.

Biraz arabayı incelemek istedim Sarp navigasyonla uğraşırken. Sonuçta her zaman bindiğim bir araba değildi. Dışı kadar içinin de gideri vardı. Resmen karizması vardı arabanın. Daha ne olacaktı ki? Sarp bir eli direksiyondayken diğerini bacağıma doğru götürdü. Geç bile kalmıştı bu temas için aslında.

"Sarp bir şey söyleyeceğim." Biraz yana doğru döndüm. "Ben kucağına oturmak istesem oturamam bu arabada, biliyorsun değil mi? Tavanı çok alçak."

Gözucuyla bana baktı. "Kucağıma mı oturmak istiyorsun?"

"Mesela yani," diyerek çıkıştım. "İstesem de oturamam çünkü sıkışık."

Yüzünde muzır bir sırıtış peyda oldu. "Deneyelim istersen."

"Cıvıma hemen." Bacağımın üstündeki elini huysuzlukla ittirdiğimde bu sefer inadıma sıktı. "Rahat dur!"

"Bu arabayı belki de o yüzden pek tercih etmiyorumdur, ne dersin?" Ona baktığımda bana göz kırptığını gördüm. Aslında ondan beklerdim bunu. Sırf kucağına oturayım diye evdeki koltukları bile dışarı atıp piyasada koltuk kalmamış bile derdi.

"Asla şaşırmam biliyor musun?" diye sordum gözlerimi kısarken. "Hatta ben evde hâlâ koltuk olmasına şaşırıyorum."

"Bella çok küçük, çakmasın şimdi sağda solda konuşur." Alaycı söylemiyle ben de gülmeden edemedim. Bella cidden bizden ne görse herkesin ortasında yumurtlayacak bir potansiyele sahipti. Bazen Sarp onun yanında

öptüğünde bile aklımda şüphe kalıyordu acaba sağda solda söyler mi diye. Hatta Türkiye'de bu durum yüzünden diken üstünde kalmıştım.

"Nasıl geçti günün?"

"Günler sonra senden uzakta biraz sıkıcıydı ama çalışmayı özlemişim," dedi. "Senin?"

Yan dönerek baştan aşağı kendimi gösterdim. "Gördüğün gibi."

"Enfes o zaman."

O kadar sabırsızdım ki yollar gittikçe artıyormuş gibi geliyordu. Bu yüzden oflayarak arkama yaslanıp dışarıyı izlemeye koyuldum. Dikkatimi ara sıra Sarp'ın bacağımı sıkan eli dağıtıyordu, bu yüzden ben de bir elimi onun bacağımdaki elinin üzerine koyarak yavaşça okşadım. Yolun geri kalanını elimi onun elinden ayırmadan dışarıyı izleyerek geçirdim.

Kırk dakikalık bir yolculuğun sonunda dış tasarımı beyaz mermerden yapılmış daha modern bir tasarım harikası olan sergi salonunun önüne geldik. Bakışlarım saate kaydığında yediyi çeyrek geçtiğini gördüm. On beş dakika geç kalmak beni biraz strese soksa da birazdan gideceğim ortamın heyecanı daha baskındı şu an. Bu yüzden Sarp arabayı park eder etmez kapımı bile açmasını beklemeden kendimi dışarıya attım. Etraf bizimki gibi lüks arabalarla doluydu.

Sarp dakikalar sonra yanıma geldiğinde bana elini uzattı. Ne zaman gitmekten korksam bir yere ya da bir şüphe duysam elleri bana uzanıyordu. Güç oluyordu. "Sen her çıkmazda kaldığımda elini mi uzatacaksın böyle?"

"Her çıkmazda kaldığında değil," dedi. "Bazen de çıkmazda kaldığımda uzatacağım. Tutacak mısın?"

"Tutarım." Sesim gibi kararlı bir duruş da sergileyerek uzattığı elini tuttum. "Her zaman da tutacağım."

"Güzelim benim," dedi bir tebessümle. O an dünyadaki en güzel kadınmış gibi hissetmiştim mesela. Sarp'ın iltifatının yıllardır özgüven sorunu yaşayan bende bu kadar etkili olması büyülü hissettiriyordu. O büyüye ve mucizelere bile inanmıyordu oysaki. Belki de kendisiyle tanışma şansı olmadığı içindi. Tanışsaydı iyiliklerin hepsine inanırdı.

Sarp, tuttuğum elimi kendisine doğru çekerek beni tam yanına getirdi. Bu tarz gecelere ziyaretçi pek çağırılmazdı. Az ve öz ziyaretçi ile harika bir gece yaşanırdı, bu yüzden etraf sakindi. Beraber sergi binasına girdiğimizde biletleri kapıdaki barkod makinesine okuttum. Birkaç saniye bekleyince bile okumayacak da kalacağım diye kafamda kurarak stres içinde kaldım fakat şükür ki böyle bir şey yaşanmadı. Biraz ilerleyince serginin dışının aksine bizi zemini hariç, her yanı ayna olan bir koridor karşıladı. Koridorda

belirli aralıklarla puflar vardı. Tam fotoğraf çekmelik, karanlık, sadece loş aydınlatmaların olduğu koridorla aklıma gelen düşünceye yenilerek çantamdan telefonumu çıkardım.

"Sarp fotoğraf çekelim mi?" diye sorarken elim titriyordu çünkü çok utanmıştım. Mesela biri görse yerin dibine girerdim. Dışarıda fotoğraf çekmek pek bana göre değildi. Sosyal anksiyetem yoktu ama yine de benlik değildi. "Aynadan."

Titreyen elimi avuçlarının arasına alıp yavaşça okşadıktan sonra elimin üstüne dudaklarını bastırıp geri çekildi ve telefonumu aldı. "Geç önüme o zaman."

Bu tarz şeyleri sevmediğini biliyordum. Sevmediği halde benim için kabul etmiş olmasıyla gülümseyerek heyecanla önüne geçtim. O koca cüssesiyle arkamda bir dağ varmış gibi duruyor oluşu beni her zamankinden daha güçlü, daha yıkılmaz hissettiriyordu. Ona yaslanmak sanki hiç düşmeyecek olmak demekti. Ona yaslandığımda aynaya bakıp daha geniş gülümsediğimde Sarp'ın birkaç kez fotoğraf çektiğini çıkan sesle anladım. Ardından bir elini belime attığında ben de yan dönüp kollarımı onun beline sararak poz verdim bu sefer.

"Birkaç tane de tek çek," diyerek telefonumu bana uzattıktan sonra arkasında kalan pufa oturdu. Utanırım diye bana bakmamaya çalışıyordu ama yine de onu, beni gülümseyerek izlerken yakaladım. Birkaç fotoğrafı düz durup çekmiştim. Diğerini de yan durarak çekecekken pozumu kalçama gelen el bozdu. Sarp ona kalçamı dönmemi karşılıksız bırakamamış ve kalçamı avuçlayarak pozumu bozmuştu.

"Sarp ya!" diye söylendim bir kahkaha savururken. "Çok saçma bir fotoğraf oldu senin yüzünden."

"Bence mükemmel bir fotoğraf oldu," dedi o da keyifle. "Hadi içeri gidelim artık."

Telefonumu çantama atıp Sarp'ın elinden tuttum tekrar. Kısa bir mesafeden sonra ilk sergi salonuna gelmiştik. Tahmin ettiğim gibi az kişi vardı. Fazlasıyla büyük alanın duvarlarının dört yanında tablolar bulunuyordu. Sıralı tabloların arasında ancak bir kol kalınlığında mesafe vardı sanırım. İnsanlar gruplar halinde etrafa dağılmış, garsonların servis yaptığı şampanyalarını yudumlarken sohbet ediyorlardı. Çoğu yüzü tanıdığımdan emindim.

Ama kimse beni tanımıyordu, hatta ben onlar için sıradan biri bile olabilirdim. Yani bu sorun olmamalıydı, kendimi ve yerimi bilmeliydim ama... yine de içimde bir burukluk vardı.

Sarp önümüze gelen garsonun tepsisinden benim için bir şampanya alıp uzatınca, içimdeki buhranı bir an olsun geride bırakabildim. Ben elindeki kadehi aldıktan sonra bu sefer bir tane de kendisi için aldı. Elimden tutup beni çekiştirmeye çalıştığında çekingen bir tavırla yerime çivilenmiş gibi direndim. "Sarp birkaç dakika dursak? Soluklansaydım..."

"Taş mı taşıdın, Sidem?" diye homurdandı Sarp. "Ne soluklanması? Gel tabloları izleyelim. Belki sohbetlere dahil oluruz. Fırsat köşeden durarak gelmiyor sonuçta."

Ona doğru döndüğümde benden önce ikimizin arasına bir yabancının sesi karıştı. "Sarp Luca Russo?"

İkimiz de çatık kaşlarla döndüğümüzde karşımızda bize tebessümle bakan bir çift olduğunu gördük. Gözlerimi kısarak karşımdaki kadına baktığımda saniyeler içinde kim olduğunu anlamamla gözlerim sonuna kadar açıldı. Sarı saçları sosyal medyada gördüğümden daha canlı, mavi gözleri ise boncuk gibi parlayan Nina Champan ile heyecanla omuzlarımı kaldırdım. Yanındaki de onun gibi sarı ve uzun saçlara sahip olup onları arkada bağlayan, Nina Champan'ın aksine gözleri yeşil olan adamın da eşi olduğunu düşünüyordum.

"Orlando." Sesindeki keyfin yarısını bile abimi gördüğünde sergilediğine şahit olmamıştım. "Seni burada gördüğüme sevindim."

"Beni burada görmek çok mümkün çünkü eşim ressam," dedi adam aynı keyifle. "Ama senin gibi ruhsuz, sanattan uzak bir adamın burada olmasına şaşırdım."

Sarp hafif yan durarak bana doğru baktığında kalbim heyecanla hızlı atmaya başladı. "Tanıştırayım, benim gibi ruhsuz bir adamı bile kendine hayran bırakacak kadar müthiş bir ressam olan karım, Sidem Karacahan Russo."

Sarp'tan böyle bir çıkış beklemediğim için heyecanla gözlerim dolarken gözucuyla ona zar zor bakabildim. Gözlerinden akan gururlu bakışlarla aslında sözlerinin göz boyamaktan uzak, tamamen içten gelen şeyler olduğunu anlamak zor değildi. Tekrar önüme döndüğümde Nina Champan ve eşinin bana şaşkınlık ve mutluluk karışımı bir gülümsemeyle baktıklarını görmemle, bir anlık basiretim bağlanmış gibi ne yapacağımı bilemeden öylece bakakaldım. Kriz anlarında beynim duruyordu sanki. Sarp belimden hafifçe sıkmasa öyle mal gibi durmaya devam edecektim.

Kendime gelip bir elimi uzatarak, "Tanıştığıma memnun oldum," dedim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bu gecenin sonunu göremeyebilirdim.

Yıllardır *Instagram'dan* severek takip ettiğim, tablolarına bayıldığım o kişiyle tanışıyordum. Rüyada gibiydim. "Tablolarınızın hayranıyım gerçekten."

"Çok incesiniz. Teşekkür ederim," dedi uzattığım eli sıkarken. Nahif sesi daha rahat hissetmemi sağlamıştı. Ondan kompleksli, üstten bir tavır beklemem saçma olurdu çünkü her zaman böyleydi sosyal medyada da. Göründüğü gibi olmasını umuyordum zaten. "Siz de bu camiadansınız sanırım."

"Pek sayılmaz." Sarp yavaş hareketlerle parmak uçlarını sırtımda gezdirince daha da rahat hissetmeye başladım. Orlando Bey ve Sarp dikkatle bizi dinliyorlardı. "Ben mimarlık mezunuyum. Aynı zamanda liseden beri çizimle iç içeyim. Grafik tasarımı ve çizim kurslarından da sertifikalı öğrenciyim. Ortaya karışık ilgi alanlarımın hepsi beni resme itiyor diyebilirim."

"Müthiş," dedi Nina Champan. Eşi de kısık bir ıslık çalmıştı. "Tablolarını görmek isterdim."

"Hâlâ amatör olduğumu düşünüyorum, bu yüzden elimde somut bir örnek yok. Umarım bir gün gösterebilirim."

"Göstereceğinden eminim," dedi Sarp rahat bir tavırla. "Beş saniyede karaladığı şey bile hayatımda gördüğüm en güzel çizimlerden biri olabiliyor. Yeteneği yok sayılamayacak türden."

"Kendinden başka kimseyi övmeyen Sarp'a da bakın siz," dedi Orlando Bey muzip bir tavırla. Eşi de şampanyasından bir yudum alırken bize ardından ona doğru çevirmişti bakışlarını. Orlando Bey ona göz kırptıktan sonra tekrar bize döndü.

"Onu tanıdığımdan beri kendimi gereksiz övüyormuş gibi hissediyorum." Sarp'a döndüğümde gözlerimin dolmaya başladığım hissettim tekrar. Yalnız olsaydık ona doya doya sarılmak ve öpmek isteyecek kadar ona koşuyordu kalbim. İçimden akıp giden o sıcak hissi nasıl anlatabilirdim ona bilmiyordum ama görsün isterdim. O zaman o da bendeki yerine hayran olurdu. "Sidem elinin değdiği her yeri güzelleştiren bir kadın."

"Onu senden görebiliyoruz zaten, Luca." Orlando Bey eşine doğru bakıp sırıttığında Nina Champan da onun bu haline gülerek onu omzuyla dürttü. "Açıkçası eşim dediğinde evlendiğini hiç duymadığım için çok şaşırdım ama şimdi anlayabiliyorum."

Sarp belli belirsiz başını salladı. "Ani bir evlilik oldu."

"Aşk zaten ani bir duygudur."

Gözleri beni bulduğunda onu karşılıksız bırakmayarak ben de gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Öyleymiş," dedi ıssız hissettirecek kadar kısık bir sesle.

Gelmeye can attığım bu ortam bile beni ondan koparmaya, onun tek sözüne karşılık her şeyden uzaklaştırmaya yetmiyordu. Nerede olursak olalım kalbim ve aklım sadece onda kalıyor, her zerrem onun tek sözüyle mutlu olabiliyordu. Şimdi şu sergi yıkılsa, önüm kapansa ve fırsatlar akıp gitse ben yine onun iki güzel sözüne kanıp unuturmuşum gibi hissediyordum. Neyim vardı benim?

"Bu arada Orlando severek kullandığın bir kozmetik firmasının sahibi," dedi Sarp bakışlarını kaçırdığında. Bunu demesinin boşa olmadığını biliyordum ama nereye çekeceğini merak ediyordum. "Geçen numune göndermişsiniz sanırım. Henüz bakamadım ama yakın zamanda bakacağım. Bir koleksiyon çıkarıyordunuz, değil mi?"

"Aslında evet." Nina'nın gözleri beni buldu. "Orlando'nun kozmetikteki bilirkişiliği ve benim sanata tutkumla bir makyaj seti çıkarmayı düşünüyoruz. Renkler ve örnekler bana ait olacak. Bir de çizimler. Ambalaj ve lansman tasarımını henüz belirleyemedik ama tasarım ekibimizin getirdiği hiçbir şey içimize sinmiyor."

"Evet öyle bir şey duydum, o yüzden açtım konuyu," dedi Sarp. "Yakında ben de bir koleksiyon çıkaracağım. Her zamankinden daha farklı bir içeriğe sahip olacak bir koleksiyon hatta. Ambalaj ve lansman tasarımı için Sidem, bizim ekibimize katılacak. Ona çok güveniyorum bu konuda. Belki bize yaptığı tasarımlardan size bir sunum hazırlar. Hoşunuza giderse beraber çalışırsınız."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde bana göz kırptı. O kadar kurnaz biriydi ki bir sonraki sözü bile planlı ve çıkarlarına dayanacak bir potansiyele sahipti. Gerçi ondan bunu beklememem hata olurdu. Nina ve Orlando bana doğru dönüp kısa çaplı bir şaşkınlık yaşadılar. "Öyle mi?" diye sordu Nina. "O kadar mutlu olurum ki. Hele ki sen kefilsen..."

"Karıma her konuda kefilim."

"O zaman sabırsızlıkla sizden haber bekliyorum," dedi Orlando Bey. Şüpheye düşmemişti bile. Bir an acaba rüya mı diye düşünmedim değildi hatta. Resmen şu an şans benden yana gülüyordu. Hatta bu gece ilk defa şansım benden yana gülüyordu. "Tanıştığıma çok memnun oldum, Sidem. Gerçekten."

"Ben de öyle," dedim heyecanla. "Umarım bu konuda size yardımcı olurum."

"Olacağından şüphem yok," dedi Nina Champan. Ardından yanımıza gelen bir çiftle bize iyi eğlenceler dileyerek yanımızdan ayrıldılar. Onlar

gittiği an elimdeki şampanyadan büyük bir yudum alıp Sarp'a doğru döndüm. Resmen soluk soluğa kalmış gibi hissediyordum.

"Az önce ne yaşandı?" Derin bir nefes aldım. Bir tane daha ve bir daha... "Sarp sen..."

Omuz silkip önemsizmiş gibi gösteriyordu. "Hakkın olan yaşandı sadece. Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi. Aksine geç kalınmış şeylerdi."

"Çok teşekkür ederim, Sarp." Bir elimi onun yüzüne doğru götürerek yanağını avuçladım. "Gerçekten o kadar mutlu oldum ki. Beni bundan daha fazla mutlu edemezdin. Hayalini bile kuramadığım şeyleri bana yaşatıyorsun."

"O kadar emin olma bence fazlasını yapabilirim."

Dudaklarına kısa bir öpücük bırakıp geri çekildim. İnsanları umursayamayacak kadar sınıra gelmiştim. "Elbette yapabilirsin ama kalp sağlığım için yapmasan daha iyi olur kocacığım."

Sergi salonundan aniden anons sesi yükseldi. "Değerli misafirlerimiz müzayedemiz beş dakika içinde başlayacaktır. Misafirlerimiz dilerlerse açık artırmadan sonra sergi gezisine devam edebilirler. Hepinize ilginiz için teşekkür ederiz," dendiğinde herkes yavaş yavaş köşedeki merdivenlere doğru yönelmişti. Sarp ile kadehlerimi önümüzden geçen bir garsonun tepsisine bıraktıktan sonra kalabalığın gitmesini bekleyip sonra biz de açık artırma için yukarıya yöneldik.

Girişteki görevli, misafirleri müzayede salonuna tek tek alıyor ve sıra numaralarını belirten göstergeyi veriyordu. Salon pek büyük değildi. Hatta konferans salonundan çok bir sınıf gibiydi. Antika gibi duran, kırmızı, sırt kısmı ahşap sandalyeler yan yana sekiz tane olacak şekilde dizilmiş ve altı sıradan oluşuyordu. Biz en arkaya geçtik. Tam önümüzdeki platformda büyük bir şövale ve bir kürsü vardı. Bizden sonra birkaç kişi daha gelince kapılar kilitlendi. İlk kürsüye çıkan Madame Emily oldu. Kısa bir konuşma yaptıktan sonra münadinin yerini almasıyla heyecanım başladı.

"Beni çok konuşturma," dedim fısıltıyla. "Kimse konuşmuyor pek. Rezil oluruz."

"Söz veremem."

Koluna bir çimdik attığımda sırıttı. Elimi onun üzerinden ayırmadan, kolundan tutmaya devam ederek sahneyi izlemeye koyulmuştum. Görevli tarafından kırmızı bir örtüyle kapatılan ilk tablo gelmişti. "Öncelikle bu gece gelen herkese çok teşekkür ederiz," diyerek söze başladı münadi. "Şimdiki tablomuz, kursumuzun değerli öğrencilerinden Batuhan Yıldırım'a aittir."

İsim belirtmek o kişileri radara almak açısından önemliydi fakat Sarp, Batuhan'ın adını duymasıyla yüzünü buruşturdu. "O puşt ne anlar sanattan?"

"Adam kursun dereceli öğrencisi, Sarp."

Tek kaşını havaya kaldırıp bana baktı. "Yani?"

Gülmemek için altdudağımı dişledim. Bana hâlâ sinirle bakmaya devam edince bir öpücük atıp, "Çok yakışıklısın," dedim. Sarp sanki biraz daha baksa yumuşayacağından kaygı duyuyormuş gibi önüne dönüp sırıttı. Ben de bu tavrına gülerek önüme döndüğümde kırmızı örtünün kaldırıldığını gördüm. Batuhan'ın tablosu gerçekten çok güzeldi aslında. Çizdiği çocuk siluetinin içini balonlarla doldurmuş, her balonun içine bir travma eklemişti. Yaralı biri için tetikleyici ama duyarlı olmayı sağlayacak bir tabloydu. Zaten buradaki bağışlar çocuklara gidecekti.

Tablo otuz bin euro ile açıldı. Gayet iyi bir açılış yapmıştı bence. Batuhan zaten kursun en başarılı öğrencilerinden biriydi. Tablosundaki renk uyumları ve travmaları yansıtması da kusursuz geliyordu gözüme. Tabloyu ilk artıran kırk bin demişti. "Bu adamdan cimrisi yoktur," diye homurdandı Sarp. Ben soluksuz bir şekilde müzayedeye dalmıştım. Öyle heyecanlı geliyordu ki şu ortam. İnanılmazdı. Batuhan'ın tablosu için insanlar onar onar artırmaya devam ediyorlardı. En sonunda ise seksen bin euro ile köşede oturan, beyaz fötr şapkalı kadına gitti.

"Batuhan'ı görse seksen bin euro etmeyeceğini anlardı," dedi Sarp fakat misafirler onunla aynı düşüncede değildi. Birkaç kişi aralarında fısır fısır konuşuyordu. Büyük ihtimalle Batuhan'ı soruyorlardı. Bu geceden sonra ona fırsat kapılarının açılacağından emindim.

Batuhan'dan sonra üç kişinin daha eseri sunulmuştu. Hepsini kurstan biliyordum, hatta ikisi hakkında düşüncelerimi Madame Emily ile paylaşmıştım. Yetenekleri vardı ama azimleri yoktu. Tabloları ile yeteri kadar ilgilenmiyor, sadece hobi olarak görüyorlardı. İkisi de Batuhan'ın yarısı kadar bir miktarla kapatmıştı, hatta misafirlerin biraz canı sıkılmaya bile başlamıştı. Sanki bu geceden sanatçı çıkmayacağı konusunda bir umutsuzluk kol geziyordu ortamda. İlk beş kişiden sonra bir mola olacağı, sonra diğer beş kişinin sunulacağı anonsu yapıldı. Ardından beşinci tablo şövaledeki yerini aldı.

"Biraz hayal kırıklığı oldu sanki," dedim dudaklarımı bükerken.

"Sen yapsaydın böyle olmazdı," dedi Sarp. "Sıkıldın mı?"

"Deli misin? Bu gece için o kadar bekledim ki hevesle izliyorum valla ben ama sergiyi seninle gezmek isterdim."

"Beşince kişiden sonra sergiyi izlemeye kaçırsam seni?" diye bir teklifte bulundu.

"Gerçekten mi?" Bir hevesle yükseldim. "Kimse olmadan gezebilir miyiz orada?"

"Gezmez miyiz? Sen iste sergiyi bu gece misafirlere kapatırım. Tüm gece bizim olur."

"O kadar açgözlü olmaya gerek yok. Yarım saat yalnız olsak yeter bana," dediğimde göz kırptı. Bundan anlaşıldığı üzere moladan sonra biz aşağıda sergiyi incelerken diğerleri burada müzayedeye devam edeceklerdi. Düşüncesi bile beni heyecanlandırırken sabırsızlıkla son kişinin geçmesini beklemeye başladım.

Kırmızı örtü kaldırılmadan önce, "Bu seferki eserimizin sahibi bir rumuzla tablosunu bize sunuyor," dedi münadi. "SKR adlı kişiye aittir."

Sarp bana dönene kadar ben başka bir sanatçı olduğunu düşünerek tabloyu görmeyi beklemiştim fakat o dönüp, meraklı bakışlarını yüzümde tutunca sanki köşeli jetonum düşmüş gibi, "SKR mi?" dedim biraz yüksek bir sesle. Birkaç kişi bize doğru dönünce yerime sinerek Sarp'a doğru döndüm. "SKR diyor, Sarp."

"Sen değil misin?" diye sordu merakla.

"Ben olamam ki tablo yapmadım ben. Derste sıkıldıkça bir şeyler yapmaya çalıştım ama boyama işini bitirmemiştim. Zaten Madame Emily bana böyle bir şeyin bilgisini bile vermedi. Yapmamıştır bunu." Gerginlikle sahneye doğru döndüğümde kalbim ağzımda atıyordu sanki. Eğer yarım kalmış tablo gelirse rezil olurdum. Rezil olursam geçmişten bir travma bugüne çıkardı ve belki de bu gece son davetim olurdu. Bunun olmasını istemiyordum. Madame Emily bunu bana yapmış olamazdı.

"Sakin ol," diye fısıldayan Sarp ile dudaklarımı ısırdığımı yeni fark ettim. "Belki başkasıdır."

Kırmızı örtü yavaşça kaldırıldığında başkası olmadığını anladım. Bununla birlikte de içimde sanki yıkılmaya yüz tutan binaya bir makine darbesi yemişim gibi bir yıkılış yaşadım. Karşımda derste can sıkıntısıyla tasarladığım, özendiğimi düşünmediğim o tablom vardı. Sadece hislerimi dökmek istemiştim. Şimdi hislerim insanların merceğinde apaçık bir şekilde ortada olduğu için sanki çıplakmışım gibi hissettiğim bir andaydım.

Bir okyanus çizmiştim kendime ama aynı dünyam gibi altüst olmuş bir okyanustu. Okyanus yerde olmaz mıydı? Benimki yukarıdaydı. Aslında kimin nereden baktığına bağlı bir tabloydu benimkisi. Üstte okyanus, altta

ise karakalemle karalanmış sisli bir zemin vardı. Ortadan ikiye ayrılan tablonun yarısı mavi, yarısı siyah olmuştu böylelikle. Tam sisli, karanlık yerinden kökü başlayan bir sarmaşık, o sarmaşığın üstünde de nergis zambakları vardı. Bir yerde okumuştum bu çiçekler mutlu olduklarında açardı. Sisli yerdeki sarmaşığın nergis zambakları hafif soluk ve cansız dururken okyanusun maviliğine uzananlara canlı renkler vermiştim. Daha diri duruyordu onlar. Sanki bir el, belki de bir güneşti onları açtıran. Kökün nerede olursa olsun, büyüdüğünde dallarının uzandığı yerdi belki de seni sen yapan. Sana unutulmayacak şeyler yaşatan, asıl mutluluğu tattıran. Bazı insanlar sonuçta güneş olup doğarlardı. Tablom aslında bakıldığında benim için çok şey anlatıyordu. Eksik de değildi. Eksik deme sebebim karakalemle olan yerlere fırça darbesi vurmadığım için eksik gibi görünmüş olmasıydı.

Sarp bir şey sormadı çünkü donuk bakışlarımdan bile anlamıştı belki de benim olduğunu. Ben sadece nefesimi tutmuş bir halde tabloya bakarken salonda büyük bir sessizlik hâkimdi. Rezil olacaktım. Yıllar önceki gibi rezil olacaktım, hatta olmuştum bile bence çünkü gecenin en düşük değeriyle açılan tablo olmuştu benimkisi.

On bin euro.

Benim hislerimin ederi her zaman bu kadardı ki zaten. Abimde de babamda da ben hep en düşük değere layık görülmüştüm. Hislerim herkes için kuru bir gürültü, çöpe atılan artık ya da bir sıfır çarpanıydı. Kime değse onu da elde var sıfır yapardı. Kendimi sıkmaktan boğazımın acımaya başladığını hissediyordum. Dudaklarımı ısırıp sadece bu anın bir an önce bitmesini istiyordum. Rezillik bitecekti ve gidecektim. Bir daha da gelmeyecektim.

"Elli bin euro," dedi Sarp aniden. Tüm gözler bize döndüğünde bu durum umurumda bile olmadan şaşkınlıkla ona doğru döndüm. O ise bana değil, tam olarak önüne bakıyordu.

"Var mı artıran?" diye sordu münadi. Ortamda bir sessizlik oluştu. "Satıyorum," diyerek tokmağını kaldırdı. "Sat-"

"Altmış bin euro," dedi önden bir ses. Bu sefer çatık kaşlarla o sesin sahibine döndüğümde iki sıra çaprazımda bana göz kırpan Alex'i gördüm. Sadece ben değil ama Sarp da görmüştü. Ona baktığımda alaycı bir gülüşle Alex'e bakmıştı hatta.

"Seksen bin euro," dedi onlardan bağımsız başka bir adam. Bu aslında bir satış stratejisiydi. İki kişinin bu tabloya yüksek değer vermesi başka bir misafiri de heveslendirmişti.

"Doksan bin euro." Bu sefer köşedeki yaşlı kadından geldi bu teklif.

Alex çok gecikmeden, "Doksan beş," diyerek artırdı bir kez daha numarasını havaya kaldırıp. Değeri yükseltirken gözlerini benden kaçırdı ve sesi öncekine göre daha şüpheli, isteksiz çıktı.

"Yüz yirmi bin euro," dedi Sarp fazla uzatmadan. Alex şaşkınlıkla bize baktığında ben sadece Sarp'a bakmaya odaklandım. Alaycı gülüşü daha da büyüdü. Ona küçümser bakışlar atarken konuştu. *"Occhio per occhio dente per dente."**

"Satıyorum." Tokmak bir kez daha kalktı.

*"Aspetta se vuoi, il signor Alex potrebbe pensare a quale trasporto pubblico utilizzerà la prossima settimana."*** Sarp'ın keyifli sesiyle istemsizce ona bakarken sırıttım. Bir anlık Alex'e baktığımda bunun sebebi Sarp'ın dediğiyle herkesin gülmesiydi. Onun morarmış yüzüyle keyfim yerine geldi. *"Dopotutto, uno sciocco e il suo denaro sono presto separati."****

"Sarp," dedim kısık bir sesle. "Ne yapıyorsun? O kadar etmez ki..."

"Sidem," dediğinde sinirli çıkmıştı sesi. "Sen paha biçilmezsin yavrum. Bu senin için az bile. Bence artırmalıyım hatta."

"Sarp sakın." Utançla kolundan sımsıkı tuttum. "Zaten fazlasıyla artırdın."

"Satıyorum," dedi münadi bir kez daha. "Hay çenen batsın sat!" diye fısıldadım sıktığım dişlerimin arasından.

"Satıyorum!"

Herkesin bana dönmesini umursamadan bağırdım. "Sat!"

"Satıyorum." Ve tokmağı indirdi. "Sattım! Sanırım bu gecenin en değerli tablosu az önce sahibine ulaştı. Onu değerli yapan da sahibi oldu. Böylece son beş yılın en değerli bağışı yapıldı. Kendisine teşekkür ederiz."

Salonda büyük bir alkış tufanı koparken çoğu kişi bize doğru döndü. Bazıları merakla bakıyor, bazıları aralarında fısıldaşıyorlardı. Birkaç kişinin bakışları tabloda asılı kalırken Alex'in sinirle salonu terk ettiği de gözümden kaçmamıştı. Daha mutlu olamam demiştim yaklaşık yarım saat önce ama olurmuşum. Öyle bir olurmuşum ki kimseyi umursamadan, gürültüye aldırmadan sadece onu görecek kadar olurmuşum hem de. Olmuştum da zaten.

Yan döndüğümde Sarp şüpheyle bana baktı. Sanki kızacağım için çekiniyor gibiydi fakat kızacağım bir şey yoktu. Aksine bakışları ya da insanları

---

* Göze göz dişe diş. (İt.)

** İsterseniz bekleyin, Bay Alex önümüzdeki hafta hangi toplu taşımayı kullanacağını düşünüyor olabilir. (İt.)

*** Sonuçta, aptalla parasının yolları çabuk ayrılır. (İt.)

umursamadan iki elimle onu yanaklarından kavradığımda yüzümü yüzüne doğru yaklaştırarak dudaklarımızı birleştirdim. Sarp bir an afallasa bile havada asılı duran elini yavaşça koluma doğru götürdü ve ardından bana teslim oldu. İkimiz de insanları ve yükselen ıslıkları umursamadan birbirimizin dudaklarında soluklandığımız o ana odaklandık.

Sarp, bu gece bana hayatımdaki en değerli hediyeyi vermişti.

Düzeltmeliydim. Değerli bir hediyeydi aslında. En değerlisini sanırım haftalar önce yine bir gece, o kaldırımda umutsuzlukla oturduğumuzda ettiği teklifle vermişti. Sarp ve bu evlilik benim hayattaki en değerli hediyelerimdi.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 11

Masallara Ters Düşen Aşk

Bazı masalları tekrar tekrar okursun ama bir kez daha onlara kanmazsın demiş eskiler. Eskiler demiş çünkü yeniler, masalları her okuduklarında beyaz atlı prensin geleceğine dair bir umut verdiğine inanarak büyümeyi tercih etmişler. Belki eskiler de bunlara inanmayı tercih eden yenilerden oluşanlardandı ve dilleri yandığı için bu teoriyi ortaya atmışlardı ama kimse onlara inanmayı tercih etmemişti.

oku-

Çünkü kimse yanmadan ya da donmadan inanmak istemezdi. Fiziksel ya da ruhsal fark etmezdi. Acı hissedildiği bedende kalıcıydı. Ruha düşen de onun yansımalarıydı ve bazen karanlık bir sanrı ruhun belki de ilacıydı. Çünkü inanç duygusunu değiştiren de yenileyen de aslında bedende hissedilen o kalıcı acının yancısıydı.

Benim acım aslında masallarda değil, yaşanmayan ihtimallerde saklıydı.

Masallara inanmak istemiştim ama inandığım her masalın prensesinin, beyaz atlı bir prensin öpücüğüne ya da direkt kendisine ihtiyaç duymasıyla varoluşumun aslında ne kadar önemsiz yere çekildiğini hissederek zamanla uzaklaşmıştım. Bir prens istemiyordum. *Ben* olmak istiyordum. Kendim geçirmek istiyordum yaralarımı, kendim gidermek istiyordum ihtiyaçlarımı. Aptalın teki neden bir atın üzerinde sadece bir öpücük için bana geliyordu ki? Üstelik korkağın tekiydi onlar. Prenses onca acıyı çekerken değil, hikâyenin sonunda geliyorlardı. Sözde acıyı alıyorlardı. Neden acıya engel olmuyorlardı?

Ablama bunu ne zaman söylesem bana fazla ütopik bir şey beklediğim gerekçesiyle kızardı. Neymiş; bazı acıları yaşamam gerekiyormuş, kimse buna engel olamazmış fakat bunun daha hafif atlatılmasını sağlayan bir prens her kızın ihtiyacıymış. Saçmalık. *Koca bir saçmalıktı.* Acı zaten zamanla hafifleyen, üstü kapatılan bir yaradan ibaretti. Marifet değildi ki hafifletmek. Asıl marifet; o acının yaşanmasından korumak, her darbeyi üstüne alarak kendini siper etmekti ve hiçbir prens bunu yapmazdı. Zaten prensler, kralların elçileri olmaktan ibaretlerdi.

Baştan bir masal yazılmalı ve bu sefer prenses acı çekmeden kurtulmalıydı çünkü kral onun acı çekmesini engelleyebilmek için önünde siper olmalıydı. Eğer inanmıyorlarsa da onlar, Sarp Luca Russo ile tanışmalı

ve acılarımın önüne siper olmaktan her darbeyi alan sırtını görmeliydiler. Sarp acılarımın üstüne bir çizgi çekmek yerine, kalbimde temiz bir sayfa olmasını istiyormuş gibi daima bitti dediğim yerde başlamamı sağlamıştı. Kurtuluşum olmadığını düşündüğüm her anda, aslında benim kurtulmaya ihtiyacım olmadığını göstermişti mesela. Her zor durumun kolay, her çıkılmaz yolun aslında önü açık olduğunu vurgulamıştı bastıra bastıra.

Ve bu gece, bir kez daha kurtarmıştı beni. Sadece beni değil, aynı zamanda içimde bitmek bilmeyen çizim aşkıyla yaşayan o kızın ruhunu da. Zordu aslında bu hayatta en yakını olması gereken kişiler tarafından hayal kırıklığına uğramış birini hayatına almak ama Sarp buna takılmamıştı. Geçmişim ve geleceğim, bildiğim ve hissettiğim hiçbir şey onun umurunda olmamıştı. Sadece şu ana takılmıştı. Bu anı kurtarmak onun için bir sorumluluktu ve hakkıyla yapmıştı her şeyi.

Ve bir zamanlar güvendiğim prensin açtığı yaraları, bir kral gelip sarmıştı.

Yavaşça ondan uzaklaşırken şimdi insanların tepkisi daha belirgindi benim için; alkışlar, ıslıklar ve aralarında büyüyen konuşmalar. Sesleri ve kelimeleri seçemiyordum ama tahmin etmek zor değildi. Sonuçta güzelliğin olduğu bir yerde, fesat konuşmaların olması kaçınılmaz bir sondu ama benim o bile umurumda değildi. Sarp dışında görmek istediğim de yoktu, duymak istediğim de. Keşke şu yirmi altı yıllık ömrümün her yanılgısında ona yaklaşabileceğim bir yaşımı feda edebilseydim. Sırf ona ulaşabilmek için yapardım bunu.

Utançla önüme doğru döndüğümde mola olduğuna dair anonsla insanlar bize baka baka salonu terk etmeye başladılar. Altdudağımı dişlerimin altında ezerken, Sarp'a bakmamak için büyük bir çaba veriyordum çünkü anın içinden çıkınca boynumdan alnıma doğru yükselen ateşi hissetmeye başlamıştım. Aslında pişman değildim ama biraz sakin olsam daha iyi olacaktı sanırım. Nasıl sakin kalabilirdim ki? O da zordu şu an benim için. Resmen az önce öylesine çizdiğim tablo gecenin en yüksek fiyatıyla giden tablolar arasındaydı. Sarp bana kıyak geçmişti biliyordum ama benim olduğu düşüncesinin önüne geçemiyordum.

"Sarp." Gözlerim kapıdan çıkan son kişiyle onu buldu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum şu an."

"Bana teşekkür edeceğin bir durum yok." O da sadece önüne bakıyordu. Karşımızdaki sahne şu an bomboştu ama sanki tablom hiç kaldırılmamış gibi orayı izlemekten geri durmuyordu. "Hakkın olan şeyler için teşekkür etmemelisin."

"Bu zamana kadar hakkımın ne olduğunu bilmiyordum," dedim dürüst olmayı tercih ederek. İki gün önce de bana aynı şeyi söylemişti. Sanki Sarp bana iyilik yapmıyor, sadece hakkımı veriyormuş gibi davranıyordu ama öyle değildi işte. O bana hak ettiğimden fazlasını veriyordu. "Ama seninle tanıştığımdan beri sanki bu dünyadaki her şeyin en güzelini hak ediyormuş gibi hissediyorum."

Gözucuyla bana doğru döndü. Tebessümü sözünün samimiyetini taşıyordu. "Her şeyin en güzelini hak ediyorsun çünkü."

"O yüzden mi sen girdin hayatıma?" diye sordum gözlerimi bile kırpmazken. Sarp'ın dudaklarındaki tebessüm büyüdü. Huzurun sanki bir adı vardı da onun tebessümünde saklıydı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sorduktan sonra ağır ağır yutkundu. İnanmak istediği bir şeye inanmakta güçlük çekiyor gibi acı vardı bakışlarında. Ben de bir tebessümle başımı sallayarak onu onayladım. Konuşursam ve sesim titrerse altından kalkamazmışım gibi hissediyordum. "Birbirimiz hakkında ne kadar ortak düşüncemiz var."

"Birbirimize karşı çok ortak yönümüz var," dedim neşeli bir sesle. Ben bile şaşırdım bu sesime çünkü daha önce böyle neşeli çıkmış mıydı emin değildim. Sarp ile olmak cidden beni değiştiriyordu ama bu değişiklik çok hoşuma gidiyordu. "Sarp senden son bir şey daha isteyebilir miyim?"

"Benden birçok şey isteyebilirsin, Sidem," dedi vurgulu bir tonda. "Hatta canımı bile."

"Canını istemiyorum, bana sendeyken lazım o." Tamamen yan dönüp işaretparmağımın tersini yanağından çenesine doğru gezdirdiğimde uzamaya yeni başlamış sakallarından dolayı huylandım. Sık sık tıraş oluyordu, bu yüzden onu kirli sakalın fazlasıyla görmek zordu. Her halinin ona yakıştığı da aşikârdı. "Tabloyu şimdi alma şansımız var mıdır acaba?"

Tek kaşı havaya kalktı. "Neden?"

"Bella'ya götürmek istiyorum." Tamamen yan dönerek bana baktığında bakışlarında şaşkınlık vardı. Alnını kırıştırıp bana bakmaya devam ettikçe yerimde küçülüyormuşum gibi hissettim. "Ben daha önce hiç... Yani nasıl desem bilmiyorum ama ben daha önce hiç..." Devamını söylemekte zorlandığım kelimeler boğazıma bir taş olup sıkışmış gibiydi. Nefes bile alamıyordum. "Bella'ya eğer bir gün tablo yaparsam ve o sunulursa sana da göstereceğim demiştim. Ben daha önce hiçbir başarımı ailem gibi gördüğüm birilerine gösteremedim ama bugün göstermek istiyorum. Bella, annenlerle beraber olduğu için belki tabloyu alabilirsem..."

Bunu söylemekte neden zorlandığım hakkında çok fikrim vardı fakat zikretmeye gelince mecalim kalmıyordu. Asırlardır bu böyleydi aslında. Kimsenin benim çizimlerime, aldığım belgeye ya da mezuniyetime merakı olmuyordu. Kimse okulda ne yaptığımı, günümün nasıl geçtiğini cidden merak ettiği, ilgiyle dinleyeceği için sormuyordu. Sadece aile içi bir alışkanlıktı, bu yüzden bir yerden sonra ne yaparsam yapayım her şeyde kendimi tebrik etmek zorunda kalmıştım.

Bir babadan aferin almamış her çocuğun kendisini onun için feda etmeye mahkûm olduğunu düşünürdüm hep. Hayatını ondan bir gün aferin alabilmek için yaşardı. Sırf o ona gülümsesin, gururla baksın diye kendinden çok uzak yerlerde başarıyı arardı. Bu biraz küçükken yaptığımız zekâ testlerinde daire alana üçgeni sokmaya çalışmak gibiydi. Zamanla büyüyüp anlamıştım, asıl ihtiyacım olan kendimi mutlu etmekti. Elbette aileyi de mutlu etmek güzel bir şeydi ama hiçbir şey benden önce gelmemeliydi.

Sarp ilgiyle bana bakarken, "Annemlere de mi göstermek istiyorsun?" diye sordu afallamış bir halde. Dudaklarımı sarkıtırken başımı sallayarak onayladım sadece. Bir elini yanağıma uzatarak avucunu yasladı. "Sen ciddi misin?"

Dudaklarımı bükerek kedi gibi yanağına sırnaştığımda, "Neden şaşırdın ki?" diye sordum. "Kötü bir şey mi bu?"

Biraz daha bana doğru geldi. "Hayır, delirmeme sebep olacak kadar güzel bir şey," derken alnıma dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Halledeceğim ben, tamam mı? Sen beni sergi alanında bekle. Tablonu alıp geleceğim."

Benden daha heyecanlı olması gözümden kaçmadı. Sanırım ailesini benimsemiş olmam onu fazlasıyla mutlu etmişti ama bir de benim içimi görseydi. Uzun bir aradan sonra aile kavramına bakış açımı nasıl değiştirdiklerini görseydi... O zaman bu koca adam bile ağlayabilirdi.

"Tamam," dedim kısık bir sesle. "Olmazsa zorlama ama şart değil sonuçta."

"Artık şart," dedi keskin bir sesle. "O tablo bu gece evimize gidecek."

"Ama sen yine de zorlama."

"Senin için her şeyi yapabilecek gücüm var," diyerek itiraz etti anında. "Ne demek zorlama?"

"Teşekkür ederim, Sarp," dedim bir kez daha. Yine yetersiz geldi. Ona ne kadar teşekkür etsem de bu yetersizlik hissi geçmeyecekmiş gibiydi. "Her şey için çok teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim, Sidem." Başparmağını yavaş hareketlerle yanağımda gezdirdi. "Her şeyin için teşekkür ederim." Bu sefer dudaklarıma

kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Sen bekle beni. Hemen geleceğim. Hemen bak. Beş dakika."

"Tamam, Sarp," dedim kıkırdamalarımın arasından. "Hemen geleceksin. İkna oldum ben." Yerinden kalkarken baktığı sadece bendim. Bu yüzden önündeki sandalyeyi fark edemeyip çarptı ve öne doğru sürüklenmesine sebep oldu. "Dikkat et!"

"Bir şey yok, tamam," diyerek beni sakinleştirmeye çalışırken hâlâ önüne bakmadan kürsüye doğru ilerliyordu. O gözden kaybolana kadar ona bakmaya devam ettim. Dakikalar sonra az önce sahnede olan kişilerin yöneldiği kürsünün arkasındaki kapıya doğru gidip gözden kayboldu. O gider gitmez bu koskoca yerde tek başıma kalmak biraz ürkütücü geldi, bu yüzden konferans salonundan çıktım.

Köşedeki Madame Emily'e takıldı gözüm. Onunla konuşmak istiyordum aslında ama müsait bir anını yakalamam zor olabilirdi çünkü bu gecenin yıldızı onun öğrencileriydi. Karşısında şimdiden üç kişi toplanmış, onu tebrik ediyorlardı hatta. Onun da gözleri kısa bir an bana takılınca yanındakilerden en soldaki kişinin koluna hafifçe dokunarak bir şey söyledi. Ardından o üçlü dağılmaya başlayınca bana doğru yürüdü. Adımlarını karşılıksız bırakmadığımda boşta olan bir bar masasında buluşmuş olduk.

"Umarım bu heyecanın bana teşekkür etmek içindir." Bir dirseğini masaya yaslayıp bana baktığında gündüz ve gece nasıl farklı olduğunun şaşkınlığıyla onu süzdüm. Saçındaki renkli tutam gitmişti mesela. Üstünde siyah bir takım elbise vardı ve her zamankinden daha ağır bir makyaj yapmıştı. "Ve umarım bana âşık gibi bakma sebebin minnettar olmandan kaynaklıdır."

"Neden bana söylemediniz?" diye sordum ciddi bir tavırla. Her ne kadar iyi sonuçlanmış olsa da aksi de yaşanabilirdi ve bu durum hakkında acılı bir geçmişim vardı. "Bence bilmeye hakkım vardı."

Madame Emily, ciddi tavrım karşısında dirseğini masadan ayırıp dik bir konuma geldi ve ellerini ceplerine attı. "Elbette hakkın vardı Sidem ama eğer bilseydin bu gecenin yaşanmasına izin vermezdin. Dürüst olalım, risk almaktan korkan birisin." Cümlesinin ortasında alayla gülmeme mâni olamadım. Risk almaktan korkuyorsun dediği kişi, bir yabancıyla burada kalabilmek için evlenmişti. "Boş bir özgüven."

Sıkılgan bir tavırla kurduğu cümle karşısında kaşlarım çatıldı. "Anlamadım?"

"Boş bir özgüvenle risk almadın dediğimde gülüyorsun. Hangi konularda risk alıyorsun bilmiyorum ama tutkuların konusunda risk almıyorsun, Sidem. O tabloyu bile en köşe yerde saklamıştın kimse görmesin diye fakat

bu şekilde ilerleyemezsin. Yeteneğin var, bunun farkındasın ama önünü açacak her şeyden kaçıyorsun. Hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorsun ancak hayat seni bekleyemez."

"Haksız mıyım bu konuda?" diye sordum. "Baksanıza en düşük değerle açıldı tablom. Belki de benim için zamanı değildir."

"O konuda çok üzgünüm, bana bağlı bir şey değildi. Öyle olsaydı bu kadar düşük olmazdı çünkü ben kullanılan malzemeye değil, verdiği hislere önem veren biriyim. Onlar karakalem kısmında boya kullanılmadığı için eksik saymış olmalı." Sesindeki samimiyet cidden iyi hissetmem için çaba veriyordu. "Ama onun dışında sana katılmıyorum üzgünüm. Geride durarak hiçbir şey kazanamazsın, Sidem. Eğer başarı istiyorsan eleştirileri almalısın ve saklanarak alamazsın."

"Yine de böyle bir giriş beklemiyordum. Bu benim için fazla..."

"Bence bunun için geç bile kalmıştın. Bu gece tablosu çıkan çoğu öğrencimin kurstaki beşinci ayı. Henüz yolun başındalar ama ona rağmen tablolarını açık artırmaya vermekten çekinmiyorlar çünkü görmek istiyorlar." Dikkatle onu dinliyordum. "Eleştirel bakabilmek için, objektif bir yorum için çaba veriyorlar. Başarı oturduğun yerden gelmez, Sidem."

"Ne değişti peki?" diye sordum sahte bir sitemle. "Eşim aldı sonuçta."

"Ama eşin sayesinde insanlar seni merceklerinin altına aldılar ve sana ulaşmak isteyecekler. Belki de geri dönüş alman seni bu konuda motive edecek, daha fazla içinde bulunmanı sağlayacak." Bir elimi ayakta durmak için güç bulabilmek adına masanın üstüne koydum. Madame Emily, elimin üstüne elini koyarak destek olmak ister gibi sıktı. "Sidem, çok geride duruyorsun ama gözlerinin içinde önde olmak isteyen bir sanatçı var. Risk almaktan korkuyorsun çünkü kötü bir gelişmenin seni vazgeçireceğini düşünüyorsun. Denemeden kötü olup olmadığını göremezsin. Bu yüzden yaptım. Pişman değilim."

"Neden bana karşı bu kadar iyisiniz?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. Evet iyi bir şeydi ama nedenini merak ediyordum. Kimse kimseye boşuna yardım etmezdi sonuçta. "Neden umurunuzda bu kadar?"

Sıkıntılı bir iç çektiğinde duyacaklarımın stresi sardı dört yanımı. "Çünkü bir zamanlar senin yerinde ben vardım. Çizim yapmayı seviyordum ama korkuyordum. Bazen o kadar çekiniyordum ki odama biri girdiği an çizimlerimi saklıyordum. Abim bir gün tutkumu fark etti ve beni kursa gönderdi. Yine de diğerlerinden daha çekingendim. Hem başarılı olmak istiyordum hem de saklanmak."

"Ne değiştirdi sizi?"

"Gittiğim bir sergide usta bir ressamın teklifi," dedi buruk bir tebessümle. "O, bana tablolarını görmek isterim demeseydi sanırım hâlâ gizlice çizip, yorum yaparak kendimi ezecektim. O tüm düşüncelerimi ve hayatımı değiştirdi. Hayat her zaman bu fırsatı vermez elbette ama verdiği zaman değerini bilmek lazım sanırım."

Belki de haklıydı. Sonuçta hayat kime böyle bir şans verip, onun elinden tutup kaldırıyordu ki? İnsanların bence çeyreğinden daha azı bu şansa sahipti ve ben de o kesimden biri olmuştum. Şimdi nedenlerle ilgilenmek yerine sonuçlara bakmam gerekirken hâlâ içimdeki strese yenilerek ahkâm kesmem tamamen nankörlüktü. Madame Emily bugün sanatıma vurduğum zincirlerin çoğunu kırmıştı. Kalan çoğunluğu ise Sarp'ın hamlesi sayesinde kırılacaktı. Ben şanslı biriydim. Bu gece bunu anlamıştım.

"Biliyor musunuz? Orlando Bey ve Nina Champan eğer Sarp'ın markası için yapacağım tasarımları beğenirlerse benimle birlikte çalışacaklar," dedim hevesle. "Sarp ve siz bu aralar benim en büyük şansımsınız."

Yüzünde gerçek bir mutluluğun tebessümü oluştu. Gözlerinde sanki umut ışıkları vardı. "Gerçekten mi?" diye sordu sevinçle. "İnanamıyorum! Çok mutlu oldum, Sidem. Biz değiliz senin şansın, kendinsin. Senin yeteneklerin olmasaydı biz ne yaparsak yapalım bunlar olamazdı."

"Teşekkür ederim yine de," dedim utana sıkıla. "Sayenizde son bir ay cidden hedefime yaklaşmış hissettim."

"Harikasın o zaman!" Bakışları omzumun üzerinden arkama doğru kaydığında gözlerini kıstı. "Sanırım bu geceyi burada bitirecek ve tablon için bir kutlama yapacaksın."

Sözleriyle ben de arkama doğru dönüp onun baktığı yere baktığımda, Sarp'ın elinde kese kâğıdına sarılmış tablo ile bize doğru geldiğini gördüm. Halletmiş olmasıyla içimde bir huzur oluştu. Tekrar önüme döndüm. "Ailemle bugünü kutlamak istiyorum."

"Çok iyi düşünmüşsün. Tebrik ederim bu arada." Hevesle yana doğru kaydığında onu karşılıksız bırakmayarak ben de tam önüne geçerek ona sarıldım fakat sarılma merasimimiz bir başkasının gelmesiyle pek de uzun sürmedi. Bana özür dileyen gözlerle bakarken ona sadece gülümsedim çünkü sorun yoktu. Zaten ben de bir an önce gitmek istiyordum. Bu yüzden tekrar arkamı döndüğümde Sarp'ın çıkışa doğru gittiğini görmemle hızlı adımlarla ona yetişmeyi hedefledim En son ne zaman böyle aksiliklerden uzak, güzel bir gece yaşamıştım hatırlamıyordum sanırım. Şimdi her şey tıkırında giderken tahtalara vurmam ya da popomu kaşımam gerekiyordu. Her an nazarım değebilirdi.

Hızlı adımlarla çıkışa vardığımda Sarp tabloyu bir kolunun altına alırken diğer elini bana uzattı. Sanki eli boşta kaldıkça içime dert oluyormuş gibi son adımlarımda koşar adımlarla ona doğru gittim. Elinden tuttuğum an düşecek gibi oldum ama onun elini tuttuğum için güç bulmuşçasına dengemi zar zor sağlayabildim. "Sakin," dedi endişeyle.

"Çok mutluyum bu gece," dedim nefes nefese. "Olamam sakin falan."

"Hep mutlu ol *cara mia*." Tuttuğum elimi hafifçe sıkıp az önce geçtiğimiz aynalı, karanlık koridora doğru ilerledi. Çektiğimiz fotoğraflar geldi aklıma. Normalde pek paylaşım yapan biri değildim ama sanırım onları hikâyeme atmak istiyordum. "Ama arada bir sakin olmayı dene. Bu gecenin asıl mutluluğunu ailemle yaşamanı istiyorum."

"Belki de umurlarında olmayacak." Arkasından yavaş adımlarla ilerliyordum bu sırada. "Yani bilmiyorum acaba ben mi abartıyorum?"

"Bir keresinde annem sırf İlayda bezi bıraktı diye parti vermeyi düşünmüştü," dedi hızlı adımlarla ilerlerken. "Hatta Alp ve ben futbola sardığımızda sanki her gol attığımızda şampiyonluk kupasını getirmişiz gibi mutlu oluyordu. Dürüst olayım babamı mutlu etmek, annemi etmek kadar kolay değil ama ikisi de çocuklarının ufacık bir mutluluğunda dünyanın en mutlu insanı oluyorlar."

Dudaklarım kıskançlıkla kıvrıldı. Yalan söyleyemezdim bunlar hep imrendiğim olaylardı. Keşke bir başarı belgem ya da bir çizimim ne bileyim hiç yoktan AA aldığım bir projem ailemi mutlu edebilseydi. Sırf onların yolundan gitmedim diye yüz çevrilmeseydi her şeye. "Ne güzel," diyebildim sadece. "Sen onların çocuklarısın ama ben değilim. Bu ayrıntıyı kaçırma."

Tam dışarı bir adım attığımızda sırtı bana dönük olan Sarp ani bir hareketle yüz yüze gelmemizi sağladı. Elimi bırakmadan karşımdaydı. "Sen benim karım olduğundan beri onların ikinci bir kızı daha oldu zaten. Hatta annem seni benden daha çok düşünmeye başladı. Babam desen senin ne kadar harika büyüdüğünden bahsedip durdu. Sen onların da çocuğusun. Kan bağına gerek yok."

"Oluyor mu öyle?" diye sordum durgun bir tavırla. "Bilmem kaç aylık kızı nasıl kabul edebilir ki insan?"

"Marifet zamanda değil kişide," dedi sahte bir öfkeyle. "Caroline, annemle neredeyse bir buçuk yıl kaldı ama bir gün bile annem ona kızım demedi ya da onunla yakın olmadı. İki yabancı olarak devam ettiler yollarına. Kalbi buz tutmuş biri seninle aynı ortamda kaldığında o buzları eritmesi kaçınılmazdır, Sidem."

Derin bir nefes alırken içimde bir isyan vardı aslında. Mutluydum hem de çok. Ama hak etmediğimi düşünmek yoruyordu beni. "Herhalde bu dünyada kimse senin gibi bakmamıştır bana," dedim titreyen sesimle. "Sanki taktığın gözlük benim kötü yanlarımı göstermiyor sana. Sadece iyiliğimin tonlarına odaklanıyor."

"Bazen sinir ettiğin oluyor beni orası doğru." Tekrar önüne doğru döndüğünde çatık kaşlarla ona baktım fakat o beni peşinden sürüklemeye başladı. O sürükledikçe hissettiğim üşüme hissiyle irkildim adeta. Hava ne kadar soğumuştu böyle ya da benim heyecanım mıydı beni ekstra üşüten? Bilmiyordum. "Ama eminim ben de sinir ediyorumdur seni. İnsanız sonuçta, baştan aşağı mükemmel ve iyi huylu olamayız. Olmak zorunda da değiliz bence. Herkesin mükemmel olduğunu düşünsene. Sıkıcı olabilirdi. Eğer birinin canına kastetmiyorsan ya da zarar vermiyorsan huylarının sorumluluğunu aldığın sürece böyle devam edebilirsin."

Son cümlelerini tamamen duymamışım gibi konuştum. "Neyim sinir ediyor seni?"

Sarp bana cevap vermedi. Beni ciddiye almasını istediğim için hiddetle elimi çektim avucundan. Zaten etrafa baktığımda da arabasının tam önünde olduğunu gördüm. Aslında sinir biri olduğumu biliyordum fakat yanıt vermemesi beni kızdırmıştı, yine sinir biri olmuştum işte. "Sarp!"

Bana doğru dönmeden önce tabloyu arabanın kaputunun üstüne bıraktı. Ardından gözleri gözlerimi buldu. "Sidem," dedi bıkkınlıkla önce. "Bunu büyütmesek mi?"

"Merak etmem büyütmek mi?" diye sordum aksi bir sesle. "Neyim sinir ediyor seni merak ettim. Belki dikkat edeceğim."

"Dikkat etmeni isteseydim zaten söylerdim. Bazen karşımızdaki kişiyi değiştirmek yerine, alttan almamız gerekir. Bu da öyle bir konu bence," diyerek savundu ketumluğunu ama dediğim dedik biriydim ben. Öğrenecektim neyin sinir ettiğini, bu yüzden kollarımı göğsümde birleştirip burnum dik bir halde ona bakmaya devam ettim. "Çenemin yayını sikeyim," diye homurdandığını duydum.

"Neden bu kadar kaçıyorsun söylemekten?" Söylememesi kötü hissettmeme neden oluyordu. Sanki altından beni üzen şeyler çıkacakmış, hayatım mahvolacakmış gibi düşüncelerle kalbim hızla atmaya başladı.

"Kaçtığım yok." Tabloyu biraz yana doğru kaydırıp o da kalçasını arabanın kaputuna yasladı. "Sadece gereksiz şeyler. Zamanı geri alamayız sonuçta."

"Ama kalan zamanı kurtarabiliriz."

"Kalan zamanı senin bunu bilmen kurtarmaz," dedi. "Yine de gönlün olsun diye söylüyorum. Bazen bir dakika sonrasını ya da bir yıl öncesini düşünmeden söylediğin sözler beni sinir ediyordu. Kırılmıyordum, darılmıyordum ama sinirleniyordum. Seni de anlıyorum, beni tanımıyordun ama yine de bana yakıştırdığın şeyler ya da kendini ezmene neden olan şeyler beni sinir ediyordu. Herkesin senden daha önemli olduğunu düşünmen hâlâ sinir ediyor."

"Sen de benim daha önemli olduğumu düşünüyorsun," derken buldum kendimi. Altta kalacağım bir konuydu ama kalmak istemiyordum. "Sen de önemli yapma o zaman beni."

"Sen herkes değilsin, Sidem." Direkt gözlerime baktığında gözlerindeki kıvılcımın bu sefer tam kalbimden vurduğunu hissettim. Ama yok etmek isteyen bir kıvılcım değildi bu; yakmak, kül etmek ve yeniden doğurmak isteyen türdendi. "Sen benim karımsın."

"Buna da sinir oluyorsun, değil mi?" diye sordum daha uysal bir tavırla. Sarp'ın benim duvarlarımı kırması, kalbimdeki buzun erimesini sağlaması sadece saniyelere bakıyordu. Tüm asiliğim öylece önünde diz çöküyordu sanki. "Sürekli böyle saçma çıkışlarım oluyor. Sanki bir şeyleri bilmiyormuşum gibi..."

"Hayır, bu huyuna bayılıyorum," dedi sakin bir sesle. "Böyle asi olman hoşuma gidiyor. Hakkını savunacağından emin olduğumdan içim rahat oluyor."

"Bu hakkımı savunmak mı? Salaklık bu."

Sarp'ın yüzünde bir tebessüm meydana gelirken omuz silkti. "Kocasına böyle çıkışan diğerlerine neler yapmaz diyerek rahatlatıyorum kendimi işte."

"İçin rahat olsun kocacığım, senin dışında herkese karşı tam bir aslanım," dedim alaycı bir tavırla.

"Bazen bana da aslan olabilirsin. Fena olmazdı," dediğinde yüzündeki tebessümün çarpık bir kıvrılmaya dönmesiyle arsızlık sekmesini açtığını anladım. Sinirle gözlerimi devirdiğimde bir kahkaha savurması beni soktuğu hal ile eğlendiğinin kanıtıydı. Aslında ona arsızlıkla cevap vererek dişe diş olmak istiyordum ama bu numaralar Sarp'a sökmezdi. "Gidelim mi?"

Sorusuyla üşüdüğümü fark ettim. "Olur."

Hiç istifini bozmadan bir elini cebine atarak arabanın anahtarlarını çıkardıktan sonra ona takılı olan anahtarlığın halkasından tutup bana doğru salladı. "Sen sürmek ister misin?"

"Ben mi?" İşaretparmağımla kendimi gösterirken yüzümde komik bir şaşkınlık olduğundan emindim. "Rahatsız olmaz mısın? Sonuçta önemli bir parça ve araba konusunda biraz şey duruyorsun... Bilirsin işte erkekler ve arabalarına olan tutkuları."

"Benim olan her şeyi sürebilirsin," dedi rahat bir tavırla. Zerre umurunda olmadığını anlamak zor değildi. Ardından muzip bir gülüş belirdi dudaklarında. "Buna bedenim de dahil."

Son cümlesiyle altdudağıma dişlerimi geçirirken gözlerimi bir kez daha devirmemek için kendimi zor tuttum. Konuyu her zaman istediği yere getirebiliyordu ve benim buna her seferinde hazırlıksız yakalanmam tamamen hataydı. Alışmalıydım. "Teşekkür ederim bilgilendirme için," dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Ama bu gece iki teklife de hayır demek zorundayım."

Bunu beklemiyormuş gibi yaslandığı yerden ayrılarak dik bir konuma geldi. "Neden?"

"Çünkü bu bebeği hız yapmadan kullanmak istemiyorum ve bugün hiç hız yapacak havamda değilim. Heyecandan ellerim titriyor."

"Hız yapmadan sürmeye ne dersin?"

"Hayır derim," diyerek çıkıştım. "Böyle bir arabayı hız yapmadan kullanmak ona hakaret olur."

"Bu hız yapma merakın nereden geliyor?" diye sordu memnuniyetsiz bir tavırla. "Bu konuda içim hiç rahat değil. Aklım sende kalıyor."

"Belki de aklının bende kalmasını istediğim için hız yapıyorumdur."

"O zaman aklımın zaten daima sende olduğunu bil ve hız yapma."

İstemsizce gülümsedim. "O zaman sen de sadece senin yanında hız yaptığımı bil ve biraz da olsa rahatla."

"Sadece benim yanımda mı?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla. "Nasıl?"

"Evet, sadece senin yanında," dedim tekdüze bir sesle. "Çünkü senin yanındayken bana hiçbir şey olmazmış gibi hissediyorum."

Sarp itirafım karşısında hafif şaşkınlığının daha belirgin bir hal aldığı yüz ifadesiyle bana bakarken, ben de sanki önünde cezasını bekleyen küçük bir çocukmuşum gibi dudaklarımı sarkıtarak ellerimi arkama doğru götürüp orada birleştirdim. Ona ne zaman güzel bir şey söylesem onu öpmekten ya da daha müstehcen şeyler yaşamaktan utandığımdan daha çok utanıyordum. Sanki asıl çıplaklık bedende değil, hislerdeydi. Bedenim boy boy afişlerle asılsa hislerimin asılması gibi utandırmazdı beni. Çünkü hisler asıl seni verirdi insana ve asıl seni bulanın incitmesi daha kolaydı belki de.

Bıçak kesiğine, kurşun deliğine ya da bir yumruk darbesine benzemezdi o yaralar. Sadece açana görünürdü ve yarayı açan zaten şifa vermek de istemezdi. Hisler gizlenmeliydi bu yüzden ama herkesten değil. Bir kişi bilmeliydi ve başkasının açacağı yaranın yerini bilen kişi de olup kurtarmalıydı o kalbi.

Ben, beni kurtaracak kişi olarak onu seçmiştim. O da başım gözüm üstüne diyerek kabul etmişti zaten.

"En azından bir şeylerin değiştiğini görebiliyorum," dediğinde yüzünde mutluluğun getirdiği o parantezler vardı. "Biraz da olsa bana güveniyorsun, daha yakınsın. Bunun çok zor olduğunu düşünmüştüm ilk zamanlarda. Çok zor biri gibi duruyordun."

Aklıma gelen düşünceyle ona doğru yaklaştığımda şimdi tam karşısında bir adımlık mesafeyle duruyordum. "Sadece çok zor biri gibi mi duruyordum?" diye sordum merakla. "Yani beni ilk gördüğünde tek düşündüğün bu muydu?"

Geri çekilerek benden uzaklaştı. "Tek düşündüğümün bu olduğunu söylemedim," diye homurdandı tabloyu alıp sürücü tarafına doğru giderken. Kuyruğuymuşum gibi peşinden gittiğimde adımları durdu. "Sen diğer tarafa."

"Hani benden uzakta yapamıyordun?" diye çıkıştım mızmız bir tavırla. "Ne oluyor şimdi? Hemen sen diğer tarafa demeler falan..."

Bir elini kapının koluna attığı için eğilmiş bir vaziyetteyken bana doğru döndü. Tek kaşı havada bu halimi çözmeye çalışıyor gibiydi. "Kucağımda mı yolculuk yapmak istiyorsun, Sidem?"

"Ne alaka?" diye sordum geri dururken. "Hem yapmak istersem otururum zaten. Sana mı soracağım?"

"Estağfurullah ne haddime, hatta oturmazsan hatırım kalır."

Muzip tavrı karşısında somurttum. "Sen çok arsız bir adamsın."

"Çünkü sen çok güzel bir kadınsın," diyerek karşılık vermekten kaçmadı.

"O ne demek?" diye sordum tatmin olmamış bir sesle. "Her güzel kadına arsız mısın?"

"Her kelimesinin olduğu yerde sen yoksundur," dedi. "Senin olduğun yerde de kimse yoktur. Sadece sen varsındır." Söyledikleri direkt kalbime gelmişti. Bir iç çekerken buldum kendimi. Bu halim de onu keyiflendirdi. Bu yüzden trip atmaya devam etmem lazımdı. "Sidem üstündekiler ince güzelim. Hadi zorlama da bin arabaya. Üşüteceksin şimdi."

"Hemen de bıkıyorsun benden. Soğumuşsun sen," dedim küskünce. Bir şey demesine fırsat vermeden ondan uzaklaştım fakat bu sadece arabaya binmek içindi. Yoksa ondan ne kadar uzaklaşabilirdim ki? Zaten ben neden uzaklaşıyordum ki? Evliydik biz sonuçta. Havalı bir şekilde kolundan çekip kapıyı açacaktım ki şansıma tüküreyim açılmadı. İstifimi bozmadan açmayı denediğimde çabalarım başarısızlıkla sonuçlandı. Aniden tüm havam balon gibi söndü. "Açılmıyor kapı."

"Kapım da mı senden soğumuş?" diye sordu alaycı bir sesle. Sinirle ona baktığımda o gayet keyifliydi. "Bak sen şu işe."

"Senden boşanayım da gör," dedim kapıyı zorlamaya devam ederken. Sarp sanki beni daha da sinir etmek istiyormuş gibi arabaya binip kapıma doğru uzanarak açtı. Binerken söylenmeye devam ettim. "Hatta boşanmakla kalmayıp sana bir de davalar açayım, paralarını ve arabalarını da alayım. Süründüreyim seni. Kapımda kul köle edeyim. Sen bunu hak ediyorsun."

Kemerimi taktıktan sonra hiç ona dönmeden önüme bakmaya devam ettim. "Hak ettim bunu," dedi fakat dalga geçtiğinden emindim.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Evet, hak ettin."

"Çok hak ettim hem de."

"Evet, çok hak ettin," diyerek onayladım bu sefer. "Ama geçti Bor'un pazarı, sür eşeğini Niğde'ye."

Bir eli direksiyondayken yana doğru dönerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Kendimi iyice koltuğa yaslayarak temastan kaçmaya çalıştım. "Eşeğim yok *Lamborghini'm* var. Onu sürsem?"

"Sür canım, sür. Ne de olsa mahkemeden sonra benim olacak. Şimdi doya doya sür."

"Bak beni hassas noktamdan vurdun," diyerek takıldı bana. "Güzel karımın gönlünü almam için ne yapmam gerekiyor?"

"Artık ağzınla kuş tutsan boş!" Bir elimi kaldırıp avuç içimi ona doğru tuttum. Sanki aramıza ördüğüm bir duvardı ellerim. Saniyeler sonra avucumun içinde hissettiğim yumuşak baskıyla ona doğru döndüğümde avucumun içine dudaklarını bastırıp geri çekilmiş olduğunu fark ettim.

Karanlık arabanın içinde yıldız gibi parlayan kahverengi gözleriyle bana bakarken, "Bana karşı ördüğün her duvarı böyle yıkacağım," dedi. "Sana zarar vermeden, aksine iyileştirerek."

Böyle bir karşılık beklemediğim için kalbim hızla atmaya başladı. "En azından bir saat sussan olmaz mı?" diye sordum. "Sana en azından bir saat de olsa trip atmak istiyorum ama bunu zorlaştırıyorsun. Konuşmaman en iyisi. Sakın konuşma. Bir, iki, üç tıp."

"Seni ilk gördüğümde ne düşündüğümü söylersem beni affedersin yani?" Muzip tavrıyla ona istediğini vermeyeceğim konusunda yeminler etmeye başladım kendi kendime. Vermeyecektim işte. Düşürmeyecektim burnumu. Sarp Luca Russo bu gece kazanan olmayacaktı.

"Hayır artık merak etmiyorum." Deli gibi merak ediyordum ama sırası değildi. Elbet öğrenirdim ben zaten. Sarp'a gözucuyla baktığımda ağzını bir şey demek için aralar gibi olmuştu. Hemen ellerimi kulaklarıma kapattım. "Lalalala duymuyorum seni hayır," dedim yüksek bir sesle. Ellerimi kulaklarıma daha sert bastırıp başımı iki yana salladım. "Sesin gelmiyor!"

Sarp bir kahkaha savururken arabayı çalıştırdı. "Kaç dakikam kaldı?" diye bağırdığını duydum ama sesi boğuk geliyordu. Başımı ondan ters yana çevirerek dışarıyı izledim. "Kaç dakikam kaldı?" Bu sefer daha yüksek bir sesle bağırdı. "Alo!"

Son bağırışıyla irkilip ellerimi kulaklarımdan çektim. "Sağır mıyım ben, Sarp?" Sinirli bakışlarım onu buldu. "Biraz daha bağırsan Türkiye'den babaannem duyacak. Sen yaşlısın, belki kulağın gitmiştir anlıyorum ama ben iyiyim yani..."

"Haklısın benim güzel ve genç karım." Bir elini çeneme doğru uzatarak sıktığında elinden kurtulmaya çalıştım. Benimle ne zaman temasta bulunsa eğer kesecek bir şey yapıyorsam gıcık oluyordu. Bu yüzden yapıyordum ben de. Yoksa şikâyetim yoktu. "Sidem!"

"Ay, sen bir de bağırdın bana." Bir elimi göğsüme bastırıp ağzımı iki karış açarak kınayan bakışlar attım. "Az önce yanından da kovdun. Şimdi de bağırdın. İnanamıyorum sana, biz aşk evliliği de yapmadık ki evlilik öldürsün."

"Sen sarhoş musun?" diye sordu Sarp gözlerini kısarak bana bakarken. "Kaşla göz arasında ne yaptın indirdin mi içkileri şarapçı?"

"Sarhoş değilim, bu aralar sarhoş olmaya da hiç niyetim yok," dedim huysuz bir tavırla. "Hatta sarhoş olmamak için ablamla gündüz buluşacağım."

"Neden?"

"Sarhoş olmak istemiyorum çünkü."

"Niye işte?"

"Sen sor diye, Sarp!" Hiddetle bağırmamla şaşırdı. Bu çıkışa ben de şaşırmıştım. Yavaşça yerime sindim. Mutluluktan kafayı yiyordum sanırım. "Hayır, yani her şey bu kadar sorulmaz ki canım. Sarhoş olmayacağım diyorum, sevinmen gereken yerde nedenini soruyorsun. Sarhoş olacağım

desem onu da sorarsın zaten orası ayrı bir konu. Sorma, Sarp. Sorma. Ne istiyorsun sarhoş olmamı mı? Çok dağıtırım ama..."

"Yavrum ben onu mu dedim?" İleride dönel kavşak vardı. Sanırım onun için olsa gerek aniden bir kolunu önüme doğru uzatarak elini tam göğüs kafesime koydu. Hızla oradan döndüğünde kemerime rağmen savrulacak gibi olsam da onun kolu sayesinde sabit kaldım. "Sadece özel bir sebebi var mı diye merak ettim."

"Sarhoş olunca çok çenem düşüyor ve söylememem gereken şeyleri dökülüyorum." Girdiğimiz yollar daha önce görmediğim yerlerden oluşuyordu. Lerzan Hanımlar sanırım ters bir yerde oturuyorlardı. "Bu yüzden bu aralar sarhoş olmamam gerekiyor. Kendimi tutmam lazım."

"Seni sarhoş etmek şart oldu o zaman," dediğinde sesinden akan yaramazlık belli oluyordu. "Bakalım neler var bu dilinin altında?"

"Hoşuna gideceğinden emin olma bence. Belki de hoşuna gitmeyecek şeyler vardır," diyerek ona kafa tutsam da adım gibi biliyordum ki ilk sarhoşluğumda kesin ona övgüler yağdıracaktım ve bu da yetmezmiş gibi kesin yakışıklı olduğu için ağlayacaktım. Bu potansiyel vardı bende. "Gerçekten içince çok konuşuyorum."

"Normalde de az konuşmuyorsun bence." Sanki söylediği şeyin farkındaymış gibi sırıtırken, alyans olan elini dudaklarına doğru götürerek gülüşünü gizlemeye çalıştı. Bakışlarını benden uzakta tutuyordu kesinlikle. İlk önce bir şaşkınlık yaşasam da ardından sinirle ona baktım. Resmen bana çenesi düşük demişti ya. Utanmadan, sıkılmadan pat diye demişti bunu.

Görmeyeceğini bile bile ters bakışlarımı üzerinde tuttum. "Öyle mi, Sarp?"

"Hastayım şu çenene," dedi anında. "Az konuşsaydın ne yapardım? Hiç bilmiyorum ama bu felaket olurdu."

"Bana hiç öyle gelmedi ama."

"Sen bayılıyorsun benim günahımı almaya ondandır." Tek kaşımı havaya kaldırıp *hadi ya* der gibi ona bakmaya devam ettim. "Sidem öldürecek gibi bakma güzelim."

"Çenesi düşük dedin bana," diye sızlandım.

"Aynı zamanda çenene hasta olduğumu da söyledim." Utanmadan hâlâ savunuyordu kendisini. "Bin iyi şey söylesem sen bir kötü şeye takılıyorsun, Sidem. Olmaz böyle."

"Ama çenem düşükmüş." Sırf o kötü hissetsin diye rol yapıyordum şu an. Yalandan bir elimi alnıma koyup yüzümü düşürerek küskünce ona bakmaya devam ettim. "Çok konuşuyormuşum da ben."

Gözucuyla bana baktığında girdiğim hal karşısında kaşları çatıldı. Sanki yavaştan eriyordu bana karşı. "Seviyorum ama konuşmanı."

Başımı iki yana salladım inatla. Sarp'ın bana kıyamıyor oluşu öyle eğlenceliydi ki şu an yalandan iki gözyaşı da akıtsam kesin kendisini köprüden falan atardı. Neyse ki o kadar gaddar olmayacaktım. Belki olurdum ama bu gece değildi. "Ama şikâyet ediyormuşsun gibi geldi."

"Çenemin yayını sikeyim bebeğim. Sen bana niye bakıyorsun?" dedi ciddiyetle. Bir elini tekrar bana doğru uzatıp yanağımdan kavradı. "Ben adi heriflin tekiyim zaten, biliyorsun."

Sanki kendine hakaret etmesiyle istediğimi almışım gibi büründüğüm rolden hemen çıkıp önüme gelen saç tutamlarını geriye doğru ittim. Sarp küllerinden doğan Anka kuşu tavırlarıma karşılık şaşkınlıkla bana bakmaya devam ederken yanağından bir makas alıp göz kırptım. "En azından farkındasın. Oh, rahatladım. Tamam."

"Sen gerçekten tehlikeli bir kadınsın," dedi dehşete düşmüş bir halde. Nasıl da hoşuma gitmişti söylediği, gaza gelmiş gibi bir öpücük gönderip tekrar önüme döndüm. Sarp hâlâ oltaya gelişinin şaşkınlığını yaşıyordu sanırım çünkü başını iki yana sallayıp güldü. Onunla uğraşırken yolun nasıl geçtiğini fark edememiştim fakat dakikalar sonra demir bahçe kapısı açıldığında sesini duydum. "İşte geldik."

Lerzan Hanımlara daha önce hiç gelmemiştim. Hatta böyle bir isteğim bile olmamıştı, bu yüzden merak etmiyor değildim evlerini. Sadece çekindiğimden isteyememiştim. Meraklı bakışlarım eve doğru dönerken bir yandan kemerimi çözmeye çalıştım. Arabanın camlarından gecenin karanlığıyla birlikte bir şeyler anlaşılmadığı için Sarp'ı beklemeden indim arabadan. Gözümü bir saniye bile ayıramıyordum evden. Sarp'ın yaşadığı evden çok daha farklı ve büyüktü. Büyük olması normaldi aslında sonuçta burada üç çocuk büyümüştü.

Fazlasıyla geniş bir bahçesi vardı. Bahçenin tam ortasında düğün davetimizi verdiğimiz saray yuvasındaki gibi aslan figürlü bir çeşme olduğunu gördüm. Beyaz mermer tasarımına kadar aynıydı hatta. Çeşmenin etrafı ve eve doğru giden yol simetrik, hata içermeyen, arnavutkaldırımlı taşlarla yerini belli ederken bu yolun kenarlarında kalan yeşillikli kısımlar evin profesyonel bir bahçıvanla çalıştığını belli edecek türden bir özenle biçilmişti. Yolun sonunda iki katlı, dış cephesi beyaz, sadece çatısında ince, siyah detaylar bulunan bir ev vardı. Uzunluk olarak değil de genişlik olarak Sarp'ın evini geçiyordu.

Evi izlemeye o kadar dalmıştım ki sırtıma değen elin altında resmen titredim. İçine girdiğim şaşkınlıktan sıyrılarak yana doğru döndüğümde elbette elin sahibi Sarp'tı. Ondan başkasının olması söz konusu dahi olamazdı. "Beğendin mi?"

"Çok güzel bir eviniz varmış," dedim tekrar önüme döndüğümde. Sanırım yan taraftaki siyah kapılı alan bahsettiği büyük garajdı. Bu evin arka bahçesinin de olduğundan emindim. Bu gördüğüm yarısı falan olmalıydı. "Senin evin ne kadar siyahsa burası o kadar beyaz."

Sarp bir iç çekti. "İçi de öyle. Mobilyaları hep beyaz ve krem rengi tonlarında. Çok az siyah var diyebilirim. İlk katında sadece büyük bir salon ve mutfak var. İlk girdiğimizde bizi zaten geniş bir hol karşılıyor. Biraz ilerleyince sağında mutfak, sol çaprazında banyo kalıyor. Biraz ilerisi ise kocaman bir salon."

"Söylediğin iyi oldu," dedim yarım bir gülüşle. İçeri girmeden önce ona söylemem gereken bir şey olduğu aklıma gelince tamamen ona dönerek sırtımdaki elinin temasını kesmek zorunda bıraktım. Ona baktığımda kaşları merakla çatıldı. "Senden bir şey daha istemem lazım."

"Elbette," dedi hiç düşünmeden. "İsteklerin benim için emirdir."

"Yarın sabah yedide, sana verdiğim adrese bir adamını yollayıp ablamın bize geldiği zamana kadar takip etmesini sağlar mısın?" diye sordum tek nefeste. Sarp böyle bir şey beklemiyormuş gibi başını biraz geriye doğru çekerek yüzüme bakmaya devam etti. Bakışlarında merak değil de *ne alaka* sorgulaması vardı. Omuzlarımı düşürüp kelimeleri toparlamaya başladım. "Ablam aniden İtalya'ya geldi ve bu normalde asla yapacağı bir şey değil. Geldiğinden beri sadece yorgun ve üzgün de değil. Dün sabahın köründe evden çıkmış ve yürüyüş yapmış ama yürüyüş yaptığı yol arabayla gidilecek bir mesafe. İzem aldığı kruvasandan öyle bir çıkarımda bulundu. Açıkçası ablamın bir şeyler sakladığını düşünüyorum ve sadece yarma özel onu uzaktan izleyip bana biriyle buluşup buluşmadığını söylese iyi olurdu."

"Sidem yaptığın yanlış bir şey güzelim. Özel hayatını ihlal ediyorsun, üstelik ablan avukat."

Yaptığımın doğru olmadığını ben de biliyordum fakat bazen doğruya yanlışlarla ulaşmak zorunda kalıyorduk. Bana şimdi geçip ben tamamen doğruyum diyebilir miydi? Diyemezdi. Ben de tamamen doğru olmak zorunda değildim zaten. Ablamın başını belaya sokması ya da benim başımı belaya sokması mümkün olabilirdi. Annem bizi köye götürürken bile daha çok yabancılık çeken ablam, başka bir ülkeye geldiğinde normalden çok

daha sakin ve alışmış davranıyordu. Şüpheli davranışları vardı, bunun peşine düşmek zorunda hissediyordum kendimi.

"Sadece bir günlük, Sarp," diyerek sızlandım. "Ondan sonra asla. Biliyorum yanlış ama anla beni. Ablam bu topların insanı değil. Eminim bir şey var altında."

Sarp'ın aklına yatmayan şeyler olduğunun farkındaydım. Benim de içimin almadığı bir konuydu ama başka çarem yoktu. O benimle bir şeyler paylaşmazdı çoğu zaman. Şimdi de büyük ihtimalle paylaşmayacaktı ve kendim öğrenmek zorundaydım. Sarp omuzlarını düşürdüğünde ikna oluyor gibiydi. Bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ederek ikna edeceğimi düşündüm. Bence başarılı da oldum. "Kaçta gelecek bize?" diye sordu pes etmiş bir halde.

"Sen ve Bella çıktıktan sonra gelir," dedim heyecanla. "Yapacak mısın?"

"Bella artık sabah erkenden servisle çıkacak," dedi önce. Sorgulayan bakışlarımın da altında kalmış oldu böylelikle. "Saat dokuzda onu almaya gelecek servis. On gibi dersi başlıyor. Öğretmenleri alışma sürecinin geçtiğini söyledi. Geçen yıl Caroline istediği için başka okuldaydı. Her neyse konuşuruz bunları. Sabah yedi gibi İzem'in evinin önüne bir adam yollarım. Fotoğraf çeksin mi?"

"Eğer biriyle buluşursa çeksin sonuçta kendimi savunmam için kanıtlara ihtiyacım var." Sarp sadece başıyla onayladı çünkü istemeye istemeye yaptığı gayet belliydi. Sırf beni kırmamak için kabul ediyordu. Normal şartlarda onu zorda bırakmayı asla istemezdim ama peşine düşmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. "İki gibi gelir ablamlar. Yarın tüm gün evde olacağım zaten."

Sarp, bir elini belime attığında eve doğru yürümemiz gerektiğini bana hatırlatmış oldu. Diğer elinde de tablom vardı. Adımlarımızı eve doğru atarken, "Yarın beş gibi çam ağacı da gelecek," dedi. "Yarın Bella okuldan çıktıktan sonra süsleri almaya gideceğiz. Bize katılmak ister misin?"

Başımı iki yana sallayarak reddettim. "Yarın tüm gün evle ilgilenmek istiyorum. Süs konusunda sizin zevkinize güveneceğim çünkü ilk deneyimim olacak."

"İlk mi?" diye sorduğunda sesinde şaşkınlık değil de garipseme vardı. "Burada olduğun süreçte süslemedin mi?"

"Evim için süslemedim. Çalıştığım kafe için sorumluluk amacıyla süsledim. Yalnız yaşadığım için bu tarz şeylere üşeniyordum zaten ailenle falan süslemek asıl zevkli yapan yoksa bana ne ağaçtan, değil mi?"

"O zaman Bella ne getirirse onu takacaksın," dedi keyifle. "Çam ağacını sitenin güvenlik görevlisi getirir. Ondan yarım saat sonra da biz geliriz zaten. Yerini sen ayarlarsın ama temizlik şirketinden birini göndermemi ister misin?"

"Şimdilik gerek yok bence. Belki daha sonra." Evin kapısının önüne geldiğimizde burada Sarp'ın evinde olduğu gibi tuşlu kilit sistemi olmadığını fark ettim. Zile basmak gerekiyordu. Lerzan Hanım geleneksel yöntemlerinden vazgeçmediğini bir kez daha belli etmişti. Zile bastıktan bir süre sonra bize kapıyı açan kişi Alp oldu. Bana sırıtarak bakması bir yana, çalışan beklerken onu görmemle gözlerimi devirdim. "Hoş bulmadım."

"Zaten hoş da gelmedin," dedi kinayeli bir sesle. Kapıyı biraz aralık bıraktı fakat geçebileceğimiz kadar değildi. Bizi içeri buyur etme gibi bir düşüncesi de yoktu sanırım. "Merhabalar patron ve patroniçe. Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

"Ailemin evine gelirken sana sormayacağım," dedi Sarp aksi bir ses tonuyla. Alp, onun bu hallerine alınmıyordu bence aksine daha da keyifleniyordu. Otuz iki dişini sayabileceğimiz bir şekilde gülmeye devam etti. "Çıksana oğlum."

Gülüşü yavaşça solduğunda daha ciddi bir surat ifadesi takındı. Şüpheli halleriyle kaşlarım istemsizce çatıldı. "Neden?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum sinirle. "İçeri gireceğiz ya!"

"Bella'yı verseydim size," diye bir teklifte bulundu. Gövdesi hâlâ kapının arkasında, aralıktan sadece kafasını uzatmıştı. Sanki eve kız atmıştı da çıplak bir halde basılmış gibi davranışları vardı. Bir dakika. Olabilir miydi? Düşüncesiyle yüzüm buruştu. "Bella evdeyken kız atacak halim yok, Sidem. Sil o düşünceleri."

"Aklımı mı okuyorsun sen benim?" diyerek çıkıştım huysuzlukla. Biz neden hâlâ kapıda bekletiliyorduk onu da anlamamıştım zaten. Sarp'a doğru döndüğümde kısa bir an bana bakıp tekrar önüne döndü. Belimdeki elini yüzüne doğru götürüp burun kemerini sıktıktan sonra sert bir nefes vermişti. "Alp," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "O kapıyı kırarım, biliyorsun değil mi?"

"İçeri girdikten sonra keşke Alp'i dinleseydim diyeceksin," dedi Alp, Sarp'a gözlerini sonuna kadar açmış bir şekilde bakarken. Kaşlarıyla önce evin içini daha sonra da beni işaret etti. Sanki görmüyormuşum gibi gizemli hallerine devam etmesi de komikti ama birazdan Sarp'ın sinirinden nasibini alırsa daha komik şeyler olabilirdi. Sinirle avucumun içini kapıya

sertçe vurduğumda, Alp geri çekildi. "Emniyete haber verin artık kimse emniyette değil."

"Ne saçmalıyorsun ya?" Homurdanarak kapıyı ittirdiğimde sonunda evin içini sağlam bir şekilde görebildim. Alp köşeye çekilerek duvara yaslandığında kollarını göğsünde birleştirdi. Sarp hâlâ çatık kaşlarla ona bakıyordu fakat karşılık alamıyordu. Başkası olsa ciddi bir durum olduğunu düşünürdüm ama konu Alp olunca altından boş bir şey çıkacağına dair bir güven doluyordu içime. "Ayakkabıları çıkartıyor muyuz?"

Holün uzanan koridoruna baktığımda yerlerin beyaz fayanslardan oluştuğunu gördüm. Lerzan Hanım tıpkı annem gibi kenarları boş kalacak şekilde uzunca bir halı sermişti ayrıca. O halıya ayakkabılarla basmak içimden gelmezdi, bu yüzden onlar çıkarmasa bile ben çıkaracaktım. Alp yaslandığı duvardan ayrılıp dilini damağına değdirerek cıkladı. Ardından arkamızda kalan ayakkabılıktan bizim için iki ev terliği çıkardı. Lorenzo Bey acaba nasıl uyum sağlayabiliyordu bu duruma? Aşk söz konusu olunca demek ki insan yapıyordu bir şekilde.

Ben ayakkabımın tokasını açmak için eğilecekken kısa eteğimin yukarı doğru çekildiğini fark etmemle duraksadım. Eğilirsem kalçam tamamen ortaya çıkacaktı, otursam da bu sefer belime kadar çekilecekti. Alp buradayken böyle bir şey yapamazdım. Yani bakacağından değildi elbette ama utanırdım. O da gitmek bilmiyordu nedense. Sarp neden kıvrandığımı anlamış olacak ki tabloyu Alp'e doğru uzattı. O alınca da bir dizinin üzerine çökerek önümde eğildi. Ne zaman sıkıntıya düşsem yetişecek bir Sarp Luca'm vardı.

Bunun rahatlığıyla bir avucumu duvara yaslayarak dengemi sağlamaya çalıştım. "Aşkın gözü kör olsun, kimsenin önünde eğilmeyen Sarp'ım Luca'm karısının ayakkabısı için dizlerinin üstüne çöküyor."

"Hayırdır nereden senin oluyor?" diye çemkirdim önce. Sarp da sağ ayakkabımı çözmüş, diğerine geçmişti. "Ayrıca Sarp sadrazamın oğlu mu? Ne bu tavırlar? Seni de görürüm, Alp Efendi."

Sanki dünyanın en komik esprisini yapmışım gibi bir kahkaha savurdu. "Hiç güleceğim yoktu canım. Sen çok yaşa valla," dedi. "Ben birinin önünde eğileceğim, öyle mi? Durumun ne olduğuna bağlı tabii."

Gözlerimi kısarak ona baktığım sırada keyifle kurduğu cümlesinin altında yatan imayı anlamaya çalışıyordum. Sarp sanki biliyormuş gibi ofladığında sıcak nefesi bacaklarıma vurdu. Diğer ayakkabımı da açtıktan sonra dizkapağıma yakın bir noktaya dudaklarını bastırıp geri çekildi ve dik bir

Ninova

konuma geldi. "Gevşedin sen yine," dedi Alp'e doğru. "Akşam akşam hiç de çekilmiyorsun."

"Karın saf mı, salak mı emin değilim ama senin için fazla bu kız söylüyorum," dedi Alp gıcık bir neşeyle. Benim dikkatimi çeken tek şey, bana hakaret etmiş olmasıydı. "Bu bana salak mı dedi?" diye sordum önce. Düşününce bayağı salak demişti bana. Bildiğin süzme salak demişti hatta. Sinirle ona doğru bir adım attığımda Sarp araya girdi ama Alp çoktan kaçar adımlarla uzaklaşmaya başlamıştı. "Hadsiz köpek!"

"Sidem boş ver sen onu," dedi Sarp bir kolunu belime dolayarak beni tutarken. "Biliyorsun hep böyle zevzek o."

"Bana salak dedi."

"O dedi diye salak olmuyorsun yavrum," dedi gayet rahat bir tavırla.

"Yani ben salağım ama o dedi diye değil, öyle mi?" diye sordum hayrete düşmüş bir halde. "Pes!" diye bağırdığımda bu kadar yüksek bir ses beklemiyormuş gibi irkilerek bir adım geri çekildiğinde yüzünü buruşturdu. Az önce Alp'in gittiği yöne doğru giderek onun adımlarını takip ettim ben de. Amacım tamamen Sarp'a tavırlı olduğumu belli etmekti. Sarp saniyeler içinde farkına varmış olacak ki arkamdan gelmeye başladı.

"Karımın ayarlarıyla oynayan puştu çıkarın verin. Ağzını burnunu kıracağım," diye söyleniyordu. Dikkatimi şu an ona veremezdim, eve vermek istiyordum. Mesela koridorda ilerlediğim ilk sırada karşıma çıkan açık kapıya gözucuyla baktığımda, Sarp'ın dediği gibi mutfak olduğunu fark ettim. İlk izlenimime göre fazlasıyla büyük bir mutfağı vardı. Tamamen beyaz ve lacivert renklerinin hâkim olduğu mutfaktaki tüm eşyalar fazlasıyla moderndi. Beyaz bir mutfağı temiz tutmak zor bir işti bence ama Lerzan Hanım bunu başarmıştı. Biraz daha ilerlediğimde gördüğüm kapının da banyo olduğunu anladım. Yavaş yavaş çözüyordum evi işte.

Salona yaklaştıkça bir ses duyar gibi oldum. Yabancı birine aitti bu ses. Tanıdık olmadığından emindim. "Anne," dedi İngilizce. Neden İngilizce olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama sesindeki ton hoşuma gitmemişti. Nispet yapıyor gibiydi ve Lerzan Hanıma anne diyerek bana nispet yapabilecek tek kişi... Gitmemiş olabilir miydi? Sarp gündüz geleceğini söylemişti, bu yüzden bu saate kalmadan gideceğini düşünerek buraya gelmeyi istemiştim.

İçimdeki kuşkularla birlikte ağır adımlar atmaya başladığımda Sarp bana çoktan yetişmişti. Tam yanımda duruyordu. Salona açılan aralığın önüne geldiğimizde köşede tablomu gördüm. Alp oraya bırakmıştı ve tam o aralığın önünde duruyordu. Karşısına dikkatle baktığında merakım

attı. Tembellik yapmaya tahammülümün kalmadığını düşünerek kalan son adımlarımı da hızla attım ve kendimi aniden salonun girişinde ona bakarken buldum.

Caroline buradaydı. Tam karşımda kalan üçlü koltukta oturuyordu. Onu belki de ilk kez bu kadar net bir şekilde görüyor ve inceliyordum. İlk gördüğümde kaderimin yeniden yazıldığı o gecedeydim. O karanlık kalan bölgede otururken loş ışığın aydınlattığı tek kişi Sarp'tı. Kaderimin o adamla yazılacağını o an anlamalıydım. O adamın karanlığında o kadının olduğunu, aydınlığında kalan yolunun benimle olduğunu o gece anlamalıydım ama sadece kaçmıştım.

Bayıldığı geceden önce internetten resimlerine bakmıştım ama modellik için verdiği pozlar bana fazla yapay geldiği için gerçekte de öyle durduğunu düşünmemiştim. Bayıldığı gece zaten onu görecek halde değildim.

Ama şimdi direkt gözlerinin içine bakıyordum. Mavi gözlerinde bir denizin dalgalarından sonra yaşadığı o dinginlik yatıyordu sanki. Bella'nın saçlarını kimden aldığını anlamak zor değildi fakat Caroline'nın beline kadar uzanan hacimli saçları daha çok küllü sarı rengine kaçıyordu. Yüzü gövdesine göre daha küçük, çenesi sivriydi. Sanırım diğer modellerden farkı estetikli olmamasıydı çünkü dudakları ince, burun ucu biraz düşük kalıyordu. Estetiğe de ihtiyacı yoktu zaten çünkü Caroline cidden güzel bir kadındı. İlk görüşte bir erkeğin etkilenebileceği kadar güzel...

Belki de o gece, Sarp dalgın ve kederli olduğu için yaşanmıştı. Belki de... Hayır. Sarp için bundan önceki, sonraki ihtimaller de artık bitmişti. Ben vardım. Benden ötesinin sorumluluklarını almayacaktım. Hayatında ben varsam vicdan azabıyla yanına başkalarını da koymayacaktım. O gece ve şimdi. İkisi aynı cümleye gelmeyecekti. Sarp'ın cümlesinde ikinci bir özne olacaksa daima ben olmalıydım.

Salonun tam girişinde dikilmiş bir halde ellerimi sıktığımı tırnaklarımın avucumun içinde oluşturduğu yanma hissiyle fark ettim. Aynı zamanda çenemde de bir sızı vardı. Sanki canım çıkmasın diye sıkıyordum kendimi. Çok tuhaftı. "Bilmiyordum," diye fısıldadı Sarp kulağıma doğru. Bir adım arkamda olduğunu sıcak nefesinin enseme çarpmasıyla anladım. "Bilsem asla getirmezdim seni."

"Neden?" diye sordum Türkçe. Caroline'nın anlamasını istemiyordum. "Neden beni onunla karşı karşıya getirmekten çekiniyorsun ki?"

"Saygısızlık yapmak, sana yapmak istediklerimin arasındaki son şey bile değil. Seni onunla aynı ortama sokmam sana saygısızlık olur diye

düşündüm," dediğinde sesinde mahcubiyetin izleri vardı. "Gider sandım. Biliyorsun, o da benimle aynı ortamda bulunmak istemiyor."

"O zaman gitseymiş," dedim hırsla. "Sonuçta burası bizim ailemizin evi."

Caroline karşımdaki üçlü koltukta otururken Lorenzo Bey ve Lerzan Hanım da karşılıklı olarak duran, onun çaprazında kalan tekli koltuklarda oturuyorlardı. İkisinin önündeki beyaz sehpaların üzerinde kahve ve tatlılar vardı. Caroline da sanırım orta sehpaya bırakmıştı kahvesini. Kahveler içilip, keyifler yapılıyordu demek ki. Ondan bakışlarımı biraz da olsa çekebildiğimde Bella'nın başını onun kucağına koymuş bir halde koltukta uyuyakaldığını gördüm. Bakışlarımın Bella'yı bulması ile Caroline kızının saçlarını okşadı.

Annesiydi okşayacaktı elbet. Bir kız için en değerli şeylerden biriydi bu ama Bella'ya bu değer çok geç verilmişti. "Bella neden burada yatıyor?" diye sordum buz gibi bir sesle. Salona doğru bir adım daha attığımda Sarp da peşimden geliyordu. Caroline'nın kısa bir an bakışları ona kaydığında kan beynime sıçradı sanki. Adımlarımı durdurup Sarp'a doğru döndüm. "Susadım."

Sarp amacımı anlamıştı, bu yüzden herhangi bir itiraza gerek duymadı. Duyamazdı da zaten. O kadının hülyalı bakışlarla öylece onu izlemesine izin vereceğimi mi sanıyordu? "Getireyim," der demez salondan çıkmaya yöneldiğinde Alp de onu takip etti.

"Hoş geldin," dedi Caroline bana sahte olduğu bu mesafeden bile anlaşılan bir gülüşle. Sanki bu evin gelini kendisiymiş gibi kabartmıştı omuzlarını, kaldırmıştı çenesini. Bir de bana hoş geldin diyordu. Sinirlenmeyecektim.

Gerçek ortadaydı sonuçta sinirlenmeyecektim.

Sinirlenmiştim.

"Asıl sen hoş geldin." Nedense oturmak istememiştim. Bu yüzden tam karşısında ayakta duruyordum. Lorenzo Bey'e saygısızlık yapmayı zerre istemezdim ama şu an sinirim öyle ağır basıyordu ki doğru kararlar aldığımı sanmıyordum. Lerzan Hanım'a doğru döndüğümde bana mahcubiyetle baktığını gördüm. Onun Caroline'ı sevmediğini biliyordum. Biliyordum da işte... Torunu vardı o kadından. Sarp ile duygusal yakınlık kurmadan önce ne kadar rahattım aslında. Hiç takılmıyordum böyle şeylere ama şimdi boğuluyormuş gibi hissediyordum. "Gidersin diye düşünmüştüm."

"Lerzan anne ve Bella'yla olmak çok keyifliydi. Saatin geç olduğunu fark etmemişim." Sesi öyle samimi ve sevecen çıkıyordu ki. Bu kadın model

değil, oyuncu olmalıydı. Nefret ediyordum şu an kendimden çünkü o kadar düşmanca yaklaşıyordum ki ona karşı... Keşke böyle olmasaydı. "Ayrıca Lorenzo babayı görmeden gitmek istemedim."

Sanki ben intikam için oğullarına yaklaşmıştım da bu süreci onların burnundan getirerek oğullarına zorluk çıkarmıştım. Bu insanların karşısında böyle pişkin bir tavırla oturup sanki kırk yıldır anlaşıyorlarmış gibi davranırken hiç mi yüzü kızarmazdı bir insanın? Ben abimin işlediği günahın bile yangınını içimde hissetmiş, vicdan azabından kıvranmıştım ama ortalığı estiren kadın gayet rahattı.

Ne alakaydı mesela anne ve baba demek? Nereden anne ve babası oluyorlardı onun? Oldu bir de soyadını Russo yapmaya devam etseydi. Ben de zaten dış kapının mandalıydım burada. Sinirle derin bir nefes aldığımda o kadar sesliydi ki herkesin şaşkın bakışları bana doğru döndü. "Anlıyorum," dedim. "Ama keşke Bella'yı yukarıda bir yatağa yatırsaydınız."

Caroline sahte bir tebessümle önce Lerzan Hanım'a, sonra da bana doğru döndü. "Onunla uzun bir süredir görüşemiyoruz. Özlediğim için yanımdan ayırmak istemedim."

"Bella'nın yeri belliydi, özleseydin bence gelirdin," dedim mesafeli bir sesle. "Birçok şeye zamanın var diye biliyorum." *Mesela bana silah tutmaya, alkol komasına girmeye ya da lansmanlara katılmaya. Kızı dışında her şeye zamanı vardı kısacası.*

"Haklısın." Bakışları yüzümde durduğunda suratı solmaya başladı. Gerçek yüzünü yavaş yavaş ortaya çıkarıyordu aslında. Sanki planları bozulmuş gibi bir hezimetle bakışlarını benden kaçırdığında içimde zafer kazanmışım gibi bir rahatlama oldu. "Ben size rahatsızlık vermeyeyim daha fazla. Gitmeden önce bir lavaboyu kullanabilir miyim sakıncası yoksa?"

"Yardım edeyim sana," dedi Lerzan Hanım. İlk kez sesi bu kadar soğuk çıktı. Sesine mi şaşırsam, yoksa onun Caroline'a yardım etmesine mi bilememiştim fakat bakışlarımdan okunan şaşkınlık da onun gözünden kaçmamış olmalıydı ki, "Caroline dün bileğini burkmuş. Üzerine rahat basamıyor," diyerek beni bilgilendirdi.

Bakışlarım istemsizce ona doğru gittiğinde sehpadan dolayı ayaklarını göremediğim için ikna olmadım. Sanki gözlerim röntgen cihazıydı, görsem bile anlamazdım da gıcıklık işte. Bir hatasını arıyordum. "Ben, Bella'yı yukarı çıkarayım," diyerek ayaklandı Lorenzo Bey. Lerzan Hanım ayaklanacağı sırada bir elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Ben yardım ederim Lerzan anne, sen yorulma." Lerzan Hanım'ın anne kelimesini beklemediği için bakışları yüzümde kaldı. İçimden mi gelmişti,

yoksa hırstan mı söylemiştim emin değildim ama ona anne demek beni zorlamamıştı. Aksine rahatlamıştım da. Bana iyi yaklaşan birine karşı mesafeli olmak nankörlük gibi geliyordu.

Dikkatli bakışları beni utandırdığı için ona bakmadan Caroline'a yardım etmek için ilerledim. Lorenzo Bey, Bella'yı alınca ben de ona bir elimi uzatarak kalkması için destekte bulunmayı hedeflemiştim. İçimden geldiğinden değildi. Sadece onunla yalnız kalmak istediğimdendi. Yüzümde ifadesiz, itici bir bakış olduğunu biliyordum ama ona gülücükler de saçamazdım. İkilemde kalmış gibiydi ama ona rağmen elimden tuttu. Kalkmasını sağladıktan sonra yavaş adımlarla az önce gördüğüm banyo kapısına doğru ilerletmeye başladım.

"Ben de size yemek ısıtayım o zaman," dedi Lerzan Hanım arkamdan. Gerçi artık hanım değildi, anneydi. "Mutfaktaki masaya kuracağım. Sarp'a da Caroline için şoförü çağırmasını söylerim."

"Tamam anne sağ ol," diye seslendim. İki dakikada nasıl da alışmıştım. Gerçi ben sahte kocamın ikinci haftada yanında da uyumuştum. Adaptasyon sürecimle alakalı bir düzenleme yapmam gerekliydi sanırım. Çabuk alışıyordum, fazla çabuk. Kendime sinir ola ola koridora girdiğimde mutfak kapısı kapalı olduğu için Sarp şu anki halimi görmeyecekti. Zaten görüp engellemesini de istemiyordum. Caroline ile konuşmam gerekenleri konuşmalı ve köşeme çekilmeliydim. Beni ilgilendiren kısım, kocamı hâlâ istiyor olmasıydı. Anneliğine lafım yoktu.

Banyoya girdiğimiz an kolunu fevri bir hareketle elimden kurtardı. Ben de onu tutmaya çok meraklı değildim sonuçta. Bunu fırsat bilerek anahtarı üzerinde duran kapıyı kilitleyip, kalçamı hemen yanımda duran lavaboya yaslayarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Caroline direkt karşımdaki kapağı kapatılmış klozetin üstüne oturdu.

"Anlat dinliyorum." Caroline, dirseklerini dizlerine koymuş bir halde bakışlarını tamamen yere indirmişken konuşmamla dik bir konuma gelmek zorunda kaldı. Yüzümde soğuk bir bakış olduğunu biliyordum, eğer onun gibi bakıyorsam bu gece bu banyodan sadece birimizin çıkacağı bir nefreti barındırdığımız düşüncesine kapıldım. "Çocuk değilsin, eminim çişini bir saat de olsa tutabilirdin. Konuşmak için alan yarattın, farkındayım."

"Bu kadar zekiysen neden onunlasın?" Kaşlarım istemsizce çatıldı ama merakım yüzünden araya giremedim. "Abin ve onun bir araya geldiği yerde mutluluk olmaz, huzur olmaz. O ikisi bir araya geldiğinde sadece felaketleri getirir. Kaç kurtar kendini."

Söylediğiyle kısa bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Abim ve Sarp... felaketleri mi getirirlerdi, yoksa abimin felaketleri Sarp'ı da mı sürükleyip mahvederdi? Neden her şey Sarp'ın üstüne kalmak zorundaydı? Neden kimse onun da acı çektiğini göremiyordu?

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sorduğumda sesimi ifadesiz tutmaya çalıştım. "Sen, Sarp ile bir aile kurmak istemedin mi? İstedin. Gerçekleri öğrendiğinde bunun için çabaladın ama şimdi bana bunu mu söylüyorsun?"

"Samet bizden uzak olunca bunu başarabiliriz sanıyordum." Sesindeki acı çok belliydi. Bir umudunun olduğunu düşünmesi bile bana ağır geliyordu. İstemsizce ofladığımda bir elimin tersiyle gözlerimi yorgunlukla sildim. Nasıl çıkacaktım bu işin içinden ben?

Saçlarımı geriye doğru atıp derin nefesler aldıktan sonra tekrar ona odaklandım. "Abim senin, sen ise Sarp'ın hayatını mahvettin. İntikamının üzerine bir aile kurmayı mı hedefliyordun? Sarp'ın asıl suçlu olmadığını öğrendiğinde her şeyin geçtiğini mi düşünüyordun? Bunların hiçbiri mantıklı değil. Senin intikam uğruna kendi hayatını mahvetmen bile mantıklı değil. Kendine de yapma bunu."

"Kısa bir an abinin öldüğünü düşün," dediğinde surat ifademi kaçırmak istemiyormuş gibi keskin bakışlarının hedefi oldum. Düşünmek istemiyordum, bu yüzden bakışlarımı ondan kaçırıp alakasız bir yere sabitlemeye çalıştım ama gözlerimin dolmasına engel olamadım. Abimin öldüğünü düşünmek bile gözlerimin dolmasına, kalbimin sanki son çarpışlarıymış gibi hızlanmasına ve içimdeki küçük kızın yetim kalmış hissetmesine neden oldu. Bu hayatta ölümsüz sandığım kimse yoktu. Sonuçta hepimiz bir gün ölecektik ama abimin bir yerde kalbinin attığını bilmeye ihtiyacım vardı. Hayatımda olmasa bile bir yerlerde var olduğunu bilmeliydim.

"Zor, değil mi? Çok zor. Abimin öldüğünü öğrendiğimde hayatımın durduğunu hissettim. Ölmek istedim hatta. Evdeki tüm ilaçları içerek hayatıma son vermek istedim. Sonra amcam geldi, senin abin yaşayabilirdi dedi bana. Sırf o rahat uyusun diye hırsımla geldim buralara."

"Benim abim büyük bir yanlış yaptı," dedim hüzünle. Farkındaydım ben de sonuçta. "Ama senin abini öldürmedi. Evet, onu ortada bıraktı ama senin abin intihar etmişti. Etmiş. Öyle dedi abim. Benim abim öldürmedi abini. Gerçekten."

"Benim abim öldü!" diye bağırdı hırsla. Bir yandan gözyaşları akıyordu. Bunlar acıdan değil de hırstan akan gözyaşlarıydı ve en tehlikelisiydi. Zaten zamanında da hırstan akan gözyaşları mahvetmişti hayatımızı. "Benim

abim öldü, sence umurumda mıydı kalanlar? Abim öldüyse herkes ölsün istedim. Kimse ölmeyince de canları yansın, ölmekten daha beter olsunlar istedim."

"Ama sen beter oldun." Düşüncesiyle yüzümü buruşturdum. Kimden bakarsak orası daha acı geliyordu. Bu hikâyede tek kişi değil, herkes yanmıştı. "Güzel kadınsın. Hem de çok güzel bir kadınsın. Bundan sonrasında mutlu olabilirsin. Baştan başlayabilirsin. Her şeyi bırakırsan bu mümkün."

"Sen de çok güzelsin. Ondan daha iyi, daha temiz biriyle mutlu olabilirsin ama bunu istiyor musun?"

"Senin için hayal kırıklığı olması Sarp'ı benim için kötü yapmıyor," dedim öfkeyle. İşin boyutunu çirkinleştiriyordu. "Bella için de kötü yapmıyor. Sarp iyi bir baba, iyi bir eş. Sadece senin intikam duygunun altına giremeyen bir adamdı. Seni sevemedi çünkü Sarp'ın istediği bir aileydi, intikam üzerine kurulmuş bir ittifak değil. Sizden olmadı. Olamayacak da. Bunun için onu suçlayamazsın. Bu yüzden onu cezalandıramazsın. Kızını ondan ayıramazsın. Yapmamalısın."

"Bella zaten babasıyla kalacak," dedi soğuk bir sesle. Bu durumdan memnun değildi ama olması gerekenin bu olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

"Sorun ben miyim o zaman?" diye sordum şüpheyle. "Sarp ve kızının yanında başkasının olmasını mı istemiyorsun?" Cevap vermedi. Öyle olma ihtimalini düşünmek kalbimi kırmıştı.

"Eğer öyleyse?" diye sorduğunda gözlerinde zalim bir kadının izleri vardı. "Öyle olduğunu söylersem onu bırakıp gider misin?"

"Ona kızını vereceğine yemin edersen giderim," dedim hiç düşünmeden. Caroline sanki benden aksi bir cevap bekliyormuş gibi savaş boyalarını kuşanmıştı da benim cevabım yağmur olup onun üzerine akarak o boyaları silmişti. Şaşkınlığını okuyabiliyordum. Bunu beklemiyordu.

Sarp hayatıma damdan düşer gibi girdiğinde ona bu kadar alışmayı, onunla bir ömür yaşamak isteyeceğimi ben de beklememiştim. Üç yıl diye konuşmuştuk onunla ama ben birinci ayın sonunda o evden gidecektim çünkü üç yıl aynı evde yaşamak gibi bir isteğim yoktu. Öyle bir durumda ona âşık olmam kaçınılmazdı zaten ikimiz de bunun farkındaydık. İşler beklediğimden daha hızlı gelişmişti ve ben üç yılı bırakın üç ay bile geçmeden ona alışırken bulmuştum kendimi.

Sabah uyanıp da elimi yana doğru savurduğumda bedenini, merdivenlerin sonundaki mutfakta kahvaltıyı çoktan hazırlamış bir halde tabletiyle ilgilenen onu, telefonuma her baktığımda ondan gelen bir mesajı, girdiğim

banyoda kokusunu, yediğim yemekte elinin lezzetini, izlediğim filmde yoldaşlığını... Bitmek bilmeyen bir listeydi ve her maddesinde ben onu arar olmuştum. Şimdi ondan gitmek benim için zor olurdu ama ona verdiğim sözü tutabileceksem ve bunun tek yolu gitmemse, elbette giderdim. Sarp bana verdiği sözleri tutmuş, aksine vermediklerini de yaşamamı sağlamıştı. Ailemden yediği hakaretlere rağmen yapmıştı bunu. Ben de ona kızını vermeyi boynumun borcu bilirdim.

"Onu bırakıp gider misin yani?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sırf kızını vermek için."

"Bazen mutluluğun hayatındaki insanın mutluluğuna bağlıdır," dedim bakışlarımı beyaz zemine düşürürken. Şu an ikimiz de bu zemin kadar saf ve beyaz değildik. "Eğer Sarp mutlu olacaksa bunu yapabilirim. Belki sana yabancı bir düşüncedir, bu yüzden garip gelmiştir ama bir insanı önemsemek böyle bir şeydir. Belki bencillik ya da aptallık fakat tam olarak bu."

"Onsuz mutlu olabilecek misin?" dediğinde başımı iki yana salladım. Olamazdım. Olmak da istemezdim, bunun farkındaydım. "Ama o mutlu olsun diye gidersin. İlginç."

"Bırak nasıl olduğunu düşünmek de bana kalsın," diye tersledim tahammülsüzlükle. "Sen şimdi Sarp'tan ne istediğini söyle bana. İsteğin olduğundan ve bu yüzden yüzüme dikkatle baktığından eminim. Şimdi yalan söylüyorsun desen bile inanmam."

"Benim tek isteğim eski hayatıma kavuşmak sadece," dedi dudaklarını kıvırırken. "Ama bunun artık mümkün olduğuna inanmak zor geliyor."

"Ama mümkün," dedim. "İstersen yapabilirsin. Belki de işleri zorlaştıran sensindir."

"Belki de." Kabullenmiş olması beni afallattı. "Ama neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Şu an tek bildiğim doğru, Bella daha iyi bir aile ortamını hak ediyor."

Hevesle yaslandığım yerden ayrılarak dik bir konuma geldim. "Evet tam olarak bu," diye yükseldiğimde gözlerini kaçırdı. "Ona bu ortamı verecek kişinin kim olduğunu biliyorsun."

Kabullenişle, "Evet biliyorum," dedi önce. Ardından dikkatle bana baktı. "Sensin. Kızıma o güvenli, huzurlu ortamı sadece sen verebilirsin çünkü senden bahsederken bile gözleri parlıyor. Üstelik onun için Sarp'ı terk etmeyi bile göze almış birisin sen. Artık daha da eminim, senden başkası veremez."

"Sen..." Az önce yaptığı konuşmanın amacının beni denemek için olduğunu fark etmem afallamama sebep oldu. Caroline benim gitmemi

istemiyordu. Aksine kaldığımdan emin olmak istiyordu çünkü Sarp'a hâlâ kızgındı.

Kabullenişi kısa bir hüzne dönerken, "Birkaç gün içinde avukata gidip imzaları vereceğim ve Bella'nın velayetinin sorunsuz bir şekilde Sarp'a geçmesini sağlayacağım," dedi. "Ama eğer onu bırakmayacağına dair bir yemin edersen yapacağım bunu çünkü kızımın güvenliğinden emin olmam gerekiyor."

"Sarp onun babası." Omuzlarımı kaldırıp yüzümü buruşturdum. "Elbette onun yanında güvende ama için rahat olacaksa onları asla bırakmayacağım zaten."

"Sarp kızımı kurtarmış olabilir ama beni kurtarmadı." Sarp'a karşı kızgınlığının sebebi tamamen kendisiyle alakalıydı. "Ben bir hata yapmış olabilirim ama o hiçbir zaman sebebini düşünerek bana şans vermedi. Sarp kızımız için bile bana şans vermedi. Samet kadar kötü biriydi o."

Başımı iki yana salladım. "Sana verilmeyen şans için onu kötü göremezsin."

"Sen nereden bilebilirsin ki? Sonuçta onun sana nasıl baktığını gördüm." Elinin tersiyle gözlerini silerken burnunu çekti. "Sarp'ı kazanmaya karar verdiğimde herkes onun ne kadar zor, çapkın ve başarıya âşık biri olduğundan bahsetmişti. İşinden sonra geleceğimi kabul ederek bir şans istedim ondan ama vermedi. Şimdi ise sana asıl başarı senmişsin gibi bakıyor. Sen onun tarafından istenmemek ne demek bilemeyeceksin. Üstelik bilemeyeceğin tek şey bu da değil. Sen baban gibi gördüğün abini kaybetmek ne demek onu da bilemeyeceksin. Abin hep yanında olacak."

"O kadar emin olma." Boğazımdaki yumruya rağmen gülmek için zorladım kendimi. Ne sanıyordu beni? Aşk için her şeyi göze alacak bir aptal mı? Değildim. Ben bu hayatta şu yaşıma kadar abim dışında kimse için canımı bile veririm dememiştim. Şimdi ondan uzak olmanın acısı, onu kaybetmişim gibi ağırdı. *Gerçi ben abimi kaybetmiştim zaten.*

"Her neyse. Abimi alan biri hakkında konuşmayacağım. Son bir isteğim daha var," dedi anında girdiği buhrandan sıyrılarak. "Sarp'ın benden şikâyetçi olmasını engelle. Eski hayatıma dönmek, modelliğe devam etmek istiyorum ama skandallara karışırsam bu hayal olur. Bir hatayla yaptığım her şey için pişmanım. Sarp'ın bu pişmanlığımdan beni vurmasına izin verme. Benden şikâyetçi olmadan alsın kızımızı."

"Bella hiç mi umurunda değil?" diye sordum kınayan bakışlarımın altına onu almışken. "Kızın üzerinden pazarlığa girerek kendini temize mi çıkarmak istiyorsun?"

"Ona iyi bir anne olmak için çabaladım ama olmuyor," diyerek isyan etti. "Benden anne olmuyor. Olamıyorum. Psikolojik destek almaya başladım bu yüzden ama yapamıyorum. Ona karşı nasıl davranmam gerektiğini çözemiyorum."

Bencilliği karşısında gözlerim kısılırken, "O zaman en başından onu babasına verseydin," demeden duramadım. "Anne olmaman sorun değil. İçinde olduğun psikolojik durumu bilmediğim için bir şey diyemem ama onu babasından almasaydın."

"Kızını kullanan rezil bir anne olduğumu göklere haykırmamı mı istiyorsun?" diye bağırdı hiddetle. "Kızının babasına iftiralar atan, oyunlar oynayarak aldattı gösteren, ailesine karşı her türlü saygısızlığı yapan rezil biriyim. Oldu mu? Biliyorum bunları ama yaşamak istiyorum. Anlıyor musun beni? Ben artık kalbimin hapishanesinden çıkmak ve yaşamak istiyorum."

Ona ne kadar üzülsem de bazı cümleleri midemi bulandırıyordu fakat bir tanesi dikkatimden kaçmadı. "Aldattı gösteren dedin," dedim kısık bir sesle. "Anlamadım..."

"Söyle ona anlatsın," dedi tekrar gaddar bir ifade takınırken. "Şimdi söyle, kabul ediyor musun?"

"Benim de bir şartım var o zaman." Kabul etmekten başka çarem yoktu belki ama onun da yoktu. Sonuçta yediği haltların farkında olduğu için bu imzayı veriyordu. Şüpheli bakışları yüzümde kaldı. "Psikolojik destek aldığını ve bu yüzden eski ilişkinde yanlış anlaşılmalar olduğu için yürütemediğini, sancılı sürecin sebebinin bu olduğunu söyleyeceksin. Her şeyi magazine taşımışsın, Sarp ve senin hakkındaki haberleri gördüm. Sarp'ın itibarı senin şartlarının insafına kalamaz."

İstediğim şey çok uçuk bir şeymiş gibi dehşet dolu bakışlarını yüzümde tuttu. Ne sanıyordu? Her şey yanına kalacaktı ve o öylece gidecek miydi? Sarp'ın itibarı, magazini takip eden insanlara karşı düştüğü konum ne olacaktı peki? Her ne kadar iyi bir işadamı olarak itibarını biraz da olsa toparlamış olsa da benim sosyal medyada gördüğüm birkaç yorum aklımdan hiçbir zaman çıkmayacaktı. Tanıştığım adamla, insanların diline düşen adam çok farklıydı. "Anlamadım?" diye sordu kesik kesik. "Sen benden kendimi rezil etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, rezil ettiğin adamın hakkını istiyorum. İnsanlar büyük ihtimalle sana üzülüp destek olacaklardır, bu kadar kasma. Sarp'a şu an üzülen yok ama senin yüzünden birçok sayfada toksik, korkunç biri olarak anılıyor. Bunu hak etmiyor," dedim hırsla. "Sen kabul etmeyip gitsen bile eninde

sonunda biz Bella'yı senden alırız fakat sonunda senin canın yanar. Ben şartlarını kabul ediyorum, sen de et. Anlaşalım."

"Bak..."

"Evet ya da hayır," diyerek böldüm sözlerini. Yeterince dinlemiştim onu, daha fazla bu saçmalığa katlanamazdım. "Tek cevap istiyorum senden."

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Caroline geri adım atmamı diliyormuş gibi yalvaran bakışlarla bana bakarken bir kez daha kollarımı göğsümde birleştirip ona üstten bakmaya devam ettim. Sarp yalnız değildi artık. Hele kimsesiz hiçbir zaman olmamıştı. Sadece kimseye bana olduğu gibi açık olmadığı için insanlar onu anlamamıştı ama ben anlardım. Anlamıştım da. Derdi derdim olmuştu, şimdi bizim için bir derman arıyordum. Bulmak uğruna kaybedeceklerim umurumda değildi. Abimi kaybetmiştim ben, daha neyimi kaybedebilirdim ki?

Caroline'dan cevap beklerken oluşan sessizliğe bir başkasının sesi düştü. "Oğlum ses gelmiyor lan," dedi Alp. "Ölmüş olmasınlar? Siktir. Lerzan Sultan banyonda iki ceset var, ikisi de bir zamanlar senin gelinindi haberin olsun."

"Alp." Sarp'ın öfkeli sesinden dişlerini sıktığı belli oluyordu. "Saçma salak konuşup çıldırtma beni." Kapıya vurdu bu sefer. "Sidem içeride misiniz güzelim?"

"Yanlış sordun abiciğim," diyerek araya girdi Alp. "Yaşıyor musunuz diyecektin."

"O soruyu biraz daha konuşursan sana soracağım, siktirtme gevşek çeneni." Kapı kolunu zorladı fakat kilitli olduğunu fark edince daha şiddetli vurdu kapıya. "Sidem!"

"İnşallah ölen Sidem değildir, çok dalga geçerim yoksa," dedi Alp bu sefer. "Hem bu adam Sidem'siz çekilmez bu saatten sonra."

Caroline kapının arkasındakiler Türkçe konuştuğu için ne olup bittiğini anlamayarak yüzüme bakıyordu. Alp'in konuşmaları da beni ekstra sinir ediyordu zaten, içinde olduğumuz durum daha sinir bozucu bir hale geliyordu. "Cevap ver," dedim sadece dudaklarımı oynatarak. O kabul etmeden açmazdım kapıyı.

"Sidem," dedi Sarp bir kez daha. "Umarım kapının arkasında falan değilsindir çünkü biraz daha açmazsan kıracağım kapıyı."

"Aynen geri zekâlı, ölmüş kadın sana kapının arkasındayım kırma aşkım diyecekti." Alp'in sınırları zorlamaya başladığını düşünüyordum. "Resmen bir gecede iki karın da öldü. Sen nasıl bahtı kara adamsın ya? Tek gece iki ' arı-"

"Alp," diye bağırdım sinirle. "Eğer biraz daha devam edersen Sarp değil, ben kıracağım çeneni."

Bağırmamla kısa bir sessizlik oluştu. Ardından Alp'in arsız sesi yükseldi. "En azından ölenin Sidem olmadığından emin olduk," dedi. "Yengem iyi misin, yengem? Kadın sana silah tuttu, sen kadına beş kurşun attın resmen. Öldürdün kadını, öldürdün!"

"Bir daha kocamın başka karısı olduğuna dair bir ima yaparsan bana tutulan silahı bu sefer senin ağzına sokarım, Alp!" Zaten sinirliydim bir de kocamın yanına başkalarını koyarak iyice sinirlendiriyordu beni. Ayrıca akşamdan beri içimde halledemediğim meseleler de vardı. Üzerine bu da eklenmişti.

"Sidem." Sarp'ın sesini duymamla biraz da olsa sakinleştim. "Bebeğim aç kapıyı hadi."

"Açmayacağım şimdilik," dedim inatla. "Biraz daha sabret."

"Sidem sinirlenmeye başlıyorum."

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor, Sarp?" diye sordum rahat bir tavırla. "Açmak istemiyorum. Açmayacağım işte!"

"Acaba birbirlerine âşık oldular da sana siktiri mi çekiyorlar şu an?"

"Alp!" Bu sefer bağıran Lerzan Hanım'dı. "Boş konuşup çıldırtmasana iyice adamı!"

"Sen de gelinin için hiç endişelenmiyorsun, Lerzan Sultan."

"Kızım yaptıysa vardır bir bildiği, sen karışma." Lerzan annenin beni savunmasıyla olduğum ortamı unuttum bir an. Kalbim sanki eriyormuş gibi hissederken altdudağım iyice aşağı doğru sarkmıştı. Dokunsalar ağlardım sanki öyle iyi gelmişti sevgisi kalbime. Yumuşacık etmişti. Bu durumu daha fazla uzatmak istemiyordum, bu yüzden tekrar onu buldu bakışlarım.

"Cevabını üç gün içinde sosyal medyada görmeyi umuyorum," dedikten sonra bir daha ona bakmadan kapının kilidini açtım. Benim koluna uzanıp kapıyı açmama kalmadan Sarp çoktan endişeyle sonuna kadar açtı ve hemen beni kontrol etti. Endişesi hâlâ tazeydi ve rahat bir nefes vermek için incelemeyi bitirmeyi beklemişti. "Alp, ona arabaya kadar eşlik et."

Lerzan anne ve Alp köşede durdukları için önümü kapatan sadece Sarp vardı. Onu da umursamadan omzumun onun gövdesine çarpmasını sağladım ve hemen çaprazımızda kalan mutfağa koşar adımlarla ilerledim. En yakın yere kendimi atıp her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden mutfağa varmamla sanki dakikalardır nefesimi tutuyordum da şimdi rahat bir nefes alabilmişim gibi hissettim. Bir elim göğsüme gidip orayı hafifçe ovalarken rahatlamaya çalışıyordum.

Dakikalar sonra mutfağa bir kişi daha girdi. Kim olduğunu tahmin etmek zor değildi bu yüzden, "Sid-" demesiyle hiddetle ona döndüm ve iki adımla önüne gelerek dudaklarımızı birleştirdim. Sarp sanırım onunla kavga edeceğimi düşünüyordu ki fazlasıyla afallamış bir haldeydi. Elleri iki yandan teslim olmuş gibi havaya kalkarken dudakları tepkisizdi. Bir elimi yanağına çıkarıp avucumu yaslarken, üstdudağını iki dudağımın arasına alarak dudaklarımızın birleşmesini daha da derin bir hale getirdim.

Temas olduğu yerde onun tepkisiz kalması pek mümkün değildi. Yine saniyeler içinde bana karşılık vermeye başladı. Bir elini sırtımdan belime doğru kaydırıp beni kendine iyice yasladı. Bedenlerimizi tamamen birleştirdiğinde başını biraz daha yana doğru yatırdı ve sanki benim başlattığım yangından külü kalacak tek kişinin ben olacağım kanısına vardım. Ona rağmen geri çekilmedim. *Sonuçta kül olmak çıkaranın, yangın ise yakmasını sağlayanın hakkıydı.*

Omzundaki elimi yavaşça ensesine doğru kaydırıp, parmaklarımı da saçlarının arasına doğru daldırarak başını iyice kendime doğru çektim. Saniyeler sonra nefes nefese ondan ayrıldığımda uzaklaşmadığım için sıcak nefesinin dudaklarıma değdiğini hissediyordum. Parmak uçlarımda durmaktan ayaklarım ağrımaya başlamıştı, bu pozisyon pek rahat değildi.

O da fark etmiş gibi geri çekildiğinde, "Sen iyi misin?" diye sordu kısık bir sesle.

Bir kez daha onu öpüp hemen geri çekildim. "Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım." Bir öpücük daha. "Uzun bir zamandan sonra." Ardının kesilmesini istemediğim bir öpücük daha. "Yaşadığım en güzel geceydi." Belki de bu son öpücüktü. "Sığınak mı daha iyiydi, bu gece mi emin değilim."

Alnını alnıma yaslayarak gülümsediğinde o çıkan kıkırdamanın duyduğum en güzel melodi olduğunu düşündüm. Tabii kahkahasından sonra. "Öyle mi?" diye sordu keyifle. "Demek seni memnun edebildik."

"Evet," dedim aynı keyifle. "Hatta senden boşanmayacağımdan emin olduğum bir geceydi."

"Ama benim için bu gece daha iyiydi." Dudakları yanaklarıma sürtünerek gözlerimden alnıma doğru bir yol izledi. "Çünkü bu gece çok mutluydun ve seni mutlu izlemekten daha güzeli olamazdı. Yine de böyle bir şey yapmana kızgınım."

Geri çekilip kaşlarımı çattım fakat kolumu boynundan çekmedim. "Neden?"

"O kadın sana silah tutmuştu, Sidem. Yine zarar verebilirdi." Bana duyduğu öfke beni korkutmuyordu çünkü endişesinin farkındaydım. "Böyle bir şeyi yapmanı aklım almıyor."

"Gayet de iki medeni insan gibi konuştuk," dedim gözlerimi devirirken. Bu sefer ondan sırf yemek kokularına bakabilmek için uzaklaştım. Mutfağa şöyle bir göz gezdirdiğimde Lerzan annenin çoktan masayı kurduğunu fark ettim. "Sorun yok yani. Boş ver şimdi onu, ben çok acıktım. Burası da harika kokuyor."

"Konuyu değiştirme!" dediğinde bir kez daha ona dönüp dudaklarımızı birleştirdim, aklını başından aldım ve ondan koşar adımlarla uzaklaştım. Aslında konuşursak konu saçma yerlere çekilirdi, kötü hissederdim. Bu yüzden kaçıyordum. "Yemekte lazanya ve *caponata** var."

"Fark eder mi?" diye sordum hızla masaya doğru ilerlerken. Şu an önüme ne verseler yiyecek kadar açtım. Kıskançlık ve sinirden miden kazınıyordu resmen. Hatta kilo bile vermiş olabilirdim bence o stresi kaldıramazdım. "*Caponata* dediğin de benim Diyarbakır'ımın halis muhlis tırşiki yani."

"Neyi?" diye sordu peşimden gelirken. "Ne?"

"Tırşik," dedim bir kez daha. "Türlü yemeği işte ya. Nasıl Adanalısın be sen!"

Hemen servis açılan köşelerden birine oturduğumda Sarp da karşıma geçip açılan servisi önüne çekti. "İtalyan olanından," dediği sırada mutfak kapısı açıldı. Lerzan anne ve Alp içeri girdiler. "Müsait misiniz çocuklar?" diye sordu Lerzan anne.

Ortadaki lazanyadan bir dilim alıp Sarp'ın tabağına bıraktım. O da benim tabağıma *caponata* bırakmakla meşguldü. Karşılıklı tabaklarımızı doldurduğumuz sırada konuştum. "Estağfurullah Lerzan anne, gel lütfen."

"Sidemciğim rahat ol kuzum," dedi masaya doğru gelirken. Alp denen adi, buzdolabında bir şeyler aramakla meşguldü. "Bana neden anne dediğini anlıyorum ve alınmıyorum. Kendini hazır hissettiğinde elbette duymak isterim ama şimdi zorunda değilsin. Sakın ayıp ettiğini düşünme."

"Kimse kimseye sadece bir hırs uğruna anne demez." Elime hevesle aldığım çatalımı tabağımın kenarına bıraktığım sırada, Lerzan anne de bana yakın olan köşeye oturdu. "Annelik kutsal bir şey biliyorsunuz. Birine anne demek de onun ağırlığını taşır. Evet, o an hırs yaptım ama sadece bu yüzden demedim. Diyemezdim de. Ben sizi annem olarak gördüğüm için dedim. Demeye de devam edeceğim."

* Zeytinyağı, domates sosu, kereviz, zeytin ve kapari ile tatlandırılmış; doğranmış kızarmış patlıcan ve diğer sebzelerden oluşan, *agrodolce* soslu bir Sicilya yemeğidir.

Lerzan anne dolan gözleriyle bana bakarken kendini gülümsemeye zorladı. "Valla dualarım kabul oldu resmen. Allah'ıma şükürler olsun gerçekten."

Duaları kabul olan sadece o değildi aslında. Benim dualarım da kabul olmuştu. Hep tamamlanmak istemiştim; bir yerlere ait hissetmek, olduğum yerde sevilmek ve sayılmak, mesleğime, çizimime odaklanmak ve huzur. İstediğim her şeyi bana Russolar vermişti. Onlara biraz da olsa iyi gelebilmişsem ne mutluydu bana. Her şeyden önce mutlu olduğum yerde mahcup hissetmemek istemiştim ve onlara karşı mahcup değildim.

"Bu arada Emel Hanım bizim için bolca erzak ayarlamış kızım. Seninkileri ayırdım, götür de bir tepsiye yatır köftelik bulgurları. Hava alsın, şimdi içine böcek falan karışmasın," dediği sırada yemek yemeye daldığım için düşüncesinin midemi bulandırdığını hissettim. Gitmeden önce annemin çok fazla şey getirdiğini görmüştüm ama peşine düşmemiştim. "O eşyalar geldiğiniz arabayla olmaz ama."

"Zaten günlük kullandığım arabamı alıp döneceğim." Sarp yemek yemeye o kadar odaklanmıştı ki lokmasını zorlukla yutup cevaplamıştı. "Senin araban nerede güzelim?"

Bu sefer lokmasını zorlukla yutma sırası bana geldi. Sorusuna cevap verebilmek için hızlı hızlı çiğnediğim sırada Alp elinde bir kupa ve elmayla geldi yanımıza. Kupayı Lerzan annenin önüne bırakıp elmasıyla Sarp'ın yakınına oturdu. "İzem'de bıraktım. Sen, beni almaya gelince sende kalsın yarın ablamı alıp gelirsin dedim ona."

"Neden?" diye atladı ortaya Alp. "O kızıl şeytanın arabası yok mu?"

Umursamaz durmaya çalışıyordum ama sorduğu soruyla tek kaşım havaya kalktı. "Sana ne, Alp?"

"Bana ne zaten?" Omuz silkip elmasından bir ısırık aldı. Sanırsınız *Magnum* reklamında oynuyordu. Öyle bir ses çıkarmıştı ki yüzümü buruşturdum. "Sadece dili kadar parası olsaydı da bir araba alsaydı diye düşündüm."

"İzem'in dilinden sana ne, Alp?" dedim bu sefer gıcık bir tavırla. "Kocaman bir sana ne, Alp!"

"Ne kıymetli arkadaşın varmış... Yedik sanki."

"Yiyemezsin, Alp," diyerek çıkıştım. "Sen, İzem ile aynı cümlede bile olamazsın."

"Mümkünse zaten olmasın," dedi Lerzan anne sinirle. "Biraz daha çapkınlık yapmaya devam ederse Lorenzo bu sefer onu gerçekten haşat edecek."

"Neden?" diye sordu Sarp ciddiyetle. Ardından Alp'e doğru döndü. "Ne yaptın sen?"

Alp omuzlarını yükseltip dik bir konuma geldiğinde bir şey yaptığı kesinlikle çok belliydi. Elmasını masanın üstüne bırakıp kollarını göğsünde birleştirerek sarı bir çiçek oldu adeta. "Hiçbir şey."

"Açtırma ağzımı." Lerzan annenin siniri merakımı artırdı. "Lorenzo baban görmüş, davetten sonra otelin barında dağıtıp bir kızla dönmüşsün odaya. Hiç mi utanman yok senin? Tüm ailenin olduğu kata öylece kızla... Tövbe estağfurullah artık!"

"Yuh!" diye yükseldim şok içinde. Öyle bir şaşkınlıktı ki lokmam neredeyse ağzımdan düşecekti. Herkes bana doğru dönünce bir elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım utançtan.

Sarp, Alp'in onun tam elinin tersinde olmasını fırsat bilerek ağzına bir tane vurdu. "Gevşek herif!"

Alp, "Buldunuz fırsatı düşene bir de ben vurayım diyorsunuz tabii," dedi küskünce. Sanki çok umurumuzdaydı küsmesi.

"Umarım akrabalarımdan biri değildir," dedim ciddiyetle. İhtimali bile korkunç geliyordu. Üstelik ailem henüz benim durumumu atlatamamışken onlara bir de bu durumu açıklayamazdık. "Hiç güven vermiyorsun bana."

"O kadar da değildir," dedi Sarp.

"Teşekkür ederim Sarpcığım, sonunda benim de senin yakının olduğumu hatırladın da savunuyorsun."

Sarp ona sadece göz devirdiğinde, "Bazen hiç de yakınımmış gibi davranmıyorsun," diyerek söylendi. "Haliyle ben de unutuyorum."

"Hayır, karını ve kızını gördükten sonra benim pabucumu dama atıyorsun," dedi Alp ihanete uğramış gibi abartılı bir sesle. "Oysaki kaç gün, kaç gece ben teselli ettim seni."

"Teselli etme sebebini almışım," dedi Sarp. "Benden daha ne bekliyorsun?"

Lerzan anne heyecanla araya girerken, "Nasıl yani?" diye sordu. "Bella artık sizinle mi kalacak?"

"Öyle görünüyor." Sarp'a gözucuyla baktığımda tabağını bitirmiş bir halde arkasına yaslanıyor olduğunu gördüm. "Ben alır gider diye düşündüm ama bir şey demedi. Herhalde avukatla bana ulaşır artık."

"Valla Caroline yine aynıydı. Soğuktu, ketumdu... Bella ısıttı ortamı. Cidden özlemiş annesini ama karşılıksız bir özlem gibiydi. Günahını almak istemiyorum, bu aralar hayatı pek iyi değilmiş sanırım. İlaçlar, sakatlıklar derken mahvolmuş kız. Hatta halası gelmiş, onunla kalıyormuş artık. Bella'yı almaktan söz etmedi. Bizim kız da zaten al beni demedi. Sizi anlattı bol bol. İçimden nazar duası okudum size, onun nazarı değer falan."

Sarp'ın yüzünden bir şaşkınlık geçti. Sanırım beklediği bu değildi. "Bu kadar mı? Bella'ya bir şey demedi mi?"

Lerzan anne başını iki yana sallayıp, "Demedi valla sadece dinledi," dedi. "Sadece bir ara Bella ona bale kursuna gitmek istediğini, sizin yaşadığınız sitede kurs açıldığını söyledi. Arkadaşları da gidiyormuş. Caroline ona önceden söz vermiş sanırım, bu yüzden şimdi gidebilir miyim dedi. Annesi pek bir şey demeyince de küstü ağladı. Öyle uyudu zaten."

"Bella baleye mi gitmek istiyor?" Gözucuyla Sarp'a döndüm tekrar. Bana bunu hiç söylememişti. "Haberim yoktu."

"Benim de yoktu," dedi Sarp. "Benimle konuşmadı bu konuyu. Annesiyle konuşmuş."

Küçükken sürekli ailesi tarafından bir kursa gönderilen yaşıtlarıma çok özenirdim. Bale, çizim, voleybol, karate ve birçok şey... Herkes çocuğunu aktivitelere dahil etmeye çalışırken benim ailem onları yormamam konusunda nutuklar çekerek hevesimi söküp alırdı. Bu yüzden sanırım sonradan kendim de etkinliklere katılmak konusunda çekingen bir hale gelmiştim. Bella'nın benim gibi olmasını istemiyordum.

Düşünceli geçen bir sürenin sonunda mutfağın kapısı aniden bir kez daha açıldı. Bu sefer gelen kişi Lorenzo Bey'di. Aslında Lorenzo baba demem daha doğruydu çünkü Lerzan anne kadar o da bana yakın davranmıştı ve ona hâlâ resmiyetle yaklaşmam biraz tuhaf kaçabilirdi. Hem o baba denmeyi hak eden bir adamdı. Ben iç hesaplaşmama dalmış bir halde onu izlerken onun elinde tablomla masaya doğru yaklaştığını fark ettim. Sarp'ın babasına benzediğini düşünüyordum. Aynı kahverengi gözler, o gözlerin içinde boş olmayan özgüven, keskin sert hatlar ve kendinden emin duruş... İkiz gibiydiler. Tek farkları Lorenzo babanın ak düşen sakallarıydı.

"Çocuklar bu nedir?" diye sordu tabloyu havaya doğru kaldırdığında. Bin bir hevesle buraya getirdiğim tablom bile önemini kaybetmişti aniden. "Kaçtır soracağım unutuyorum."

"Önemli bir şey de-"

Cümlemin yarım kalma sebebi Sarp'ın daha yüksek bir sesle sesimi bastırarak konuşması oldu. "Bugün Sidem'in asistanlığını yaptığı Madame Emily'nin öğrencilerinin bağış kampanyası için açık artırması vardı. Çıkan tablolardan biri de Sidem'e aitti." Öyle heyecanla konuşmuştu ki sanki onun tablosuydu. "Karımın tablosunu başkasına bırakacak değildim herhalde."

Lerzan annenin gözleri sonuna kadar açılırken önce şaşkınlıktan, ardından sevinçten ağzı aralandı. "Ay, gerçekten mi?" diye bağırdı coşkuyla.

Alp'in yüzünde de keyifli bir ifade olduğunu görmemle istemsizce gülümsedim. "Açabilir miyim?"

"Elbette," dedim aceleyle. Ne tepki vereceğimi ben de şaşırmıştım çünkü daha önce böyle bir durumun içine düşmemiştim. Mesela benim annem ve babam küçük bir çocuğa alınan oyuncağın mutluluğuyla geçip benim tablomu açmazlardı. Lorenzo baba, o sert duruşuna rağmen hafif bir tebessümle eşine açmak için yardım ediyordu. Lerzan anne zaten öyle heyecanlıydı ki etrafındaki kâğıdı resmen yırtarak paramparça etmişti. Karşıma geçip gün gelecek bunları yaşayacaksın deseler asla inanmazdım.

Sarılan kâğıdı tamamen parçaladıklarında sonunda tablo gün yüzüne çıktı. Bir yanından Lorenzo baba, diğer yanından Lerzan anne tutarak ortalarına aldılar ve havaya doğru kaldırarak üçümüzün de rahatça görebileceği bir konuma getirdiler. Onlar da başlarını yana doğru çevirerek bakmayı ihmal etmemişlerdi tabii. Utanç içinde tepkilerini izlemeye koyulduğumda ilk tepki Alp'ten ıslıkla geldi. Lerzan anne gülümserken, Lorenzo baba dudaklarını bükerek hayret ediyor gibiydi.

"Gerçekten çok güzel olmuş," dedi Lorenzo baba. Sesinden hayran kaldığını anlamak beni utandırmıştı. Yüzünde o gururlu gülümseme vardı. "Ellerine sağlık *mia figlia*."*

Bir babadan övgü almak, sanki kalbim kötülüklerden arınmış gibi ferah hissettirmişti. "Ben..." diyebildim zar zor. Ne denirdi, nasıl denirdi bilmiyordum. Az önce resmen beni kızı gibi gören biri beni tebrik etmişti. Babamın yapmadığını yapmış, tüm bildiğimi unutturmuştu. "Çok teşekkür ederim baba."

"Ay Sidem bayıldım ben buna ya." Lerzan annenin sesi daha çok ağlamaklı çıktı. "O kadar güzel ki ağlayacağım şimdi güzelliğinden. Bunu bana verin, salonuma asmak istiyorum bunu ben."

"Olmaz," dedi Sarp hemen. İnatçı bir tutum takınmasından anlaşıldığı kadarıyla farklı planları vardı. "Ben onu şirketteki odama götüreceğim."

Lerzan anne yüzünü düşürüp omuz silkti. "Hayır, ben salonuma asacağım. Hafta sonu dernekteki kadınlar gelecek, hava atmak istiyorum."

"Bence benim olsun," diyerek araya girdi Alp. Hiçbir şeyden eksik kalmazdı, aman eksik kalırsa nasıl uyurdu geceleri? "Benim odama daha çok yakışır. Sidem'den böyle bir performans beklemiyordum, şok oldum."

Sarp tabağının köşesine koyduğu çatalını alıp bardağına birkaç kez vurarak ilgiyi kendisinde topladı. "Karımın tablosunun yeri kocasının odası

* Kızım. (İt.)

gençler. Bu konu tartışmaya kapalıdır. Lerzan Sultan, karımla hava atacaksan iki günlüğüne sana ödünç verebilirim ama."

Alp sandalyesini geriye doğru iterek isyan etti. "E yine ben kazanamadım ya! Sidem hepimiz için birer tablo yapsın diyenler el kaldırsın."

Bir an Alp'in bu dediğine kahkaha atacakken mutfakta bulunan herkesin ciddiyetle el kaldırmasıyla sadece şaşkınlıktan kalakaldım. Utançla bir elimi gözlerime kapattım ardından parmaklarımı hafifçe aralayarak onlara baktığımda hepsinin hâlâ bir elleri havada bana baktıklarını gördüm. Russo ailesinin yıllardır hayalini kurduğum aile olması bir yana, bunu nasıl başarabildiklerini merak ediyordum. Onlarla olmak çok farklı hissettiriyordu. Sanki daha önce hiç ailem olmamış gibi... Öyle bir nankörlüktü ki bu ama ona rağmen suçluluk duyamıyordum işte.

"Denerim." İstemsizce bir kahkaha firar etti dudaklarımdan. Öyle komikti ki bu halleri. "Ama söz veremem."

Alp masaya bıraktığı elmasını bir kez daha alıp havaya atarken konuştu. "Tamam, söz verdi."

"Ee, o zaman bu gece burada kalıyorsunuz, değil mi?"

Sarp başını iki yana salladı. "Hayır, yarın Bella'nın okulu var. Artık sabah öğrencisi oldu, servisle gidecek evde olması lazım. Müsaade ederseniz Sidem'e odamı gösterip çıkmak istiyorum sonra."

"Peki madem," dedi Lerzan anne gönülsüz bir sesle. "Müsaade sizin çocuklar."

Sarp, annesine gülümsedikten sonra masadaki peçetelikten bir peçete alıp ağzını sildi. Ben de onunla aynı hareketleri tekrarladığım sırada o çoktan ayağa kalkmıştı. Direkt sandalyemin dibine gelip bana elini uzattığında, nerede olursak olalım elini tutacağım sözümden caymayarak uzattığı eline ikiletmeden elimi kaydırarak sımsıkı tuttum. Sarp'ın odasını göreceğim için istemsizce bir heyecan vardı zaten içimde. Onun alanına yavaş yavaş sızmayı sevmiştim sanırım. Onunla ilgili her şeyi bilmek ve görmek istiyordum. Nil Karaibrahimgil'in haklı olduğunu düşündüğüm saatlerdeydik.*

Beni peşinden sürükleyerek merdivenlere doğru ilerletti. Bir şey demeden koridorun sonundaki kapıya doğru gidip önüne geldiğimizde, bir elini içeriye doğru uzatarak önce benim girmemi sağladı. Böylelikle evde beyazın hâkimiyetinde kalmayan bir yer olduğunu görmüş oldum.

Evin beyazlığının aksine siyah ve gri tonlarının ağırlıklı olduğu bir oda karşıladı beni. Aynı evindeki gibiydi. Sarp'ın rahatına düşkünlüğü, aile

* Yazar, Nil Karaibrahimgil'in Hakkında Her Şeyi Duymak İstiyorum şarkısına gönderme yapmaktadır.

indeki yatağının bile çift kişilik sayılacak kadar büyük olmasından belli uyordu. Üstündeki siyah yorgan sanki sabah serilmiş gibi temiz kokuyor-u. Odası zaten ferah bir kokuyla karşılamıştı beni. Biraz daha odaya gir-ğimde yatağının diğer tarafında kalan çalışma masasını gördüm. Benim bi o da penceresinin hemen önüne kurmuştu çalışma masasını. Üstünde irkaç kitap, bir masa lambası ve kalem kutusu vardı.

Yatağının yakın olduğum tarafındaki duvara baktığımda sıralı çerçeve-erin olduğunu gördüm. Çerçevelerde kardeşleri, ailesi ve kızıyla fotoğrafla-ı vardı. Bir çerçeve boştu fakat neden boş olduğunu sorgulayamadan ilgimi eken başka bir nokta oldu. *Kaşlarımın çatılmasına, kalbimin gerginlikle ımasına sebep olan başka bir nokta...*

Aslında bir tablo. Yıllar önce benden habersiz açık artırmaya giden, ki-min aldığını bile bilmediğim, hakkında tek bilgimin düşük değerle açılmış olduğu o tablo.

BÖLÜM 12
Hak Edilmiş Saadet

Geçmişimden kopan her parça benim bir kırgınlığımı taşıyordu aslında. Zaten bu yüzden hep kaçıyordum, hiçbir zaman bir yere geri dönmeyi düşünen bir insan olmamıştım. Dönmek olgun insanların işi deseler, ben de küçük kalayım o zaman der yine de akıllanmazdım.

Şimdi karşımda geçmişe dair bir kırgınlığım daha duruyordu ve bu sefer kaçmak yerine ona bakıyordum.

Bir uçurum kenarı çizmiştim. Uçurum kenarının o dağında çatlaklar, her çatlaktan sızan eller vardı. İçimdeki kasveti anlatıyordu ve benim kasvetim insanlar için tamamen boğucuydu. O kasvet dedikleri şey kırgınlığımdı ama insanlar o kadar kınar gibi bakmışlardı ki ben buna kırıldım diyememiştim. Şimdi o boğucu kasvetimin neden burada olduğunun merakıyla uzun uzun baktım duvara. Biri taklit etmediyse bana ait olmalıydı. Emin olmak için duvara doğru ilerleyerek köşesine bakmak için kaldırdım. İmzam vardı. Bana aitti.

Ama burada ne işi vardı? Yoksa bugün olduğu gibi yıllar önce yine Sarp bana ait bir tabloyu beni yüzüstü bırakmayarak almış mıydı? Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde yüzümde dehşet ifadesinin olduğundan emindim. Sarp hemen kapının yanındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde beni izliyordu. Biliyordu. Başından beri biliyordu hem de. Yüzündeki o ifadeden belliydi.

"Sarp..." Sesim öyle tiz çıkmıştı ki kulak tırmaladığından emindim. Bu kadar şaşkınlık ve tesadüf benim bünyeme fazlaydı. "Sen..."

"Yıllar önceydi." Sorularımı gidermek isteyen sesi fazlasıyla sakindi. "Orlando ile görüşmek için o açık artırmaya gitmek zorundaydım. O zamanlar beraber iş yapıyorduk. Bağış için olduğundan bir şey almadan çıkamazdım ama başından beri kıyasıya bir rekabet vardı. Bir dahakini alırım derken bu esere denk geldim. Kimse de değer artırmadı. Onu almam gerektiğini o an anladım."

"Ne kadara aldın peki?" diye sordum merakla. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum çünkü. "Kaçtan açılmıştı?"

Sarp bilmediğim için garipsemişti sanırım bu durumu. Kaşları çatıldı. "Beş binden açıldı. Biri on bin dedi ben de kırk bin dedim. Direkt bana geldi zaten."

Ellerimi tablodan çektikten sonra iki elimle gözlerimi öyle bir ovaladım ki sanki bu görüntü yanılsamaydı da onu silmeye çalışıyor gibi serttim. İnanamıyordum çünkü bu kadarına. Başından beri inanmıyordum aslında hayatın oyunlarına. Nedensizce absürt geliyordu çünkü bu dünya fazlasıyla büyük bir evrendi. Nasıl kaderim onunla bir yazılıp farklı zaman dilimlerinde bizi karşılaştırmıştı ki? O zaman her insanın ruh eşi bir yerlerde gizli miydi? Sarp başından beri bana yazılmışsa, neden hayatım kırgınlıklarla dolu geçmişti ki?

"Çok şaşkınım," dedim dürüst olmayı tercih ederek. "Hatta kasıtlı yaptığını düşünecek kadar kabullenemedim bu durumu. Özür dilerim ama çok fazla bu..."

"Benim karım olmak senin kaderin derken boş yapmıyordum demek ki." Ben ne kadar durgun, şaşkın, afallamışsam Sarp iki katı sakindi. Hatta bu durumdan mutlu olduğu çok belliydi.

"Neden mutlusun ki bu kadar?" diye sordum garipseyen bir bakışla.

"Çünkü kaderimde sen varmışsın."

Dudaklarım kıvrılırken omuz silktim. "Olmasaydım ne değişecekti sanki?"

"Bir şey değişmezdi." Umursamaz bir tavırla dudaklarını büktü. "O zaman da kaderim olmanı sağlardım zaten."

Tamamen ona doğru döndüğümde, sorduğum soruyla gözlerimdeki beklenti sesimden akmıştı sanki. "Neden peki?"

"Çünkü yaşadığımı hissediyorum seninle," dedi. "Yetmez mi?"

"Sana yetiyorsa," dedim belli belirsiz. "Bana zaten artar."

"Sana artıyorsa." Dudakları kıvrıldı yavaşça. "Beni işe yarar bir adam yapar."

Sahte bir öfkeyle ona bakarken, "Sen zaten işe yarar bir adamsın, Sarp," diye homurdandım. "Ha yok senin için olayım diyorsan... Daha ne yapacaksın ki?" Bakışlarım tekrar tabloya doğru döndü. "Yıllar önce bile benim için varmışsın."

"O zamanlar anlamıştım güzel yerlere geleceğini." Gözlerindeki samimiyet bile yeterdi. "Resmini ilk gördüğümde içimde belli belirsiz, garip hisler oluşmuştu."

"O güzel yerlerin senin yanın olacağını da anlamış mıydın?" diye sorduğumda kısık kahkahasıyla başını iki yana salladı. Merakım durmuyordu tabii yeni bir soru dökülmüştü hemen dilimden. "Garip derken..."

"Hislerin tablolara kolayca dökülüyor; içindeki kasvet de, mutluluk da... gözünden düşen bir damla gözyaşı da. Bazı insanlar konuşamaz, anlatamaz kendini ama yazar ya da çizer. Sen çiziyorsun, üstüne bir de boyuyorsun işte. Hislerini gördüm senin ve gördüğüm hislerin, benimkilere öyle yakındı ki irkildim." Duvardan ayrılıp bana doğru bir adım attı. "Hatta aradım seni, tanışmak istedim ama özel hayat gizliliği falan dediler. O zamanlar tablolar anonim isimle açık artırmaya sunuluyordu. Bu geçen yıl değişti. Seni bulamayınca pes ettim. Senin olduğunu da geçenlerde imzanı görünce çözdüm."

"Nasıl?"

"İzem senin imzanı bana getirdiğinde tanıdık gelmişti. O an anladım ama çaktırmadım. Seni buraya getirmeyi bekledim açıklamak için ama öyle mutlu oldum ki seni bulduğuma." Tam önüme geldiğinde bir elini boynumdan yüzüme doğru çıkararak yanağımı avuçladı. O an ona bakmaktan kendimi alıkoyamayıp başımı kaldırdım. O kahverengi gözleri, yine kendini karanlığa rağmen ışıltısıyla belli etmişti. "Hayat seninle bir sürü ihtimal dahiline koydu beni ve her ihtimalde kaderime yazdı seni."

"Yazmasaydı da sen yazardın, değil mi?"

Yavaş hareketlerle başını aşağı yukarı doğru salladı. "Kader mürekkebim bitti dese oturur hiç üşenmeden, günlerce belki de aylarca kazıyarak yazardım."

"Ya yorulsaydın?"

"Bazı yolları sonunu bilerek yürüdüğünde, öleceğini bilsen bile son nefesini onunla almak istediğin için bitirirsin."

"Yani son bir nefesin kalsaydı..."

"Senin için verirdim," dedi hiç düşünmeden.

"Ya benim son bir nefesim kalsaydı?" diye sordum saçma bir şekilde. Ona saçma sorular sormayı da seviyordum.

Erkeksi kıkırdaması doldu kulağıma. "Onu sana verirdim."

İçime dolan hatta birazdan taşacak olan hislerle başımı göğsüne yasladım. Ellerim sırtından beline doğru inip ceketine sımsıkı tutundu. Yine hızlı kalp atışlarına dalmıştım aniden. Birinin etrafındayken kalbin çıkacakmış gibi hızlı atmasının ne demek olduğunu onunla öğrenmiştim. Ne zaman onunla olsam kalbim sanki onu ilk kez gören bir kuşmuş gibi kanat

çırpıyordu. Yorulmuyordu da. Sarp'ın kalbi o kadar hızlı değildi sanki ama atıyordu işte yine de. Hızlı hızlı... bana koşarcasına.

"Cüneyt ile ayrıldığımızda," dediğimde yaslandığım bedeninin altımda kaskatı olduğunu hissettim. "Bir daha kalbim hiç böyle hızla atmaz, atarsa da bir enkazın altında kaldığı için olur sanmıştım." Çenemi göğsüne bastırarak onu izlemeye koyuldum. Sert çehresi görüş alanımdaydı. Ona nereden bakarsam bakayım hayranlık uyandıracak kadar yakışıklıydı. "Ama meğerse enkazın altında çoktan kalmışım ve kalbim duracak seviyeye gelmiş. Tekrar hızlı atmasını sağlayan, beni kurtaran sen olmuşsun. Kalbimin yerini hissediyorum seninle."

Sarp'ın dudakları kıvrılırken mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Sanki dünyaları vermişim gibi artan mutluluğu beni de gülümsetti. Başını eğip zaten ona dönük olan yüzüme doğru yaklaşarak dudaklarıma küçük bir buse kondurdu. "Her ne kadar o itin adını duymaktan nefret etsem de," dedi. "Seni bir şekilde kazanabildiğim için kendimle gurur duyuyorum."

"Ben de kendimle gurur duydum bu gece," dedim samimiyetle. "Sayende kendimle o kadar gurur duydum ki. Yirmi altı yıllık hayatımda bu kadar gurur duymamışımdır."

Sarp'ın bir eli sırtımı okşadı. "O da senin hatan olsun *cara mia*."

Ona yüzümü buruşturup biraz daha geri çekilerek odasını incelemeye koyuldum. "Bu arada odan çok güzelmiş," derken gözlerim yatağının hemen karşısındaki duvara takıldı. "Ama burayı anlamadım."

Tamamen o duvara doğru döndüğümde Sarp kendisini yatağının üstüne attı fakat uzanmadı. Oturur bir vaziyette, bir elini onun tarafında olan bacağıma doğru atarak iki bacağının arasında kalmasını sağladı. Bacağımdan beni kendisine doğru çekip başını da belime yasladı. "Benim hayatımın özeti."

Benim hayatımın özeti dediği şey, tam ortasında dev ekran bir televizyon bulunan, kalan kısımlarında da camdan oluşan raflar ve önündeki yine camdan yapılmış kapaklardı. Rafların her birinde garip bir şekilde deney tüpleri vardı. Seçebildiğim kadarıyla bazı deney tüpleri kırık, çatlamış bir haldeydi. Daha ilginç bir hal alan ise birkaç deney tüpünden sonra çerçevelenmiş bir halde başarı belgelerinin bulunmasıydı. Mesela ilk sırada bir deney tüpü, bir başarı belgesi ya da iki deney tüpü, iki başarı belgesi vardı. Başarı diye uyduran bendim, ne olduklarından emin değildim.

"O ne demek?" diye sordum ona doğru döndüğümde. O ise başını belimden uzaklaştırıp arkasına doğru yaslandı. İki avucunu da yatağa bastırarak dengesini bulmuştu. Bense karşısında dikilmeye devam ettim.

"Babam her zaman başarısızlığın eninde sonunda başarı getirdiğinden bahsederdi," dedi. "Çok küçük yaşta onun işi gereği laboratuvarlara girmeye başladım. Bu yüzden hep kimyaya ilgim vardı. O eczacılık okudu. Onu izleyerek büyüdüm ben de. İlgimi çekti ama onun kadar iyi ilerlemedim. Birçok hata yaptım. Bir süreden sonra projelere girdim ama hatalarım devam etti. Pes edeceğim zaman babam bana başarısızlıkların bir gün başarıya döneceğini, bunu görmem gerektiğini söyleyince aklıma bu köşeyi yapmak geldi. Üzerine uğraştığım işlerde başarısız deneylerim ve o deneylerin sonunda aldığım başarı ve tebrik belgeleri işte."

Dikkatle onu dinlerken bir kez daha babasından yana ne kadar şanslı olduğunu fark ettim. "Ya," dedim istemsizce. "Çok iyi bir şey bu. Bir de çok havalı."

"Şu beşinci kattaki beş kırık deney tüpü var ya," dediğinde bir kez daha oraya doğru döndüm. Diğer katlarda bir, iki tane ancak çıkarken orada beş kırık tüp ve bir belge vardı. "O deneyi yaptığımda abin denen puşt hep yanımdaydı. En sonunda onu kovdum laboratuvardan da sonunda başarıya ulaştım."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Nasıl yani?"

"Abinin inanılmaz bir çenesi vardı," dedi bıkmış bir tavırla. "Sürekli birilerine âşık olur sonra gelir anlatırdı. Ona karşılık vermesek bu sefer âşık olunacak adam değil miyim triplerine girerdi bir de. Amma kafama sikerdi anlayacağın. Dersle işi gücü de yoktu."

"Sadece onun mu?" Tekrar ona döndüğümde gözlerimi kıstım. "Sen de çapkınmışsın, Sarp Bey. Herkes senin için önce çapkın, sonra iyi adam diyor."

"Günahımı alıyorlar yavrum."

"Hiç sanmıyorum. Allah bilir bu odaya kaç kız gelmiştir bir de utanmadan beni getirdin."

Kaşlarını havaya doğru kaldırıp indirdi art arda. "Onu geç bir kere," dedi. "Babam var ya, benim belamı sikerdi buraya kız getirseydim. Hiç sevmezdi böyle şeyleri. Annem genç onlar dediğinde, ben de gençtim ama her bulduğum deliğe gitmedim diye bağırıyordu."

"Babanın heykelini dikmek lazım. Öyle bir adam yemin ederim," diye yükseldim. "Gerçekten harika biri bu arada."

"Tek hatası abine yardım etmek işte," diye homurdandı ağzının içinde. Bu konuda onunla konuşmak istiyordum ama hep unutuyordum. Artık ona baba dediğime göre yakın bir zamanda bu konu hakkında da konuşabilirdim bence. Beni yanlış anlamazdı.

"Abim ne kadar çok girmiş hayatınıza. İyi kötü bir şekilde girmiş," dedim dalgınlıkla. "Hiç ona karşı kötü hissetmiyor musun?"

"Hangi konuda?"

"Onun kardeşiyle evlisin." Tamamen Sarp'a doğru döndüm ama ayakta kalmaya devam ettim. "Kardeşiyle yatıyorsun, kalkıyorsun, sarılıyorsun hatta..."

Cümleme devam edemeden Sarp bir elini belime atarak beni kendisine doğru çekti ve yatağın üstünde sırtüstü olmamı sağlayacak şekilde bizi döndürdü. Ağzımdan tiz bir çığlık kaçarken korkuyla onun yakasından tuttum ama o çoktan üstümdeki yerini almıştı. Ben yumuşak zeminle iyice içe çökerken, Sarp da kendini bana bastırarak iyice gömülmemi sağlıyordu. Onun ağırlığına alışmıştım aslında, hatta hoşuma bile gidiyordu ama ani hareketlerine alışmak için zamana ihtiyacım vardı sanırım.

Ona ne yaptığını sormak istedim, niyetlendim de ama Sarp'ın altdudağımı iki dudağının arasına alıp ezmesiyle laflarım da inlemelerim gibi iki dudağımızın arasına sıkıştı. Bacaklarımı biraz aralayıp bedeninin tamamen bacaklarımın arasına yerleşmesini sağladığımda Sarp sertliğini bana doğru bastırmış, bir elini de bacağıma doğru atıp okşarken yavaşça kalçama doğru çıkarmıştı. Yakasındaki elimle onu iyice kendime çekerken diğer elimle ensesini kavradım. Sanki benden biraz uzaklaşsa nefessiz kalıp ölecektim. Bir ihtiyaçtı benim için.

Sarp dudaklarımdan ayrılmak için başını biraz geriye doğru çektiğinde başım yumuşak zeminden ayrılıp ona doğru gitti fakat öpmeme izin vermedi. Dudaklarını yanağıma sürterken konuştu. "Sence." Yavaşça çeneme doğru ilerledi. "Kötü hissediyor muyum?"

"Bilmem," dedim nefes nefese. "Tam emin olamadım."

Kalçamdaki eli yavaşça kasıklarıma, oradan da karnıma doğru gitti. Her gittiği yerde bıraktığı etki karıncalanmasına sebep oluyordu. Özellikle kasıklarımdaki his daha baskındı. Elinin son durağı sağ göğsüm oldu. Sertliğini bacaklarımın arasına iyice bastırırken göğsümü sertçe sıkmasıyla inlememek için altdudağımı ısırmak zorunda kaldım. Şu soğuk havada giydiklerime rağmen saç diplerimden ter aktığını hissediyordum.

"Şimdi emin olmanı sağlayabildim mi?" diye fısıldadı boynuma doğru. Sıcak nefesini orada hissetmemle titrerken, bir elimi sırtına götürerek onu iyice kendime çektim. "Değil abin, kralı gelse ben seni öpmekten geri durmazdım."

"Haklısın." Sesim öyle zor çıkmıştı ki bir sızlanmadan ibaretti. "Sen de ar, edep ne arasın? Sormam hata."

"Karımı da öpmeyeceksem ne anladım o işten?" diye homurdandı. "Yani illa ar ve edep konuşacaksak, sen benim karımsın zaten."

"Karın olmasaydım öpmezdin yani o zaman sorgulardın."

"Yok o zaman da öperdim," dedi. "Yani ben seni ilk öptüğümde o zaman karım değildin."

"Ama o zaman öpmenin bir nedeni vardı."

Biraz daha geri çekilip muzip bir gülüşle bana baktı. "Evet, öpmek istediğim içindi."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır değildi."

"Sidem, sence ben sadece iki paparazzi için seni öper miydim? Yani öptüm diyelim, sadece bu der miydim? Demezdim. Sen böyle denemeyecek bir kadınsın." Ellerimi onun bedeninden çekip, dirseklerimi yatağa yaslayarak biraz doğruldum. Çatık kaşlarım yüzünde kaldı. "Direkt seni öpmek istedim. Özellikle de şaşkınlıkla bana doğru dönüp kırmızı dudaklarını gözlerimin önüne sererek beni çileden çıkardığında, kırmızı rengini ilk defa birinde hem bu kadar sevip hem de nefret ettim."

"Seni adi," dedim şok içinde. Bir elimle koluna çimdik attığımda kahkahalarla başını omzuma düşürdü. "Ben de salak gibi zoraki beni öptü, şimdi de özür falan diler, iyice berbat hissetmemi sağlar diye kendimi yedim durdum. Meğerse beyefendi dünden hazırmış."

"Dünden hazır değildim," dedi keyifle sırıtırken. "Sadece sen fazla güzeldin."

Başımı hafifçe omzuma yatırarak ona baktığımda, "Bu geçerli bir sebep değil, Sarp," diye homurdandım mızmız bir tavırla. "Beni ilk gördüğünde düşündüğün bu muydu o zaman? Bu yüzden mi söylemiyordun? Kesin bu yüzden. Sonuçta ilk görüşte millet gülüşünü falan beğenirken sen geçmiş dudaklarıma dalmışsın. Öküzüm ben diyemedin tabii. Sakladın."

"Yine günahımı alıyorsun haberin olsun." Dirseklerimin üstünde durmak yorucu gelince, tekrar kendimi yumuşak zemine bırakıp saçlarımın yatakta dağılmasını sağladım. Sarp biraz daha üzerimde aşağıya doğru kayarak başını göğsüme yatırmış, ellerini belime koyarak yerini belirlemişti. Ne zaman yatakta sırtüstü uzansam başını göğsüme yan koyarak uzanmayı seviyordu. Bacakları sığmasa bile rahatsız hissetmiyordu. "Sen günahımı ala ala beni cennetlik yapacaksın, cehennemde bensiz yanacaksın."

"Yani cehennemde beni tek mi bırakacaksın?"

"Sensiz cennette olsam cehennem olur ateşe veririm her yeri," dedi sert bir sesle. "Senin olmadığın yere de gitmem."

"Çok iddialı sözler bunlar," diyerek ona takıldım.

"Ben de sen konusunda her zaman iddialı bir adamım." Çenesiyle köşedeki duvarı, bir nevi tablomu işaret etti. "Şüphen mi var bu konuda?"

"Olmasın mı?"

"Olmasın," dedi. "Şüphe, benden yana sana hiç uğramasın."

İçimde öyle güzel hisler vardı ki şu an. Böyle kalmak istedim. "O zaman inanırım sana."

"İnan *bella mia*." Sesi oldukça masum çıkıyordu. "Ben artık sensiz olmayacağım."

"Söz mü?" diye sordum. Neden sordum bilmiyordum ama. Sanki Sarp'ın beni asla bırakmayacağına inanmak istedim. Sanki fazlaydı bu cümleye. Ben, Sarp'ın beni asla bırakmamasını istiyor ve inanmayı umut ediyordum. İnancımı kıracak olsa bile. "Benim olmadığım yerlere demir atma, tamam mı?"

"Asla." Sesi öyle güçlü çıkmıştı ki ona inanmamak güç bir durum haline gelmişti. "Sensiz asla."

"Dalgalar savursa..."

"Boğulmayı tercih ederim ama senin olmadığın limana demir atmam."

Sorum büyük ihtimalle ona saçma gelecekti ama sormaktan geri duramadım. "Neden peki?"

"Seninle yaşadığımı hissediyorum dediğimde gönlün hoş olsun diye değil, cidden öyle olduğu için dedim ben, Sidem." Başını kaldırıp tam göğüslerim arasına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar geri koydu. "Şimdi sen olmadan nasıl yaşanır bilmiyorum."

"Bilmeni istemiyorum zaten," dedim dürüst olmayı tercih ederek. "Belki hastalıklı bir düşünce ama bensiz olmanı istemiyorum. İnsanlar her zaman benden kolaylıkla vazgeçti. Beni geride bırakmak daha kolaydı belki de ama umurumda olmadı. Benden kolayca vazgeçmeleri ya da kimsenin yokluğu bana gerçekten koymadı ama senin onlardan olmana dayanabileceğimi sanmıyorum. Senin onlardan olmanı istemiyorum. Benden kolayca vazgeçmeni..." Gözlerimin dolduğunu hissedince canım yandı. "İstemiyorum yani. Olma onlardan. Olma, Sarp. Tamam mı?"

"Sana isteklerin benim için emirdir dediğimde, ben sadece rica ediyorum demiştin," dedi tarazlı sesiyle. "Bu da o ricalarından mı?"

"Hayır, bu sefer emir," dedim aceleyle. "Sana emrediyorum benden kolayca vazgeçme."

Sarp başını kaldırıp çenesini göğsüme koyarak bana bakınca, ben de başımı biraz kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım. Genelde üstten bakan o olurdu. Şimdi roller değişmişti. "Senden vazgeçmek zaten kolay değil, Sidem. Bazen bir gün sensiz kalacağımı düşündüğümde bile kaybolmuş hissediyorken emin ol senden vazgeçmek, seni bırakmak zerre kolay değil ama yine de ölünecekse senin emirlerin uğruna bu yolda ölünür," dedi. "Sadece ben de tek bir şey istiyorum, benden nefret etmek çok kolaydır. İnsanlar bu zamana kadar benden kolaylıkla nefret etti. Sen de benden kolayca nefret etme. Yapma bunu."

Bir elimi başının arkasına doğru götürüp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. "Hiçbir kadın, babasının ondan aldıklarını ona geri veren adamdan kolayca nefret edemez, Sarp." Gözlerine bakmaktan geri durmadım. "Ben senden nefret edemem, edersem kalbimi hissedemem. Kalp olmadan yaşar mı insan? Yaşayamaz. Senden nefret edersem ben de yaşayamam. Yaşamak için nefret etmeyeceğim senden. Senin de için rahat olsun."

"Söz mü o zaman?" diye sordu umutla.

"Söz," dedim hiç düşünmeden. "Russo sözü."

"Russo sözü," dedi dalgınlıkla. Ardından bakışlarını benden kaçırmak istediği için sanırım başını tekrar göğsüme yasladı ve hiçbir şey demeden orada kaldı. İkimiz de sessizdik ama bu sessizliğin içinde kalbimizin duyduğu çığlıklar olduğundan emindik. Öylece kaldık. Kalkmak zorunda olup eve gittiğimizde bile sessizdik.

Bir geceyi daha sakin ve sessizce birbirimizin kollarında atlattık.

21 Kasım Salı
Saat: 11.30

Günlerim Sarp'ın kollarında ne kadar sakin bitiyorsa onun kollarında yine o kadar hırçın başlıyordu. *"Grazie!"** diye bağırdım poşetleri eve kadar getirmeme yardım eden market görevlisine doğru. O ise bildiğim tek İtalyanca kelimenin bu olduğunu düşünüyormuş gibi küstah bir sırıtışla el sallayıp market arabasını da alarak gitti. Oysaki benim İtalyancam bundan daha fazlasıydı ama onun bilmesine gerek yoktu.

"Kız Safiye," diye seslendim bu sefer salona doğru. "Temizledin mi her yeri?" Son poşeti de tezgâha bıraktıktan sonra salona dönerek Safiye'yi kontrol ettim. Dün Lerzan anne bana robot süpürge vermişti ve adını da

* Teşekkür ederim. (İt).

Safiye koymuştum. Bence bir yardımcı kadar çalışkandı ama yine de bu ev için arada gelecek bir yardımcıya ihtiyacım vardı. "Çok yavaşsın Safiye, çok!"

Sabah sekizde Sarp'ın yanımdan kalkmasıyla uykumdan hemen sıyrılmıştım. Zaten eğer sabah olduğunda bir şey yapmaya niyetlendiysem uykum tüm gece bana zehir olurdu. Sabaha kadar onun stresini çektiğimden, gözlerim kapalı olsa bile uykuya dalamazdım. Bu sefer de Bella ilk okul gününde, ilk kez servisle gideceği için onu zamanında yetiştirmenin stresiyle uykumda rahat değildim. Saat başı kalkıp geç kaldı sanarak saati kontrol etmiş, Sarp yataktan çıktığı an peşinden gitmiştim.

Neyse ki Bella erken kalktığı için söylense bile Sarp'ın yaptığı tostu gözleri kapalı bir şekilde ben saçlarını tararken yemişti. Üstünü de giydirdikten sonra bahçede onunla servisi beklemiştik. Bir an Sarp'ın omzunda uyuyakalacağımı bile düşünmüştüm fakat servisin gelmesiyle direkt yatağıma koşmuştum. Saniyeler içinde uyuyakaldığım için Sarp'ın saat onda evden çıktığını sadece başıma bıraktığı not ve tostla öğrenmiştim. Zaten o çıktıktan on dakika sonra kalkıp benim için hazırladığı tostu gömerek evi temizlemeye girişmiştim. Üst katın banyolarını ve odalarının tozunu halledince Safiye ile aşağıya inmiş, onu çalıştırıp markete koşmuştum.

Günlerdir evde olmamamız ve daha önce bir düzenimizin bulunmaması sebebiyle dolaplar resmen bomboştu. Adamakıllı alışveriş yapılmamıştı. Bu evde günlerdir yemek bile pişmiyordu. Annem hep ocağında sıcak yemeği olmayan evin bereketi de olmaz der dururdu. Aslında benim yemek yapma isteğim bundan değildi ama yine de hevesliydim. Çünkü içliköfte yapacaktım. Sarp en sevdiği Türk yemeği olduğunu söylemişti. Annem köftelik bulgur da yollayınca bana fırsat doğmuştu.

İzem ve ablamı erkenden gelmeleri için aramıştım, bu yüzden aceleyle poşetlerdeki malzemeleri boşaltıp kendi oluşturduğum düzenle dolaba yerleştirmeye başladım. Ablam da çok güzel içliköfte açardı. Bana yardım ederse işimiz daha çabuk biter diye düşünüyordum. Bella ve Sarp gelmeden bitirmemiz lazımdı çünkü yemekten sonra ağaç süsleyecektik. Aile sıcaklığını hissettiğim bir gün olacaktı.

Sarp belirli aralıklarla ablamdan bana haber veriyordu. En son ablam evden çıkmıştı. Telefonumu alıp ekranı açtığımda bu sefer sadece fotoğrafların olduğunu gördüm. Sohbete girdikten sonra fotoğrafların tamamen inerek bulanık görüntüsünün gitmesini bekledim.

Saniyeler sonra fotoğraf netleştiğinde ablamın bir kafede olduğunu gördüm. Bu kafeyi biliyordum ve İzem'in evine uzak olduğundan emindim. Tek dikkatimi çeken detay ise bu değildi. İlk fotoğrafta ablam kafenin önünde bekliyordu. İkinci fotoğrafta yanına şapkalı ve gözlüklü, ondan bayağı uzun biri gelmişti. Sırtı kameraya dönük olduğu için kim olduğunu çözemedim. Üçüncü fotoğraf ise telefonumu şaşkınlıkla tezgâha düşürmemi sağlayacak türdendi. Ablam bu kişiyle sarılıyordu. Benim ablam, normalde her erkeğe sert çıkan ablam bu fotoğraftaki gizemli adam ile sarılıyordu. Tahmin ettiğim gibi ortada dönen bir şeyler vardı. Bu şüphe içime boşa atılmamıştı.

Sarp Luca Russo: Az önce İzem gelip ablanı aldı. Büyük ihtimalle bize geliyorlardır. Adamı şirkete çağırdım. Gerisi sende.

Sidem Karacahan Russo: Tamam. Çok teşekkür ederim.

Telefonumun kilit ekranını kapattıktan sonra hızla meyve ve sebzeleri dolaba yerleştirip ortalıkta kalabalık yapan poşetleri topladım. Annem taze çekilmiş Türk kahvesi de koyduğu için öyle mutluydum ki sıkılmıştım granül kahve kokusundan. Evimde tamamen Türk kahvesi kokusu istiyordum. Yanına lokum bile almıştım hatta. Masayı sildikten sonra lokum ve çikolataları küçük tabaklara koyup Türk kahvesi için cezve ve fincanları hazırladım. Kahveden sonra içliköfte için gerekenleri çıkardım.

Dakikalar sonra zil çaldığında Sarp'ın bana öğrettiği gibi tek tuşla telefonumdan kapıyı açtım. Evle ilgili her gün yeni bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyordu. Aynı zamanda pratik bilgiler oluyordu bunlar. Kahveyi cezveye koyarken, "Mutfaktayım," diye seslendim onlara. "Gelin."

"Bir kapı açmak, hoş geldin demek yok mu?" diye söylendi ablam. Birazdan söylenmek ne demek görecekti hanımefendi. "Misafiriz sonuçta!"

"Siz misafir falan değilsiniz canım. Söylenme de geç içeri," diye bağırdım suyu da döküp ocağa alınca. "Umarım kahvaltı yapmışsınızdır."

"Ben yaptım, sadece kahvem geldi." Mutfağa ilk giren kişi İzem oldu. Masa elbette onun ilk odağıydı çünkü tatlıya bayılırdı. "Oo, Turkish lokum ve Turkish kahve diyorsun yani."

Gözucuyla ona baktığımda çoktan sandalyelerden birine çökmüş, elini çikolatalı bademlere atmış olduğunu gördüm. Saçlarını tepeden öyle bir topuz yapmıştı ki ona bakarken benim başım ağrıdı. "Aynen canım öyle diyorum. İçim öldü granül kahve içmekten."

"Selam." Bu sefer gelen ablamdı. Kahveden bakışlarımı ayırmak istemiyordum ama ona bakmamak da çok zordu. İlk kez bu kadar farklıydı çünkü. Fotoğraftaki lacivert, *bomber* ceketi üstündeydi. Normalde her zaman takım elbise ceketi giyerdi. Bu sefer beyaz bir *crop* ve bol bir pantolon da giymişti. Mesela bu da ona tersti. O izin günlerinde bile şık bir bluz ve kumaş pantolon tercih ederdi. Saçlarını böyle tepeden bağlamazdı. Hep düzleştirir, özenle ortadan ikiye ayırırdı. Elektriklenmesine bile izin vermezdi. Toplarsa da tepeden değil, normal toplardı. Değişik duruyordu şimdi.

"Selam kaçak," dedim alaycı bir sesle. "Seni gören cennetlik."

"Cennetlik olma konusunda fazla ciddisin sanırım. Akşam içmeye gitmek yerine evine kahveye çağırıyorsun," diyerek takıldı bana. "Nereden çıktı bu buluşma?"

"Bugün izin günümdü ve evimde olmak istedim. Akşam çekirdek ailemle yemek yemek, yılbaşı ağacı süslemek ve film izlemek istiyorum çünkü." Kinayeli sesimle yüzünü buruşturup İzem'in yanındaki sandalyeye oturdu. "Ayrıca içliköfte yapmak istiyorum. Tek başıma yetiştiremem, bana yardım et. Size de götürürsünüz hem."

"İçliköfte mi?" diye sordu İzem şaşkınlıkla. "O nereden çıktı?"

"Annem içliköftelik bulgur göndermiş, aklıma düşünce yapayım dedim şöyle bir Diyarbakır usulü." Kahvenin taşmaya başladığını görünce cezveyi kaldırıp hepsine yarım yarım doldurdum. Tekrar ocağın üstüne koyup biraz daha kaynamasını bekledikten sonra kalanını da fincanlara paylaştırıp sırayla önlerine bıraktım. "Ee anlat bakalım kaçak, ne işin var memleketimde?"

"Hayırdır Roma'yı kocan mı söndürdü?" diye homurdandı. İzem ise kahvesini yudumlarken bizi merakla izliyordu. Aramızdaki ilişki sanırım onun için fazlasıyla izlenesi bir haldeydi. "Canım değişiklik yapmak istedi ve yaptım. Bu kadar."

Başımı sallarken kahvemden bir yudum almak için fincanımın kulpundan kavradım. Bakışlarım öyle muzip bir tavırdaydı ki *yalanlarını anlat ben dinliyorum* ruh haline bürünmüştüm ona karşı. "Ee, planların ne peki?"

"Sorguya mı çekiyorsun beni, Sidem?" diye sorduğunda sıkıldığını belli ediyordu. Genelde sorgulardan sıkılan insanların, anlatmaktan kaçtıkları şeyler olduğunu düşünürdüm. Ablamın da şu an tam olarak bu halde olduğundan emindim. Gözlerimi kısarak ona bakmaya devam ettiğimde göz devirdi. "Planım şu an sadece her şeyden uzaklaşmak."

"Ne kadar uzaklaşmak mesela?" Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra fincanı masaya bırakıp onların ne düşüneceğini umursamadan

dolaba doğru yöneldim. Ondan laf almaya çalışıyordum ve bunu yaparken de yalan söylemek zorundaydım. Yalan söylemeyi pek beceremezdim. Özellikle o hemen anlardı. Bu yüzden göz teması kurmak istemiyordum. "Yani cidden gelişigüzel mi yaşayacaksın?"

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu İzem. Bu sırada ben çoktan kıyma ve soğanı tezgâha bırakmış, kavuracağım tavayı almak için diğer köşede kalan tencere dolabına doğru ilerlemiştim.

"Emel Karacahanlık yapıyor." Ablamın alay dolu sesini duyduğumda şaşırmadım. Elbet anlayacaktı sebebini, bu sorun değildi fakat yaptığı benzetme biraz beklenmedik olmuştu benim için. Annem ve ben... Çok zıttık biz. Zoruma gider miydi ona benzemek emin değildim. "O da ne zaman içine bir dert düşse, ortalığı karıştıracak türden bir tartışma başlatmak istese böyle mutfakta ya da ev işlerinde bir uğraşı varmış gibi yapıp zehirli diliyle alttan alttan sokardı laflarını."

Sözleriyle sinirim tepeme çıktı aniden. Elimi attığım tavanın kulpu sıkıştığı için olsa gerek çeksem de gelmiyordu. Sinirim zuhur edince öyle bir çektim ki bir an geri geri giderken düşeceğim sandım. Bir elimde tava, diğer elim belimde bir halde sinirle ona döndüğümde ablamın umursamadan önüne baktığını gördüm. İzem onun bu haline anlam veremiyor gibi kaşlarını çattı.

"Sen kimlik yapıyorsun peki?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. "Düşünmekle vakit harcama ben söyleyeyim; Halis Karacahanlık."

"Ne alaka?" diyerek yükseldi bana doğru dönerken. "Ne saçmalıyorsun sen? Geldim diye burnumdan mı getiriyorsun?"

"Sen benim ne saçmaladığımı çok iyi biliyorsun bence," dedim gözdağı verir gibi. "Sonuçta o da bir şeyleri yapıp yapıp sonra hiçbir şey olmamış gibi bizimle aynı masaya oturup kahvesini içen biriydi."

"Ne yapmışım ben ya?" diye sordu sinirle. "Biliyorsan açık açık söyle, Sidem. Neden kelime oyunları yapıyorsun?"

Tavayı vurur gibi ocağın üstüne bıraktıktan sonra ona doğru döndüm. Kalçamı tezgâha yaslarken diğer elimi de belime koydum. "İyi o zaman," dedim. "Bu sabah neredeydin abla?"

Kaşları çatılırken başını biraz sağına doğru eğdi. "Anlamadım?"

"Açık açık soruyorum, bu sabah neredeydin? Ya da kiminleydin mi demeliyim?" Bu sefer İzem'i buldu bakışlarım. "Sabahtan beri evde miydi?" İzem düşünceli bakışlarla birlikte başını iki yana salladı. "Anlat abla dinliyorum."

"Sidem," dedi uyarır bir tonda. "İyice sinirlenmeye başlıyorum Ne ima etmeye çalışıyorsan uzatmadan söyle."

"Bu sabah seni ve sarıldığın o adamı gördüm diyorum." Bu konuyu daha fazla uzatmaya gerek yoktu. Eninde sonunda konu zaten oraya gelecekti çünkü elimde fotoğraflar bile vardı. Ona seni takip ettim diyerek kendimi haksız duruma düşüremezdim sadece. "Sabah bir işim vardı. O kafenin karşısındaki kırtasiye dükkânını görmüşsündür illa ki. Oraya geldiğimde seni o adamla sarılır bir halde gördüm."

Ablam ifşa olmanın verdiği etkiyi sanki bir balyoz yemiş gibi irkilerek gösterdi. Koskoca yerde yakalanacağını hiç düşünmeyerek buralara gelmişti belli ki. Gerçi yakalanmamıştı da zaten. Ben takip etmiştim ama şüpheli hareketleri eninde sonunda onu ele verecekti zaten. "Nasıl yani?" diye sordu İzem. "Görüştüğün biri mi var?"

Ablam sessiz kalmayı tercih edince, "Ben de neden Cem için üzülmedi diyordum. Meğerse ablam başkasına kaptırmış gönlünü zaten," dedim. Ablam bir elini ensesine doğru götürüp orayı sert bir şekilde sıkarken başını sırayla bir sağa bir sola yatırdı. Üstündeki baskıya katlanamıyor gibiydi. "Başkası olması zerre umurumda değil. Hatta mutlu bile olurum ama neden saklıyorsun? Ben seni kınayacak biri miyim?"

"Bu sefer kınardın!" diye bağırdığında şaşkınlıkla bir adım geri çekildim. "Bu sefer kimsenin kabul edeceğini düşünmediğim için başka çarem kalmamıştı."

"Nesi varmış bu seferin?" diye sordum yüzümü buruştururken. "Kimdi ki o adam?"

Zorlukla yutkunmaya çalıştığında boynunun kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Yakasını çekiştirip kendisini yellemeye çalıştı. Buraya sığamıyor gibiydi ve bu hareketleri tuhaf geliyordu bana. Ne vardı ki bu kadar gerilecek? Sonuçta kimse ondan yas tutmasını beklemiyordu. "Gözde?"

"Cem'di ya!" diye hiddetle çıkıştı bir elini masaya vururken. "Cem'di. Oldu mu? Rahatladınız mı?"

İzem ile şaşkınlıkla birbirimize baktıktan sonra tekrar ablamı buldu bakışlarımız. Biz doğru mu duymuştuk? Ablam, Cem demişti. Davet gecesi, yanında başkasını gördüğümüz Cem'i söylemişti. Yıllardır kavuşamadığı, kavuşmaya bile çalışmadığı, aksine kaçıp durduğu Cem... Davet gecesinde yanında birini görünce değere binen Cem miydi yani? Ne çok Cem

demiştim içime içime doğru, ablam bile yıllardır bu kadar ismini zikretmemişti ve şimdi onunla beraberdi.

"Cem mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Dehşet içindeydim sanki. "Ne demek Cem?"

"Sen bu adam nişanlı demedin mi, Gözde?" diye sordu İzem. Şaşkınlığım mümkünmüş gibi arttı. "Ne oluyor lan burada?"

"Nişanlı mı?" Kafam öyle karışmıştı ki ne düşüneceğimi şaşırdım. Ona bakarken istemsizce bir elimi kaldırıp elde var sıfır der gibi tutuyordum. "Allah aşkına abla ne oluyor?" Ablam yenilgiyle omuzlarını düşürdü. Neyin savaşındaydı ben onu bile anlamıyorken o nasıl yenilgiye uğramış gibi çökebiliyordu ki? Yıllardır savaşmadan kaybetmenin acısıyla yanıyordu güya. Yandı mı, yaktı mı belirsiz bir savaşta bugün kavuşunca yenilmiş mi oluyordu?

"Davet günü ben..." Devamını söylemekte zorlanıyor gibi durup derin bir nefes aldı. "Ben ona mesaj attım. O da beni hâlâ seviyorsan nerede olacağımı biliyorsun dedi. Oradaydı. Evlenme kararı aldığımız, beraber dizdiğimiz evdeydi. Satmamış o evi ve o gece..."

Sanki dilini kesmişler gibi susunca sinirle söylendim. "O gece ne?"

Gözlerini kaçırırken yanakları da kızarmaya başladı. "Biz beraber olduk."

Ağzım açık bir şekilde gözlerimi kısmış ona bakıyordum. Öylece bakıyordum hem de. Sanki hiçbir şey dememiş ya da demiş de farklı bir dilde söylediği için anlamamışım gibi bakıyordum. Beynimin durduğunu hissetmemle daha da dalgın bir hal aldı bakışlarım. "Beraber olduk derken..."

İzem önündeki bademlerden birini bana doğru atıp, "Vermiş yani," dedi.

"İzem!" dedi ablam yüksek bir sesle. "Biraz filtre mi koysaydık?"

"Sevişmiş yani. Sev ve iş. Sevişmiş."

"İş mi?" diye sordum bu kez. Kriz anlarında duran beynimin üniversite sınavından neden düşük puan aldığını anlamaya başlamıştım. "Bir dakika. Oha!" Jetonum düşünce bu sefer kısık gözlerim yuvalarından çıkacak gibi açıldı. "Oha! Ne? Ne demek? Nişanlı dedin..."

"Nişanlı değil ya. Aslında nişanlı ama öyle değil," dedi ablam telaşla. Elleri titremeye başlamıştı aynı zamanda. "Ben biraz bulgur yoğurabilir miyim? Şu an hiçbir şey yapmadan anlatmak beni gerdi."

"Bulgur mu?" diye sordu İzem hayret içinde. "Kız sen mercimeği fırına vermişsin ne bulguru?"

Ablamın bir huyu vardı, eğer anlatması gereken şey onun için stresli ve zor bir durumsa mutlaka bir işle uğraşırken anlatırdı. Aynı zamanda insanların onun yüzüne dik dik bakmasını da istemezdi. Şu an öyle bir durumda olduğunu anladığım için şişmeye bıraktığım bulgurları onun önüne bırakıp tepsinin üzerinde ilave etmek için ayırdığım malzemeleri almaya gittim. O sırada İzem'i yanından almak için, "İzem çorba yapsana sen de," dedim.

"Konuşma ayağına akşam yemeğini çıkarttıracaksın bize ha," diye homurdansa da oturduğu yerden kalktı. "Neyse bir sebze çorbası yapayım."

Kıymanın içine koymak için domates ve soğan kesmem gerekiyordu. Bu yüzden onları ve kesme tahtasını alıp ablamın karşısına çektim. Konuşmak için kıvranırken diğer yandan yemek yapmaya çalışmamız çok komik duruyordu. Ablam dış harcını hazırlamak için elini yıkadıktan sonra tekrar karşıma geldi. Kollarını yukarı doğru kıvırıp derin bir nefes aldı. "Cem ve Serap kuzenler. Serap o gün yanındaki kız yani. Serap hisselerini Cem'e bırakmak istediğini, bunun da tek yolunun evlenmek olduğunu söylemiş. Kısa süreli bir anlaşmalı evlilik deneyeceklermiş yani..."

İzem'in bakışları beni bulurken gülmemek için dudaklarını içe doğru çekti. "Karıştırma orasını."

"Bence de. Cem ona âşık olmazdı," dedi ablam katı bir sesle. "Olmadı da. O gece Cem bana bir süre uzak kalalım, hakkımızda karar verelim ve sonra ailelerimizin karşısına çıkalım dedi. Bu yüzden apar topar geldim. Bir süre gizlemek istedik..."

"Peşine adam taktım," dedim tek nefeste. "Özür dilerim ama farklı davranıyordun, başını belaya sokmandan korktum."

Ablamın dudağı alayla kıvrıldı. "Bir dahakine söyle flaş ve sesi kapatıp fotoğrafımızı çeksinler o zaman, Sidem. Aklım çıktı Samet ya da babamın adamıdır diye."

Utançla başımı eğdiğimde İzem, "Yani siz beraber misiniz?" diye sordu. "Yani sen karasevdanla berabersin. Öyle mi?"

"Öyle görünüyor." Ablam altdudağını kemirirken bulguru yoğurmakla meşguldü. Başını kısa bir an eğdiğinde sırıtmıştı ve yıllardır yüzünde böyle içten bir sırıtma neredeyse hiç oluşmamıştı. Ona kızgınlığım, şu yüzündeki tebessümle resmen uçup gitti. Yanında bir adam gördüğümde sadece gizlemesine sinirlenmiştim zaten. Yoksa mutlu olmasını isterdim. "Bu arada üzgünüm... sakladığım için."

"Sorun yok," dedim gülümserken. "İlk defa biri benden bir şey sakladığı için mutluyum." Soğandan dolayı gözlerim yaşarınca başımı havaya doğru kaldırdım. "Ağlattın beni, Gözde Karacahan."

"Numaracı horoz seni," dedi bir kahkaha savururken. "Şimdilik çok dile getirmesek olur mu? Yani kocana da söylemesen..."

"Onun sözünü veremem. Sarp ile her şeyi paylaşmaya başladım resmen. Tamam desem bile ağzımdan kaçar yani." Sebzeleri doğradıktan sonra kıymayı kavurmak için ona sırtımı döndüm. İzem de çorba için sebzeleri kesmekle uğraşıyordu. "Sarp mutlu olur zaten. Abime de söylemez o. Sevmiyor zaten onu."

"Kocasından da bir şey gizleyemiyor bu kız." İzem bir koluyla beni dürttü. "Aranızda bir tek ben kaldım ha. Neyse aşka kapıları kapattım. İyi böyle."

Aklıma gelen şeyle ablama doğru döndüm. "Korundunuz mu?"

Ablamın su içtiğini son anda görmüştüm ve ne yazık ki sorum karşısında ağzındaki suyu püskürtmüştü. "Sidem!"

"Onun kusuruna bakma Gözdeciğim, kocasından travmalı," dedi İzem alayla.

"Ne var?" Omuz silkip kıymayı karıştırmak için önüme döndüm tekrar. Soğan ve baharat kokusu şimdiden mutfağa yayılmıştı. Soğan ne kadar hoş olmasa da bu evde sıcak bir yemek piştiğini, mutlu bir aile olduğunu hissettiriyordu. "Yani olası bir durumda onlar zorlanır. Ben olsam yarın evlenir, ertesi gün de el ele gider evlendim derdim."

İzem bıçağını kaldırıp bana doğru salladı. "Hayatım ben olsam demene gerek yok. Sen onu yaptın zaten."

"Pişman oldum mu? Hayır. Demek ki gerçekten nikâhta keramet var." Bir kez daha ablama doğru döndüm. "O gece kesin Cem ile birlikte oldun, değil mi? Başkası değil, direkt Cem."

"Sidem," dedi ablam rahatsız olduğunu belli eden bir yüzle. "Yani bir zahmet kimle birlikte olduğumu da bileyim. Hani o gece..."

"Birleştik diyor." İzem sanki bugün altyazı olma görevini üstlenmiş gibi araya girdi. "Yani kaba olmak istemem ama ben Dingo'nun ahırı değilim diyor."

"İzem ya!" Sarp ve İzem'in dilinin ayarının olmayışı hep utanmama sebep oluyordu. "Ondan sormadım. O gece Alp de birileriyle otele gitmiş sanırım. Lorenzo baba görmüş hatta. Dedim şimdi sarhoşsa falan..." Ablamın kükürdamasıyla eşzamanlı olarak İzem elindeki bıçağın soğanın üstünden kaymasıyla irkilerek geri çekildi. Sanki aniden elektrik çarpmış gibi titremesiyle endişeyle ona doğru döndüm. "İyi misin?"

"Ay iyiyim," dedi telaşla. "Kesilmedi elim, iyiyim." Kesik kesik konuşması gözümden kaçmadı. Endişeli bakışlarım yerini çatık kaşlara bırakınca

o sanki bıçak elinden hiç kaymamış gibi tekrar sebze kesmeye döndü. "Bizim odamız yan yanaydı da... Ondan mı geliyormuş o ses? Şaşırdım."

"O kadar ses çıkarmamıştır herhalde, katta bizimkiler de vardı."

"Bizimkiler derken?" dedi ablam. "Az önce baba dedin zaten gözümden kaçmadı."

"Öyle bir şeyler yaşandı," dediğimde bu sefer omuzları düşen ben oldum. Dün gecenin ayrıntılarını anlatmaya başladığımda bir yandan kıymayla uğraşıyordum. Sanki Caroline'a sinirim daha da harlıyormuş gibi kıyma çabuk pişmişti. Ardından ablamın karşısına geçerek köfteleri hazırlamaya koyuldum. Bu sırada, dün gecenin tabloya kadar her detayını anlatmayı hedeflemiştim.

İzem, içliköfte yapmayı bilmediğinden çorbayla ilgilenmişti ama kulaklarını açmış beni dinliyordu. Zaten açtıklarımıza bir süreden sonra şaşırmıştı çünkü biz lokantalardaki gibi yapmıyorduk. Diyarbakır usulüydü bizimkisi. Biraz hamuru elimize alır iyice yuvarlardık. Ardından işaret ve ortaparmağımızla ortasında bir çukur açıp hamur incelene kadar genişletirdik. İnce yapmak önemliydi. Sonra da içine kıymayı koyar, o çukurun ağzını sanki dikiyormuşuz gibi baş ve işaretparmağımızın arasında ezerdik. Kaynatırken açılmaması bizim için önemliydi, bu yüzden kapatma işlemine özen gösterirdik.

İki buçuk saatin sonunda bayağı bir köfte çıkmıştı. Ben dün geceyi anlattığım için fark etmemiştik geçen süreyi. Onlar da bir Sarp'ı övüp, bir Caroline'a sövüp lafları ağzıma tıkamışlardı zaten. Mutfaktaki işimiz bittiğinde saat dörde doğru geliyordu. Ablam ve İzem kendileri için biraz köfte aldıktan sonra çıkmışlardı. Sarp ve Bella'nın gelmesine iki saat olduğu için ben de mutfağı toplayıp masaya servisleri açtım sadece. Salona döndüğümde aklıma gelen şeyle telefona koştum.

Madame Emily'e yazacaktım. Kendisi aranmaktan nefret ederdi, bu yüzden önce mesaj atardım.

Sidem Karacahan Russo: İyi günler efendim.
Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın
ama mektup hakkında bir dönüş
yapmanızı bekliyorum hâlâ.

Anında cevap geldi. Sanki elinde, sohbet açık bir halde duruyordu telefon.

**Madame Emily: Merhaba, Sidem. Öncelikle nasılsın?
Eminim iyisindir. Mektup ne yazık ki evimde değil.
Geçtiğimiz aylarda kursta hırsızlık olayları olmuştu,
bu yüzden kamera kayıtlarını istedim.
Birazdan inceleyeceğim, eğer şüpheli bir
durum görürsem sana atarım.**

**Sidem Karacahan Russo: Peki öyleyse. Sizden
haber bekleyeceğim. Teşekkürler.**

Yapacak hiçbir şeyimin kalmamasıyla kendimi koltuğa bıraktım. Sarp hayatıma girdiğinden beri boş durmaktan nefret etmeye başladığımı fark ediyordum. Mesela eskiden olsa bu durumu fırsat bilerek tüm gün sosyal medyada gezinirdim ama şimdi onlar gelene kadar canım bir şey yapmak istiyordu. Bu yüzden tabletime koşarak Batuhan'ın önerdiği uygulamalar aracılığıyla biraz da olsa İtalyanca çalışmaya koyuldum. Batuhan ile derslere devam etmek istiyordum. Yarın bunu onunla konuşacaktım.

İtalyanca çalışmaya başlamamın üzerinden yarım saatlik bir süre geçmişti ki çok şükür kapı çaldı. Evren bile ders çalışmamı istemiyordu belli ki çalışmam yarıda kalmıştı. İşime de geldi. Biraz daha yalnız kalsaydım sıkıntıdan ölecektim çünkü. Koşar adımlarla kapıya doğru ilerleyip açtığımda karşıma baktığımdan kimseyi göremedim.

"Sidem," dedi huysuz bir ses. "Beni orada bulamazsın ki ama!"

Dişlerimi sayabileceği kadar gösterecek şekilde gülerken, yavaşça başımı eğip yerde cep boy bir insan aradım. Aradığımı da çok güzel buldum hatta. Bella sabah evden çıktığının aksine biraz dağılmış, yanlardan çıkmış saçı, sırtında boyu kadar olan çantası ve yakası iki yana dağılmış gömleği ile elinde tuttuğu kokina buketini bana doğru uzatmıştı. Yüzünde ise o sevimli gülümsemesi vardı. "Aa, bunlar benim için mi?"

Bir dizimin üstüne çökerek onunla boylarımızı eşitledim. Bir kolumu da beline atıp biraz daha kendime doğru çektiğimde, diğer elim de kokina buketinin altından ona destek sağlıyordu. Tek başına taşımakta zorlandığı belliydi. "Ay evet, Sidem. Sen bu rengi çok seviyorsun çünkü!"

"Haklısın bebeğim." Yanağına bir buse kondurup çekildim. "Bu renge bayılıyorum."

"Büyüyünce ben de bu rengi seveceğim, Sidem. Tamam mı?" diye sorduğunda gülmeden edemedim. Sanki huyunu suyunu ona hatırlatmalıymışım gibi davranıyordu. Cimcimeydi tam.

"Tamam, ben hatırlatırım sana," dedim. "Baban nerede bakalım?"

"Geliyormuş arkadan, Sidem. Ağaç getirmiş bize kocaman bir tane. Bu akşam süsleyecekmişiz onu, bu yüzden bir sürü süs aldım. Süsleri de bu renkte aldım."

"Senin zevkli bir kız olduğunu biliyordum." Onu huylandırmak için boynundan gıdıkladım. Yine o bayıldığım kahkahalarını bana bahşederken kendisini iyice sıkmıştı. "Fıstığım benim. Hadi gidip üzerini değiştirelim. Bugün sana çok seveceğini düşündüğüm bir yemek yaptım."

"Sidem, bence sen her şeyi çok güzel yapıyorsundur. Bu yüzden yemek de çok güzeldir. Çok acıktım, çok!" diye yükseldi heyecanla. "Çok sıkıştım ama. Tuvalete gitmem lazım!"

"Koş o zaman." Kapıdan yana doğru kayarak geçmesi için bir alan sağladım. "Çantanı bırak ve koş. Çok koşma ama dikkatli ol. Birazdan yardıma gelirim."

"Ben büyüdüm ve kendim giyinebiliyorum!" diye söylendi merdivenlere yönelirken. Bu konuda takıntılı bir kızdı. Eğer ilgi istiyorsa onu giydirmeme izin verirdi fakat istemiyorsa kendisine yetebilmeyi tercih ederdi. Çok da güzel yeterdi aslında. Üstünü değiştirir, yere saçtığı kıyafetlerini toplardı. Düzgünce katlayamazdı aslında ama çabası yeterdi bence. O sorumluluk bilincinde olması güzeldi.

Bella yukarı çıktıktan sonra ben hâlâ kapının önünde bekliyordum. Sanki Sarp gelmeme saatler var dese bile bu kapıyı o gelmeden kapatmayacak, onu saatlerce bekleyecek kadar istekli ve kararlıydım. Onu görecek olma düşüncesi kalbimin hızla çarpmasına, heyecanı her zerremde hissetmeme neden oluyordu. Sanki yıllar sonra ilk kez görecekmişim gibi... Oysa saatler önce benimleydi. Sarp Luca Russo, bana ne yapıyordu ya da benim içimde neler oluyordu onun adını bile anınca böyle oluyordum, anlayamıyordum.

Dakikalar sonra görüş açıma kocaman bir çam ağacı düştü. Ağacın ayakları olamayacağına göre arkasına bedenini gizleyen bir Sarp olduğunu düşünüyordum. Fakat ben tam kapının eşiğinde duruyorken üzerime doğru kocaman bir ağacın geliyor olması, korku filmlerini aratacak bir sahne gibi duruyordu. Ayrıca bu kadar büyük bir ağaca ne gerek vardı ki? Keşke *Ikea* tarzı bir yerden yapay ağaç alsaydı ama o bu işleri şova dökmeye bayılırdı. "Bu da benim için mi?" diye sordum ağaç üç basamaklık bir mesafede durunca.

"Öndeki senin için mi bilmiyorum ama..." Sarp'ın bedeni görünürde değildi fakat başını yana doğru uzatarak o yakışıklı yüzünü görmemi sağladı. "Arkasındaki senin için evet."

Onu gördüğümde bu kadar mutlu olmayı ben de beklemiyordum. Göz göze geldiğimiz an yüzümde güller açmıştı resmen. Oysaki dikenin tekiydim bir zamanlar. "Öndeki zaten çok yaprak döker, dımdızlak kalır. Ben de arkasındakiyle ilgileniyorum."

"Hep böyle doğru seçimler mi yaparsınız, Bayan Russo?" diye sordu eğlenen bir tavırla. Ağacın dik durmasından hâlâ tuttuğu belliydi.

"Pek sayılmaz bayım," dedim aynı tavırla. "En doğru kararımı bir ay önce yaptım, şimdi de meyvesini yiyorum. Öndeki ağacın aksine arkasındaki meyve veriyor."

"Topraktan olsa gerek."

"Belki de tohumundandır," dedim imalı bir sesle.

"Tohuma su veren de önemli tabii."

"Bir şey diyeceğim." Aniden ciddi bir hale büründüm. "Sana sarılmam lazım. Bıraksak mı şu ağacı?"

"Bana sarılman mı lazım?" der demez elindeki ağacı bıraktı ve ağaç yana doğru devrildi. Şok içinde devrilen ağacı izlerken, "Sarp!" diye çığırdım adeta. Ağaç zaten dev gibiydi. Allah bilir ağırdı da. Bir de geçmiş, öylece bırakmıştı. Eğer süslenmeyecek bir hale gelirse Bella bu geceyi bize zehrederdi. "Ne yapıyorsun?"

"Sarılmak istedin," dedi rahat bir tavırla. "Sen sarılmak isterken şu ağacı tutmaya devam edeceğimi düşünmedin herhalde."

"Böyle bırakacağını da düşünmemiştim, Sarp." Bu dediğime sadece omuz silkerken bir elini belime atarak beni kendisine doğru çekti. Şu an ona temas etmeyi deliler gibi istediğim için ağaca üzülecek halim yoktu. Bu yüzden ben de boş vermiş bir halde ona yaklaştığım an kollarımı boynuna sardım. Sarp, bir eliyle beni tuttuğu halde ayaklarımı yerden kesecek bir sarılma bahşetmişti bana.

Ona sarılmak, onu öpmek, ona dokunarak hissetmek... Bunların hepsi ruhuma o kadar iyi geliyordu ki sanki şifalı bir taşa dokunuyormuşum gibi hissettiriyordu bazen. Gerçi görünmeyen her yaranın şifası etten, kemikten bir insana aitti. Benim görünmeyen yaralarımın Sarp tarafından dermanı vardı. Bu istek, bu aşırıya kaçmışlık hep o yüzden geliyordu. İyileşmek istiyordum sadece.

"Sen iyi misin?" diye sordu diğer elini de başıma doğru götürüp saçlarımı okşarken.

"İyiyim."

"Kötü bir gün müydü?"

"Hayır değildi," dedim mayışmış bir halde. "Ablamlarla güzel bir gündü. Hatta fazla güzel."

"Canını sıkan bir şey olmadı yani?"

"Hayır olmadı," dedim. "Sadece seni çok özledim."

Cevabımla Sarp'ın belimdeki elinin baskısı arttı ve bedenimi bedenine katmak ister gibi mesafemizi tamamen kapattı. Ruhumuz zaten birleşmişti. Bedenlerimiz de artık birleşikti. Tamamen bir bütündük. Saçlarıma içli bir buse kondurup yanağını yasladı başıma. "Ben de seni çok özledim *cara mia*."

"Biliyorum." *Bilmiyordum.* Hatta duymak dehşet hoşuma gitmişti ama çaktırmadım. "Bu seferlik senden önce söylemek istedim sadece."

Keyifle güldüğünde verdiği nefes saçlarıma düştü. "Bakıyorum iddialıyız."

"Russo soyadının kerametinden diye düşünüyorum." Boynuna bir öpücük bırakıp geri çekildim. "Russo olduğumdan beri fazla özgüvenliyim."

"Bu soyadını senden daha güzel taşıyan da yok zaten," dedi. "Hakkındır."

Ondan ayrılarak geri çekildiğimde ayaklarımın üzerine bastığım an, belimdeki eli yavaşça kalçama doğru gitti. Orada öylece durup varlığını belli etmek ister gibi kaldı. Ben de boynuna sardığım ellerimi ensesinde buluşturup başımı kaldırmak zorunda kaldım. Ona bakarken bir gün boynum tutulacak gibi hissediyordum. Diğer yandan hoşuma gidiyordu bu mesafe. Gölgesinde kalıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Sana içliköfte yaptım," dedim bir hevesle. Sırf o seviyor diye yapmıştım zaten. "Belki değişik gelir. Diyarbakır usulü yaptım ama iddialıyım bu konuda. Seveceksin bence."

"Sen yaptıysan sevmemem söz konusu olamaz." Dudaklarını alnıma bastırıp geri çekildi. "Ellerine sağlık şimdiden."

"Tatlısız doymadığını biliyorum ama tatlı yapamadım." Dudaklarımı bükerken sağ elimi yavaşça omzunda gezdirip sanki toz varmış da dağıtıyormuşum gibi yaptım. "Mutfakta takılmaktan sıkıldığım için yapasım gelmedi. Sanırım pek de ev kadını olacak biri değilim."

"Benim tatlı için daha iyi bir fikrim var." Burnunu yanağıma sürttü. Kalçamdaki elinin yoğurur gibi sıkmasıyla iyice dengem şaştı. Yanağımda dişlerini hissettiğim an omzuna vurdum bir tane. "Bayıldım."

"Sarp ya!" diye çemkirdim ondan uzaklaşırken. "Görünür yerlerimde yapma şu arsızlıklarını. İnsan içine çıkıyorum ben."

"Görünmeyen yerinde yapabilirim yani," dedi arsız bir gülüşle.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Aksini de söylemedin ama," diyerek savundu kendisini. Ona göz devirmeyi planladığım sırada bir çenemi avucunun tam ortasına alarak parmaklarıyla yanaklarımdan kavradı. Bu hareketiyle dudaklarım büzülünce bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Göz devirme bana."

"Nedenmiş o?"

Çenemdeki baskısını azaltıp parmaklarıyla az önce sıktığı yanaklarımı hafifçe okşadı. "Çok seksi geliyorsun gözüme etkileniyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Etkilenmediğin bir halim var mı acaba?"

"Düşüneyim." Kısa bir an duraksadığında cidden düşündüğünü anladım. "Yokmuş."

"Olsa söyler miydin?"

"Sana yalan söylemeyeceğim konusunda anlaşmıştık."

"O zaman aferin benim kocama." Hava soğuktu ve biraz daha kalırsak burnumun ucu kızarmaya başlayabilirdi. Tüm gün kendimi soğuktan koruyan benim, şimdi kapıda cilveleşmek uğruna üşüyerek hastalanmam çok komik bir durum olurdu. Bu yüzden biraz geri çekilip, "Bu ağaca televizyonun yanında bir yer ayarladım. Priz var çünkü orada. Beyaz bir peluş kilim serdim. Onun üstüne koyalım," dediğimde onu yeni incelediğim için elindeki torbalara çatık kaşlarla baktım. "Süsler mi onlar?"

"İkisi süs, diğer ikisi ağaç süsleme kombinimiz." Meraklı bakışlarım yüzünü bulunca omuz silkti. "Süs almak için gittiğimiz yerde yılbaşına özel kırmızı, siyah kareli pijamalar vardı. Bella bunları giyip süslemek isteyince onu kıramadım."

İstemsizce gözlerim doldu. "Bir aile gibi," diye fısıldadım dalgınlıkla. Onlarla gerçekten bir aile olmuştum. Kurmuştum daha doğrusu. Kelimeleri seçmek zordu ama en net kelime aileydi. Bu sefer aile kavramının olduğu yerde sırıtmıyordum. Hatta temel yapıtaşı gibi bir şeydim. Ben olmasam bu aile olmazmış gibi geliyordu.

"Biz bir aileyiz zaten *cara mia*," dedi Sarp. "Sen, ben ve Bella."

"Hadi gidip giyelim o zaman," dedim aceleci bir tavırla. "Ama önce şu ağacı içeri taşımamız lazım. Sana yardım edeyim."

"Yardıma gerek yok bebeğim yorma kendini."

"Kapıdan geçiremezsin, Sarp." Kollarımı ciddiyetle yukarı doğru sıyırdıktan sonra ellerimi belime koyarak ondan komut bekledim. Bu halime gülüp yanağımdan bir makas aldıktan sonra, "Geç, gövde kısmını tut sen," dedi. Yapraklı kısmından kavrayıp kaldırdığında, ben de en uç köşeye giderek gövde kısmından kavrayarak kaldırdım. Çok ağır değildi ama yan yatırınca Sarp zorlanırdı, bu yüzden tutmam daha iyi olurdu.

"Sarp sağa sola çarpma bak. Safiye ile yeni temizledik evi," diye seslendim arkasından.

"Safiye mi?" diye sorduğunu duydum. "Temizlik şirketinden mi geldiler?"

"Lerzan annenin verdiği robotun adını Safiye koydum. Canım Safiye'm çok çalışkan, salonu bir saatte süpürdü." Kapıdan zar zor geçirmiştik ağacı resmen. "Bu kadar büyük bir ağaca gerek var mıydı?"

"Biraz heyecan yaptım sanırım," dedi. "Daha önce bu evde hiç ağaç süslenmedi."

Kalbim mi kırıldı, yoksa şaşkınlıktan mı tekledi anlayamadım. "Hiç mi?"

"Sen yokken Bella bu eve çok gelmedi. Geldi de sadece uyumak için geldi. Bazen annemlerde kaldık direkt çünkü bu ev sadece Bella olacağı zamanlar bir ev gibiydi." Sesindeki kırgınlık canımı yakmıştı. "Annemler gelirdi bir de. Onun dışında bu ev sen yokken bir harabeden farksızdı. Sağlam olması onu harabe yapmaktan kurtarmıyordu. Yılbaşı da haliyle annemlerde geçiyordu, hep orada süslediler. Ben pek yetişemedim onlara."

"Bazen istemsizce garipsiyorum, özür dilerim," dedim yanlış anlamasından endişe duyarak. "Bella ile aranızdaki bağ çok güzel. Bu bağın altında, çok fazla anınızın olması ya da onunla tek kaldığında idare edebilmen olduğunu düşünmüştüm ama sizin durumunuz düşündüğümden çok daha farklıymış."

"Bella ile yalnız kaldığım an neredeyse yok, anılarımız daha çok ailemle birlikte oldu. Ona yetememekten korkuyordum. Zaten mahkeme şartında da bu vardı."

"Şimdi de ben varım ama..."

"Ama benimmiş gibi hissettiriyorsun." Duraksadı. "Yani... sizinle olmak başkasının ailesi üstüne konmak değil de tamamen benim ailemle olmak gibi hissettiriyor. Anlatamadım belki..."

"Anladım ben," diyerek böldüm sözlerini. "Çok iyi anladım hem de."

Derin bir nefes alıp ağacı biraz daha yükseğe kaldırdı. "Hep anlıyorsun zaten. Seninle olmak bu yüzden kolay."

"Yani anlamasam ve zor olsa beni bırakacak mıydın?" Yine saçma merakımın getirdiği saçma bir soruydu.

Çenesini omzuna yaslayarak başını arkaya doğru çevirip bana baktı. "Kurduğum dümdüz cümleden nasıl farklı anlamlar çıkarabiliyorsun?"

"Bebeğim kafada kurmak benim ata sporum." Bu dediğime gülüp tekrar önüne döndü. "Sarp yavaş," dedim aniden ağaç elimden kayacak gibi olunca. "Çarpma sağa sola!"

"Sidem sen kaldırmıyorsun ki," diyerek söylendi. "Az kaldır. Omzum çürüdü senin yüzünden."

Huysuzlukla elimdeki ağacı salladım. "Boyum yetmiyor!"

"*Bella mia* bırak o zaman ben taşırım." İnadına aniden bıraktım ve arka kısmı salonun ortasına lök diye oturdu. "Bu kadar hızlı söz dinleyeceğini düşünmemiştim. Geri tut!"

"Tutasım yok." Omuzlarımı kaldırıp düşürdüm. "Ama rica edersen düşünürüm."

Bana sanki salağa bakıyormuş gibi boş bakışlar attı. "Seni ve ağacı aynı anda taşıyacak gücüm var biliyorsun değil mi, Sidem?"

"Konuşmaya gelince benim de var, Sarp." İki adımla onun tam arkasına doğru gittiğimde bir kolumu boynuna doğru atarak yüklendim ve sırtına çıkabilmek için diğer bacağımı da beline attım. Sarp amacımı anlamış gibi bir elini arkaya uzatarak kalçamdan baskı yapıp yerimi iyice sağlama aldı. "Yap da görelim."

Zaten şunun şurasında ağacı koyacağı yere iki adım kalmıştı. Sırtına çok yüklenmiş olmayacaktım ama maksat ona meydan okumaktı. "Karşılığında ne vereceksin?" diye sordu.

"Bedavaya iş yapmaz mısın sen be?" diye çemkirdim adeta. "Kendini kanıtlayacaksın işte."

"Bu devirde kim bedavaya iş yapar, Sidem?"

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Eğer yaparsam," dediğinde sesindeki muziplik bu işin sonunun iyi olmadığını söylüyordu. "Bu gece benim gibi çıplak uyursun."

"Ne?" diyerek bağırdım şaşkınlıkla. Kulağına yakın olduğum için Sarp irkilerek başını diğer tarafa doğru yatırdı. "Sen iç çamaşırı ile uyuyorsun ayrıca. Hem ne alaka?"

Omuz silktiğinde sırtında yükselip alçaldım. "Bana sürekli donsuz kral diyorsun, sen de benim gibi uyu da gör."

"İyi, yapamazsan sen de benim gibi iki kat giyinerek uyuyacaksın o zaman," diyerek kafa tuttum.

"Bana uyar yavrum o da senin kaybın olur zaten." Boşta kalan elimle omzunun biraz aşağısına bir tane vurdum. Zaten taşıyacağından emindim. Ona kafa tutmam bile saçmaydı şu an. Daha önce hiç çıplak uyumamıştım, hatta ben yazın bile üstüme bir şeyler örterdim. İsteği bu yüzden benim için biraz sıkıntılıydı ama yine de söz sözdü.

"İyi, yürü o zaman," dedim asi bir tavırla. "Ayaklar çalışsın Sarp Luca, dudaklar değil."

"Bazen dudaklar da çalışsın bence," dedi. Vurmak fayda etmiyordu. Bu yüzden bu sefer çimdik attım. Bir kahkaha savururken sırtında olan bana rağmen dizlerini kırarak biraz eğilmiş ve ağacın orta kısımlarından tutarak yerden almıştı. Böyle tutuyor olması biraz zarar veriyordu görüntüsüne ama süslerle kapanabilirdi. Ağacı aldıktan sonra tekrar dik bir konuma gelip ilerlemeye başladı.

İki bacağımı da arkadan beline sararak ayaklarımı tam fermuarının önünde birleştirdim. Bu hareketimle sıktığı dişlerinin arasından tıslıyormuş gibi belli belirsiz bir ses çıkardı. Belki de onu kışkırtarak kazanabilirim düşüncesiyle kollarımı öne doğru kaydırıp sırtında yükseldim ve ensesine dudaklarımı bastırdım. "Zorlanıyor musun?"

"Sen orada mıydın?" diye sordu alaycı bir sesle. "Bir an unutmuşum."

Dudaklarımı sürterek sıcak nefesimi ensesinden boynuna doğru gezdirdim. "O kadar diyorsun?"

"Senden iki tane koysan yine zorlanmam gibi *cara mia*." Boynuna dudaklarımı bastırıp bu sefer daha derin bir öpücük bıraktım. Kafasını yana doğru yatırarak başımı, omzu ve yanağı arasında sıkıştırdı. "Rahat dur."

"Bazen kazanabilmek için çirkef olmak gerekir."

Bu dediğime erkeksi bir kıkırdama bahşetti. "Dikkat et o çirkeflikler senin için çetrefilli olmasın o zaman."

Televizyonun hemen yanındaki alana geldiğinde ağacı yere bıraktı. Düşecek gibi olduğunda ise yine bir eliyle düşmesine engel olup dik durmasını sağladı. Tek eliyle yapıyordu çünkü diğer eli hâlâ kalçamda beni sabit tutmakla meşguldü. Ağacı tamamen yerleştirdikten sonra birkaç adım geri çekilip eserine baktı fakat beni bırakmadı. "İç çamaşırın mümkünse ojelerinle aynı renk olsun," diye fısıldadı o baştan çıkaran sesiyle.

Zaten yapacağını biliyordum fakat burnu havada konuşmasına gıcık olmuştum yine de. Kendimi sırtından atmaya çalışınca o da kalçamdaki elini çekmek zorunda kaldı. Zaferin verdiği o özgüvenle sırıtarak bana doğru döndüğünde, "Oldu paşam, başka bir isteğin var mı?" diye soludum sinirle.

Ninova

Ağzını açacak gibi olunca işaretparmağımı kaldırıp ona doğru tuttum. "Sakın."

"Yenilgiyi görünce çirkefleşiyorsun hemen," diye homurdandı. Ona ters ters bakmaya devam ettiğimde yanağımdan bir makas aldı. Sinirle elinin üzerine vurduğumda daha çok sıkıştırdı yanağımı iki parmağının arasında. "Sarp!" diyerek sızlandığım sırada merdivenlerden gürültülü adım sesleri geldi. Bella olduğunu bilmesem eve hırsız girdi sanırdım.

Sarp kızının gelmesiyle yanağımı bırakıp okşadı. Sanki az önce koparacak gibi sıkan o değilmiş gibi okşaması da tam onluk hareketti. İkimiz de Bella'ya doğru döndüğümüzde üstünü değiştirmemiş olduğunu fark ettik. "Bella," dedim. "Üstünü değiştirmemişsin?"

"Sidem," dedi hülyalı bir tonda. Bu benden bir şey isteyeceği anlamına geliyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Bebeğim önce ne istediğini söyleseydin," diyerek sözünü böldüm.

Bella duraksadı ve birkaç saniye düşündü. Dediğim ona mantıklı gelmiş gibi, "Ay doğru diyorsun, Sidem," dedi. "Sidem." İsmimi tekrar yalvarır gibi söylemesiyle Sarp kısık bir kahkaha attı. "Lütfen ilk ağacı süsleyip daha sonra *Mamma, Ho Perso L'aereo* izlerken yemek yiyebilir miyiz? Lütfen, Sidem!"

Gözucuyla Sarp'a baktığımda, bu konuya karışmak istemiyormuş gibi iki elini kaldırarak pes etmiş bir halde geriye doğru attı adımlarını. Tekrar Bella'ya döndüm. "Evde Tek Başına yani." Bella heyecanla başını salladı. Kimin karşısında böyle dursa olumsuz cevap alamazdı zaten. Ben de veremezdim o yüzden. "Olabilir aslında. Bence de öyle yapalım."

"Oley!" diye bağırıp olduğu yerde zıplamaya başladığında Sarp beni kendisine doğru çekip saçıma bir öpücük bıraktı. Bella'yı mutlu etmek de onun mutlu olduğunu görmek de beni çok mutlu ediyordu zaten. Bu yüzden kolay kolay hayır diyemezdim. Hayır demem için çok büyük bir şey istemesi lazımdı ve genelde istekleri çok makul şeyler oluyordu. "Hadi bakalım, baba kız pijamalarınızı giyinip gelin. Ben de bu banyoda giyindikten sonra süsleri incelerken sizi bekleyeceğim."

Sarp, pijamaların olduğu pakete bakıp benim için olanı bana doğru attıktan sonra Bella'yı kucağına alıp yukarıya çıkmak için merdivenlere ilerledi. Yemek yaptığım için üstüm zaten çok temiz değildi. Bu yüzden bu kattaki banyoda giyinip kıyafetlerimi direkt makineye atmayı tercih ettim. Onlardan önce giyindiğim için salona geldiğimde orta sehpanın üstündeki mumları ve bibloları daha köşelere aldım. Yemek yerken ortada olmaları

hoş olmazdı. Ardından mumlardan birkaçını ve plazma şömineyi yakıp Sarp'ın köşeye bıraktığı süs torbalarını incelemeye gittim.

Bella zevkli bir kızdı, bunu biliyordum. Aldığı süslerle bir kez daha şahit oldum. Torbalardan süsleri yavaş yavaş çıkardığımda gördüklerim; kırmızı saten kumaştan yapılmış boyutu biraz büyük fiyonklar, kırmızı yılbaşı topları, birkaç küçük beyaz oyuncak ayıcık, ışıklı balerin ya da kurşun asker süsleri, beyaz yıldızlar ve kırmızı beyaz yılbaşı bastonlarıydı. Bir tane de büyük bir melek figürü vardı. Sanırım o ağacın en tepesi içindi. Ağaç genel olarak beyaz ve kırmızı olacaktı. Led ışığının da ona göre alındığından emindim. Kendim seçsem yine bu tarz şeyler alırdım.

Televizyonu açıp ortama uygun olan *Jingle Bells* fon müziğini de kısık bir sesle dahil ettiğim sırada baba kız ağaç süsleme kombinleriyle aşağıya iniyorlardı. Üçümüzün de Daltonlar gibi kırmızı, siyah kareli pijamalar giymiş olması çok komik duruyordu. Aynı zamanda hayallerimin ötesinde bir an gibiydi. Hep hedefler etiketinde görünen hayalleri yaşıyor olmam aslında *hayal edebiliyorsan umut vardır* sözünü tasdikliyordu. Umut hep vardı. Olmasaydı zaten neden insan hayalini kurardı? Kurmazdı. O kadar nefret etmezdi kendinden.

"Süsleri beğendin mi, Sidem?" diye sordu Bella, babasını arkasında bırakarak bana doğru koşarken. "Sen kırmızı ve fiyonkları çok sevdiğin için onlardan da aldım."

"Hepsine bayıldım bebeğim," dedim sevecen bir ses tonuyla. Sarp yanıma gelip bir kolunu omzuma atarak beni kendisine yaslarken, kızı da yerdeki süslerle ilgileniyordu. "Bu yıl en güzel ağaç bizimki olacak."

"Sidem biliyor musun? Her zaman ağacın tepesine takılacak süsü babamın omuzlarında ben takıyorum ve dilek diliyorum. Benim dileğim gerçekleştiği için bu sefer sen asabilirsin," dedi. "Ama dilek dile, tamam mı? Unutma."

"Geçen yıl Alp amcan asmak isteyince izin vermemiştin prenses," dedi Sarp dikkatle kızına bakarken. "Sidem'e torpil mi geçiyorsun?"

"Torpil ne demek bilmiyorum ama güzel bir şeyse geçerim babacığım." O küçük omuzlarını silkip süsleri poşetlerinden çıkarmaya başladı. "Hadi süsleyelim artık."

Aceleci tavrıyla Sarp'tan uzaklaşarak dizlerimin üstüne çökmek zorunda kaldım. Bella'nın boyu nedeniyle ilk ağacın aşağı kısımlarını süslemekle başlamalıydık ama Sarp bizim gibi dizlerinin üzerine çökmeyi reddediyordu sanırım. Çünkü birkaç süsü alarak üstten rastgele bir yerlere takmaya

başladı. Dizlerimin üzerinde ilerleyerek Bella'nın yanına vardığımda yılbaşı toplarından iki tane alıp, onun kulağının kıkırdak kısmına takarak sarkmasını sağladım.

Kıkırdarken başını iki yana salladı. "Ay Sidem, yılbaşı ağacı ben oldum şimdi."

"Gördüğüm en güzel ağaçsın." Burnunu işaret ve ortaparmağımın arasına sıkıştırıp yüzünü kendime doğru çektikten sonra yanağına sulu bir öpücük bıraktım. "En, en, en..."

"Bana haksızlık ediyorsun," diyerek araya girdi Sarp. "Bence ben de çok güzel bir ağaçtım."

"Boynuz kulağı geçermiş canım," dedim kinayeli bir tavırla. "Yenilgiyi kabullen ve çirkefleşme."

Sarp elindeki bastonu bana doğru salladı. "Aman hiçbir şeyi de unutma."

"Elindekine iyi bak. Yakında büyük bir versiyonunu kullanman gerekecek." Yaşlı mevzusuyla ona bulaşmak, bu hayatta en sevdiğim şey olabilirdi. "Hatta çok yakında demem daha doğru olabilir."

"O halimin bile sana yeteceğinden emin olabilirsin." Bana göz kırptığında dizlerimin üstüne çöktüğüm için bakışlarımı ondan kaçırdım ve ilk görebildiğim yer kasıkları oldu. Bu yüzden sözlerini yanlış anlayarak bacağına bir çimdik attım. Sarp anlamış gibi gür bir kahkaha atıp elindeki bastonu da gelişigüzel bir şekilde ağaca taktı.

Bella ikimizden daha çalışkan bir halde ağacı süslüyordu. Uyumlu yapmak için bir örüntü oluşturmuştu ama onun aksine biz kafamıza göre takılıyorduk. "Yılbaşını çok seviyorum Sidem, çok!"

"En çok neyini seviyorsun mesela?" diye sordum merakla. Cidden merak ediyordum onun nasıl kutladığını çünkü ben ailemle hiç kutlamazdım. Hatta o gece herkes erkenden uyurdu. Ben, ablam ve abim sadece gece yarısı saat on iki olunca havai fişekleri izlemek için terasa çıkardık. Soğuk diye de erkenden içeri girerdik. Babam o gece dışarı çıkmamıza da karşı gelirdi. Sevmezdi kutlamayı. Anca gündüz Kadıköy, İstiklal Caddesi gezintisi yapar sokaklardaki süslerle o ruhu hissedebilirdim.

"Yılbaşında annemin hep işi olduğu için ben, babam ve *nonnalarla* birlikte oluyorum," dedi heyecanla. "Alp amcam ve *nonno* bir oyun oynuyorlar... Tarla mıydı?"

Sarp araya girdi. "Tavla, *Stellina*."

"Heh tavla!" Ayıcıklardan birini takarken konuşmaya devam etti. "Onlar oynarken babam köşede Alp amcamı, ben ise *nonnoyu* destekliyorum.

Kazanan takım *nonnanın* yaptığı tatlının köşe kısmından yiyor. Bir de hindinin kanatlarını. *Nonno* hep kazanıyor ve babam, Alp amcamı tüm evde kovalıyor. İlayda halam ve *nonna* o gece bir sürü yemek yapıyorlar. *Nonna* hep güzel yemekler yapar ama o gece daha çok yapıyor. En sonunda ise herkes bana hediye almış oluyor. En güzel hediyeler hep benim oluyor!"

Kısacası onu mutlu eden, aile sıcaklığını hissetmekti. Beni mutsuz eden yokluğu, demek ki başka bir yerde varlığıyla küçük bir kızı mutlu etmişti. Ve bu hayat hep böyleydi. Bazı evlerde Sidemler o geceyi yastığına erkenden başına koyarak bitirirken, Bellalar aileleriyle geri sayarak göz göze yeni yıla girmeyi müjdelerdi. Sonunda eğer hayat yüzüne gülmeyi seçmişse Sidemlerin hayatına giren Sarplar, onları hayal kırıklığı içinde yastığa bırakılan gözyaşlarında boğulmaktan kurtarırlardı.

"Bu yıl onlarla kutlamayacak olmak seni üzmüyor mu o zaman?" diye sordum gözucuyla tepkilerini izlemeye çalışırken. "Bu yıl üçümüz olacağız ya..."

Bella başını iki yana sallarken, "Hayır Sidem, ben çok mutluyum," dedi. Sesi yine yüksek çıkmıştı. Sakin konuşmayı beceremiyordu. "Onlarla olmayı seviyorum ama kreşteki arkadaşlarımın hepsinin ailesi hep üç ya da dört kişi. Ben de öyle olmak istiyorum."

"Bence yılbaşında bir tatile çıkmalıyız." Bella ile aynı anda başımızı kaldırarak Sarp'a baktık. Bu tepkimiz karşısında istemsizce gülümsedi. "Bir kayak tatili yapalım diyorum. Üçümüz uzaklaşalım buralardan."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bella. "Üçümüz tatile mi çıkacağız babacığım?"

"Evet bebeğim," diyerek onayladı onu Sarp. "Sidem'e de uyarsa yılbaşından birkaç gün önce bir tatile çıkabiliriz. Hem gezmiş oluruz, farklılık olur. Hem de kayak yaparız. Kış tatili yapmayalı yıllar olmuştu zaten."

Bella bir hevesle bana doğru bakıp yalvaran bakışlarını üzerimde tuttu. En son ne zaman tatile çıktığımı ben de bilmiyordum. Ailecek zaten çıkmamıştık. En son ben lisedeyken abimle gitmiştik. Yazın köye gitmeyi de tatilden saymıyordum. "Olur," dedim bu yüzden. "Benim için çok güzel olur hatta."

"Bugün dünyanın en güzel günü!" diye bağırdı Bella. O an aklıma gelen şeyle ona doğru döndüm. Bugünü tam şu an daha güzel yapabilirdim onun için. Hatta daha güzel bir an olamazdı. Bir avucumu yere bastırarak ayağa kalkmak için destek aldığım sırada, ikisinin de meraklı bakışları üzerimdeydi. Onlara aldırış etmeden koşar adımlarla yukarı çıktığımda Sarp

adımı seslense de dönmedim. Dakikalar içinde yatak odasına bıraktığım tozpembe hediye kutusunu alıp aşağıya indim.

Meraklı bakışları beni bulurken Sarp'ın hediye kutusuyla kaşları çatıldı. "Bugünü senin için daha güzel yapacak bir sürprizim var aslında."

"Benim için mi o?" diye sordu Bella elimdeki kutuyu görünce. Hızla yanına gidip tekrar dizlerimin üstüne çöktüğümde kutuyu ona doğru uzattım fakat almadı. "Ama benim doğum günüm değil ki. Hem yılbaşı hediyeleşmesi için de çok zaman var, Sidem."

"Biliyorum ama içimden geldi bu benim." Kutuyu tutmaktan kolum uyuşmaya başlıyordu fakat Bella çekingen bir tavırla bakmaya devam ediyordu. Eğer biraz daha almazsa heyecandan da sol kolum uyuşabilirdi çünkü kalbim gerginlikle hızlı hızlı atıyordu. "Yılbaşı için de hediye aldım ama bunu şimdi açmanı istiyorum."

Kutuyu yere bıraktığımda Sarp'ın arkamdaki koltuğun köşesine oturduğunu gördüm. Bella da ayakta olmak yerine benim karşıma çökmüş ve kutuyu tam ortamıza almıştı. Ben biraz geri çekilip merakla onun kutuyu açmasını bekliyordum. Biraz gergindim de aslında çünkü yanlış anlamasından ya da başkasından beklediği bir şey olmasından korkuyordum. Aslında küçüktü o, yanlış düşünmezdi ama gergindim işte. Büyükler çok kurardı kafalarında küçüklere göre.

Bella'nın küçük elleri tozpembe kutunun kendisiyle aynı renkte olan özenle bağlanmış kurdelesine doğru gitti. Fiyongun alttaki kuyruklarından birini çekiştirerek çözülmesini sağladığında, saten kumaş tende kaydığı gibi kutunun üzerinden kayarak etrafa dağıldı. Bana baktığında gözlerimi kapatıp açarak ona gülümsedim ve devam etmesi için işaret vermiş oldum. Bella sanki filmlerdeki ağır efekt uygulanmış gibi yavaşça kapağı açtığında ucundan gördüğü şeyle hareketlerini hızlandırıp tamamen göreceği bir hale getirdi.

"Sidem," dedi e harfini uzatarak. Kapağı fırlatır gibi köşeye attıktan sonra kutudan hediyesini kaldırıp babasına gösterdi. O boncuk gibi iri gözleri ışıl ışıl olurken yüzündeki heyecan tüm ömrümü feda edebileceğim kadar güzeldi. Bir çocuğun saf mutluluğu vardı yüzünde. "Sidem, sen beni..."

"Evet bebeğim," dedim ben de dolan gözlerimle. "Seni baleye yazdırdım."

Dün Lerzan Hanım'la konuştuktan sonra aklımdan çıkmamıştı bu durum. Market için çıktığımda sitedeki birkaç küçük kızın tüllü bale etekleriyle aynı yöne doğru gittiğini görünce onları takip etmiş ve kursun yerini bulmuştum. Hiç düşünmeden içeri girdiğimde hocaların İngilizce

konuşmasıyla rahatlayıp onu baleye yazdırmıştım. Kıyafetlerin kursta satılıyor olmasıyla ona böyle bir sürpriz hazırlamıştım ve aldığım karşılıkla iyi ki yapmışım diyebiliyordum.

Bella elindeki tüllü tozpembe eteği kaldırıp altına doğru tuttu ve etrafında döndü. Bale ayakkabısı da kutusunda duruyordu. "Ben baleye gideceğim!" diye bağırdı coşkuyla fakat sesi biraz titremişti. Endişeyle Sarp'a doğru döndüğümde düşünceli ama bir yandan da sanki hüzünlü gibi bir bakışla kızına bakıyordu. Göz göze geldiğimizde gülümsemeye zorladı kendisini. "Sidem çok teşekkür ederim."

Bella'nın sesiyle ona doğru döndüğümde afallamamı sağlayacak bir şekilde boynuma doğru atıldı. Sımsıkı sararken titreyen bedeninden ağladığını anlamamla kalbimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Dudaklarım büküldü, birazdan ona eşlik edebilirdim. "Bella," dedim endişeyle bir elimi sırtıma götürürken. "Bebeğim... bir şey mi oldu? Beğenmedin mi?"

"Hayır çok beğendim." Burnunu çekti. "Çok mutluyum, Sidem. Mutlu olduğum için ağlıyorum."

"Ama ben gül diye yapmıştım bunu," diyerek sızlandım. "Üzüldüm şimdi."

Hızla geri çekilip küçük ellerini yanaklarıma koydu. "Hayır lütfen üzülme, Sidem." Başını iki yana salladı. "Ben çok mutlu oldum, çok! Sadece annemden istediğimde yaşımın küçük olduğunu söylemişti. Yaşım yettiği için çok mutlu oldum."

Dün o kadının saçını başını yolmadığım için bana da yazıklar olsundu gerçekten. Bilseydim medeni olacağıma iki tane yapıştırır, bu kızı üzmek ne demek gösterirdim. Sinirimi bir kenara bırakarak elindeki eteği aldım. "Ama artık yaşın yetiyor ve her hafta sonu baleye gideceksin. Bakalım eteğin sana oluyor mu?" Eteğin bel kısmından tutarak bollaştırıp giymesi için yardım ettim. Bir elini omzuma koyup düşmemek için destek alırken bacaklarını eteğin içine doğru geçirdi. Tamamen yukarı çekip giydirdiğimde bir elinden tutarak etrafında dönmesini sağladım.

"Yakıştı mı baba?" diye sordu hevesle.

"Çok yakıştı, *Stellina*." Sarp'ın titreyen sesiyle endişeyle ona doğru döndüm. Tebessümle bizi izliyordu. Kızının mutluluğu onu derinden etkilemişti. Sarsılmaz, yıkılmaz dediğim adam, kızının tek gözyaşıyla erimişti sanki. Sesi cansız, bakışları ruhsuz gibiydi. "Dünyanın en güzel balerini olacaksın."

"Bir şey diyeceğim." Ortamı dağıtabilmek adına ayağa kalktım. "Siz böyle duygusallık niyetine benim dilek hakkımı çalıyor olabilir misiniz?"

Bella şu an kombiniyle öyle komik duruyordu ki utanmadan bir de benim çemkirmeme gülmüştü. Sarp da üzerindeki kasveti atmak ister gibi ayağa kalkıp karşımda durdu. "Benim dilek hakkım bile yok!"

"Dünyanın en iyi arkadaşı olsaydın senin de dilek hakkın olurdu canım." Dudaklarımı büküp ona nispet yapar gibi bir elim belimde omuz silktim. "Ben dileyeceğim dilek. Uzaklaş."

"Keşke dilek hakkımı sana vermeden önce biraz düşünseydim, Sidem," dedi Bella küskünce. "Benim dileklerim varmış. Yeni aklıma geldi."

"Senin daha ne dileğin var kız cimcime?"

Başını iki yana salladı. "Sorma, Sidem. Sorma." Ardından poşetlerin içinden melek figürünü bulup bana doğru uzattı. "Sorma ve dileğini dile."

"Ama şimdi böyle dersen," dedim. "Aklım kalır."

"Benim aklımın kalacağı bir durum bile yok," diyerek homurdandı Sarp. "Dilek hakkım yok!"

Çıkışmadan duramadım. "Ya sen daha ne dileyeceksin?"

Sarp sırıtırken, "Haklısın," diye mırıldandı muziplikle. "Dünyalar güzeli karımla, dünyalar tatlısı bir kızım var. Fazlası açgözlülük olurdu, değil mi?"

"Evet öyle olurdu." Sarp önümde eğildiğinde omzuna çıkmam gerektiğini anladım. Aslında boyum yetmiyor değildi. Parmaklarımın üzerinde dursam çok rahat takardım fakat bu işin usulü bu olduğu için diretmeden omuzlarına çıktım. "En azından ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sarp ayağa kalktığında uçakta kalkış yapıyormuşum gibi yükseldim. Sarp her şeyi böyle yüksekten mi görüyordu yani? Yukarısı biraz da esiyordu sanki. Uzun olmak benlik değildi. "Ne dileyeceksin, Sidem?" Başımı aşağı doğru indirip Bella'ya baktığımda daha da küçük duruyordu. Sanki normalde küçük değilmiş gibi... Bana bakmaktan boynu tutulacaktı ama ona rağmen bir saniye bile bakmaktan geri durmuyordu.

"Söylemem," dedim katı bir sesle. "Dilekler söylenmez. Siz dilemeyeeksiniz. Siz söyleyin bu yüzden."

"Ben de söylemem," dedi Sarp. Bacaklarımdan tutan eli yavaşça oralarda gezintiye çıkmıştı. "Kafamı kırarsın çünkü."

"İstediğin gibi uyuyacağım zaten, daha ne olabilir ki?" diye sordum burun kıvırırken. "Senin isteklerin de asla bitmiyor."

"Hayatıma bu kadar geç girip isteklerimin hemen bitmesini beklemen saçmalık." Homurdanmasına karşılık göz devirdim sadece.

"Ee, sen de beni arasaydın o zaman."

"Aramadığımı nereden biliyorsun?" diyerek karşılık verdi hiç utanmadan.

"Bella olduğuna şükret şu an," dedi bir sinirle. "Yoksa ben sana çok güzel söylerdim nereden anladığımı."

"Bence Bella dileğini söylesin." Konuyu değiştirme çabasını hemen anladım. "Söyle kızım."

Bella, babasının niyetini anlamadan masum bir sesle, "Ben kardeş dileyecektim," dediğinde elimdeki melek figürünü bir an düşüreceğim ve şansımı, bahtımı yitireceğim sandım. Öyle beklemiyordum ki tükürüğümde boğulur gibi öksürmeye başladım. Bella sanki yanlış bir şey yapmış gibi ellerini arkasında birleştirirken, bir ayağını diğerinin arkasına atarak önümüzde iyice küçüldü. "Yanlış bir şey mi dedim?"

"Sayılır, *Stellina*," dedi Sarp düz bir sesle. Onun da elleri bacağımın üstünde öylece kalmıştı boşluğa düşmüş gibi. "Benim dileğimi çalmış olman yanlış."

Sarp'ın sözleri sanki boğaza takılan lokmayı ittirmek ister gibi sırtıma indi. Gözlerim sonuna kadar açılırken nevrim dönmüş gibi sarsılmıştım adeta. Onun bu konuda düşüncelerini biliyordum fakat bu kadar açık bir dille kızının yanında dile getireceğini düşünmemiştim. Hatta kızının da bunu istediği aklımın ucundan bile geçmezdi. Bella, babasının yeni eşinden bir kardeş istiyordu ve ona kardeşim diyebiliyordu. Benden ve Sarp'tan bir parça. Bu evde. Yok artık daha nelerdi.

Bakışlarım etrafta gezindi. Birkaç saniye istemsizce gözümde canlandı bu evde gezen paytak adımlar, peşinde koşan bir Bella ya da babalığın her evresini bu sefer hiç acı çekmeden yaşayan Sarp. Buraya kadar her şey güzeldi ama ben... ben bu tabloda neden kendimi bulamıyordum? Neredeydim ben, neden görünürde durmuyordum? Yok muydum hiç? Olmayacak mıydım? O kadar mı geçmiştim bu düşünceden?

"Bunun bana bir komplo olduğunu düşünüyorum," dedim titreyen sesimle. "Nereden çıktı bu şimdi?"

"Sidem, Nico'nun annesi ve babası biz burada yokken ona kardeş getirmişler," dedi Bella huysuzca. "Bana sürekli kardeşini anlatıyor o. Çok mutluymuş kardeşiyle, küçücükmüş bebek gibi. Geceleri ağlıyormuş ama yine de gündüzleri onu kucağına almak en sevdiği oyun olmuş. Ben de istiyorum!"

Şansımı denemek ister gibi konuştum. "Oyuncak bebeklerin var, *Stellina*."

"Sidem, ben sadece dört yaşındayım aptal değilim," diye çıkıştı kaşlarını çatarken. Bu yaştaki birine kaş çatmak yasaklanmalıydı. "Gerçek ve oyuncağı ayırt edebilirim."

"Bir şey söylemeyecek misin, Sarp?"

"Az önce söylediğimin arkasındayım," dedi sadece.

"Sidem, ben ve babam istiyoruz." Bella dik başlılıkla baktı bize. "*Nonna* her zaman çok olan kazanır diyor. O zaman biz kazandık."

"İyi, baban taşısın o zaman." Sarp bir bacağımı çimdiklediğinde sinirle saçını çekiştirdim ben de. Söylemesi ne kadar kolaydı, yiyorsa o yükün altına bir de kendi girseydi beyefendi.

Bella'nın bakışları babasına doğru gitti. "Babacığım taşır mısın?"

"Bebeğim mümkün olsa seve seve taşırdım."

Bella kollarını göğsünde birleştirip dudaklarını büzerek başını yana doğru çevirmiş ve bize trip atmaya çalışmıştı. "Nico'nun anne ve babası yapmış ama!"

"Yazık yavrum dört yaşında en iyi baba olmadığını öğrendi," diyerek takıldım Sarp'a. "Yazık, çok yazık."

"Sidem." İsmim dudaklarından uyarır tonda çıkmıştı. "Yavrum bu konuda benimle inatlaşma istersen."

"Nedenmiş?"

"Zaten içim gidiyor."

"Ee yani?"

"İçimin gittiği şeyler konusunda oldukça hırslıyımdır." Bu cümleyi öyle bir imalı tonda kurmuştu ki istemsizce sorguladım. "Ve bilirsin ki..."

Cümlenin devamının onun çoktan baba oluşuyla ilgili bir ima taşıdığını düşünerek, "Yaklaş ağaca, yaklaş," dedim hırsla. "Dileğimi dileyeceğim. Özellikle dileyeceğim hem de."

Heyecanla bana döndü, Bella. Küstüğünü unutmuş gibiydi. "Ne dileyeceksin, Sidem?"

"Sizin dileklerinizin gerçekleşmemesini dileyeceğim," dediğim an Sarp yere doğru eğilerek ağacın tepesinden uzaklaşmama neden oldu. Böyle bir hareket beklemediğim için bir elimi endişeyle onun yüzüne götürürken şiddetini ayarlayamamış ve alnının ortasına Osmanlı tokadını geçirmiştim.

"Sarp!" Endişeyle cırladım adeta. "Ne yapıyorsun?"

"Tekrar baba olacağım diye kör oluyordum," diye yakınırken geriye doğru giderek beni omzundan koltuğa doğru attı. "Kızım senin elin bildiğin kürek. Tahtadan yapılmış bir kürek."

"O kadar da değildir ya."

"Gözümü tokatladın, Sidem." Sızlanırken yavaşça bana doğru döndü. Cidden sağ gözü kıpkırmızı olmuştu. "Bu saatten sonra çocuğum olsa bile tek gözümle görmem imkânsız."

Ben koltuğa bir çuval gibi bırakıldığım için uzanmışken o önümde bana sırtı dönük bir halde oturmuş gözünü tutuyordu. Omzunu ayağımla hafifçe ittirdim. "Abartma be!" diye bağırdım. "Olmazsın kör falan. Olma yani."

"Neden, kör olsam beni boşar mısın?"

"Yaşlıyken aldım seni ben hayatım. Kör olsan da alırdım herhalde," dedim alaycı bir sesle. "Şu yüzüne, boyuna posuna zarar gelmediği sürece benimsin."

"Hayatım mı?" Tek gözünü tutuyor olması hâlâ çok komik geliyordu. Sanırsın savaş gazisiydi. "Hayatın mıyım ben senin?"

"Sana hayatım dememeliyim aslında çünkü senin gibi güzel bir hayatım olmadı." Yattığım yerden dik bir konuma geldikten sonra çenesini kavrayarak yüzünü kendime doğru yaklaştırıp yanağına bir öpücük bıraktım. "Ama ol bakalım hayatım."

"Oldum, değil mi?" Masum masum baktı yüzüme. "Hayatın."

"Ben de Rapunzel olabilir miyim?" diyerek araya girdi Bella. "Hayatın kim bilmiyorum ama babam o olacakmış, ben de Rapunzel olmak istiyorum."

Bella'nın bu dediğine bir kahkaha atarken, "Tamam sen de Rapunzel ol, ben de hemşire olayım ama babana buz getirmem lazım." Oturduğum yerden ayağa kalkıp buz almak için mutfağa doğru ilerledim. Arkama dönüp baktığımda Bella'nın Sarp'ın gözüne baktığını gördüm. Hızlı adımlarla mutfağa ilerledikten sonra buz almadan önce ocaktaki çorbanın altını kısık bir şekilde açmak geldi aklıma. Bayağı olmuştu çünkü eminim soğumuştu. Ağacın süsleri de az kalmıştı zaten. Birazdan yiyebilirdik.

Buzdolabını açtığımda alt haznesinde buz olmadığını gördüm. Bir de en köşede küçük bir derindondurucu vardı. Orada vardır ihtimaliyle onu da karıştırdığımda arkaya sıkışan jel buz gördüm. Onu almakla uğraştığım sırada mutfağın halı olmayan zemininde çıplak ayak sesleri duydum. Dondurucudan kafamı çıkarıp gelen kişiye baktığımda elinde telefonumu tutan Sarp'ı görmemle kaşlarım çatıldı.

"Sarp," dedim endişeyle. "Geliyordum ben. Bir şey mi oldu?"

"Madame Emily'den bir mesaj geldi," dedi kinayeli bir sesle. "Mektubun gizemli bir kişi tarafından kaçırılmış."

Kalbim hızla atmaya başladı. Adı dudaklarımdan dökülürken içimde beni alaşağı eden duygular başkaldırmıştı. "Sarp..."

Sağ elinde olan telefonumu havaya doğru kaldırdı. Kilit ekranı hâlâ açıktı. Telefonuma şifre koyan biri değildim. Çabuk unuturdum çünkü ama böyle bir dikkatsizlik yapacağımı da düşünmemiştim.

"Bana açıklamak istediğin bir şey var mı, Sidem?"

Üzerime çöken sıkıntı Sarp'ın öğrenmesinden değildi. Sır olmaktan çıkan mektup hiç değildi. Tam şu an üzerime çöken hisler mektubun gizemli biri tarafından kaçırılmış olmasıydı.

Mektubumu kim kaçırmıştı?

BÖLÜM 13

Bir Düzenin Delişi

Bazı sırların ifşa olması, bazen küçük bir çocuğun gizlice şeker yerken annesine yakalanması gibi hissettiriyordu. Her çocuk aslında her suçunda bir yerlerde aklından sadece annesinin onu sevmeyeceği ihtimalini geçiriyor ve bu ihtimal yüzünden korkuyla afallayarak geri çekiliyordu. Eğer çocuğun korkusu annesinden azar ya da dayak yemek olsaydı zaten annesinden aldığı darbeye rağmen onu sevmeye devam etmezdi.

Ve şimdi Sarp'ın karşısında ifşa oluşum; beni onun tepkisinden değil, onun benden soğuma ihtimalinden dolayı korkutuyordu.

Abimden sonra ilk kez birinin benden soğuyacağı ya da uzaklaşacağı düşüncesi bu kadar kalbimi yakıyordu aslında. Hiçbir zaman kimsenin benden gidişine üzülmemiştim. Belki içerlemiştim ama bu sadece beş dakika sürerdi. O beş dakikanın sonunda ben yine her şeyi unutur önüme bakardım. Bilirdim çünkü babamı memnun edememiştim ben, başkalarını nasıl edecektim? Gidene yollar açıktı. Cehennemin dibine kadar yolu vardı fakat bu hayatta sadece iki kişi, o cehennemin dibine peşlerinden giderim de yanarım gibi hissettiriyordu.

Çünkü kimse bana Sarp gibi bakmıyordu. Bakıyorlarsa bile görmüyorlardı. O görüyor, duyuyor ve anlıyordu. Çoğu zaman bana beni öğretiyordu hatta. Sarp'tan sonra daha çok anlamıştım ne istediğimi, neler yapabileceğimi ve hak ettiklerimi... Sarp, benim hayatımda bir devrimdi. Şimdi onu da kaybedersem sanki her şeyi boş verecek ve bu hayatı sadece ölmek için yaşayacakmışım gibi geliyordu. Çok kaçıkça değil miydi bu? Bir insana bu kadar bağlanmak, bu kadar bel bağlamak aptallıktı belki ama düşmüştüm bir kere o kuyuya. Kimseden yardım da istememiştim. Elimi sadece ona uzatmıştım bir de sanki beni daha çok dibe çekmesini istemiştim beraberinde.

"Sarp," dedim endişeyle ayaklanırken. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki. Kalp normalde elli ve yetmiş atıyorsa benimki yüz yetmişe çıkmış bile olabilirdi. Sarp telefonumu tezgâha doğru bırakırken yan durarak kalçasının bir yanını yaslayıp, kısık gözlerle bana bakmaya devam etti.

"Başın mı belada?" diye sordu sakin bir tavırla. Böyle bir soru beklemediğim için kaşlarım çatıldı. "Bir sorun mu var, Sidem?"

Zorlukla yutkunmaya çalışırken boğazımda keskin bir ağrı hissediyordum. Fazlasıyla stres yapmıştım. "Pek sayılmaz."

"Kayıp bir mektup var ortada, yanlış mıyım?" Sakin tavrı, sinirli tavrından daha korkutucu hissettiriyordu bana. Keşke benimle karşılıklı kavga etseydi diye geçiriyordum içimden. "Yanlış anlaşılmasın, telefonunu asla karıştırmam. Salondaki tek telefon senindi ve Bella parmak üzerinde durmuşken onu çekmemi istemişti. Ekrana düşen mesaja gözüm kaydı. Bu beni adi yapıyorsa kabul ama bence gözüm ekrana kaymalıymış da. Karımı geren bir durum var ve bunu tek başına yaşıyor. Ne kadar doğru?"

Bir elim alnıma gidip stresle orada bir noktayı kaşırken, başımı omzuma doğru yatırdım. Sarp'ın düşünceli tavrına karşılık benim günlerce saklamış olmamın vicdan azabı yavaşça üstüme çökmeye başlamıştı. Kafamın içinde onu maganda belleyip sorun çıkartır diyerek saklamıştım oysaki. "Sana anlatmak için uygun zamanı bekliyordum."

"Uygun zamandan kastın nedir peki?" Bir adımla ona doğru yaklaştım fakat yine de aramızda bir mesafe kalmıştı. Elimdeki buzu ona doğru uzatırken altdudağımı sarkıtıp suçlulukla baktım. Sarp bana sahte bir kızgınlıkla bakıyordu, elimden buzu aldı ama gözüne koymadı. Tezgâha bıraktı. "Seni dinliyorum *cara mia*."

"O gece Madame Emily bana mesaj attı..."

Sözlerimi bölerek, "Şaşırmadım," dedi. "Belliydi zaten canını sıkan bir şeylerin olduğu. Ne sikime saklamaya çalışıyordun ki?"

"Küfretme, Sarp." Sinirle çıkıştım sanki çok gerekliymiş gibi. "İlk zamanlar ağzın hiç bu kadar bozuk değildi."

"Sen de ilk zamanlar arkadan iş çeviren biri değildin Sidem ama şimdi bir şeyler saklıyorsun."

"Sanki sen hiç saklamıyorsun," diyerek savundum kendimi. Bel altı vurmak oluyordu bu biraz ama yapacak bir şey yoktu. "Bir kere de ben saklayayım."

"Bebeğim sakla." Sesi beklediğimden yüksek çıktı. O da bunun farkında olacak ki gözlerini yumup birkaç saniye sakinleşmeyi bekledi. Ardından derin bir nefes alıp tekrar gözlerime baktı. "Eğer senin için sıkıntılı değilse sakla ama bir sorun varsa saklama. Belli ki bir sorun var, Sidem."

"Sorun yok, sadece bana bir mektup gelmişti. Posta dedi ama yine de mektup mu, posta mı bilmiyorum. Sadece baş harfleri yazıyor falan dedi. Sonra Cüneyt'in bana hep diğer adının ve soyadının baş harfleri ile çiçek

gönderdiğini anımsadım. O göndermiştir diye de sana söylemek istemedim."

"Cüneyt mi?" Kaşları öyle bir çatıldı ki burnuna değecekti sanki. "O puşt ne gönderebilir ki sana?" dediğinde sıkıntıyla ofladım. Sarp devamını çözmüş gibi konuşmaya devam etti. "Sakın göz devirme! Ben bu konuda yeterince medeni davrandığımı düşünüyorum ama itin kuyruğu medeniyetten anlamıyorsa onun gibi de halledebilirim bir şeyleri."

"O olduğundan emin bile değilim ki!" Gergin bir tavırla yükselmekten geri duramadım. "Sadece bana ne zaman çiçek yollasa diğer adını kullanıyordu. O ismini sevmediğim için inadıma yapıyordu yani. Odur diye düşündüm bu yüzden."

Sarp sanki midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturup, "Ne gönderecek ki sana mesela?" diye sordu. "Öyle olsa bile... ne gönderebilir?"

Omuz silktim istemsizce. "Biz ayrılınca fotoğraflarımız falan tamamen onda kaldı. Bir de birkaç sergi bileti falan. Yani vardır bir şeyler. Malum beni kazanmak istiyormuş ya. Belki kışkırtmak için göndermiştir diye düşündüm ama ortada yok, bulamıyorum."

Sarp sözlerimden sonra bir elini tezgâhın köşesine atıp elinden kollarına doğru uzanan damarları kabartacak kadar sert bir şekilde sıktı. Başını birkaç kez salladığı sırada dilini üst dişlerinde gezdiriyordu. "Doğru," diye mırıldandı. Sinirinin bana değil, kendisine olduğu belliydi. Cüneyt ve ben konusunda daha sakin, ılımlı olmaya çalışıyordu ama kıskançlığı bu durumu zorlaştırıyordu. Kendisinin durumu ortada olduğu için belki de kıskançlığını bastırıyordu çünkü eski karısıyla, kızının annesiyle beni birçok kez karşı karşıya getirmişti. Boşta kalan eliyle burun kemerini sıktı. "Devam et."

"Devamı yok," diyebildim kısık bir sesle. "Madame Emily kayıtlara bakacağını söylemişti."

"Bakmış. Bir video göndermiş ama henüz ben de bakmadım." Şaşkınlıkla telefonuma baktığım sırada, Sarp arkasına doğru dönerek salona doğru seslendi. "*Stellina*, sana öğrettiğim gibi filmi açar mısın? Biz yemekleri ısıtıp geleceğiz."

"Direkt filmi aç bebeğim," diye seslendim ben de. Bu sırada telefonuma yönelmiştim çünkü içimde inanılmaz bir merak vardı. "Sakın başka bir içeriğe girme."

"Çocuk kilidi var uygulamada," dedi Sarp bana doğru. "Bella zaten yapmaması gerekenler konusunda bilinçli. Aklın kalmasın."

Telefonumun ekranını açıp sohbete girerken homurdandım. "Çocuk sonuçta belli olmaz."

Sarp yüzüme yansıyan ekran ışığıyla videoyu açmaya çalıştığımı anlamış olacak ki bana doğru gelip yan durdu. Yine kolum onun göğsüne değiyordu. Sıcak nefesini saçlarımda hissedebileceğim kadar yakınımda beklentiyle dururken, onu daha fazla bekletmemek için videoyu açtım titreyen ellerime rağmen. Önüme ilk düşen boş ve tanıdık bir koridordu, burayı biliyordum. Madame Emily odasında kamera istemiyordu ama koridorda vardı, bu yüzden ancak buradan geçenle anlayabilirdik. Boş koridorda saatler gibi hissettiren saniyelerden sonra bir hareketlilik oldu.

Odadan biri çıktı fakat tanıyabileceğim kadar belirgin bir özelliği görünmüyordu. İriyarı, hem maske hem de şapka takmış biriydi. Ellerim daha hızlı titremeye başlarken içime bir sıkıntı düştü. Kim, neden benim postama göz koyardı ki? O kişi koridora çıkar çıkmaz önce etrafı kolaçan etti. Sanki ellerinden tanıyacakmışız gibi siyah eldiven taktığı sağ elinde bir zarf belirdi. Bu sefer kafamda bile kuramıyordum, o denli bir saçmalığın içindeydim. Sarp ekranı durdurdu. Videoyu yakınlaştırmaya çalıştığını görünce tek kaşım havada ona doğru döndüm.

"Adamın yeleği," dedi anlamış gibi. "Bir kargo şirketine ait."

"Ee yani?" Şu an öyle gerilmiştim ki beynim durmuştu adeta. Ben kolay kolay kendimi kaosun içinde bulan biri değildim aslında. Küçükken bile biri bana ters bir şey dese gücüm yetse bile kalbim hızla atar, korkudan ziyade bir gerginlik etrafımı sarardı. Hayatımın mahvolacağını düşünürdüm hemen. "Bundan ne çıkarmalıyız?"

Sarp'ın soğukkanlı oluşu beni hiçbir zaman üşütmemişti çünkü o, beni kendinden bile koruyan biriydi ama ilk kez bu halleri karşısında üşüdüğümü hissediyordum. "Bir şey çıkaramayız fakat en azından kargo şirketini arayıp o saatlerde giden kuryenin kim olduğunu sorabilirim," dedi. "Diğer yandan hastaneyi arayıp Cüneyt'i sorarım. Zaten sponsorluk durumumuz vardı bahane olur. İtalya'ya gelip alabilme ihtimalini de gözden çıkarırız."

"Sen neden bu kadar rahatsın?" diye sordum istemsizce. Benim kalbim stresten duracak gibiyken onun bu kadar mantıklı ve soğukkanlı olması garip geliyordu. "Yoksa bu işin altından da sen mi çıkacaksın, Sarp?"

Bıkkınlıkla göz devirdi. "Bana olan güvenin gözlerimi yaşartsa Sidem ama hayır benimle hiçbir alakası yok, sadece büyütmeye değer görmüyorum." Dudaklarında çarpık bir sırıtma meydana gelince devamını kısık gözlerle bir elim belimde bekledim. "Sonuçta senin tipin olan serseriler için kıymetlerini bilmedikleri kadınları kaybetmek, oyuncağını kaybettiğinde

mızmızlanan bir çocuğun hissettikleriyle aynı olduğundan elbette sike sürülmeyecek aklıyla bir şeyler denemiştir. Hiç sorun değil."

"Lafını da soktun bakıyorum," diye homurdandım dudaklarımı memnuniyetsizlikle bükerken. Ben günlerdir boşa mı kendimi yiyip bitirmiş, bir mektup uğruna evliliğim uçurum kenarında triplerine girerek uyku uyuyamamıştım yani? Uyumuştum da çok uyumamıştım sadece ama yine de bu mektup konusunda fazlasıyla diken üstünde olduğum doğruydu. Telefonumu bıraktıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirip ona baktım. "Cüneyt'in kaşı çizik değildi."

"Sikmişim Cüneyt'i," diyerek yükseldi aniden. "Konumuz o lavuğun kaşının çizikliği mi?"

Şaşkınlıkla geriye doğru çekildim. "Ben o demedim ki sen oraya getirdin lafı."

"Ben kaşı çizik demedim, Sidem," dedi bastırarak. "Serseri dedim sadece."

"Serserilerin kaşı çizik olur." Savunmaya çalıştım kendimi ama Sarp'ın gözlerinden çıkan sinir pek hayra alamet değildi. "Yani konu neden bu oldu şimdi?"

"Çünkü sen, Cüneyt denen iti anlatmaya başladın."

"Anlatmadım, Sarp!" İtiraz etmek beni kurtarırdı belki. "O serseri değil demek istedim."

"Sana serseri olup olmadığını sor-" Bir elimi çenesine atarak kavradım ve kendime doğru çekip dudaklarımızı birleştirdim. O şaşkınlıktan karşılık veremezken ben sert bir tavırla bastırıp geri çekilmiştim bile. Sarp ne olduğunu anlamadığını belli eden bakışlarla bana bakıyordu. Ağzını açacak gibi olunca tekrar çenesinden kavramayı hedefledim fakat beni durdurdu. "Tamam, bu yeterli oldu."

"Ay iyi bari," dedim omuzlarımı düşürürken. Sözde onun aklını almak için öpmüştüm ama giden benim aklım olmuştu. Yanaklarımdan beynime doğru bir ateş yükseldi aniden. Bir kez daha dudaklarını hissedecek olsaydım kesinlikle içinde olduğumuz durumu unutup kendimden geçebilirdim.

"İyi alıştın," diye söylendi aksi bir sesle. "Biliyorsun sana dayanamadığımı kullanıyorsun bu durumu bir güzel."

"Bir sen mağdur değilsin bu durumda." Şu an sadece bakmak bile ona karşı bir patlama yaşamama sebep olacak gibi hissettiriyordu. Onun için hissettiğim arzu içimde her gün daha fazla kendisini belli ediyordu ve bu duruma alışmak çok zordu. "Ay neyse. Hallettiysek bunu yemek yiyelim artık."

"Şimdilik hallettik ama ben o şerefsiz olduğundan emin olduğum an İstanbul'a uçacağım." Sarp'tan kaçmak için fırındaki köftelerin olduğu tava camı çıkardım. Ardından direkt bitişiğinde olan çekmecelerin birinden de kırmızı bir örtü aldım. Orta sehpanın üstünün kirlenmesini kesinlikle istemiyordum. Tabakların izi kolay kolay geçmiyordu çünkü. "Duydun mu beni?"

"*Si amore mio,*" dedim rahat bir tavırla. Borcamı ve örtüyü ona vermek için döndüğümde ada tezgâha kalçasını yaslamış, huysuz bakışlarını takınmış bir halde kollarını göğsünde birleştirdiğini gördüm. İki adımla tam önüne gittim ve dudağının köşesine dudaklarımı bastırdıktan sonra elimdekini alması için uzattım, geri çevirmedi. "Hatta gitmişken balayı da yaparız. Nasıl fikir?"

Sarp elindekiler düşmesin diye kucaklarken gözlerini kısarak bana bakıyordu. Sanki baktığı kişi her zamanki kadın değilmiş gibi bir yabancılık vardı gözlerinde. "Taktik mi bu?"

"Anlamadım?" Onun olduğu yerde kaldığından emindim fakat ben çorba kâseleri için üstteki mutfak dolaplarından birinin kapağını açtım. Bir elimle tezgâhtan destek alarak parmak uçlarımda yükselmeye çalıştığım sırada, çok geçmeden arkamda Sarp'ın sert gövdesinin baskısını hissettim. İyice bana yaklaştığında bedeni ve tezgâh arasında sıkışmıştım.

"Bu uysal hallerini diyorum," diye fısıldadı kulağıma. Sesi sanki içimi gıdıklıyormuş gibi irkilirken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. Kasıklarını kalçama doğru bastırdığında derin bir nefes aldım fakat vermeyi unuttum. Sıcak nefesi kulaklarımı gıdıklıyor, bedeni ise beni alaşağı ediyordu. "Gece hesaplaştığımızda da görmek istediğimi söylemek isterim."

"Ne alaka?" dedim cılız bir sesle. Kendime sövmek istedim aniden bu kadar kapıldığımı belli ettiğim için. "Ne uysallığı, taktiği ve hesaplaşması? Ne münasebet?"

Sarp hiç duruşunu bozmadan sadece tek eliyle üç kâseyi de alıp tezgâha bıraktı. "Ben de onu diyorum işte. Bir münasebetimiz olsun artık."

"Yok mu zaten?" diye sordum anlamazlıktan gelerek. "Evliyiz biz."

"Aynen." Dudağını kulağıma sürttüğünde istemsizce başımı omzuma doğru yatırdım. Bu hareketimle boynum boşta kalınca dudaklarının hedefi orası oldu. Az önce sanki biri bana ait bir şeyi çalmamış, belirsizliğin verdiği gerginlik her yanımda kol gezmemiş gibi ona bu kadar kapılıyor olmam tuhaftı. "Evliyiz biz. Evli insanların münasebetleri de evli olur."

"Ne yani?" Diğer elimi de tezgâhın köşesine götürüp sımsıkı tutundum. Sanki bir yerden destek almasam öylece yere düşecektim. "Meyve soyup bıçakla ağzına vermemi mi istiyorsun?"

"Meyveyi değil de başka bir şeyi soyup ağzıma-" Sözlerini bölen karın boşluğuna geçirdiğim dirseğim oldu. Sarp acıyla inleyerek geri çekildiğinde bir hiddetle ona doğru dönüp bu sefer omzuna bir çimdik attım. Az önce kendimden geçecek kadar arzu seline kapılmışken tek sözüyle utancımdan tüm kanım yanaklarıma çekilmiş ve sinirle andan çıkmıştım.

"Sarp!" Öyle yanıyordu ki yanaklarım dokunsa kül olur giderdi. "Yani bunlar konuşulacak konular mı burada?" Endişeyle gözlerimin odağı kapıya doğru gitti. "Bir de Bella gelse aniden..."

Sarp bir eliyle vurduğum yeri ovalarken geriye doğru çekildi. "Mutlu olurdu bence dileği gerçek olacağı için."

"Kimyaya olan ilginden biyolojiyi unuttun sanırım, Sarp." Gözlerimi kısarak ona meydan okuyan bakışlarımı doğrulttum. "O dediğinin ihtimali sıfır. İddiayı kazansan da sıfır. Sıfır oğlu sıfır."

"Oğlumuz mu olacak yani?" diye sordu alakasız bir şekilde. Tamamen beni sinir etmek için uğraşıyordu şu an. "Olur, bana uyar o da. Zaten bir kızım var."

"Sen sıfır mısın, Sarp?" Sinirle soludum.

"Evet, sana çarptım ve sen de sıfır oldun. Artık ikimiz de kocaman bir sıfırız. Üreyerek çoğalacağız müsaade edersen."

"En azından matematiğin iyi," diyerek ona sataşırken çorba kâselerine uzandım. "Bir de edebiyatın."

"Kocanı hafife alıyorsun *tesoro*." *Bitanem*. Her gün bana karşı kullandığı hitaplar değişiyordu fakat bıraktığı etki değişmiyordu. Hepsi kalbime dokunuyor, ondan birer iz bırakıyordu. Kalbimde Sarp'ın ayak izleri vardı ve her yanına adım atmıştı. Gözucuyla ona baktığımda artık gözlerimdeki sinir alevinin onu yakacağından emin olmuş gibi borcam ve örtünün üstüne bir de köşedeki ayran sürahisini koyup salona doğru ilerledi.

Derin bir nefes aldım. Onun yanında ne nefes alabiliyordum ne de mantıklı düşünebiliyordum. Ne oluyordu bana böyle? Biliyordum ne olduğunu ama dile getiremiyordum. Bu kadar kısa sürede miydi yani? O kadar mı iradesi düşük biriydim ya da muhtaçtım? Muhtaç mıydım sahi? Bazen Sarp bana ihtiyaçmış gibi geliyordu. Muhtaçtım belki ama yine de ona muhtaç olmak bile beni üzmeyen bir şeydi. Aileme muhtaçken zoruma giderdi ama gitmiyordu şimdi. Garipti bir şeyler.

Çorbaları doldurduktan sonra köşeden büyük, beyaz bir tepsi çıkardım. Önce çorbaları, sonra da bardakları ve çatal, kaşığı koydum. Kucaklayıp gidecekken salata son anda aklıma geldi ve bu yüzden geri bırakmak zorunda kaldım. Onu da aldıktan sonra eksik kalmadığına ikna olup salona doğru ilerledim. Girer girmez kalan süsleri ağaca yerleştiren baba kız karşıladı beni. Sarp, Bella'yı omzuna almış, süsleri üstlere yerleştirmesine yardım ediyordu.

"Sidem," dedi Bella beni görünce. Ona gülümseyerek tepsiyi orta sehpanın yakınında yere koydum ve çorba kâselerini sehpanın üstüne bırakmaya başladım. Sarp'ın servis tabaklarını ne ara aldığını bilmiyordum fakat çok güzel yerleştirdiğini fark ettim. "Dilek dilemedin hâlâ."

Başımı iki yana sallayıp, "Dilemeyeceğim," dedim. "Hakkımı sana vermek istiyorum."

"Neden ki?" diye sordu şaşkınlıkla. Ona doğru başımı kaldırdığımda Sarp'ın da şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Büyük ihtimalle Bella'nın dileğini bildiği için ona bırakmama şaşırıyordu.

"Çok düşündüm ve bir dileğim olmadığını fark ettim," dediğimde tebessümle onlara bakıyordum. Onlar benim dileklerimin bile ötesinde başıma gelmiş şeyler olmuşlardı. Bu saatten sonra tek dileğim onlarla bir dakika bile olsa daha fazla zaman geçirebilmekti. Bu yüzden sadece dua edecektim. "Ama senin çok var sanırım. Sana verdim o yüzden."

"Ama dileğimi biliyorsun..."

"Biliyorum." Belki de o dileği dilemesini istediğim için hakkımı ona veriyordum. Aklımın içinde, kendimi koyamadığım o kareyi gerçekleştirip orada olduğumu kendi gözlerimle görmek istiyordum. Sarp ile evlendiğimden beri zihnimde kendimi koyamadığım her yerde bizzat bulunmuştum. Bunun devam etmesini istiyordum.

Sarp gülmemek için kendisini zor tutuyordu, bu yüzden bakışlarını benden kaçırıp başını eğdi. Kıvrılan dudaklarından bile sırıttığını anlardım ben. Boşaydı çabası. Zaten mutlu olsun diye dile getirmiştim, benden saklaması da anlamsızdı. Ben çöktüğüm yerden yüzümde yanaklarımı bile ağrıtacak bir tebessümle onları izlerken Sarp köşeye bıraktığım melek figürünü almak için omzundaki Bella ile eğildi.

Alıp ona uzattıktan sonra tekrar ayağa kalkıp dilek tutmasını sağladığında, bu anı ölümsüzleştirme isteğiyle tutuştum aniden. Aceleyle ayağa kalkıp mutfağa doğru koştum. Onlar da bana takılı kaldıkları için dilek dilememişlerdi. Yanlarına gider gitmez bu hallerini hızla çekerek bir ömür boyu saklayabileceğim bir anıya çevirdim.

"Hadi dilek tut," dedim telefonu ona doğru tutmaya devam ederken. Ardından aklıma gelen fikirle ön kamerayı açarak kendimi de o kareye alıp özçekim yapmaya çalıştım. "Gülümseyin!"

Defalarca basmış olmalıyım ki, "Telefonunda alan kalmadı, Sidem," diyerek söylendi. "Masaya sabitle de ağacın önünde hep beraber çekelim birkaç tane."

Verdiği fikir heyecanlandırmıştı beni. Orta sehpanın en köşesinde duran ayran sürahisini yere koydum ve telefonumu sabitledikten sonra kamerasının sayacını açarak onların yanına doğru ilerledim. Ağacın tam önüne çöktüğümde Bella da bir dizime oturdu. Sarp direkt bizim arkamızda bir elini benim omzuma atarak çömelmişti. Telefonu bilerek yere koymuştum çünkü ağacın da güzelce çıkmasını istiyordum. Üçten geriye sayaç belirdi önce. Ardından, "Peynir!" diye bağırdığımda ikisinin de güldüğü benim de onlara güldüğüm bir sürü fotoğrafımız oldu.

"En güzel yılbaşı bu, Sidem!" diye bağırdı Bella kucağımdan kalkarken. Bir eliyle hâlâ eteğini tutuyordu. Baleye gidecek olmasının onu bu kadar mutlu etmesi kendimle gurur duymamı sağlıyordu. "Çok mutluyum, çok!"

"Bu daha başlangıç bebeğim." Yanağından bir makas aldım. "Yılbaşına kadar bir sürü etkinlik yapabiliriz. Şimdi sadece yemeğimize odaklanalım."

Bella gözlerini sonuna kadar açarak bana baktı. "Yani biz hep beraber olacak ve çok mu eğleneceğiz?"

"Elbette," derken kendimden oldukça emindim. "Aileler bunu yapar."

"Ailelerin neler yaptığını bu akşam şu masada öğrenmemiz ne komik," diye mırıldandı Sarp kendi kendine. Ya da öyle sandı çünkü ben duymuştum. Onun zoruna gidenin farkındaydım.

"Hiç öğrenemeyebilirdik." Karşılık vermeden duramadım. "Sonuçta Bella'ya geç kalmadık."

Gözlerime yoğun hislerle baktığında, "Sana geç kaldım," dedi. "Sana geç kalmamın bedeli ona erken gitmem oldu."

"Bu sana yetmiyor mu?"

"Kızımı ne kadar istiyor olsam da." Başını iki yana salladı yavaş hareketlerle. "Sana da erken gelmek isterdim, Sidem."

"O zaman üzülme," diyebildim. "Ben hiçbir zaman büyüdüğümü tam olarak hissetmedim. Bana geç kalmış sayılmazsın."

"Unutma, Sidem." O kasvetli tavrını sürdürdükçe geriliyordum. "Sen yaşından daha büyüksün. Hem içinde hem dışında."

Bunu daha önce de dediğini hatırlıyordum. O zaman da şimdi olduğu gibi karşısında eğilip bükülmüştüm.

Ninova

Dizlerimin üstünde yükseldikten sonra emekleyerek sehpanın uzun köşesine geçtim. Bella başköşeye kurulurken Sarp tam karşıma yerleşmeye çalışıyordu. Bacakları yer sofrası için fazla uzun olduğundan daha çok can çekişiyor gibiydi. Bacaklarını katlamayı deniyor ama rahat olmayınca çözüp başka pozisyona geçiyordu. "Sığamadın," diyerek ona takıldım keyifle.

"Daha önce hiç yer sofrasında oturmadım. Bu cüssemle oturamazdım zaten sizin gibi ufak değilim," diye homurdandı zar zor bağdaş kurup arkasındaki koltuğa sırtını yaslarken. "Neden oturmadığımı da şimdi anlamış oldum."

Bella çorbasından içerken birkaç damla üstüne döktü fakat hiç çaktırmadan eliyle hızla sildi. "Ben de oturmadım Sidem ama çok sevdim. Bunu sık sık yapabilir miyiz?"

"Baban için pek de iyi olmaz sanırım."

"Kızlarım için katlanmam gerekiyorsa yaparım," dedi Sarp omuzlarını dik bir konuma getirerek gövde gösterisi yaparken. Bundan şüphemiz yoktu zaten. Biz söz konusu olunca her şeyi yapacak gücü var gibi duruyordu. Bella gülümseyerek bizi izlerken çorbasını yudumluyordu. Onu tek bırakmamak için ben de bir kaşık aldığımda hepimiz çorbalarımızı içmeye başlamıştık. Onlarla aynı masada, böyle huzurla oturmayı seviyordum. "*Stellina* yeni okul düzenini sevdin mi?"

Sarp'ın sorusuyla başımı kaldırıp Bella'ya doğrulttum bakışlarımı. Sarp da çorbasını yudumlarken bir gözü ondaydı. "Bilmiyorum babacığım." Dudaklarını büktüğünde şikâyeti olduğunu anladım. "Çok erken kalkıyoruz, çok. Hava çok soğuk oluyor sabahları. Üstelik kahvaltıları da çok kötü ama sen bana elindekilere şükret dediğin için alışmaya çalışacağım."

Onu dinlerken gözlerimden kalpler çıktığına emindim. Gördüğüm en zeki, en uysal kız çocuğu olabilirdi. Doğurduğum çocuğun ona çekeceğini bilsem hemen bu akşam çalışmalara başlardım. Babasının söylediklerini çocuk aklı demeden ciddiye alıyor, yapmaya çalışıyordu. Bir çocuk için fazla mıydı bunlar, yoksa olması gerektiği gibi miydi emin değildim ama gördüğüm görüntü beni rahatsız etmiyordu. Çocukluğunu da yaşıyordu çünkü.

"Ama gün içinde aç kalmıyorsun, değil mi?" diye sordu Sarp ilgiyle. "Eğer aç kalıyorsan bu durumla ilgilenebilirim bebeğim."

Bella hızla başını iki yana sallayıp bir elini kaldırdı ve babasına doğru tuttu. Dur diyordu sanki. "Hayır babacığım, hayır," dedi. "Doyuyorum. Hem de çok doyuyorum ama evde yaptığım kahvaltıları özlüyorum. Pişi yiyordum, pankek yiyordum. Orada sadece sıkıcı şeyler var."

"Hafta sonları beraberiz çiçeğim," diyerek araya girdim. "Ben sana hafta sonları sevdiğin kahvaltılıkları yaparım. Bu da senin ödülün olur, olmaz mı?"

"Sen pişi yapabilir misin, Sidem?" Dirseğini sehpaya yaslayıp bir elini yanağına koydu ve ilgiyle bana baktı. Her zaman bana soru sorduktan sonra böyle bir pozisyon alıyordu. Bu durum sanki söylediğim hiçbir kelime boşa gitmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. "Büyük *nonna* çok güzel yapıyordu. Biraz güldüm ama çünkü pişi, pisi pisi demek gibi. Kedi çağırıyor sandım ama o bana gel ye dedi. Çok komikti!"

Sarp, kızının bu haline dayanamayıp bir elini uzattı ve yanağından canını acıtacak kadar sıkı bir makas aldı. Bella yüzünü buruştursa bile babasına bir şey demeden kıkırdıyordu. "Prensesim benim," dedi. *"La piccola stella di papà."**

Baba ve kızın karşılıklı yaşadığı aşkı, "Yapabilirim," diyerek böldüm. İkisi de bana doğru dönünce utangaç bir tavırla. "Yani pişi yapabilirim. Babaannem öğretti bana. Hatta biz ne zaman köye gitsek diğer akrabalarım da gelirdi. Amcamlar falan yani. Koca bir leğende hamur yapardı babaannem bizi tarlaya yollar, o sırada kızartırdı. Tüm gün çalışmanın bedeli pişi olurdu. Yer sofrasına da köyden alıştım hatta," dedim.

"Kalabalıktınız yani?" diye sordu Sarp. "Aile bağlarınız da sıkıydı?"

"Yani," dedim dudak bükerken. "Pek sayılmaz. Amcamlarla yıllar geçtikçe anlaşamaz olduk fakat babaannem hep bizi bir arada tutmaya çalıştı. Bir yerden sonra dağıldık ama. Her şey biz çocukken güzeldi."

Sarp'ın dudağı kıvrıldı. "Hep öyle olmaz mı zaten?"

"Hep öyle olmaz." Dudaklarımı bükerek ona baktım. "Şu an her şey ben yetişkinken de güzel."

"Burada taş bana mı geldi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu durumda attığıma ben taş demezdim."

"Ben de senin attığın taş olsa bile demezdim sanırım."

"Vurduğum yerde gül mü biter yoksa?" diyerek ona takıldığımda o da güldü. "Az önce elimin kürek gibi olduğunu söylüyordun oysaki."

"Sanırım adi herifin tekiyim."

"O ne demek?" Bella'nın varlığını bir anlık unutmuş olmalıyız ki kendimizi kaptırmıştık. "Sen güzel bir şeysindir. O zaman ben de sana adi herif diyebilir miyim?"

* Babasının küçük yıldızı. (İt.)

"Hayır bebeğim," dedim anında. "Baban bazen kötü şeyler de söyleyebiliyor."

Bella omuz silkip, "Büyükleri anlamıyorum, Sidem," dedi. "Belki de aç olduğum içindir."

"Haklısın bebeğim. Seni aç bırakmamız çok büyük bir ayıp." Önce Bella'nın, sonra da Sarp'ın tabağına ikişer tane içliköfte bıraktım. Kendim için almamıştım, meraklı ve heyecanlı bakışlarım onların üzerinde geziniyordu. Beğenip beğenmeyecekleri konusunda tedirgindim çünkü daha önce hep kendime ya da İzem'e yemek yapmıştım. "Sidem bu ne şimdi?" diye sordu Bella.

"İçliköfte," dediğim sırada bir peçete alıp önüne bıraktım. "Elinle yiyebilirsin." Sarp, kızından önce davranarak eline aldığı köfteden büyük bir ısırık aldı. Bakışlarım onun üzerinde kaldığında o sadece köfteyi ısırdığı yerden belli olan içini incelerken lokmasını yavaş yavaş çiğniyordu. Sanki beni sinir etmek için bu kadar yavaş davranıyordu. "Biraz daha çiğne, Sarp. Un niyetine yersin artık."

Huysuz bir şekilde söylenmemle ağzındaki lokmayı sanki yutmakta zorlanıyormuş gibi rol keserek yutkundu. Sinirli bakışlarım yüzünde durunca, bu halime karşılık elinin tersiyle ağzını kapatıp bir kahkaha savurdu. "Hemen sinirlenmen çok tatlı."

"Yaptığım köfte de tatlı mı?"

"Pek sayılmaz," dediğinde kötü mü olmuş düşüncesiyle tatmak için bir köfte almaya yeltendim fakat cümlesinin devamıyla durdum. "Daha çok acı ama yediğim en güzel içliköfte diyebilirim. Çerez niyetine yenir hatta."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Üzülürüm diye yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Birine üzülür diye yalan söylersen onu daha çok üzersin, Sidem. Köftelerinden henüz yemediğin için bu triplere giriyorsun ama denediğinde bana hak vereceksin," dedi ciddiyetle. Bu tavrı karşısında ben de merakla az önce uzandığım köfteyi alıp küçük bir ısırık aldım.

Bella, "Babam haklı," dediğinde ağzı dolu olduğu için boğuk çıkmıştı sesi. "Bu gerçekten çok güzel, Sidem. Çok, çok, çok!"

Baba kız dikkatle bana bakarlarken ben de yavaşça çiğnemeye başladım. Şaşırtıcı derecede annemin yaptıklarına ilk kez bu kadar benziyordu. İlk defa yaptığım bir yemeğin bu kadar güzel olduğunu düşünüyordum. "Bir şey diyeceğim," dedim hayretle. "Gerçekten güzel yapmışım."

"Sen her şeyi güzel yapıyorsun, Sidem," dedi Bella. "Katılıyorum," diyerek devam eden Sarp oldu. Ailen olarak gördüğün insanlardan onay ve beğeni almanın duygusu tarif edilemezdi. Sarp ikinci köfteye geçerken Bella ufak ısırıklarla birinciyi yemeye devam ediyordu. İkisinin de tabağına biraz salata koyup ben de köftemi yemeye devam ettim.

"Sidem," dedi Bella bir kez daha. "Bu köftenin adı neden içliköfte?"

"İçi olduğu için sanırım."

"Ee, benim de içim var," dedi şaşkınlıkla. "Kimse bana içli Bella demiyor."

Sarp, cevap vermek yerine sadece omuz silkip ayranından büyük bir yudum aldı. Biraz daha zorlasa bardağın dibini görecekti. Köfte biraz acıydı maalesef. "Ama bebeğim." Bella'ya doğru döndüğümde direkt gözlerimin içine bakıyordu. "Bunun içinde kıyma var."

"Benim içimde de organlarım var, Sidem. Var da var."

"Senin organların doğuştan vardı ama," diyerek karşı çıktım. "Kimse senin içini açıp yerleştirmedi fakat bu köfteye kıymaları ben yerleştirdim. Bu yüzden içli oldu."

"Yani." Elindeki yarısı ısırılmış köfteyi havaya kaldırdı ve işaretparmağıyla kıymaları gösterdi. "Yani kıymalar hamursuz da yaşayabilir mi?" Ona gülümserken başımı salladım. "Çok kırıcı!"

Sarp tek kaşı havada kızına doğru döndü. "Neden, *Stellina*?"

"Baksana baba, köftenin hamuru çok değersiz kalmış," dediğinde sesi ağlayacak gibi çıkmıştı. "Kıyma tek başına da güzel ama hamur onsuz tatsız olur. Kıyma giderse hamurun bir önemi kalmaz."

Sarp bile bu kadarını beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana doğru döndüğünde, gülmemek için kendimi zorlarken dudaklarımı içe doğru çektim. "Yumurta hamuru hiç bırakmaz ama bebeğim."

"Hiç mi?" diye sordu. "Ama kıymasız güzel olur mu?"

"Olmaz mı hem de çok güzel olur. Yeter ki yumurta onu bırakmasın."

"Ama güzel ve değerli olmak için her zaman birisine ihtiyaç duymak zorunda değiliz," dedi Sarp aniden. "Yani köftenin hamuru tek başına da güzel ve değerli olabilir."

"Nasıl yani?" diye soran bendim. Bella'dan daha beterdim sanırım.

"Hamur kendisine değer verirse başkalarına ihtiyaç duymaz sonuçta, değil mi?" Cevap beklemiyordu, bu yüzden tepkisiz bir halde onu dinlemeye devam ettim. "Kendi güzelliğinin farkına vardığı zaman kimsenin onayına da beğenisine de ihtiyaç duymaz. Herkes önce kendine yetebilmeli

ve kendini düşünmeli. Kimseden de bir şey beklememeli. Tamam mı benim güzellerim?"

Bakışlarım Sarp'ın yüzünde gezinirken ne düşüneceğimi bilemediğim bir halin içindeydim. "Babacığım sen kıymasın," dedi Bella aniden. "Sen çok güzelsin ve biz sensiz çok eksik kalırız." Ardından bana doğru döndü. "Sidem sen köftenin hamurusun, bu yüzden de ben yumurta olacağım."

Benzetmesinden dolayı istemsizce yüzümü buruşturdum. Hem tuhaf hem de yerinde bir benzetme olmuştu. Sarp farklıydı. Birçok tonu vardı ve hepsi birleştiğinde rahatsız etmiyordu aksine mutlu ediyordu ama ben düzdüm. Bella ise bizi sarıp sarmalayan ve tamamlayan küçük bir bireydi. İş Sarp'ta bitiyordu. O yoksa biz yavan kalıyorduk ama kendi değerimizi anlasaydık böyle olmazdık. Tıpkı onun dediği gibi.

"Katılıyorum sana," dedim Bella'nın çenesini yumuşak bir hareketle kavrayıp başını iki yana sallarken. "Akıllı cimcimem benim."

"Şunu da unutmayalım ama," dedi Sarp. Dikkatimizi ona verdik anında. "Kıyma ne kadar asıl tadı veren gibi dursa da onu saran hamur ve yumurta olmasa dört bir yana dağılırdı."

Ben ve Bella olmasaydık Sarp Luca Russo dağılırdı. Dağılmıştı da zaten. Onu ilk gördüğümde dağılmış, umudu kalmamış bir adamdı.

"Bir gün bizi anlatanın bir köfte olacağını düşünmezdim," diye mırıldandım dalgınlıkla. "Çok garip."

Bella araya girdi merakla. "Nedir garip olan, Sidem?"

"Köfteler bebeğim."

"Sidem bu garip köftelerden yarın okula götürebilir miyim?" Düşüncelerimin içinden sıyrılıp ona baktığımda çekingen bir tavırla bana bakmış olduğunu gördüm. "Çok güzel olmuşlar. Sınıfımdakilerin de yemesini istiyorum. Onlar sürekli annelerinin yaptığı güzel şeyleri getiriyorlar."

Son cümlesiyle içimde bir şeylerin cız ettiğini hissettim. Küçükken ne zaman Yerli Malı Haftası olsa sınıfımızda annesini kaybetmiş olan çocuğun yerine kendimi koyar ve kahrolurdum. Çok üzücü gelirdi herkesin annesi varken onun olmaması. Sonra büyüdüm ve annesi hayatta olduğu halde annesiz kalan insanlarla tanıştım. O insanlar anneler gününde gidecek bir mezar bile bulamazdı, bu sefer buna kahrolurdum. Şimdi ise küçücük bir kızın annesi, sırf annelik duygusunu hissedemediği için eksik kalmasıyla kahroluyordum. Daha önce elimden bir şey gelmemişti ama şimdi Bella için her şeyi yapmak istiyordum. Sorumluluk almaktan kaçan ben, bu sefer kaçmak istemiyordum.

"Elbette götürebilirsin bebeğim. Hatta bu beni çok mutlu eder, beğenmiş olmana çok sevindim." Bir elimi ona doğru uzatıp aralardan çıkan saç tutamlarını kulağının arkasına doğru sıkıştırdım. "Hatta okula götürmek istediğin bir şey olursa bana söylemekten çekinme. Senin için hemen yaparım, tamam mı?"

Bella mutlulukla başını salladığında daha fazla dayanamayarak ona doğru uzanıp yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Hiç şikâyet bile etmedi, hatta hoşuna gitti. Sarp yine yüzünde o huzurlu tebessümle bize bakıyordu.

Yemeğin geri kalanında ufak sohbetlerle devam ettik. Doyduğumuzda ise sofrayı toplamak ve bulaşıkları halletmek baba kıza, çay demleyip patlamış mısır patlatmak ise bana kaldı. Bella çay içmeyi çok seviyordu fakat Sarp fazla tüketmemesi konusunda onu sürekli uyarıyordu. Aslında ben alışıktım bu duruma çünkü bizim aile yediden yetmişe çay tiryakisiydi. Fakat Sarp'ın kızını yetiştirme şekline de karışmamak için çok dahil olmuyordum.

Ben patlayacak mısır tanelerini yağ ve tuzla iyice karıştırırken, Bella taburenin üstüne çıkmış babasının sudan geçirdikten sonra ona uzattığı bulaşıkları makineye yerleştiriyordu. "Çocuk işçi çalıştırıyoruz diye şikâyet etmeseler bari," diyerek onlara takıldım.

"Bella'ya güven olmaz yorulursa yapabilir," dedi Sarp keyifle. Onun ev içi işlerde ufak da olsa yardımda bulunması çok hoşuma gidiyordu. Sadece yemeğini yiyip kalkan, evin içine karışmayan ve işiyle övünen biri olsaydı sanırım bu evliliği yürütemezdim. Zaten ev işlerinin benim görevim olarak görülmesi saçmalık olurdu. Böyle bir ailede büyüdüğüm için ekstra hassastım bu konuda.

"Ama uykum geldi benim," dedi yorgun bir sesle Bella. "Filmden sonra hemen uyuyacağım."

"Haklısın, artık erken uyumalısın," dedi Sarp. "Filmden önce uyumak ister misin?"

Bella başını iki yana sallayarak cevap verdi fakat gözleri isyan ediyormuş gibi kızarmıştı. "Siz de uyuyacak mısınız?"

Bella'nın sorusuyla Sarp'ın gözleri beni buldu. Ayrıca Bella'nın onu göremiyor oluşundan olsa gerek dudaklarında muzır bir kıvrılma da oluştu. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Hatta düşüncesinin bile kulaklarımın arkasından yükselen bir ateşin habercisi olduğunu hissediyordum. Yani basit bir iddiaydı. Sadece iç çamaşırlarımla uyuyacaktım ama bunu isteme sebebinin ne olduğunu bilmek, ona meydan okuma isteğimi artırıyordu.

Diğer yandan o geceyi tekrar yaşamayı istemiyor değildim. Düşüncelerim bulantıdan ibaretti. Kısa bir an gözümün önünden geçen görüntülerle aldığım nefes içimi delip geçti.

"Uyuruz biz de," diyebildim hafifçe öksürürken. Sarp'ın gözlerindeki koyuluk onun uyuyamayacağının habercisi gibiydi çünkü onun da aklından eminim o görüntüler geçiyordu. Bir an elimde tuttuğum tahta kaşık kayıp tencerenin içine doğru süzüldü.

"Aynen." Ses tonunun rengi olsaydı tam şu an gri olurdu. "Uyuruz."

Bakışlarımı ankastrenin yanan ışığına doğru çevirdiğimde tek amacım Sarp'ın bakışlarındaki yoğunluğun kıskacından kurtulmaktı. Mısırların hâlâ patlamaya başlamamış olması ile daha hızlı karıştırmaya başladığım sırada, Bella'nın sesi geldi bir kez daha. "Sidem," dedi. "Yarın ne yiyeceğiz peki?"

"Bilmem," dedim ona doğru başımı kaldırırken. "Ne yemek istersin?"

"Yarın dışarıdan söyleriz. Sidem kursa gidecek," diyerek araya girdi Sarp.

"O zaman dışarıdan ne yiyeceğiz?" Bella heyecanla bana doğru döndü. "Sidem! Bir oyun oynayalım mı?"

Sarp meraklı bakışlarını kızına doğru kaldırdığında ben de gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne oyunu?"

"Sever misin, sevmez misin oynayacağız." Bella o kadar heyecanlandı ki olduğu yerde zıpladı, neredeyse tabureden düşecekti. Sarp son anda bir elini onun sırtına doğru koyarak dengesini korumasını sağladı. "Sırayla ben şunu severim sen de sever misin diye soracağız. En çok severim cevabını alan kazanacak, tamam mı?"

"Hımm," dedim düşünceli bir tavırla. "Kaç hakkımız var?"

"Beş yapan kazansın," dedi Sarp. "Yani ben kazanacağım."

"O kadar emin olma babacığım." Bella, babasına küçümseyen bakışlar atıyormuş gibi rol keserek baktığında istemsizce güldüm. "Ben bu oyunda çok iyiyim. Alp amcam hep bana yeniliyor."

"Çünkü o kendisinin ne sevdiğini bile bilmeyen bir asalak," diye homurdandı Sarp. "Yani asalak derken..."

"Boş ver, Bella kuş. Senin bilmemen gereken söylemler bunlar," diyerek araya girdim. Aslında Sarp, kızının yanında ne dediğine de dikkat etmeye çalışıyordu ama bazen sinirinden kendisini tutamıyordu. Ayarsızdı. "Oynayalım bakalım ama herkes istediğini sipariş verebilirdi."

"Hayır Sidem, hayır. Herkes kazananın istediği yemeği yesin böyle daha zevkli," dediğinde sadece omuzlarımı düşürdüm. Nasıl istiyorsa öyle

olmasında bir sorun görmüyordum. Hem ben de severdim böyle şeyleri. Hayata renk katardı sonuçta, değil mi? "İlk ben başlayabilir miyim?"

"Küçük olmanın avantajlarından mı yararlanıyorsun küçük hanım?" diye sordu Sarp.

"Öyleyse en son sen söyleyeceksin, Sarp." Alaycı söylemim karşısında *biliyordum* der gibi bıkkın bakışlar attı bana. Ona göz kırpıp öpücük yollayarak daha da sinir ettiğimde, tabakları sudan geçirdiği için ıslak olan ellerini bana doğru sallayarak su damlalarının hafifçe üstüme gelmesine neden oldu.

"Sidem," diyerek başladı Bella. "Ben paten kaymayı çok severim. Sen de sever misin?"

"Nefret ederim bebeğim." Bunu kanıtlamak ister gibi yüzümü buruşturdum ve Sarp'a doğru döndüm. "Ben içliköfteyi çok severim, Sarp. Sen de sever misin?"

Sarp sanırım bu kadar kolay bir şey olmasından dolayı mızıkçılık yaptığımı düşünüyordu çünkü gözlerini devirmişti. "Ne yazık ki severim," dedi. "İsteyen istediğine sorsun o zaman. Ben de Sidem'e soracağım. Erkekler de çizik kaşı çok severim, Sidem. Sen de sever misin?"

Sonuna kadar açtığım ağzımın üstüne bir elimi koyarak gözlerimi kısıp ona kınayan bakışlar attım. Hiç adil oynamıyordu bu adam. "Severim," dediğimde bu sefer o bana kınayan bakışlar attı. "Severim, Sarp. Ben genç insanları da çok severim, Bella. Sen de sever misin?"

"Ay, Sidem bilmiyorum ki. Severim herhalde. Ben yaşlıları da çok severim çünkü *nonna* ve *nonno* yaşlı."

"Boş ver bebeğim." Sarp'a meydan okuyacağım diye minik kurdumun aklını bulandırmıştım.

"Veririm, Sidem." Başparmağını kaldırıp bana doğru salladıktan sonra kendi sırası olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini sonuna kadar açtı. "Ay tamam, sıra benimmiş," dedi önce, ardından Sarp'a baktı sadece. "Baba, ben Sidem'i çok severim sen de sever misin?"

Sarp'ın hep üzerimde olan bakışları ilk kez ayrılmış ve önüne doğru dönmüştü. Bu hareketi beni aksi ya da kıracak bir cevabın olduğu düşüncesiyle germişti fakat Sarp saniyeler sonra derin bir nefes alıp bana doğru döndüğünde, sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Demek Sidem'i sever miyim..." dediğinde gözlerini kırpmamıştı bile. Ayrıca yarım kalan cümlesi devamında *ama* kelimesi gibi bir sıfır çarpanıyla öncesini mahvetmeyecekmiş gibi

hissettirmişti. "Severim," dedi. "Ben seni çok severim, Sidem. Sen de beni sever misin?"

Severim mi demişti o? Seviyorum dememişti aslında severim demişti ama neden sanki seviyorum demiş gibi gelmişti? Belki de öyle olduğunu gözleri ve sesi belli etmişti. Sarp'tı sonuçta o. Dediyse yapardı, bu yüzden seviyorum dediğini saymam bile absürt olmazdı. Çok severim demişti bir de. Kalbim sanki sevgisinin attığı tohumları yeşertmeye başlamış gibi bir baharın huzuruyla kaplandı aniden.

Çok severdi beni.

"Kaşın çizik, genç ve serseri değilsin." Kollarımı göğsümde birleştirip ona doğru baktığımda Sarp sanki devamının ne olduğunu biliyormuş gibi tek kaşı havada bana dikkatle bakıyordu. İçten içe bir endişe duyduğunu gözlerinden görebiliyordum. "Ama her şeye rağmen her yerde görmeyi umduğum tek kişisin. Sanırım severim seni, Sarp Luca."

"Her yerde görmeyi umduğun tek kişi miyim?" diye sorduğunda gözlerini kıstı. "Yazık olmuş bana çünkü ben uzun bir süredir zaten her yerde sadece seni görüyorum."

Dudaklarımı büktüm sitemle. "Her zaman kazanan olmak zorunda değilsin."

"O zaman ben kazanabilir miyim?" diye sordu Bella aniden. Sarp ona rağmen yüzündeki keyifli tebessümle bana bakmaktan alıkoyamadı kendisini. İstemsizce ben de gülmeye başladım. Kendimi liseli bir âşık gibi hissediyordum ve bu çok tuhaftı. Sevmek gençleştiriyordu sanki. "Ama lütfen ben kazanayım!" Dikkatimi dağıtan Bella'dan çok, patlamaya başlayan mısırlar oldu. Telaşla tencerenin kapağını kapatıp onlara doğru döndüm tekrar. "Kazanmazsınız sandım ama hepiniz bu oyunda iyi çıktınız!"

"Ne yemek istiyorsun ki?"

"Pizza!" diye bağırdı coşkuyla. "Ama her zaman aldığımız o yerden. İnce hamurlu ve bol malzemeli istiyorum."

Sarp'ın bakışları beni buldu, onay vermemi bekliyor gibiydi bu yüzden sadece başımı salladım. Pizza yemek benim için sorun olmazdı sonuçta. Hatta severdim de. Zaten yarın kursta sınavlar olacaktı ve gözetmenlik yapacağım için geç çıkmam gerekecekti. "O zaman yarın pizza ile dönerim eve," dedi Sarp. "Bella'yı sen alırsın, değil mi?"

"Alırım," dedim sadece. Bella'nın ne kadar uykusu gelse de mısırları kaplara boşaltıp çayları da doldurduktan sonra film izlemek için salona gittik.

L koltuğun kısa kısmına uzanan Bella oldu ve kucağına mısır kabını alıp arkasına yaslanarak filmi izlemeye başladı. Koltuğun uzun kısmında ben ve Sarp vardık. Sarp da bir köşesine sırtını yaslayıp yana doğru uzanmak isteyince oturacağım alan daralmıştı. Yerimi değiştirmeyi düşündüğüm sırada beni kucağına çekti ve iki bacağının arasına yerleşmemi sağladı. Şimdi sırtım onun sert göğsüne yaslanmış bir halde, başım omzunda filmi izliyordum. İki elini karnımda birleştirip sarınca ara sıra ağzına mısır uzatma görevini üstlenmiştim.

Açıkçası her yılbaşında tek yapabildiğim, film izleyerek o ruhu hissetmek olduğu için bu filmi resmen ezberlemiştim. Bu yüzden sadece onlarla olmanın keyfini çıkarmak adına izliyordum. Evimizin salonunun ışıklarını kapatmış sadece süslediğimiz çam ağacının ve orta sehpadaki birkaç mumun yarattığı o loş ışık eşliğinde duvara yansıtarak filmi izliyorduk.

Filmin sonlarına doğru Bella uyuyakalmıştı. "Bella'yı odaya çıkaralım," dedi Sarp fısıltıyla.

"Sen çıkar, ben de şu son kalanları mutfağa götürüp gelirim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Yattığım yerden doğrulup başımı iki yana sallayarak reddettim. Sarp filmi kapatırken, ben de mumları üfleyerek söndürmekle uğraştım. Bir mum öyle sinir etmişti ki beni Kuzey Tekinoğlu misali işaret ve başparmağımın arasında ezerek söndürmek zorunda kaldım. Sarp bu yaptığım hareket karşısında şaşırsa bile Bella kıpırdandığı için bir şey diyemeden onu kucaklayarak merdivenlere yöneldi. Saat epey geç olmuştu aslında, Bella sanırım uyumak için geç bile kalmıştı.

Büyük bir tepsiyle salona dönüp her şeyi üstüne yerleştirdikten sonra tekrar mutfağa döndüm. Kalan bulaşıkları makineye atılacak ve elde yıkanacaklar olarak ayırıp makineye koymadıklarımı temizledim. Sabah yedide kalkıp haşladığım köftelerden kızartmam lazımdı Bella için. Bu yüzden sabah mutfaktaki işimi kolaylaştırmak için tavayı tezgâhın üstüne bırakıp, buzluk için ayırdığım köfteleri de normal dolaba aldım. İşlerim tamamen bittiğinde nihayet odaya gidebilirdim.

Tüm ışıkları kapattıktan sonra koridora çıkar çıkmaz önce Bella'nın odasının kapısını yavaşça aralayıp kontrol ettim. Huzurla uyuyordu. Ardından yatak odamıza doğru ilerlediğimde nedensizce kalp atışlarım hızlandı. İddia işini fazla mı ciddiye almıştım acaba? Belki Sarp unutmuştur diyecektim ama o asla unutmazdı böyle şeyleri. Odanın kapısını aralayıp içeri girdiğimde dikkatimi ilk ekoseli pijamalarından kurtulmuş, altında sadece bir *boxerla* yatağın üzerinde telefonuyla oynayan Sarp çekti.

Ninova

Üstünü örtmemişti, direkt yatağın üzerine oturup ayaklarını uzatmış bir şekilde telefonuyla uğraşıyordu. Kahretsin ki şu görüntüyü görüp de etkilenmemek mümkün değildi. Bakışlarım üzerinde kalınca dudakları alaycı bir tavırla kıvrıldı. Telefonunu yanına bırakıp iyice arkasına yaslandı.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye homurdandım bakışlarımı kaçırıp giyinme odasına doğru ilerlerken. "Aç kurtlar gibi..."

"Ceylanımın kucağıma gelmesini bekliyorum." Keyifli sesini yüz ifadesini görmeden bile seçebilecek kadar net duyuyordum.

"Oldu canım," diye bağırdım odaya girince. "Yat uyu, Sarp!"

"Zaten yatıp uyuyacağız, Sidem," dedi o da yüksek bir sesle. "Ama nasıl uyuyacağımızı biliyorsun."

"Eğer dediğini yaparsam sen benim uyumama izin vermezsin. Kandırma beni."

"Ya da sen beni kandır."

"Bu konularda eline su dökemem," diye homurdandım iç çamaşırlarımı dizdiğim çekmeceye doğru eğilirken. Ojelerim şansıma en koyusundan bir bordo rengindeydi ve benim bu renkteki tek iç çamaşırım geçen yıl İzem ile indirimden aldığımız tamamen dantel olan bir parçaydı. Göğüs uçlarımı bile belli ederdi. Ayrıca tangasının ön yüzeyindeki dantel de pek kapatıcı bir işleve sahip değildi. "Hem biz çocuk muyuz iddiaya giriyoruz?"

"Oyunbozanlık yapıyorsun yani," dedi sitemle. "Ama sen kazansaydın ben bu gece giyinik uyuyacaktım. Şaşırmadım Sidem, tam bir mızıkçısın."

Ekoseli pijamalarımı çıkardıktan sonra sabah giydiğim daha spor olan iç çamaşırlarımı da çıkardım. "Sensin mızıkçı!"

"Ben olduğum gibiyim!" Karşılık vermekten geri durmadı. "Ne söyledin de yapmadım?"

"Uslu durmanı bin kez söylemişimdir!"

"Bebeğim can çıkar huy çıkmaz, daha makul şeyler istemelisin."

Dayanamayarak patladım. "Sen tam bir adisin!"

Normal şartlarda cidden iç çamaşırımla çıkar ve yanına yatardım ama canım onunla uğraşmak istiyordu. Bu yüzden dediği gibi bordo renkteki iç çamaşırlarımı giyip saten şortlu bir pijama takımını üzerime geçirmek için çıkardım. Altı şorttu, üstü ise yakalı ve düğmeliydi. Şu an işin şakasında olduğu için iç çamaşırımla çıkacağımı düşünüyordu ve bu halimi görünce hüsrana uğrayacaktı. Aslında şimdiye çoktan laf atması gerekiyordu fakat herhangi bir belirti yoktu. Biriyle konuşuyordu ama ben olmadığım kısık sesinden açıktı. Merakla pijamamın son düğmesini de kapatıp giyinme

odasına bıraktığım losyonlarımdan birine yöneldim. Kollarıma ve bacağıma bolca sürüp yaydıktan sonra saçlarımı da tarayıp odadan çıktım.

Odaya girdiğimde Sarp'ın telefonunu fotoğraf çeker gibi havada, sadece yüzünü gösterecek kadar yakın tutmasıyla kaşlarım çatıldı. "Gerçekten, İlayda," dediğinde kardeşiyle görüntülü konuştuğunu anladım. Bu yüzden ses çıkarmadım. Yatağın tam karşısında durup kollarımı göğsümde birleştirerek ona baktığımda o da bıkkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Yemek yaparken sıkılmamak için mi aradın beni?"

"Hayır abi." İnce sesi her zamanki gibi neşeli geliyordu. Aynı zamanda mutfakta olduğu çıkardığı tahta kaşığın çelik tencereye değme sesinden de anlaşılıyordu. "Genel olarak sıkıldım ve aramak istedim."

"Sevgilin olacak it nerede ki?" diye sordu Sarp hafif bir öfkeyle. "Tek mi bıraktı seni?"

"Hayır, onların erkek tayfa ile içmeye gitti."

"Seni tek bırakıp mı?"

"Abartma abi," dedi İlayda son harfi uzatarak. Olduğum yerde gözlerimi kısıp onları dinlemeye devam ettim. Bir zamanlar ben de abimle görüntülü konuşur, onu bıktırana kadar saçmalardım. Eğer beni görüntülü aramazsa o gün kesinlikle babam başına bela açmış sayardım çünkü her gün mutlaka ararlı. Şimdi ise arasa şaşırır hale gelmiştim. "Diğerleri karılarını, çocuklarını bırakıp gitmiş. Aras beni bırakmış çok mu? Hem iyi oldu seni aramak istiyordum zaten."

Sarp hayretler içinde ekrana baktı. "Bu saatte mi?"

"Rahatsız ettiğimi bilseydim aramazdım abi." Kız belli ki konuşmak istiyordu. O konuşurken ekrana bakmıyordu sanırım çünkü Sarp çenesiyle üstümü işaret edip başını iki yana salladı *hayırdır* der gibi. Ona omuz silkip kollarımı göğsümde birleştirmeye devam ettim sadece. Keyiflenmiştim şu an.

"Rahatsız olmadım *mia stella*,*" dedi Sarp. "Sadece şaşırdım ve sıkıntıda olduğunu düşünerek endişelendim. Yoksa canım senin biliyorsun."

"Oh, *miglior fratello del mondo*,**" dedi hülyalı bir sesle. "Merak etme ben iyiyim, sadece konuşmak istedim sanırım."

"Sanırım." Sarp'ın tek kaşı havaya kalktı. "Yoksa faturaları mı ödeyemediniz? Üzerinde bu kadar kalın bir kazakla durmana başka bir anlam bulamadım."

---

* Yıldızım. (İt.)

** Dünyanın en iyi abisi. (İt.)

"Kış ayındayız, Sarpiko. Aksine senin neden üstünde tişört yok? Hiç mi üşümüyorsun be adam!"

"Yo gayet sıcak." Bunu derken direkt gözlerime bakıyordu ve bir bacağına hafif vuruşuyla bana meydan okuduğu anlaşılıyordu. Hafif sırıtarak benden bakışlarını kaçırıp tekrar ekrana döndü. İlayda ona sıcak olmadığına dair bir şeyler anlatırken sık sık bana bakıyor, bazen de ona cevap veriyordu. Bakışları tekrar beni bulduğunda başparmağımla onu onayladım.

Sadece dudaklarımı oynatarak, "Haklısın çok sıcak," dediğimde bakışları sadece bende olduğu için dediğimi anlayabilmişti fakat gözlerini kısarak bakmaya devam etmesiyle benim meydan okumamın kaynağının ne olduğunu çözmeye çalışıyor gibiydi. Ellerim üstümdeki pijamanın düğmelerine doğru giderken gözlerim onun gözlerine bakıyordu sadece. Bakmadan en yavaş halimle düğmelerimi çözmeye başladığımda kaşları çatıldı.

Sanırım bu gecenin tadını çıkaran sadece o olsun istemiyordum. Bu biraz da benim hakkımdı.

BÖLÜM 14

Haklının Savaşı

Bazen insanların tabularını yıkan yine insanlar oluyordu. Mesela benim içimde bu zamana kadar bilmediğim, birilerinin dokunmadığı arzunun esiri olacak bir kadın olduğunu Sarp ile birlikte olduğumda anlamıştım. Üstelik onunlayken beni rahatsız etmeyen ama öncesinde her lafı geçtiğinde yüzümü buruşturduğum şeylerin farklı tonlarını keşfediyordum.

"Abi," dedi İlayda. İkimiz de kısa bir an birbirimize kapılmaktan biraz da olsa kurtulduk. "Ne oldu, ne gördün de çatın kaşlarını?"

"Bir şey yok." Boşluğuna gelmiş olmalı ki sesi tiz çıktı. "Bir şey yok *mia stella*. Sadece bir an cama bir şey çarptı sandım."

"Belki de kar yağıyordur ama sen hâlâ sıcak diyorsun."

En alttaki düğmeyi de açtıktan sonra başımı sağ omzuma doğru biraz yatırıp iki elimi de üstümdeki saten pijamanın yakasına doğru götürdüm ve geriye doğru çekip ayaklarımın altına düşmesini sağladım. "Çünkü sıcak."

"Hâlâ çok haklısın." Bir kez daha sadece dudaklarımı oynatarak ona hak verdikten sonra bu sefer ellerim şortumun bel lastiğine doğru gitti. Sarp yerinde biraz daha dik bir konuma geldikten sonra bir eliyle telefonu tutmaya devam ederken diğerini *boxerının* önüne doğru götürdü ve şimdiden kendisini belli eden sertliğini sıktı. Sanki gönderdiğim mesajın yerine ulaştığını göstermeye çalışıyor gibiydi. Şortumu da kalçamdan aşağı doğru sürükledikten sonra tenimden süzülerek üstümün yanındaki yerini aldı.

"Ee." Sarp sanki dikkatini dağıtmak ister gibi bakışlarını kardeşine doğru çevirdi. "Sen sadece havadan konuşmaya mı aradın beni?"

"Yok da Sidem nerede şu an?" diye sordu İlayda. Sarp'ın bakışları bana doğru kaydığında başımı iki yana salladım. Az bir cesaretim gelmişti, şimdi İlayda'ya görünürsem hepsi uçar giderdi. Sarp'ın bu kıvranan hali hoşuma gitmişti zaten konuşmaya devam etmelerini istiyordum.

"Sidem." İsmim ilk kez dudaklarından feryat gibi çıktı. Bu tepki karşısında bu sefer ellerim sırtıma doğru gitti ve sutyen kopçamı buldu. Bu hareket ile Sarp çenesini sıkarken burnundan öyle sert bir soluk aldı ki burun deliklerinin genişliği öteden görebileceğim bir hale geldi. Dudaklarım kıvrılırken ellerimi arkada tutmaya devam edip ona baktım. "Sidem... şeyde..."

"Nerede?" diye sordu İlayda bir kez daha. "Yine kaçırdın mı karını?"

"Yok aklımı kaçırdım, İlayda," dedi Sarp işaretparmağıyla burun kemerini kaşırken. "Sidem'i de kaçırmadım. Şeyde sadece..."

"Sarpiko konu karın olunca basiretin bağlanıyor mu sanki biraz?"

"Belki biraz." Sarp aynı zamanda az önce sıktığı yerde yavaşça elini aşağı yukarı olacak şekilde oynatıyordu. Oynattıkça önündeki kabarıklığın büyüdüğüne şahit oluyordum. Arzudan mı, yoksa elimi arkamda tutmaktan mı canımın yanmaya başladığını anlamıyordum. "Duşta, Sidem. Malum çok sıcak..."

"Oraya yaz mı geldi hayırdır?" İlayda'dan bir güm sesi gelince Sarp öyle bana odaklanmıştı ki irkilerek telefonu düşürecek gibi oldu. Aynı zamanda düşürürse rezil oluruz korkusuyla ben de irkildim ve bu bir anlık hissettiğim ateşten sıyrılmama neden oldu. Sarp hemen toparlandı, telefonu biraz daha yukarı kaldırdı. "Merkezi sistem gerçi. Ondan size fazla gelmiştir."

"Evet, bu gece biraz fazla geldi," dedi Sarp tek nefeste. "Yandık bayağı."

"Allah yakmasın, Sarpiko," dedi İlayda.

"Kulu yakıyor," diye mırıldandı Sarp. "O daha fena."

"Anlamadım." İlayda'nın her şeyden habersiz oluşu ve Sarp'ın kamera arkasında kendisini sıkmaktan boynuna kadar kızarmış olması şu an hem çok komik hem de çok ateşliydi. En garip kaçan kısım ateşli olmasından çok, bu durumun beni utandırması gerekirken tahrik etmesi olabilirdi. Yine o gece olduğu gibi dizlerimin titrediğini hissediyordum ama bu sefer daha başkaydı. Biraz daha önünde kalırsam ıslaklığım bacaklarımdan akıp gidecekmiş de rezil olacakmışım gibi hissedecek kadar tahrik olmuştum.

"Onu da çıkar." Sarp sadece dudaklarını oynatarak aceleyle bir cümle kurmuş, ardından hiç bozuntuya vermeden bakışlarını ekrana çevirmişti. Dudaklarını içe doğru çekip bir gözü beklentiyle bende, diğeri kardeşindeydi. Dudaklarımdaki tehlikeli tebessüm ona meydan okurken başımı iki yana salladım. "Çıkar!" dedi sert ama oldukça kısık bir sesle.

"Neyi?" diye sordu İlayda.

"Saçında diyorum," dedi Sarp zorlukla. Konuyu değiştirme çabasıyla kısık bir kahkaha çıktı dudaklarımdan fakat hemen altdudağıma dişlerimi geçirip bastırmaya çalıştım. "Bir şey kalmış çıkar."

"Ay, dur bakıp geleyim," dediğinde Sarp bir elini hızla telefonunun ön kamera kısmına bastırıp bana doğru döndü. "Çıkar üstündekini. Şu an beni ne kadar tahrik ettiğinden haberin var mı? Sikeyim! Kardeşimle konuşuyorum, Sidem. Utanmasam..."

"Utanman yok diye biliyordum sanki," dedim dudaklarımı bükerken.

"Belki de yeterince tahrik olmamışımdır." Sarp dişlerini sayabileceğim kadar geniş sırıttı. Beni kışkırtmak için yaptığı bu hamlenin elinde patlamasını istediğim için ellerimi arkamdan ayırarak göğsümde birleştirdim ve inatçı bir tavırla başımı iki yana salladım. Sırıtışı hızla solarken gözlerini yumup sert bir soluk verdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Biraz daha zorlasan sikim patlayacak, sence tahrik olmamış halim mi bu?"

Meydan okuyan bir tavırla ona baktığımda, "Ağzın öyle söylemiyor ama," diye mırıldandım çok masummuşum gibi. "Ne yapayım?"

"Sen ne bakıyorsun ağzıma?" Sarp telefonunu kontrol etti. İlayda'nın hâlâ gelmediğini görünce tekrar bana doğru döndü. "Ağzım arada bir saçmalıyor öp de yapmasın işte."

"Var mı başka bir isteğin?"

"Var," dedi. "Soyun."

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "İddiamızda bu kadarı vardı, Sarp."

"Bence iddiayı çoktan aştık, Sidem." Kendinden emin bir şekilde konuşurken ne kadar çekici göründüğünden haberi var mıydı acaba? Özellikle şu an zorlandığı için sıktığı sert çehresi, koyulaştığına yemin edebileceğim hareleri ile karşımda tek sözüyle yelkenleri indirebileceğim biri var gibiydi. "Üstündeki dantel parçası ne ıslaklığını ne de kabaran göğüs uçlarım saklayabiliyor çünkü."

"Sen de çok farklı bir durumda değilsin," diyerek tamamen kendimi kurtarmayı hedeflemiştim fakat o beni şaşırtmayıp, "Ben geldiğim hali reddetmiyorum, zaten sana karşı ne zaman duyarsız kalabildim ki?" diyerek karşılık verdi.

Tam bir şey daha söylemek için ağzını açtığında İlayda'nın sesi bir kez daha yükseldi. "Abi orada mısın?"

"Evet İlayda buradayım," dedi bıkkınlıkla. Sırtını yatak başlığına yaslayarak daha dik bir konuma geldikten sonra, "Bir şey mi oldu? Hadi konuya gel. Bak uyuyacağım, işim gücüm var," diyerek devam etti.

"Zeki adamsın maalesef beni yakaladın. Aslında bir sorun var o yüzden aradım," diyerek söze başladı İlayda. Devamında diyeceklerini dinleyebileceğimi sanmıyordum çünkü Sarp haklıydı. En az onun kadar tahrik olmuştum ve bu geceyi sadece uyuyarak bitirecek sabrım yoktu. Onu hissetmek istiyordum. Bu istekle o kadar yanıp tutuşuyordum ki kasıklarıma doğru bir sancı vuruyordu. İlayda derdini anlatmaya başladığı sırada benim adımlarım da yatağa doğru gitti.

Yatağın tam ucunda durup Sarp'a baktığımda beklentiyle göğsü kabardı. Bir yandan kardeşini dinlemeye çalışıyor, diğer yandan da bana bakıyordu. Sadece benim insafıma kalmış bu görüntüsü beni öyle cesaretlendiriyordu ki normalde iğreneceğim şeyleri yapmaya itiyordu. Onunlayken hiçbir şey bana iğrenç gelmiyordu, aksine tüm aşırılıkları onunla yaşayabilme gücüm katlanarak büyüyordu. Sarp'ın gücü gerektiğinde her zerremde kendisini belli ediyordu.

Bir dizimi yatağın üstüne koyup bacaklarımın arasının iyice açılmasını sağladığımda, dantel parçasının bile kapatamadığı ıslaklığım tamamen gözlerinin önüne serilmişti fakat gözlerinin orada takılı kalması biraz da olsa beni utandırınca diğer dizimi de yatağa koydum. Sonra yavaşça karnımın üzerine doğru eğilip onun üstüne doğru kıvrıldım.

Göğüslerimi kasıklarından başlayıp göğsüne kadar tenine sürterek ona sırnaştım ve tam telefonun arkasında duracak şekilde çenemi sert göğsüne yaslayıp ona baktım. Sarp'ın baktığı telefon ekranıydı ama bana bakmaya çalışmasıyla neredeyse şaşı olacaktı. Ona rağmen ellerinin çevikliğinden bir şey kaybetmemiş, fırsattan istifade ederek tek eliyle ani bir hamle yaparak sutyen kopçamın açılıp onun sert göğsüne düşmesini sağlamıştı.

"Dinliyor musun abi?" diye sordu İlayda. Sarp parmak uçlarını sırtımdan saçlarıma doğru yavaş hareketlerle gezdirirken, "Hıhım," dedi sadece. Dikkatle baktığı bendim. Gözlerinde öyle bir ateşle bana bakıyordu ki kül olmak yerine tam üstünde eriyeceğimi sandım. Bu ateş sadece gözlerinde değildi, aynı zamanda tenindeydi. Ona yaslı bedenim temas ettiği her yerde o ateşi onunla birlikte yaşıyor, kasıklarıma baskı yapan sertliği aklımı bulandırıyordu.

Gözlerimiz bir an olsun birbirlerine bakmaktan geri durmazken, bakışlarımızın altında göğsüne sert bir öpücük bıraktım. Sarp dilini kuruyan dudaklarında gezdirirken bir elini başıma doğru atıp saçlarımı yavaşça okşamaya başlamıştı bile. Ona bakarak bu sefer çıplak göğüslerimi tenine sürtüp öpücüklerimi aşağıya doğru kaydırdım. Göğsünün biraz aşağısına, karın kaslarına ve kasıklarında son bulacak kadar her milimine dudaklarımı bastıra bastıra sonunda tam önündeki kabarıklıkla göz göze geldiğimde hafifçe öksürdü uyarı niteliğinde.

Bakışlarımı tekrar ona doğru çevirip ben de kalçasına uyarı niteliğinde hafifçe vurarak biraz kalçasını havalandırmasını sağladım. Telefonu iyice yüzüne doğru çekip bir eliyle destek alarak kalçasını kaldırdığında ellerim *boxerının* beline gitti. Bu hareketle heyecandan titresem de yavaşça aşağıya

doğru çekmeyi başarabilmiştim fakat bileğime sertçe değen, kor demir gibi hissettiren sertlikle dudaklarımdan bir inleme firar etti istemsizce.

Bu saatten sonra gözlerimin onun gözlerini bulması zor olacak gibiydi. Çünkü her seferinde önümde heybetini belli eden ereksiyonuna takılı kalan bakışlarımla kalbim bu sefer daha yavaş atmaya başladı. Kışın ortasında buza değen bedenim ter akıtıyordu sanki ve bu his içimdeki tutkunun esiri bir askeri savaşa hazırlamak gibiydi. Geri durmak istemiyordum ama aynı zamanda bu konulardaki acemiliğim ve onun deneyimli oluşu bir sonraki hareketim konusunda çekingen olmama neden oluyordu.

Ondan önce birine yetebilmek, birini ilişkiler konusunda memnun edebilmek gibi şeyler bana saçma ve dik başlılık yapmam gereken konular gibi gelirdi fakat aslında iş tamamen karşısında olan kişiyle ilgiliydi. Sarp memnun etmek, yetmek istediğim biri haline gelmiş ve kendi sınırlarımın bile üstüne çıkmam gerektiğini vurgulayan bir istek olmuştu benim için.

İçimdeki son cesaret kırıntısıyla onu doyuma ulaştırmayı deliler gibi isterken, diğer yandan yanlış bir hareketle onun tüm zevkini söndürebileceğim korkusuyla kavrulduğum sırada aniden Sarp'ın sıcak avucu yanağımı kavrayarak bakışlarımı yüzüne doğru çıkardı. Anlamıştı sanki içimi. Yanağımı okşayarak başparmağını dudaklarıma doğru getirip üzerine yerleştirdi. Bakışlarımız buluştuğunda önce üst, sonra da altdudağımda yavaşça başparmağını gezdirerek dudağımın her santimini mühürlemiş, gözleri dudaklarımda takılı kalarak bir damla suya muhtaç gibi yutkunmuştu.

"Elini kullan," diye fısıldadıktan sonra itiraz etmek için ağzım hafifçe aralandığında başparmağını dudaklarımdan içeri iterek sözlerimin havada asılı kalmasına neden oldu. Bu bile benim için aşırılıktı ama yanmak istediğim bir ateşti. Ellerimi bacaklarına koyarak biraz doğrulduğumda, göğüslerim iki kolumun arasında kalmanın verdiği baskıyla biraz daha dolgunlaştı ve gözlerinin önüne serildi. Sarp nereye bakacağını şaşırmış gibi derin nefesler alırken, dilimi başparmağının etrafında gezdirerek onun için durumu daha zor bir hale getirdim.

"İlayda," dedi Sarp ani bir yükselişle. "Ben seni sonra arayayım mı abiciğim?" diye sorduğunda son nefesini veriyormuş gibi acınası bir halde çıkmıştı sesi. Dişlerimi parmağına sürttüğümde, "Sonra arayayım," dedi bir kez daha. Bu sanki bana yeterli gelmemiş gibi bir bacağındaki elim değdiği yerleri okşayarak kasıklarına doğru gitti ve onu kavradığımda kalan son iradesi de onu terk etti. Bir şey demeden telefonunu resmen en uzak yere fırlattı. Fırlatırcasına değildi, direkt fırlatmıştı.

*"Morirò per mano di una donna e tutti diranno che sono morto solo per una donna."** Kasıklarını elime doğru iterek hareketlerimi hızlandırmam için adeta mesaj gönderdi. Onu daha sıkı kavradığımda sıktığı dişlerinin arasından gür bir inleme bahşetti bana. Bu duyduğum en güzel sesti. *"Ma nessuno saprà che aspetto ha quella donna. Non lo permetterei comunque."*** Bir elini saçlarımdan sırtıma doğru kaydırıp gövdemi kasıklarına doğru yaklaştırdı. *"Perché sei la mia donna. Sei speciale per me."****

Söylediklerini anlamadığım içinse bu rahatlığı, en önemli kısmını anladığımı bilmeliydi. Ve anladığım kısmın kalbimi nasıl teklettiğini de keşke görseydi. Bu anda bile duygularım ona karşı bir başkaldırı haline geçebilmişti. Ben, Sarp'a karşı aynı anda her telden hissi barındırabilecek güce sahiptim ve böyle oluşum karşısında ona saygım daha da artıyordu. Nasıl alıştırmıştı beni kendisine, nasıl kabullenmişti kalbim onu... Aklım bile hayretler içindeydi.

"Söylediklerini anlamadığımı sanıyorsan yanılıyorsun..." Cümlemi yarıda kesen, göğüs ucuma değen ereksiyonu oldu. Avucumun içinde bir ateş vardı, elimi yakmıyordu ama damarlarımda akan kanı kaynatıyordu. Elim her git gel yaptığında sanki avucumun içinde daha da büyüyormuş gibi hissettiren, nabız gibi atan bir ateşti ayrıca.

"Ne söyledim?" Sırtımdaki eli tekrar saçlarıma doğru geldi ve yüzümü kapatan saçlarımı tek eliyle toplayarak ensemde birleştirdi. Avucumun tutuşunu biraz daha sıkılaştırdığımda dudaklarından bir küfür firar etti. "Elinde mi kalalım güzelim?"

"Zaten elimde kalmadın mı?" diye sordum dudaklarımı kıvırırken. "Şu an tam olarak elimdesin."

"Bir de göğüslerinde," dedi arsızlıkla. "Hızlan biraz," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Öyle sıkıyordu ki kendisini boynundaki damarları kabarmıştı adeta. Boşta kalan eli sol göğsüme doğru gittiğinde, sağ göğsümde hükmünü sürdüren ereksiyonu yeterince delirtmemiş gibi diğeriyle de elimle oynayarak irademi iyice yerle bir etti. *"Sei bellissima."*****

"Bana mı ediyorsun o iltifatı yoksa onlara mı?" diye sordum alaycı bir sesle. Sol göğsümün ucunu sert bir hareketle sıktığında inlemeden duramadım. Sarp, sol göğsümü sıkarak ereksiyonuna yaklaştırdığında kolumdan dolayı sağ göğsüm zaten yakınındaydı. İkisi arasında sıkışıp kalırken elimin hareketleri hızlandı. "Sanırım onlara."

---

* Bir kadının ellerinde öleceğim ve herkes benim sadece bir kadın için öldüğümü söyleyecek. (İt.)
** Ama kimse o kadının nasıl göründüğünü bilmeyecek. Zaten buna izin vermem. (İt.)
*** Çünkü sen benim kadınımsın. Bana özelsin. (İt.)
**** Çok güzelsin. (İt.)

"Her zerrene," dedi kısık ama kaba bir sesle. "Her zerrene *aşık* sana. Her kıvrımına, her yanına... Bir sanatçının kaleminden çıkmış, benim için çizilmiş gibi olan sana. O sanatçı sensin belki çünkü hiçbir zaman senden daha iyisi yok. Olmayacak da. Güzel olan sensin."

"Seninleyken daha güzelim."

"Hep benimlesin ve hep en güzelisin artık." Yavaşça kalçasını kaldırıp sertliğini iki göğsümün arasında kaydırmaya başladığında, bacağında beni sabit tutmaya yarayan elimin üstüne doğru elini götürerek oradan ayrılmamı sağladı. Bir an dengemi kaybedip düşecek gibi oldum.

Onun tutuşuyla sabit durduğumu görünce omzumdaki elini de çekti. Ne yaptığını anlamaya çalıştığım için elimin hareketleri durdu fakat avucumun içinde nabız gibi atan sertliği kendisini bir an bile unutturmadı. Varlığı zaten unutulacak türden de değildi. Sarp, o elimin üstüne diğer elini götürüp tutuşumu gevşetmemi sağladı. "Ellerini," dedi tehlikeli bir sesle. "Göğüslerine doğru götür."

Bir an kendi tükürüğümde boğulacakmışım gibi hissettim. "Ne?" diyebildim kısık bir sesle.

"Kendine hiç dokunmadın mı?" Başımı iki yana salladım. Elbette o anlamda dokunmamıştım, hatta bazen İzem'in cinsel hayatı bana içimin ölmüş olduğunu düşündürürdü. "Hiç mi?"

"Bana dokunan ilk kişi olduğunu ağzımdan duymaya mı çalışıyorsun?" diye sordum aksi bir sesle gözlerimi kaçırarak.

Sarp bir eliyle çenemi kavrarken, benim dik bir konuma gelmemi fırsat bilerek diğerini başımın arkasına doğru götürdü. Yüzümü kendininkine doğru yaklaştırıp sert bir öpücük bahşettikten sonra geri çekildi. Çenemi bırakmadı, hatta daha sıkı tuttuğunda dişlerimin elinde kalacağını hissettim.

"Hayatımdaki en iyi mertebe." Sesi resmen hırlar gibi çıktı. Tutku, insanın içindeki en vahşi yanını ortaya çıkartıyordu. "Yine de beni düşünerek kendine dokunmamış olmana kırılmadığımı söyleyemeyeceğim."

Dilimi dudaklarımda gezdirirken aldığım derin nefesin ciğerlerimi yaktığını hissettim. "Sanki her gece beni düşünerek kendine dokunuyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Her gece olmasa da." Alnını alnıma yasladı. "Bu kışın ortasında kimse o uzun duşları boşa almaz."

Aldığım nefes ağzımdan çıkarken inlememle aramıza karıştı. Beni düşünerek kendisine dokunduğunu kısa bir an gözlerimi yumup önümden geçirdim. Ateşe dokunmakla bir görüntüye bakmanın aynı hissettirdiğini

düşünmeme neden olacak görüntüler, kasıklarımda daha önce hiç hissetmediğim bir sancıya neden oldu.

İçim istekle kavrulurken sönüşümün dudaklarında olmasını arzulayarak dudaklarına doğru yaklaştım fakat Sarp birleşmemize izin vermeden başını geriye doğru çekti. Yumruğuna doladığı saçlarımdan hafif bir hareketle geriye doğru çekerek tekrar yaklaşmamı da engelledi. "Sarp," diye sızlanırken buldum kendimi. "Ne yapıyorsun?"

"Beni öyle düşünmek sana emir vermemden daha mı çok tahrik etti?" diye sordu beni kışkırtmak için takındığı gülüşüyle. "Normalde emirler yağdırsam hayatımı sikersin ama özel alanımıza girdiğimiz an bacaklarıma akacak kadar ıslanmana neden oluyor."

"En azından benim tahrik olmam için bir eylem yapman gerekiyor," dedim ona meydan okurcasına. "Sen sadece bana bakarak bile tahrik olabiliyormuşsun ki gecelerce kendine dokunmak zorunda kalmışsın."

Sarp'ın söylediklerimle iyice çenesi kasılırken, "Şimdi de sen bana dokunuyorsun işte. Demek ki değersin," dedi. "Bir de kendine dokunursan tamamdır."

"Senin dokunmanı yeğlerim," dedim omuz silkerken. Bu yalan değildi ama bir de kendime dokunmak gibi bir isteğim yoktu, bu yüzden sığındığım bir bahane olmuştu.

"Ben de dokunacağım zaten." Az önce teninden alıp çektiği ellerimin bileklerini tekrar tuttu ve sanki iplerimi onun eline bırakmışım gibi iki yandan göğüslerimin yanına doğru götürdü. Tek kaşım havada ne yaptığını anlamaya çalışırken, "Benim için biraz eğil ve göğüslerini sık," dedi kalın sesiyle. Arzudan delirmiş sesi daha karizmatikti. Yine de inatçı bir tavırla ona bakmayı sürdürdüm. "Lütfen."

"Buna ihtiyacın mı var?"

Çenesiyle önünü işaret etti. "Sence yok mu?"

"Peki bana?"

"Sana her zaman ihtiyacım var," dedi. "Buna ise sadece şu an. Sen benim için tamamen bir ihtiyaçsın, Sidem."

Onu öpmeden istediğini vermemek konusunda kararlıydım, bu yüzden yüzüne doğru yaklaştığımda anlamış gibi o daha da acele etti ve dudaklarımızı birleştirdi. Her zamanki gibi yumuşak öpücüklerinden uzak, ruhuma kadar sömürmek ister gibi eziyordu dudaklarımı dudaklarının altında. Bir saniye bile ondan ayrı bir nefese tamamen karşıydı her şeyiyle. Tek istediği böyle kalmak ve son nefesimiz kalmışsa bile şu uğurda vermek gibiydi fakat

benim dayanabileceğim şüpheli olunca, altdudağını dişlerimin arasında ezerek uzaklaşmasını sağladım.

Sarp ayrılmamla bir omzuma baskı yaparak tekrar beni aşağıya doğru kaydırdı. Yeniden kasıklarına yaklaştığımda dediği gibi yaptım ve elimi iki yandan göğüslerimin yanına koyarak onun göğüslerimin arasında sıkışmasını sağladım. Sarp karın kaslarına kadar titrerken ereksiyonunu göğüslerimin arasında hızla kaydırmaya başladı. Bu hayatımda gördüğüm en ateşli sahne olabilirdi.

"Sikeyim tenin," dedi kesik kesik. Tenimde bıraktığı o yapışkan hissin huylandırmaya başladığını hissediyordum ama titreyen karın kaslarından zevk aldığını da görebiliyordum. "Her zaman delirecekmişim gibi hissettiriyor... Biraz daha sıkıştır," dediğinde söylediğini hemen uyguladım ve karşılığında gür bir inleme aldım. "İşte böyle."

"Biraz daha gelmezsen," diyebildim kuruyan boğazım yüzünden zorlukla. "Tenim alev alabilir."

"Bebeğim tenin zaten alev alıyor." Bir eliyle boğazımı kavrayıp parmaklarıyla çeneme doğru uzandığında varlığını belli edercesine sıktı. "Birazdan söndüreceğim."

"Hiç birazdan gibi durmuyor," diye homurdandım. Hâlâ sert ve dikti, hareketleri yavaşlamıyordu bile. Oysaki benim göğüslerim uyarılmaktan sızım sızım sızlarken can çekişiyordu adeta. Bedenim ona karşı hiçbir zaman duyarsız olmayı beceremiyordu.

O karizmatik kahkahası yankılandı odada. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"İyi ki uğratmadın." Bu sadece ona değil, bana da delicesine zevk veriyordu. Sarp ellerini benim ellerimin üstüne koyarak oturuşunu dikleştirdi ve göğüslerimi sıkma görevini devraldı. İnlemeleri daha gür bir hal alırken kasları iyice kasılmış, hatta boynuna kadar kızarmaya başlamıştı. O tenime sürtünmeye devam ettikçe bedenimde bir titreşimin beni ele aldığını hissetmekle birlikte kendinden geçiyordu. Her şey çok yoğundu.

"Geri çekil," dedi Sarp ellerini gevşetirken fakat onu dinlemedim. Ben aynı pozisyonda durmaya devam ederken zaten o da dayanamadı ve dakikalar sonra sonunda kendisini bıraktı.

Avuçlarını yatağa doğru yaslayıp kalçasını hafifçe kaldırmış bir halde gür bir inlemeyle son damlasına kadar tamamen göğüslerime aktı. Kendisinden o kadar geçmişti ki beni de peşinden sürüklemiş gibi sadece onun belirginleşen âdemelmasına takılı kalmış, sert çehresini izler olmuştum.

Gerdanımdan göğsüme doğru bir sıcaklığın yayılarak sürüklendiğini hissediyordum ve bu sadece nefes nefese kalmamı sağlıyordu.

Ben ona bakamazken aniden belime dolanan ellerle kendimi kucağında buldum ve bu hareket ağzımdan bir çığlık kaçmasına neden oldu. Bella'nın duyabileceğini düşündüğüm için endişeyle gözlerim sonuna kadar büyüdü. Bu, Sarp'ın umurunda bile değildi belli ki. Tam kucağına oturduğumda, "Eğer biraz daha karşımda böyle kalırsan yine tenine akacağım ve bunu istemiyorum," dedi. "Üçüncü kez geleceksem bu kesinlikle içine olacak."

Oturduğum erkekliğinin az önce boşalmasına rağmen hâlâ sertliğini koruması sözüne güvenmemi sağlamıyordu maalesef. "Pek öyle durmuyor," diye mırıldandım bir elimi omzuna atarken. Sarp dudaklarını yanağıma sürterek kıkırdadığında sıcak nefesi tenimi okşadı. İri elleri ise çıplak sırtımda gezintiye çıkmıştı.

Kısa bir an arkasına doğru yaslandı ve kucağında oturan bende bıraktığı enkazı gururla izliyormuş gibi bir ifade takınarak bana baktı. Bakışları dağılan saçlarımdan büyük ihtimalle kızaran yüzüme, oradan da izlerini bıraktığı göğsüme doğru geziniyordu gözlerindeki ateşle. Biraz bile su serpilmemişti harelerine. "Şu an öyle fena duruyorsun ki," dedi sessizce. "Seni yataktan günlerce çıkarmamaya teşvik ediyorsun beni." Yaptıklarından çok, söyledikleri utandırıyordu beni. Utançla kucağında kıpırdandım bu yüzden. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" dedim kucağında sürtünmeye devam ederken. Az önceki halinin sert ya da uyanık olmadığını, sürtündüğümde beni yoklayan sertlikle anladım. Zaten hassastım ve onun bana dayanması beni daha da çileden çıkarıyordu. Ona meydan okurken canına okunan hale gelmiştim.

"İki gün önce hayır dediğin teklifimi bugün mü değerlendiriyorsun?" diye sordu muzip bir tavırla. "Sür bakalım." Sarp iri ellerini iki yandan kalçama doğru atarak beni kendisine iyice bastırıp hareketlerimi hızlandırdı. "Ama belini korkak alıştırma."

Omzundaki elimi ensesine doğru kaydırdım ve ardından diğer omzuna doğru atıp kolumu boynuna doladım. Yerimi sağlamlaştırdıktan sonra daha hızlı sürtünmeye başladım. Yaptığı baskı içimdeymiş gibi yoğun hissettiriyordu ve bu bir gün vuslata erdiğimizde hissedeceklerim konusunda beni endişelendiriyordu. Aldığım zevkten altdudağımı dişlerken gözlerimi yumdum. İnlemelerimi yutmak istiyordum ama çok zordu.

"Devam et," diye fısıldadı kulağıma, diğer yandan kalçama hafifçe avucunu vurup onun acısına kalmadan sıkarak sızlamasını sağladı. Bu beni daha da tahrik etti. "İstediğini al *cara mia*."

"Sarp," dedim zevkten tizleşen sesimle.

"Gözlerini aç, Sidem," dedi hırsla. Böylece söylediklerim havada asılı kaldı. "O güzel gözlerini göreyim," dediğinde inatla açmamaya devam ettim. Saniyeler sonra bir elini kalçamdan ayırdı, boşluğunu hissettim fakat gözlerimi açmasına izin vermedim. Sarp benimle inatlaşmaktan geri durmazdı tabii. Saniyeler sonra kalçamdaki elinin gitme sebebinin klitorisimi çimdikleyerek bana meydan okuması olduğunu anlamamla direnen gözlerimin tüm direnci de terk etti beni. Kucağında titreyerek gözlerimi açtığımda onun asi gülüşüyle karşılaştım.

"Sarp," dedim hayretler içinde. "Elini çek."

Başını iki yana salladı. "Belki de rahatlamak için yardıma ihtiyacın vardır," diye fısıldadı boynuma doğru. "Yok mu?"

"Yok," dedim kendimden emin bir sesle. *Sen misin bana meydan okuyan* der gibi bakışlarını sertleştirip bedenimi sabit tutarak sürtünmemi engelledi. Yaşadığım hüsranla huysuz mırıldanmalar döküldü dudaklarımdan. "Sarp... yapma. Canım acıyor bak."

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle." Parmağı çimdiklediği yeri yavaşça ovaladı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu kadarı bana sadece aklımı ve kalbimi kaybettirir, toprağın altına girmeme neden olurdu. Eline doğru kendimi itmeye çalışmama bile belimi sıkarak karşı koydu. Beni yerime sabitleyip hareket etmeme izin vermedi. Öyle yakındım ki tam uca gelip bitişe ulaşamamanın kızgınlığı her bir sinir ucumda kendini belli ediyordu.

"Sarp lütfen," diye mırıldandım kısık bir sesle. Neyin esiri olmuştum ben? Kendimden geçmiştim böyle. Şakaklarımdan akan soğuk terler bile yakar olmuştu beni.

Kulağımın arkasına dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Ne lütfen?"

"Bırak rahatlayayım," dedim sinirle. "Yemin ederim yarın canına okurum senin. Boşanı-" Sözümü kesen klitorisime inen darbeydi. "Sarp!"

"Rahatlamaktan kastının ne olduğunu anlamazsam sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sinir bozucu bir gülüşle. Gerçekten şu an sinirden çenesini bile kırabilirdim. Hatta kırmalıydım. Üstünden kalkmalı, seni boşayacağım diye tehdit etmeli ve kendi işimi görmeliydim fakat kahretsin ki şu an onu dehşet istiyordum. Kendi elimi değil, direkt onu istiyordum.

"Yarın dul bir adam olacaksın haberin olsun." Öfkeyle omzunu ısırdım. Ardından ısırdığım yere dudaklarımı sürterek boynuna doğru bir yol izledim. "Ama şimdi bırak sana sürtünerek boşalayım."

Sarp, sanki parolayı söylemişim gibi dudaklarıma kapanırken belimdeki elini kalçama indirerek tekrar sürtünmeme izin verdi. Bir de elinin

en hassas noktamdaki baskısı az öncekinden daha yoğun olarak beni iyice çileden çıkarmaya başladı. Sadece omuzlarına tutunmuş, sürtünmenin ve parmaklarının maharetinin verdiği zevke odaklanmış durumdaydım. Kasıklarımda toplanan baskının yavaşça aşağıya doğru yayıldığını hissederek omurgamdan aşağı süzülen bir rahatlama hissi beni yokladı. Omuzlarına tırnaklarımı geçirirken, dudaklarımı boynuna bastırıp titremeye başladığımda kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu.

*"Lasciami lui stesso tesoro,"** dedi bir kez daha çimdik atıp ardından sızısını geçirmek ister gibi yavaş hareketlerle ovalarken. Sertliğinin üstünden kalkıp temassız kaldığımda hissettiğim sızıyla tekrar sert bir şekilde oturup dairesel hareketlerle yavaşça sürtünmeye devam ettim. Sona yaklaştığımı hissediyordum ve aklım karıncalanıyordu. "İşte böyle."

Hızla nefes alırken sadece gözlerinin içine baktım. "Bana İtalyanca bir şey söyle."

*"Ogni giorno trascorso senza amarti è stato il momento più stupido della mia vita."***

Sanki anlamamam için özellikle hızlı söylemişti. Kısa ve müstehcen bir şeyler söyleseydi anlardım diye düşünmüştüm ama şimdi zihnim arzu selinde öyle bulanmıştı ki bir kelimesi bile benim nezdimde anlam kazanamamıştı. Sadece İtalyanca konuştuğu zaman sesi öyle güzel ve karizmatik geliyordu ki tüm gün İtalyanca konuşsa anlamadığım halde zevkle dinleyebilirmişim gibi hissettirdiği için küçük bir ricada bulunmuştum.

Bir şeyler oldu ve tenim bir kez daha onun teninde can buldu.

Hâlâ artçı sarsıntılar yaşarken kucağındaydım fakat dizlerimin dermanı kalmadığı için çareyi hareketsizce oturmakta buldum. Nefes nefese bakışlarımız buluştuğunda Sarp hiçbir şey demeden bir kez daha dudaklarımızı birleştirdi ancak bu sefer birleşen sadece dudaklarımız olmadı. Sıcak dilinin baskısı sanki az önce arsızlığın dibine vurmamışız gibi ortamı daha yumuşak hissettiriyordu. Biraz da olsa ondan ayrı nefes almaya ihtiyaç duyunca, geriye doğru çekilip dudaklarından uzaklaştım ve başımı omzuna düşürdüm yavaşça.

"Sinir olmaya başladım," derken üstüne uzanıp, bacaklarımı araladığı bacaklarının arasına bırakarak omzuna iyice sindim. Sarp hâlâ oturur pozisyondaydı ve bir elini belimde tutarken, diğerinin parmak uçlarını sırtımda gezdiriyordu. Bu çok iyi hissettiriyordu. Yanağını başımın üstüne yaslayınca *işte şimdi tamamlandık* diye düşündüm.

---

* Kendini bana bırak bitanem. (İt.)

** Seni sevmeden geçirdiğim her gün hayatımın en aptalca anıydı. (İt.)

"Neye?" diye sordu sakin bir sesle. Sesi huzurlu hissettirmişti aniden.

"Hâlâ akıyor olmama," diye homurdandım işaretparmağımın ucunu onun sert göğsünde sanki çizim yapıyormuşum gibi gezdirirken. Kendimi çiziyordum aslında, bir de adımı yazıyordum göğsüne. O yazmamışsa bile... "Resmen seğiriyorum ve dizlerim titremeye devam ediyor. Sarp seni öldüreceğim!"

Gür bir kahkaha savurunca göğsü sarsıldı ve üstünde olduğum için ben de titredim. "Hâlâ mı sakinleşmedin?"

"Sakinim," dedim uysal bir tavırla. Bedeni çok sıcaktı ve bu daha da mayıştırıyordu. Resmen çıplaktık, ayrıca az önceki yaşadıklarımız yüzünden terlemiş ve yapışkan hissediyor olmamıza rağmen kalkıp bir temizlenme zahmetine girmeyecek kadar alışmıştık birbirimize.

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Kalkıp duş almamız lazım."

Huysuzlukla mırıldanıp iyice göğsüne sindim. "O yüzden öldüreceğim zaten. Yarın erkenden kalkmam ve Bella için köfte kızartmam lazım. Duş almaya bile mecalim yok ama..." Endişeyle başımı omzundan kaldırıp onunla göz göze geldiğimde sırtımdaki eli belimde kaldı. "Bella... Sarp biz kapıyı bile kilitlemedik. Üstelik ben sık sık bağırdım, ya duyduysa?"

"Ses yalıtımı var," dedi rahat bir tavırla. "Bella ses duysa çoktan gelirdi zaten. Mışıl mışıl uyuyordur."

"Neden ses yalıtımı var?" İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Bu evi bekârken tutmadın mı sen?"

"Rahatıma düşkünüm *cara mia*. Neden olmasın?" Belimden kendisine doğru çekerek tekrar başımı omzuna koymamı sağladı fakat omzu çok sertti, bedeni gibi. Bu yüzden biraz daha aşağı kaydırdım başımı. Üstünde yatmak yine de güzeldi. "Sabah duş alırız ama üstünü silelim. Özellikle göğüslerini çünkü bu görüntüyle yatmam imkânsız olabilir."

"Uslan biraz, Sarp. Benim kondisyonum düşük."

"Ne demek düşük?" Sırtımda gezinen eli bu sefer okşamak yerine çimdik attı. "Daha hiçbir şey yapmadık bile."

Sinirle göğsüne bir tokat savurdum. Ne demek bir şey yapmamıştık? Bunun dahası varsa boşandığından değil, karısını zevkten öldürmekten dul kalabilirdi. "Sarp gerçekten vururum seni."

"Vurdun zaten," dedi. "Ama kalbimden."

"Şovmen," diyerek homurdandım. "Kanmayacağım sana."

"Kanman için kandırmam gerekir." Yavaşça parmak uçları saçlarımda gezindi. "Ama ben kandırmıyorum seni."

Ninova

"Kandırıyorsun beni." Kafa tuttum sitemle. "Sözde bu iddianın geleceği yer de bu değildi ama sen kandırdın, buraya getirdin."

"Bence daha çok iddiaya girmeliyiz." Eli sırtıma dökülen saçlarımın ucunda oyalanırken mırıldandı. "Sevdim ben bu iddia işini. Evimi, arabamı üstüne yatırırım hatta."

"Kızının dileğini hemen gerçekleştirmek için mi?" diye söylendim sahte bir öfkeyle. "Fark etmedim sanma. Allah'tan sürtünmeyle olma ihtimali milyonda bir. Gerçi bende bu şans varken o da olur ya. Neyse." Sarp sadece kısık bir kahkaha attı. "Bir şey soracağım... Sen az önce İtalyanca bir şeyler dedin. Birinin son cümlesini anladım."

"Öyle mi?" Alay dolu sesi bilmezlikten geldiğini gösteriyordu. "Ne demişim?"

Üstünde yüzüstü uzanıp iki elimi göğsünde, çenemi de ellerimin üstünde tutarak ona baktım. Kısa bir an bana baksa bile bir kolunu başının altına alırken diğerini kalçama doğru kaydırdı. Ardından tavana bakması da cabasıydı. "Ne dediğini biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek onayladı beni. "Ama senden duymak da istiyorum."

"Neden?"

"Sadece ben söyleyince ikna olamıyorum." Dalgınlıkla dudaklarını büktü. "Öznesi sensin sonuçta."

Dudaklarım huzurlu bir tebessümle kıvrıldı. "Eylem de senin ama."

"Öyle ama..." dedi belli belirsiz bir sesle. "Benim eylemlerim bir süredir senin ellerinde zaten."

"Ve ben de bir süredir sadece senin hayatının öznesiyim," dedim. "Bu yüzden sen söylemelisin."

"Ama sen söylersen kendimi de ikna edeceğim."

Gövdemi biraz doğrulttuktan sonra dirseğimi göğsüne çok bastırmadan yaslayıp çenemi avucuma bastırdım. Sanırım ona yenilmekten gocunmuyordum. Bu yüzden söylemekten de geri durmayacaktım. "Dedin ki..." Heyecan yaratmak için olabildiğince yavaş söylüyordum. Sarp bu tavrıma göz devirdi. "Ben seninmişim, senin kadınınmışım ve sana özelmişim."

Dişlerini gösterecek kadar sırıtırken gözleri parladı. "Öyle miymişsin?"

"Bilmiyorum, öyleymişim herhalde," dediğimde yüzünü buruşturarak bir bakışla kalçamı sıktı. "Öyleymişim işte, Sarp. Şu halime bak, sence aksini söylesem kim ciddiye alır?"

"Almazlar, değil mi?" diye sordu hevesle. "Benimsin bayağı."

Başımı yavaş hareketlerle onaylar anlamda salladım. "Seninim bayağı."

"Her şeyinle?"

"Her şeyimle," diyerek onayladım onu. Dudaklarını uzattığında bir öpücük kondurup geri çekildim. "Aynısı senin için de geçerli. Özgünüm, Kürtçe sen benimsin nasıl denir bilmiyorum. O yüzden şov yapamayacağım ama benim olmanın dillerle alakası yok zaten."

"Haklısın." Derin bir nefes aldı. "Senin ve sana özel."

"Bana özel misin emin değilim." Sarp'ın cümlemle kaşları çatıldı. Benim kalbim çatılırken onun kaşlarının çatılması çok da umurumda değildi. Sert bakışlarımı bozmadan ona bakmaya devam ederken söylendim. "Herkesin dilinde bir kocan çapkındı, geçmişi kabarıktı ve birçok böyle şey var. Bu seni bana özel yapmıyor sanki."

"Yavrum bazen cidden aklın duruyor," dedi Sarp gözlerini kısarken. "Aksine bunlar beni, sana özel yapıyor. Bahsettikleri şeylerle ben tamamen sıradan bir adamım, seninle özel oldum. Sana özel oldum. Yıllarca olduğum adamdan senin için, seninle uzaklaştım. Daha ne olması gerekiyor sana özel olmam için?"

Sözleri bir kuş olup içimde pır pır ederek uçtu ve sonunda kalbimde yuva kurdu. Sarp yüzümden içimi anlamış gibi sırıtınca omuzlarımı dikleştirip burnu havada bir tavırla ona baktım. "Bilmem, belki de soyadını değiştirip Karacahan yapabilirsin."

"Ne?" Sanki dünyanın en komik esprisini yapmışım gibi bir kahkaha patlattı. "Soyadımı Karacahan mı yapayım?" Gülmekten gözünden yaş gelmeye başlamıştı. Açıkçası ben de işin şakasındaydım ama bu tepki biraz fazla değil miydi? "Oldu yavrum bir de ailenin yanına taşınayım ister misin? İçgüveysi olurum."

"Abartma canım sen de. Ailemin yanında ben bile yaşamak istemiyorum." Sarp sırıtarak başını iki yana sallarken, bedeninin üstünde biraz aşağı doğru kayıp başımı tekrar göğsünün üstüne koydum. Kalp atışları yine çok sakindi. "Kalbin nasıl bu kadar sakin atabiliyor? Ne bileyim hep şey derler ya sevdiğin birinin yanındaysan kalbin böyle çok hızlı atarmış falan."

"Yanlış demişler ya da hiç cidden sevdikleri biriyle yan yana gelmemişler." Sesi de kalbi kadar sakindi. Benim kalbim de onunlayken sakindi ama onunki daha farklıydı. Benimki arada bir hızlanıyordu mesela. "Çünkü insan huzur bulduğu yerde neden kaygılı, stresli ve adrenaline uğramış hissederek kalbini hızlandırır ki?"

"Bakış açını seviyorum," dedim miskin bir sesle. "Zeki oluşunu da öyle." İşaretparmağımı göğsünden koluna doğru gezdirdim. Amacım dövmelerine

ulaşmaktı. "Başarılı olmanı da es geçemeyeceğim." Dövmelerinin üstüne gelince durdum. "Ama en çok dövmelerini sanırım. Çok havalı duruyorlar."

"Çok alakasız bir yere bağlaman beni hiç şaşırtmadı. Ben de senin bir dakika sonranın belli olmayışına hayranım sanırım," dedi alaycı bir sesle. "Ve evet, dövmelerimi ben de seviyorum. Yaptırırken çok hevesli değildim ama sonucundan memnun kaldım."

Bir omzundan pazısına doğru uzanıyordu. Aşağı doğru gittikçe dirseğinin iç kısmında bulunan Romen rakamlarıyla yazılmış dövmelerinin oluşu ona ayrı bir hava katmıştı. Zaten az karizmatikmiş gibi bir de kendisine biraz daha hava katması aniden beni gıcık etti. "Hevesli değil miydin?"

"Pek değil, öylesine bir istek geldi yaptırdım."

"Anlamları yok mu yani?"

"Var elbette, sonuçta tenime kazıyorum bir anlamı olmalı," dedi. "Zaten tarihler Bella ve İlayda için."

"Annen ve baban?"

"Sevgileri onları o kadar birbirlerine ait hissettiriyor ki ikisi için bir dövme yapmak içimden gelmedi. Anne ve babamı çok seviyorum elbette ama tenime kazımaya gerek duymadım."

"Peki saat ve kartal?"

"Saati zaman algımı yitirdiğim bir dönemde yaptırmıştım." İlgiyle onu dinlerken bakışlarımızı buluşturmadım. "Yani bir altı, yedi yıl olmuştur yaptıralı belki daha fazla. O sıralar Ernesto da abin de benimleydi." Sesi biraz kederli çıkınca yüreğim burkuldu. "Bir gece çok içmiştik ve dertleşiyorduk. Hepimizin hayatının yoğun olduğu dönemdi, bir şeyleri gözden çıkardığımız için yoğun olduğunu düşünüyorduk. Mesela Ernesto sevgilisinin adını yaptırmıştı çünkü o, ondan uzak olduğu için yoğun ve yorgundu. Abin korkudan yaptırmadı ama ikisi de bana bir saat dövmesi yaptırmam gerektiğini söylemişti."

"Neden ki?" diye sordum merakla. Aynı zamanda o ve abimden bir anıyı dinliyor olmak aslında buna ihtiyacım olduğunu hissettirmişti. Belki de sormaktan çekindiğim için merak etmediğimi varsaymıştım.

"Meğer ben *zamanla* bağımı kopardığım için yoğun ve yorgunmuşum." Gözucuyla ona baktığımda kırgın bir tebessüm vardı dudaklarında. "Haklıydılar aslında. Kendimi başarıya o kadar şartlamıştım ki saatlerce bir laboratuvarda zamanımı öldürüyordum. Olmayacak şeylerin peşine düşerek kendimden geçiyordum. Gündüz birde girdiğim yerden ertesi gün ikide çıktığım bile oluyordu. Zamana karşı çalışıyordum, zamanla değil. Hayatım yokmuş gibi yitirmiştim saatlerimi. Onlar da tenine kazırsan değerini

bilirsin demişlerdi. Dövmeciye gittiğimizde dedim ki bir saat yap, akrep ve yelkovanı olmasın hatta erisin. Zaman akıp gitsin orada ama benim dünyamda gitmesin çünkü o iğnenin acısı bana saatlerimi hatırlatsın. Öyle sarhoşken yaptırdık bir şeyler, Allah'tan usta iyiydi de rezil bir dövme çıkmadı."

"Etkileyici," dedim durgun bir tavırla. "Ama kartal?"

"O babamın fikriydi," dedi. "Ernesto öldükten sonra dövmem omzumu ağrıtmaya başlamıştı. Yük olmuştu bana sanki çünkü onunla beraber yaptırdığım, fikri ondan çıkan bir dövmeydi. Bir gece o dövmeye şiddetle vurduğumu hatırlıyorum. Evin çatısında hem de. Normalde annem görse kalbine inecek bir hareket ama kimse sorgulamıyordu o dönem beni. Babam geldi, dövmeyle alıp veremediğimin ne olduğunu sordu. Normalde anlamını bile sormazdı ama o gece sordu, ben de anlattım. O da yanlış tercih yaptığımı söyledi. Meğer bana bir kartal dövmesi gidermiş."

"Çünkü kartallar güçleri ve keskin gözleriyle bilinirler," diyerek sözünü tamamlayan ben oldum. Devamını nedense onun söylemesini istememiştim. "Bir de yuvalarını canı pahalarına korurlarmış."

"Babam da öyle demişti."

"Tahmin etmek zor değil." Sesim sanki bilirkişi özgüvenini taşıyordu çünkü Sarp'tan şüphe duymuyordum. Bence onunla ilgili bazı düşünceler nesneldi. Bunlar da onlardan birkaçıydı işte. "Ve baban kolay kolay yanlışı olacak bir adam da değil."

"Değil gerçekten." Sırtımdaki işaretparmağının ucu koluma doğru bir yol izliyordu. "Ondan sonra çok düşündüm nasıl bir dövme yaptırabilirim diye. Çünkü yazı tahtasına dönmek de istemiyordum, böyle her yerde bir dövme olması beni bayardı. O yüzden akrep ve yelkovanı olmayan saatime kartal dövmesiyle güç verip zaman algımın gücümden ibaret olduğunu göstermiş oldum."

Tekrar yüzüstü dönüp dirseklerimi yatağa yaslayarak gövdemi doğrulttum. Sarp sadece başını yana doğru çevirerek bana bakmıştı fakat ben, onun dövmelerine yaklaşmak için yapmıştım bunu. Göğüslerimi onun göğsüne sürterek diğer omzuna yaklaştım ve dudaklarımı dövmesine bastırıp geri çekildim. "Duruşu kadar hikâyesini de sevdim," dedim. "Bence de az dövme daha iyi."

"Ama tarih dövmeleri artsa fena olmazdı," dedi muzip bir tavırla.

"Artsın kocacığım," dedim cilveli bir tavırla. "Yazdır doğum tarihimi."

Bu halime kısık bir kahkaha atarken saçlarımı geriye doğru itti. "Yılı iki ile başlayan tarihleri daha çok seviyorum bebeğim."

Huysuzlukla burun kıvırdım. "Fırsatçı."

"Yaptırmak istediğim birkaç dövme daha var. Ondan sonra durulurum."

"Ben de yaptırmak istiyorum ama korkuyorum," diyerek bir itirafta bulundum. "Bilmiyorum, biraz takıntılı biriyim ben. Zamanla o dövme beni rahatsız edebilir, bu yüzden yaptırmaktan hep geri durdum. Belki de bir ömür tenimde taşımak isteyeceğim kimse olmadığındandır. Bir gün ben de yaptırırım. Belki bana en son söylediğin İtalyanca şeyin güzel bir anlamı vardır ve söylersin de onu yaptırım."

Amacım tamamen anlamını öğrenmekti. Sarp da bunu anlamış gibi gerindi. "Öğrenirsen yaptır karıcığım."

"Söylemezsen nasıl öğreneceğim?"

"O zaman öğrenmek için emek ver güzelim."

"Vermemi kastettiğin emek tam olarak nedir?" Tek kaşım havada ona baktım. O ise arsız bakışlarını göğüslerimde gezdirdi. "Şaşırmadım. Hayır!"

"Ofiste," dedi hızla. "Masamda hatta."

"Hayır!"

"Kapıyı kilitlerim?"

"Hayır dedim, Sarp."

"İkinci kez geldiğinde?"

"Sarp," dedim uyarı niteliğinde. "İkinci olabilir. Bakarız ama ilkinde bana asla dokunmayacaksın."

Yataktan indiğimde o da arkamdan gelmeye başladı. "Yani ikincide yapabilirim?"

"Bakarız dedim, olur değil." Aniden belimden tutup kaldırmasıyla kendimi omzunda buldum. "Sarp çıplağım!"

"Biliyorum, az önce gözlerimin önünde soyundun," diye homurdandı banyoya doğru giderken. "Hadi şu anlaşmanın detaylarını banyoda konuşalım. Islak imza atmış oluruz."

"Iyy!" diye bağırdım tiksintiyle. "Sen gerçekten mizahı kötü bir yaşlısın."

Avucunun içini sertçe kalçama çarptığında daha önce böyle bir sertlikle karşılaşmadığım için ağzım sonuna kadar aralandı. "Ve sen de benim mizahı güzel genç karımsın."

"Oha!" diye ciyakladım kulağının dibinde. "Sen tam bir sığırsın."

"Ve de sana sığarım."

Olduğumuz konumdan olsa gerek aklıma sadece müstehcen şeyler geliyordu. Sarp zaten çok da masum biri değildi, eminim o da bu amaçla söylemişti. "O konuda şüpheliyim."

Bir kahkaha savurdu ve bu duyduğum en karizmatik şeydi. Banyoda şakalaşmalarına devam etti ama yine de beni yıkamaktan geri durmadı. Elbette karşılığını almıştı. Çok değil, birkaç ay önce yastığa başını koyduğunda bir gözyaşı akıtmadan uyumayan Sidem, yine onun kollarında huzurla uykuya dalmıştı.

23 Kasım Perşembe

Bu adamı boşayacaktım. Kollarında huzurla uyumayı, yanında mutlu olmayı, zengin ve başarılı oluşundan tahrik olmayı, şu karizmatik yüzüne hayran olmayı siktir edip sırf şu sabırsızlığı yüzünden onu boşayacaktım. Eğer küpem biraz daha kulak deliğime girmezse Sarp'ın gözüne sokacaktım onu. Yapacaktım.

"Hadi ama, Sidem," diye bağırdı bir kez daha. "Toplantım var diyorum."

"Zıkkım, Sarp!" diye karşılık verdim öfkeyle. "Sana dedim ki ben sonra gelirim ama asla kabul etmiyorsun ya. Bırak hazırlanayım, ilk kez şirkete geliyorum özensiz mi geleyim ya? Delireceğim artık!"

"Tamam, ne dedim sanki?" diyerek geri duruyordu ama çok şey demişti. Saat dokuza geliyordu. Bizi yedide uyandırmış, Bella ile kahvaltı etmemizi sağlamıştı. Ben tekrar uyumak istediğimde beraber şirkete gideceğimizi söyleyerek beni telaşa da sokmuştu. Kargalar bokunu yemeden kahvaltı etmiştim resmen. Hayır bir de dünden söylememişti, ben de unutmuştum. Kombinim bile hazır değildi.

Telaşla duş alıp saçlarıma bir fön çekmiştim. Kıyafetim konusunda ise onu siyah takım elbise ve beyaz gömlekle gördüğüm için ona özenerek beyaz gömlek, siyah kalem etek ve ceket çıkarmıştım kendim için.

Dün mesela ne güzel sakin geçmişti. Kursa gitmiş, Madame Emily'nin birkaç evrak işini halletmiş ve derse girmiştim. Ardından Bella'yı alıp eve döndükten saatler sonra Sarp bizim için pizza alıp gelmişti. Aslında biraz utanmıştım da dün. Sanki birileri yüzüme bakınca Sarp ile yaşadığımız geceyi anlayacak gibi hissetmekten başı eğik gezmiştim. Yine de güzel bir gün olmuştu. Bella eve döndüğümüzde tüm gece boyunca köftelerin çok beğenilmesini anlatıp durmuştu. Zaten uykusuz olduğum için de erkenden uyumuştum ama bugün yine uykusuz kalmıştım.

"Sidem saat on güzelim," diye bağırdı Sarp bir kez daha. On demesiyle kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı çünkü ben dokuz sanıyordum. Hızlı adımlarla yatağın üzerine attığım telefonuma gidip ekran tuşuna bastım. Onu çeyrek

geçtiğini görmemle ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Defileye değil, şirkete gidiyoruz. İn artık!"

Haklıyken haksız duruma düşmeme çok az kalmıştı, bu yüzden aceleyle siyah kol çantamı ve telefonumu da alıp odanın kapısına doğru ilerledim. Oyalanmadan merdivenlere geçip öyle hızlı inmeye başladım ki bir an takılıp düşeceğim sandım. Gerçi düşseydim Sarp beni acele ettirdiği için vicdan azabı çekerdi belki çünkü bir rahat vermemişti. Görüş açısına girdiğimde, "Hele şükür," dedi ve beni beklemeden dış kapıyı açıp arabasına doğru yöneldi.

Normalde evi son kez kontrol etmeden çıkamayan ben, sırf ona yetişmek için hiçbir şeye bakmadan kuyruğu gibi peşinden gitmeye başladım. "Ömrümü yedin, Sarp," diye söylendim sinirle. "Bu kadar ciddiye alacağını bilseydim hiç teklif etmezdim."

Sarp sürücü koltuğuna geçmek yerine hemen yanındaki kapıya doğru gitti ve benim için açıp gelmemi bekledi. Hafiften yağmur atıştırdığı için onun ıslanmasını istemiyordum. Bu yüzden topuklu ayakkabılarıma rağmen koşar adımlarla ona doğru gidip, yanağına bir öpücük kondurduktan sonra arabaya yerleştim. O da saniyeler sonra yerini aldı. "İş konusunda çok ciddiyimdir, Sidem."

"Biliyorum," diyerek sızlandım kemerimi takarken. "Hatta çok ateşli geliyor gözüme bu ama bugün biraz sıkıcı gelmedi diyemeyeceğim."

"Saat on ve on birde sizinle toplantım var. On bir buçukta ise kurulla toplantım var. Kurul toplantım on iki buçuğa kadar sürecek sonra bir saatlik öğle arası nedeniyle bekleyeceğim ve ikiye doğru yapmam gereken birkaç iş var." O sayarken ben yorulmuştum resmen. Bıkkınlıkla göz devirdim. "Her günüm böyle geçiyor aslında. Hayat filmlerdeki gibi şirket odasında boş boş oturmakla geçmiyor."

Yan dönerek bir elimi yanağına koydum. "Ya benim kocama da bakın, eve ekmek getirebilmek için kendisini heba ediyormuş." Sarp bu dediğime gülmeden edemedi. Sinirle yanağını ittirip dişlerimin arasından konuşmaya devam ettim. "Hakkını ödeyemeyiz evimizin direği."

"Ödersin ya," dedi gevşek bir gülüşle. "Buluruz bir yolunu."

"Sus, Sarp!" Tekrar önüme dönüp kollarımı göğsümde birleştirdim. Çoktan trafiğe karışmış olduğumuzu da ancak fark ediyordum. "Bilgisayarımı bile almadım yanıma, ne ile çalışacağım orada?"

"Gerek yok," dedi pürdikkat yolu izlerken. "Bilgisayarın zaten alt modeldi, senin için o serinin üst modelini aldırdım. Kurulumunu da yaptırdım, odamda seni bekliyor. Sen sadece *Apple* hesabınla giriş yapacaksın."

Ninova

"Pes! Her şey hazır ve sadece ben bilmiyorum, öyle mi?" diye sordum hayretler içinde. Ben bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Perşembe diye konuşmuştuk ama tekrar konusu açılmayınca ertelenmiştir diye düşünmüştüm. Bu yüzden kendimi verememiştim ama Sarp resmen tüm planını yapmıştı. "Oraya gittiğimde dikkat etmem gereken bir şeyler var mı, yoksa hallettin mi?"

"Hallettim diyebiliriz." Omuz silkip daha önce hiç sapmadığımız bir yola saparak ilerlemeye başladı. "Asistanıma ve senin muhatap olacağın diğer kişilere İngilizce konuşmaları gerektiğini söyledim. Aynı zamanda odama bir tane toplantı masası kurdurdum. Ben toplantıya gittiğimde odamda kalmaya devam edebilirsin. Çalışanlarım ilk kez odamda çalışacak, bu yüzden etrafı olabildiğince az incelemelerine izin versen iyi olur."

"Nasıl yani?"

"Odam benim özel alanım, toplantı ve çalışmaların orada yapılması beni huzursuz ediyor ama bugün önemli olan senin rahatlığın. O nedenle de bugünlük senin için bir masa kurdum, diğerleriyle odamda çalışacaksın." Gözleri benimkilerle buluştu. "Benim olan aynı zamanda senindir *tesoro*."

Onu öpme isteğiyle dolsam da trafik akışının yoğunluğu bu dürtüme engel oldu. Kaza yapmasını istemezdim sonuçta, değil mi? Sadece başımı koltuğun sırtına yaslayıp tebessümle onu izledim. "Bana gıcık olmazlar, değil mi?" diye sorduğumda Sarp alnını kırıştırıp bana doğru döndü. Yeni tıraş olmuş ve saçlarının geriye doğru taranmış hali onu daha da karizmatik yapmıştı. "Hani torpilli falan diye."

"*Cara mia* torpilli değilsin," dedi sert bir sesle. "Tasarım ekibinin başında Vanessa var, bir de her zaman sağ ve sol kolu Ricardo ile Sarah. Sen de çırak gibi bir şey olacaksın. Beraber fikir alışverişi, görev dağılımı yapacaksınız. Vanessa onayladıkça devam edeceksiniz. Burada torpil görmüyorum, zaten bu tarz şeylere karşıyım."

Rahat bir nefes vermemi sağlamıştı bu bilgi çünkü abim her zaman beni çabasız bir şekilde bir şeylerin başına getirmek isterdi. Bu bana çok yanlış geliyordu. Bir yakınımın o işe sahip olması benim öylece o mevkiyi alabileceğim anlamına gelmemeliydi. İnsanlar başarılı olmaktan ziyade ekmek parası kazanmak, haklarını alabilmek için yıllarca eğitimler alıyor, bu alanda kendilerini geliştirmek için çok fazla riskin altına giriyorlardı. Öylece birileri gelip ekmek elden su gölden yaşayınca da ne inanç kalıyordu ne de heba edilen yıllara güven. Üstelik bu ne olursa olsun kul hakkıydı. Babaannem her zaman kul hakkının affı olmadığını söylerdi.

Ninova

Sarp'a birkaç soru daha sorduktan sonra sessiz kalmayı tercih ettim. Zaten yarım saatin sonunda da şehrin lüks yerlerinden birine girdiğimizi, sıralı gökdelenlerden anladım. Bir keresinde buraya geldiğimi hatırlıyordum. İzem ile olması lazımdı. Üç sıralı gökdelen vardı ve iki tanesinin bir gruba ait olduğunu söylemişti. Etrafındaki büyük alan ise bu grupların himayesi altına alınmıştı.

Mimarisini beğendiğim iki gökdelenden birisinin tasarımı biraz daha eğik olacak şekilde yapılmıştı, sanki diğerine yaslanıyormuş gibi bir hava katılmıştı. Plazanın camları tamamen siyah filmlerden oluşuyordu ve temizliğiyle gıcır gıcır bir görüntü veriyordu. Döner kapısının hemen üstünde ise kocaman RSS INC yazan gümüş bir tabela bulunuyordu. Burayı kısa bir an incelemek bile başımın dönmesine sebep oldu.

"Sarp," dedim elini tutarken. "Burası sizin mi şimdi?"

"Sizin değil, bizim diyeceksin yavrum." Tuttuğu elimle beni arkasından sürüklemeye başladı. Etrafta robot temizlik araçları dışında pek kimse yoktu çünkü hava fazla sisli ve soğuktu. Kimse kolay kolay çıkmazdı. "Ve evet. Yanda kalan diğer plaza bize ait değil ama kalanı Russoların mülküne giriyor."

"Ee siz çok zenginsiniz o zaman, Sarp," dedim hayretler içinde. Babamların şirketini ikiye katlayacak bir yerdi burası. "Biz neden sarayda yaşamıyoruz?"

Adımları durdu ve tek kaşı havada bana doğru döndü. "Sarayda mı yaşamak istiyorsun?"

Kısa bir an cidden sarayda yaşadığımızı düşündüm. Korkunç bir histi. "Ay yok, ben temizleyemem orasını. Büyük diye sen benden çok çocuk istersin kalsın. Zaten ben gösterişten nefret ederim."

"Doğru tahminler yapıyorsun güzelim," dedi ukala bir tavırla. "Bu kadar büyük bir alana sahip olma nedenimiz laboratuvar, sevkiyat, denetim ve yazılım dahil her şeyi aynı yerde barındırmamız. Ayrıca ilaç şirketi olarak her türlü medikal ürünleri temin etmeye çalışıyoruz ve en iyisini yapmak için son model teknolojiden yararlanıyoruz. Bu ortamı kaldırması lazım. İki katımızı da bir tane internet firmasının deposu olması için kiraladık."

"Hiç başka bir iş yapmayı düşündün mü?" Hevesle işini övüyor, anlatıyordu ama insan sıkılmaz mıydı bu binanın içinde saatlerce? Yani yapılaşma bana özgürlük kısıtlayıcı geliyordu çoğu zaman. Bir süre sonra da dünya düzeninin bu olduğunu düşünerek üstüne düşünmemeyi tercih ediyordum. "Ne bileyim, hiç mi başka bir alana ilgin olmadı?"

Döner kapıdan ilk beni geçirdi, ardından hemen kendisi de arkamdaydı. Sıcak nefesini saçlarımda hissediyordum. "Babamdan gördüğüm için hep ilgim oldu kimyaya ama hangi alanına ilgim olduğu konusunda şüpheliydim. Zamanla ilaçlara sardım. Ben aslında işin laboratuvar ve deney kısmına meraklıydım fakat hevesimi çabuk alınca şirkete geçiş yaptım. Kendimi başka bir yerde de düşünmedim. Düşünseydim zaten peşinden giderdim, yaş benim için okumaya engel değil."

Döner kapıdan çıkar çıkmaz tekrar elini tutmam için bana doğru uzattı. Bu sefer bir saniye bile geciktirmeden tuttum çünkü içeri girdiğimiz an karşılaştığımız atmosfer, ürkmeme sebep oldu. Yani belki de biraz abartıyordum, böyle büyük bir yerde bu kadar çalışanın olmasından daha doğal olan bir şey yoktu ama daha önce alışık olmadığım bir ortam olması ve çoğunun gözlerinin bize çevrilmesi kendimi çıplak hissetmeme sebep oldu. Sarp, anlamış gibi tuttuğu elimden çekerek beni kendisine yaklaştırdı. Diğer çalışanların geçtiği turnikeler yerine köşedeki daha geniş geçişli olana yöneldi ve güvenliğin açmasıyla kart okutmaya gerek duymadan girdi.

"Sarp." Adını kısık sesle söylerken diğer yandan bize çevrilen gözlerden bakışlarımı kaçırmaya çalışmakla incelemek arasında savaşıyordum. Bizi ilk karşılayan resepsiyon gibi bir yer olmuştu. Fazlasıyla geniş bu alanda çok fazla oturma alanı mevcuttu. Bazıları bilgisayarlı kütüphaneyi anımsatan uzun masalarken, bazıları ise puflu alçak sehpalardı. Alanın en sonundaki asansöre kadar giden siyah duvarların tam ortasında, bitişe kadar uzanan ekranda oynatılan şirket slaytı vardı. Siyah ve gri renginin yoğunluğu beni şaşırtmadı. "Bu insanların hepsi sizin bünyenizin altında mı?"

Birkaç kişinin ona saygıyla baş selamı vermesi soruma cevap niteliğindeydi. "Bu yüzden alanıma girmeni istiyordum. Evde ya da seninleyken çok farklı bir kişiliğim var, burada ise büyük sorumluluklarım."

Şimdi sürekli ince ayrıntılara takılmasını, derin düşünmesini ve başarıya odaklanmasını anlıyordum. Bunca insanın başına getirilen kişilerden biriydi. Onun bir hatası bu şirketin altında çalışan insanların evine götürdüğü ekmeğin boyutunu etkileyebilirdi. Çoğu okumuş, bir yere gelmiş insanlar olsalar bile bu işe gerçekten ihtiyacı olanlar da mevcuttu. Sonuçta günümüzde diplomanın zenginlik ve statü getirdiği gerçeği çok zayıftı.

"Yine de bize uzaylıymışız gibi bakıyorlar, Sarp," dedim tedirgin bir sesle. "Ama şirketinizin iç ve dış tasarımı çok havalı. Kendimi bir an mafya eşi bile sandım."

"O şirketler sadece mafyalara ait olmuyor işte ufkunu genişlettim." Şakağıma dudaklarını bastırdığında yanımızdan geçen üçlü kız grubunun

dehşet içinde kaldığına yemin edebilirdim. Utanç içinde iyice koluna doğru sinip hızlı adımlarla asansöre hemen varmayı düşledim. "Biraz yavaş yürü. Düşeceksin bak."

"Sarp herkes bizi izliyor. Herkes bak. Şimdi sokakta çıkıp soyunsam bu kadar kişi izlemezdi." Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Soyunmayacağım korkma hemen. Örnek veriyorum."

Asansörün önüne geldiğimizde rahat bir nefes verdim fakat asansörün etrafının tamamen cam olması da biraz gericiydi. Özellikle her katı detaylı görüyor olmak ve insan selinin farkına varmak beni iyice strese soktu. "Çalıştığım kat daha sakin."

"Binanın mimarisi çok tuhaf," diye mırıldandım asansörün izin verdiği kadarıyla gördüğüm yerlere ithafen. "Ve çok yeni duruyor. Yakın bir zamanda yapıldı diye düşünüyorum."

"Beş yıllık diyebiliriz," diyerek aydınlattı beni Sarp. "Öte yandan diğer iki binayla bağlantılı olmasını istediğimiz için labirenti andıran bir tasarımı var. Bir kapı aniden seni bambaşka bir yere çıkarabiliyor."

"Peki biz kaçıncı kata çıkıyoruz?"

"Yirmi beş," dediğinde şaşkınlıktan küçükdilimi yutacağımı düşündüm. "Diğer ikili yirmi katlı. Bu yirmi beş."

Hayretler içinde ona baktım. "Ve her kat dolu mu?"

"Şöyle düşün, babanların şantiyeleri farklı yerlerde değil mi? İş alanlarının bir binada olduğunu düşündüğünde yirmi kattan fazlasına karşılık geliyor. Bizim durumumuz da bunun gibi bir şey. Ürünlerimizin tüm süreçlerinin elimizin altında olmasını istediğimiz için her departmanı buraya taşıdık."

Mantıklı konuşuyordu. Şimdi ne desem mantıklı konuşacaktı, bu yüzden sadece asansörün çıktığı her katı incelemeye verdim kendimi. Yirmi beş kat çıkmak kolay değildi ve kalabalık bir şirket için daha sıkıntılı olabilirdi fakat gördüğüm kadarıyla karşıdaki asansörler daha sık ve büyüktü. Zaten yürüyen merdivenleri de mevcuttu. Anladığım kadarıyla Sarp'ın çalışma alanı çok daha farklıydı ki bu asansörü kullanan çok azdı.

Asansörde çalan klasik müziğin beni baymaya başladığını hissettiğim an, çok şükür ki zil sesiyle kata geldiğimizi ve çilemin bittiğini anladım. Asansörün kapıları açılmadan Sarp elini tutmam için bana doğru uzatmıştı bile. "Ramazan aylarında, kandile denk gelen gün babaannem bizi camiye teravihe götürürdü. Orada peygamberlerin eşyaları olurdu ve kadınlar böyle şok içinde izlerlerdi. Bazıları bayılırdı falan. Şu an çalışanların bana

bakarken öyle bir ifade takınıyorlar ve kendimi sergilenen biri gibi hissediyorum."

Sarp verdiğim örneği elbette anlamamıştı ama ona rağmen alakasızlığına bir kahkaha savurup beni kendisine doğru çekti. Tuttuğu elimi omzuma doğru götürdü ve saçlarıma dudaklarını sürttü. "İzlenmekle derdin ne anlamıyorum."

"Rahat edemiyorum," dedim başımı göğsüne iyice yaslayıp bir elimi beline atarken. Geldiğimiz kat cidden sakindi. Sarp'ın siyaha olan tutkusunu işyerinde bile görmek mümkündü çünkü diğer katlarda mavi rengini biraz da olsa görebiliyorken burası tamamen siyah ve koyu ahşaptan ibaretti.

"Bana böyle sarılmazsın diye düşündüm," dedim çekingen bir tavırla. "Çalışanlarının önünde biraz mesafeli olursun sanıyordum."

"Hiçbir yerde sana karşı mesafeli olamam," dedi. "İstesem bile olmaz. Senden uzakta kalamam."

"Hiçbir zaman mı?"

"Bir zamanda olmalı mı?"

Başımı itiraz ederek iki yana salladım hızlıca. "Olmamalı."

"O zaman olmaz," dedi hiç uzatmadan.

Gülümseyerek ona baktığım sırada yanımızda elinde tableti, üstünde takım elbisesiyle bir kadın belirdi. Çekik gözleri, küçük ama duru yüzüyle çok güzel bir kadın olduğunu söylemek mümkündü. Bize başıyla selam verdiği sırada Sarp tutuşunu gevşetti. "Günaydın, Luca Bey," dedi kadın ciddiyetle. "Ve hoş geldiniz, Bayan Russo."

"Hoş buldum," derken çekingen bir tavırla Sarp'a bakıyordum. O da anlamış gibi, "Asistanım Elena," diyerek beni aydınlattı.

Kadın bizimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Biz odasına doğru ilerlerken o da bir adım arkamızdan geliyor ve tabletine bakarak bir şeyler çiziyordu. "Efendim yarım saat içinde tasarım ekibiyle bir toplantınız olacak. Toplantınızın yarım saat süreceğini hesap ederek ardından diğer toplantınıza geçeceğinizi not aldım. Öğleden sonra ise iki tane sponsorluk görüşmeniz bulunmakta. İptal etmemi ister misiniz?"

Sarp gözucuyla bana baktı. "Öğleden sonra seninle çıkmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, İzem'i ve ablamı görmeye giderim."

Tekrar asistanına doğru döndü. "Hayır Elena, sadece Bay Young'ı ara ve öğleden sonra Sidem Hanım'ı istediği yere bırakacak kişi olmasını söyle."

"Tabii efendim, size ne ikram edebilirim?"

Sarp bana doğru döndüğünde tekrar başımı iki yana salladım. "Sadece toplantı başlayınca misafirlerimiz için Türk kahvesi hazırlat."

"Elbette efendim," dedi ve ardından bana doğru döndü. "Tanıştığıma memnun oldum, Bayan Russo."

"Pek tanışamadık ama elbet tanışırız. Teşekkür ederim." Adının Elena olduğunu öğrendiğim kadın, bana başıyla selam verip hemen kapının önünde duran masasına doğru gitti. Sarp kapıyı açınca ona daha fazla bakamadan açtığı kapıdan içeri girmeyi tercih ettim. "Asistanın biraz gergin gibi."

"Hayır, sadece işini fazla ciddiye alıyor." Arkamdan kapının kapanma sesini duydum. "Yıllardır onunla çalışıyorum ve hiç hata yapmadı. İlk gün de hata yaparsam istifamı veririm demişti." Odaya girdiğimiz an dikkatim tamamen Sarp'tan odasına geçti bu yüzden söyledikleri bende pek önemli bir yer edinmedi.

Bir adım atıp odasının tam ortasına geldiğimde bakışlarım etrafımda dönecek şekilde gezinerek tüm odayı incelemeye koyulmuştu. Sarp'ın odası, bizim evin salonu kadar büyüktü resmen. Ayrıca iki yanının tamamen camdan olup en üst kattan tüm şehri ayaklarının altına almış olması görkemli duruyordu. Tam karşımdaki uzun, siyah çalışma masasının köşesinde büyük bir *iMac*, ortasında ise *MacBook* vardı. Şu an göremediğim birkaç çerçeve, bir plaket ve birkaç defter dışında masası tamamen boştu. Sarp zaten kalabalıktan nefret ederdi.

Duvar değil de cam olan tarafa yakın kurulan toplantı masası, çalışma masasından küçüktü ama sanırım bahsettiği yeni kurulan masa olduğu için böyleydi. Onun bittiği yerde uzun bir bitki saksısı vardı ama bunun Sarp'ın isteği olduğunu sanmıyordum. "Odan fazla sade," diye mırıldandım çalışma masasına yaklaşırken.

"Odam şu an tamamlanarak sadelikten uzaklaştı," dedi arkamdan. Sesinden bile anlardım gülümsediğini ve anlamıştım da. Bu yüzden dönmedim ona. Masasına doğru yaklaşıp elimi bir çerçeveye attım. İlayda, Alp ve onun küçüklük fotoğrafıydı. Diğerine attığımda gördüğüm ise iki gece önce yılbaşı ağacımızın önünde çektiğimiz fotoğraf olması beni şaşkınlıkla ona doğru döndürmüştü.

"Sarp." Kapıya sırtını yaslamış, elleri cebinde bana bakıyordu. "Ne ara yaptın bunu?"

"Hemen ertesi gün." Yaslandığı yerden ayrılıp bana doğru attı adımlarını. "Geç bile kalmıştım bence."

"Çok güzel ama bu. Baksana bize çok güzeliz."

"Evet, siz ikiniz çok güzelsiniz." Tamamen dibime doğru girdiğinde kalçamı arkamdaki masaya doğru yasladım. "Benim dünyamın güzelleri."

"Sen de bizim kahramanımızsın. Bak bizi kollar gibi arkamızda duruyorsun." Çerçeveyi masaya bırakmak zorunda kaldım çünkü Sarp beni masayla bedeni arasında sıkıştırdı. Bir elim yanağını kavradı. *"Il mio re protettore."*

*"Sono solo un tuo prigioniero."*** Sarp kalçamın iki yanından masayı kavrayıp biraz daha üzerime doğru eğildi. Masaya sırtımın yaslanmasına çok az bir mesafe kaldığını hissediyordum. Bedenini bana yaslayabilmesi için bacaklarımı araladığımda eteğim hafifçe yukarı çekildi. Sadece yanaklarını kavradım ve beni öpmesini bekledim. Amacının bu olduğundan emindim.

Fakat bizi engelleyen kapının büyük bir gürültüyle açılması oldu. Öyle bir şiddetle açılmıştı ki Sarp'ın kollarında titrerken buldum kendimi. O da endişeyle bir koluyla benimkini tutarken, diğeriyle geri çekilerek eteğimi düzeltmeye çalışıyordu. Anın içinden hemen çıkmamıza sebep oldu.

"Hayvan," diye bağırdığında gelenin kim olduğundan emindi. "Kapı çalmak ne bilmez misin sen itin kuyruğu?"

"Öhö, öhö, öhö!" Sesin sahibinin Alp olduğunu anlamam çok zamanımı almadı. "Dakika bir, gol bir hemen yapıştınız mı birbirinize mart kedileri?"

"Kes lan sesini," diye bağırdı Sarp sinirle. Beni son bir kez daha kontrol ettikten sonra önümden çekildi. Yaslandığım masadan ayrılıp sinirle kollarımı göğsümde birleştirdim. "Niye çalmıyorsun oğlum kapıyı?"

"Telaştan," dedi zevzek. Gerçekten Alp'i kara listeme almıştım bir kere. Eninde sonunda yiyecektim bunun başını. "Çalışanlar bu Sarp Bey olamaz, kesin az ömrü kaldı deyince koştur koştur geldim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne saçmalıyorsun asalak?"

"İyice kocana döndün sen ha," dedi alaycı bir tavırla. "Kızım senin bu kocan işe her gün mahkeme duvarı gibi bir suratla geliyor. Tebessüm bile etmiyor. Çalışanlara hatta kök söktürüyor. Ne verdin de getirdin bilmiyorum artık ama millet kocanın pamuk gibi oluşuna şok olmuş, ölecek falan sanıyorlar."

"Milletin ayrı senin ayrı ağzını yırtarım şimdi ne ölmesi be!" diye bağırdım istemsizce. Kulağımı çekip tahtaya vurdum. "Allah korusun ya!"

"Şu an tek ilgini çeken kocanın ömrünün az oluşu mu?" diye sordu Alp bana kınayan bakışlar atarken. "Karı koca dul kalmak hakkında çok katısınız haberiniz olsun."

---

* Benim koruyucu kralım. (İt.)

** Ben sadece senin tutsağınım. (İt.)

Gürültülü bir şekilde oflayıp yanımda duran Sarp'a gözucuyla baktım. "Bu zevzek kuzeninin burada olacağını hiç hesaba katmadan geldim. Bilseydim yanımda yoğurt falan getirirdim zehirleniyorum çünkü çenesinden," diye homurdandığımda Sarp istemsizce güldü. "Çok yoruyor beni bu."

"Ben hâlâ buradayım."

"Değil mi kardeşim?" dedi Sarp hırsla. "Hâlâ buradasın, oysaki çoktan siktir olup gitmen lazımdı."

"Gidemem." Alp arsızlığın kitabını yazmaya çalışıyor gibi gitmek yerine adımlarını odanın içine doğru atmaya başladı. Bizi umursamadan masanın önündeki koltuklardan birine oturup bacak bacak üzerine attığında sinirle kundurasının ucuna bastım ben de. *Sarp koltuğuna gittiğinde ben de karşısında kalacağım* düşüncesini kabullenmeme kalmadan Sarp elimden tuttu, beni de beraberinde kendi koltuğuna doğru sürükledi. Oturduktan sonra bir dizine oturmam için tuttuğu elimden çekti. "Bari önümde yapmayın."

Aslında biraz utanmadım diyemezdim. En azından Alp şu an masa engel olduğu için tam olarak görmüyordu ama biliyordu işte. Sarp'ın sadece dizinde oturuyordum, bence bunda yanlış bir şey yoktu. Sarp hatta bana dokunmamıştı bile. Bir dirseğini koltuğunun köşesine yaslamış, bıkkınlıkla ona bakıyordu. Ben de ellerimi göğsümde birleştirmiş sinirle ona bakıyordum hâlâ. "Siktir git o zaman," dedi Sarp bir kez daha.

"Gidemem." Papağan gibiydi. "Toplantımız var. Ayrıca patroniçem ilk kez şirkete geldi. Bu deneyimi kaçıramam."

"Bilsem gelmezdim."

"Keşke canım ama sonuçta geldin," dedi sinir bozucu bir gülüşle. "Elena bekâr bu arada."

Şaşkınlıkla bakışlarım Sarp'a doğru döndüğünde sinirle gözlerini yumdu. "Alp!"

"Ve Latin güzeli." Bir kez daha ona doğru döndüm. "Bacak boyunun bir metre olduğunu söyleyenler var."

"Bacak boyu bir metre mi, Sarp?" diye sordum hüsrana uğramış bir halde. Ne zaman zehir gibi biri olduğumu düşünsem Alp çıkageliyor ve kendimle ilgili düşüncelerimin içine ediyordu. İkidir onun gazına gelerek saçma bir şekilde kıskançlığa kapılıyordum.

"Bakmadım yavrum bacaklarına, bilmiyorum," dedi Sarp ciddiyetle. "Ayrıca Elena nişanlı. Bu yavşak seni kızdırmak için öyle söylüyor."

Düşünceli bir tavırla önüme doğru döndüğümde bakışlarım Alp'i buldu. Yüzündeki o sinsi sırıtış içimdeki öfkeyi harlamıştı ama bir yandan da

aklımda kurma işi aktifleşmişti. Elena sanki bana biraz soğuk davranmıştı. Acaba Sarp'a ilgisi olduğu için miydi? Sarp çok bakmamıştı ama... Kadın güzeldi şimdi. Yine de onca yıl yanında olan biriydi, öyle bir şey olsaydı gider ona evlenme teklifi ederdi, değil mi? Boşa gaza geliyordum ben şimdi.

"Sidem kafanda kurma bebeğim, yok öyle bir şey," dedi Sarp içimi okuyormuş gibi. "Bu Alp sanırım otuz üç yıllık hayatının son günü olmasını dileyerek uyanmış, o yüzden aranıyor sadece."

"Beni hiç mi sevmiyorsun?" diye sordum Alp'e doğru. Cümlemin bitmesiyle kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış, yüzündeki gülüş tamamen solmuştu. Artık gözlerinde okunan en net duygu, pişmanlıktı.

"Ağzını kıracağım senin, Alp," diyerek sinirle soludu Sarp. "Senin bu sefer götünden kan alacağım."

"Ben..." dedi Alp pişmanlıkla. Ona dudaklarımı bükerek bakmaya devam ettiğim sırada, Sarp sanki ben kederden harap olmuşum da teselli ediyormuş gibi sırtımı sıvazlıyordu. Diğer yandan kuzenine attığı öldürücü bakışlar da ayrı bir boyuttu. "Ne alaka kızım? Takılıyorum ben sana, alınmazsın sanmıştım."

"Ama alındım," dedim omuz silkerken. "Bence sen sevmiyorsun beni, o yüzden bizi ayırmaya çalışıyorsun."

"Yok artık, Sidem," dedi hayretler içinde. "Ben bu huysuzun hayatına girdiğin için her gün şükrediyorum. Nasıl sevmem?"

"Gerçekten mi?" Alp hızla başını salladığında kendimi daha fazla tutamayarak bir kahkaha patlattım. Öyle bir kahkahaydı ki karnıma aniden sancı bile girmişti. Alp kaşlarını çatmış bana bakarken Sarp ise delirdiğimi düşünüyormuş gibi endişeliydi. "Saf," dedim kahkahalarımın arasından. "Hemen de inandın, döküldün ya. Sarışın antilop seni."

"Nasıl yani?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sen..."

"Tabii ki alınmadım be." Önüme gelen saçları geriye doğru savurduğumda Sarp'ın yüzüne değmiş olmasını umursamadım. "Sonuçta adamı ben aldım. İsterse dünya güzeli gelsin yine de benimle evli. Sen de boşa sinirlendirme beni sonunda sen zararlı çıkarsın. Sarp bir şekilde sıyrılıyor."

"Benim dünyamın güzeli sensin zaten," dedi Sarp araya girerek. "Yani başka bir ihtimal olmayacağı için de sorun yok."

Kucağında biraz daha geriye yaslanıp ona doğru döndüğümde çenesini kaldırıp bana baktı. Gerçekten beni nasıl yumuşatacağını çok iyi biliyordu. Bir avucum yanağını kavradığı sırada, "Alp gözlerini kapat," diye mırıldandım. Ardından ne yaptığını umursamadan Sarp'ın dudaklarını esir aldım

ama kısa bir andı çünkü Alp'in burada oluşunu henüz tam olarak umursamıyor değildim.

"Keşke şu hallerinizi Lerzan Sultan'a çekip atsaydım," diye söylendiğinde yine ilgimiz ona kaydı. Sarp'a yavaştan geliyorlardı, bunu sıktığı belimden ve ritim tutan ayağından anlıyordum. Gerektiği zaman öyle huysuz ve tahammülsüz bir adam oluyordu ki aklım şaşıyordu. "Kadın acaba anlaşıyorlar mı, ne yapıyorlar korkusundan yaşlandı yemin ederim."

Bu sefer abartmıyordu çünkü söylediği şey, tam Lerzan annenin yapacağı türden bir şeydi zaten. Çocuklarının mutluluğunu çok istiyordu çünkü kendisi zaten bir adam tarafından mutlu edilmiş ve aile kurmuştu. Hayatında aksilikler yok denecek kadar azdı, gerçek sevgi ne demek biliyordu ve bildiğini çocuklarında da görmek istiyordu. Benim annem ise sevgiyi öyle yanlış biliyordu ki çocukları doğrusunu yaşadığında kınıyordu. Bu fark canımı yakmıyor değildi ama maalesef benim kaderimdi.

Ortamın dalgınlığı bir anda çalan odanın kapısıyla bozuldu ve içeriye birinin gelip beni Sarp'ın kucağında görecek olması düşüncesi endişemi körükledi. İstemsizce kucağından hızla kalkmaya yeltendim fakat masanın altında kalan bacaklarım masaya çarptı. Acıyla inleyerek kendimi tekrar Sarp'ın kucağına sinerken buldum.

"Siktir," dedi Sarp endişeyle. "Kırdın bacağını, Sidem. Az sakin ol."

"Bu kızla uğraşmama gerek yok, o ne yapıp edip kendisini baltalıyor zaten," dedi Alp alayla. O sırada odanın kapısı aralanmıştı. Gelen kişinin Elena olması ve Sarp'ın kucağında kalmış olmam utançla başımı eğmeme neden oldu. Alp'in dediklerine bakılırsa Elena şaşkınlıktan felç geçirebilirdi bu gidişle. "Efendim, Vanessa Hanım ve ekibi geldiler."

Sarp tekerlekli sandalyesini geriye doğru itti. Şimdi kalkmam için şartlar uygun hale gelmişti. "İçeri buyur edelim, Elena," dedi sakin bir sesle. Tüm ekibin geleceğini duymamla hızla kalktım kucağından. Alp bu halime kıs kıs gülse de Sarp homurdanıyordu çünkü ani hareketlerim hep başıma iş açardı. Biraz daha sakin olmayı denemeliydim en azından. Bu yüzden sadece ona bakıp beni yönlendirmesini istedim.

Bir elini belime koyarak beni odasındaki toplantı masasına doğru ilerlemem için yönlendirdi. O sırada bahsettikleri ekip de Alp'e başlarıyla selam vermiş ve toplantı masasına doğru sıralı bir şekilde gelmişlerdi. En önde duran siyah kıvırcık saçlı, esmer kadının Vanessa olduğunu düşünüyordum. Ardından gelen kişi, ekipteki tek erkek olan Ricardo olmalıydı. Alp ve Sarp'ın aksine renkli ve garip desenli gömleği, aşırı derecede bol ve düşük bel pantolonuyla sportif bir tarza sahipti. Saçlarının diktiği kısmı pembeydi

mesela. Kendine has bir tarzı vardı. En son gelen kişi Sarah ise fazlasıyla olgun bir yüze sahip siyahi biriydi. Tasarım ekibinin ruhuna yakışır bir kombinasyon olmuştu.

Alp ve ben camlara yakın olan tarafa geçip ayakta beklerken, onlar Sarp ile tokalaşıp bizim tam karşımızda olacak şekilde ayakta kaldılar. Bana doğru döndüklerinde gülümseyip başlarıyla selam verdiler. Bayan Vanessa, "Evliliğinizi kutlarım, Bay Russo," dediğinde aksanı beni mest etti. "Umarım bir ömür boyu çok mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederiz, Vanessa," dedi Sarp mesafeli bir tavırla. Ardından eliyle sandalyeleri gösterdi. "Lütfen oturun. Yeni projelere rağmen bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Size zaman ayırmamamız mümkün mü?" diye sordu Ricardo Bey. Tuhaf bir tipti. Beni rahatsız eden bir şeyler vardı sanki onda, fazla gevşek durmasıydı belki de sorun. "Sonuçta siz bizim patronumuzsunuz."

"En azından kimin patron olduğunun farkındasın," dedi Sarp kinayeli bir ses tonuyla. O an Sarp'ın da ondan pek hoşlanmadığını anlamıştım. Belli ki onun için insanlardan hoşlanmaması onları işe almama konusunda bir kriter olmuyordu. Profesyonel yaklaşmak belli ki böyle bir şeydi. "Gelişme var."

"Ricardo ve Sarp baba tarafından kuzenler," dedi Alp kulağıma kısık bir sesle. "Ricardo bu işin en iyilerinden ama gıcık herifin teki. Arada böyle çekiştikleri oluyor ama Vanessa ağzına sıçarak susturuyor."

"Eşiniz çok hoş efendim," dedi Sarah samimiyetle. Yüzünün aksine sesi öyle cıvıl cıvıl gelmişti ki istemsizce gülümsedim. "Mutluluklar dilerim."

Sarp'tan önce ben cevap verdim. "Teşekkür ederim."

Vanessa ve Sarah birbirlerine bakıp gülümsedikten sonra tekrar bize doğru döndüler. "Açıkçası Luca en son böyle evlendiğinde karısı gıcığın tekiydi, bu yüzden sanırım senin tatlılığın onları afallattı tatlım. Yanlış anlama," dedi Ricardo laubali bir tavırla.

"Karıma bir daha tatlı dersen kulak deliğinin tünel modeline geçiş yapacağını bildirmek isterim," dedi Sarp katı bir sesle. "Ayrıca karımın yanında bir daha başkalarından bahsedersen de o tünelden kızgın demir sokarım."

Vanessa, Sarp'ın agresif tavrı karşısında Ricardo'ya dirsek attı. Sarp'ın kıskançlık bir yana bence gevşek tavırlara sinir olduğunu tahmin etmek zor değildi. Yine de kendisini şu an tutmalıydı, benim için iş alanında bir sorun yaşamasını istemiyordum. Bu yüzden bir elimi koluna doğru götürüp sıktım. Uyarıyı almış gibi bana döndüğünde gülümsedi sadece. Saniyeler

sonra Elena, yanında çikolataların olduğu Türk kahvesi fincanlarını önümüze bırakıp gitmişti.

Sanırım daha önce böyle bir şey yapmamışlardı ki herkes şaşkınlıkla önlerindeki kahve fincanlarına bakıyordu. Kimse de içmeye gönüllü değil gibiydi, bu yüzden sanki bu sorumluluk bana kalmış gibi ilk yudumu alan ben oldum. Orta şekerli içtiğim için sade olması yüzümü buruşturmama sebep olsa da içmeme engel değildi.

Sarp, kahvesinden önce çikolatasına uzanınca tek kaşım havada ona baktım. Kendisi için sandığım çikolatayı ambalajından çıkardıktan sonra bana uzattı. "Öncelikle projeden haberiniz var. Taslakları ve içeriğini attım zaten. Sidem bu projenin tasarım ekibinde olmak isteyince onu kıramadım. Vanessa da bu konuda beni kırmadığı için ona minnettarım."

"Üretim sürecine aralık ayının ikinci haftasında gireriz diye öngörüyorum." Alp sözü devralınca ona doğru döndüm. "21 Aralık'ta ise lansmanını yapmayı düşünüyoruz. Yaklaşık bir ayımız var ve Sidem sadece perşembe günleri aramıza katılım sağlayabilir. Üç haftalık bir süreçte online ve yüz yüze olacak şekilde bu konuyu halledebilir misiniz?"

"Abartacak ne var ki?" Ricardo resmen Vanessa Hanım'ın konuşmasını engelleyerek ortaya atladı. "Zaten krem kadınlara hitap edecek bir ürün. İçeriğinde de çiçek var diye okumuştum. Tasarımına birkaç çiçek çizimi eklersek bu iş biter. Fazla abartıyoruz bu süreci."

Bu düşünceden nefret etmiştim. Aslında niyetim tamamen uyum sağlamak ve bu işten hakkımla sıyrılmaktı ama Ricardo biraz sinir bozucu biriydi ve ben bu tarz olaylara susamazdım. "Neden çiçek olmak zorunda?"

Ricardo alaycı bir gülümseme takınıp, "Bilmem," dedi. "Sonuçta kadınlara hitap eden bir ürün ve kadınlar çiçektir algısı mevcut. Bu algı hoşlarına da gidiyordur bence."

"Gidip sordunuz mu?"

Sorumla afalladı. Oturuşunu daha dik bir konuma getirip önce Sarp'a baktı fakat o sadece dikkatle bizi dinliyordu çünkü hakkımı savunacağımı biliyordu. Her zaman onun müdahalesiyle ilerleyemezdim bu hayatta. "Sormama gerek var mı? Sonuçta sektördeki ürünlerin hepsi neredeyse çiçekli böcekli tasarımlara sahip ve hepsi satılıyor."

"Belki de başka seçenek olmadığı için satılıyorlardır," dedim alayla dudaklarımı kıvırırken. "Kadınlara başka bir seçenek sunulmadığını kendi ağzınızla söylüyorsunuz. Ürünlerimiz bir algının içine girdiğinde değil, aksine kurulan hegemonyaya karşı geldiğinde daha çok talep edilecektir. Üstelik

toplumun geleneksel cinsiyet rollerini bazen bir ambalaj bile yıkabilir. Eminim algı operasyonunu baltalayabilir."

"Neden risk alalım?"

"Başarılı olmak için risk almak gerekir." Sarp yüzünde gurur dolu bir gülümsemeyle bana doğru döndü. Bir eli dudaklarına doğru gidip gizlemeye çalışsa da pek işe yaramamıştı. "Bu piyasaya yeni bir ürün sunmak, o yükün altına girmek bile risk olduğu halde siz sadece bir kâğıdın mı sizi tehlikeye atacağını düşünüyorsunuz?"

"Sidem Hanım haklı," dedi Sarah. O an destek almanın bana ne kadar iyi geldiğini anlatmam mümkün değildi. Belki de büyüdüğüm coğrafya ve aile bu durumda beni etkilemişti fakat ben toplumun cinsiyet rollerine, yıkılmayan kalıplarına ve birçok şeye sinir oluyordum. Değiştirmek istiyordum düzeni çoğu zaman. Sadece benim yapmamla olacak şey değildi belki ama kimsenin yapmaması da hayra alamet değildi. Belki bir gün benim adımım başkalarının koşusu olacaktı.

Diğerleri de hak verince, Ricardo mecburen kabullenmek zorunda kaldı. Alp yüzündeki sırıtışla birlikte dirseğiyle beni dürtünce, utançla başımı eğerken sırıtmak zorunda kaldım. Aslında kesinlikle başkaldıran, problemli biri gibi durmak istemiyordum ama doğrumu da yutamazdım. Asıl bu doğru olmazdı. Zaten toplantının geri kalanında gerektiğince çenemi tutmuş ve sadece not almıştım. Yarım saatin sonunda Sarp ve Alp beni tasarım ekibiyle baş başa bırakması gerektiklerini söyleyince de az önceki asiliğim gitmişti.

Sarp, bana doğru döndüğünde yüzünde endişeli bir bakış vardı. "Yarım saate gelirim, rahat olacak mısın?"

"Sence olmayacak mı?" diye sordu Alp alaycı bir söylemle. "Ricardo'yu çıldırttı senin karın az önce. Diğerleri için endişelen bence."

"Abartmayın, alt tarafı iş arkadaşlarımla kaynaşıyorum." Aslında çekindiğim mevzular vardı ama Sarp'ın içinin rahat olması için çaktırmıyordum. Sarp üzerime doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırdı ve hemen geleceğini söyleyip çıktı.

"O zaman şöyle yapalım," dedi Vanessa, Sarp'ın gitmesiyle. "Görev dağılımı yapalım. Bir sonraki buluşmamızda herkes görevini yerine getirirse yolu yarılamış oluruz."

"Görevlerimiz ne olacak peki?" diye sordu Sarah.

"Ricardo bu sefer görev almayacak," dedi Vanessa katı bir sesle. Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde Ricardo da en az benim kadar şaşkındı. "Kadınlar için önemli olan bu işi küçümseyen birinin bu ekipte olması uygun

olmaz. Çalışma arkadaşım olarak çok sevsem de bu ürüne saygımdan bunu yapmak zorundayım. Ben renk skalası çıkarmakla uğraşırken Sarah, Luca Bey'in attığı içeriklerden bize örnek semboller çıkarır." Ardından bana doğru döndü. "Siz de e-posta yoluyla attığım firmaların son beş yıldaki kremlerinin ambalajlarından bir sunum hazırlarsanız mutlu olurum. Aynı olmaması için bu konuda bilinçlensek iyi olur."

"Peki öyleyse," diyebildim çekingen bir sesle. "Ama ben, Ricardo Bey..."

"Bu konunun sizinle bir ilgisi yok, Sidem Hanım," dedi Sarah samimiyetle. "Ricardo biraz sivri dillidir. Çoğu zaman bu sorunu yaşıyoruz, lütfen kendinizi sorumlu tutmayın."

"Haklılar," dedi Ricardo az önceki tavrının aksine daha samimi bir tavır takınarak. Sanki aniden pamuklara sarılmış da yumuşamış gibiydi. "Mesela şimdi üçümüz beraber başka bir projenin toplantısına gideceğiz. İşte küslük olmazmış. Biz de bunun bilincindeyiz."

Vanessa yavaşça ayaklanınca diğerleri de ayaklandılar. "Aynen öyle," dedi sandalyesini masaya doğru itip bana bakmaya devam ederken. "Sizinle tanışmak güzeldi ama şimdi diğer bir toplantıya yetişmemiz gerekiyor. Müsaadenizi istersek umarım size ayıp etmiş olmayız."

"Yok hayır, sorun değil," demekten başka çarem yoktu. O yüzden sadece ayağa kalkarak onlarla tokalaştım. Koskoca odada tek başıma kalmak işime gelse de diğer yandan kötü hissettirmişti fakat bu şirkette anladığım kadarıyla herkes işinde gücündeydi. Benim çalışma alanlarımdaki esneklik yoktu. Sarp bile evde olduğundan çok farklı biri olmuştu aniden.

Gitmeden önce Alp'in işaret ettiği bilgisayarı almak için Sarp'ın masasına doğru ilerledim gönülsüz adımlarla. Sarp'ın gelmesine yarım saat vardı, belki daha fazla da olabilirdi. Belki de o gelene kadar bu odanın patronu ben olabilirdim. Bu yüzden koca odayı bana bırakmasının cezası gibi onun koltuğuna sindim. Benim için olan bilgisayarın kapağını kaldırdığım sırada köşeden göz göze geldiğim fotoğrafla da gülümsemeden edemedim.

Ben, Bella ve Sarp; mutlu bir aile fotoğrafı ve o ailenin kahramanları... Biz. Kendi ailesini kurmak için tutuşan iki kişi, aynı zamanda kurmayı başaran iki kişi. Düşüncesi bile mutluluktan delirmeme yeterdi.

Bilgisayarımı açıp tam bilgilerimi girdiğim sırada odanın kapıları hiddetle açıldı. Korkuyla yerimde zıpladığımda gelen kişilerin Sarp ve Alp olmasına şaşırdım. İrkilmemi bir köşeye atıp sadece çatık kaşlarla karşımda duran ikiliye bakmaya odaklandım. Gideli çok olmamıştı ki... Neden

hemen gelmişlerdi? Üstelik ikisi de fazlasıyla sıkıntılı duruyordu. Benim koltuğa yerleşmeme bile yorum yapmamışlardı. "Erken geldiniz?"

"Alp Bey, avukatın birkaç saçmalığından bahsedince gelmek zorunda kaldık," dedi Sarp sinirle. Bakışlarım Alp'e doğru döndüğünde o sadece telefonuna bakmakla meşguldü. "Umarım toplantıyı yarıda bırakmama değer, Alp. Yoksa senin kafanı kırarım bu sefer."

"Ne oldu ki?" Kalkmaya yeltendiğimde Sarp bir elini kaldırarak kalkmamam için direktif verdi. "Ekip erken gitti, siz erken geldiniz. Bu şirket beni çok gerdi haberiniz olsun. Burnuma sağlam kokular gelmiyor."

Sarp, baş ve işaretparmağını gözlerine bastırırken sıkıntıyla masanın önündeki koltuklardan birine çöktü. Yüzünde nedense endişeli ve öfkeli bir ifadenin karışımı vardı. Bu, onun için duyduğum endişeyi artırıyordu. Diğer yandan kalkmama izin vermemesi şu an temastan kaçınacak kadar karmaşık hissettiğine işaretti. Keşke tüm sıkıntılarını alabilseydim. Keşke ve birçok umarım dileğiyle.

"Avukat yazdı bana," dedi Alp. Sarp'tan açıklama gelmeyeceği belliydi. "Caroline birazdan canlı yayına katılacak ve soruları yanıtlayacakmış. Yıllardır kaçınırdı böyle şeylerden, şimdi yapıyor olması karşısında belki de bir durum vardır izleyin dedi. Ona kuruluyor beyefendi."

"O kadınla bir alakam yok çünkü," diyerek çıkıştı Sarp. "Yok yani. Mesleğine dönmesi ve basın açıklaması neden beni ilgilendirsin? Onun açıklamaları ancak beni rezil ediyor."

"Belki bu sefer etmiyordur." Gerginlikle sorgulayan bakışlarını bana doğrultmasını bekledim fakat yapmadı. Sadece oflayarak ensesini oturduğu koltuğun arkasına yasladı. Caroline söz konusu olduğunda bu kadar hayattan soğumuş ve umudu kalmamış biri haline bürünmesi zoruma gidiyordu artık. Benim lafım normalde ona umut olacakken bu konuda o kadar olmuyordu ki gözlerime bile bakmıyordu. "Neden karamsarsın bu kadar, Sarp?"

"Karamsar değilim Sidem, yılların verdiği tecrübeyle sadece bilgeyim," dedi öfkeyle. Bana kızıyormuş gibi hissetmiyordum ama bu hali beni mutlu da etmiyordu. "Ve sıkıldım artık. Sen de dahil herkesin bu kadının değişeceğine inancı beni sadece yoruyor."

"Yok artık, Sarp," dedim şaşkınlıkla. "Nereden nereye bağlıyorsun? Sadece bir basın açıklaması yapacak ve dinleyeceğiz. Ne var bunda?"

Sarp gözlerini açıp bıkkınlıkla bir nefes verdikten sonra bana doğru döndü. "Bu kadın en son basın açıklaması yaptığında iki gün sonra kızımı

benden almıştı. Şimdi kızım yine benimle, bakalım bu sefer kaç gün sonra alacak?"

"O zamanla bu zaman bir mi?" Aniden tartışmaya tutuşmamız öyle anlamsızdı ki. Yine de geri tutamadım kendimi. "Şimdi ben varım," dediğimde gözlerini devirip bakışlarını kaçırdı. Benim olmamın bir önemi olmadığını mı göstermeye çalışmıştı? O ne düşünmüştü emin değildim ama kalbimin kırıldığını boğazıma batan parçalarından hissediyordum. Ben sanki ona ne kadar güveniyor ve inanıyorsam, o bana güvenip inanmıyormuş gibi hissediyordum bazen ve bu kendimi sadece serçeparmağına çarpan bir dolabın kenarıymışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Sarp yaptığı şeyin farkına varmış gibi bana döndü. "Sidem, o kadın sana silah doğrulttu. Abisinin intikamını belki de senden almak istedi. O gün annemlerde bile kafa tuttu," dedi. "Ne düşünmemi bekliyorsun? Senin varlığının bunları geçirmesini isteyerek ne sana sorumluluk yüklerim ne de kendi beceriksizliğime bir bahane bulurum."

Sıkıntıyla dirseğimi masaya koyarken bir elimi alnıma götürüp ofladım. Sarp'ın sorunu benimle değildi, kendisini ona kandığı ve hayatına soktuğu için affedemiyordu. O kadının her hatasını kendi hatası olarak görüyor ve içerliyordu. Şimdi bile bana tutulan silahı sanki kendisi tutmuş gibi suçlu hissettiği için o kadına dair tek bir şeyin bu ortama girmesini istemediğini söyleyerek o basın açıklamasını dinlemekten kaçıyordu ama ben geri durmayacaktım. Dinleyecektim çünkü eğer aklı varsa Caroline bugün Sarp'ı aklayacaktı. Eğer bunu yaparsa Sarp'ın yüzüne bile bakmadan odadan çıkacaktım çünkü gerçekten suçlu olduğu bir anda, suçlu hissetmesinin vicdan azabını çekmesini istiyordum.

"Ben ve Alp dinleyeceğiz," dedim kararlı bakışlarımla. "İstersen odadan çık. Sana kalmış orası ama biz son ses dinleyeceğiz." Alp'e doğru döndüm. "Saat kaçta?"

Alp kolundaki akıllı saate baktıktan sonra, "Beş dakikası var," diye mırıldanarak benim yanıma doğru attı adımlarını. Sarp olduğu yerden gözucuyla bana bakıyor, kızdığını belli etmek istiyordu ve ben bunu görmek istemiyordum. Bu yüzden ekranıma doğru döndüm, zaten o beni bu odada bırakamayacağı için orada oturacaktı.

"Açar mısın o zaman?" diye sorduğumda tekerlekli koltuğu biraz geriye doğru iterek onun bilgisayarımla daha rahat ilgilenmesini sağladım. Alp bir elini masadan destek alacak şekilde koyup eğildikten sonra diğeriyle bir gündüz kuşağı programının canlı yayınını açtı. Bu programı biliyordum,

sık sık gündeme oturan kişileri konuk olarak alıyor ve kışkırtıcı sorular soruyorlardı. Sarp hayal kırıklığı içinde başını iki yana sallarken bakışlarını kaçırdı. Sadece düşünceli bir tavırla önüne bakıyordu. Program başlayınca Caroline anonsuna karşı bir tepki verir mi diye düşündüm fakat vermedi. Sadece bir eli dudaklarınla öylece önüne bakmaya devam etti. Alp ondan daha heyecanlıydı.

"Caroline Russo," dedi sunucu onu oturması için buyur ederken. O Russo değildi. Bunun sinirinin yüzüme yansıdığından emindim çünkü Sarp bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde bilmiş bir tavır takındı bakışları. O kadına karşı tepkisiz kalmam zordu, bunu biliyordum fakat bugün bu uğurda inatçı olma sebebim onunla yaptığım anlaşmaydı sadece. Sarp duysun istiyordum aklandığını ama beni öyle zorluyordu ki sabrım taşıyordu.

"Svetlana," diyerek düzeltti Caroline. Günler önce gördüğümden çok daha farklı ve toparlanmış bir haldeydi. "Biliyorsunuz evliliğim biteli çok oldu."

Bu etkileşim sunucunun hoşuna gitmişti. Alim olmayan bile anlardı bu durumu. Yine de yalandan dudaklarını büktü. "Özür dilerim haklısın," dedi samimiyetten yoksun bir tavırla. "Bugün burada olmana çok sevindiğimi söylemeliyim. Yaşanan olaylardan sonra her şeyden uzak kalman sevenlerini çok üzmüştü. Belki de uzak kalmanın sebebi de biten evliliğindi."

"Pek sayılmaz." Caroline'ın soğuk durmaya çalışırken daha gergin bir halde olması gözümden kaçmadı. Önündeki kupadan bir yudum alıp gülümseyerek seyircilere baktı ve ardından tekrar sunucuya döndü. "Yaşadığım hiçbir zorluğun evliliğimle alakası yoktu. Benimle alakası vardı."

"Öyle mi?" diye sordu sunucu şaşkınlıkla. "Ben aldatıldığını, velayet davasıyla uğraştığını ve eski eşinin alk-"

"Çoğu yalan haber, aslında ben bugün biraz da bunları düzeltmek için geldim buraya." Sarp, Caroline'ın sözleriyle kaşlarını çattı fakat yine de bize doğru bakmadı. "Aslında bu haberlerin kaynağının ben olduğumu söylemek de istiyorum en başında çünkü bir dönem gerçekten kendimden geçmiş bir haldeydim ve hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmadım. Bu da her konuda sessiz kalışımın bir kabullenme olduğu anlamına geliyordu. Luca zaten o dönem bana *sessiz kaldığın her şeyi insanlar kabullendin sanır, hakkını ara* derdi. Bense o beni düşünürken onu zarara uğratacak şekilde sessiz kalarak ikimize de zarar verdim. Ondan da özür dilemek istiyorum buradan." Caroline tam kameralara doğru döndüğünde göz göze geldiği kişi ben oldum.

"O benim gördüğüm en iyi baba ve insan. Sadık, dürüst ve zeki. Bu evliliğin başından beri olmayacağını bildiğimiz halde sırf kızımız için denedi ve ben doğum yapmanın, ailemi kaybetmenin verdiği psikolojiyle her şeyi mahvettim."

"Kadın olmanın zorluklarından bazıları da bunlar sanırım," dedi sunucu hüzünle.

"Benimki arsızlıktı," dedi ifadesiz bir sesle. "İyi olmak için çok zamanım ve desteğim vardı ama ben her şeyden kaçtım. Etrafımdaki insanları suçladım. Kendimi alkole vurdum. Aldatmak dışında Luca'nın üstüne kalan çoğu şeyi yapan aslında bendim ama o, kızının annesine zarar gelmesin diyerek bunu bile düzeltmeden yoluna baktı. Beni de asla aldatmadı."

Stüdyodan şaşkınlık sesleri yükselirken Sarp karşımda sıkıntıyla kasıldı. Hem pişmandı çünkü bana çıkışmıştı hem de sıkıntıdaydı çünkü kızının annesine zarar geliyordu. Caroline umurumda değildi ama sonunda o hakkını bulacağı için mutluydum. Sonunda yarın kızım benden alınır mı korkusu yaşamadan mutlu olacaktı.

"Kızımın velayeti artık babasında çünkü psikolojik destek almaya başladım ve bu süreçte onun çocukluğuna zarar gelmesini istemiyorum," dedi Caroline zorlukla yutkunurken. "Bense biraz daha toparlandıktan sonra eğer bir suçum varsa cezamı çekmek, yoksa da mesleğime dönmek istiyorum. Bu kararı almamda da Luca'nın büyük bir etkisi var. Yani o medyada sanıldığı gibi bir adam değil. Siyah sandığınız adam, aslında bir leke bile değmemiş beyazlıkta biri. Ailesi de öyle. Bu tarz haberlerin artık önüne geçmek, kızımın ve babasının mutluluğunun baltalanmasını engellemek istiyorum. Siz de özen gösterirseniz sevinirim."

Son cümlesiyle verdiği o rahat nefes, aslında bu zamana kadar onun da bir sıkıntı içinde kaldığını gösteriyordu sanki. Sustukları, yaptıkları kalbinde bir yük olarak kalmıştı. Belki de bu delirtmişti kendisini çünkü babaannem her zaman *aklın sussa bile kalbin susmaz* derdi. Kalp mantıkla değil, duygularla çalışır senin hassas noktalarını bilerek sana her şeyi zehrederdi. Caroline, aklını susturmak için alkol aldıysa kalbini susturmak için kötülükler yapmıştı. Ona kızgındım ama hayatının kötü olmasını da istemezdim çünkü onu intikam ateşi bu hale getirmişi.

Bugün sadece Sarp değil, artık o da özgür biri haline gelmişti. Hepsinden önemlisi Bella artık babasının yanında daha mutlu, daha özgür bir şekilde büyüyecekti.

"Adınıza gerçekten çok mutlu oldum," dedi sunucu ve ilk kez samimi olduğunu hissettirdi. "Diğer yandan suçunuzu kabullenmeniz cesaret işi bir hareket aslında. Sonuçta bunu lehinize kullanabilirdiniz ama siz eski eşinizin mutluluğu için çabaladınız."

"Çünkü zamanında onu yeterince mutsuz ettim." Pişmanlıkla başını eğdi. "Bir dönem o kadar üzerine gidildi ki hisselerinde büyük bir düşüş bile meydana geldi. Medyanın gücünü hafife aldım ama Luca gözlerimin önünde eriyecek hale gelirken hiçbir şey yapmadım. Belki de geç kaldım. Önce Tanrı, sonra o beni affetsin. Bundan sonra sadece mutluluğunu istediğimi de herkesin önünde duysun ve bilsin."

Gözleri kamerada kalırken pişmanlığının her tonu bizzat önümüze serildi. Alkış sesleri yükseldiğinde ise bilgisayarın ekranını sert bir hareketle indirdim çünkü o zafer ona ait değildi sadece. Sarp'a da aitti ama beyefendi geride durup izlemeyi tercih etmişti. Sadece bir kere sonraki adımını düşünmeden mutlu olmasını istemiştim. Bana güvenmesini ve yaptığıma karşı gelmeden yaptıysan bir bildiğin vardır demesini, bu ilişkide benim de onun yararına çabalayan olmama izin vermesini. Sarp öyle inatçıydı ki o beni korusun kollasın, ben onun bana yarattığı fanusta güllük gülistanlık yaşayayım, tüm darbelerle de tek başına savaşsın istiyordu. Krallara layıktı ama ben tahtta gözü olan bir kraliçe değildim. Sadece onda gözüm vardı benim. İyi olsun isterdim.

Gözlerimiz birbirinin esiri olurken, kalbim ona kırılarak kalbinden gönderdiği pişmanlığın içime sızmasına neden oluyordu. Hisleri bana çok çabuk geçiyordu ve böyle olunca ona kızmak zorlaşıyordu. Kızmak istiyordum ona, kırılmak ve suskunluğumla cezalandırmak ama karşısında ona bakarken öyle zordu ki tüm bunlar. Son kalan gücümle oturduğum yerden ayaklanarak kaçırdım bakışlarımı. Masasının köşesine bıraktığım çantamı alıp, sadece odadan çıkmayı hedeflediğimde o da amacımı anlamıştı.

"Sidem," dediğini duydum ama umursamadan dışarının yolunu tuttum. Kapıyı açtığım an zaten çalışanlarından çekindiği için hiçbir şey yapamayacaktı. Tüm vicdan azabıyla düşünecek ve eve haklı olduğum gerçeğiyle gelecekti. O zaman bu ilişkide ikimizin de eşit olduğunu kabullenip tek çabalayan o olmayacaktı.

Birinin sizin için çabalaması güzel bir şeydi ama tek taraflı bir çabayı istemek sevgi değil, tamamen bencillikti. Beraber yorulup, beraber dinlenmek istiyordum.

Her şeye rağmen kapıyı çarpıp çıkmak yerine hafif aralık bırakıyordum çünkü bir yandan da onu hâlâ deliler gibi bir adım arkamda istiyordum.

Odadan çıktığım an, Elena ayağa kalktı fakat ona bakmadan az önce geldiğimiz yoldan ilerledim. Sarp'ın arkamdan gelmediğine emin olduğumda, karnıma dolanan elle ayaklarımın yerden kesildiğini hissedince küçük bir çığlık kopardım istemsizce. Her şeyi bırakıp peşimden gelerek beni kucaklamasını beklemiyordum. "Sarp!"

"Karıcığım," dedi rahat bir sesle bedenimi tamamen kendisine yaslarken. Karnımın üstünde tuttuğu eline bir çimdik atmak istediğimde bu tamamen başarısızlıkla sonuçlandı. Ayaklarımı sallayarak çırpındığımda ise çalışanlarının sanki soyunmuşuz da önlerinde sevişiyormuşuz gibi hayret dolu bakışları beni tamamen utandırdı. "Bir veda bile etmeden nereye böyle?"

"İndir beni sığır herif," diyerek çırpındım. "Sarp indir beni! Valla bu sefer öldürürüm seni boşamakla bile kalmam. İndir!"

"Biraz daha çırpınmaya devam edersen seni omzuma yatırır ve kalçana vurarak sustururum," dedi tehditkâr bir sesle. O an gözlerim sonuna kadar açılmış bir halde etrafta gezindi. Herkes zaten yeterince bize bakıyordu, iyice rezil olmaya mecalim yoktu. "Sesin kesildi bakıyorum."

"Zorba pislik," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Beni bırakmazsan avazım çıktığı kadar bağırır, güvenliği başımıza toplarım."

"Dene yavrum." Parmaklarını bel boşluğuma iyice bastırdı. "Sonuçta şirket benim."

Elini sertçe sıktım. "Seni egoist alçak. Lorenzo babama söyleyeyim de seni şirketten atsın."

"Lorenzo baban," dedi *öyle mi* der gibi. "Şimdi de babamı mı bana karşı kullanıyorsun?"

"Lerzan anneme de söylerim."

"Başka?"

"Polise de veririm," dedim hırsla. "Avukata da giderim. Hâkim, savcı, genelkurmay başkanı, başbakan herkese giderim, herkese!"

"Ne diyeceksin peki gidince?" Alaycı söylemiyle gözlerim devrildi. "Kocam beni kucakladı götürüyor mu?"

"Hayır. Kocam alçağın teki. Beni önce paramparça ediyor, sonra da hiçbir şey olmamış gibi zorbalıkla alıkoyuyor diyeceğim."

"Sebebini sorduklarında ne diyeceksin peki?" Asansörün önüne geldiğimizde kucağından indireceği konusunda heveslenmemle adımlarının yönü

değişince hevesimin sönmesi bir oldu. Sarp her tarafı camdan olup insanların bizi göreceği asansöre binmek yerine, diğerlerinin kullandığı klasik asansörlerin olduğu yere doğru ilerledi. Önüne geldiğimizde bile inmeme izin vermedi ve asansöre bindiğimizde beni bıraktıktan sonra önümü kapattı.

"Ben onun için ne zaman bir şey yapsam trip atarak kalbimi kırıyor diyeceğim." Bir eli asansörün kat tuşlarının en altındaki kırmızı butona doğru gitti. Gözlerimin içine baka baka butona bastıktan sonra ışıklar yanıp söndü ve ardından asansör kullanım dışı uyarısı geldi. Uyarıdan sonra bir adımla üzerime geldiğinde sırtımı asansörün aynasına yaslayarak bir elimi aramıza koydum. "Sakın!"

Adımları durdu. "Ne sakın?"

"Sakın beni öperek susturmaya çalışma." Elime rağmen yaklaşıp avucumun göğsüne yaslanmasını sağladı. "Her seferinde öperek bir şeyleri geçiremezsin. Sadece unutturursun. Böyle mi aklayacaksın kendini?"

"Neden, sen yapmıyor musun?" diye sordu tek kaşı havada. "Sen öpünce geçiyor da ben öpünce mi batıyor?"

"Benim öpme sebebim küçük ve tatlı hatalarım, senin öpme nedenin ise hayvanlığını saklamak." Bu sefer yumuşamayacaktım. O yakışıklı yüzü, kara gözleri ve üstüne tam otururak onu daha çekici yapan beyaz gömleği... hiçbir şey beni yumuşatamayacaktı. Ona bu kadar yakın olmak bile. "Her seferinde öperek aklımı bulandırıyorsun benim. Geçiyor sanıyorum ama geçmiyor. Sana çok kızıyorum."

Dudakları çarpık bir gülüşle kıvrıldı. "Aklını mı bulandırıyorum?"

"Senin aksine ben, sana kızgın kalamıyorum ve senden etkilenip aklımı kaybediyorum," dedim küskünce. "Olan hep bana oluyor ama ben sana öyle işlemiyorum ki yine beni kullanıyorsun işte."

"Sikerler şimdi o ne demek kızım?" Agresif tavrı karşısında omuz silktim sadece. Dilim hemen çözülmeyiverseydi keşke bir kere de. Her seferinde ona salak gibi kanıyordum. "Yanında kontrolümü ne kadar kaybettiğimden haberin var mı senin? Az önce tüm çalışanlarımın önünde, bana dargın olacağın düşüncesiyle kimseyi siklemeden kucakladım seni."

"Kucaklamasaydın," diye çıkışırken omzumu oynatmayı ihmal etmedim. "Ben sana kucakla dedim mi? Yok! Sen hatanı bildiğin için yaptın. Önce hata yapmamayı öğren, Sarp Luca."

"Nasıl bir hata ki bu karımın bana sırtını dönerek gitmesini sağlıyor?" Her kelimeyi sinirle vurgulaya vurgulaya taş misali kafama atıyordu. Keşke benim kafamdan sekip ona gitseydi hepsi.

Gözlerimi kısarak ona küçümser bakışlar attım. "Kapıyı aralık bırakan biri sana sırtını dönüp gitmiş olur mu?"

"Sırtını dönmüşsün bana," dedi hırsla. "Yüzün gitmiş gözlerimin önünden, sence fark eder bir durum mu?"

"Çünkü peşimden gelmeni istiyorum geri zekâlı!" Kendimi daha fazla tutamayarak hiddetle bağırdığımda ortamızdaki elim düşmüştü artık. "Sence fark edilmeyen bir durum mu?" Şaşkınlıkla bana bakıyor olması sinirimi bozdu. Ellerim rahat durmadı elbette iki yandan omuzlarına doğru götürüp ittim sertçe. Bir milim bile kımıldamamıştı, belki sinek ısırığı falan sanmıştı.

"Sidem," dedi pişmanlık içinde.

"Kırıldığımı gör istiyorum, gör de peşimden gel istiyorum. Senin için her çabaladığımda benim için endişelenerek bana kötü hissettirme istiyorum." Bu sefer itmek yerine sağ omzuna yumruğumu indirdim. Yine etkili değildi, sadece yüzü düşmüş bir halde bana bakıyordu. "Ben de seni mutlu edebilmek istiyorum. Ben işin içinde olduğumda için rahat olsun, kötü bir sonucun seni beklediğini düşünme istiyorum ama sen... her seferinde kaygılarınla bana kötü hissettiriyorsun. Sana yetemediğimi hissediyorum ve sen bana yetiyorsun."

Bir kez daha omzundan itmek için elimi bedenine uzattığımda, bileğimi havada yakalayarak beni kendisine doğru çekti ve başımı göğsüne yaslamam için diğer avucunu saçlarıma bastırdı. "Bırak ya," dedim kırgınlıkla debelenmeye çalışırken.

"Bırakmam." Bileğimdeki elini yavaşça belime atıp beni kıskacında hapsetti. Bedenimi hareket ettirerek kurtulmaya çalıştım fakat saçlarımda da belimde de sert baskısı devam ediyordu. Direnmek istiyordum ona, bu sefer en azından uğraşmak istiyordum ama kokusunu ya da sıcaklığını hissederek buna direnmek çok zordu. İçim gidiyordu. Dayanamıyordum bir şekilde. Kalbimin en hassas köşesinde bir hükmü vardı sanki.

"Kırgınım ben sana," dedim titreyen sesimle. "Kırıyorsun beni her seferinde."

"Özür dilerim ama ben de seninle öğreniyorum bir şeyleri, Sidem," dedi zayıf bir sesle. "Çok deniyorum ama başardığımı sandığım anda seni istemsizce yine kırıyorum. Sonra başa dönüyoruz ve kendimden nefret ediyorum seni üzgün gördükçe."

Bir elim yavaşça sırtına doğru gittiğinde kendimi sıkmayı bıraktım. Kendi isteğimle sarılıyordum ona artık. Belki de soluklanıyordum çünkü

içimde onun göğsünden daha çok yaşam veren bir yer yoktu. "Deneme o zaman, Sarp," dedim. "Deneme sadece sen de kendini bana bırak ve bekle. Ben kendimi sana bıraktım. Ne yaparsan tamam dedim, alttan aldım ama sen..."

"Yorulmanı istemiyorum, Sidem," diyerek böldü sözlerimi. "Benim için yorma kendini. Zarar verme, mutsuz olduğun şeyleri yapma."

"Son zamanlarda beni sadece senin için yaptıklarım mutlu ediyor, Sarp." Saçlarımdaki elleri gidince başımı göğsünden ayırıp ona doğru baktım. "Seninle mutlu olmak istiyorum, lütfen kaygılarınla bunu bozma." Omuzlarını düşürmesi sanırım bunu yapamayacağına işaretti. Onu anlıyordum, sonuçta yaşadıkları kolay değildi. İtibarı ve kızı için yıllarca savaşmıştı. Ona karşı şefkatim öyle ağır basıyordu ki bir avucum yanağına gitti. "O gün lavabodayken Caroline'a eğer Bella'yı Sarp'a vereceksen onun hayatından çıkıp giderim dedim."

Gözleri hüzünden hayrete düştü anında. "Nasıl?"

"Ama der demez sensiz nasıl yapacağımın endişesiyle resmen onun gözleri önünde eridim. O cevap vermeden ben ya evet derse ve senden gitmek zorunda kalırsam artık nasıl gülerim, nasıl yaşarım, nasıl devam etmek isterim diye düşündüm. Sadece bir dakikada yaptım bunları."

"Peki evet deseydi?" diye sordu şüpheyle. O da gideceğimden korkuyordu, bu çok açıktı.

"Gidemezdim," diyebildim zorlukla yutkunurken. "Zaten bu teklifi yaparken tek niyetim gözü kara olduğumu göstermekti. Yoksa senden asla gidemezdim, gidersem bir daha mutlu olamazdım. Sensiz kalamazdım. O da gördü bunu ve kabul etti bu durumu. Sonra bunu kendi çıkarıma kullanıp onu basın açıklaması için tehdit ettim. Seni kurtarmak istedim."

"Sen zaten beni çoktan kurtardın," dedi sitemle. "Bugün sadece endişelendim, o kadının açıklamaları hep benden birini alıyorken seni de almasından korktum. Bu duruma artık susamamandan, her adımımızda onun olmasından rahatsız olup gitmenden korktum. Sinirime engel olamadım."

"Haklısın ama bir daha yapma lütfen. Bana da sor fikrimi. Ben senden gitmem." Başparmağımla yavaşça yanağını okşadım. "Asla gitmem."

"Asla mı?" diye sordu umutla.

"Asla," dedim kendimden emin bir tavırla. Sarp sanki bu onun zincirlerini kıran bir söz olmuş gibi omzuma başını düşürdü. İki kolunu da belime sararak sımsıkı, güzelce sarıldı. Omzuma düşürdüğü başına elimi götürüp saçlarını okşarken kısıtlı olmasına rağmen başımı biraz da olsa yan

döndürüp dudaklarımı yanağına bastırdım. "Kimse kolay kolay gidemez evinden. Yıllarca o evden bile kolayca gidememiştim ben. Senden nasıl gideyim?"

"Geçmişim senin için ağır gelebilir."

"Geçmişindeki evliliğin beni yıldıramaz, sen şu an benimsin." Sır verir gibi kulağına fısıldadım. "Ve benim kalacaksın. Bu hayatta benim olan hiçbir şeyi kolay kolay arkamda bırakmadım. Bu saatten sonra da bırakmam."

"Seninim," diyerek kendisine hatırlattı bu gerçeği. "Ve sen de benimsin."

"Sen ne kadar benimsen... ben de o kadar seninim."

"O zaman tüm dünyan benden ibaret demektir."

Burun kıvırıp ona baktım. "Sence aksi gibi mi duruyor?"

Sarp, bu zamana kadar ihtiyacım olan her şeyin vücut bulmuş haliydi. Bana bakan gözleri, benim için çıkan sözleri ve her kıvrımımda gezen elleri. Belki beni bir felaketin peşine götürecekti, sonum belki cehennemin dibiydi ama onsuz cenneti verseler, cehennemi isteyecek kadar da kendisine bağlamıştı beni. Dünyamın tek gerçeğiydi.

"Öyle güzelsin ki." Yüzüme baktıkça gülüşü büyüdü, kendisine engel olmak için sanki dudaklarını ısırıyordu. Saniyeler sonra daha fazla gücüm kalmamıştı gülüşüne, beni öpsün istedim. Dudaklarına uzandım büyük bir istekle.

Her zaman olduğu gibi beni geri çevirmedi. Dudaklarına kapandıktan sonra altdudağımı iki dudağının arasında çekiştirerek parmaklarını belime yerleştirdi. Eğer biraz daha bir yerlere yaslanmazsam düşerim endişesiyle arkamdaki aynaya yaslandığımda iyice üzerime geldi. Bir bacağımı dizinin arkasına doğru atıp yakasından tutarak iyice kendime çektim. Tüm varlığı üzerinde erimek istedim sadece. Dudaklarım dudaklarında, kalbim ellerinde öylece canıma okusa sesim çıkmazdı. Kalırdım yamacında bir ömür boyu daha güzel bir tutsaklık da zaten olmazdı.

Yine de ortamı değildi. Kahretsin hiç değildi.

"Sarp," diye kıvrandım gönülsüz bir dille. "İleri gitmeyelim. Çok utandım şimdi."

"Bebeğim." Dudakları çeneme doğru bir yol izledi. "Keşke bana bir dur deseydin."

"Ben de çok isterdim ama cidden olmaz. Şirketteyiz ve asansörü dakikalardır meşgul ediyoruz. Bırak beni gideyim, valla çok utandım."

Biraz geri çekilerek beni süzdü baştan aşağı. "Bir şey belli olmuyor." Eteğime uzanıp uçlarını aşağıya doğru çekiştirdikten sonra yavaşça doğrulup

beyaz gömleğimin yakasındaki en üst düğmeyi kapattı. "Heh, şimdi hiç belli olmuyor."

"İyi o zaman gideyim ben."

"Git ama eve asansör mü yaptırsak?" diye sordu ciddi bir tavırla. Çatık kaşlarla ona baktım. "Asansör, piyano, yıldızlar... Hoşuna giden her şey olsun bence."

Sinirle omzuna geçirdim bir tane. "Durmuş bir de seni dinliyorum ciddiyetle ya. Allah da beni kahretsin ki kocamın libidosuna yetişemiyorum."

"Takılırız diye dedim," diyerek sıvışmaya çalıştı hemen.

"Ben biliyorum senin takılmalarını sus. Çalıştır şu asansörü de gideyim artık." Sonra bir kez daha ona doğru döndüm. "Bir daha öpeyim de."

"Yok öpme." Bir adım geriye doğru çekilip butona bastıktan sonra eksi ikiyi tuşladı. "Sonra öpersin şimdi biri gelir falan."

"Adi seni." Burnumu kırıştırarak baktım ona sinirle. "Evde de ben öpmeyeceğim seni."

"Ben alırım öpücüğümü sen dert etme. İzemlere gideceksin, değil mi?" Başımla onu onayladım. "O zaman seni almaya gelirim, olur mu? Sonra beraber Bella'yı alırız."

"Yemek ısmarlarsın bize artık..."

"Tamam, akşam ailecek yemeği dışarıda yeriz," dediğinde gülümseyerek bir kez daha boynuna sarılmak için atladım. Sarp belimden tutmak için geç kalmıştı çünkü asansör çoktan bastığı kata vardı. Kapıları açıldığında bizi sanırım onun ayarladığı şoför şaşkınlıkla karşılamıştı. Bakışları benim Sarp'ın omuzlarında olan kollarımdan, Sarp'ın belimde olan eline doğru gezindi ve sanki görmemesi gereken bir şeyi görmüş gibi başını eğerek kenara çekildi.

"Çalışanların ya aşk denen illete karşı." Bana uzattığı elini tuttum tekrar. "Ya da senin çizdiğin imaj o kadar katı ki sana karşılar."

"Siktir et, alışırlar." Arabanın önüne geldiğimizde bu sefer dudaklarını masum bir tavırla sadece alnıma bastırdı ve ardından binmem için arka kapıyı açtı. Sürücü koltuğunda onun olmadığı her arabada arka koltuğa binmek artık yeni alışkanlığım olacaktı belli ki. Eğer o beni dışarıda bekliyorsa da cama burnumu dayayarak araba hareket edene kadar ona bakacaktım, şu an olduğu gibi. Sarp hareketimle bana göz kırpıp gülümsedikten dakikalar sonra görüş açımdan çıktı.

İzem'in evi ve şirket arasında yarım saatlik bir mesafe olduğunu zaten biliyordum. Sosyal medyada iki tarih videosu izlememle çoktan varmış bir

halde buldum kendimi. Arabadan indikten sonra da hızlı adımlarla sitenin güvenliğine doğru ilerledim. İzem'e sık sık geldiğim için hiçbir şey sormadan içeri girmeme izin verdiğinde bu sefer koşuyordum çünkü hava çok soğuktu. Şirkette olduğum süreçte bu soğuğu hiç hissetmemiştim. Sarp yanımdayken zaten buzullarda bile soğuğu hissetmezdim fakat ondan ayrıldığım an yine kalbim de bedenim de üşümeye başlamıştı.

Sarp benim için ihtiyaçtı işte. Bu bile kanıtıydı.

Söylene söylene asansöre ilerledim. Allah'tan İzem beşinci katta oturduğu için hızlı varmış olmamla sevinecek bir şeyler bulmuştum, yoksa Sarp'tan ayrıldığım için karalar bağlayacak duruma gelecektim. Koşar adımlarla kaldığı dairenin önüne geldim ve sinir olsun diye parmağımı bir an bile zilden kaldırmadım.

"Patlama!" diye bağırıyordu içeriden. "Dün tüm borçlarımı ödedim. Kim bu alacaklı yine ya?"

"Aç kapıyı kardeşim kargo," diye bağırdım bir kahkaha savururken. "Aç kızım, aç!"

"Ay, zehirlendim esprinden açamam." Sesi kapının hemen arkasından geliyordu. "Parolayı söyle."

Aramızdaki espriyi hâlâ sürdürüyor olmasıyla kıkırdamadan edemedim. "Erkekler kapatılsın?"

Ve kapı saniyesinde açıldı. İzem'in evine çok sık gelmezdim aslında. Ne zaman gelsem mutlaka bir erkek tarafından kalbi kırıldığı için evde karalar bağlamış oluyordu. Ben de bir şarap ve çikolata şelalesinden alınmış meyvelerle kapısını çalıyor, tüm geceyi onunla geçiriyordum. Ona özel değildi bu durum, kendi evim dışında hiçbir yerde rahat olamıyordum. Sarp'ın yanında hemen rahat hissetmiş olmama bu yüzden şaşırıyordum.

Sanki hep onunla karşılaşmak için yaşamıştım da onunla karşılaşınca tamamlanmış ve akıp giden hayatımı durdurmuştum. Artık bir ömür boyu onunla olacaktık ve nihayetinde sonsuzluğa karışmış iki ruh olarak kalacaktık.

"Ablan var diye geldin, değil mi?" Sahte bir alınganlık kuşanmıştı hanımefendi. Dipleri gelen saçlarını tekrar kor kızılına boyamış, *lifting* ve dudak dolgusunu yaptırmış bir halde karşımda duruyordu. Çok güzeldi bu değişmezdi ama kendisine bakmayı da severdi. Ben de dudak değil de burun için istiyordum arada ama korkuyordum. Küçük olsa da ucu inik duruyordu sanki burnumun. Sarp güzel buluyordu gerçi. Öpüyordu da. Demek ki güzeldi, gerek yoktu bir yandan.

Ninova

Fena halde batmıştım. Sırf o güzel buluyor diye her şeyi güzel bulmaya başlıyordum.

"Nerede ablam?" Kenara çekildiğinde kendimi direkt evin içine atıp ayakkabılarımı fırlatırcasına çıkardım.

"Dün evde değildi, şimdi ise duş alıyor. Ben detay vermeyeceğim sen tahmin et," dedi tiksinti dolu bir ifadeyle. Ablam hakkında beni şok eden bir diğer durum da buydu aslında. Ben cinselliği bu kadar dorukta yaşadığını hiç düşünmemiştim, hatta pasif olduğunu bile düşünürdüm ama... Ablamın cinsel hayatını düşünmek midemi bulandırmıştı.

"Neyse," dedim hemencecik. Düşünmemem lazımdı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Dinleniyorum öyle." Salona doğru adımlarımı atmaya başladığımda arkamdan geliyordu. "Evin yeni halini beğendin mi?"

Açıkçası evde değişiklik olduğunu o söyleyince fark etmiştim. İzem genelde desenli şeylere ve çok fazla süse bayılırdı ama dağınık biriydi. Bu yüzden evi benim için karışık ve boğucu gelirdi. Sıkılırdı içim bu evdeyken fakat tam şu an evinin eski evime benzediğini fark etmemle kısa çaplı bir şaşkınlık yaşadım. Çoğu süsünü, desenli örtüsünü atmıştı. Düz, haki yeşili koltuklarla turuncu halılara geçiş yaparken duvarlara sadece içlerinde estetik resimlerin olduğu çerçeveler koymuştu.

"Nereden esti bu?" diye sordum kendimi yayılırcasına koltuğa atarken. "Hiç senlik değil."

"Artık benlik. Yaşlandım sanırım beni yoruyor her şey," derken o da köşedeki pufa attı kendisini. "Sen taksiyle mi geldin, otopark izni için aramadılar beni. Araban mı bozuldu?"

İzem'in yaşadığı sitede otopark, altın kadar değerliydi. Kime misafir geliyorsa park için ev sahibi aranıyor ve bilgilendiriliyordu. "Hayır, sabah Sarp ile şirkete gittiğim için arabam yoktu bugün."

"Sarp mı bıraktı? Yukarı çağırsaydın."

Başımı iki yana salladım. "O bırakmadı, şoförü bıraktı onun işleri vardı."

"Anlamadım?" Yayıldığı yerden daha dik bir konuma gelip bana baktı. "Senin şoförün mü var? Oha! Çok havalısın kızım! Aniden araban, zengin kocan ve saray yavrusu evin oldu. Oldu da oldu be."

Kendi paramla ya da emeğimle olmasını isterdim fakat bu değişmeyecek bir gerçekti ve ne yazık ki olmuştu. "Daha güzelleri senin olsun hayatım."

"Sanmıyorum sen kaptın bir kere," dedi alayla gülerken.

"Alp var." Bu dediğim beni bile sinir etmişti. İkisi kesinlikle anlaşamazdı. "Yani bir alt sürümü bence iş görür."

İzem sanki önünde kusmuşum da gel izle demişim gibi tiksinti dolu, renginin attığı bir ifadeyle, "Ögk!" diye bağırdı. Büyük ihtimalle bu kattaki herkes duymuştu bunu. "Asla. Tipim bile değil."

"Sarp da benim tipim değildi ama bak. Nasıl da iyi bir evliliğim oldu."

"Sarp herkesin tipidir, Sidem." Şaşkınlıkla ona döndüğümde omuz silkti. "Zengin, zeki, başarılı, uzun, esmer, eli yüzü düzgün, olgun, düşünceli. Say say bitmez bak sayarken nefessiz kaldım, gerisini sen düşün artık."

Sinirle yakınımda duran yastığı ona fırlattım. "İçime su serptin İzem, sağ ol. Mükemmel biriyle evlenmek daha stresli. Tabii sen anlamazsın orasını şimdi."

"Sarp düşünsün orasını," dedi rahat bir tavırla. "Sonuçta mükemmel biriyle evli olan o."

"Şımartma," dediğimde bir kahkaha patlattı. Bunu patlatma sebebi de sosyal medyada gördüğümüz bir espriydi aslında. İki yılda onunla aramda farklı bir bağ oluşmuştu. Aynı şeylere gülüyor ve üzülüyorduk. Beraberken telefona ihtiyaç duymadan saatlerce sohbet edebiliyor ya da kendimizle dalga geçecek bir şey bulabiliyorduk. "O değil de bilgisayarın nerede sana bir şey izletmem lazım."

"Masada ama iki gündür ablan kullanıyor haberin olsun," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Onunki bozulmuş da yenisini alana kadar verdim. Bana çok lazım değil."

Başımı belli belirsiz salladıktan sonra hemen pencerenin önündeki küçük yemek masasına bilgisayarını alabilmek için ilerledim. Caroline'ın basın açıklamasını izlese çoktan bana yazardı, belli ki haberi yoktu ve onunla tekrar izleyip aşırı tepkiler vererek eğlenmek istiyordum. Sarp'a kızgın olduğum için kendimi o kadar tutmuştum ki hiç zevkini alamamıştım.

Bilgisayarın kapağını kaldırdığımda şifresiz bir şekilde hemen açıldığını fark ettim. Ablam için kaldırmış olmalıydı. İzem safari tarayıcısını sevmediği için sadece opera kullanırdı. Opera ise girdiğimiz an eğer sekme kapatılmamışsa bizi o sayfalara atardı. Bu yüzden operaya basmamla ablamın en son girdiği sekmeler tek tek açılmaya başladı. İlki şirketin sitesiydi, ikincisi Türkiye Barolar Birliği'ydi, üçüncüsü ile *WhatsApp'tı*. Diğer iki sekmenin çarpı işaretine basıp hızla kapattığımda karşımda sadece *WhatsApp* mesajları vardı.

Özel alana gerçekten saygım vardı geçecektim ama son görüldü attığı kişinin abim olduğunu görmek, bana artık asla yazmayan abimin bu sabah ona yazdığını bilmek nedensizce kalbimi kırdı. İçimdeki şeytanın sesini susturmama da mâni oldu. Merak ve korku zangır zangır titrememe neden olacak kadar beni ele geçirdiği halde sohbete basarken buldum kendimi.

Basmamla önüme çıkan mektup fotoğrafı ile zamanım tam o anda durdu.

Gözde Karacahan: Bu mu bahsettiğin zarf?

Ablamın mesajıyla ağzım şaşkınlıkla aralanırken kalbim yuvasından çıkacak kadar hızlı atıyordu. İçeride sıkışan benliğim *yapmamış ol* diye bağırsa da abimin mesajları bu isteğine ters düşüyordu.

Samet Karacahan: Evet bu.
Sidem okumamış, değil mi?

Gözde Karacahan: Hayır, açılmamış bile.

Gözde Karacahan: Cem gizlice aldı ve evindeki kasaya koydu. Umarım yine bir boklar yemiyorsundur, Samet. Sidem bu aralar çok mutlu eğer bu mutluluğu bozulursa senin canına okurum.

Samet Karacahan: Aksine o mektubu alman onun mutluluğunun bozulmasına engel olacak. Saklama, direkt yırt ve at onu.

Gözde Karacahan: Sanmıyorum. İçinde ne olduğunu görmeden böyle bir şey yapmayacağım. Sana zerre güvenmiyorum.

Samet Karacahan: İyi, sen bilirsin. Bir an önce oku ve yok et o zaman. Sidem görürse yakarım seni. Kimse bulamaz değil mi bak?

Gözde Karacahan: Ateş olsan cirmin kadar yer yakarsın, kes şovu. Cem ve benim tanışma tarihimi bilenler açabilir sadece kasayı. Biliyor musun?

Samet Karacahan: Bana ne sizden?
O herife hâlâ kılım, bunu sonra konuşacağız.

Gözde Karacahan: O zaman kimse bulamaz.
Ayrıca Sidem dışında kimse umurunda değil senin.
Konuşmayacağımızı ikimiz de biliyoruz.
Zarfı yok ettikten sonra yazarım sana
ama Sarp'ın bununla ilgilisi var mı,
yok mu onu da söyle.

Samet Karacahan: Bilmiyorum ama
eminim bir şekilde dokunuyordur.
Söylesek yok ettiğimiz için teşekkür bile eder.
Orasını sen dert etme ve yok et.

"Sidem." Bu ses ablama aitti. "Neye bakıyorsun sen?"

BÖLÜM 15

Bir Bilinmezin Peşinde

25 Kasım 2023
Olay günü

"Aldın değil mi?" diye sordum sert bir sesle. O sırada garson da kahvemi getirmişti. Boğazımın ağrıdığını hissedince direkt kahvemden büyük bir yudum almaya koyuldum. Stresten elim titrerken üstüne kafein tüketmem ne kadar doğruydu onu da bilmiyordum ya gerçi. Kahvemi yudumlarken bir yandan onu dikkatle izliyordum.

Başıyla onayladı önce beni, ardından sandalyenin sırtına astığı ceketine doğru döndü ve saniyeler sonra sadece görsellerde gördüğüm mektubumu canlı bir şekilde görmemi sağladı. Tıpkı attığı gibi arkasında *B.A.* yazıyordu. Yazıyı okuyabileceğim bir şekilde masaya koyduktan sonra masanın üstünden tek eliyle sürükleyerek bana doğru itti.

İşte şimdi başlıyorduk.

23 Kasım 2023
Olaydan iki gün önce

Kızların en büyük şanslarından birinin, annelerinin sırt çevirdiği yerde ablalarının olması olduğunu okumuştum bir yerde. Ben bu şanstan da mahrum bırakılmıştım. Ne abim ne de ablam, anne ve babamın açtığı boşluğu doldurmak istemişlerdi sanırım.

Anneleriyle anlaşamayan kızlar bir daha hiçbir zaman aralarını düzeltemezlerdi. Hatta bazen kızlar anneleriyle başka bir evrende arkadaş olsalar anlaşamayacakları gerçeğiyle yüzleşir ve bu hayatta yapayalnız hissederlerdi. Sonra onlara bir el uzanırdı. Bu el ablalarına ait olurdu. Ablam bana hiçbir zaman el uzatmamıştı. Abim uzattığı eli geri alınca, ablamın el uzatmamasının daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım aslında. Sonuçta varlığına alıştırmıyordu beni, değil mi?

Ablam da en az abim kadar paramparça etmişti beni. Unuttum sanıyordu ama unutmamıştım. Bana sırt çevirirken, Cem'in kardeşiyle birlikte her şeye göğüs gerdiğini de unutmamıştım. Benimle hiçbir şeyini paylaşmazken, sırf Cem'in kardeşinin mezuniyeti için ona elbise dolabından parçalar

verdiğini... Hiçbir şeyi unutmamıştım, yine de ablam demiştim ona. Yakın olmasam da kin tutmamıştım çünkü mantığıyla hareket ediyor olmasına güvenmiştim.

Bugün bir darbe de ondan yemiştim böylelikle. Abimi de kaybetmiştim, ablamı da. Abim kadar acıtmasa da bir şekilde ihaneti canımı yakmıştı.

Bana gözlerinde korkuyla bakan çünkü benden bir şey saklayan ablam sözde benim ailemdi. Duştan yeni çıktığı için saçlarında hâlâ havlu vardı. Eli havluda kalırken korku ve endişe dolu bakışları bir an olsun yüzümden ayrılmadı. "Sidem, sana diyorum..."

Kendime zar zor gelebildiğimde hızla kapattım sekmeyi. Gözüme çarpan başka bir sohbet daha vardı ama şu an yakalanmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Ona zaten bunun hesabını sorsam, beni yalanlar ya da özeline girdiğim için suçlardı. Haklıyken haksız çıkmak da istemiyordum. Bu işin altından abimin çıkması gerçeğinin de kalbimi sıkıştırdığına yemin edebilirdim. Yemin ederim canım çok acıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Bir kez daha vurmuştu bana tekmeyi, bir kez daha düşürmüştü beni çıktığım yerden.

"Bir şey yok," dedim toparlandığım kadarıyla. "Caroline bugün Sarp hakkında basın açıklaması yapmıştı onu izletmek istedim ama henüz düşmemiş sanırım internete. Bulamadım. Eski haberleri görünce de sinirlendim."

Ablamın rahat bir nefes verdiğini gözlerimle gördüm. Benim bu mesajları görmemi, mektubumun peşine düşmeden geçip gitmemi öyle çok istiyordu ki. Oysaki ben ona bunu yapmazdım. Zamanında Cem ile neler yaşamıştı, bir kere bile hiçbir şeyi saklamamıştım. Ama o ilk fırsatta her zaman karşısında durduğu abimle birlik olmuştu.

"Anladım," derken biraz da olsa şüphesi vardı hâlâ. "Bana bir e-posta gelecekti gördün mü acaba, geldi mi?"

Bu soruyu beni denemek için soruyordu. Onun oltasına gelmeyecektim, bu yüzden bilgisayarın kapağını indirirken başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, ekrana fırlamadıysa görmemişimdir. Sonuçta senin alanınla ilgilenmiyorum."

"Belki köşeden falan geliyordur," dedi yarım yamalak bir sesle. Salaktım zaten ben de inanacaktım bu dediğine. "Ondan sordum yani başka bir niyetim yoktu elbette."

"Doğrudur." Ellerimle masadan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştığımda bir an başımın döndüğünü hissettim. Onları endişelendirmek istemediğim için zor da olsa ayağa kalkmaya çalıştım. Ben zaten her zaman kalkardım ayağa. Kimse elini uzatmasa bile kalkardım, dimdik dururdum

Ninova

herkesin karşısında. Zamanında durmuştum, şimdi de dururdum. Ne abimin ne de ablamın ihanetine kanarak yitirirdim gücümü sonuçta.

Sidem'dim ben.

Herkes tarafından ihanetin sillesini yiyen Sidem, abisinin sırtını döndüğü, ablasının önemsemediği, ailesinin unuttuğu Sidem. Sarp'ın bir şeyler sakladığı, onu da kaybederse kimsesinin kalmayacağı Sidem.

Keşke Sidem olmasaydım ben.

Kendimi zorlukla az önce oturduğum koltuğa tekrar atabildim. İçimde stresin getirdiği o bulantı vardı. Bu buhran nasıl geçerdi bilmiyordum. Ben hiçbir zaman öğrenememiştim ki zaten acılarımı dindirmeyi, bir şeyleri hafifletmeyi ve nicesini. Hep altında kalmıştım ağır taşların. Bir gün altında kaldığım taşlardan daha ağır taşları kafama atarlar diye kimseden yardım da isteyememiştim. Orada yok olmayı beklemiştim her seferinde. Değişti sanmıştım bir şeyler ama belli ki değişmemişti. Değişmeyecekti de. Yine içimde bir boşluk vardı.

"Cem ile nasıl gidiyor?" diye sordum duygusuz bir sesle. Ablam direkt çaprazımda kalan tekli koltuğa atmıştı kendisini o sırada. "İkinci baharınızı yaşıyor musunuz?"

"Sence yaşamıyorlar mı?" diye sordu İzem alaycı bir sesle. "Otel niyetine kullanıyor burayı resmen. Bakıyorum gece aniden özledim diyerek gidiyor, bazen geliyor, bazen gelmiyor falan. Mart kedisi gibi yaşıyorlar öylece."

Yaptığı benzetmeyle gözlerimi kısarak ona baktığımda başını iki yana sallayarak *ne var* der gibi bana baktı. "Alp ile çok benzer özellikleriniz var," dediğimde anında yüzü düştü. Alp'in ona bu kadar rahatsızlık veriyor olması ilginç geliyordu çünkü daha önce kimseye kinlendiğini görmemiştim. "O da bu tarz örnekler veriyor. Hatta bir saat önce Sarp'a ve bana vermişti."

"Birbirinize mart kedisi gibi yapışırsanız verir tabii." Umursamaz bir tavırla kollarını göğsünde birleştirdi. "Klasik şeyler bunlar, altında anlam aramamak lazım. Neyse boş ver onu da kahve ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Yok, çıkacağım şimdi. Çok erken kalktığım için sanırım başım ağrıyor biraz." Tekrar ablama döndüğümde telefonuna sırıtarak baktığını gördüm. Mutlu olması nedense tam şu an zoruma gitmişti. Ne güzeldi dünya. Benden bir şeyler saklarken, karşımda gülüyordu keyifle. Hiç mi kızarmıyordu yüzü ya da sızlamıyordu vicdanı? Hiç mi demiyordu ben neden bunu yapıyorum diye? Hiç mi... Cevabı olmayan soruları sormayacaktım kendime. Değmiyordu çünkü. "Ben şey diyecektim..."

Cümlemin başlangıcı ablamın dikkatini çekti. Tek kaşı havada bana doğrulttu bakışlarını. "Ne diyecektin?"

"Yarın Cem'i alıp bize akşam yemeğine gelsenize," dedim aniden bir hevesle. Aslında bir plan uygulamayı düşündüğüm için işime gelmişti söylediğim. "İtalya'ya geldiğinden beri seni ağırlamak istiyordum, Madem bu rıştınız beraber gelin. Misafirim olun." İzem'e doğru döndüm. "Sen de gel hatta. İtiraz istemiyorum, yarın misafirim olun."

"Yarın senin kursta işin yok mu?" diye sordu İzem şüpheyle. "Nasıl ye tiştireceksin ki?"

"Şimdi kursa Madame Emily'nin yanına uğrayacağım, konuşurum o nunla. Sanırım cuma günleri esneklik vardı. Ondan yararlanırım. Bella babaannesini özlemişti onunla olur zaten." Kabul etmeyecekleri düşüncesi gerilmeme neden oldu. "Kırmayın beni kızlar. Gelin yarın, olur mu?"

"Sarp'a sorsaydın," dedi ablam gönülsüz bir dille. "Rahatsızlık verme yelim şimdi."

"Sarp mutlu bile olur. Zaten o da istiyordu bunu ama biz yerleşelim falan derken benim vaktim olmamıştı. Şimdi vaktim var. Yarın bekliyorum sizi, tamam mı? Temizlik şirketinden de gelecekler. Yarın her türlü evde kalacaktım, en azından akşam sizinle olurum."

İzem ve ablam dikkatle birbirlerine baktılar. İkisi de bu halimi garipse miş gibiydi. Ben de onlara gülümseyerek bir sorun olmadığını göstermeye çalışıyordum. Yarın bir şekilde Cem ve ablam benimle olmak zorundaydı lar. Bu sefer bana yapılanı yemeyecek, yutmayacaktım. Yüzleşecektim ve lafımı da söyleyecektim. Belki de abime karşı sustuğum için beni kolay lokma sanmışlardı. Alışmışlardı bu halime. Herkesin gözünde kandırılması kolay biriydim sanırım. Sırf mutlu olabilmek için her şeyi içime attığımdan kaynaklıydı bu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ablam beni şüpheli bakışlarının merceği altına alırken. "Son akşam yemeği falan mı düzenledin?"

Alay dolu bir gülümsemeyle bakışlarım ablamı buldu. "Neden, bir gü nah mı işledin?"

"Ne alaka?" Sinirle dudağının kıvrıldığını bilecek kadar tanıyordum onu.

"O zaman seni çarmıha germeyeceğimden emin olabilirsin." Gözlerimi kırparken gülüşümü bir an olsun silmedim yüzümden. Bu hallerimin şüp heli gelmesi de umurumda değildi. Artık kaybedecek tek şeyim kalmıştı. Onun da yeri sallantıdaysa demek ki kaybedilecek bir şey haline gelmişti. Ne yaparsam yapayım eninde sonunda giderdi. Belirsizliktense silahı çekip kafama dayamayı tercih ederdim.

"Karacahan kardeşler yine çok gergin," diyerek araya girdi İzem.

Ninova

"Karacahan kardeşler değil, Karacahanlar gergin direkt." Alayla kurduğum cümleyle göz devirerek önüme doğru dönüp koltukta iyice arkama yaslandım. "Soyadımızın kerametinden olsa gerek, ben Russo olduğumdan beri kuş gibi hafifledim. Gerisini o düşünsün, bir süre daha Karacahan çünkü."

"Belki de Haznedar olurum, nereden biliyorsun ki?" İstemsizce ağzımdan alay dolu bir kıkırdama çıktığında tek kaşını havaya kaldırdı. "Komik mi geldi?"

"Sen ve Karacahanların eteğinden ayrılmak biraz komik geldi evet," dedim ona doğru dönerken. Hırs dolu bakanın sadece kendisi olmadığını görsün istiyordum artık. "Oldu ki Haznedar oldun. O gün beni de mutlaka çağır çünkü göbek atacağım."

Ablam da benim gibi alay dolu bir kıkırdamayı ortamıza bıraktığında karşılıklı bir savaş halinde gibiydik. Meydan okuyorduk birbirimize her özelliğimizle. "Bilhassa seni çağıracağım zaten. Çünkü evliliğin bir sana özel olduğunu düşünüyor gibi bir halin var."

"Bana özel değil ama en iyisini yaptığımdan eminim."

Ona şu an o kadar gıcık oluyordum ki ne dese kavga edesim geliyordu. Resmen benim mektubumu çalmış ve sevgilisinin evine saklamıştı. Bana karşı abimle birlik olmuştu. Oysaki abimden nefret eden kendisiydi. En acısı ise ikisi de mesajlarda benim iyiliğim için yaptıklarını konuşuyorlardı, asıl iyiliğin bana dürüst olmaları gerektiğinden haberleri yoktu.

Dürüst olmak parayla mıydı, neden bu kadar zordu elde etmesi? Oysaki dürüst olanın kalbi ferahlamaz, içine huzur dolmaz mıydı? Neden insan bu nimetlerden kaçarak yalan söylemeyi tercih ederdi ki?

Tamamen dürüst biri değildim lâkin böyle bir konuyu da kimseden saklamazdım. İki gün Sarp'tan mektup olayını saklamak bile beni o kadar üzmüştü ki sanki onu aldatıyormuşum gibi hissetmiştim. Ablam ve abim ise bana hiçbir zaman acımamıştı. Belki de kocam bile acımamıştı. Abim onun adını da kullandığına göre kesinlikle bir alakası vardı. Ben ne kadar sussam da alttan alsam da Sarp bir yerlerden çıkıp duruyordu. Belki de bizim kaderimizde bu vardı; bir şekilde birbirimizden sıyrılmak.

"Senin canın mı sıkkın?" diye sordu ablam aniden. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp ona baktığımda gözlerini şüpheyle kıstı. Pişkin pişkin sormaz mıydı bir de? Acaba niye sıkkındı? "Dalıp duruyorsun, huysuzsun..."

"Yorgunum," dedim sert bir sesle. Bu çıkışım onu şaşırttı. "Erken kalktım, şirkete gittim derken yoruldum sanırım."

"Şirkete mi gittin?" Sesindeki küçümseyen tını canımı sıktı aniden. "O kadar yalvarmamıza rağmen bizimle hiç şirkete gelmezdin."

"Demek ki kiminle gittiğimin önemi varmış, gittiğim yerin değil." Sözlerimin birer kurşun olup tam alnının çatından vurduğunu düşünmek beni rahatlatıyordu. Sözler daha çok can yakabilirdi sonuçta, değil mi? Yansın istiyordum yandığım kadar. "Sarp ile olmak bana iyi hissettiriyor. Onun her alanına girmek, her halini görmek istiyorum. Bu yüzden şirkete girmekten büyük mutluluk duydum. Bizimkinin aksine onun iş alanı huzurlu ve konforluydu zaten."

"Birkaç kez iş dünyası dergisinde görmüştüm ben de," diyerek araya girdi bir kez daha İzem. "Sarp sanırım şu an ilaç sektörünün en donanımlı laboratuvar ve üretim sürecine sahip şirketinin üyesi olarak görünüyor. Bu donanım Sarp başa geçtikten sonra olduğundan bayağı takdir ediliyordu."

Sarp her zaman gurur duyulacak bir adamdı. İnsanlar onu sadece bunlarla tanıyordu ama ben her halini biliyordum. Bu yüzden duyulan gururun az olduğu düşüncesindeydim. Harika bir evlat, baba, insan ve patrondu. Ne Caroline'ın iftiraları ne de dergilerin üstten yazdığı iltifatları bazı gerçekleri örter ve değiştirirdi. Umuyordum ki bu işin sonunda da ona dair hiçbir düşüncem değişmez, bunların aksini söylediğim bir kadın haline getirmezdi beni. İstemiyordum ona düşman olmayı, karşıma almayı, negatif olan daha fazlasını. Sadece onu istiyordum.

"Sarp o dergide yazılanlardan daha fazlası," dedim hiç düşünmeden. "Bir saat şirkette olmam bile yetti buna. Bünyesi altındaki o kadar kişiyi hiçbir zaman mağdur etmemiş. Ona kafa tutan abim, geçen yıl on aile babasının işten çıkarılmasına neden olmuştu."

"Aynı şeyler mi, Sidem?" diye sordu ablam zoruna gitmiş gibi. "Hafriyat risk isteyen bir sektör. Samet risk aldı ve tutmadı."

"İlaç sektörü sence çok mu basit?" Ona kafa tutar gibi diktim bakışlarımı. "Sadece tek bir hatanın ya da ufak bir oranın ölüme bile yol açabileceği bir sektörde Sarp yıllardır başarıyla devam ederken, abim sadece bizim hayatlarımıza burnunu sokuyor."

Ablam beni hayretler içinde izlerken, "Ne bu abi nefreti?" dedi. "Bugün daha fazla öfkelisin. Yarın yemeğime zehir de katarsın."

Başımı iki yana salladım. "Halkını satmış padişahlar gibi korkmayı ne zaman bırakırsın? İkna olacaksan ilk ben yerim yemekleri korkma. Seni ve sevgilini zehirlemek gibi bir niyetim yok. Cem'e ailecek bu zamana kadar iyi yaklaşmadık. Bunu yediremedim kendime, o yüzden davet etmek istiyorum."

Ablamın gevşeyen yüzünden bu fikre biraz da olsa yumuşadığını düşünmek mümkündü. Onun da Cem'e karşı mahcup olduğu bir konuydu aslında bu durum. Onlar sevgiliyken Cem'in ailesi ile sık sık görüşür, bir şeyler yapardı. Bizim cephemizde böyle şeyler hiç olmazdı. Ablam beni nimetten saymadığı için olsa gerek, o dönem benim adımlarım da boşa çıkardı daima. Hep bakarız der bizi pek buluşturmazdı. Haliyle şimdi Sarp yanımdayken onları çağırmam hoşuna gidiyordu.

"Ben gelmesem mi?" diye sordu İzem. "Yani Cem ve Gözde varken..."

"Hayır gel ya," dedim ısrarla. Onu yanımda olmasına ihtiyacım duyduğum için çağırıyordum aslında. İtalya'da olduğum süreçte yakınlık kurduğum, beni koşulsuz sevdiğine inandığım tek kişiydi sonuçta. "Alp de gelecek zaten."

Anında yüzü düştü. "O zaman net gelmiyorum."

"Alp ne yaptı sana, Allah aşkına?" diye sordum bıkkınlıkla. "Ben anlamıyorum sizi."

"Çenebaz adamdan nefret." Gözlerini devirirken önüne doğru dönüp kafasını koltuğun başına yasladı iyice. "Her şeye burnunu sokan, sünepe adamdan daha da nefret. Tam bir Kazanova, burjuva ve bir koyayım da uçsun şuna!"

Son cümlesiyle ablamla aynı anda yüzümüzü buruşturarak ona doğru döndük. Ben onun deli hallerini bilirdim de bu kadar sinir olup saçmaladığını daha önce görmemiştim. "Ne alaka kız burjuva bir koyayım da... Ne?"

"Kafiye yaptım," dedi omuz silkerken. "Sinirden şair oldum resmen."

"Sadece çenebaz diye mi bu sinir?"

"Başka neden olacak?"

Ablam tavana doğru bakışlarını kaldırırken sanki havaya konuşuyormuş gibi rol kesti. "Yakışıklı erkeklere sinir olmak kolaydır, etkilenmemekte diretildiği için."

İzem bir hiddetle döndü ona. "Cem'e sinir olmaman onun tipsiz olduğunu mu gösteriyor?"

"Herkesin kocası ona yakışıklıdır," dedi ablam umursamaz bir tavır takınarak. Onu daha çok çıldırtmak istiyordu sanki. "Alp sana yakışıklı geliyorsa belki nedeni farklıdır."

"Sana yakışıklı gelmiyor mu?" diye sordu İzem şüpheyle.

"Sana geliyor yani?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Gülmemek için kendimi zor tutarken araya girdim. "Gelmiyor da demedin ama."

İzem bana doğru dönerken yeşil gözlerinin aksine, saçlarının rengine uyup bana ateş püskürteceğini düşündüğüm bir sinir takınmıştı. "Sen de gelmiyor demedin."

"Bence yakışıklı zaten Alp ama ben kuzeniyle evliyim şimdi etik değil." İzem sanki bardağı taşıran son damlaymışım gibi üzerime doğru geldiğinde sıkı olmayacak şekilde iki elini boynuma sardı. Bu sadece huylanmama sebep olunca kahkahalarımın arasında debelenmeye çalıştım. "Kocam ikinci kez dul kalmayı atlatamaz kızım dur!"

"Sus be, sus," dedi o da benim gibi gülerken. "Birdiniz iki oldunuz başıma resmen."

Onu yavaş bir hareketle üzerimden iter itmez kurtulduğum an koltuktan kalkıp karşısında ayakta durdum. "Resmen canımdan oluyordum," dedim saçlarımı geriye doğru savururken. "Vahşi seni. Alp'e âşık olursun inşallah da onun başını yakarsın."

"Sidem!"

Koşar adımlarla hole doğru ilerleyip, "Tamam ben çıktım, yarın konuşuruz!" diye bağırdım. "Yarın akşam bekliyorum, gelmezseniz bozuşuruz. Bay!"

İzem'in terliğinin duvara çarpmış olması benim ikinci şansımdı sanırım. Daha fazla onun tepkisine izin vermeden hızla ayakkabılarımı giyip kendimi evden dışarıya attım. Aslında saat henüz erkendi. Kursa gitmek için acele ediyordum çünkü hem Madame Emily hem de Batuhan kurstaysa onlarla konuşmam gereken şeyler olduğu içindi bu acelem. Yine herkesten gizli bir iş çevirecektim ve tek dileğim başıma bela almamamdı.

Sitenin güvenliğine vardığım an güvenlikten benim için bir taksi çağırmasını rica ettim. Hava fazlasıyla soğuktu ve üçüncü şansımın taksinin beş dakika içinde gelmesi olduğunu düşünerek kursun adresini taksiciye verip, başımı cama yasladım ve soğuk havayı izlemenin keyfini çıkardım. Kış ayını en çok evde, eğer camdan izlerken elimde bir kahve varsa seviyordum. Bazen böyle biri olduğum için kendimden nefret ediyordum. Kış sadece bana gelmiyordu, dışarıda evi olmayan yoksullara da geliyordu. Bazen ise bu kadar ince düşünmemin sonum olacağını düşünüp kendime de kızıyordum.

Bencillik denen duygu yeryüzündeki her insanın akıl sağlığını sorgulayan duygulardan biriydi. Onun bir kotası vardı. Bu kotaya ulaşmak bile göreceliydi. Çok ince düşününce ya enayi oluyordun ya da fedakâr. Çok düşünmeyince de ya kendini seven oluyordun ya da bencil. Sınırını herkes kendine göre belirleyince, haliyle senin doğrunun başkalarında yanlış olmasının ateşinde kavrulur hale geliyordun.

Düşüncelerim hep ailemin bende bıraktığı tahribatlardan açılıyordu. Bir an boşta kaldıysam, o an düşüncelerimle savaş halindeysem direkt ailemin tek bir sözü bende damlaya damlaya göl olan düşüncelere dönüşüyordu. Taksicinin sesiyle kendime geldiğimde ona minnetle bahşiş de bırakarak ücretini ödeyip kurs binasına doğru ilerledim. Bugün biraz sakindi, sebebi ise devam zorunluluğu olmayan gün olarak geçmesiydi. Hiç oyalanmadan kendimi asansöre atıp çizim katına ulaşmayı hedefledim.

Asansör gelir gelmez, burasının giriş katından daha yoğun olduğunu görmemle biraz rahatlamıştım. Çünkü Batuhan'ın burada olma ihtimali artıyordu. Yine de önceliğim ayıp olmasın diye Madame Emily'nin yanına uğramaktı. Zaten onu sık sık aksatıyordum. Bu durum bile utanmama neden oluyordu. Odasının kapısına geldiğimde kapıyı tıklattım, saniyeler sonra *gel* sesini duymamla hızla kapıyı araladım.

Madame Emily yine tarz değişikliğine gitmişti. Bu sefer saçlarını küt kestirerek siyaha boyamıştı. Aynı zamanda açık teni sıfır makyajdan, bolca nemlendiriciden olsa gerek fazlasıyla berrak duruyordu. Üzerinde bu soğuk havaya rağmen küçük, kırmızı kalp desenli saten bir tişört vardı. Bugün her zamanki halinden daha sade giyinmiş ama yine altın takılarını fazlasıyla takıp takıştırmıştı. Onun özgür ruhunu yansıtan bir tarzı olmasına sık sık gıpta ediyordum.

"Sidem," dedi şaşkınlıkla. Şaşırmakta haklıydı da. Çünkü ben işgünümde bile zar zor gelen biriydim. "Bir sorun mu var?"

"Müsait miydiniz?" diye sordum hâlâ kapının pervazında duruyorken. Önünde bir sürü belge vardı. İlk kez bu kadar yoğun duruyordu. Normalde önünde öğrencilerinin çizimleri olması gerekirdi.

Yüzünde yorgun bir gülümseme oluşurken, "Lütfen gel," dedi. Odanın içine doğru bir adım attıktan sonra masasının önüne ilerleyene kadar kesmedim adımlarımı. "İnsan sanatla uğraşınca dünya her zaman güzeldir sanıyor."

"Sanatla uğraştığımdan beri dünyam daha kötü." Acının tatlı tebessümü gibi kıvrıldı dudaklarım. "Tezinizi siz çürütmezseniz ben çürütürdüm yani. Sorun nedir?"

"Bir sorun yok, sadece boşanıyorum." Şaşkın bakışlarım yüzünde kaldı. Buna mâni olamıyordum. Daha önce ilişki durumundan bahsetmemişti ya da eşiyle beraber görmemiştim. Bu yüzden şu anki durumunu garipsemem normaldi. "Biteli çok olan bir evlilik aslında, sadece imzalar yeni atıldı. Şimdi de mal varlıklarımızı bölüşmekle meşgulüz."

"Zor olmalı..."

"Kolay kısmı bu sanırım," dedi yorgun bir sesle. "Asıl zor olan, en başında bu kararı almaktı. Ben de prosedürden nefret eden biri olduğum için sıkıldım sadece."

İçimdeki merakın yoğunluğu sorularımı pat pat sormama neden olacak kadar büyüktü. Detay istiyordum ama neden istediğimi bilmiyordum. Sonuçta ben boşanmazdım Sarp'tan... Ben boşansam o boşanmazdı benden, değil mi? Yapmazdı yani. Bu yüzden hazır olmam gereken bir durum değildi. Diğer yandan tecrübeli birinden hayatın her halini dinlemek istiyordum sanki. "Aşk evliliği miydi?"

"Âşık olmadan kim evlenir ki?" diye sordu garipsediğini belli eden bir ses tonuyla. İtalya'daki evliliklerden haberim yoktu ama görücü usulünden bihaber olduklarını sanmıyordum. "Sanatçı olunca dünya tozpembe sanıyorsun kusuruma bakma sen."

"Sanatçı olmakla alakası var mı sizce?" Nedense oturmak istemedim. Karşısında duruyordum. "Belki de siz hayata sadece kendi perspektifinizden bakıp herkesi kendiniz gibi sanıyorsunuzdur. Bu dünyada çok fazla hayat, çok fazla insan ve düştüğü durum var. Ben de geçip sizin durumunuzu anlayamadığımı çünkü mutlu bir evliliğim olduğunu söyleyeyim. Çok kırıcı olmaz mı?"

Madame Emily tebessüm ederken yüzünü buruşturdu. "Biraz."

"İnsan başkasının derdini sırtına yüklemek istemez der büyükannem," dedim dikkatle ona bakarken. "Sizi anlıyorum o yüzden. Yine de insan hiçbir zaman genelleme yaparak da konuşmamalı diye düşünüyorum. *Her zaman öyle mi olmuş, zaten olabilirdi* demek lazım. Bizim olmaz dediklerimiz bir yerlerde bazı insanların oluru."

"Bazen bir asistan değil de akıl hocası almışım gibi hissettiriyorsun, Sidem. Belki de bu yüzden sana karşı bu kadar esnek davranıyorum."

İstemsizce utanç içinde başımı eğdim çünkü bu dedikleri onu idol olarak sayan benim için resmen bir nimetti. Madame Emily ile olmak, derslerine girmek, onun bazı işlerini halletmek keyifliydi. Sanırım ben asistan patron arasındaki mesafeyi de çoğu zaman aşıyordum. Çünkü dilimi tutamıyordum. Sık sık onunla sohbet havasına girerken buluyordum kendimi. Belki de onun bana mesafeli bir tavır sergilememesinden yüz buluyordum, yine de böyle olmak daha çok mutlu ediyordu beni. Bu zamana kadar küçük gören kişiler içimdeki neşeyi yeterince yok etmişti.

"Bazen haddimi aşıyorsam kusuruma bakmayın," dedim utana sıkıla. "Ama dilimi tutmak çok zor. Zaten başıma ne geldiyse şu dilimden geldi."

"Bu iyi bir şey." Devamında olumsuz bir şey diyeceğini yüzünden anlamak zor değildi. "Ama sen kendi doğrularını başkalarının yanlışına dayatıyorsun. Bu yanlış bir şey. Haksızlığa uğradığını düşünerek laf kavgasına giriyorsun, herkes seninle aynı düşünmek zorunda değil."

"Sanırım haklısınız. Bu da benim bağnaz yanım." Yüzümü buruştururken gözlerimi de kıstım. Sanki benim doğrularım mantığa sığıyor da diğerleri saçmalıyor gibi geldiğinde ortamda kocaman bir kaos çıkıyordu. "Beni boş verin şimdi. Sizden konuşun. İyi misiniz?"

"Elbette."

"Hep iyi olacak mısınız?" diye sordum şüpheyle.

Kısık bir kahkaha dudaklarından çıkarken başını eğerek iki yana salladı. Cevabımı almıştım ama yine de bakışları beni buldu. "Ondan emin değilim. Yarın başıma ne geleceğini bilemem sonuçta."

"Hayatın cilvesi de burada sonuçta." Başımı sağ omzuma doğru biraz yatırarak ona baktığımda o da bu halime tebessüm etti. "Belki de sizin için daha iyisi budur."

"Eşinden ayrıldığında böyle düşünür müydün?"

"Düşünmeyeceksem ayrılmazdım," diyerek dürüst olmayı tercih ettim. "Yani aklımın bir köşesinde o varsa, ondan ayrı olmak kalbimi acıtıyorsa bitiremezdim."

Bir iç çekti. "Bazen hayat her şeye rağmen bitirmek zorunda olduğun bir duruma getirir seni."

"Hayat bu duruma getiriyorsa biz neden faturasını insanlara kesiyoruz?" Nedensizce bir stres kaplamıştı içimi. Sanki beni kanayan yerimden vurmuştu. Ben o durumda değildim sonuçta, değil mi? Sarp beni bu duruma sokmazdı. *Öyle demişti.*

"İnsanlar bu duruma getirmiyorsa neden faturayı kesmemize izin veriyor?" diye sordu o da. Haklıydı da. Aslında benimki, sanki hayatta daha önce hiç hayal kırıklığına uğramamışım gibi arsızca bir hipotezdi. İnsan nasıl da unutuyordu hayal kırıklıklarını tek bir bantla, nasıl da su sızmaz sanıyordu ona yapıştırılan bantlarının korumasında. Nasıl da alışıyordu unutmaması gereken hayal kırıklıklarıyla yaşamaya. "Bu konuştuklarımız uzar gider ve sonunda ikimiz de zararlı çıkarız. O yüzden neden geldiğini söylemen daha iyi."

Bugün yeterince hayal kırıklığına uğramıştım, daha fazlasına da mecalim yoktu. Bu yüzden gönülsüzce kabul ettim. "Ben yarın işe gelmesem olur mu diye soracaktım."

"Ders dinlemek istemiyorsun sanırım?"

"Yarın akşama misafirlerim var. Son zamanlarda dersler dışında bir işe revim de yok. O zaman yarın devamsızlık hakkımı kullanabilirim. Ev yapmamı istediğiniz bir iş varsa da evden hallederim."

"Bu aralar ben de işe kendimi çok veremediğim için sana bir görev yükleyemiyorum. Senin sorumluluğun çizime dönmek olsun, Sidem. Dönüyor musun?"

Aslında dönüyordum. Önceden zerre çizimi düşünmezken şimdi canım sıkıldıkça bir şeyler karalamaya ya da tabloları incelemeye, ufak detaylarla ilgilenmeye başlamıştım. Henüz Sarp'ın bana hazırladığı çizim köşesinde çalışamamıştım ama en yakın zamanda orada da bir şeyler çizmeyi istiyordum. Madame Emily'nin derslerinde karaladıklarımdan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Eğer bir gün sergi açacaksam şimdikilerle yetinemezdim.

"Deniyorum."

"Denemeye devam et, Sidem," dedi ciddi bir tavırla. "Sınıftaki öğrencilerimizden birinin geçtiğimiz günlerde bileği kırılmış. Uzun bir süre alçıda olması gerektiği için kadrodan çıkmak istedi. Kızcağız o kadar ağladı ki... Tablosunu bitirmemiş oysaki. Bitirebileceği uzun bir süre vardı. Sanırım son haftaya bırakmayı tercih etti. Geç kalmanın bedelini çok ağır bir şekilde ödedi. Kırık koluyla tablosunun önünde durabilecekken şimdi sadece tribünlerde izleyecek."

Sözleriyle içimde sanki benim kolum kırılmış gibi bir acı yer etti. Madame Emily'nin öğrencilerine özel olacak sergi, bu yılın sonunda yılbaşı etkinliklerinde olacaktı. Her öğrencisinden bir tablo yapmasını erkenden istemişti çünkü aralık ayının ilk haftasından hazırlıklar başlayacaktı. Bu kadar yaklaşmışken ve mükemmel bir fırsat elde edecekken böylesi bir şansla kaybetmek çok acı olmalıydı. Gerçi o şansını geri tepmiş de olabilirdi.

"O kadar ciddi bir durum mu?" diye sordum hüzünle. "Belki iyileşir ya da bir yolunu bulurdu."

"Bir sanatçının eseri ellerinden çıkıyorsa sakatlığını fiziksel ve ruhsal olarak yaşar," dedi ifadesiz bir suratla. "Futbolcular nasıl sakatlandıktan sonra uzun süre sahalardan ayrı kalınca döner dönmez ilk on bire alınmıyorlarsa, sanatçı da sakatlıktan döndüğünde direkt sanatına dönemez ne yazık ki. Bir ay içinde alçısı çıksa bile iyileşmesi zaman alacaktır."

"Haklısınız. Umarım bir an önce iyileşir. Ne ayağımız ne de elimiz bizden hiç gitmesin." Son cümleyle hafif bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. Gerçekten sağlam olan her uzvumuza şükretmeliydik aslında. Bazen sakatlandığımı düşünüyordum da anında içimde bir korku barınırdı. İşlerimi nasıl hallederim, çizimi nasıl yaparım, nasıl hayata devam ederim

Ninova

diye düşünürken buluyordum kendimi. "Öyleyse ben sizi yalnız bırakayım. Yeterince gürültü yaptım."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu doğru, bunu kişisel algılama lütfen."

"Algılamıyorum, rahat olabilirsiniz," derken adımlarım geri geri gidiyordu. Benim amacım da zaten ondan izin alıp çıkmaktı. Bu yüzden beni tutmaması işime bile geliyordu. Ona saygıyla başımı eğdikten sonra bir dakika bile oyalanmadan kendimi odadan dışarı attım.

Bir sonraki rotam hem midemin bulanmasına sebep olacak kadar stresli hem de riskli bir yerdi. Elime yüzüme bulaştırmaktan korka korka çantama atmış olduğum telefonumu çıkardım. Ses kayıt kısmını açtıktan sonra ekranımın çantanın yüzeyine değmemesine özen göstererek tekrar çantama yerleştirdim. Derin bir nefes alıp verirken ciğerlerimin feryadını duyar gibiydim. Çünkü bir ara stresten nefes almayı unutmuştum.

Adımlarımı atölye sınıflarının olduğu yere değil de etüt atölyelerinin olduğu yere doğru attım. Öğrencilerin pek tercih ettiği bir yer değildi. Fakat bazıları başına buyruk çizim yapmak istediklerinde orada takılırlardı. Konuşmam gereken kişiyi de ne zaman erkenden gelsem etüt atölyelerinde görürdüm. Bundan dolayı eğer kurstaysa orada olduğundan emindim. Atölye sınıfları zaten kapalıydı, oralarda olamazdı.

Beklediğim gibi etüt atölyelerinin tam önüne geldiğimde, ahşap kapının tam ortasındaki dikey dikdörtgen camdan ilerideki bir masada oturmuş, kulaklığını takarak dünyadan uzaklaşmış bir halde çizim yapan Batuhan'ı gördüm. Yeni traş olduğu için yüzü fazlasıyla aydınlık duruyordu. Bu ilk tanıştığım kişiden çok uzak birine çevirmişti onu. Saçlarını daha da kazıtmış ve soğuk havalara rağmen bedenine yapışan siyah bir tişörtle kendisini tamamlamıştı. Sarp'ın tam tersi biriydi. Belki de ondan rahatsız olma sebebim Sarp'tan bu kadar uzak biri olmasıydı.

Derin bir nefes alıp belki de yolun sonundaki karanlığa ulaşabileceğim ilk adımı attım. İşin garip yanı ise kapıyı aralayıp ona doğru bir adım atmamla, sanki topuk seslerimden beni tanıyormuş gibi başını kaldırıp zerre şaşırmamasıydı. Kulaklığında benim adımlarım mı yankılanıyordu? Melodisi bu muydu yani? İnsanlar genelde bir şeylerden kaçmak için şarkı dinlerlerdi ama şarkıların ağına takılıp kaçmak istedikleri şeyin esiri olurlardı. Belki o da benden kaçmak isterken kulaklarındaki topuk seslerimle ağıma takılmıştı.

Bakışları üzerimden bir an olsun ayrılmazken oturduğu masaya doğru ilerledim. Hemen çaprazındaki sandalyeyi de beraberimde sürükleyip tam

onun karşısına bıraktım. Şimdi tam karşısında hırs dolu bakışlarımla oturuyordum. Savaş çağrısını almıştı, kulaklığını çıkardı. "Selam."

"Selam," dedi şüpheyle gözlerini kısarken. Bence gözlerini içindeki tedirgin endişe ve pişmanlığı görmemem için kısıyordu. "Bu şerefi neye borçluyuz?"

"Sanırım şerefsizliğine," dediğim an dudakları alayla kıvrılırken kaşlarını çattı. Arkama doğru yaslanarak aynı sırıtışla ona karşılık vermekten geri tutamadım kendimi. "Konuyu uzatmayacağım, Cem Haznedar'ı nereden tanıyorsun?"

Ve can alıcı gerçek bir an olsun sekteye uğramadan aramıza düştü. Ablamın sohbetlerinde gördüğüm ama aceleden dikkatimi bile veremediğim, okumaya can attığım fakat kapatmak zorunda kaldığım diğer bir sohbet ona aitti; Batuhan'a. Sorun onun sohbette olması bile değildi, asıl sorun onun yazdığı son mesajda *Cem'e bıraktım* demesiydi. Mesaj tarihinin de Madame Emily'nin kamera kayıtları ile aynı tarih olmasıydı.

Cem ile Batuhan'ın bir bağı vardı.

BÖLÜM 16

Hırsız Çalmasını Bilmedi

Her zaman tanıdığım yabancılardan birçok darbe beklediğimi söylerdim ama henüz yeni tanıdığım bir yabancıdan yediğim bu darbeye ne desem bilemiyordum.

Nedense beni çok da şaşırtmamıştı. İlk günden beri onda beni iten bir şeyler vardı zaten. Şimdi yaşadığı şaşkınlıkla, gözlerinde avlanmış olmanın verdiği endişeyle daha da kuvvetlendirmişti hislerimi. "Sen neden bahsediyorsun?"

İçimde biriken öfkeyle ona baktığımda, "Daha iyi bir cevap beklerdim," dedim alaycı bir sesle. "Hafıza kaybı ya da hangi Cem gibi birtakım cambazlıklar daha iyi olabilirdi ama olsun. Zamanla öğrenirsin. Belli ki oyunculuğu ikinci hobin edinmişsin."

"Eğer birinden bir açıklama bekliyorsan daha açık bir şekilde konuşmalısın." Arkasına doğru yaslanırken *rahatım* mesajı vermeye çalışıyordu fakat yine de gerim gerim gerildiği her halinden belli oluyordu. "Kelime cambazlığı da sana yakışmıyor."

"Gözlerindeki endişeden dolayı kalbine inmesinden korktum sadece, yoksa kelime cambazlığı cidden bana yakışmıyor. Sonuçta bende küçük oyunlara verecek dakikalar yok." Bir elimi masaya doğru uzatıp stresten tırnaklarımın ucuyla bir ritim tuttum. "Peki öyleyse açık konuşalım. Cem Haznedar'la mektubumu çalıp ona götürecek kadar nasıl bir yakınlığın var?"

Kaşları burnuna değecek kadar çatılırken kendisini ele veren dudaklarını kemirmeye başlamasıydı. Yayıldığı sandalyeden dik bir konuma gelirken artık tamamen istediğim yerdeydim. "Sen ne-"

"Bana nasıl kelime cambazlığı yakışmıyorsa sana da itiraz ederek sadece zaman kazanmak yakışmıyor, Batuhan," diyerek böldüm sözlerini. "Sonuçta benim kelime cambazlığına dakikalarım olmadığı gibi senin yalanlarına da saatlerim yok."

"Cevabın ne olduğundan bu kadar eminsen neden karşıma geçerek vaktini harcıyorsun peki, Sidem?" dedi bana meydan okur gibi. "Konuşmama bile izin vermiyorsan, demek ki bir şeyleri zaten biliyorsun. Direkt hedefe gitmek varken burada gezinmeye ne gerek var?"

"Çaldığını kabul ediyorsun yani."

Yüzünde sinir bozucu bir rahatlık oluştu. "Çaldığımı belli ki biliyorsun, görmüşsün. Neden uzatıyorsun?"

"Haklısın, bir hırsız için çaldım demek fazla onurlu bir davranış olurdu," diyerek ona kafa tuttum. "Sadece hırsızlık kariyerinde statü atla diye cevabımı da çalmanı sağlamaya çalışıyordum. Hatamı mazur gör."

Az önceki endişeli halinin yerine özgüvenli, keskin bakışlar gelmişti. Bunun ve dudaklarındaki hırsın yarattığı o kıvrımların tek sebebi, gözlerinin içine bakarak cevap için yalvarmamdı. Amacımı bilse bu kadar kendinden emin durmazdı. "Hiçbir hırsız çaldım demez."

"Daha önce hiçbir şey çalmadığım için bilmemem çok normal." İçimden artık şu cevabı versin diye yalvarırken dışımdan soğuk durmak öyle zordu ki. "Sayende bilgileniyorum."

"Ne istiyorsun, Sidem?" diye sordu mesafeli bir tavırla. Bunu sormak pişkinlik değil miydi? O benim mektubumu çalmış, ablam ile sevgilisine götürmüştü. Bana iyi yaklaşmış, yardımcı olmaya çalışarak kaleyi içten fethettikten sonra bir hançeri de o sokmuştu sırtıma. Belki de her adımımda şüphe, her nefesimde artık güvensizlik olacaktı sayesinde. Sadece ona yüklenmek haksızlıktı aslında, çevremdeki herkesin elbirliğiyle yaptığı bir şeydi bu.

"Bir hırsızdan dürüstlük," dedim dudaklarımı yalandan acıyla kıvırırken. "Çevremdeki kimse bana dürüst olmadı. Ben de istemedim ama ilk kez birinden dürüstlük istiyorum." Yalandı. İlk kez dürüstlük istediğim biri değildi, sadece yumuşak noktasına dokunmaya çalışıyordum. Benden etkilendiğinden emindim çünkü. "Bu yolun sonunda herkesi kaybedeceğim ama en azından birileri yanımda kalabilsin diye çabalıyorum."

"Senin yanında olmamı mı istiyorsun?" Yavaş yavaş yumuşuyordu yüzü. "İlk günden beri bana bok gibi davranan sensin."

"İlk günden beri bana tuhaf bir şekilde yaklaşan da sendin," diyerek savundum kendimi. "Ama zamanla sana karşı düşüncelerim değişti. Sarp da farkında sanırım, seninle görüşmemi engellemeye çalışıyor."

"Ona rağmen benimle konuşmaya geldin."

Başımı sallayarak onayladım onu. Batuhan benden gerçekten etkileniyordu, iki sözümle yumuşuyordu. Bu zamana kadar ona karşı tavrımın yersiz olmadığını anlamıştım. "Ona daha bu mevzuyu bile söylemeden sana geldim."

"Mektubunu çalan adama gelmen sence ne kadar mantıklı?" Kanmamaya çalışıyordu. Sarp'a gitmemiş olmam, onunla görüşmek istiyormuş

gibi durmam egosunu okşuyordu. Erkeklerin genel huyuydu sanırım, birilerinden üstün olduklarında yelkenleri suya indiriyorlardı. "Sarp senin için bu işi daha çabuk hallederdi."

"Ama seni yaşatmazdı." İstediğim cevabı almış olmanın verdiği memnuniyet yavaştan dudaklarımdan dökülüyordu. O da bu surat ifademi şaşkınlıkla izliyordu. "Senin yaşaman lazım, Batuhan." Bir elim yavaşça çantama doğru gitti. "Yaşaman lazım ki işime yarayasın."

Telefonu havaya kaldırdığımda masaya doğru daha da yaklaştı fakat sadece şüpheli gözlerle telefonuma bakakaldı. Kendinden emin duruşunu yıkmak o kadar kolay ve kısa zaman alıyordu ki bu durum beni mutlu etti. Aptalın tekiydi. "Derdin ne, Sidem? Neyin oyununu çeviriyorsun?"

"Benim derdim çok ama senin son zamanlardaki dertlerin; bursunu kaybetmemek, aralık ayındaki sergide en iyi tablo olmak, burada kalmaya çalışmak ve birçok sıkıntılı durum." Dertlerini küçümser gibi yüzümü ekşittim. "Ve sanırım hırsızlıktan tutuklanman bunların hepsini baltalayabilir."

İşin rengini şimdi anlayabildiği için sanırım yüzüne mor renk yakışmaya başlamıştı. Üstündeki tişörtle biraz onu kapatmıştı sanki ama hallederdi. Sonuçta pişkin pişkin rol kesebilen biri her şeyi yapabilirdi. "Siktir git," diyerek tısladı adeta. "Siktir git derdini sana bunu yapanlarla hallet kızım. Beni neden bokuna bulaştırıyorsun?"

"Çalmışsın oğlum mektubumu!" Hiddetle bağırmaktan geri duramazken dik bir konuma geldim. Yüzümdeki alaycı ifade silinmiş, yerine öfke gelmişti. "Sence bana bunu yapanlardan değil misin artık? Elimde video var, mesaj var, artık bir de ses kaydı var. Sence bunlar seni mi yakar, yoksa koruduğun Cem'i mi?"

"Mektubun sana ait olduğunu bilmiyordum bile." Biri duyacak diye iyice bana doğru yaklaşıp etrafını kolaçan ederken fısıldadı. "Cem benim kuzenim. Onunla aramda diğer aile üyelerime göre daha iyi bir ilişki var. Bir gün geldi bana, Madame Emily senin hocan mı diye sordu. Evet deyince de anlattı durumu."

"Ne durumunu?" Kollarımı masaya doğru koyup merakla ona bakmaya başladım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Mektup Gözde'ye aitmiş aslında, abin İtalya'da başka adresi olmadığı için buraya göndermiş. Sen görmeden almamı istedi çünkü Gözde'nin sakladığı bir durum olduğunu, öğrenirsen senin üzüleceğini..."

"Ne anlatıyorsun sen ya?" diyerek hiddetle böldüm sözlerini. Hayatımda daha önce böylesine saçma cümleleri art arda duymamıştım kesinlikle.

Sinirden aklımı yitirmeme çok az kalmıştı. "Öyle bir durum olsa bana ağ madan getir demez miydi? Bal gibi derdi. Tek çözüm sana hırsızlık yaptır mak mıydı sence?"

"Orasıyla ilgilenmiyorum, Sidem. Kuzenim benden bir iyilik istedi, ben de yaptım. Evet yanlış ama burada benim suçum olduğunu sanmıyorum, benden istenileni yaptım sadece."

Şaşkınlıkla bakakaldım yüzüne. Bu çocuk cidden aptaldı. "Öyle mi?" diye sordum alayla. "O zaman ben sileyim bu sesi sonuçta sen hırsız falan değilsin, gizlice bir odaya girip mektup çalmadın."

"Nedenlerin bir önemi yok mu hiç sende?" diye sordu bana kınar gibi bakışlar atarken. Bu âlemde her zaman en ahlaksızı sanki çamura batmamış gibi akıl verirdi zaten. Pişkinliği şaşırtmamıştı. "Bu işle alakam yok diyorum. Ablan ve Cem ile hallet diyorum. Benden ne istiyorsun da uzatıyorsun?"

"Mektubumu istiyorum," dedim inatla. "Nasıl çalıp götürdüysen öyle mektubumu getireceksin bana."

"Af buyur?"

"Basit, değil mi?" Bir kez daha telefonumu havaya kaldırarak ona hatırlattıktan sonra başına bir şey gelmemesi için çantama attım. "O mektubu bana geri getireceksin. Madem bizim kadrolu hırsızımız sensin, şimdi de bana çalış ve getir. Yoksa ne olacağını bana söylettirme. Çünkü o sesi boşa kaydetmediğimi aklın varsa bilirsin ki hırsızlık yaptığına göre de aklın var."

"Mektubunun nerede olduğunu bilmiyorum bile."

"Cem'in kasasında," dedim rahat bir tavırla. "Şifresini de biliyorum."

Benim rahat tavrıma karşılık göz devirirken, "Cem evde olduğu sürece kasasına yaklaşamam," dedi. "İmkânsız."

"Evde olmayacak," dediğimde kaşları çatıldı. "Yarın akşam benim misafirim olacaklar. Onu da hallettim. Gerisini yapabilirsin diye düşünüyorum. Sonuçta bir hırsıza fazla bile iyilik yaptım bence."

"Bana hırsız demeyi kes önce." Sıktığı dişlerinin arasından tükürür gibi konuştu. "Üstelik madem bu kadar plan program yaptın, en başından derdine gelseydin. Neden şov yapıyorsun?"

"Asıl sen şov yapma Batuhan, bana ölsen bile yardım etmezdin. Hatta elimde kanıt yok diye beni küçümserdin." İnsan sarrafı olmaya gerek yoktu bunun için. Şu dünyada az bir yaşayan zaten çıkar ilişkileri üzerine olan kurulu düzeni bilirdi. Ben de farkındaydım ve önlemimi alıyordum.

"Bu mektupta ne var bu kadar?" diye sordu aniden. "Böyle Ali Cengiz oyunlarının içine giriyorsun."

Sorduğu sorunun zoruma gideceğini bir an olsun düşünmemiştim. Etkisi öyle büyüktü ki sıkıntıyla bir iç çektim. Kuşun feryadı gibiydi çıkan ses. "Bilmediğim için giriyorum zaten."

"Arkandan iş çevirdiler yani." Sanırım halime üzülmüştü. Çevremin beni soktuğu durum buydu.

"Ne oldu?" diye sordum dalgaya almaya çalışarak. "Acıdın mı bana?"

Kısık bir kahkaha dudaklarından firar ederken başını iki yana salladı. Dediğimin komik olduğunu düşünmüyordum. Onun gülme sebebinin de komik bulduğundan olmadığını sanırım az buçuk anlayabiliyordum. "Sen acınacak bir kadın değilsin, Sidem." Biraz daha kendisini toparladı. "Daha çok acıtacak bir kadınsın."

Sözleri yüzümün buruşması dışında pek bir etki yaratmadı. Gönlüm Sarp'a öyle bir kilitlenmişti ki büyük ihtimalle o dese hoşuma gidebilecek bir söz, başkasından duyunca sadece midemi bulandırıp aklıma sadece Sarp'ı getirmişti. Ondan başkasından iltifat almak istemiyordum. Aynı zamanda ondan başkasıyla gülmek, aynı masada mutlu olmak ya da ondan başkasının gözlerine bile bakmak istemediğimi fark ediyordum. Her anıma sızmıştı varlığı.

"O zaman kocamın vah haline." Kaşlarımı havaya kaldırarak muzır bir tavır takınırken, sandalyemi masadan destek aldığım elim sayesinde geriye doğru ittim. "Sana kasanın şifresini mesaj atarım. Yarın akşam bir şekilde mektubu al ve bana mesaj at. Ertesi gün nerede buluşacağımızı konuşuruz."

"Belki de kaçarım."

"O daha fena olur," dedim. "Telefonum Cem'i satışa getirdiğin anları da kaydetti. Ona karşı bunu kullanırım. Kuzeninle aran bozulsun istemezsin, değil mi?"

Herhangi bir şey dememesi, bana cevap niteliğinde bir duruş olmuştu aslında. Ve kayıt konusu tamamen yalandı. Cem'i sattığı kısımları kayıt altına alamamıştım ama blöf yapmaktan da geri durmamıştım. Elimde bir kayıt olması da bu konuda şüpheye düşmesini sağlamıştı. Psikolojik üstünlük her zaman kârlı bir davranıştı. Batuhan'ı arkamda bırakırken çıkışa doğru yöneldim. İçimde hem bir rahatlama hem de bir stres yer ediniyordu.

Ağlamak istiyordum bir de ama öyle ağlamak istiyordum ki bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rakip olacak kadar şiddetli olabilirdi. Geçmiyordu çünkü içimdeki ihanetin izleri. İlki Cüneyt'ten gelmişti. O pek takıldığım bir mevzu değildi. Sanki ihanet meselelerine giriş gibiydi. İhanetin ne olduğunu öğrenmiştim. Abimden geldiğindeyse ihanetin ne olduğunu öğrenmediğimi düşünür olmuştum, onun hissettirdiği çok başkaydı.

Ablamdan gelmesi ise abim kadar acıtmasa da sarsmıştı. Bunun sebebi de ihanet edecek kadar beni önemsemediğini düşünmemdi.

Zaten kimden neyi beklemiyorsam onu özellikle yapıyordu, sanki *kim sana bana inan dedi* der gibi. Beklediklerim ise beni hayal kırıklığına uğratmak için köşesine sinip izliyordu bitişimi. Bu hayatta yüzünü ezberlediğim herkesin sırtını ezberler oluyordum bir süre sonra. Hayat bir tahterevalli misali, kim daha ağırsa onun yüzüne gülerdi. Diğeri ise sadece kaldığı yerden boynu ağrıyana kadar yukardakini izlerdi. Adaletsiz bir düzendi aslında. Sadece ağırlık kazanma kriter olarak geçmemeliydi.

Ve kimse hak yiyenin karşısına geçip adaletsizsiniz diyemezdi. Arkasından söyler karşısına geçince sanki dili sürçmüş gibi adalet sizsiniz der geçerdi.

Kendimi kurs binasından atar atmaz hissettiğim soğuk hava, kısa bir an baş ağrıma bir ağrı kesici gibi gelip iyi hissettirdi. Yorgunluk hissi daha ağır basınca, koşar adımlarla sokağın başındaki taksiye ilerledim. Bir daha arabasız dışarı çıkmayacaktım. Bugün taksilerden de nefret etmiştim. Son olmasını umarak bindiğim taksiye adresimi verdikten sonra telefonumu Sarp'a mesaj atmak için çıkardım.

Sidem Karacahan Russo: Bir işim çıktığı için kursa geldim ve oradan yeni ayrıldım. Kendimi yorgun hissediyorum eve geçeceğim. Haberin olsun.

Anında cevap geldi.

Sarp Luca Russo: Neyin var?

Sarp Luca Russo: İyi misin? Ne oldu aniden?

Sidem Karacahan Russo: İyiyim, sadece başım ağrıyor. Erken saatte kalkmanın, sürekli taksilerde gezmenin ve kahvaltıyla durmanın verdiği bir yorgunluk olmalı.

Sarp Luca Russo: Eve geliyorum.

Sidem Karacahan Russo: Hayır gelmiyorsun. Zaten uyuyacağım, Sarp. Bella'yı alıp eve gelirsin.

Sarp Luca Russo: Emin misin?
Çıkıp gelebilirim bebeğim.

Sidem Karacahan Russo: Biliyorum ama gelmeni istemiyorum. İşlerini hallet ve Bella kuşumu alıp eve dön.

Sarp Luca Russo: Emrin olur karıcığım. Peki ne yemek istiyorsun? Gelirken alıp geleyim.

Sidem Karacahan Russo: Geçen gün dışarıdan yedik, bugün dışarıdan yemeyeceğiz. Bu hiç sağlıklı değil. Ben biraz dinlenip halledeyim.

Sarp Luca Russo: Hayır, sen sadece dinlenmene bak. Ben gelince halledeceğim. Bir şey olursa da ara.

Sidem Karacahan Russo: Merak etme.

Sarp Luca Russo: Seni hep merak ederim ben. Bu artık benim yeni işim.

Dışarıdan yemek benim için de Sarp için de sorun değildi ancak Bella sürekli dışarıdan yememeliydi. Biz bir kere o hatayı yapmıştık, o yolun başındaydı. Dikkat etmek en doğrusu olacaktı. Bu durum da kırıcıydı biraz. Deneme tahtası gibi yanlış büyütülüp doğrusunu başkasına uygulayınca, insan istemsizce bir kötü hissediyordu. Yine de Belloş için en iyisini yapmaktan, istemekten ve çabalamaktan geri durmayacaktım hiçbir zaman. O en güzel şekilde büyümeyi hak ediyordu.

Yarım saatin sonunda eve varabildiğimde, bugün rahat nefes verebildiğim ilk an olmuştu. Bu evi ilk gördüğüm gün içimde bir sıkıntı vardı aslında. Bir şeylerin yürüyeceği konusunda şüphelerim, buraya ait hissetmeyeceğim konusunda korkularım içimde bir savaş başlatmıştı. İlk kez içimde geleceğe dair hiçbir his barındırmadan girmiştim bu eve. Sanki her zaman tek başıma hissetmekten yorulmuşum gibi Sarp inşa etsin istemiştim hislerimi.

Ve bunu yapmaktan geri durmayan bir adamdı Sarp. İlk gün her şey sahte olduğu halde elimden tutup beni bu kapıya getirmişti. Şimdi şifresini girdiğim evin ilk gün bana kendi rızasıyla şifresini söylemiş, ilk adımı atmıştı. Eve girdikten sonra rahat olmamı istemişti, sonra her yeri gezdirmiş ve son olarak bu evde bana bir alan yaratmıştı. İkinci, üçüncü diye

sayamadığım kadar çok koşar adımlarla benim hislerime dokunduğunda artık ait olduğum bir ev vardı. Belki de ait olduğum ev değil bir insandı.

Şu an izlediğim yatakta her gece sarılarak yattığım, sırf ben yalnız uyanmayı sevmiyorum diye uyandığımda yanımda olan insandı. Şimdi o yok diye yatmak bile istemiyordum bu yatakta. Sadece pijamalarımı giymek, makyajımı çıkarmak, o gelene kadar salondaki koltukta uzanıp onu beklemek istiyordum. Bir doktora ihtiyacım yoktu benim. Sadece ona vardı. Çünkü ondan önce hayatımda olan insanların kalbimde yarattığı kırıkları sadece o sarabiliyordu. Sarıldığında her şey geçiyordu, beni öptüğünde hafızamdan kötü anılar siliniyordu, gülümsediğinde kötülükler benden uzaklaşıyordu.

Yediğim en sert ayva sanırım ona karşı hissettiklerimdi çünkü daha önce böylesi benim nezdimde görülmemişti.

Onu düşüne düşüne makyajımı çıkarırken öyle sert, öyle bastırarak yapıyordum ki bir ara gözümü çıkaracağımı ya da dudağımı söküp atacağımı falan düşündüm. Çok makyaj yapmamıştım aslında ama bana ağır gelen ablamın ihanetine suç atmak yerine makyajımın ağır geldiğine suç atıyordum sanırım. Benim genel sorunum buydu belki de. Hiçbir zaman doğru yerde, doğru kişiyi suçlamamıştım. Makyajımdan kurtulunca bile hafiflemiş hissetmiyordum. Zaten hissedemezdim, kendimi kandırırdım sadece.

Pijama takımımı giydikten sonra telefonumu bile almadan, sadece misafir odasındaki dolaptan ince bir battaniye alıp ayaklarımı yere sürte sürte salondaki L koltuğa yöneldim. Komik bir şeyler izlemem lazımdı. Büyük ihtimalle gülmeyecektim yine de kafamı dağıtmasını istiyordum. Ses olmasını istiyordum aslında. Bu evde onların sesini duymaya çok alışmıştım. Bir de kendi zihnimin içindeki sesleri duymak istemiyordum.

Ablam da bana ihanet etmişti.

Sadece bir kâğıt parçası günlerdir aklımla oynuyordu.

Abim hâlâ bir yerlerde beni kırabiliyordu.

Bu işin sonunun da Sarp'a çıkacak olma ihtimali beni korkutuyordu.

"Düşünme, Sidem." Boş evde kendi kendime de konuşur olmuştum. "Düşünme."

Bu daha çok düşünmeme neden oldu.

The Good Place sevdiğim *sitcomlardan* biriydi. Daha çok düşünmeme sebep olacak, aynı zamanda aklımı dağıtacak bir dizi olduğu için tercih etmekten geri durmayıp defalarca kez izlememe rağmen bir kez daha açtım. Başımı koltuğun yastığına koyduktan sonra battaniyemi boğazıma kadar

Ninova

çekip iyice sarıldım. Acınası halde miydim? Sanırım öyleydim. Üstelik izlediğim dizi de tam bu halime nokta atışı tepkilere sahipti.

Bir bölümünde, *"Hüznünü yok saymaya çalışırsan bir çatlak bulup dışarı sızar,"* diyordu. İçimize attıklarımız aslında kapasitemizi aşacak kadar biriktirdiklerimiz demekti. Bu sözün doğruluğunun kanıtlanabilir bir hale gelmesini sağlıyordu. Bu zamana kadar huzurum kaçmasın diye altına aldığım her şeyin eninde sonunda beni yüzleşmek zorunda kaldığım bir hale getirdiğini biliyordum. Yine oluyordu. Ve bu dizideki bir şeye katılmıyordum. Bildiklerimiz önemli değildi, sözde önemli olan kalbimizdekilerdi.

Ama ihanet kalpte bir yargıya sahip değildi. Olmamalıydı da.

Ablamın ve abimin ihaneti bu sefer kalbimin bilmesi nedeniyle yok sayılmayacak bir gerçekti.

Sarp biraz daha gelmezse aklımı kaçırabilirdim.

Kaçıncı bölümde olduğumu bilmiyordum ama kararmaya başlayan havadan saatlerin geçtiğini anlayabiliyordum. Ara sıra uyuklasam da tam uyumamıştım. Yorgunluğumsa saatler geçtikçe artmaya devam ediyordu. Tam kendimden geçtiğim sırada, kapının açılma sesiyle ruhum aniden ölü toprağından arındı. Bir hevesle doğruldum fakat battaniyem biraz üstümden sıyrıldığında hissettiğim üşüme hissiyle, oturur pozisyonda battaniyeme sarılmış bir halde olduğum yerde kaldım. Kalbim saatlerdir durmuş da şimdi atmaya başlıyormuş gibi hızlıydı.

"Sidem!" Adımı küçük bir cimcimenin sesinden duyunca gülümsedim. "Biz geldik."

"Hoş geldiniz bebeğim," diye bağırdım neşeyle. Bella'nın sesi bile mutlu ediyordu beni. "Biraz daha gelmeseydiniz delirebilirdim."

"Ay Sidem dur," dediğinde başımı arkaya doğru çevirip merdivenin başında duran Bella'ya doğrulttum bakışlarımı. "Ellerimi yıkamalıyım ve üstümü değiştirmeliyim. Babam hasta hissettiğini söyledi, bu yüzden dışarıdaki mikroplarımı sana bulaştıramam."

Her seferinde küçük bir çocuğun bu kadar düşünceli ve dikkatli olmasını garipsiyordum. Çevremde böyle bir çocuk yoktu. Bunun doğru mu, yanlış mı olduğundan emin olamıyordum fakat Sarp'ın kolay kolay yanlış yapmayacağını, bu hareketlerin de kötü bir niyeti olmadığını düşünmek mantığıma oturuyordu. "Sen harika bir kızsın."

"Sen de harika bir arkadaşsın, Sidem!" diye bağırdı merdivenlerden yukarı çıkarken. "Ve babam da harika bir baba. Biz çok harikayız."

"Evet öyleyiz," diyerek onu onaylayan Sarp oldu. Bella gözden kaybolunca bu sefer görüş açımda o vardı. Bir elinde bez çanta varken, diğerinde

Ninova

Bella'nın pembe okul çantası vardı. Üstündeki siyah takım elbisesiyle çantanın uyumu komik gelmişti bir an gözüme. Diğer yandan da çekici duruyordu çünkü babalık ona ayrı bir karizma katıyordu. Ona bakarken gözlerimden kalpler fırladığına emindim. "Nasılmış benim güzelim?"

Çanta ve bez çantayı merdivenin ilk basamağına bırakarak bana doğru ilerleyince, arkama bakmaktan ağrıyan boynumun feryadını görmezden gelemeden önüme döndüm. Saniyeler sonra da Sarp tam karşımdaydı. Koltuğun önünde yere çöküp bana baktığında dudaklarım naz yapar gibi büküldü. "Yorgun."

İki eliyle yanağımı kavradı ve başımı kendine doğru çekip dudaklarını alnıma bastırdı. "Ateşin yok *cara mia*." Alnımdan sonra dudaklarıma da kısa bir buse kondurdu. "Biraz rengin solmuş gibi sadece."

Üşüyor olmamı umursamadan kollarımı battaniyenin altından çıkardığımda ona temas ettiğim için artık üşümediğimi fark ettim. Zaten sadece bir dokunuşu beni her zaman yakmaya yetiyordu. Çıkardığım kollarımı ona doğru uzattığımda çöktüğü yerden biraz daha doğruldu ve kollarımı boynuna sarabilmeme yardımcı oldu. Sımsıkı ona sarıldığımda beklediğim gibi tüm dertlerim anlık beni terk etmişti. Sıcak bedeninin altında kül olsam gıkım çıkmazdı. Hatta dileğimdi.

Sarp bir elini belime atıp beni iyice kendisine doğru yaklaştırırken, diğerini başıma doğru attı ve yavaşça doğrulup koltukla temasımın kesilmesine sebep oldu. Beni havalandırıp koltuğa kendisi oturunca, saniyeler sonra oturduğum yer onun kucağı oldu. Daha rahat olabilmek için boynundaki kollarımı gevşetip başımı boynunun girintisine dayadım. Sırtımda yavaşça gezinen ellerinin verdiği huzurla yaşamak sanki bundan ibaretmiş gibi geliyordu.

"Günün en sevdiğim saatleri," diye mırıldandım keyifli bir sesle. Boynuna doğru konuşmamla gıdıklandığı için başımı kaldırdığımda bana gülümseyerek baktı. Bacaklarımı kucağından koltuğa doğru uzatır halde bırakırken bu sefer yan durmam sebebiyle başımı omzuna bıraktım. "Seninle böyle oturup konuşuyor olmak."

"Benim için günün en sevdiğim saatleri sizin olduğunuz her an." Bir eli ayak bileğimden dizime doğru bacağımı okşuyordu. "Keşke çalışmak zorunda olmasam."

"Evlendiğimiz ilk zamanlar, işkolik biri olduğunu bilseydim ve sen bana şu son cümleyi kursaydın o evliliği hiç düşünmeden gerçek yapardım." Bir elim gömleğinin düğmesine gitti ve orada oyalandı. Direkt yanıma geldiği

Ninova

için takım elbiseyle duruyordu hâlâ. "İşkolik kocamın benim için çalışmaktan şikâyet etmesi şu an beni nasıl etkiledi anlatamam."

"Gösterebilirsin diye düşünüyorum," dedi muzip bir tavırla. "Sadece bir tavsiye."

"Beni nasıl etkilediğini şu an gösterebilmem için ortam müsait değil," diye fısıldadım kulağına doğru. Amacım onu tamamen kışkırtmaktı, sonuçta o da beni deli etmeye çalışarak kuruyordu bu cümleleri. "O kadar sessiz olabileceğimizi sanmıyorum."

Geri çekildiğimde dudağımın bir köşesi meydan okur gibi kıvrıldı. Sarp yavaşça bacağımı okşamaya devam ederken yüzüme daha da yaklaştı. Bir an dudaklarımızın birleşeceğinden o kadar emin olmuştum ki milim kala durması ve dudaklarımı gıdıklayanın sadece nefesi olması hayal kırıklığına uğramama neden oldu. O gözlerini gözlerimde tutmaya çalıştıkça benim gözlerim dudaklarına kaymamak için direniyordu. Yine attığı oltaya bir şekilde gelmiştim işte. Hep böyle oluyordu, ondan etkilenmemek benim için zorlaşıyordu.

"Şimdi bana," diye fısıldadı kulağıma doğru. Bu sırada burnu burnumu okşuyordu. "Seni kaldırıp odaya götürmemem için bir sebep ver."

"İki sebep verebilirim," dedim çarpık bir gülüşle. "Bir, yorgunum; iki, Bella birazdan buraya damlar."

Yenilgiyle gözlerini kapatırken başını geriye doğru yaslayarak koltuğun başına düşürdü. Âdemelmasının tamamen görüş açımda olabileceği bir manzara sunmuştu bana böylelikle. "Kahretsin ikisi de çok geçerli sebepler," dedi yıkılmış bir halde. Ardından tekrar kaldırdı başını. "Neden yorgunsun sen?"

"Yorucu bir gündü," diyebildim sadece. Detayları vermek istediğimden emin değildim. "Arabam olmadan git gel yapınca yoruldum sanırım. Kombinim havaya uygun değildi. Bir de yetersiz beslendim falan..."

"Sidem, güzelim sen hep yetersiz besleniyorsun," dedi ikna olmadığını belli eden inatçı bir tavırla. "Üstelik bana kursa gideceğini bile söylememiştin. Haberim olsaydı senin için araba ayarlardım. Aynı zamanda kombinin konusunda da katılıyorum, bu kışın ortasında bir karış etekle üşütmen çok normal."

"Mağarandan çık artık." Huysuzlukla baktım ona. "Ayrıca kursa gideceğimi bilmiyordum ki. Ani gelişti."

Şimdi omzuna başımı yaslamış bir halde, tüm günü düşündüğümde ne kadar ağır geçtiğini daha çok fark ediyordum sanki. Belki de bu ağırlık ona anlatamayacak olmamın verdiği bir yüktü, bir kez daha ondan bir şeyler

saklıyordum çünkü abimin mesajlarından sonra o mektubu görmeden onu bu konudan bahsetmek istemiyordum. Sarp'ın önüme geçebileceğinden şüphelenmem canımı yakıyordu.

"Neden kursa gittin sahi?" diye sordu yavaşça sırtımı sıvazlarken. Ellerini üzerimde hissetmek her zaman çok güzeldi. "Bugün izinlisin diye biliyordum."

"Gitmem gerekti."

Gerisini sormasın istedim ama sormadan edemedi. "Neden gitmen gerekti?" derken sesi fazlasıyla ıssız hissettirdi. "Bir sorun mu var?"

"Benimle ilgili bir durum yok." Yalandı. Durum direkt bizimle ilgiliydi hatta. Beni de geçmişti. Bu o zaman yalan olmaktan çıkar mıydı? Onu ikna edebilecek bir şey aradım durdum çünkü gerçeği söyleyemezdim. İçim yana yana saklayacaktım bir şeyleri. "Öğrencilerle ilgili bir durum var."

"Nasıl bir durum bu?"

Başımı oflayarak kaldırdım omzundan. "Bugün fazla mı sorgucuyuz?"

Bana, "Bugün fazla mı suskunuz?" diyerek karşılık verdi. "Normalde kelimeler ağzından dökülür, yetişmekte zorlanırdım. Şimdi cımbızla zor alıyorum."

"Ben normalde çok konuşuyorum yani, Sarp."

"Hayır bebeğim," dedi telaşla. "Hızlı konuşuyorsun sadece. Konuyu değiştirmeye çalışma şimdi. Neyin var senin söyle bana."

"Canım sıkıldı sadece." Aldığım nefes bile beni yaşatmaktan çok boğmaya yarıyor gibiydi. "Öğrencilerden biri kaza geçirmiş. Kolu alçıya alınmış, bu yüzden Madame Emily'nin yeni yıl sergisinden alındı. Bu duruma çok üzüldüm. Onun için gittim kursa da."

Aklıma sadece bunu kullanmak gelmişti, oysaki alakası bile yoktu. Üzüldüğüm bir durum olmuştu elbette ama bugün kendime üzüldüğüm kadar üzüldüğüm bir durum olması söz konusu bile değildi. Neden hep böyle olmak zorundaydı sahi? Ben neden herkese karşı içimde kalan şüphelerle bir şeyleri saklamak zorundaydım? Ne zaman güvenecektim bir insana tüm kalbimle, ne zaman korkmayacaktım birilerini bana ihanet ettikleri için kaybetmekten? Bana ihanet edenler bir kez olsun beni kaybetmekten korkmazken ben onları kaybederim korkusundan deliriyordum.

Sarp sıktığım yalana biraz da olsa inanmış olacak ki dudakları düz bir çizgi olurken kaşlarını gevşetip, "Kötü bir durum olmalı," dedi. "Bir sanatçının sanatını konuşturan en önemli yerlerinden birini kaybetmesi. Umarım bir an önce toparlanır."

"Evet kötü." *Ama seni kaybetmek kadar değil.* "Elini bir süre kullanamayacak olması çok kötü."

Sarp tek kaşını havaya kaldırırken gözlerimin daldığı yerden beni sıyırmak adına bir yanağımı avuçladı. Bu hareketiyle irkilerek ona döndüğümde şüpheli bakışları yüzümdeydi. "Neden bu kadar korkmuş duruyorsun?" diye sordu endişeyle. "Bu durum seni yaşayandan daha çok etkilemiş gibi."

"Çünkü korkuyorum." İçimi delip geçen şüphenin o kor hançeri şimdi bir avcı olup avlamıştı beni ve bilinmezliğin verdiği kedere hapsetmişti. Bu hayatta en büyük bilinmezlik öldükten sonra ne olacağı değil de ne zaman öleceğimizdi sanki çünkü yaşanmamış ve yarım kalacak şeylerin olacağı ihtimali yiyip bitiriyordu herkesi. Şu an beni bitirdiği gibi...

"Neyden?"

Seni kaybetmekten, Sarp. Sensiz kalacak olmaktan, senden gitmek zorunda olabileceğim ihtimalinden, sensiz yaşamam gereken günlerden, seninle yaşamadıklarıma senden uzakta ağlamaktan. Senin olmadığın bir hayattan çok korkuyorum, Sarp.

Diyememiştim elbette. Sadece içimde fırtınasını estirmiş ve dilimden, "Böyle bir kaza geçirip elimi kullanamamaktan," kelimelerini dökmüştüm.

"*Mio bellissimo tesoro,*" dedi bir elini saçlarıma doğru atarak omzuna sığınmamı sağlarken. Başım düştüğünde bir eli saçlarımda, diğer eliyse yanağımda bir halde sardı beni. Kucağına iyice sinerken bacaklarımı kendime doğru çekip kıvrıldım. "Ortada hiçbir şey yokken böyle bir duruma içerlememelisin. İyisin, sağlıklısın ve umuyorum ki hep öyle olacaksın. İnsanlarla bu kadar fazla empati kurmana gerek yok."

Ortada çok şey var, Sarp. Sadece sen bilmiyorsun.

"Ya olsaydı?" dedim durgun bir tavırla. "Ortada cidden bir şey olsaydı..."

"Onu ortadan kaldırmak için her şeyi yapardım."

"Ama ciddi bir durumsa?" diye direttim. "Dönülemeyecek kadar ciddi bir durumdaysam?"

"Dönülecek yollar için dünyanın altını üstüne getirirdim."

"Sana güvenebilir miyim?" Ben neden sorduğumu biliyordum ama o bilmiyordu. Yine de verdiği cevabı kendi bildiğime sayacak kadar istiyordum onu. "Sana güvenmeliyim. Buna ihtiyacım var."

"Bana güvenmeye ihtiyacın varsa bana güvenmen için canımı bile verebilirim," dedi bir kelimesini bile sekteye uğratmadan. "Bana ihtiyacın varsa tek bir sözünle istediğin yerde olup seni kurtarabilirim."

---

* Benim güzel sevgilim. (İt.)

"Her şeye rağmen mi?" diye sordum bir elimi göğsünde gezdirirken.

"Her şeye rağmen," diyerek onayladı beni. Bir iç çektiğinde sanki için-deki feryadın ihtiyaç duyduğu bir nefes gibi acı dolu gelmişti kulağıma. Yanağımı okşamaya devam ederken saçlarıma bir öpücük bırakıp geri çe-kildi. "Ne kadar asi, dik başlı ve soğuk durmaya çalışsan da öyle biriki-yor-ki içinde bir şeyler, ufak bir çatlaktan sızıp yerle bir ediyor seni. İçine atma diyorum bu yüzden ama dinleyen kim?"

"O nereden çıktı şimdi?" Kaşlarım istemsizce çatıldı. İfademi görmediği için kendisi şu an iyi bir şey dediğini düşünüyordu kesin ama biraz kafa karıştırıcı konuşmuştu. Anlamakta güçlük çekiyordum.

"Öyle değil mi, Sidem?" diye sordu itiraz istemeyen bir ses tonuyla. "Sürekli dışa vurup haykırman gereken duyguları içine atıyorsun, sonra aniden patlak veriyor. Mesela şu an mevzu o kız değil, yine senin içine attığın bir şeyin yarattığı sıkıntı. Sen onun bile farkında değilsin. Belki de farkındasın ama bana söylemiyorsun."

İstemsizce kasıldım ve bunu fark etmemesi imkânsızdı. Bu durumun altından çıkabilmek için, "Senden bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum ses tonumu düz tutmaya çalışarak. Çatallaşan sesim yine beni yarı yolda bıraktı. "Bugün biraz karınıza karşı küstah mısınız, Bay Russo?"

"Ya da karım bugün drama yönünden mi kalkmış?" Alaycı sesiyle du-daklarım büküldü. "Ben bir desem sen bin yapıyorsun yavrum. Benim de-diğim basit şeylerdi sadece. Herkes içine atar bir şeyleri."

"Yani içime attıklarım için bana kızmaz mısın?"

"Kızarım," dedi. "Ama kırılmam. Seni de kırmam."

"Hiç mi?" Gözucuyla hayran olduğum çehresine baktım. "Ben sana bir şeyler sakladığın için çok ağır şeyler söylemiştim."

"Saklamak ve içine atmak çok farklı şeyler." Şüpheli sesi yavaştan bu durumun altında başka bir şey olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Ablan sana bir şey mi dedi?"

İyice gerilmeye başladığımı hissediyordum. Eğer Sarp biraz daha konu-nun üstünde duracak olursa büyük ihtimalle her şeyi ötecektim ve yine du-rum benim alttan almam gereken bir hale gelecekti. Bunu istemiyordum. bu yüzden kucağında kıpırdanarak başımı tekrar omzundan kaldırdım. "O nereden çıktı?"

"Bunu bilmek için alim olmaya gerek yok," dedi omuz silkerken. Sarp benim neye üzüleceğimi, neye kızacağımı yavaştan anlamaya başlıyordu

Önemli olan anlaması değil, bunlardan kaçınmasıydı. "Ne zaman ailenden birinden tek kelime duysan böyle bir hal alıyorsun. Belli ki bir şey olmuş."

"Hayır olmadı," dedim aceleci bir tavırla. Aklım çıkıyordu bir şeyleri anlayacak diye. "Kafanda kurma."

"Kafanda kurma mı?" diye sordu hayrete düşmüş bir tavırla. Yanağımdan indirip boşta bıraktığı elini bel boşluğuma doğru götürünce istemsizce huylandım. "Kafamda mı kuruyorum kancığım?" dediğinde belimdeki eli karnıma doğru gitti ve beni gıdıklamaya başladı.

"Sarp!" O kadar huylanıyordum ki kucağında iki büklüm hale geldim. "Allah aşkına dur," diyebildim çığlıklarımın arasından. Kahkahadan çok can çekişiyordum. Sırtüstü koltuğa düştüğümde bacaklarım iki yana aralandı ve Sarp bacaklarımın arasına girip iki eliyle belimin yanlarından karnıma doğru beni gıdıklamaya başladı. "Öleceğim şimdi bak."

"Sen iyice arsız bir kadın oldun." Keyifle cümlesini kurarken üzerime doğru eğildi ve dudaklarını yanağıma sürttü. "Kocanla böyle konuşmamalısın *cara mia*."

"Sen de karının nefesini böyle kesmemelisin, Sarp Luca," diyerek sataştım ona. Zar zor yapabilmiştim onu da çünkü kasıklarıma kadar ağrı saplanmıştı gülmekten. "Bu hiç sağlıklı değil."

"Nasıl kesmem sağlıklı peki?" Dudağıma dudaklarını sanki mühürler gibi yapıştırdı ve hızla geri çekildi. "Böyle mi?" diye sorduğunda burnu havada bir tavırla başımı iki yana salladım. Bu sefer dudaklarının hedefi çenem, oradan da boynum olmuştu. "Ya da daha aşağısı."

"Hâlâ nefes alabiliyorum," dedim cilveli bir tavırla. "Sanırım pek de etkili değilsin."

Ona meydan okumamla daha çok hırslanmış gibi belimi sıkıp ağzımdan bir çığlık kopmasına neden oldu. "Emin misin?"

"Acıdan bu ama." Burnu havada tavrımla burun ucumdan öptü bu sefer. "Ben nefes kesmek deyince beni etkilersin diye düşünmüştüm."

"Haksızlık," dedi. "Ben senden nefes alsan etkileniyorum. Sen ise bu yaşlı adamı yoruyorsun."

"İşine gelince yaşlı olmanı nasıl da kullanıyorsun," dediğimde çenesini yanağıma doğru dayayıp aşağı doğru sürükledi. Bedenini ise bacaklarımın arasma bastırmaktan geri durmamıştı. Varlığını hatırlamamla nefesim kesildi. Başarılı da olmuştu böylelikle. Çenesi boynumdan göğsüme doğru gittiğinde, oraya iyice bastırdıktan sonra dairesel hareketlerle oynattı ve az öncekinden daha çok huylanmama sebep oldu.

İki elimle onu başından kavrarken çenesiyle beni huylandırmaya direnmeye çalışıyordum. "Çok güzel kokuyorsun," dedi aniden ve başını kaldırıp boyun girintime sokarak orada derin bir nefes aldı. Nefes yeniden kokumu soludu aslında. Dudakları huylanmama sebep olurken sanki kaçacakmış gibi saçlarına asılıp orada tuttum kendisini.

"Ben değil," dedim saçlarının arasına parmaklarımı daldırırken. "Parfümüm güzel kokuyor. Yeni bir şey denedim ve bayıldım."

"Sanmıyorum." Sesi, başını boynumdan kaldırmadığı için boğuk çıkmıştı ve sıcak nefesi tenimi adeta okşuyordu. "Bundan önce de gece uyurken ve sabah uyandığımızda, duştan yeni çıktığında ya da tüm gün ev halinle kaldığında da güzel kokuyordun. Parfümün güzel kokmasını sağlayan sensin. Seninle ilgili her şey çok güzel."

İstemsizce kalbim kıpır kıpır oldu sözleri karşısında, yüzümdeki derin tebessümle daha çok sardım bedenini ve başımı biraz kaldırıp saçlarına dudaklarımı bastırıp geri çekildim. Boynum ağrımıştı ama onun için değerdi. "Parfümlerin tene yakıştığı söylenir," dedim. "Senin parfümünü koklayıp sendeki kokuyu alamayınca hayal kırıklığına uğramıştım."

"Tene parfümler değil, insanlar yakışır," dedi dudaklarını boynuma sürterken. "Benim tenime de tek bir insan yakışıyor sadece." Başını kaldırdığında çenesini göğsüme koyarak ona üstten bakmamı sağladı. *"Amore mio, la tua pelle è il mio paradiso."**

Bu sefer ne dediğini anlamıştım. Son zamanlarda sık sık kelime çalıştığım ve İtalyanca kelime uygulamalarından metinler baktığım için artık kelimelerle aram daha iyiydi. Biraz daha üstünde durursam cümle kurmak ve konuşmakta da iyi olacaktım.

Dün kitapta gördüğüm cümleyi ona kurmak geldi içimden. Zaten okuduğum ilk andan beri aklımda sadece Sarp'ı bulunduruyordum. *"E amore mio, il luogo dove tu non ci sei è il mio inferno."***

Sarp yüzündeki çocuksu heyecanın verdiği tebessümle bana doğru yaklaştığında, yanaklarından kavrayıp dudaklarımızın birleşmesine izin verdim. Tüm gün süren korkularım, hüznüm ve şüphelerim sadece onunla olduğumda geçebilirdi ve geçmişti de. Şimdi yaralarımın üstüne bırakılan öpücüklerle iyileştirmişti içimdeki ölmeye yakın hislerimi. Her şeyin geçebileceğine dair inancım yine onunlayken güçlenmişti.

* Aşkım, senin tenin benim cennetim. (İt.)

** Ve aşkım, senin olmadığın yer benim cehennemim. (İt.)

Ninova

Birbirimizden ayrılmaya hiç niyetimiz yoktu fakat merdivenlerden gelen gürültülü sesle ayrılmak zorunda kaldık. Belli ki Bella bam güm aşağıya iniyordu. Onun bizi böyle yakalayacağına dair korkum öyle ağır bastı ki Sarp'ı resmen üstümden ittim. Sırtı orta sehpaya değerek yere düştüğünde acıyla yerde kaldı.

"Sarp." Endişeyle koltuk ve orta sehpanın arasına düşen kocama baktım. Huysuz bakışları direkt üzerimdeydi.

"Babacığım," dedi Bella bize doğru hızlı adımlarla gelirken. "Düştün mü sen?"

"Boş ver babanı zilli," dedim hemen koltuğun yanında duran cimcimeyi kendime doğru çekerken. Bella şaşkınlıkla tiz bir çığlık kaçırsa da ağzından hemen kıkırdamayla devam etti. Onu tamamen kucağıma yatırdıktan sonra bir elimi başının arkasına koyarak geri düşmesini engelleyip, diğeriyle koltuk altını gıdıkladım. "Nerelerdesin sen ha, hemen kaçtın yukarı."

"Ay Sidem dur." Kahkahaları bu evi daha yaşanılabilir kılıyordu. Onun ve kahkaha seslerinin olmadığı bir ortam düşünemiyordum. "Çok kaşınıyorum, Sidem."

"Hak ettin sen bunu küçük hanım." Sarp uzandığı yerden doğrulup yine parlayan gözlerle bizi izlemeye koyuldu. "Hemen odana kaçtın hiç öpmek, sarılmak yok ama. Seninle işimiz var bizim." Yanaklarına üst üste sulu öpücükler bıraktığımda küçük eliyle yüzümü itmeye çalışıyordu. Bir yandan öperken, diğer yandan onu gıdıklamaya devam ediyordum. "Ne yedik bugün Bella Hanım, hemen göbek yapmışsınız."

"Pi-pizza," diyebildi zorlukla kahkahalarının arasından. "Sidem kusacağım ama ne olursun," diye sızlandığında geriye doğru çekildim. "Kandırdım!"

"O zaman daha fazlasını hak ettin," diyen Sarp onun boşta kalan yanağına öpücükler kondurmaya başladı. Bir yanda Sarp, diğer yanda ben onu gıdıklarken durmadan öpüyorduk. Bu durumdan şikâyetçi değildi. Sadece ellerini bizim yüzlerimize doğru savuruyor, çabasız bir durdurma eylemine giriyordu. Nefes almakta zorluk çekecek hale gelince mecburen ikimiz de geri çekilmek durumunda kaldık. "O kadar uzun süre ne yaptın odanda?"

"Bugün çok sıkışmıştım," dedi utançla başını göğsüme yaslarken. Kucağımda onu taşımak bana hiç ağır gelmiyordu. "Ve okulun tuvaletlerini hiç sevmiyorum!"

"Çok haklısın." Çenemi başının üstüne koydum. "Ben de hiç sevmezdim, eve kadar tutardım. Tam bir eziyet oluyordu. Günün nasıl geçti peki?"

Ninova

Bella yine düşünür bir hale girmişti. Bu sırada Sarp ayağa kalkıp, "Ben giyineyim, sonra yemek yeriz olur mu?" dedi.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordum mahcup bir halde. Yemek yapmak benim görevim değildi, bunu Sarp da biliyordu. Yine de erkenden gelmişken bir şeyler yapmak isterdim. Saat zaten akşam vaktine geliyordu ve şimdi Sarp hazırlarken iyice geç olacaktı. "Ben hiç girmedim mutfağa."

Üzerime doğru eğilip önce benim alnıma dudaklarını bastırdı. "İyi yapmışsın yavrum," dedikten sonra Bella'nın saçlarından öptü bu sefer ve geri çekildi. "Zaten annemi aradım. O da ben fazla fazla yaptım gel al dedi. Oradan getirdim bizim için. Isıtırım şimdi. Film izlerken yeriz, olur mu? Gerçi senin için çorba da yapmış."

"Gerçekten mi?" diye sordum aniden dolan gözlerimle. Lerzan anne ne zaman bana ilgi gösterse aynı şey oluyordu. Genzimi yakan his gözlerimin dolmasına sebep oluyor, kalbimde bilmediğim duyguların heyecanından bir arbede meydana geliyordu. "Zahmet etmeseydi."

"Aklımı kaçıracağım şimdi," dedi Sarp surat ifadem karşısında. "Her seferinde böyle tatlı olamazsın."

Bella bana doğru döndü ve bir elini yanağıma yasladı. "Evet Sidem, her zaman çok tatlısın."

"Babasının kızı bu işi biliyor," dedi Sarp köşeye bıraktığı poşetlere doğru ilerlerken. Önce mutfağa doğru ilerledi. Sanırım yemek olan poşet eline aldığıydı. Mutfaktan çıktıktan sonra Bella'nın pembe çantasını alarak merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Bakışları hâlâ bizdeydi ve son basamakta bize göz kırpıp gözden kaybolmuştu.

"Ee..." Tüm ilgimi Bella'ya verebilmek için arkama yaslanarak dikkatle ona baktığımda, o hâlâ kucağımda oturuyordu. Bana doğru dönüp o güzel gözleriyle baktı. "Nasıldı günün?"

"Güzeldi, Sidem. Ben dört yaşındayım, günüm hep güzel olur zaten." Burnunu iki parmağımın arasına kıstırıp başını iki yana salladım. "Seninki nasıldı?"

"Ben de yirmi altı yaşındayım bebeğim. Günüm hep sıkıcı ve yorucu olur," dedim dudaklarımı bükerken. "Bugün biraz yorgun ve hasta hissediyordum, seni görünce geçti."

"O zaman ben ilaç mıyım?"

"O zaman sen ilaçsın." İstemsizce gülümsedim. "Sonuçta senin baban en iyi ilaç firmalarından birinin yöneticisi. Şaşırmamak lazım."

Bella anlamadığını belli eden bir halde yüzüme bakınca sadece kısık bir kahkaha atabildim. Bir çocukla nasıl konuşulur hâlâ bilmiyordum sanırım. Bazen ona yanlış bir şeyler demekten korktuğum oluyordu. Diğer yandan da fazla hassas durduğumu düşünerek kendime kızıyordum, bu içsavaş asla bitmiyordu. Bir çocuğa yetebilmek elbette zordu. Caroline'ı anlamıyor değildim artık.

"Sidem," dediğinde ona doğru dönerek düşüncelerimden sıyrıldım. Üstünde *Mickey Mouse* motifli, yakalı bir pijama takımı vardı. Onu giyerken olsa gerek sabah ördüğüm saçlarını bozmuş ve yanlardan çıkmasına sebep olmuştu. Çoğu işini kendi görebiliyordu artık. "Yarın *nonna* ve *nonno* ile panayıra gidebilir miyim?"

"Ne panayırı bebeğim?"

"*Christmas*," dedi nazlı bir edayla. "Sınıftakilerden duydum yarın akşam panayır varmış ve ben hep onlarla gidiyorum. Yarın da onlarla gidebilir miyim, Sidem? İstersen sen ve babam da gelin ama onlar da gelsin, olur mu?"

Aslında yarın her durumda Bella'nın Lerzan annelerle kalması gerekiyordu çünkü ablamlar geldiğinde burada olmaması onun açısından daha iyi olacaktı. Saat kaçta giderlerdi, alkol alırlar mıydı bilmediğim için rahat hissedemezdim, bu yüzden işime bile gelmişti şu an. "Biz gelemeyiz güzelim çünkü yarın misafirlerimiz olacak ama istersen sen gidebilirsin fakat gece geleceksin."

"Yarın misafirimiz mi var?" Sarp'ın sesiyle ikimizin de bakışları merdivenin başına kaydı. Yine polo yaka ama bu sefer siyah bir tişört tercih etmişti. Altında ise bol, bej renginde, keten bir pantolon vardı. Her tarzına bayılıyordum sanırım. "Ve kızım nereye gidiyor?"

"Kızın yarın *nonnasıyla* panayıra gidiyor." Sarp dikkatle beni dinlerken ellerini cebine atmış bir halde merdivenlerden aşağı iniyordu. "Bizim de misafirlerimiz var. Ablam, Cem ve İzem gelecek. Sen de Alp'i çağır." Sarp'ın kaşları çatılınca Bella'ya verdim dikkatimi. "Bebeğim biz yemekleri ısıtırken sen de bu gece izleyeceğimiz filmi seçer misin?"

Başını salladı uysal bir tavırla. "Animasyon seçebilir miyim?"

"Ne istersen." Onu kucağımdan kaldırıp yanıma oturttuktan sonra kumandayı köşeden alıp ona doğru uzattım ve ayağa kalktım. Sarp'a çenemle mutfağı işaret ettiğimde, aklıma eskiden delice izlediğim dizi olan Çocuklar Duymasın geldi. Saçma bir şekilde gülmeye başlayarak ilerledim arkasından. Saniyeler sonra mutfağa girdiğimizde yemeklerin ısıtılmak için çoktan fırına ve ocağa koyulduğunu gördüm.

Ninova

Sarp mutfakta ada tezgâha kalçasını yaslayıp kollarını önünde birleştirirken, ben de yemeklerin ne halde olduğunu kontrol etmeye ilerlerken konuştum. "Ablam ve Cem'in durumunu biliyorsun." Ablamın dediği gibi çenemi tutamamış ve Sarp'a tüm durumları resmen dökülmüştüm. "Ben de ne kadar ciddiler ve bu iş nereye gidiyor görmek istedim, bu yüzden yemeğe davet ettim. Onlar zamanında ilişki yaşarlarken de biz ailecek Cem'i hiç ağırlamamıştık fakat ablam onlara sık sık giderdi. Bu sefer ablam onun altında kalsın istemedim."

Sarp düşünceli bir tavırla başını sallarken, "Peki," dedi. "Alp ve İzem ne alaka?"

"İzem ve ablam beraber yaşıyor ona sen gelme diyemedim. Hem benim buradaki ailemin bir parçası İzem. Yanımda olmasını istemem çok doğal." Fırına kaydı bakışlarım. "Alp de gelsin o zaman diye düşündüm sonra da."

"Yardıma ihtiyacın var mı peki?" diye sordu ilgiyle. "Aşçı ve temizlik şirketinden yardımcı göndertebilirim."

Başımı iki yana sallarken fırını kapattım ve fırın eldivenlerini köşeden alıp lazanyayı çıkarmaya çalıştım. "Hayır, her şeyi kendim halledebilirim. Zaten geçen gün her yerin tozunu almış, çarşafları yıkamış ve etrafı süpürmüştüm. Bu sefer detaylı olmasa da üstten Safiye ile bir temizlik yapabilirim."

"Yemekler peki?"

Bir hiddetle ona doğru dönerken gözlerimi kıstım. "Sarpcığım bugün annenin yemeklerini yediğin için unuttun sanırım ama ben gayet güzel yemek yapıyorum."

Bana doğru yaklaşarak bu sefer benim tezgâha yaslanan kişi olmamı sağladı. İki elini tezgâha yaslayıp beni kıskacına aldığında ise elleri kalçama yakın duruyordu. "Bebeğim yorgunsun diye dedim."

Üzerime doğru eğilmesini etik bulmuyordum çünkü aklım uçuyordu. Derin bir nefes alıp, "Daha iyiyim," diye mırıldandım. "Sadece yorgundum."

"Sadece yorgunmuşsun gibi gelmiyor." İnatçı tavrı işleri zorlaştırmaya başlıyordu. "Ablanı yemeğe davet ettiğine göre onunla bir sorunun yok. Öyleyse öğrenciye mi canın sıkıldı? Bu da bana saçma geliyor. Bu kadar empati yapıyor olamazsın."

"Neden yapmayayım, Sarp?" diye sordum gözlerimi kaçırırken. "Buraya ilk geldiğim zamanlar kafede çalışırken bileğimden bir sakatlık yaşadım.

Kısa süreli de olsa çizememek berbattı. Belki de şimdi o kızı fazla anladığım için bu kadar içerlemişimdir."

"Nasıl bir sakatlık bu?"

"İlk iş deneyimimdi." Hatırlamak bile sağ bileğimde bir sızı yaratıyordu. "Çok yormuştum sanırım o gün. Ertesi gün şişmişti ve bir süre kullanamamıştım. Basitti ama çizime kendimi vermek istediğim bir dönemdi. Yine çizime kendimi vermek istediğim bir dönemdeyim ve çevremden böyle bir olay duyunca sarsıldım."

"Öğrencin için iyi bildiğim birkaç hastaneden randevu alalım ister misin?" diye sorduğunda şaşkınlıkla bakışlarım yüzüne doğru çıktı. Bu kadar ciddiye alıp çözüm aramak isteyeceğini zerre düşünmemiştim. "Belki daha iyi bir doktorla tedavi sürecini hızlandırabiliriz."

İnsan hayret edemeden duramıyordu, sonuçta kimse bu kadar ince düşünceli olmazdı. Öğrencinin sakatlığından ona neydi sonuçta, değil mi? "Gerçekten bunu yapar mısın?"

"Neden olmasın?" Rahat tavrı sürüyordu. "Seni bu kadar üzüyorsa mutlu ol diye her şeyi yapmaya hazırım."

Ona yakın olmak için neden bu kadar tutuşuyordum bilmiyordum. Ablamın yanından ayrıldığımdan beri tek istediğim daima Sarp ile olmaktı. Yine başımı onun göğsüne yaslarken buldum kendimi. Her zamanki gibi de geri çevirmedi, daha çok sarmaladı beni. "Bazen sevdiklerin için yapacaklarının sınırı olmadığı konusunda daha da emin oluyorum."

"Benim sınırlarımı zaten sevdiklerim oluşturuyor." Yavaş hareketlerle saçlarımı okşarken dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Zaten şu hayatta kimim var ki onlardan başka... Elbette canım pahasına da olsa ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Onlardan başka dedin." Sesimin alınganlıkla titremesine engel olamamıştım. Neyim vardı benim? İyice kendimi kaybetmiştim. "Onlar dedin."

"Onlar işte," dedi sadece.

"Onlar kim?"

Başımı göğsünden ayırıp ona doğru kaldırdığımda onun da tek kaşı havada bana baktığını gördüm. "Sevdiklerim?"

"Sevdiklerin kim?" diye sordum sinirle. "Kim onlar?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır geçmiyorum." Belini sıktığımda sırıttı. "Beni saf dışı bırakarak kuruyorsun cümleyi."

"Onu saf dışı bıraktığımı söyleyen kişi, benim sınırlarımın zirvesi." Sen bir hareketle birleştirdi dudaklarımızı fakat çok uzun sürmedi. Teması kesilse bile uzaklaşmadı. "*Cara mia*, sen benim uğruna savaş verdiğim tek kişisin."

"Kızın için de savaş verdin..."

"Öyle sandım ama onun için bu cümleyi kurmak yanlışmış," dedi durgun bir tavırla. "Ben asıl savaşı senin için vermişim. Veriyorum da hâlâ."

Benimle olmak mı zordu, yoksa onsuz kalmak mı diye düşündüğümde onsuz kalmak diyorsam o da benimle olmak derdi sanırım. Bugün ilk kez ablamın ve abimin konuşmalarından sonra benim de onun için savaşmam gerektiğini hissetmiştim. Bunun ağırlığına bile dayanamadan kendimi yataklara atar olmuştum. Şimdi düşününce Sarp ilk günden beri bu hislerle birlikteydi, tekti. Ben ona yeterli desteği verememiş bile olabilirdim. Buna rağmen o bana kendinden öyle şeyler vermişti ki... Bencildim ben. İçime dolan suçlulukla, "Seninle aynı cephedeyim ben," dedim. Ağlayacaktım şimdi, az kalmıştı gerçekten de.

"Zaten savaşı başlatan benimle aynı cephede olmandı," dedi dudaklarını kıvırırken. "Ben de bile bile kabul ettim."

"Neden peki?" Belki saçma bir soruydu ama içimden gelmişti. Bir cevap duymak istiyordum ondan. "Neden tüm senaryo okuman için eline verilirken çöpe atıp tuttun elimden?"

"Bazen bir senaryonun sonunu bilmek, tüm detaylarını okumaktan daha etkilidir." Yanağıma dudaklarını sürttü. "Senin de sonun benimleydi. Detaylara takılmadım, sonuçta güzel sonlar engebeli yollardan geçer."

"Böyle böyle kandırıyorlar bizi," dedim huysuz bir tavırla başımı geriye doğru düşürürken. Bu hareketimle yüzümü daha net görebilmesini sağladım. Sanki yeni doğmuş bir bebekmişim de başım arkaya düşermiş gibi bir elini geriye doğru eğdiğim başımın arkasına koyarak parmaklarını saçlarıma daldırdı. "Belki de hayatta güzel yollar da vardır."

Dikkatle bana bakarken, "Kimse sana güzel yol yok demedi ki," dedi dudaklarıma doğru. "Sadece güzel sonlar engebeli yollardan geçer dedi."

İnatçı bir tavırla gözlerine baktığımda, "Belki güzel sonlar güzel yolların ardındadır," diye mırıldandım. "Her zaman kötülük olmak zorunda değil."

*"Le aspettative ti rendono solo triste."**

* Beklentiler sadece üzer. (İt.)

Ninova

Sırıtarak kurduğu cümleye gözlerimi devirip, "Türkçemin gözünü seveyim," dedim. "Üç kelimelik cümle için kurduğun şu cümleye bak. Sonra Sidem neden öğrenemedi? Nasıl öğrensin Sidem?"

Bir elinin işaretparmağıyla yanağımın tersini okşadı. "Sidem her şeyi öğreniyor, bir İtalyanca mı zor geliyor? Benim karımı hafife alıyorsun bak."

Beni övmesi karşısında istemsizce sırıttım. "Yani kilo bakımından hafif olsam da kafama koyduğumu yaparım haklısın. Zaten fark ettiysen öğrenmeye başlıyorum."

"*Sì, ero fiero di te cara mia.*" Burnumun ucuna dudaklarını bastırıp geri çekildi. "*Ma mi rendo conto che è ancora inadeguato, quindi ti darò fastidio dicendo questa frase il più velocemente possibile.*"**

Cümleyi öyle hızlı kurmuştu ki sanki tekerleme söylüyormuş gibiydi. Takip etmeye çalışırken şaşkınlıkla aralanmıştı ağzım. "Ne kovalıyor seni adi herif?" diye homurdanırken beline bir çimdik attım. Sinirden dudaklarımı bükerek onu *lalala* diyerek taklit ettiğimde bir kahkaha savurdu. "Defol git ya, koca değil düşman sanki."

"Sinirlenmen çok tatlı." Yanağımdan öyle bir makas aldı ki acaba cidden elleri makastı da koparacak mıydı diye düşündüm. "Duygulanman, sevinmen, gülmen, şaşırman... Senin gibi dişli bir kadına göre fazlasıyla tatlılık barındırıyorsun bünyende."

"Aynısı senin için de geçerli koca adam." Yanağımdaki eline vurmaya çalıştım. "Otuz iki yaşında, huysuz ve kaba birine göre fazlasıyla sevimlisin."

"Sevimli mi?" Yüzünü buruşturdu hakaret etmişim gibi. "*Tesoro* benim gibi bir adama sevimli diyemezsin. Benim bir imajım var."

"İmajını yesinler." Ellerimi belinden yukarı doğru çektiğimde, iki yanağını da kavrayıp yüzünü avuçlarımın arasında sıkıştırdım. "*Il mio dolce marito.*"***

"*Cara mia*, sen İtalyancayı daha çok bana kur yapmak için öğreniyor olabilir misin?" diye sordu gözlerini kısarken. Sanırım beni yakalamıştı. Genel olarak Türkçe ve İngilizce bana yetiyordu ama İtalyanca öğrenme hırsım ona meydan okuma isteğimle artmıştı.

Omuz silkip cilveyle ona baktığımda, "Ee, hep senin mi önceliğin olacak?" diyerek böbürlendim. "Bazı konularda benim de önceliğim sensin."

---

* Evet, seninle gurur duydum aşkım. (İt.)

** Ama yine de yetersiz olduğunun farkındayım, bu yüzden bu cümleyi olabildiğince çabuk söyleyerek seni sinir edeceğim. (İt.)

*** Benim sevimli kocam. (İt.)

Ninova

"Benim şu sıralar her konuda önceliğim sensin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Her zaman bir adım önde olmak zorunda değilsin."

"Zorundayım," dedi. "Çünkü yanında ya da arkanda kaldığımda seni koruyamam."

"Sen beni her zaman en güzel şekilde korursun." Gözlerine bakarken tebessüm ettim. "Ve ben de eğer tehlikede hissedersem ilk kendim halletmeye çalışırım. Boyumu geçerse de direkt sana koşarım."

Yüzüme doğru yaklaşırken mutluluğunu dudaklarımda soldurmayı umdu. Bunu anlayarak bir öpücüğün beklentisine girdim ama saniyeler sonra dudaklarımız birleşemeden aramıza bir ses daha katıldı. "Baba!" dedi önce. "Sidem," diyerek de devam etti. İkimizin de omuzları hayal kırıklığı içinde indi. "Çok aşk yaptınız ama açım ben," dediğinde ona hak vermenin etkisiyle ikimiz de yenilgiyle geri çekildik.

BÖLÜM 17

Boğaza Dayanan Bıçak

Sarp'ın bana yardım ettiği, bunu yaparken de yarın tek başıma akşama kadar yemek yapacağımı vurguladığı bir tabak hazırlama girişimi olmuştu. Bella'yı daha fazla bekletmemek için acele ederken ona laf yetiştiremiyordum. Bana kıyamazsın demiştim. Biliyordum kıyamazdı, yarın bir yolunu bulacaktı. O ise kıyacağı konusunda diretiyordu.

Ve kazanan belli olmuştu.

Sarp bana kıyamamıştı.

24 Kasım Cuma günü, saat on bire gelirken hâlâ yatağımdaydım. Günün yarısını uyuyarak geçirdiğimi fark edince, hemen kalkıp yatak odasını temizlemeye başladım. Evde kimse olmadığını sanarak işe koyuldum, duşu da sonraya bıraktım. Pijamalarım hâlâ üzerimdeydi. Üst katı Safiye'ye bırakıp alt kata inmeye karar verdim.

Ancak mutfaktan gelen seslerle irkildim. Gündüz vakti hırsız olasılığı düşük olsa da tedirgin oldum. Salondan bir biblo alıp parmak uçlarımda mutfağa ilerledim. Korkuyla kafamı uzattığımda gördüğüm kişi karşısında büyük bir şaşkınlık yaşadım.

Sarp yine ev tarzıyla mutfağın ortasında, tezgâha dizdiği market poşetlerini boşaltıyordu. Ona çaktırmadan omzumu kapının pervazına yasladıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirip onu izlemeye koyulduğumda bile beni fark etmedi. Bir tane poşetten benim tavuk sandığım ama boyutuyla hindi olduğu şüphesine düştüğüm ambalaja sarılmış bir et çıkardı. Ardından içecekleri, bazı küçük gereçleri ve ekmekleri de çıkardıktan sonra çaldığım ıslıkla şaşkınlık yaşadı.

"Sarp," dedim muzip bir tavırla başımı da kapının pervazına yaslarken. "Bugün işe gitmek yerine burada olmanı neye borçluyuz?"

"Sanırım karıma kıyamıyor oluşuma." Tamamen yan dönmüş bir halde bana bakarken üstünde basit bir siyah tişört olduğunu fark ettim. Altında ise keten, beli lastikli pantolonlardan vardı. Yine rahatına düşkündü. "Tek başına hazırlanamayacağın konusunda emin oldum."

"Yanılıyorsun," dedim gözlerimi kısarken. "Çoktan üst katı temizlemiştim."

Bu dediğime alayla güldü. "Safiye temizlemiştir, üstelik marifet mutfakta bitiyor."

Sanki sürekli yemek yapan biriymiş gibi konuşması komikti. Lerzan anne bir keresinde onun sadece yemeyi bildiğini söylemişti. Ayrıca kendisi de sadece toplama işinde bulunuyordu, yapabilseydi dün annesine gitmezdi. "Tamam o da benim marifetim olacak zaten."

"Emin misin?" diye sordu meydan okuyan bir tavırla. Biz uyumlu bir çiftik, çabuk gaza geliyorduk. "İzle ve gör."

"Orada dur bakalım." Kapıdan ayrılıp mutfağın içine doğru birkaç adım attığımda poşetlerin daha fazla olduğunu gördüm. "Bu gece misafirlerim varken yemekleri şansa bala bırakamam. Yapabileceğin ne malum?"

"Gece sonunda herkes parmaklarını yerken bu halin için pişman olacaksın."

"İddia falan yok," dedim hızla. "Daha yeni atlattık, ikinciyi kaldıramam."

"Yani kazanacağımdan eminsin," dediğinde beni gafil avladı. Kahretsin ki bu adamın farklı bir büyüsü vardı. İnsan yenilip yutulmayacağına inanmakta zorluk çekiyordu. "Ee, nereden başlıyoruz?"

Ellerini birbirine sürtüp sanki avını yakalamaya hazır bir sırtlan gibi pozisyon alması gözümden kaçmadı. Ablamların yedi gibi geleceğini hesaba katarsak yaklaşık sekiz saatimiz kalıyordu. Bunun bir saatini de benim duş alıp hazırlanmam olarak sayarsak yedi saatte güzel bir masa kurmamız gerekiyordu. Daha önce yemek yapmamış bir adamdan bu performansı beklemek biraz saçma geliyordu.

"Ben başlıyorum, sen değil." Sarp alıngan bakışlarla bana doğru döndü. Ona bakmak yerine poşetleri incelemeyi tercih ettim. Sanırım bu işi fazlasıyla ciddiye almıştı çünkü daha çok kendi bildiği ürünleri almıştı. Benim menüme uygun çok az şey bulunuyordu. "Sarp bunlar ne, Allah aşkına?"

"Sidem," dedi bıkkınlıkla. "Bu akşam şef ben olduğum için istediğimi alabilirim."

"Sarp, sen şef değilsin," dedim vurgulu bir tonda. Sesim onu azarlar gibi çıkıyordu. "Sen yemekten anlamazsın bile."

"Sidem, senden daha çok yiyorum nasıl anlamam?"

"Yemek marifet değil, yapmak önemli."

"Çok okuyan mı bilir, çok gezen mi gibi bir şey oldu bu da." Sıkıldığını belli eden bir tavırla oflayıp boş poşetlerden birini yüzüme doğru sallayarak gözlerimi kırpıştırmama sebep oldu. "Hindi yaptın mı daha önce?" Başımı iki yana salladığımda küçümser bir bakışla güldü. "Ama ben yaptım ve bu

ayların davet yemeği hindidir. Yanına da bebek patatesler baharatlandırılıp fırına verilir, istersen başka sebzeler de olabilir. Birkaç meze hazırlanır ve bu kadarı yeterlidir."

Saydıklarıyla ağzımın sulandığını hissettim ama geri durmadım. "Biz yılbaşı yemeği vermiyoruz, Sarp."

"Kasım ayındayız bebeğim daha uygunu olamazdı. Hem balkabağı çorbasını yapmayı sana bırakıyorum. Bak öyle de cömert bir adamım."

Onunla yemek yapma fırsatını kaçırmamak için ne kadar da gardımı düşürmüştüm. "İyi o zaman," dediğimde Sarp sırıttı. Yine kazanmıştı malum. "Nereden başlıyoruz?"

"Bence başlamak için çok erken. Önce kahvaltı yapmalıyız." Getirdiği poşetlerin arasından diğerlerinden farklı olarak bir fırın kesesi çıkardı. "Bizim için kruvasan aldım. Yeni çıkmışlardı."

"Ben, Safiye'yi kontrol ederken bizim için bir kahve de yaparsın o zaman." Ona doğru yaklaşıp sabah enerjimi yanağından bir öpücükle aldım. "Ve bizim için bir dizi seç. Kahvaltı yaparken iki bölüm izleriz, saat üçe doğru da yemeklere başlarız."

Hızla mutfaktan çıkıp yukarı gittiğimde robot süpürgemin dinlenme haline geçtiğini fark ettim. Onu başka bir odaya aldıktan sonra tekrar aşağıya indiğimde Sarp da kahvelerle salona geldi. Onunla birlikte yapmak istediğim sıradan şeyler listesinden bir şey daha eksilmişti; beraber televizyon karşısında yeni bir diziye başlarken kahvaltı yapmak.

Bir kimyager olarak yorumlarını merak ettiğim için *Breaking Bad* dizisine başladık. Bugünkü telaşımızdan dolayı sadece üç bölüm izleyebilmiştik. Bölümlerin sonunda saatin dört buçuğa geldiğini fark edince mecburen kalktık. Ellerimizi yıkadıktan sonra ya batacağımız ya da çıkacağımız o yerdeydik; mutfakta.

"Ben hindiyi temizleyip soslarken sen de yanında atacağımız sebzeleri kesip baharatlayabilirsin *cara mia*," dedi profesyonel bir şef edasıyla. Masterchef'teki şeflerde yoktu bu hava. "Sonra çorbaya geçersin. Zaten meze türlerini de marketten alıp dolaba atmıştım."

"Hazır aldın yani," dedim kınayan bakışlarımın altına onu esir alırken. "Pes gerçekten!"

"Bunu sadece ikimiz biliyoruz güzelim öyle de kalabilir." Bana tıpkı bir serseri gibi göz kırptıktan sonra hindiyi paketinden çıkardı. Onunla laf dalaşına girmek boşunaydı. Bu yüzden sadece yemeği yapmayı ve bir an önce akşam olmasını diliyordum. Özellikle Cem burada olmalıydı ki Batuhan

bir şeyleri halletmeliydi. "Ablanın sevgilisi hakkında bilmem gereken bir şeyler var mı?"

"Açıkçası kendisini ben de çok tanımıyorum." Söylediğim, bir an hem komik hem de sinir bozucu gelince sinirle bebek patatese bıçakla sertçe geçirdim bir tane. "Ablam ve Cem, ailemize çok dahil olmadı. Yani bizimkiler o konularda pek modern değillerdi. Yıllarca sakladı ablam."

"Peki sen?" diye sorduğunda sırtı bana dönüktü. "Sen de saklıyor muydun?"

"Ek bir çaba sarf etmiyordum. Sonuçta o evde zaten benimle ilgilenen pek yoktu, sabah çıkar akşam yediden önce gelirdim ve bir sorun olmazdı. Bazen geç kalırsam babam topa tutardı ama o da çabuk unuturdu. Mezun olana kadar böyleydi, mezun olduktan sonra herkes benim hakkımda beklentiye girince özgürlüğüm de gitti."

"Ve tekrar kazandın," diyerek beni teselli etti. "Peki Cem ve ablan hiç ciddi bir adım atmadılar mı?"

"Planladıkları sırada ayrıldılar zaten sorun orada." Kısa bir an sebzelerden başımı kaldırıp ona baktığımda hindinin sosunu hazırladığını gördüm. Oradan yavaşça tepsiye bıraktığı hindiye doğru bakışlarımı kaydırdığımda istemsizce, "Yuh," dedim. "Daha büyüğü yok muydu?"

"Maalesef yokmuş," dedi ciddiyetle ardından bana doğru döndü. "Bu yetmez mi bize?"

Bir an onun da benimle, benim onunla dalga geçtiğim gibi dalga geçtiğini düşünmüştüm fakat gayet ciddiyetle hindiyi incelemeye koyuldu. Hayvanı kaldırıyor, sonra tekrar indiriyor sanki evirip çevirdikçe boyutunun değişeceğini düşünüyor gibiydi. "Sarp dalga geçiyorum. Bu fazla büyük."

"Altı kişi olacağız, Sidem," dedi hafif bir kızgınlıkla. "Kimse eve aç dönmesin."

"Hayatım bir içpilav da yaparsak kimse eve aç dönmez eminim." Sarp'ın iki farklı modu olduğunu vurguluyordum fakat ev moduna eğer ortada ciddi bir durum varsa iş halindeki despotluğu da dahil oluyordu. Bunun çekilmez bir hal aldığını düşünmeye başlıyordum.

"Hızlan biraz," dedi aniden bana. Şaşkınlıkla ona baktığımda beni şirkettekilerden biri sandığı konusunda şüphelerim artmıştı. "Gel de hindinin ayaklarını tut. Bağlayacağım."

"Hayır," dedim omuzlarımı indirip kaldırırken. "Rica etmezsen yapmayacağım."

"Anlamadım?"

"Rica et, Sarp," dedim inatla. "Resmen az önce emir verdin bana."

"İlk defa vermiyorum sonuçta." İma ettiği şeyi anlamamla önümdeki patateslerden birini alıp ona doğru fırlattım. Tam olarak sırtına isabet etti. "Sidem!"

"Sarp!"

"Lütfen," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bana yardım eder misin?"

Tatmin olmamıştım, bu cümlede bir şeyler eksikti. "Devam et..."

"Rica ettim ya kızım!" diye çıkıştı sinirle. "Daha ne diyeceğim?"

Elimdeki bıçağı ona doğru salladım. "Eksik söyledin."

"Bana yardım eder misinin nesi eksik?"

"Ben senin neyinim, Sarp?" Baskı altında kaldığında panik haliyle hata yapma oranı artıyordu sanırım. Bu yüzden soruma karşılık düşünür bir hale girdi. Benimle dalga geçmiyorsa şimdiki hallerinin sinirimi hoplattığını söylememe az kalmıştı. "Kime diyorum?"

"Bana diyorsun bebeğim," dedi rahat bir tavırla.

"Evet, sana diyorum," diyerek onayladım onu. "Ben senin neyinim?"

"Karımsın." Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki sanırsın aniden milli marş söylemeye başlayacak gibi bir hali vardı.

"O zaman..."

"Şimdi anladım." Yüzünde gördüğüm aydınlanmanın verdiği ışıkla gerginliğim biraz da olsa azaldı. "Bana yardım eder misin sevgili karıcığım?"

Sanki az önce beni sinir eden o değilmiş gibi son cümlesiyle yumuşamama engel olamadım. Onun sadece bir sözüyle mutlu olabilirdim, üzgünsem gülebilir, ağlıyorsam kahkahalarımdan gözyaşı dökebilirdim. Bu yüzden onun bana, bize bir yanlış yaptığını düşünmek istemiyordum. Abimin sözlerinin bizi yenmesini, o mektubun bizi bitirmesini aklımdan bile geçirmek istemiyordum. Ona güvenmek istiyordum sadece.

Elimdeki bıçağı tezgâha hızla bıraktıktan sonra başımı biraz omzuma doğru eğip sinir bozucu bir şekilde gülümsedim. "Tabii ki ederim bebeğim."

"Bana bebeğim ve sevimli deme işini azaltalım güzelim." Homurdanırken yüzünü buruşturdu. "Özellikle bu akşam."

"Neden?" diye sordum alaycı bir tavırla. "Diğerlerinin diline düşmekten mi korkuyorsun?"

"Sana olan bağlılığımla dile düşmekten asla korkmam," dedi keskin bir sesle. "Ama Alp denen puştun anneme anlatmasını da istemiyorum. Annem bazen gereğinden fazla konuşan biri olabiliyor. Anlarsın ya."

"Anlarım sanırım, annem de benim sevgilim olduğunu düşündüğü zamanlarda sürekli gereksiz ve yersiz konuşurdu." Yanına doğru gittiğimde hindiyi soslamış ve içine defne yapraklarını atmıştı. "Şimdi ne yapayım?"

"Şöyle tut," diyerek bana yol gösterirken hindinin iki bacağını bir araya getirmiş ve birini diğerinin üstüne olacak şekilde sabitlemişti. Dediği gibi tuttuktan sonra alttaki çekmecelerden birinden ip ve makas çıkarıp tuttuğum ayakları bağladı. "Şimdi fırın poşetini aç bana, içine koyacağım."

"Yes şef!" diye bağırdım gür bir sesle. Sanırım böylesi bir yükselmeyi beklemiyordu ki ben de beklemiyordum zaten, onu yargılayamazdım. Sadece küçük bir şaka yapmak isterken kocamı sağır ediyordum. Her kadının başına gelebilecek bir şeydi. "Biraz fazla oldu sanırım."

"Alışmaya çalışıyorum," dedi hindiyi poşete yerleştirmeye çalışırken. Biraz fazla büyüktü ve poşetin köşelerine takılıp duruyordu. "Ani yükselmelerine."

Kolumla onu ittirdim. "Çok üzülürsün yarın bir gün aniden yükselmediğimde."

Sarp sözümle birlikte bana döndüğünde şimdi daha morali düşük bir bakışla yüzümü inceliyordu. Sözümü iki kez düşündüğümde ise benim de moralim bozulmuştu. Başımı onun koluna doğru yaslayıp fırın poşetinde açtığı delikleri inceleyerek bakışlarımı saklayabildim. "Şaka yaptım sadece."

"Böyle şakalar yapma," dedi hafiften sert bir sesle. "Hoşlanmıyorum böyle şeylerden."

Cilveli bir edayla kolunu ittirdiğimde, "Peki benden?" diye sordum. Güzel şeyler duymak hoşuma gidiyordu.

"Senden çok hoşlandığım için böyle şakalardan hoşlanmıyorum zaten." Başımın üstüne dudaklarını bastırıp geri çekildi. Elleri yaptığı işi de ertelemiyordu bir yandan. Mesela şu an poşete benim doğradığım sebzeleri koyuyordu. "Yapma bebeğim."

Onu sıkıntıya sürüklediğim için kendimi kötü hissedince iyice sırnaştım. Yanağımı koluna sürterek başımı ona doğru kaldırdığımda o da hissetmiş gibi bana baktı. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Biliyorum *tesoro*," dedi muzip bir tavırla. "Bu huyuma da bayılıyorum."

"Hangi huyuna?"

"Benden hoşlanmanı sağlayan huyuma." Sanırım duyduğum en güzel iltifatlardan biriydi bu. Resmen *seni bana kazandıran bana dair her şeyi seviyorum* demişti. Onun kendisini sevmesini her anlamda çok isterdim ama bu dediği tatlıydı işte.

Sarp sanki bana az önce dünyanın en tatlı şeyini söylememiş gibi ısıtılan fırına hindiyi atmak için tepsinin köşelerinden kavradı. Bu yüzden ondan uzaklaşmak zorunda kaldım ve balkabağının olduğu poşete doğru ilerledim. Açıkçası bu kabağı nasıl keseceğim konusunda şüphelerim vardı çünkü kabakların sert ve büyük oluşu beni kesim aşaması konusunda korkutuyordu. Genelde marketten kesilmiş halde alırdım fakat Sarp bütün alıp getirmişti, yarısını zaten buzluğa atacaktım.

"Kabağı ben keserim." Bedeninin gölgesinin masaya düştüğünü hissettim aniden. Arkamdaydı. "Sen çorba yaparken içpilav dediğin yemeği tariflere bakarak yapıp duş almaya çıkarım. Masayı halledersin, değil mi?"

"Elbette," dedim omuz silkerken. "Ama yemek takımın var mı?"

"Salondaki ahşap dolabın cam kapaklı olmayan kısmında yemek takımı, masa için süsler ve örtüler var. Bu evin çoğu gereksinimini annem halletmişti." Onu sadece başımla onayladığımda çorbaya koymak için patates, soğan ve sarımsak gibi sebzeleri kesmek için tezgâhın diğer köşesine doğru ilerledim.

Salondaki yemek masasını pek kullanmıyorduk. Hatta biz üç kişi olarak hiç kullanmamıştık, salonun o kısmıyla ilgilenmiyorduk bile. Salonumuz fazlasıyla büyüktü. Koltuğun arka kısmında uzun bir yemek masası ve onun arkasında kalan ahşap dolap vardı. Üst taraf cam kapaklıydı, orada birçok çeşit şarap ve viski vardı. Alttaki ahşap kapaklı kısma da Lerzan anne yemek takımlarını yerleştirmişti demek ki.

Tezgâhın diğer ucunda kalan Sarp, önce bir örtü örttü ardından kabağı üstüne koyup çekmeceden en büyük bıçaklardan birini alıp işine döndü. "Bu kadar büyük bir kabağa gerek var mıydı?"

"Yoktu ama kesilmiş kabakların paketlerinde cansız duruşu hoşuma gitmedi," diye homurdandı. "Ezik gibi duruyorlardı, içim almadı. En kötü tatlısını yaparız."

"Hem çorba hem tatlı mı kabaklı olacak?"

"Hayır," dedi gözlerini işinden ayırmadan. Konuşurken elini kesecek diye aklım çıkıyordu. "Alp gelirken Türklerin açtığı bir tatlı dükkânından baklava getirecek."

Önümdeki sebzeleri kestikten sonra çorba için derin bir tencere alıp ocağa doğru ilerledim. "İki parça kes de ver hadi."

"Bir dakika," dedi ciddiyetle.

Bu ciddiyeti karşısında gözlerimi devirdim. "Kurban kesmiyorsun, Sarp."

"Bir kere kestik, biliyor musun?" dediğinde alnımı kırıştırırken yüzümdeki yarım gülüşle ona doğru döndüm. Nedense garip gelmişti aniden

Ninova

bunu söylemesi. Bir de babasının İtalyan olması da diğer sebebiydi. "Annem çok istemişti, babam kıramadı. Çiftliğimiz vardı orada kestik. Ama biz mi kestik, o mu bizi kesti anlayamadık."

"Neden ki?" diye sordum gülmemek için kendimi sıkarken.

"Babam kesemezdi. Müslüman bir kasap çağırdı, o kesecekti. Adam bize tutmamızı söyledi. Babam, annemin yanında izlerken ya ben tutacaktım ya da Alp. O gün bir de benim proje teslimim vardı. Arkadaş götürecekti onu arayıp duruyordum. Tam tutun dediği sırada, o bana geri dönünce bıraktım hayvanı Alp'e gittim köşede konuşmaya. Sadece iki dakikalığınaydı." Gülmeye başlayınca anlattığı birkaç saniye sekteye uğradı. "İki dakika sonra arkamı döndüğümde hayvan tüm bahçede Alp'i kovalıyordu. Bizimki çığlık çığlığa hayvandan, hayvan ise kasapla babamdan kaçıyordu. Annem istediğine bin pişman oldu."

Alp'i öyle düşünmek hoşuma gidince bir kahkaha patlattım. "Tam adamının başına gelmiş, insan şaşıramıyor."

"Cidden öyle," dedi Sarp. "Alp hep böyleydi ama her şeye burnunu sokardı. Başı da beladan kurtulmazdı."

"Abim gibi yani." Aklıma gelen anıyla kahkahalarım buruk bir tebessüm aldı. Oysaki komikti ama abimin içinde olması buna yetmişti. "Bir kere biz de Kurban Bayramı'nda köydeydik ve babamlar kurban kesecekti. Hayvan, abime arkadan bir geçirdi resmen havada gördük abimi. Babaannem o hayvanı kestirtmedi yıllarca bir güzel de besledi."

"Babaannenin abine karşı bir nefreti mi var?" diye sordu Sarp kahkahasının arasından. "Hep ona karşı bir aksi."

"Yok aslında." Çorba için yeteri kadar kesmişti fakat sohbete daldığı için devamını kesmekle uğraşıyordu. "Sadece babaannem bizim ailedeki erkek çocuk özeldir anlayışına sinir oluyor. Amcamlar, babam ve dedem her zaman erkek çocuklarına daha düşkündüler. İki halam var benim, ikisi de erkenden evlendirilmiş hep ayrımcılık görmüş. Babaannem, dedemi ne kadar sevse de bunu sık sık anıp ona kızıyor hâlâ daha. Sonra çocukları da erkek çocuk diye tutturunca iyice bir tavır aldı. Erkek kuzenlerime sık sık laf sokar eğer kendilerini üstün görüyorlarsa."

"İyi yapıyor o zaman."

Merakla ona bakarken, "Siz de yok mu öyle düşünceler?" diye sordum. "Mesela annen ve baban erkek torun istemedi mi hiç?"

Sarp gözlerini benden kaçırıp başını iki yana salladı. "Baba olduğumda yirmi sekiz yaşındaydım. Ondan öncesinde annem, ben ve Alp'e sürekli evlenin torun istiyorum dese bile dinlememiştik. Umudu kesmişlerdi aslında.

zerre düşüncemiz yoktu. Bir gün düşüncem olmasa da başıma gelince çıktım karşılarına anlattım durumu. Kız mı, erkek mi diye sormadılar. Sadece dünyaları vermişim gibi mutlu olup hemen evlenmemi, çocuğumun iyi bir aileye sahip olması gerektiğini dayattılar."

"Bella'ya düşkün olmalarından belli zaten."

"Çok düşkünler ama annem hâlâ torun istiyor. Kız mı, erkek mi diye sorduğumuzda dehşet kızıyor. Onun için önemli olan sağlıklı olması."

"Doğru olan da bu zaten," dedim zorlukla yutkunurken. "Sen duş al istersen ben çorbanın altını kısıp masayı düzenlemeye gideceğim."

Sarp, konuyu değiştirme çabamı fark etti ama bir şey demeden yanağıma bir öpücük kondurup mutfaktan çıktı. O gidince ortalığı toparlayıp bulaşıkları yıkadım, hindiyi kontrol ettim ve salona geçip masa örtüleriyle yemek takımını hazırladım. Kırmızı masa örtüsünün üzerine koyu yeşil bir *runner* serdim; beyaz tabaklar, altın rengi çatal bıçaklar ve köşeye de bir şamdan yerleştirdim. Masa uzaktan bakınca oldukça şık görünüyordu. Saat altıya yaklaşıyordu, bu yüzden suyu ya da mezeleri hazırlamak için erkendi. Mutfağa dönüp Sarp'ın unuttuğu içpilavı hazırladım, ardından orta sehpa için peynir tabağı ve çerezleri düzenledim. İlk kez bu kadar özenliydim, belki de ablam geleceği içindi.

Aileme karşı her zaman böyleydim aslında. Aileydi sonuçta rahat olmak gerekirdi, değil mi? Ama ben konu ailemse daha dikkatli olmak, daha detaycı düşünmek, her şeyi mükemmel yapmak zorundaydım. Yıllarca onlara kendimi kanıtlamaya çalışarak hayatımın büyük bölümünü bir uğraşın içinde heba etmiştim. Hâlâ devam ediyordum. Bu nasıl durdurulur bilmiyordum.

Son detayları halledip yemeklerin altını kapattığımda, Sarp merdivenlerden inmeye başladı. Sıranın bana geldiğini bilmek beni mutlu etti. Kendimi şu an çok pis hissediyordum. Tüm gün pijamalarımla durmuştum. Sarp bu halime bile övgüler yağdırıp durmuştu. Gerçekten harika bir kocaydı. "Mezeleri masaya yerleştirip bizimkilere nerede olduğunu sorar mısın? Eğer az kalmışsa yemekler yavaştan masaya gelsin, ben duş alıp geleceğim."

"Tamam güzelim, sen rahatına bak." Yanından geçmek için ilerlediğimde o güzel kokusunun burnuma dolması bir an hareketlerimi yavaşlattı. Ona ve kokusuna karşı zaafım vardı, bundan emin olmuştum artık. Merdivenlerden yukarı çıktıkça kokusundan uzak kalıyor oluşum beni üzüyordu.

İstemeyerek de olsa odaya girer girmez pijamalarımı çıkarıp duşa girdim. Saç bakımı ve *peeling* yapacağım detaylı bir duştu. Vaktim kısıtlıydı

ama güzel kokma takıntım yüzünden vanilya ve şeftali aromalı birçok ürün kullandım. Sarp seviyorsa demek ki kötü kokmuyordum.

Duşun yarım saat sürdüğünden emindim. Saçımı sevmesem de kurutup hızlıca fön çektim. Siyah, etek kısmı kabarık bir elbise giyip altına yeni siyah babetlerimi geçirdim. Yılbaşı menüsüne uygun bir makyaj ve takılarımı tamamlayınca aceleyle odadan çıktım. Tam o anda kapı çaldı.

Merdiven başından, "Ben bakarım!" diye seslendim. Sarp görünmüyordu, sanırım mutfaktaydı. Kapıyı açtığımda Alp karşımdaydı. Duvara yaslanmış, bir elinde poşetle ukala bir tavırla duruyordu. Onu gördüğüme sevinmediğimi belli etmek için yüzümü düşürüp poşeti elinden aldım ve kapıyı suratına kapattım. Mutfakta içeceklerle uğraşan Sarp, bana sorgulayan gözlerle baktığında hiçbir şey demeden ilerledim.

"Alp mi geldi?" diye sordu elimdeki poşete bakarken. "Sesi çıkmıyor?"

"Ay, unuttum kapıyı geri açmayı!" Şaşkınlık içinde tekrar koşar adımlarla kapıya doğru gidip açtığımda bu sefer kapıda sadece Alp değil, ablamlar da vardı. "Ay, hoş geldiniz!" diye bağırdım yüksek bir sesle. Amacım Sarp'ın duyup anlamasıydı. "Ben, Alp geldi sanmıştım da."

"Sanmadın kapıyı yüzüme kapattın," dedi Alp huysuz bir tavırla. "Allah razı olsun ki bunlar geldi, yoksa bana açmazdın bile."

"Bu kadar alıngan olma canım seninle ilgilenemeyiz şu an." Saniyeler sonra Sarp da yanımdaki yerini aldı. Alp'ten dikkatimi alıp diğerlerine doğru döndüğümde İzem'in onlardan bir adım arkada, soğuk bir suratla durduğunu gördüm. Ablam ve Cem yan yanalardı. Hatırladığım gibi aralarında bir santim ancak vardı. Cem bu zamana kadar gördüğüm en temiz yüzlü erkeklerden biri olabilirdi. Hatta bir kere ona bakım ürünlerini bile sormuştum. Hiç sakal da bırakmazdı.

Yanıma geldiğinde, "Hoş geldiniz," dedi Sarp. "Buyurun geçin."

"Evet kapıda kaldınız, buyurun." Kenara çekilerek onlara geçmeleri için yer verdim. "Yemekler buz gibi oldu siz gelene kadar nerede kaldınız?" Masada yemeklerin olduğundan bile şüpheliydim, umarım Sarp beni rezil etmezdi. "Havadan daha buzuz."

Alp, "Hava buz değil," dedi beni sinir etmek ister gibi.

"Çok konuşma yengesinin gülü," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Bu gece hanımefendi olmaya çalışıyorum zorlama."

"Yeni gelin gibi sana hediye edilen takıları takmandan belli zaten o," diyerek bana takıldı. "Gülün müyüm gerçekten?"

"Sarp, kuzenine bir şey söyle." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Yoksa gece sonunda faturayı ikinize de keserim."

Onları arkamda bırakarak salona doğru ilerleyen ablamlara yetişmeye çalıştım. İzem'in bu kadar soğuk durması açıkçası gözüme batmaya başladı. Normalde onun huyu değildi ama sanki zorla gelmiş gibi davranıyordu. Bu yüzden ilk onun yanına doğru gidip, "İyi misin sen?" diye fısıldadım. Misafirlere de çaktırmamak için seslendim. "Yemekten önce bir şeyler ikram edelim mi size?"

"Yemekler soğumasın," dedi Alp imayla.

"Öyle bir durum varsa bu arada yemeğe geçebiliriz," dedi ablam hiç oturmadan. Bu sırada Sarp da sonunda gelmiş ve kendisini Cem'e tanıtmıştı. Hatta Alp'i de ilk kez ciddi gördüğüm anlardan biri kendisini Cem'e tanıttığı zaman olmuştu. Ardından utana sıkıla ben de Cem ile sarılmak için yeltendim.

Yüzündeki gülümsemeyle, "Sidem," dedi samimi bir şekilde bana doğru gelirken. "Seni yıllar sonra bu halde görmek çok güzel bir duygu."

Sarp tek kaşını havaya kaldırırken merakla bize bakıyordu. "Ne var ki halinde?"

"Sidem hiç evlenmez, hep böyle başına buyruk takılır gibi geliyordu." Yavaşça benden ayrıldı Cem. "Bu yüzden şimdi onun evlendiği, evinin hanımı olup bizi yemeğe davet ettiği bir durumun içine girince haliyle afalladım."

Bakışlarımı ablama doğru döndürdüğümde, "Her şey bir anda oluyor," dedim imalı bir sesle. "En iyisi siz oturun, yerleşin, soluklanın ben de o sırada çorbaları doldurayım."

Sarp yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda sadece dudaklarımı oynatarak ihtiyacım olmadığını belirtip mutfağa doğru ilerledim. İzem'in arkamdan geleceğini bildiğim için aslında reddetmiştim ve yanılmamıştım da. İzem direkt arkamdan geliyordu. Saniyeler sonra ikimiz de mutfağa geldiğimizde onu kolundan çekip karşı karşıya durmamızı sağladım. Önce elimin tersi alnına doğru gitti. Ateşi yoktu. Zaten yüzünün rengi de atmamıştı, hatta fazla güzeldi bugün. Yeşil elbisesi ona çok yakışmıştı.

"Neyin var?" diye sordum endişeyle. "Bir mutsuzsun sanki."

"Hayır." Sesi fazlasıyla kısık ve güçsüzdü. "Yorgunum ama seni kırmak istemediğim için geldim."

"Söyleseydin de gelmeseydin güzelim. Dinlenseydin."

"Boş ver ya, bu gece senin için önemli. Düşünme şimdi. Bir şeyler yersem geçer, zaten çok güzel kokuyor," dedi etrafı incelerken. "Hadi çorbaları dolduralım."

"Dolduralım da," dedim yarım ağızla. "Alp vebalı değil. Ondan kaçmaya çalışmana anlam veremiyorum hâlâ."

"Kaçmıyorum ki ondan!" diye yükselmesiyle şaşkınlıkla ona doğru döndüm. O da sesinin tonunu ayarlayamadığını sonradan fark etmiş gibi gözlerini sonuna kadar açtı. "Kaçmıyorum yani."

Kesinlikle kaçıyordu. Daha önceden şüphedeysem bile artık emindim. Aralarında bir şey olduğuna dair burnuma kokular geliyordu ve bunun davet gecesiyle alakalı olduğunu düşünmek istemiyordum. Eğer öyle bir durum varsa hem bana anlatmadığı için hem de Alp'le olduğu için kafasını kırardım ama ona küsemezdim. "Peki," diyebildim içim içimi yerken. "Sen ne dersen o fıstığım."

"Yine çok güzel olmuşsun." Dudaklarını bükerek beni inceledi. "Russo olduğundan beri ekstra güzelsin."

"Sen Russo olmana gerek kalmadan her gün güzelleşiyorsun." Çorbaları yavaş yavaş doldurmaya başladım. "Cem hakkında ne düşünüyorsun?"

Onunla kritik yapmak en sevdiğim şeydi. "Bu hayatta Gözde'yi çekebilecek tek eleman olabilir," dedi. "Bir saatlik arka koltuk yolculuğumdan bildiriyorum, ikisi de çok sıkıcı bu yüzden birbirleri için yaratılmışlar kesinlikle. Gözde'nin her gece bu adama gittiğine bir an inanamadım hatta."

"O neden be?" Yüzüm buruştu anında. "Ne alaka?"

"Hiç öpüşmediler, Sidem," dedi sanki bir felaketten bahsediyormuş gibi. "O kadar konuştular, bazen beni unuttular ama hiç öpüşmediler."

"Neden öpüşsünler ki?"

"Sen o kadar tatlılık yapsan Sarp olduğumuz ortamı umursamadan seni öperdi," dediğinde utançla başımı eğdim. "Hiç kızarma bebeğim gerçekler böyle. Senin kocan biraz deli seviyor."

"Senin de dediğin gibi benim kocam deli, Cem öyle değil. Büyüdüğü aile fazla despottu, hatta Cem ilişkinin başlarında daha pasif ve soğuktu. Zamanla oturdu ilişkileri."

"Bilmiyorum garip geldi. Benim ilişkiden beklentim; yanında saçmalamak, doyasıya gülüp konuşmak ve temastan kaçınmamak. Baş başayken herkes yapar, önemli olan herkesin içinde yapabilecek kadar sevmek."

Saydığı ilişkiyi yaşıyor olmamın huzuru çöktü aniden üzerime. İlk kez üzerime çöken bir karabasan değil de huzurdu ayrıca. Sarp Luca Russo varsa her şey mümkündü işte boşa demiyordum bunları. "Daha güzelleri senin olsun," dedim coşkuyla. "En güzeli hatta."

Alaycı bir hüzünle bana bakarken, "Sen benim değilsen en güzeli benim olamaz, Sidoletta'm," dedi. "Bir ara kız günü yapalım özledim."

"Yapalım bebeğim."

"Bella'yı da özledim ama..."

"Onu da alırız, tamam." Bella herkesi kendisine hayran bırakıyordu. Zaten aksini beklemek aptallık olurdu. Ablam bile ona bayılıyordu. Bir an onu özlediğimi hissettim. Evde o olmayınca her şey eksik geliyordu. Yine de onu özlemeye sonra devam etmem, çorbaları soğutmamam adına daha iyi olabilirdi.

Çorba kâselerini servis tabaklarının üzerine yerleştirip herkesi masaya davet ettim. Hepsi aynı anda ayağa kalktı ancak Sarp eliyle yolu gösterip önce onları buyur etti. Ablam ve Cem karşıma, ben de İzem ve Alp'le yan yana oturdum. Sarp ise başköşeye geçti. Dizilim adeta siyahlara karşı yeşiller gibiydi. Karşımda oturmaları iyi oldu, yıllar sonra yan yana hallerini doya doya incelemek istiyordum.

Ablam, ailede fenotip olarak en farklı kişiydi; dolgun dudaklı, ince burunlu, küçük yüzlü ve dairesel, küçük gözlüydü. Kahverengi saçlarını omuz hizasının biraz altında tutar, ortadan ayırır ve düz kestirirdi; maşaya karşıydı. Cem ise uzun boylu, kemikli yüzlü, ela yeşil arası gözlüydü. Açık kahverengi, biraz uzun saçları vardı. Sarp ve Alp'ten farklı olarak o tam bir erkek güzeli sayılırdı. Boyu posu yerindeydi, güzelliği yüzünden geliyordu.

"Afiyet olsun o zaman," dedi Sarp yemeğe başlamamız için direktif verme amacıyla.

"Afiyet olsun," dedim ben de ardından.

Çorbasından bir kaşık alırken, "Ellerine sağlık, Sidem," dedi Cem. "Ve Sarp. Seninle tanışmamıza vesile oldu bu yemek, çok mutlu oldum."

"Daha önceden adını duymuş muydun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Öyle konuştun sanki."

Diğerleri çorbalarını yudumlarken kulaklarını bize bırakmışlardı. Sarp da umursamaz bir tavırla çorbasını içiyordu hatta. Sanki babamdan bahsediyorduk öyle bir umursamazlık vardı üzerinde. "Kocan her ne kadar başka ülkede olsa da iş dünyasında tanınan biri Sidem, buna alışmalısın."

"Yıllar önce Paris'te katıldığım bir iş dünyası etkinliğinde karşılaşmışız," diyerek merakımı giderdi Sarp. "Hafızam pek güçlü değildir o anlatınca hatırladım ben de."

"Anladım." Zerre ilgimi çekmeyen bir konu olduğu için verebildiğim tepki sadece buydu. "Neyse işten konuşmayalım şimdi. Daha önemli ve güzel şeyler var konuşulacak; sizin gibi."

Ninova

Sözlerimle Cem ve ablam birbirlerine baktılar. Ona bakarken ablamın gözlerinin içi gülüyordu ve onu böyle görmeyi cidden özlediğimi fark ettim. Diğer yandan ablama o kadar kızgındım ki ona karşı iyi bir his beslediğim için kendime kızdım. Mutlu olsun istiyordum. Olmalıydı da ama neden bana bunu yapmıştı? Neden Cem ile birlik olup benden bir şey saklamışlardı? İkisi şimdi karşımda, benim kurduğum masada yemeğimi yiyorlardı ama yüzlerinde zerre mahcubiyet ve pişmanlık bulunmuyordu. Ben onlara bunu yapamazdım.

"Bence bizim durumumuz sizinkinden daha ilginç değil," dedi Cem tebessümle. Sinir olmaya başlıyordum böyle samimi oluşuna. "Gözde ilk anlattığında şaşkınlık yaşadım bayağı."

"Maşallah hemen de yetiştirmişsin her şeyi," dedim şakayla karışık. "Aynı geçen zamanın acısı çıkarılmış."

Alp imalı bir sesle araya girdi. "O daha çok davet gecesi çıkarılmış gibi."

"Davet gecesi herkes açısından verimli geçmiş diyebiliriz o zaman." Gözucuyla ona baktığımda, İzem'in de başını yana doğru çevirerek ona bakıyor olduğunu gördüm. Alp rahat bir tavırla sadece önüne bakarken, benim cümleme nokta koyulmasıyla bize doğru dönüp önce İzem'le sonra da benimle göz göze geldi. "Değil mi, Alp?"

"Bana niye soruyorsun ki?" dedi anlamazlıktan gelerek. "Ben tüm gece davetteydim."

"Biz de davetteydik," dedi ablam düz bir sesle. "Herkes gece sonuna kadar oradaydı."

Alp baskı altında kaldığı için bakışlarını kaçırdı. "Sidem ve Sarp yoklardı."

"Biz evliyiz, Alp." Gözucuyla Sarp'a baktım bu sefer ama hiç buralı olmuyordu.

"Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar cidden şu an." İzem'in sözleriyle herkes kısa bir şaşkınlık yaşadı. "Ne alaka evlilik, sevgililik? Gerek var mı böyle şeylere, değil mi canım?"

"Sana ne oldu birden?" diye sordum şüpheyle. "Ayrıca biz neden bunu konuşuyoruz ki şu an?"

"Bence de," diyerek beni onayladı. "Bana ne oluyor cidden?" Ardından bir hiddetle Alp'e döndü. "Sen de ağzını şapırdatıp durma."

"Ağzını mı şapırdatıyorsun?" diye sordum tiksinç bir ifade takınırken. "Of, Alp!"

"Yapmıyorum be!"

"Her neyse." Sarp'ın durumu toparlamak adına otoriter bir seale araya girmesiyle herkes ona doğru döndü. Aniden konu çok saçma yerlere evrilmişti ben de anlamamıştım ama İzem ve Alp'in yediği bir haltlar olduğundan emindim. Umarım korktuğum başıma gelmezdi. "Ee Cem, alışabildiniz mi buraya?"

Cem ilk önce ablama baktı. Onun cevap vermeyeceğini anlayınca bu sefer kendisi yanıtlamak için Sarp'a döndü. Ablam ve Cem'in bu kadar mesafeli durması, İzem'e hak vermeme sebep oluyordu. Yine de *karakterleri böyle demek ki* deyip sorgulamamayı tercih edecektim. "Pek değil."

"Neden?"

"Dil sıkıntısı yaşıyorum birkaç gündür," dedi Cem. "İngilizce konuştuğum halde çoğu kişi bana İtalyanca yanıt veriyor. Hatta yaşlı birkaç esnafa denk geldiğimde İngilizce konuştuğum için beni kınadılar diyebilirim. Bazen çeviriden İtalyanca bakıyorum bu sefer onlar da sadece elleriyle işaret ederek yanıt veriyorlar. Bir kesim İngilizceye karşı, diğer bir kesim de dil kullanmaya karşı gibi."

"Aslında çok fazla turist alan bir yer, İngilizce sıklıkla tercih ediliyor," dedim şaşkınlıkla. "Özellikle Milano sanatın ve modanın başkenti gibi görüldüğü için başka ülkelerden hem turist hem öğrenci hem de tasarımcı barındırıyor bünyesinde. Halk da İngilizceyi tercih ediyor. Ben bu yüzden hiç sorun yaşamadan devam ettim ama yaşlılar gerçekten dil konusunda katılar, ona katılıyorum."

"Bir de çok kalabalık," dedi ablam memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle. Yani bazı yerler daha sakinken bazı yerlerde ise iğne atsan düşmez gibiydi. İlk zamanlar ben de fazlasıyla sıkıntı yaşamıştım. Birkaç kez neredeyse domuz eti yiyor oluşumdan, gecenin köründe acıkınca açık yer bulamamaktan ya da toplu taşıma sıkıntısı çekmekten bahsetmiyordum bile. Benim avantajım, İzem ve sanat alanında ilerlediğim için farklı milletlerden kişilerle olmaktı sanırım. İngilizce ile iki yılı atlatmıştım. "Burada yaşayamam."

"Planınız nedir o zaman?" Bakışlarım tekrar onlara düştüğünde sorumla gerildiklerini yüz ifadelerinden okuyabiliyordum. "Yani bu ilişkiyi harcamak istemiyorsunuz sonuçta, değil mi? Burada kalma planınız da yok malum..."

Cem önce ablama baktı ardından bize doğru dönüp arkasına yaslandı. "Aslında ben Gözde'ye gel evlenelim sonra el ele karşılarına çıkalım diyorum ama o bunun saygısızlık ve saçmalık olduğunu düşünüyor. Ailesini hâlâ düşünüyor olmasını takdir ettiğim için-" derken sözlerini bölen

Ninova

ablamın öksürüğü oldu. Cem sanki mesajı almış gibi mahcubiyetle bana baktığında sadece gülümsemeye zorladım kendimi.

Artık yargılanmaya şaşırmıyordum ama bu seferki gerçekten ayıptı. Benim yaptığımı yapmayıp, üstüne üstlük beni eleştirmesi ve bunu gizleme gereği bile duymaması... Her seferinde susarak bir kayba dönüşüyordum. Oysa ben artık mutluluğumu gizlemeden yaşıyordum, o ise ailesinden saklayarak. Asıl saygısızlık buydu. İnsan kendine saygı duymuyorsa başkalarına duyması ne işe yarardı?

Herkes sessizce bakarken başımı eğip çorba tabağıma odaklandım. Ortamdan kaçmak için çorbaları toplamaya hazırlanıyordum ki Sarp'ın sesiyle duraksadım.

"Peki aşka yapılan saygısızlık ne olacak?" dedi sertçe ablama bakarak. "Ruh eşini bir kez buluyorsun ama çevrenin lafıyla zaman kaybediyorsun. Bu saygısızlık değil mi?"

Ablam ne diyeceğini bilemezken Cem düşünceliydi. Sarp devam etti. "Yarın bile kesin değilken aşkı ertelemenin saçmalık olduğunu düşünüyorum. Sidem'le bu yüzden hemen evlendim. Hiç pişman olmadım. Siz yıllarca ayrı kalıp pişman olmadınız mı?" Sonra suyundan bir yudum alıp gülümsedi. "Tahmin ettiğim gibi."

Başını çevirip bana baktığında onun bu duruşu benim için büyük bir lütuftu. O görev gibi yapmıştı ama ben ilk kez biri tarafından korunmuştum.

"Ben tabakları toplayayım," dediğimde kimse konuşmadı. Ablam ve Cem'in sessizliği, gerçeklerle yüzleşmenin etkisiydi. Kâseleri tepsiye alıp mutfağa geçtim. Sarp hindiyi dilimlemişti, onlar sadece tabaklarına almakta özgürdü. Birkaç saniye soluklanıp salona geri döndüm.

"Evet orayı düşünüyorum," demişti Cem ben sandalyeme doğru ilerlerken. "Biliyor musun orayı?"

Alp'e doğru baktığına göre onunla konuşuyordu. Ablam ve Sarp dikkatle onları dinlerken İzem sadece yemek yemeye odaklanmıştı. "Evet, eskiden striptiz kulübü vardı onun yerinde."

Şaşkınlıkla Alp'e doğru döndüğümde yemeğiyle ilgilenen İzem'in de ona baktığını gördüm. Yüksek bir sesle, "Sen nereden biliyorsun?" diye sorarken aynı soruyu benimle birlikte İzem'in de sorduğunu duymamla daha çok dehşete düşmüş bir halde bu sefer ona doğru döndüm. O da hissetmiş gibi bana baktı. "Şaşırdım sadece," diyerek bir açıklamada bulundu.

Alp umurumda bile değildi şu an. Aklıma ikisinin sürekli beraber takıldıkları gelince bir hıddetle Sarp'a döndüm. "Benim bir alakam yok," dedim anında. "Öyle şeylerle işim olmaz."

"Sanırım fazla eğitimlisin," diyerek ona takıldı Cem. "Senden ders almak şart oldu."

"Böyle şeyler için ders almaya gerek yok," dedi Sarp burnu havada bir tavırla. "Hayatında kaybetmekten korktuğun biri olması yeterli."

Cem bu sefer bana doğru döndü. "Bunca yıllık yalnızlığına, kalp kırıklığına değen bir evlilik oldu desene."

Sarp ile göz göze geldiğimizde gülümseyerek elimi onun masada olan elinin üstüne koydum. "Heba olan yirmi altı yılıma değen bir evlilik oldu demek daha doğru olur."

"Darısı sana," diyerek araya girdi Alp. Onlardan zerre hazzetmemişti, belli oluyordu. "Saygısızlık ile saçmalığın kime yapıldığını öğrenip yolunu bulmanız dileğiyle."

İçimden geçeni söylemiş olması beni öyle keyiflendirmişti ki dudaklarımdaki memnuniyet dolu gülüşle ona doğru döndüm. Bu sırada tabağındaki yemeklerle oynayan İzem'in dudaklarından küçümser bir kıkırtı da duyuldu. Cem, "Sizin olayınız nedir peki?" diye sordu bakışlarını Alp ve İzem ikilisinde gezdirirken. Saniyesini bile kaçırmadığım bir ana girmiştik çünkü ben de merak ediyordum.

"Bir olayımız yok." İzem çatalını tabağının köşesine bırakıp başını kaldırdı. "İlk seferde iyi enerji almadığım herkese bulaşmazsam rahat edemiyorum. Ben de böyle bir saygısız ve saçmayım."

"Estağfurullah," dedi Alp kibirli tavırla. "O benim saygısızlık ve saçmalığım."

"En azından kendini bilen bir arkadaşımız," dedi İzem dudaklarında sinir bozucu gülüşle ona dönerken. Alp onun gülüşünü taklit ettiği için fazlasıyla komik duruyordu şu an.

"Aynen. Arkadaşız."

"Arkadaşımız dedi," diyerek araya girdim. "Arkadaşız demedi."

Alp sanki söylediğini yeni fark etmiş gibi afallayarak bakışlarını kaçırdı ve tekrar önüne döndü. Masada sürekli bir kişi bizi hayrete düşürüyor, bakışlarımızın sabit kalmasını engelliyordu. Biraz daha bakışlarımız masanın köşelerinde gezinirse gözlerimiz kayabilirdi.

"Ben de arkadaşız, olayımız bu dedim," dedi Alp. "Ayrıca sen altyazı şefi misin, Sidem?"

Sarp, "Düzgün konuş kırarım çeneni," dedi sert bir dille.

"Böyle de karısına düşkün." Bu sefer araya giren ablam oldu. Herkesin tabakları doluydu ve masanın tansiyonu o kadar yüksekti ki kimse tabağındaki yemekleri yiyerek eksiltemiyordu. İzem dışında tabii. O anlam veremediğim bir şekilde sadece yemeğini yiyor arada da Alp'e laf atıyordu İzem bu zamana kadar aşk hayatı hakkında her şeyi ben ilgilenmesem bile bana anlatan biri olmuştu, bu yüzden ikisinin arasında bir şey olduğuna inanmak içimden gelmiyordu.

"Ee, Cem," dedi Sarp bir kez daha. Bu gece masadaki tansiyonu düşürmek tamamen ona kalmıştı. Kritik anlarda yaptığı müdahalelerle konuyu dağıtıyordu. "Burada olduğun süreçte işlerden uzak kalmayacak mısın?"

Ağzındaki lokmayı hızla yuttu. Adamın boğazına dizmiştik resmen. "Abim ve babam halledecektir."

"Bu konularda hiç böyle rahat olamaz Sarp," diyerek araya girdim. "Kendisi işi konusunda fazla katı. Her şeyi kontrol etmek zorundaymış gibi hissediyor kendisini bu yüzden tableti, kızı, ben ve o kocaman bir aile olduk."

"Ben de o konularda hiç iyi değilimdir," dedi Cem.

"Çalmak konusunda iyisin ama." Neden dediğimi bilmiyordum, sanki ona olan öfkemle ağzımdan bir anda firar etmişti kelimeler. Herkesin sorgulayan bakışlarının bana dönmesi de gayet normal bir durumdu. Gerginlikle önümdeki bardaktan büyük bir yudum su alıp onlara zoraki bir samimiyetle gülümsedim. "Sen de Sarp gibi piyano çalıyordun sanki."

Alakasızlık karşısında ağlamak istiyordum. Herkesin şu an saçmaladığımı düşündüğünden ama ayıp olmasın diye sustuğundan emindim. "Yani," dedi belli belirsiz çünkü şaşırmıştı. "Aniden söyleyince bir garip geldi."

Tabii garip gelir sonuçta sen mektubunu çaldığın kızın evinin yemek masasında bir güzel tıkınırken yüzü bile kızarmayan bir adamsın, demek istemiştim ama sadece içimden geçirdim. Onun yerine, "Sarp çok güzel piyano çalıyor da ortak bir noktanız olduğu aklıma gelince dile getirdim," diyerek olaydan sıvıştım. "Beni bilirsiniz ani yükselmelerim, konuyu değiştirme hızım meşhurdur."

"Haklısın," dedi ablam yüzünde alaycı bir gülüşle. "Sidem her zaman olmadık yerden girerek insanları birkaç dakika da olsa boşluğa düşürmeye bayılır."

En azından ben hak hukuktan bahsederken bir başkasına ait bir şeyi alabilmek için entrikalar çevirecek kadar olmadık bir insan değilim, demek geldi içimden fakat yine yapamadım. Onun yerine bu dediğine yüksek bir sesle

Ninova

gülerek. "İnsanların bir sonraki hareketimi tahmin edemeyişinden zevk alıyorumdur belki," dedim.

İçimden söylenecek çok şey geçiyordu. Ablam ve Cem karşımda rezil rüsva olmalıydı aslında. Yine de mektubuma ulaşmadan bir şeyleri bulandırmam doğru değildi. Sabretmeliydim. Daha ne kadar mutlu aile pozları kesebilirdim? Bilmiyordum. Bu masada kimse tamamen samimiyetiyle oturmuyordu ayrıca. Bunun farkındaydım ama yine de mektubuma ulaşmak için gece yarısına kadar onları burada tutmak zorundaydım.

Yemek merasiminin geri kalanında Cem ve ablamın barışma sürecini ya da Cem'in aile işlerini Sarp'ın sormasıyla dinlemiştik daha çok. Yemek masasındaki gerginliğin açık bir şekilde hissediliyor olmasına rağmen kimse bunu dile getirmemişti. Bir buçuk saatin sonunda yemek faslı bitince onları salona buyur etmiş, İzem ve ablamın yardımlarıyla masayı toplamıştım. Alp ve Sarp yardım etmek konusunda ne kadar diretseler de Cem yardım etmek gibi bir şeye girişmediği için tek kalmaması adına onun yanına gitmelerinin daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Masayı tamamen topladıktan sonra bu geceye alkolle devam etmek istemedim. Bu yüzden Türkiye'den getirdiğim çayı demledim. Alp'in getirdiği tatlıları da servis tabaklarına yerleştirdim. Ablam sanki Cem tek kalırsa onu yemişiz gibi hemen salona gitmişti. İzem ise fazla sessizdi, sadece telefonuna bakıyordu. Ona da bir şey demek içimden gelmeyince, çay tepsisini eline tutuşturup ardından ben de tatlılarla onu takip ettim.

"Eviniz çok güzel bu arada," dedi Cem oturduğu yerden etrafı incelerken. Bu sırada ben de Sarp'ın yanına oturdum ve Sarp bir elini hemen bacağıma koydu. İzem ve Alp yine birbirlerinden en uzak noktadalardı. "Konumu falan da güzel."

Bu eve ilk geldiğim gün, abimin beni manipüle edişi geldi aklıma aniden. Anlamadan, dinlemeden, sırtımı dönüp gitmiştim o gün. Buradaki hikâyemin bittiğini hissetmemiştim ama giderken gözüm hep arkadaydı. İçimden gelenler de beni yanıltmamıştı. Cidden eninde sonunda bu eve dönmüştüm.

"Daha güzelleri sizin olsun. Türkiye'de de vardır illa ki."

"Dönebilirsek inşallah."

"Abim biliyor mu bu durumu?" diye sordum yalandan bir merak takınırken. Bildiğini biliyordum fakat cevaplarını merak ediyordum.

"Sence?" dedi ablam kızgınlıkla. "Bilse bizi rahat bırakır mıydı?"

Biliyordu, sadece işine geldiği gibi davranan biri olduğu için sesini çıkarmıyordu. Bu ikili ona yardım ediyordu. Benim sırtıma saplanan ihanetin kılıcı umurlarında bile değildi. "Haklısın. Konuşmadınız mı hiç?"

"Siz konuştunuz mu?" diye sordu ifadesiz bir tavırla. Başımı iki yana salladığımda, "O zaman benimle konuştuğunu düşünmen saçmalık, sonuçta onun umurunda olan sadece sensin," dedi.

Ablamın bu kadar profesyonel yalan söylüyor olması karşısında sadece kalbim kırılmıştı. Ağlamak istiyordum. Beni kandırmak demek ki kolay değildi. Onlar sadece bu işin ustasıydılar. Gördüğüm, bildiğim şeylerin yalanını duymak canımı o kadar yakmıştı ki gözlerim dolacak gibi oldu. Biraz daha konuşursam sanırım patlayabilirdim. Bu yüzden sessiz kalmaya zorladım kendimi.

"Bu arada davetiniz için çok teşekkür ederim," dedi Cem. "Bir gün bana da gelin lütfen," dediğinde ise ablamın yüzünde bir gerginlik belirdi. Sanki evine gittiğimde kasayı açıp mektubu görecekmişim gibi bir endişenin yüzünden okunması sadece komikti. Korkaktı zaten. O da ilk defa böyle bir şey yapıyordu. "Yani biraz daha yerleştiğimde."

"Tek mi yaşıyorsun?" diye sordum soğuk bir tavırla.

"Evet ama kuzenim sık sık geliyor. Hatta bu gece o benim evimde kalıyor. Mesaj attım az önce, uyuyacağım şimdi demiş. Yavaştan kalksam iyi olacak sanırım."

Bunu mesaj olarak algılamalı mıydım? Şimdi giderse bir şeylerin bozulma ihtimali yüksek miydi emin değildim fakat onları zorla da tutamazdım. Sonuçta çaylar içilmiş, tatlılar yenmiş ve konuşulacak her şey konuşulmuştu. Birkaç dakika daha tutabilirdim, sonrası meçhuldü. Gergin dakikalarım başladığında onların sohbetine pek ortak olamadım.

Dakikalar içinde herkes birer birer ayrıldı; önce Alp, sonra İzem, ardından ablamlar. Yorgunluktan bitap düşmüş halde üst kata çıktım. Bulaşıkların çoğunu yıkadım, kalanları da sabaha bırakmayı düşünüyordum ama mutfaktan gelen seslerden Sarp'ın hallettiğini anladım. Dönüp bakmadım bile sadece uyumak istiyordum. Yarın belirsizlikle yüzleşmeliydim.

Odaya girer girmez Lerzan annenin takılarını çıkarıp yerleştirdim. Babetleri fırlattım, pijamalarımı almak için giyinme odasına yöneldim ama aynadaki halimle göz göze gelince duraksadım. Yüzümdeki makyaj içimdeki kırgınlığı gizleyemiyordu. Aynadaki yansıma hayal kırıklığının ta kendisiydi. Herkesin sırtımdan bıçakladığı bir dünyada, keşke biri beni gerçekten sevip ihanet yerine doğrudan öldürseydi.

İçim acıyordu. İlk kez bu kadar derin bir acıydı bu.

Ablanın kapısı açıldığında elimin tersiyle gözlerimi sildim, bir an olsun yerimden kımıldayamadım. Sarp sanki nerede olduğumu biliyormuş gibi adımlarını direkt giyinme odasına doğru attı. Beni görünce durumu çakıştırmamak için, "Fermuarımı indirir misin?" diye sordum.

"Sen iyi misin?" Yavaşça bana doğru attı adımlarını. Sırtımdaki fermuarı indirirken bıçakların izlerini görememesi ne kadar acıydı. "Ablanları ağırlamaktan mutlu olursun sanmıştım."

İşaret ve başparmağının arasına fermuarı sıkıştırırken, elinin eklem kısmını da sırtıma sürterek yavaş bir hareketle fermuarımı indirdiğinde ürperdiğimi hissettim. Fermuar aşağı indikçe elbisemin ön kısmı da iniyor, göğüslerimi ortaya çıkarıyordu. Aklıma günler öncesinde yaşadıklarımız gelince kanım kaynadı. Yanaklarıma yaptığı baskıyla kulaklarıma kadar kızarmama neden oldu. Ellerimi çapraz bir halde göğüslerime doğru götürerek elbisenin ön kısmını tutup açılmasına mâni oldum.

Sarp eğilip açılan omzuma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Ardından biraz daha yana kaydırıp boynuma, oradan da kulağımın arkasına ilerledi. En sonunda yüzüme geldiğinde sadece biraz daha eğik durdu ve yanağını yanağıma yaslayıp ellerini karnımda birleştirdi. "Mutlu olursun sanmıştım?"

"Mutluyum, sadece ilk kez aldığım bir sorumluluk olduğu için yorgun ve gerginim," diyebildim sadece. "Ee ne düşünüyorsun onlar hakkında?"

"Dürüst mü olayım?" dediğinde geceden beri ilk kez içten bir şekilde güldüm ve başımla onayladım onu. "Açıkçası ablan ve Cem'in evliliklerinde hep üçüncü, dördüncü kişilerin olacağını düşünüyorum. Aldatmak anlamında değil bu. Aileler hep müdahale edecek onlara çünkü ikisi de birbirlerine tam olarak adamamışlar kalplerini, belki de zihinlerini. Sanki on sekizine yeni girmiş iki kişi vardı karşımda."

İçimdeki kırgınlıkla, "Babam yüzünden," dedim. "Belki de değil. Suçu babama atmak her zaman daha kolay geliyor."

"Baban yüzünden olsa sen de öyle olurdun, Sidem." Aynadan gözlerimiz buluştu. "Ablanla sana baktığımda hiç benzer bir noktanız olduğunu görmüyorum. Sen delidolusun, o ise içine kapanık. Sen yeri geldiğinde çok gülüyorsun, o gülmek günahmış gibi somurtuyor. Sen özgürlüğün için savaşıyorsun, o sadece bir korkak. Aile etkilidir ama insan kendini kurtaracak güce de bir noktada sahiptir. Ablan o gücün farkında değil."

"Ya da işine gelmiyor."

Sarp yanağını yüzüme sürttüğünde sakalları kaşındırmıştı. "O da ihtimal."

"Teşekkür ederim bu arada." Bu gece öyle anlarda benim arkamda durmuştu ki çok güçlü hissetmiştim kendimi. "Arkamda dimdik durduğun için."

"Bu benim görevim *bella mia*," dedi keskin bir sesle. "Ne olursa olsun ben senin arkanda durmak zorundayım. Zorunda kılan da yine benim."

"Bilmiyorum, Sarp." Sesimin güçsüzlüğü canımı sıktı. "Babamla abim bile durmadı sonuçta. Onların kanıydım, canıydım ama bir kere bile sen yaptığını yapmadılar bana."

"Kimin umurunda?" Sert sesi kimsenin olduğunu bas bas bağırıyordu. "Ben senin için her zaman en güzelini yapacağım. Hiçbir zaman eksik hissetmeyeceksin."

"Umarım ben de senin için yapabilirim."

Burnunu yanağıma sürttüğünde, "Zaten yapıyorsun," dedi. "Sen bir geldin, benim hayatımdaki tüm eksiklikler bir anda giderildi. Sen düşündüğünden çok daha fazlasını yapıyorsun da görmüyorsun."

"En azından sen gösteriyorsun." Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de buydu. Hiçbir zaman bir şeyleri göstermekten ve söylemekten geri durmuyordu. Hisleri, düşündükleri hep açıktı. Bu biraz da olsa belirsizlikten kurtarıyordu beni. "Gördüğüm en olgun adamsın."

"Serserilerden hoşlanan karımın bunu söylemesi ne kadar iyi emin değilim," diye homurdandı burun kıvırırken. Bir kahkaha savururken göğsümden bir elimi çektim ve yanağına koydum. Bu hayatta hoşlandığım tek kişi oydu, artık emindim. Bahsettiği serseriler artık benim için sadece alelade bireylerdi. Beğendiğim, hoşlandığım kişi asla olamazlardı. Benim kalbim ona mühürlenmişti.

Bu hareketimle yanağını avucuma sürttü. "Delisin sen."

"Evet, güzelliğinden delirdim," dedi yanağıma bir buse kondururken. "Sadece sana deliyim."

"Bana sadece deli misin?" diye sordum tek kaşım havada.

"En sevdiğin sanatçının dediği gibi," dedi muzip bir gülüşle. "Deli divanenim işte."

"O zaman evet dersem bu memleketi yakıp indirir misin?"

"Hem de hiç düşünmeden," dedi kendinden emin bir sesle.

Onun sahiplenici ve kendinden emin yönünü seviyordum. Ayrıca benim için verdiği çabayı da seviyordum. Sevdiğim şeylere merak duymasını.

benimle sohbet ederken ilgimi çekecek noktalara da değinmesini, her zaman dimdik arkamda olduğunu her şekilde açıkça gösteriyor oluşunu... Ona dair sevdiğim çok fazla şey olduğunu fark edince kalbime bir ağırlık çöktü. "İyi ki varsın, Sarp," dedim birden.

"Sen de iyi ki varsın *cara mia*," dedi. "Hep de olacaksın."

Umarım diyemedim ama tek dileğimin bu olduğuna Allah da şahitti. Bir kez daha onun kollarında bir gecenin sonu gelmişti. Umuyordum ki içimde sıkıntıların olduğu son geceydi. Her gece onunla beraber olurken içimdeki belirsizlik yarından sonra silinecekti. Bir engel daha ortadan kalkarak bitecekti.

Ninova

BÖLÜM 18

Huzurun Tanımı

25 Kasım 2023
O gün

"Sidem hadi ama!"

Her sabah yaşanan bu senaryo değişmiyordu. Kişiler değişiyordu ama seslenilen kişi asla. Bu sefer Sarp değil, onun cep boy versiyonu alt kattan huysuzlukla bana sesleniyordu. "Sidem daha saçımı yapmadın!"

"Bebeğim geliyorum şimdi," diye bağırdım küpemi takmaya çalışırken. Her gün taktığım halde sanki uzun süredir takmıyormuşum gibi deliği bulamamam, bulunca da küpeyi içine sokamamam kaderin bana bir oyunu muydu? Ne zaman bir Russo beni telaşa soksa bu oluyordu. "Daha yarım saat var ve kursun yürüme mesafesiyle beş dakika."

"Sidem saçım hazır değil!" Resmen evi titretecek kadar gür bir sesle bağırdı. Kendisi erkenden kahvaltısını yapmış, Alp'in getirmesiyle bizim kahvaltımızın ortasına konmuştu. Aceleyle yediğimiz lokmaları da boğazımıza dizdikten sonra giyinmek için yardım istemişti. Çok heyecanlıydı. Bu heyecanı beni elbette mutlu ediyordu ama sabrım da taşmıyor değildi. "Ben gitmeyeceğim."

Bunu bugün beşinci kez söylüyordu. Bella yemek yiyeceğiz diyorduk, gitmeyeceğim diye küsüyordu. Erken diyorduk, bekle diyorduk, acele etme diyorduk ve sonuç; ben gitmeyeceğim diyerek küsmek oluyordu. Sarp bir yerden sonra kızını salmıştı. Tabletini alıp köşesine çekilmişti. İşkolik bir kocanın avantajları kadar dezavantajları da vardı işte. Bu da kanıtıydı. Bol paça, keten bir siyah pantolonun üstüne rastgele kazaklarımdan birini giydikten sonra saçlarımı salık bırakarak ceketimle birlikte aşağıya yöneldim.

Açıkçası Bella'nın heyecanına yeterince ortak olamıyordum. Sebebi ise öğleden sonra Batuhan ile buluşacak olmamdı. Aldım ya da almadım dememişti. Sadece benden kafe adresi istemişti. Ben de en kuytu köşede kalan bir kafenin adresini ona atarak bir gibi geleceğimi söylemiştim. Saat ona geliyordu. On buçukta Bella'nın kursu vardı. Kurstan sonra o ve Sarp'ı tek bırakıp gitmeyi ne kadar istemesem de yapmak zorundaydım.

Olacaklardan deli gibi korkuyordum.

Düşünmek istemiyordum. Saatler sonra zaten mektubun ateşiyle yakacaktım. Bu yüzden birkaç saat de olsa anın tadını çıkarmak istiyordum.

Salona girdiğimde Sarp başını bıkkınlıkla koltuğun arkasına yaslamış, Bella da babasının ayaklarının dibinde oturmuş, kollarını küskünce göğsünde birleştirmişti. Saçlarını salık bıraktığı için çoğu tutamlar yüzünü kapatıyordu. "Bella?"

Sarp sesimi duyunca başını kaldırıp *beni kurtar* der gibi bakışlarını bana doğrulttu. "Sidem saçlarımı topuz yapmazsan balerin olamam ki ama," dedi huysuz bir tavırla. "Babam da zaten hiçbir şey yapamıyor."

"Şimdi öyle mi olduk küçük hanım?" diye sordu Sarp hayretler içinde. "Çok ayıp!"

Bella omuz silkip Sarp'a sırtını döndüğünde, biraz daha saçlarını yapmazsam çıkacak savaşı düşünemediğim bir hale getirmişti beni. Adımlarımı onlara doğru atıp salona vardığımda koltuk yerine orta sehpaya oturdum. Ellerimi bacaklarıma vurup, "Gel bakalım zilli," dediğimde heyecanla bunu anı bekliyormuş gibi arkasına attığı toka, saç spreyi ve tarağı alıp ayağa kalktı.

Üzerinde beyaz bir body, altında ise aldığım pembe bale eteği vardı. O ne kadar pembe külotlu çorap giymek istese de ben beyaz olmasında direttiğim için beyazda karar kıldığımız çorapları da uyumlu durmuştu. Tek sorun bale pabuçlarını da şimdiden giymiş olmasıydı. Elindekileri yanıma bırakıp bacaklarımın arasına çömeldiğinde, "O ayakkabılar çıkacak," dedim.

"Ama neden?" diyerek sızlandı.

Sarp araya girerek cevap verme yükümü aldı. "Babacığım o ayakkabılarla yürüyemezsin kursa kadar, kirlenirler."

Ben saçlarını tararken o babasına doğru omuzlarını kaldırıp indirdi. "O zaman arabayla gidelim."

"Beş dakikalık yol için mi?" diye sordu Sarp sahte bir sinirle. "Bella bu aralar biraz asi miyiz?"

"Hayır değilim," dedi inatla. "Değilim değil mi, Sidem?"

"Bebeğim şüpheliyim." Saçlarını ortadan ikiye ayırdım. İki yandan topuz yapıp fiyonklarla tamamlayacaktım. "Biraz asi misin acaba?"

"Asi miyim acaba ki?" Sözüyle bizi gülümsetmeyi başardı. "Asi tam olarak nedir?"

Ciddiyetle ona bakarken, "Dik başlı," dedi Sarp.

Bella, "Başımın düşmesini mi isterdin babacığım?" diye sordu şaşkınlıkla. "O zaman çok çirkin olurum ama."

"Sen asi değilsin Bella, zekisin. Kusurumuza bakma." Yenilgiyle Sarp'a doğru bakarak başımı iki yana salladım. Bizim bu cimcimeyle işimiz vardı, çok fenaydı. "Ama asi derken baban şunu kastediyordu, bazen büyüklerin sözlerine ısrarla karşı gelmemelisin. Evet, bir şeyler isteyebilirsin ama büyüklerin sana gerekçelerle hayır diyorsa kabul etmelisin."

"Tamam o zaman ayakkabılarımı çıkarırım, Sidem," dedi uysal bir tavırla. "Şimdi asi olmadım, değil mi?"

Eğilip yanağına bir öpücük bıraktım. "Olmadın güzelim."

Saçlarına sprey sıkarak yanlardan çıkmamasına özen gösterirken, canını acıtmadan topuz yapmaya çalışıyordum. Saçını sıkı yapmamaya da itina ediyordum bir yandan. Tüm gün rahat olmasını ve saçını gevşetmekle uğraşmasını da istemiyordum. Bella'nın sosyalleşmesi açısından da iyi olacak kursun ilk gününde her şey mükemmel olmalıydı.

"Öğleden sonra bizimle olmayacağın konusunda için rahat mı?" diye sordu Sarp aniden. Onlarla olmayacağım konusuna ne kadar tamam dese de içi rahat etmiyordu.

Göz devirmeden edemeyip, "Sarpcığım kursa gidiyorum dedim ya," diyerek çıkıştım. Sanırım yalan söylediğim anlaşılıyordu ve bu yüzden onu ikna edemiyordum. Yoksa iş için olan bir şey konusunda bu kadar ısrarcı davranmazdı. "Sergiyle ilgili son detaylar konuşulacak. Asistan olarak orada olmam lazım."

"Cumartesi günü mü?" diye homurdandı burun kıvırırken. "Aile günü olabilirdi bugün."

"Baba kız günü olsun işte." İkinci topuzu da yaptıktan sonra fiyonk tokasını taktım. "Ben senin işlerine bu kadar burnumu sokmuyorum yalnız."

"Beni iyi yerden vuruyorsun *cara mia*." Oturduğu yerden ayağa kalkarken yüzünü daha da astı. "Ama beni bir yerlerden vurmak yerine biraz acele edip çıkmayı tercih edersen daha iyi olur. İlk günden geç kalırsak sorumsuz ebeveynler oluruz."

Ebeveynler.

Bella ister istemez benim bir parçam olmaya başlamıştı. Annemin bizim için sahip olduğu endişelerden daha fazlasını ona karşı hisseder olmuştum. Bazen anneliğin doğurmakla olmadığını, bazen ise bir kadının karnında taşıyıp dokuz ay hissetmeden annelik duygusunu benimsemeyeceğini söyleyenler olurdu. Sanırım bu durumu yaşamadan anlamak mümkün değildi. Anladığım kadarıyla Bella bana anaçlık katıyordu.

"Sanırım bunun olmasını istemem." Bella'nın kalçasına hafif vurdum. "Koş ve montunu giy *la mia piccola ballerina*."*

"Sidem iyice İtalyancayı öğreniyorsun," dedi babasının tekli koltuğa bıraktığı pembe kabanına doğru ilerlerken. "Yakında seninle sadece İtalyanca konuşabilir miyim?"

Ceketimi giydiğim sırada arkamda duran Sarp ceketimin altında kalan saçlarımı çıkardı. "Hayır bebeğim, Türkçeyi tercih ederim."

Sarp bugün soğuk havaya karşı gelememiş, polo yaka uzun kollu tercih etmişti. Altında ise koyu bir kot pantolonla beyaz spor ayakkabıları vardı. Tarzı konusunda sanırım fazla takıntılıydı. Renk uyumu ya da kıyafetlerin üzerindeki duruşuna fazla takılıyordu. Açıkçası ona ne giyse yakışır düşüncesinde bir kadın olduğum için bana fark etmezdi.

Üçümüz de montlarımızı giydikten sonra Sarp, Bella için hazırladığım küçük bez çantayı alarak önden ilerledi. Bella seke seke çıkışa yöneldiğinde en arkada kalan bendim. Onlar çıktığı halde içim rahat etmediği için son kez evin içine baktım. Her şeyin yerli yerinde olmasıyla ikna olmuş gibi kapıyı kapattığımda, bir eliyle babasının elini tutan Bella boşta kalan elini bana doğru uzattı. Böyle anlarda daha çok hissediyordum bu ailenin bir parçası olduğumu ve bu beni mutlu ediyordu.

Bella ortamızda o kadar mutlu duruyordu ki yoldan geçerken ağaçlara, insanlara hatta kaldırım taşlarına bile tebessüm ediyordu. Sarp'ın ise onun bu haline bakarken içinin gittiği gözlerinden belli oluyordu. Onların bir parçası olduğumdan beri mutlu olduklarını görmek öyle özel bir hisli ki yarın bir gün veda etmek zorunda kalırsam eğer bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Veda etmek istemiyordum ama neden veda kelimesini aniden dilime düşürüyordum? Uzun zamandır kullanmamıştım üstelik.

"Sidem, ben ve babam dersten sonra sıcak çikolata içip kruvasan yiyeceğiz. Sana da almamızı ister misin?" diye sordu Bella neşeyle. "Çünkü hep gittiğimiz bir yere gideceğiz."

İstemsizce gerilmiştim çünkü Batuhan'a söylediğim kafeye gelme ihtimalleri aklımdan geçmişti. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmaktan o kadar korkuyordum ki. "Orası neresi bebeğim?"

"Annemlerin evinin yakınlarında." Sarp'ın cevabıyla rahat bir nefes verdim. Benim istediğim kafe alakasız bir yerdeydi. "Keşke hiç evden çıkmasaydın. Yüzünün rengi atık hâlâ."

---

* Benim minik balerinim. (İt.)

Benim yüzümün rengi, gözümün feri, o mektuba ulaşmadan yerine gelmeyecekti. İçimdeki korkularla başa çıkamıyordum artık. "Hayır, iyiyim ben. Bugünü kaçıramazdım."

"Yine de..."

"Sarp," diyerek sözlerini böldüm. "Lütfen artık bana hasta muamelesi yapma."

Çünkü hasta olan ben değildim, hislerimdi. Bir takıntının kurbanı olan hislerim, içimdeki her bir kareyi fethettiği için ruhum gerçeğe ulaşmadan iyileşmeyecekti. Anlatamıyordum ona ve anlamıyordu da. İlk kez sessizliğimi anlamıyordu. Onu suçlamıyordum. Çünkü şu an, ben bile anlamıyordum kendimi. Sanki ince bir ipin üzerinde yürüyordum da düşmem an meselesiydi. Düştüğüm yer ise onsuzluğun hâkim olduğu bir evrendi. Düşmeden bitirmem lazımdı bir şeyleri.

"Sidem hasta olduğun zaman çok huysuz oluyorsun," dedi Bella. "Babam gibi."

Başımı eğip aramızdaki nokta gibi duran cimcimeye baktım. "Baban hastayken çok mu huysuz?"

Başını iki yana sallarken dudaklarını büktü. "Hiçbir şeyi beğenmiyor, Sidem. Sürekli şikâyet ediyor ve *nonna* işe gitmesine izin vermedi diye ondan nefret ediyor. Alp amcama bağırıyor, İlayda halama ofluyor. Sadece beni seviyor."

"En azından sana kıyak geçmiş." Nedense hiç şaşırmamıştım. Onun için her şey bir yana, kızı diğer yanaydı. "Umarım o haline denk gelmem."

"Bence seni de sevecek, Sidem." Ciddiyetle cümle kurması tatlı gelmişti. "Babam artık sadece ikimizi seviyor."

Yüz ifadesi bu duruma üzülüyor gibi değildi. Zaten dört yaşında biri bu durumu anlayabilir miydi ki? Emin değildim. Sadece annesi için üzülür diye düşündüğüm halde, öyle bir tepki almadığım için şaşkındım sanırım. İleride de umarım babasına kızgın olmazdı. "Bir zahmet sevsin Bella kuşum, ben senin bu yaşlı babana ömrümü adadım."

"Adamadın," diyerek karşı çıktı Sarp. "Ben zorla adattım."

"Doğru, ben evlendiğimi diğerleriyle aynı anda öğrenmiştim unutmuşum." Kinayeli bakışlarımı yüzüne dikerken içimden ona çimdik atmak geliyordu. Yaptığı hayvanlıkla resmen eğleniyordu.

Muzip bir tavırla sırıttığında altta kalmayacağından emin oldum ve gecikmeden cevap geldi. "O kadar güzel bir evlilik yaşatmışım ki işte unutmuşsun."

"Buna verecek bir cevabım şu anlık yok," dedim yenilgiyi kabul ederek. "Ama biraz düşünüp bulacağım."

"Bekleyeceğim karıcığım." Dudakları iyice kıvrıldı. "Sonuçta senin için bir ömrüm var."

Bakışlarım onda takılı kalırken, "Benim de var mı orasını düşün," demek geldi içimden. Ne yazık ki dedim de. Sarp'ın şüpheli bakışları yüzümde kalırken gözlerimi kaçırdım gerginlikle. Sanki son günümü yaşıyormuşum gibi davranmam öyle saçmaydı ki... "Şaka."

Sarp şaka olmadığından emindi. Zaten onu kandırmak her zaman zordu fakat sitenin içindeki sosyal tesise yaklaşınca sorgulama şansı kalmamıştı. Yaşadığımız site fazlasıyla büyük bir alana sahipti ve bu alanın bir kısmı sosyal tesis olarak değerlendirilmişti. Ev numaralarını girerek turnikelerden geçebiliyor, tüm fırsatlardan yararlanabiliyorduk. *Fitness*, yüzme, dans ve birçok şeyin olması güzeldi. Sosyal tesisin ikinci katında minikler için ayrılmış bir bale salonu vardı.

İçeri girer girmez birkaç kişinin bakışları altında kalmıştık fakat Sarp bunu umursamadan bir eliyle kızını tutarken, diğerini sırtıma koymuş ve bizi yönlendirmişti. Yürüyen merdivenlerden ikinci kata çıktığımızda sanki evren değiştirmişiz gibi pembelerin olduğu bir yer karşılamıştı bizi. Hocalardan biri olduğunu düşündüğüm, bale kıyafetleri tamamen siyah olan esmer bir kadın bize doğru gelince, Bella heyecanla bana döndü.

"Merhaba," dedi kadın sevecen bir sesle. Aksanma bayıldığımı söylemek geldi içimden ama tuttum kendimi. Zaten siyah, dolgun saçları da saç bakım ürünlerini sormam için cezbediyordu beni. "Isabella Bianca Russo?"

Bella'nın vesikalığını getirdiğim ve iki kez kursa konuşmaya geldiğim için Bella'yı artık tanıyorlardı. Bella bunları bilmediği için adını biliyor olmalarından fazlasıyla utandı ve bir bacağımın arkasına sinerek saklandı. Gözucuyla Sarp'a baktığımda bir adım arkamda, her şeyi bana bırakmış bizi izliyordu. "Evet." Hafifçe öksürdüm. "İki-beş yaş grubunun ilk dersine katılacaktı."

"O zaman tam zamanında geldi, buyurun." Kadın bir eliyle bize solumuzda kalan bir salonu işaret etti. Uzunca bir katta, her salon arasında bir kolon olmak suretiyle, bir sırada üç salon vardı. Salonların kapıları düz ahşapken üst kısmı cam olup rahatça izlenebilecek türdendi fakat burada pek ailelerin olduğunu söyleyemezdim. Sadece bize işaret ettiği yerde aileler vardı. "İlk ders olduğu için çocuğunuzu izlemenize müsaade var fakat ilerleyen derslerde pek önermiyoruz, dikkatlerinin dağılmasını istemeyiz."

Sessizliğini koruyan kocam, "Nasıl yani?" diye sordu aniden. "Kızımı izlememe izin yok mu?"

"Elbette var efendim," dedi kadın samimiyetle. "Sadece her zaman yok. Belirli zamanlarda biz belirtiyoruz. Bunu sık sık yapmama sebebimiz rahat hissetmeleri."

Düşünce bana yanlış gelmedi ama Bella henüz İngilizce bilmediği için hiçbir şey anlamadı, ürkek bakışlarını bize doğru kaldırdı. "Bebeğim bu bugün seni izleyeceğiz ama sonraki günlerde buna iznimiz yok."

Utana sıkıla iyice küçülürken, "Neden ki?" diye sordu kısık bir sesle. "Ama ben sizsiz nasıl rahat edeceğim?"

Sarp, Bella'nın önünde diz çöküp omuzlarından tutarak ona bakmasını sağladı. "Ben kızımı tek bırakmam asla. Seni izlemesem bile aşağıda bekleyeceğim, dersin biter bitmez beraber evimize gideceğiz, *Stellina.*"

Ben de ona destek çıktım. "Hem burada arkadaş edinebilir ve onlarla eğlenebilirsin. Eminim yokluğumuzu bile anlamazsın."

"Anlarım, Sidem," diyerek karşı çıktı. "Ben siz olmazsanız çok üzülürüm, anlarım hemen. Beni bırakmayın sakın."

Başını bana doğru kaldırınca bir yanağını avuçladım. "Seni asla bırakmayız çünkü biz de sen olmazsan çok üzülürüz. Hem baleye gitmek isteyen sendin, şimdi neden böyle yapıyorsun?"

Bella sanki *seni eve götüreceğim* demişim gibi bir adım geri çekildi, "Ay korktum sadece ama geçti, Sidem," dedikten sonra hızla kabanını çıkarıp bana uzattı. Herkes yavaş yavaş salona girdiği için acele etmemiz gerekiyordu. Sarp'ın yere bıraktığı bez çantaya doğru eğilip bale ayakkabılarını çıkardım ve onlara doğru uzattım. Bella, babasının rahatça giydirebilmesi için yere oturdu. Bu anı ölümsüzleştirmeden duramadım ve kızının ayakkabılarını giydiren Sarp Luca'dan bir an yakaladım.

"Oldu, hadi bakalım," dedi ayakkabının kurdelesini bağlarken. "Kalk ayağa, rahat mı bir bak."

Bella hızla ayağa kalkıp kendi etrafında dönünce birkaç kişi gülümseyerek onu izledi. Sanırım bu konuda fazla takıntılı olan, tek ebeveynler bizdik. Çünkü kimisi bırakıp gidiyordu, kimisi telefonlarıyla sadece fotoğraf çekmeye çalışıyordu. Ben de çekmek isterdim elbette ama bugün sadece izlemek istiyordum.

Bella salona girdiğinde kendimi buruk hissettim. Sanki bir kanguruymuşum da günlerdir taşıdığım yavrumu indirmek zorunda kalmışım gibi bir his çökmüştü üzerime. Getirdiğim bez çantayı duvara doğru yaslayarak yere bırakıp, tek bir anı bile kaçırmamak için hızla doğruldum. Saniyeler

sonra Sarp arkamdaki yerini aldı ve bir elini karnıma koyup beni kendisine doğru çekerken, çenesi de omzumdaki yerini aldı.

Başımı boşta kalan omzuma doğru eğerek onun için biraz daha alan yarattım ve ellerimi ellerinin üstüne koyup bu anın tadını çıkardım. "Çok tuhaf bir his."

"Sanırım aynı hissi onu ilk kez okula bıraktığımda yaşamıştım." Yanağıma bir buse kondurup geri çekildi. "Anlayabiliyorum."

"Garip geliyor bana."

"Bana da," dedi. "Senin onu bu kadar sevmen, benimsemen garip geliyor ama güzel bir gariplik bu. Her gün şükredeceğim türden."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden garip olsun ki? Bella harika bir çocuk, bence kimse onun karşısında kendisini tutamazdı. Dokunduğunun kalbini eritiyor miniğim."

Sarp sıkıntılı bir iç çektiğinde nefesinden dökülen ağırlar vardı. "Annesinin kalbini eritemedi ama."

"Bazı çiçekler bazı topraklarda yetişemezmiş," diyebildim zorlukla. Buna diyecek başka bir şeyim yoktu ki nasıl olabilirdi? Hangi annenin evladını sevmeyişi aklanabilirdi? "Yine de Bella bu dünyadaki en iyi babaya sahip. Hem anne hem baba olmak için her yolu deniyorsun, bu yüzden böyle düşünme."

"Bir de sen varsın," dedi söylediklerime karşılık. "Sen, benim de onun da yüklerini hafifletiyorsun."

"Sizin bana yaptığınız gibi."

"Aile böyle bir şeydi, değil mi?"

"Küçücük bir insan," diye mırıldandım dalgınlıkla. "Bize ailenin ne olduğunu öğretti."

Sıkıntılı bir nefes alıp çığlık gibi verdim. İkimiz de öylece önümüzdeki cimcime topluluğunu izliyorduk. Gözümüz daima bizim olandaydı. Önce bir çember oluşturdular, el ele tutuşup etraflarında dönmeye başladıklarında Bella gayet keyifli duruyordu. Herkes birbiriyle tanıştıktan sonra sanırım sıra ısınma hareketlerine gelmişti.

Bella en arkalarda kalmıştı çünkü boyu diğerlerine göre oldukça uzundu. Bu durumdan sıkıntı yaşamazdı. Yanında siyahi, çok tatlı bir kız çocuğu vardı. Sık sık ona gülümsüyordu. Bizimki ne kadar çekingen dursa da onun gülücüklerini geri çevirmemişti. Isınma hareketleri başladığında önce hepsi sırtüstü yattı. Öğretmenleri onlardan ayaklarını kaldırıp sallamalarını isteyince bundan hoşnut olmayan da sadece bizimkiydi. Başına buyruk yapıyor olması gözümden kaçmamıştı.

Bir sonraki hareket karınlarının üstlerine yatıp bacaklarını bir de böyle sallamalarıydı. Herkes ciddiyetle öğretmenlerine bakarken, bizimkisi ellerini yanaklarına koyup bu hareketleri yapmaya başlamıştı. "Biz hata mı yaptık?" diye sorarken buldum kendimi. "Bu kızı folklor ekibine falan mı yazdırmalıydık?"

Sarp kısık bir kahkaha attığında çenesi omzumu gıdıkladı. "Ne alaka?"

"Baksana, hayattan bezmiş gibi yapıyor." Hayretler içinde onu izliyordum. "Halay çekse bence eğlenirdi. Bale zaten çok sıkıcı."

"Bella çabuk sıkılan bir çocuk aslında, seninle olmayı sevdiği için anlamıyorsun. Burayı da sevince daha hırslı olacaktır," dedi. "Folklore giden de oğlumuz olur."

Kaşlarımı çatarken başımı biraz yana doğru çevirip ona bakmaya zorladım kendimi ama pek başarılı olamadım. "Oğlumuz?" diye sordum vurgulu bir tonda. Nereden çıkmıştı bu? Bir de oğlumuz diyordu. Ne belliydi ki cinsiyeti? "Ne alaka şimdi, ortada fol yok yumurta yok."

"İçimden geldi, altıncı hissim güçlü demek ki," diyerek savundu kendisini. "Hep öyle derler."

"Çok emin olma canım," dedim asi bir tavırla. "Ben oğlumu halay çekmeye göndermezdim."

"Sebep?"

"Boksa falan gitsin kendini savunmayı öğrensin, basketbola gitsin boyu uzasın, dayısının yapmadığı ne varsa yapsın. Benim evladım sakın ona benzemesin." Konuşurken resmen nefes almayı unutmuştum. "Abim folklor ekibine katılmıştı küçükken zaten. Bir halt olmadı ondan. Demek ki erkekler düz insanlar olduğu için yaramıyor. Gitsin boks falan yapsın benim oğlum da."

"Dayısına benzememesi konusunda sana katılıyorum, o da boksa gitsin artık ne yapalım." Sarp'ın ciddiyetle fikirlerimi benimsemesi gülmeme neden oldu. "Herkes kültürlü olacak diye bir şey yok."

"Ben doğurmasam mı ya?" diye sordum keyifsiz bir tavırla. "Benden çıkacak çocuk hiç Bella gibi uysal, zeki falan olmaz. Serserinin teki olur."

"Annesinden kaynaklı mı?"

"Babası küçükken mahallesindeki kendinden iki kat büyük kişilere saldırmadıysa evet, annesinden kaynaklı." Bu sefer kendime göz devirdim. Çocukluk anılarım aklıma geldikçe utanıyordum. "Sen mahallede bile büyümemişsindir ki zaten."

"Senki küçükken düşük gelirli bir ailedeymişsin gibi konuşma," dedi alaycı bir tavırla.

"Ne tak köye giderdik ama yazın üç ay köyde kalırdık mesela. Tarla, hayvanlar derken annemle babaannem çalışırlardı, biz de Allah ne verdiyse yaşardık." Çocukluk anılarını düşünmek tebessüm etmeme neden oldu bir nevi. "Ben abimle oynamak isterdim ama abimin arkadaşları beni aralarına almazlardı. Yaşım yetmiyormuş o asalaklara. Ben de tam kurumamış inekten bir kartonun üstüne alır, onların top oynadıkları gölgeliğin yanındaki binanın çatısına çıkıp üstlerine atardım. Hepsi peşime düşünce ben de onların peşlerine düşerdi."

"Ne?" Sesi haddinden fazla yüksek çıkarken kahkahalara boğulmuştu. Berbat kişi bize döner gibi olunca utandım. "Tezek mi?"

"Detayını sorup midemi bulandırma, Sarp," dedim sahte bir sinirle. "Çocukluk aklı işte. Köyde çamurdan yemekler yapıyorduk, tezekten mi çekinecektim?"

O kadar çok gülüyordu ki gülümsemesi bulaşıcıydı. Ben de gülmeye başladım. "Sen cidden başka bir türsün *cara mia*."

"İşte düşün şimdi benden çıkacak çocuğun halini," dedim alaycı bir tavırla. "Bella'da yaşadıklarım bir hiçmiş dersin. Baksana cimcimemin ağzı var dili yok. Yemeğini ver, iki eğlendir susar ama benden çıkacak velet bize kök söktürür. İki kez düşün bu yüzden."

"İkiden fazla düşündüm," dedi hiç düşünmeden. "Ve fikrim değişmedi, aksine daha da güçlendi. Bizden bir parça istiyorum hâlâ."

"Bella büyüsün de bakarız."

"Bella yeterince büyük," diyerek itiraz etti. "Seni büyütmemiz lazım sanırım önce."

"Kor alevlerde yürüttün, şimdi sıra büyütmekte mi?" diye sordum imalı bir sesle. "Sıralama yanlış."

"O ne demek?"

"Sezen ablamız kızı önce büyütmeli, sonra kor alevlerde yürütmeli demiş zamanında boşa demememiştir herhalde." Omuz silktim dudaklarımı büzerken. "İtalyanlar böyle şarkılar yapmıyor tabii."

Sarp yavaşça karnımı sıktığında iki büklüm olarak kalçamın kasığına saplanmasına sebep oldum. Eğilip kulağıma doğru fısıldadı. "Kültürümü ezmene müsaade edemem."

"Ben senin topluluğundum hani," dedim alıngan bir tavırla. "Ee kültürün de benim o zaman."

Ninova

"İtalya'mın üzerine bir komplo kuruluyor," dediğinde dirseğimle ittim onu. Etrafımızdaki kişilerin bakışlarının ara sıra bize kaydığını görmek, eskisi gibi utandırmıyordu beni. Sarp ile eğleniyor olmaktan çokça memnundum. Kısa bir an Bella'ya dikkatimizi daha fazla verdiğimizde, kendisinin takla atmaya çalıştığını görmemle ağzım bir karış açıldı.

"Ne yapıyor bu manyak?" Arkadaşlarından biri de onun gibi takla atmaya çalışırken düşecek gibi olunca Bella onu tuttu. "Bale böyle bir şey mi?"

Sessizliğine bakılırsa o da kızına anlam veremeden bakıyordu. "Kaynaşma günü olduğu için böyle sanırım. Sen geç kalmıyor musun?"

Normalde saat takan biri değildim fakat bugün takasım gelmişti. Onun sorusuyla bakışlarım kolumdaki saate doğru indi ve on ikiye doğru geldiğini görmemle hafifçe kollarının altında kıpırdandım. Bahsettiğim kafe buraya bir saat uzaklıktaydı ve şimdi çıkmam gerekiyordu. Diğer yandan onları bırakmak istemiyordum ama artık bu gizemi çözmem gerekiyordu. Bir kâğıt parçasının günlerce uykularımda beni yoklamasına razı gelemezdim. Hem içimde şüphe olmadan yaşamak istiyordum onlarla, bu yüzden değerdi.

"Haklısın," dedim ondan biraz da olsa uzaklaşabilmişken. Sarp da beni kıskacından bırakınca şimdi karşı karşıya duruyorduk. "Siz eve gidersiniz, ben de işim bitince eve geçerim zaten."

"Önce annemlere uğrarız yakınken, gitmemek olmaz. Sonra eve geliriz. Erken dönersen haber ver, uğramadan da gelebilirim." Bir elini bana doğru uzatıp yanağımı kavradı. "Dikkat et ve beni habersiz bırakma."

"Her gün gittiğim yer, Sarp." Kendimi tebessüm etmeye zorladım. Ona yalan söylediğim için affetmeyecektim kendimi. "Siz dikkat edin."

Bakışlarım kısa bir an Bella'ya kaydı sanki hissetmiş gibi o da bana dönüp gülümseyince, ona öpücük attıktan sonra el salladım. Öpücüğümü sanki havada yakalıyormuş gibi elini kaldırdı ve avucuna hapsetti. Ardından yanağına doğru götürdükten sonra kıkırdayıp, bu sefer de o elini öpüp bana doğru üfledi. Öyle hoşuma gitmişti ki bu an gözlerim dolmuştu aniden.

"İyi misin sen?" Tekrar Sarp'a doğru döndüğümde yine gözlerini kısmıştı. "İki gündür fazla duygusalsın."

Üstdudağımı yukarı doğru kaldırıp iğreti bir tavır takınırken, "Abartıyorsun," diye söylendim. "Gidiyorum ben."

"Tamam bebeğim." Dudaklarıma minik bir buse kondurdu. "Dikkat et, dediğim gibi habersiz bırakma."

Onu sadece başımla onayladıktan sonra bu sefer dudaklarından bir parça alan kişi ben oldum. Ne kadar kalırsam o kadar zor geliyordu buradan ayrılmak, bu yüzden bir elimi çantamın kulpuna atıp omzumda iyice yerini sabitlerken dışarıya doğru atmaya başladım adımlarımı. Yine bakmadan duramadım. Arkamı döndüğümde Sarp'ın zaten çoktan bakıyor olduğunu gördüm. Ona bir kez daha gülümsedikten sonra bu sefer acele adımlarla çıkışa yöneldim.

Sonuçta değişen bir şey olmayacaktı. Ben aksine bir dikenimden daha kurtulacaktım. Bu kadar dramatize ediyor olma sebebim tamamen abimdi. Ne zaman abim bir işin içindeyse ben fazla duygusal yaklaşıyordum. İçimde fırtınalar kopuyordu ve hayatıma yansıtmaktan geri duramıyordum. Sanki Azrail baş ucumda duruyormuşçasına davranmazsam her şey daha kötü olurmuş gibi bir düşüncem vardı.

Ama bugün sondu her şey için.

BÖLÜM 19

Aşka Düşen Yıldırım

Göğsümdeki sıkıntıya direne direne sonunda dışarı varabildiğimde, aydınlık havayla derin bir nefes alırım diye düşünmüştüm. Saatlerdir içeride olmamız nedeniyle fark etmediğim bir şey vardı ki hava şu an zerre aydınlık değildi. Aslında ne kadar soğuk da olsa, dün yağmur yağmış da olsa, bugün garip bir şekilde onlarla kursa geldiğimde hava fazlasıyla açıktı. Şimdi onlar olmadan kurstan çıktığımda öyle kara bulutlar gökyüzünde yerini almıştı ki sanırsın akşam vaktiydi.

Kötü düşünmeyecektim, meteoroloji benim hayatıma göre şekillenmiyordu. Bu işaret falan değildi.

Hayır, her şey çok güzel olacaktı ve benim hayatımda güneş bir daha batmayacaktı.

Kollarımı göğsümde birleştirdikten sonra bir gök gürültüsünün eşliğinde, hızlı adımlarla arabamı alabilmek için evimize doğru attım adımlarımı. Zaman kaybetmeyi zerre istemediğim için olabildiğince hızlı gidiyordum ve sanki ben ilerledikçe yol da uzuyordu. Sabrımın taştığını hissettiğim anda, sonunda bahçe kapısını görmüştüm uzaktan. Dakikalar sonra ise o kapıyı aralayarak içeri girmiştim. Bakışlarım birkaç saniye eve takılı kaldı fakat bir gök gürültüsü beni yine anın içinden sıyırıp alınca, hiç oyalanmadan arabama geçtim.

Derin bir nefes aldım ve bu gece yapacağım yemeği düşünmeye şartladım kendimi. Olmadı ama... Bir an mektuplu makarna düşünmeye başlamıştım mesela. O kadar sinirlenmiştim ki o an kendime. Resmen tek bir sorunda hayatımı durduruyordum. Sanki Batuhan'a meydan okuyan o asi kız ben değilmişim gibi kederliydim şimdi. Kendimi yola vermem gerekiyordu fakat şimdiden iki kez kırmızı ışığın bittiğini fark etmeyip insanları mağdur etmiştim bile. Trafikte sıkışmıştım bir de. Bir saatlik yolun sonunda küçük bir butik kafenin olduğu sokağa nihayet varmıştım.

Arabamı bulduğum ilk boşluğa park edip dışı kırmızı ve kahverengiyle tasarlanmış, Harry Potter'dan fırlamış gibi hissettiren kafeye doğru ilerledim. Yine pek kalabalık değildi. İlk geldiğim zamanlarda kalabalık olmaması nedeniyle sık sık tercih ettiğim bir yer olmuştu. Kafeye girer girmez

girmeye yakın masalardan birinde oturan Batuhan'ı gördüm. Kahvesini yudumlarken dışarıyı izliyordu, bu yüzden geldiğimi görmedi.

Hızlı adımlarla ona doğru ilerledim. Umarım bunlar son hızlı adımlarım olurdu çünkü çok yorulmuştum. "Ne haber hırsız?"

Dışarıya o kadar dalmıştı ki geldiğimi bile fark etmediği için sesimle irkilerek kahvesinden birkaç yudumun masaya dökülmesine neden oldu. "Sen gerçek bir ruh hastasısın," diyerek sinirle saydırdı. "Allah belamı versiydi de bulaşmasaydım sana."

"Keşke ama bulaştın bir kere." Sandalyeyi çekip oturduğum an, garson masamızda bitti. Batuhan'ın içeceğinin aynısından istediğimi belirttikten sonra bir kez daha ona döndüm. "Umarım içtiğin kahve güzeldir yoksa yakarım seni."

"Bu devirde babama bile güvenmem ben, sen ne diye içtiğim kahveye güveniyorsun kızım?" dedi alaycı bir tavırla. "Belli ki sen de güvenmiyorsun da."

"Ne derler bilirsin; *düşmanının geçtiği yollardan geç, içtiği sulardan iç, sonunda ya öl ya da öldür.*"

"Biz seninle düşman değiliz," dedi çatık kaşlarla. "Düşman olsaydık sana bugün yardım etmezdim."

Hayretler içinde baktım ona. Nasıl bu kadar pişkin olabiliyordu? "Sen bana zaten yardım etmedin."

"Ben senin için kuzenime ihanet etmek zorunda kaldım!"

"Sen benim olanı kuzenine vererek ona en başında ihanet etmiştin zaten." Sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım. Birkaç kişi bize doğru dönünce biraz daha ona yaklaşıp alçak bir ses takındım. "İhanet bana ediliyor ama ben hariç herkes için üzüntü ve pişmanlık var. Cidden çıkar dünyasındayız anladım ben onu da yüzünüz kızarsın biraz. Benim olan bende kalmalı, ona vermek senin ne haddine?"

"Her neyse," diyebildi sadece. Zaten fazlasını söylemeye hakkı bile yoktu. Çok bile konuşturmuştum onu.

"Aldın değil mi?" diye sordum sert bir sesle. O sırada garson da kahvemi getirmişti. Boğazımın ağrıdığını hissedince direkt kahvemden büyük bir yudum almaya koyuldum. Stresten elim titrerken üstüne kafein tüketmem ne kadar doğruydu onu da bilmiyordum ya gerçi. Kahvemi yudumlarken bir yandan onu dikkatle izliyordum.

Başıyla onayladı önce beni, ardından sandalyenin sırtına astığı ceketine doğru döndü ve saniyeler sonra sadece görsellerde gördüğüm mektubumu canlı bir şekilde görmemi sağladı. Tıpkı Madame Emily'nin fotoğrafını

Ninova

attığı gibi arkasında *B.A.* yazıyordu. Yazıyı okuyabileceğim bir şekilde masaya koyduktan sonra masanın üstünden tek eliyle sürükleyerek bana doğru itti.

İşte şimdi başlıyorduk.

"Cem'e rahatsız olduğumu ve onun evinde kalmamın daha iyi olacağını söyledim. O da kabul etti. Evinde kameralar da yok."

"Fark etmesi önemli değil." Mektubu hızla alıp sol elimin içinde sımsıkı tutarken elimi de kucağıma düşürdüm. "Zaten okuduktan sonra hepsinin burnundan getireceğim. Seninle işbirliği yaptığımı da saklayacağım."

"Peki ses kayıtları?"

"Onları da silerim," dedim umursamaz bir tavırla. "Ne yapayım senin ifşa olmanı?"

Kahvesindeki son damlayı da içtikten sonra bardağını önünden biraz itti ve arkasına yaslandı. "Belli olmaz, bir kere birinin eline düşersen seni ömür boyu kullanır insanlar."

Dudaklarım acıyla kıvrıldığında, "Ben o insanlardan olmadığım için kolayca mektubumu çaldın ve sonra bana getirdiğinde sıyrıldın zaten," diyebildim. "Kendim ve sevdiklerim dışında kimseyle ilgilenmiyorum. Tek istediğim mutlu, başarılı ve güvende olmak."

"Güvende olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu şüpheyle. "Kocan senin için Roma'yı değil tüm âlemi yakacak biri gibi duruyor."

"Roma yanmaya alışık, marifet tüm âlemi yakmakta. Sarp da bunu yapar şüphem yok," dedim hiç düşünmeden. Düşünsem bile değişmeyecek bir cevaba dakikalar harcamaya gerek yoktu nihayetinde. "Ama ben çıkardığı yangından ona bir kıvılcım gelirse kül olup giderim."

"Tuhaf bir ilişkiniz var," dedi. "Sarp yakarsa Sidem yanar, Sidem yakarsa Sarp da yanar."

"Ama en önemlisi," dedim derin bir nefes alırken. "Sarp yanarsa kül olan Sidem olur."

Düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Bunun başlangıçta düşündüğüm gibi sadece anlaşmalı bir evlilik olduğundan emindim."

"Sonra ablam Cem'e, Cem de sana anlatınca daha da emin oldun," diyerek devam etmesine izin vermedim. Batuhan'ın bana karşı hisleri olduğunu düşünmek midemi bulandırıyordu, bu yüzden konuyu değiştirmem lazımdı. "Ablam her zaman sevgilisiyle her şeyi paylaşan bir kadındı, şaşırmam rahat ol."

"Ama ablanın anlattığı gibi kalmamış sonuçta." Yanlış anlaşılmayı önlemek ister gibi mahcup bir tavır takındı. "Anlaşmadan öteye gitmiş."

"Gitti," diyebildim zorlukla yutkunurken. "Anlaşmadan çok öteye gitti."

"Ona âşık oldun." Kendime bile itiraf edemediğim bir şeyi ondan duymuş olmak biraz afallamama sebep oldu. Bakışlarımız birbirinde takılı kalırken o cevap vermem için bana umutla bakıyor, bense sesli dile getiremediğim duyguyu düşünürken anın içinde kayboluyordum.

Aşk; reçetesini gönlünden geçen kişi yazdığı sürece işe yarayan o ilaçtı. Adına binlerce şarkı, şiir ve roman dökülen ama hiçbirinde aynı hissedilmeyen o illet duyguydu. Çünkü aşkın dili vardı ve sadece onu gönlünden geçen kişi anlardı, sonuçta bir ortak noktada buluşmaktı. Aşk hakkında bildiğim hiçbir şey, Sarp'a baktığımda ya da onu bana bakarken gördüğümde hissettiklerimle aynı değildi. Onun çok ötesindeydi. Benim karnımda kelebekler değil, kalbimde bir fil ordusu tepiniyordu. Onu her gördüğümde sanki ilk kezmiş gibi onu inceleme isteğiyle kavruluyordu bedenim. Nefes almayı bile unutturuyordu bana, dudaklarında son bulmak istiyordu hayatım.

Bunun adı aşksa eğer ben çoktan esiri olmuştum. Kurtuluşum yoktu. Zaten kurtulasım da yoktu.

"Oldum," dedim sanki omzumdan büyük bir yük kalkmış gibi sesli bir nefes verirken. "Ona âşık oldum."

Dudakları hırsla kıvrıldığında, "Şanslı piç," dedi alaycı bir tavırla "Turnayı gözünden vurdu."

"Bir daha kocama piç dersen seni hiç ederim," diye soludum sinirle. "Ayrıca bir hırsıza âşık olacak değildim sonuçta."

"Ben de sana ölüp bitmiyorum sonuçta." Gözlerini kısıp sahte bir sinirle baktı bana. "Mektubunu açmayacak mısın?"

"Sana ne?" diyerek çıkıştım. "Yanında açacağımı mı düşündün?"

"İkidir çalıyorum, bence bunu hak ettim," dediğinde ağzının ortasına bir tane vurmak istedim ama kendimi sıkmalıydım. Bu mektubu açtıktan sonra canına okuyacağım ilk insanlardan biriydi aslında o da. Mektubumu geri getirdi diye sineye çekmemiştim, cezasını ufak bir bedelle bile olsa ödemeliydi diye düşünüyordum.

"İlk gün elini sıkmadığım için kendimi kraliçe ilan ediyorum," dedim ona tiksinç bakışlar atarken. "Sen cidden içten pazarlıklı bir puştsun."

"Ya da sen hayatı fazla ciddiye alıyorsun." Rahat bir tavırla kurduğu cümlesi çenesini kırma isteğimi artırdı. "Açacak mısın? Şaka bir yana

açtığında bayılma ihtimaline karşı buradayım. Açtıktan sonra bayılmazsa gideceğim, işim var."

Histerik bir kahkaha koptu dudaklarımdan. Bir kâğıt parçasının beni bayıltacağını düşünmesi komikti. "Beni hiçbir şey yıkamaz."

"Bilemem." Meydan okumaları sevmemin nedenlerinden biri de çabuk gaza gelmemdi, şu an olduğu gibi. Batuhan'ın yüzündeki küçümser bakışların sanki yıkılmamı bekliyormuş gibi hevesli olması kanıma dokunmuştu. Bu konularda hassastım sanırım, hemen kandırılıyordum bu yüzden. Biri meydan okuduğu zaman, sanırsın İstanbul'u fetheden padişah misali övgüler alacaktım da kazanmam gerekiyordu. O nedenle hiç düşünmeden masanın üzerinden zarfı aldım ve arkama yaslandım, anında okumasını göze alamazdım.

Dikkatli bakışlarının altında zarfı açmak biraz zor olmuştu çünkü birinin beni pürdikkat incelemesinden nefret ederdim. *Sarp hariç.* Bu yüzden zarfı açarken yırtmak zorunda kalmıştım, zaten içindeki önemliydi dışındaki değil. Yırttığım zarfı avucumun içinde sıkıştırıp iyice büktükten sonra ona doğru fırlattım. Zarftan iki kâğıt çıkmasına şaşırmıştım. Fotoğraf değildi, Cüneyt'ten anılar değildi, sıradan iki tane kâğıttı sadece.

Kâğıtların ikisini de yan yana olacak şekilde havaya doğru tuttuğumda Batuhan'ın yüzünü göremiyordum ama şu an kâğıtları okuyamadığından emindim. Çünkü ışık vurur da arkaya yansır korkusuyla çok kaldırmamıştım. Karşılaştırarak kâğıtları okumaya başladığımda *Sözleşme Protokolleri* başlığının aynı olduğunu fark ettim.

İlk soru işaretim buradan geldi. "Ee iş sözleşmesi bu," dedim şaşkınlıkla. "Allah Allah."

"İş sözleşmesi mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne alaka? Bunu neden saklar ki bir insan?"

Sorusu bir hırsıza göre mantıklıydı, bu yüzden maddeleri okumam gerektiği kanısına varıp ilk maddelerine baktım. İkisinin de finansal içerikli ilk maddesi aynıydı. İkinci, üçüncü derken altı maddenin tamamen etik, ahlak ve finansal maddeler olduğunu fark etmemle bir an yanlış geldiği düşüncesine vardım. Yine de bir umutla yedinci maddeye baktığımda onun da hukuki olmasıyla altından bir şey çıkmadığı için rahatlayacaktım ki sayfa sonuna geldiğim için isimleri görmemle vermek için aldığım nefesimi tuttum.

Sağ elimde tuttuğum sözleşmenin taraflar kısmında Halis Karacahan ve Bedri Alaca yazarken, sol elimde tuttuğum sözleşmenin taraflar kısmında Samet Karacahan ve Sarp Luca Russo yazıyordu.

Sağ elimde olan sözleşme imzalanmamış hatta isimlerin üstüne kırmızı kalemle çarpı atılmışken, sol elimde tuttuğum sözleşme taraflar tarafından imzalanmış bir haldeydi.

Bakışlarım tarihe düştüğünde biz evlendikten haftalar öncesi olduğunu fark etmemle şüphenin tohumları birer birer kalbime ekildi. Korku dolu bakışlarım tekrar maddeler kısmına, sekizinci maddeyi okumak için döndü.

"Madde sekiz: Taraflardan Samet Karacahan, Sarp Luca Russo'ya borcunu ödediği takdirde..."

Sarp'ın sesi geçmişten bir anı olup zihnimde belirmişti. *Sen bir ara abine yeni projesinde kimlerin sponsorluk yaptığını sor.*

"Kardeşi Sidem Karacahan ile başlattığı anlaşmalı evliliği..."

Bu sefer zihnimdeki ses abime aitti. *Seni korumasını istemiştim.*

"Bitireceği atılan imzalar ile birlikte taraflarca kabul edilmiştir."

Bu sefer zihnimdeki ses bana aitti. *Zengin olman her şeyin yerine yenisini koyabileceğin anlamına gelmiyor* demiştim ona zamanında. O da *daha önce yerini doldurmadığım hiçbir şey olmadı* diyerek meydan okumuştu bana.

Sanırım bunu mecaz anlamda söylemiyordu çünkü tam olarak imzaların altında benim ederim yazıyordu; eski eşinin, kızının annesinin yerini doldurmak için evlendiği kadının... Şimdi hangi tabir uygun gelirdi bu duruma ve kalbim neden bana inat yavaş atıyordu ki şu anda? Sanki ölecekmişim gibi... Son cümle zihnimin içinde bir savaş başlattı.

Sarp Luca Russo beni... satın mı almıştı?

Havada durdukça ellerimin daha çok titrediğini fark etmemle belgeleri bir an olsun gevşetmeden ellerimi kucağıma bıraktığım an, Batuhan'ın endişeli bakışlarıyla göz göze geldim. "İyi misin sen?" diye sordu kısık bir sesle. "Betin benzin attı."

"Çok iyiyim," dedim nefes nefese kalmış bir telaşla. "Neden kötü olayım ki?"

Bildiğim her şey sadece bir edere bağlanmış, âşık olduğumu kendime beş dakika önce itiraf ettiğim adamın hançeri sırtıma saplanmışsa ne olmuştu yani, değil mi? Sırtımda kalan bir boşluk daha dolmuştu sonuçta. Bu iyi bir şeydi. Bir ihanetin acısı daha bünyemde yer edinmişti.

Sen paha biçilmezsin cara mia. Daha çok artırmalıydım değerini.

Zaten artırmıştı değerimi. Bundan haftalar, hatta aylar önce abimin oturduğu masada gördüğüm kadarıyla benim değerimi çoktan artırmıştı. Abim ile birlik olmuş, beni bir güzel kandırmıştı. Üstelik o beni... Devamını düşündüğüm an istemsizce ağzımdan bir öğürtü kaçtı ve bir elimle korku içinde dudaklarımı kapattım.

"Sidem!" diye bağırdı Batuhan sandalyesinden endişeyle kalkarken. "Ne oluyor sana?"

Nefes alamıyordum. "Bir şey..." Boğuluyordum. "Şey yok. Hiçbir şey." Ben artık bir ölüydüm. "B-bir şey olduğu y-yok."

"Ne gördün belgelerde?" diye sorduğunda aklımı kaçırmışım gibi bir kahkaha koptu dudaklarımdan. Kâğıtlar elimde iyice buruşurken kalbim de tıpkı onlar gibi bir zalimin ellerinde buruşarak küçülmüştü. "Siktir. Korkutma kızım beni."

"Korkacak bir şey yok ki." O kadar kahkaha atıyordum ki gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. "Bu bir iş sözleşmesi. Üstüme büyük değerlerin biçildiği, insanların benim için rekabete girdiği bir iş sözleşmesi."

Babam, Bedri Alaca'yla... Abim, Sarp Luca Russo'yla benim için masaya oturmuştu belli ki. Aynı günler önce tablomun açıldığı açık artırma gibi. Sanırım benim de tablom gibi pek isteyenim yoktu. Yine sadece iki kişi değer artırmıştı ve kazanan yine Sarp Luca Russo olmuştu.

Doğru ya o her zaman kazanırdı.

Sarp Luca Russo beni satın almıştı.

Bir kez daha bu cümleyi içimden tekrarladığımda midemden yükselen acı his ile bir elim ağzıma gitti. Belgeleri hâlâ sımsıkı tutarken Batuhan'ın seslenmelerini umursamadan kafenin tuvaletine doğru koşar adımlarla ilerledim. Sadece üç kelime bile içimde bazı hislerin moloz yığını gibi mideme baskı yapmasına neden olabiliyordu. Sarp bu gece beni değil, bizi bitirmişti. Şimdi yıkık dökük bir harabe, ondan kilometrelerce uzak bir kafenin tuvaletinde midesindekilerle birlikte gözyaşlarını döküyordu. Her öğürdüğümde belgede okuduğum kelimeleri kusup kurtulma dileğiyle kavruluyordum.

"Bunu bana yapmış olma," dedim başımı klozetten kaldıramazken. Hayal kırıklığının karnımda sebep olduğu sancıyla yere yığıldığımda bir elim ağrıyan noktama gidip sıktı. "Sen de bana bunları yapmış olma."

"Sidem." Adımı kapının arkasından bağıranın Sarp olmasını umdum. Şu an düştüğüm bu hale rağmen onun benim için gelmesini, her şeyin bir

rüya olduğunu söylemesini umdum ama o değildi. Artık olamazdı da. "Sen iyi misin?"

Başımı iki yana sallasam da, "İyiyim," dedim yorgun bir sesle. "Ben iyiyim midemi üşütüp gelmiştim, heyecan yapınca dayanamadım. Sarp'ı arayacağım beni alması için, git sen."

"Emin misin?" diye sorduğunu duydum fakat tepki verememeyecek kadar güçsüzdüm. Bir elim sancıyla kasılan karnımda dururken, diğeri hâlâ belgeyi avuçlarının içinde sıkıyordu. Bir kafenin kirli tuvaletinde yere oturmuş olmaya bile tepki verememeyecek kadar gitmişti gücüm benden. Herkes gibi gücüm de gitmişti. "Sidem!"

"İyiyim," diyerek seslendim zorlukla. "Lütfen beni rahat bırakır mısın? Ablamın arkamdan iş çevirmesini kabullenmeye çalışırken boş gürültü yapıyorsun."

Keşke konu sadece ablamın iş çevirmesi olsaydı. O zaman canım bu kadar yanmazdı çünkü onlardan her şeyi beklerdim ama konu Sarp'tı. Konu elden giden kalbimdi, konu son kalan güvenimdi. Aklımı kaçıracaktım, kaçırmıştım belki de. Bu belge sahte olabilir miydi? Belki de ben yanlış okumuştum. Sonuçta ben biraz fevri bir kızdım, sık sık hata yapardım. Yanlış okumuş olabilirdim ki. Bence tekrar okumalıydım belgeleri.

"Hesabı ödedim o zaman," dedi Batuhan. "Derse yetişmem lazım gidiyorum. Bir an önce toparlan da eşyalarını masadan al. Akşam da beni ara, aklım sende."

"Aklına sıçayım senin," diye homurdandım. Ardından ona doğru seslendim. "Tamam, sağ ol." Birkaç dakika da gittiğinden emin olmak için olduğum yerde bekledim. En sonunda daha fazla burada durmamam, belgeyi tekrar okumam gerektiğini düşünerek zor da olsa ayağa kalktım. Belgeleri özenle cebime sıkıştırıp ellerimi yıkadım, yüzüme soğuk suyu sertçe sanki tokatmış gibi öylece vurdum. Rüyaysa uyanmak istiyordum, gerçekse unutmak istiyordum ama her şeyden önce bu andan kurtulmak istiyordum.

Aynadaki ifademin beni mutsuz edeceğini bildiğim için son kez aynaya bile bakmadan çıktım tuvaletten. Az önce oturduğumuz masaya doğru ilerledim. Batuhan etrafta yoktu. Bu beni rahatlatmıştı. Salak mıydım, yoksa saf mı bilmiyordum ama içimde yanlış okumuş olabileceğime dair o kadar büyük bir inanç vardı ki masaya oturur oturmaz hemen cebimden çıkarıp açtım belgeleri. Tekrar tekrar okumaya başladığımda her harfi bir iğne olup kalbimi deldi.

Hiçbir şey yanlış değildi. Her şey ilk okuduğum hali gibiydi.

Çaresizlikle belgeler elimden masaya düşerken ellerim iki yandan başıma gitti ve saçlarımı canımı sökmek istercesine çekiştirdi. Ağlamak istemiyordum çünkü insanların içinde ağlarsam herkes anlardı derdimi, kimsenin benim... masaya yatırılıp tüm inancı, sevgisi ve ilgisi satın alınmış bir kadın olduğumu bilmesini istemiyordum.

Utanıyordum ama ondan önce kanıyordum. Çok kanıyordum hem de

Bir iç kanama olabilir miydi bu? Hadi ama Sidem, iç kanama ruhunun aldığı yaralardan olmazdı. O zaman daha fenaydı. Hiçbir doktor müdahale edemezdi ki bana, şimdi ben olecek miydim içimdeki acının altında? Gittiğim yollardaki dikenler batacak mıydı ayağıma? Sarp'tan kanaya kanaya kaçacak mıydım yani? Kaçacaktım tabii. Beni bir mal gibi...

Cümlemin devamını bile içimde getirememişken nasıl haykıracaktım ki dünyaya.

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtığında avucum dudaklarıma kapandı ve onu içimde hapsetti. Sorun değildi içimde kalması. Bugün bir süre daha içimde acı kalacaktı. Dün kaybetmekten korktuğum için aklımın çıktığı kişi tarafından şimdi canım çıkarılmış gibi hissediyordum. Yediremiyordum bu yapılanı, sığdıramıyordum mantığıma. Gözlerimi kapattığımda zihnimin oyunu olup gözümün önüne gelen görüntüler daha da canıma okuyordu sanki.

Flu, siyah beyaz bir görüntüydü. Kalabalık bir mekânda her insanın farklı duyguyu yaşadığı ve her duygunun gürültü yarattığı bu ortamda tüm insanlar ayakta, kendi içlerinde bir gruplaşma oluşturularken spot ışıkları sadece bir noktaya vuruyordu. Bu noktanın etrafındaki insanlar karanlıkta kalırken, tam ortasında aydınlanan masada iki tane adam vardı. Tanıdık iki adamdı. Biri aslında o zamanlar bana yabancıydı; abim ve Sarp. Ortalarındaki bir kâğıda ve fotoğrafa bakıp, kibirli kahkahalar atarlarken bir şeyleri tartışıyorlardı.

Fotoğrafta kimin olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sonuçta o kareye sıkıştırdıkları kişiyi bir belgeye de sıkıştırıp aralarında bölüşmüşlerdi; yani beni. Sarp uzun uzun baktı fotoğrafıma, sanki açık artırmadaymış gibi artırdı değerimi. Abim duyduğu rakamla öyle mutlu oldu ki savurduğu kahkaha bir zalimin intikam ateşinden fırlamış gibi korkunç şekilde kulağımı tırmaladı. Sarp yüzündeki keyifli ve küstah gülüşüyle viskisini yudumlarken abimi izliyordu. Abim belgeyi ona doğru uzattı ve imzalar atıldı.

O imzalar benim kaderimi belirleyen imzalardı fakat mürekkebi atıldığı anda dağılmıştı. Çünkü imzaların üstüne düşen çaresizliğimin gözyaşları birer yağmur damlası gibi akıp gitmişti.

Sonra bir şimşek çaktı. Korkuyla gözlerimi açtığımda hâlâ o kafedeydim ve o belgeler hâlâ önümdeydi. Sadece zihnimin içinde değil, gerçekte de çaresizliğimin gözyaşları tam imzalarının üstüne akmış ve mürekkebini dağıtmıştı. Benden geriye sadece bu gözyaşları kalacaktı. Bu gece bizden geriye sadece Sarp'ın bana verdiği değerin de aldığı sevginin de bir ücrete bağlı olduğu kalacaktı.

Bir elim telefonuma gitti ama arayacak kimsem yokmuş gibi masada öylece kaldı. Sarp'ı ya da abimi arayamazdım çünkü bunu bana onlar yapmıştı. Alp kuzeninden yana olurdu, İzem'e anlatmak ise herkese anlatmak gibiydi ortalığı kasıp kavururdu. Zaten ablam benden bu mektubu çalan kişiydi. Arasam neye yarardı ki? Ailem desen her şeyi öğrendikleri an biz demiştik naraları atardı. Kimsem yoktu benim. Yapayalnızdım. Sarp gelince geçtiğini sanmıştım ama onun beni daha da yalnız bırakacağını düşünmeliydim. Beni şimdi yeni doğmuş bir bebek çaresizliğinde bırakmıştı.

Uzun uzun belgeye baktıktan sonra arkama doğru yaslandım. Başımı yana doğru çevirdiğimde kafenin camına vuran yağmur damlalarına daldım öylece. Ne yapacaktım ben şimdi? Evim, yurdum kalmamıştı. Evim sandığım her yer aslında benim vitrin mankeni gibi konulduğum bir mağazadan ibaretti. Vitrin mankeniydim ben. Belki de onlar benden daha değerliydi.

Ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum fakat çalışanın yanıma gelmesiyle çıkmam gerektiğini anladım. İçimdeki kedere rağmen arabama doğru ilerledim. Arabam demek doğru muydu? Sonuçta beni alan adam almıştı onu da. *Beni alan adam.* Nasıl da iyi yapmıştı rolünü... Bu cümleyi ona karşı kullanmak hâlâ haksızlık gibi gelirken gördüğüm belgeler ve bu zamana kadar üstü kapalı duyduğum sözler her şeyi doğruluyordu.

Ben aptaldım. Gerçek bir aptaldım. Caroline'ın ona yaptığını, o da bana yapmıştı. Bir an olsun anlamamıştım. Abim başını belaya soktu diye beni istemeyeceğini bir an bile düşünmediğim için cezasını çekiyordum belki de.

Islanmayı umursamadan yavaş adımlarla arabaya doğru gittiğimde nereye gideceğimi bile bir an olsun düşünmedim. Sadece binip sürmeye başladım. Sırf bir kazaya kurban gitmemek için gözyaşlarımı sıkmaktan boynuma kadar bir acı hissettiğim halde bırakmadım kendimi. Trafiğe her sıkıştığımda gözlerim yan koltuktaki belgelere kaydı istemsizce. Onun adını her gördüğümde dudaklarım titrerken buluyordum kendimi. Bazen kırmızı ışıkta belgeye o kadar dalıyordum ki yeşil yandığını insanların kornaya basmasıyla fark ediyordum.

İki saatin sonunda kendimi onun evinin bahçesinde bulduğumda içeriye girip girmemek konusunda ikilemde kaldım. Kapıya doğru bir adım attığımda, iki adım da geriye attım. Saatler önce evim diyordum buraya, dün evime davet etmiştim ablamı, Türkiye'deyken evimize gidelim derken burayı kastetmiştim ben ama şimdi sanki bir yabancının eviymiş gibi giremedim içeri.

Sağanak yağmura bile aldırmadan sadece evin önündeki merdivene çökebildim çaresizce. Omuzlarım sarsılırken gözyaşlarımın yağmur damlalarına karışarak akıp gitmesine öylece izin verdim. Ben ağlamıyordum sonuçta yağmur ıslatıyordu yanaklarımı. Hem bunun için ağlanır mıydı? Sonuçta ilk kez güvenim kırılmıyordu, ilk kez biri bana değer biçmiyordu, ilk kez ev dediğim bir yeri terk etmiyordum. İlk değildi bunlar, neden ağlayacaktım ki?

Ama ilk gibi ağlamak geldi içimden, bunu nasıl durduracaktım?

Çöktüğüm merdivenin basamağında dizlerimi kendime doğru çekip sımsıkı sardığımda, sarılacak başka kimsem olmadığı için daha da kalbim acıdı. Hava iyice kararırken yağmurda sırılsıklam olmayı umursamadan öylece oturmaya devam ettiğimde anlamıştım ama buraya gelme sebebimi. Bu kez bünyemde sessiz bir veda istemiyordum. Herkese karşı sessiz kalmışsam bile ona haykırmak istiyordum. Zatürre olacaksam da olurdum, zaten her türlü kötü olacaktı durumum.

Buraya gelmemin üzerinden kaç saat geçmişti bilmeden oturmaya devam ettim. Telefonum arabadaydı ve sık sık sesi geliyordu. Yine de oturduğum yerden kalkmamakta direttiğim için dönüp bakamadım. Hava akşamın karanlığına döndüğüne göre saat sekize geliyordu belki de. Yağmur bir an olsun durmamış, gök gürültüsü isyan etmeyi bırakmamıştı. Ben üç saate aşkın bir süredir buradaydım demek ki. Islanmayan bir yerimin bile kalmamış olması beni yıldırmamıştı.

Bu gece son kez buradaydım ve saatler sonra dönmemek üzere gidecektim. Tek bir çöp bile almayacaktım bu evden, buradaki hiçbir şey bana ait değildi.

Kendimi yiyip bitirdiğim saatlerin sonunda yüzüme vuran araba farlarıyla gözlerimi ne kadar yansalar da kırpmak zorunda kaldım. Bir elimi yüzüme doğru tutarak ışıktan korumaya çalışırken, kimin geldiğine bakmaya çalışıyordum. Kalbim hızlanmadı. Oysaki onu gördüğüm anda kalbim yuvasından çıkacakmış gibi hızla atardı. Bu sefer durdu sadece. Zaman da

dursaydı keşke o belgeyi elime aldığım an. Ama dursaydı bir yalanın gölgesinde mi kalacaktım?

Zamanın gölgesi, yalanın gölgesine siner miydi? Kollarında uyuduğum, ailem olmasını umduğum, her haliyle yanımda olsun diye dileklerde bulunduğum adam koca bir yalandı. Zamanın gölgesi sinmemişse bile ona bir yalan sinmişti belki de. Saklanmıştı gölgemde. Sarp Luca Russo koca bir yalandı.

Dakikalar sonra benim olan ama aslında ona ait arabanın arkasına kendi arabasını park etmiş ve görüş açıma girmişti. Fazla endişeli ve sinirli duruyordu. Zaten kapıyı kırarcasına kapatmasından bile belliydi. Şimdi yağmur damlaları ikimizin üstüne yağıyordu ama onun yanaklarını ıslatan gözyaşları yoktu. "Sidem," dedi öfkeli bir sesle. "Saatlerdir seni arıyorum, farkında mısın? Aklımı kaçıracağım sandım bir an, ne oluyor sana?"

Sanırım üstüne servet yatırdığı karısına zarar gelecek olmasından parasına yazık olacağı için korkuyordu.

Bana doğru yaklaşacakken bir elimi kaldırarak ona mâni olmak istedim. "Dur!"

"Ne dur?" diye sordu gür bir sesle. Yavaştan o da ıslanmaya başlıyordu. Benimkinin yanında bir hiçti. "*Bella mia* korkutma beni. Şu haline bak, sırılsıklam olmuşsun. Zatürre olacaksın."

"Çok mu üzülürsün?" diye sordum alaycı bir tavırla. Her şeyi boş verip bana doğru bir adım atmaya yeltenince bir kez daha bağırdım. "Sana orada dur dedim!"

"Ne yapıyorsun, Sidem?" diye sordu endişeyle. "Neden uzaklaştırıyorsun beni kendinden?"

Ona baktım. Bakarken titreyen içime direnmek öyle zordu ki kıvrandım acı içinde. Ona âşıktım. Lanet olsun ki kalbimi tamamen onun ellerine bırakmaya hazır olacak kadar ona âşıktım ve bugün onun tarafından büyük bir darbe almıştım. Her zaman şefkatle bakan koyu kahve iri gözlerine, sert çehresine ve bir zamanlar kalbime panzehir saçan dolgun dudaklarına kadar her detayına âşık olmuştum. Nasıl geçecekti şimdi bu?

"Düşünüyorum," dedim ruhsuz bir sesle.

Kaşları çatıldı. "Neyi düşünüyorsun?"

"Sence ben..." Boğazıma saatlerdir ağlamıyormuşum gibi bir yumru oturdu. Yutkunmaya çalışırken kalbim duracak sandım. "Sence ben işin içine maddiyat girmediği sürece sevilmeyecek biri miyim?"

Sarp sorduğum soruyla afallayarak kaşlarını gevşettiğinde bence bir şeyleri anlamıştı. Bu beni daha da mahvetti. Dudaklarım hayal kırıklığıyla bükülürken son kez olacağını bile bile uzun uzun baktım gözlerine. Bitmeliydi. "O nereden çıktı şimdi?" diye sordu titreyen sesiyle. "Bunlar birer saçma-"

Gözlerinin içine bakmaya devam etmek istiyordum ama öfkemin yerine hüzün girerse ve o bunu görürse diye korkuyordum. Bu yüzden rastgele bir noktaya bakıp konuşmaya devam ettim. "İtalya'ya geleceğim ilk zamanlardı. Ertesi gün uçağa binecek ve buradaki hikâyemi başlatacaktım. Babam günlerdir yüzüme bile bakmıyordu ve ben içimden diyordum ki gitme derse kalırım. Ben senin hep arkandayım kızım derse, bana bir kez sarılırsa, yemin ederim kalacağım dedim kendime. Babam o gece beni odasına çağırdı. Dehşet mutlu oldum, dedim ki kesin diyecek o sözleri ve ben burada kalacağım. Gitmek istiyor olsam bile baba sevgisi kadar istemiyordum sonuçta."

Gözyaşlarım yüzünden devam edemedim. Öyle hızlı akmaya başlamışlardı ki dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Başımı eğerek elimi ısırmış ve bastırmaya çalışmıştım ama zorluyordu beni. "Ağlama," dedi saf acı barındıran sesiyle. "Bana bağır, çağır ama ağlama."

"Bundan sonra hep ağlayacağım ama sen bu gece bir kez bağırmamla kurtulacaksın."

"Sidem..."

"Babam beni karşısına aldı o gece," diyerek duymazdan geldim onu. "Bekledim ya üzülmesini, sarılmasını, bana hiç değilse aklım sende kalacak demesini ama demedi. Bir çek defteri çıkardı çekmeceden, sandım ki harçlık verecek. Bendeki de salaklık işte. Şefkat vermeyen adam harçlık mı verecekti? Babaannem *harçlık gönülden kopar* derdi zaten, babam gönlünden bana günahlarını bile vermezdi. Meğer çeki Türkiye'de kalmak için kaç para istiyorsun diye sormak için çıkarmış. Beni parayla yanında tutacağını düşünmüş."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip burnumu çektiğimde Sarp bana yaklaşacak gibi oldu fakat gözucuyla bakmamla tekrar durdu. "Sonra..." devam ettim. "Abim şirkette bana bir oda hazırladı. Bildiğin rüşvetti bu kalmam için. O da beni para gücüyle yanında tutmaya çalıştı ama onlardan önce yapan kişi, bir zamanlar sevdiğimi sandığım adamdı. Benim kıytırık bir bölümde okuduğumu, onun statüsünün bize yeteceğini, inat etmemem gerektiğini söylemişti ailem konusunda. O da para varsa ben de varımdır diye

Ninova

düşünüyordu. Yani hayatımdaki her erkek beni parayla satın alacak kadar basit görüyordu."

"Sidem." Ses tonundan belliydi. Anlamıştı. Konunun ne olduğunu artık tamamen biliyordu. "Açıklayabilirim. Yemin ederim bak."

"Ben seni farklı sanmıştım ama hiçbir farkın yokmuş, Sarp Luca Russo," dediğimde acıyla gözlerini yumdu. Ayağa kalktığımda tek amacım kaçıp gitmekti ama yapamadım. Kızarmış gözlerimle ona baktığımda gözlerindeki saf acıyı gördüm. Sanırım şimdi onun gözyaşları da yağmura karışıyordu ya da ağlamıyor muydu? Neden ağlayacaktı ki sonuçta? "Bana bunu neden yaptın?"

Hızla bana doğru iki adım attığında mıhlanmış gibi yerimde kaldım. "Düşündüğün gibi değil," derken yüzüme doğru eğildi. Bir eli kendisini gösterirken, "Ben asla..." Duraksadı. "Sidem, ben seni asla o duruma sokmam. Sokamam."

"Abimle bir anlaşma yaptın mı, yapmadın mı?" diye hiddetle çıkıştığımda omuzları çaresizlikle düştü. Bu cevap benim için yeterliydi ve tüm öfkeyi kalbimde biriktirdi. Dayanamadan omuzlarından ittirdim onu. Onun utançla başını eğmeye hakkı yoktu. "Sen beni inandırdın!" Boğazım yırtılırcasına bağırdığımda bir gök gürültüsü sesimi bastırdı. Sarp bana direnmeyi tercih etmek yerine geriye doğru sendeledi. "Sen beni özel olduğuma, güzel olduğuma, istediğim her şeyi başarabileceğime, sevilebileceğime ve seveceğime inandırdın!"

Ellerimi tutmaya çalıştı fakat izin vermedim. Yüzümdeki tiksinti dolu ifadeyle ellerimi kendime doğru çektiğimde darbelerimden daha çok sarsıldı. "Hiçbir şey sandığın gibi değildi," dedi yalvarır gibi. "Ben seni-"

"Sus!" O iki kelimeyi duymak istemiyordum ondan. Hiç istemiyordum ve inanmıyordum da. Yalancıydı o. "Sen bana... Sen geçtin benim için abimle..." Nefes almakta güçlük çekiyordum. "Sen bana bunu nasıl yaptın, Sarp?" diye sordum güçsüz bir sesle. "Ben sana bunu yapamazdım, sen nasıl beni tam yaralarımdan vurdun? Öpmeni istediğim yaralara nasıl tuz bastın?"

"Yemin ederim yapmadım," dedi bana tutunmaya çalışırken. "Yaptıklarım... Yaptıklarım bu değildi. Kahretsin, nasıl inandırabilirim seni?"

"Sen benim imzamı ilk kez evlilik cüzdanında görürken, ben senin imzanı ilk kez beni satın almak için imzaladığın anlaşmada gördüm," dedim acı içinde. "Okudum her kelimesini, yanlış okudum sandım sana

konduramadığım için ama yanlış değildi. Her şey olduğu gibiydi. Sen abimle benim için masaya oturdun!"

"Senin için masaya oturdum ama bunun altında senin sandığın gibi nedenler yoktu," dedi yüksek bir sesle. "Ben o parayı-"

"Hâlâ para diyorsun," diyerek hayal kırıklığı içinde böldüm sözlerini. "Biliyor musun? Bitti. Bu gece her şey bitti ama en acısı şu; ben bir şekilde ev ne demek bilmeden yaşıyordum ama artık evin ne olduğunu biliyorum ve gidemeyeceğim bir yer olduğu için hiçbir yere sığamadan yoluma devam etmek zorunda kalacağım. Sakın kendini affetme, Sarp. Beni bu duruma düşürdüğün için kendini affetme."

"Ben ölsem affetmem kendimi." Geriye doğru bir adım atarken parmaklarım alyansıma doğru gitti. "Bunu yapma, sana yalvarırım bizi kestirip atma," dedi gördüğü hareketle. "İzin ver açıklamama ama yapma, Sidem. Beni sensiz bırakma."

"Doldurursun yerimi," dedim alaycı bir tavırla. "Sonuçta zenginsin, yerini dolduramayacağın hiçbir şey yok. Benim yerimi de doldurursun." Alyansımı parmağımdan çıkarırken sanki boğazıma geçirmişim gibi beni boğan bir his yokladı. "En yakın zamanda ederimi ve şu arabanın parasını sana geri ödeyeceğim."

"Sidem yapma."

"Bitti, Sarp." Ona yaklaştım fakat bu sadece bir elini tutup kaldırarak alyansımı avucuna bırakmak içindi. Sanki bıraktığım alyans kızgın ateşe bastırılmış gibi irkildi. "Bu gece sana dair her şey bende bitti."

"Bizden vazgeçme, Sidem," diye bağırdı ona sırtımı döndüğümde. "Benden vazgeçme!"

Acı dolu bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtığında adımlarımı atmakta zorlansam da arabaya doğru ilerlemeye çalıştım fakat dakikalar sonra bir elinin kolumdan kavramasıyla sinirle çektim kolumu. "Bırak beni!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Senin bana dokunmaya hakkın yok artık. Ödeyeceğim paranı."

Acı içinde bana bakmaya devam ederken, "Sana hiçbir dokunuşum bu yüzden değildi," dedi. "Senin için ölüp bittiğimi hiç mi göremiyorsun, Sidem?"

"Sana baktığımda sadece bir yalancı görüyorum," diyerek kustum öfkemi. "Sana baktığımda sadece bir sahtekâr görüyorum, sana baktığımda sadece içimden yükselen nefreti hissediyorum. Senden de sana bakmaktan

Ninova

da nefret ediyorum." Ve canımı söken o cümleyi kurdum. "Sen tüm senaryoyu üstüme para saydığın için okumadan çöpe atmışsın, Sarp."

Bu sondu. Artık bitmişti.

Tam bir şey demeye hazırlandığı sırada, sinirle bir kez daha ittim onu. Daha fazlasını yapmak istiyordum aslında ama onu bile yapamıyordum, gelmiyordu içimden. O bizi tek kalemde bitirecek kadar gözden çıkarmıştı ama ben ona kıyamamaya devam ediyordum.

Darbemle afallaması işime gelince koşar adımlarla arabama doğru ilerledim ve biner binmez kapıyı kilitledim. Saniyeler sonra kapıyı zorlaması umurumda bile olmadı. Üşüdüğüm için ellerim tir tir titrerken zor da olsa çalıştırdım arabayı. Onun arabasına çarpmayı umursamadan çıktım bahçeden.

Ve bu sefer ondan kaçabilmek için hız yapmak zorunda kaldım. Sadece onun yanında hız yapan kızdan, ondan kaçmak için hız yapan kıza dönüşmemin acısını asla unutmayacaktım.

Bu geceyi de unutmayacaktım.

Sarp Luca Russo'yu unutmayacaktım ama ondan vazgeçecektim. Onu arkamda bırakacaktım ama bana yaşattığını asla unutmayacaktım.

Artık bitmişti.

Söylediği her güzel söz zihnimde canlanıp bana onu affetmem için bir alan yaratmaya çalışırken, okuduğum sözleşme ve abimle birlikte ondan duyduğum bazı şeyler sıfır çarpanı gibi her şeyi yok etmişti.

Bize dair her şey artık kocaman bir boşluktu.

Gözden kaybolabilmek için iki şeritli orman yoluna girdiğimde arkamdan gelen korna sesini duymak beni şaşırtmadı. Hatta daha hızlı olmamı sağladı. Saniyeler sonra telefonum çalmaya başladığında da onun aradığını biliyordum fakat durmayacaktım. Gözden kaybolana kadar, o inadımı anlayıp vazgeçene kadar sürmeye devam edecektim. Gerekirse şehirden uzaklaşır, bir yerde saklanırdım. Günler sonra İzem'den yardım alır, onların bana ulaşamayacağı yerlerde yaşamaya başlardım.

Bildiğim tek şey, hayatlarında benden bir parça asla kalmayacağıydı.

Abim ve Sarp dahil olmak üzere herkes benim için defterimden yırtılıp atılmış bir sayfa olacaktı.

Kontrol etmek için dikiz aynasına baktığımda bana yaklaştığını gördüm. Bu yüzden daha da bastım gaza. Daha önce bu kadar hız yaptığımı hatırlamıyordum. Direksiyondaki hâkimiyetimi kaybetmediğim için boş bir yolda idare edebilirdim. Zaten kulaklarımı Sarp'ın aramalarına da

kapatmıştım fakat dakikalar sonra telefonumdan farklı bir melodi yükseldi. Bu melodi Beşiktaş marşıydı. Abim yıllar önce beni ilk kez bir heveste maça götürdüğünde, onunla aramızda sözleşmiştik ve telefonlarımız sadece birbirimizi aradığımızda bu marşı çalıyordu. Gözlerim şaşkınlık içinde telefonumun ekranına kaydığında o an hiç beklemediğim bir şey oldu.

Saniyeler içinde yükselen korna sesiyle kulaklarımda derin bir ağrı oluşurken yüzümü buruşturdum ve endişeyle başımı kaldırdım. Kaldırır kaldırmaz yanlış şeritten gelen tırın farları, ağrıyan gözlerimin görüş açısının engellenmesine sebep oldu. Üstüme doğru gelmesinin telaşıyla direksiyonu sola kırmaktan başka çarem kalmadı. Sol tarafın yokuş aşağı bir patika olması nedeniyle araba dengesini sağlayamadı. Direksiyon hâkimiyetimi de kaybetmeme neden olacak kadar hızlı oluşan bu gelişmeyle bu gece hiç beklemediğim ikinci bir şey oldu. İlk kez kemerimi takmamak gibi bir hataya düştüğüm bu gecede, araba patikaya doğru takla atmaya başladı.

Bilinçsizce bir yerlere tutunmak beni ne kadar kurtaracaktı emin değildim. Her darbede kaburgalarıma saplanan keskin ağrı, kemiklerim kırılıyormuş gibi hissettiren basınç ve duyulan sesler, benim için umut kalmadığını gösteriyor gibiydi. Bir araba ne kadar takla atabilirdi ki? Sanki bir asır geçmiş gibi hissettiren anın sonunda benden geriye, arabanın altında sıkışan gövdemden bacaklarıma kadar devam eden bir hissizlik kalmıştı.

Bilincim kapanmadan önce görebildiğim son şey, saatler önce alyans takılı olan yüzükparmağımın şimdi boş olup kanlar içinde kaldığıydı.

Devam edecek...